

Khuyñh Thành Tiểu Độc Phi

Contents

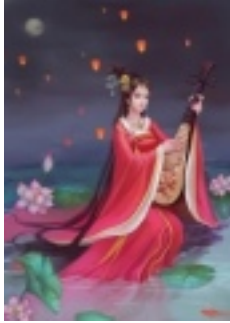
Khuyñh Thành Tiểu Độc Phi	4
1. Chương 1: Chân Tướng	5
2. Chương 2: Hoàng Tuyên Tái Sinh	7
3. Chương 3: Chén Thuốc	9
4. Chương 4: Thính Vũ Hiên	12
5. Chương 5: Nữ Nhân Áo Đen	14
6. Chương 6: Yến Hội Vô Hảo	16
7. Chương 7: Lão Thái Thái Trở Về	18
8. Chương 8: Thích Dao	21
9. Chương 9: Trò Vui Khởi Động	23
10. Chương 10: Mẫu Đơn Yến (thượng)	25
11. Chương 11: Mẫu Đơn Yến (trung)	27
12. Chương 12: Mẫu Đơn Yến (hạ)	30
13. Chương 13: Tự Ăn Trái Đắng	32
14. Chương 14: Cầm Túc.	34
15. Chương 15: Gặp Mặt Ở Bờ Hồ Sen.	36
16. Chương 16: Thúy Vi Lâu.	38
17. Chương 17: Nón Ra Máu.	41
18. Chương 18: Chuẩn Bị Khai Trương (thượng).	43
19. Chương 19: Chuẩn Bị Khai Trương (hạ)	46
20. Chương 20: Quân Cờ	47
21. Chương 21: Duyên Phận	49
22. Chương 22: Bạch Hoa Tửu	51
23. Chương 23: Đối Chọi Gay Gắt	53
24. Chương 24: Tìm Ra Chứng Cứ.	55
25. Chương 25: Tìm Ra Chứng Cứ (hạ)	57
26. Chương 26: Khai Trương Đại Cát	59
27. Chương 27: Bốn Phía Kinh Hải	61
28. Chương 28: Khiêu Khích	63
29. Chương 29: Vui Mừng Gặp Lại	65
30. Chương 30: Đoạt Quyền	67
31. Chương 31: Mưa Gió Nổi Lên	69
32. Chương 32: Phượng Hoàng Hỏa	72
33. Chương 33: Thắm Hương Uyển	74
34. Chương 34: Sở Mộc Dương	77
35. Chương 35: Bái Sư Học Y	79
36. Chương 36: Thu Phục Tứ Di Nương	81
37. Chương 37: Gặp Gỡ	84
38. Chương 38: Hoàng Lan Hương	86
39. Chương 39: Phượng Hoàng Hỏa Thứ Hai	88
40. Chương 40: Người Tới Ta Đi	91
41. Chương 41: Công Tử Của Thương Gia	95

42. Chương 42: Bàng Sách Trở Về	97
43. Chương 43: Lễ Vật	100
44. Chương 44: Ngày Đoàn Viên	102
45. Chương 45: Dự Vương Điện	105
46. Chương 46: Cam Tâm Lót Đường	107
47. Chương 47: Một Phòng Hòa Hảo	110
48. Chương 48: Gặp Chiêu Phá Chiêu	112
49. Chương 49: Trọn Đời Chờ Đợi	114
50. Chương 50: Đại Náo yến Hội	117
51. Chương 51: Trừng Phạt Cùng Phản Bội	119
52. Chương 52: Báo Thù Trận Doanh	122
53. Chương 53:	125
54. Chương 54: Cầm Tù Cô Độc Các	128
55. Chương 55: Huyết Phách	131
56. Chương 56: Thức Ăn Có Độc	133
57. Chương 57: Đáp Lễ	135
58. Chương 58: Nhị Phi Cản Đường	138
59. Chương 59: Nước Hoa Hồng	140
60. Chương 60: Cái Được Không Bù Đắp Đủ Cái Mất	143
61. Chương 61: Họa Từ Trong Nhà	146
62. Chương 62: Gió Nổi Mây Phun	149
63. Chương 63: Lo Trước Tính Sau	152
64. Chương 64	155
65. Chương 65: Tổ Chức Sát Thủ	158
66. Chương 66: Người Bạc Hạnh.	162
67. Chương 67: Mang Thai Ngoài Ý Muốn	165
68. Chương 68: Ly Biệt	169
69. Chương 69: Bách Tử Thiên Tôn	172
70. Chương 70: Hi Sự	176
71. Chương 71: Thời Gian Lười Biếng	179
72. Chương 72: Thỉnh Vũ Hiên	183
73. Chương 73: Mời	186
74. Chương 74: Vu Tội	189
75. Chương 75: Hãm Hại	193
76. Chương 76: Phong Thủy Phiên Chuyển	196
77. Chương 77: Muốn Mạng Của Người	200
78. Chương 78: Cái Chết Của Quý Phi	203
79. Chương 79: Hồi Phủ	206
80. Chương 80: Tính Toán Của Ngoại Tổ Mẫu	210
81. Chương 81: Trường Nhạc Công Chúa	213
82. Chương 82: Hoa Thực	217
83. Chương 83: Yến Tiệc (một)	221
84. Chương 84: Ngã Bài	224
85. Chương 85: Xuất Thủ	228
86. Chương 86: Nhỏ Máu Nghiệm Thân	231
87. Chương 87: Bức Bách	235
88. Chương 88: Thú Tội	238
89. Chương 89: Gà Chó Không Yên	242
90. Chương 90: Sa Chân Bùn Lầy.	245
91. Chương 91: Phật Rượu	248
92. Chương 92: Tính Toán	252
93. Chương 93: Âm Mưu	255
94. Chương 94: Quý Kế	259
95. Chương 95: Du Hồ.	262

96. Chương 96: Tuyển Chọn Nhân Tài	266
97. Chương 97: Bạch Quân Nhược	269
98. Chương 98: Mười Vị Trí	272
99. Chương 99: Chương 99: Trường Nhạc	276
100. Chương 99: Trường Nhạc	276
101. Chương 100: Tình Nhân Phiền Nao	279
102. Chương 100: Tình Nhân Phiền Nao	279
103. Chương 101: Chuyện Cũ	283
104. Chương 101: Chuyện Cũ	283
105. Chương 102: Dương Thị	287
106. Chương 102: Dương Thị	287
107. Chương 103: Côn Trùng Cẩn	290
108. Chương 103: Côn Trùng Cẩn	290
109. Chương 104: Ngoan Độc	293
110. Chương 104: Ngoan Độc	293
111. Chương 105: Lộ Tẩy	296
112. Chương 105: Lộ Tẩy	296
113. Chương 106: Xem Cuộc Vui	299
114. Chương 106: Xem Cuộc Vui	299
115. Chương 107: Xử Trí	303
116. Chương 107: Xử Trí	303
117. Chương 108: Tàn Nhẫn	307
118. Chương 108: Tàn Nhẫn	307
119. Chương 109	310
120. Chương 109	310
121. Chương 110: Làm Việc Tốt Thường Khó Khăn	314
122. Chương 110: Làm Việc Tốt Thường Khó Khăn	314
123. Chương 111: Từ Bỏ	316
124. Chương 111: Từ Bỏ	316
125. Chương 112: Tỷ Muội Đánh Nhau	319
126. Chương 112: Tỷ Muội Đánh Nhau	319
127. Chương 113: Ly Viên	323
128. Chương 113: Ly Viên	323
129. Chương 114: Thắng Không Dùng Võ Trong Thế Giới Thâm Tình	326
130. Chương 114: Thắng Không Dùng Võ Trong Thế Giới Thâm Tình	326
131. Chương 115: Dương Thị Bệnh Nặng	330
132. Chương 115: Dương Thị Bệnh Nặng	330
133. Chương 116: Đoạn Tuyệt	333
134. Chương 116: Đoạn Tuyệt	333
135. Chương 117	336
136. Chương 117	336
137. Chương 118	340
138. Chương 118	340
139. Chương 119	344
140. Chương 119	344
141. Chương 120: Chương 120 Nhỏ Giọt	347
142. Chương 120: Nhỏ Giọt	347
143. Chương 121	350
144. Chương 121	350
145. Chương 122	354
146. Chương 122	354
147. Chương 123	358
148. Chương 123	358
149. Chương 124	361

150. Chương 124	361
151. Chương 125	364
152. Chương 125	364
153. Chương 126	368
154. Chương 126	368
155. Chương 127	371
156. Chương 127	371
157. Chương 128	375
158. Chương 128	375
159. Chương 129	378
160. Chương 129	378
161. Chương 130	382
162. Chương 130	382
163. Chương 131	386
164. Chương 131	386
165. Chương 132	388
166. Chương 132	388
167. Chương 133	391
168. Chương 133	391
169. Chương 134	395
170. Chương 134	395
171. Chương 135	399
172. Chương 135	399
173. Chương 136	402
174. Chương 136	402
175. Chương 137	406
176. Chương 137	406
177. Chương 138	409
178. Chương 138	409
179. Chương 139	412
180. Chương 139	412
181. Chương 140	415
182. Chương 140	419
183. Chương 141	423
184. Chương 141	426
185. Chương 142	429
186. Chương 142	433
187. Chương 143	437
188. Chương 143	443
189. Chương 144	450
190. Chương 145	451
191. Chương 146	454
192. Chương 147	458
193. Chương 148	461
194. Chương 149	464
195. Chương 150	467

Khuynh Thành Tiểu Địch Phi

Giới thiệu

Bạch Lạc Tuyết là đích nữ của Bàng Gia gả cho Tấn vương làm vương phi, 10 tháng mang thai đến n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuynh-thanh-tieu-doc-phi>

1. Chương 1: Chân Tướng

Vào ban đêm, trong Tấn vương phủ không khí vui mừng, pháo hoa bắn sáng cả khoảng trời. Tối nay chính là ngày Tấn vương cưới đại tiểu thư Bàng gia, các vương công quý tộc tranh nhau chúc mừng thái tử cưới được đệ nhất giai nhân.

Bên trong đại sảnh, tân lang quần áo hỉ đỏ thắm phong trần tuấn lãng, vui mừng cùng mọi người chúc phúc khi cưới đệ nhất tài nữ của kinh thành.

Không khí náo nhiệt, nhộn nhịp. Một nha hoàn đang cố chen vào giữa đám người đến bên Tấn vương nói cúi đầu nói vào tai cái gì đó, sắc mặt Tấn vương hơi biến, không kiên nhẫn đuổi nha hoàn kia ra, vẻ mặt lập tức khôi phục ý cười.

Hướng tới mọi người nâng chén: “Bổn vương kiếp này may mắn có thể gặp được nữ tử ta yêu, có thể lấy làm vợ, quả thật là ba đời mới được, bổn vương nhất định đối đãi thật tốt với nàng, đến cùng cạn chén này!”

Tấn vương một phen thổ lộ nhất thời mọi người ủa nhau chúc mừng “Ông trời hợp tác cho đôi trai tài gái sắc, thần tiên quyến nữ” Tiếng ca ngợi không dứt bên tai.

Trong đại sảnh đang nồng nàn tình chàng ý thiếp, náo nhiệt vui mừng. Trong Tấn vương phủ tại nơi nào đó lại là một quang cảnh khác...

“Ngọc Nhi...Vương gia đâu? Vương gia vì sao còn chưa đến?” Nằm ở trên giường Lạc Tuyết gian nan nắm chặt bàn tay, âm thanh ảm đạm thống khổ, sắc mặt trắng bệch nhìn đến đằng sau hướng cửa nha hoàn chạy vào. Trừ bỏ không gian tối tăm cùng với tiếng vui l,q,d mừng từ đại sảnh truyền tới, chỉ có một căn phòng ảm đạm thê lương. Bàng Lạc Tuyết tự giấu nở nụ cười, một trận lại một trận đau đớn sớm đã tra tấn nàng đến mệt mỏi thể xác và tinh thần.

“A...a...” Con đau bụng sắp sinh lại một lần nữa ập đến khiến Lạc Tuyết kêu thành tiếng, hai tay nắm chặt lấy chăn, nhìn đến bụng cao rồi lại nhìn ra ngoài cửa tối đen, nàng hoàn toàn thất vọng rồi. Hắn biết nàng hôm nay đến ngày sinh lại thờ ơ, ngay cả xem cũng không nguyện ý liếc một cái.

“Vương phi, trước vẫn là sinh tiểu vương gia rồi nói sau! Chung quy tiểu vương gia vẫn là cốt nhục tình thân, Vương gia có vô tình như thế nào cũng sẽ đối xử tử tế với người.” Ngọc Nhi vội vàng nói.

Mạng Vương phi thật khổ, yêu Vương gia thật sâu sắc, bảy năm bên nhau lại không bằng một một nữ nhân ôn hương nhuyễn ngọc khác. Nay ngày sinh của tiểu thư tới, Vương gia cũng không an bài cho bà đỡ, các nàng đều mười bốn, mười lăm tuổi đầu, thật sự là đến bước đường cùng rồi.

Bàng Lạc Tuyết lộ ra một tia cười khổ, đối xử tử tế với nàng. Hắn đối xử tử tế với nàng chính là để nàng tự sinh sao, giam cầm nàng ở nơi khác rồi cùng tỷ tỷ nàng thành thân. Đây là lời hứa hẹn suốt kiếp không rời sao?”

“Đến đây, đến đây Vương phi ở nơi nào, Vương gia phân phó lão thân đến đỡ để giúp Vương phi”. Một bà đỡ đi đến bên cạnh còn có hai thị vệ theo sau. Trong lòng Bàn Lạc Tuyết vui vẻ, hẳn đúng là vẫn còn duyên kiếp đứa nhỏ.

Bàn Lạc Tuyết cố sức hạ thấp người nói: “Phiền toái bà đỡ, ngày sau ta sẽ hậu tạ thỏa đáng.”

“Vương phi nói gì vậy, lão thân đều là nghe theo phân phó của Vương gia. Mau, các người đến nhà bếp đun nước ấm, nhanh chút đi. Vương phi đã vỡ ối, để trễ sẽ không kịp.”

Ngọc Nhi và mấy nha hoàn nghe vậy liền chạy ngay tới phòng bếp, bà đỡ đến gần Bàn Lạc Tuyết lấy chén thuốc trên tay người thị vệ nói: “Vương phi, người nhanh chút uống chén canh trợ sinh này, lão thân đỡ để giúp người.”

Cơn đau bụng tăng lên Bàn Lạc Tuyết tự hỏi tại sao mấy người thị vệ còn chưa đi. Lạc Tuyết nâng chén thuốc lên uống. Một lúc sau, cơn đau bụng tăng lên dữ dội, nàng nôn ra một ngụm máu tươi, lảo đảo tới mức đến chạy đến cửa “Vương phi chớ có trách ta, là Vương gia l.q.d nói người không xứng đáng sinh hạ con của hắn, người đến hoàng tuyền trăm ngàn lần không được ghi hận ta!” Dứt lời mang theo thị vệ vội vàng chạy ra.

Ngọc Nhi bưng nước ấm trở về nhìn thấy khỏe miệng Lạc Tuyết có máu tươi, không tìm được nước mắt: “Vương phi, vương phi người làm sao vậy, bà đỡ đâu?”

“Ngọc Nhi, đừng khóc, giúp ta...” Cơn đau như thủy triều vọt đến, Lạc Tuyết nắm chặt khăn trải giường, giờ phút này ánh mắt nàng kiên định, coi như nhìn thấy hết thảy mọi việc, nàng giờ đây đối với nam nhân kia hoàn toàn tuyệt vọng. Lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình sinh hạ đứa bé này. Đứa nhỏ không chỉ là con của hắn mà còn là con của nàng, dù còn một chút sức lực cuối cùng nàng cũng phải sinh hạ đứa nhỏ này.

Ngọc Nhi ngay lập tức tiến lên giúp nàng.

“Ai, ô, ô...muội muội, người có khỏe không, hóa ra sinh đứa nhỏ lại thống khổ như vậy a.” Một nữ tử mặc áo hồng thắm được nữ tử nâng đỡ, khẽ bước, lảo đảo đi đến, khỏe miệng gọi lên một chút khinh thường, trong ánh mắt lại lộ ra sự dè dặt.

Thân thể Lạc Tuyết ngất ngưởng, trong lòng hiện tại thể lương, nghe âm thanh này nàng liền biết người tới là ai. Nàng đến nơi này làm gì, giờ phút này không phải hẳn là ở cùng vương gia động phòng hoa chúc, tình nồng mật ý sao? Đây là tỷ tỷ của nàng, người đến không phải ai khác chính là Bàn Lạc Vũ.

Bàn Lạc Vũ đi đến bên giường, nhìn thấy trong mắt Lạc Tuyết có hận ý cùng không cam lòng. Lạc Vũ càng không kiêng nể mà khoe ra thắng lợi: “Muội muội xem ra tình trạng của người cũng không tốt a, vừa rồi ta còn suy nghĩ, ta cùng với vương gia thành thân muốn được một tiếng chúc phúc của muội muội, cuối cùng đợi mãi không thấy đến. Nhưng muội muội sinh đứa nhỏ vẫn là đại sự hàng đầu, tỷ tỷ tự mình cầu Vương gia đến thăm người. Khuê phòng của Lạc Tuyết muội thật sự đặc biệt, tỷ tỷ ta lần đầu tiên tới liền thích, cũng may đêm tân hôn vương gia thương ta, muội muội không trách tỷ dùng giường của muội chứ.”

“Người không chỉ là muốn giường của ta đi!” Bàn Lạc Tuyết cực kỳ giận dữ, trong cơ thể độc tố đã ngấm dần vào, Lạc Tuyết biết nếu không sinh hạ đứa nhỏ, đứa bé này nhất định sẽ bị độc tố xâm nhập vì thể giọng điệu nàng khẩn cầu: “Tỷ tỷ cầu xin người, người rộng lượng buông tha cho đứa bé này.”

“Ha ha ha ha ha ha...Muội muội đứa nhỏ này tỷ tỷ không có phúc thay người nuôi dưỡng đâu, ta cùng vương gia vợ chồng hòa hợp sớm muộn gì cũng có đứa nhỏ, tỷ tỷ sợ muội l.q.d sợ muội trên đường đi đến hoàng tuyền tịch mịch, vẫn là mang theo nhiệp chương này cùng đi đi, trên đường đi có người bầu bạn. Ha ha xem ra sắc mặt muội muội sợ là kiên trì không được bao lâu, không bằng tỷ tỷ giúp người?”

Bàn Lạc Vũ đuổi Ngọc Nhi ra khỏi phòng ngủ, hai tay bóp chặt cổ Bàn Lạc Tuyết, ánh mắt dữ tợn: “Người có biết hay không, ta chờ đợi ngày hôm nay đã bao lâu rồi. Rõ ràng ta cùng với vương gia quen nhau trước, yêu thương nhau trước nhưng lại không thể ở gần nhau, Vương gia vì nghiệp lớn ẩn nhẫn. Còn người là đích nữ được hưởng thụ hết sự sủng ái của phụ thân, để được sự giúp đỡ của phụ thân, ta không thể không giúp hắn tạo ra một cuộc gặp gỡ tình cờ. Sử dụng kế li gián tình cảm cùng Cung Trạch và người, ha ha ha, không người không nghĩ tới Nam Cung Trạch bạn thanh mai trúc mã của người bị ta tiếp cận

bức hấn lấy ta, ta từng bước dùng tính mạng của người bức bách hấn đem sức lực phục vụ vương gia, cho đến khi hấn chết trên chiến trường vẫn còn nghĩ tới người, l,q,d muội muội người thực sự là may mắn. Biết phụ thân vì sao không có nhìn tới người không, bởi vì hấn đang vội vàng diễn nốt cảnh thương tâm với mẫu thân người, muội muội người còn chưa biết sao, a ui thật không đúng, bà ấy cũng là mẫu thân của ta mà, bất quá rất nhanh nười cũng sẽ đi theo bà ấy. Để có thể toại nguyện gả cho vương gia, ta thường xuyên ở bên cạnh, chậm rãi hạ độc mẫu thân người a, muội muội, ánh mắt người trừng lớn như vậy là sao, là mẫu thân người đoạt địa vị của mẫu thân ta, bất quá cũng vì nàng sinh ra là thiên kim Quốc công phủ. Sinh ra bộ dáng yêu mị. Muội muội người không cần phải gấp, rất nhanh người có thể cùng với mẫu thân người gặp lại. Ha ha ha”

Hai tay Bàn Lạc Vũ dùng sức, ánh mắt Bàn Lạc Tuyết dần tan rã, mê man nhìn giữa không trung thấy mẫu thân cười từ ái với mình, Nam Cung ca ca bóng dáng cô đơn, đột nhiên Lạc Tuyết phun một ngụm máu tươi ra, cười nói: “Ta Bàn Lạc Tuyết, thành quỷ cũng không tha cho các người!”

Nghe tiếng cười Lạc Vũ vang vọng bên tai, hết thấy toàn bộ hận thù ngưng tụ một chỗ, trong lòng sôi trào, nàng thề nếu có kiếp sau chắc chắn nàng sẽ băm thây vạn đoạn bọn họ.

2. Chương 2: Hoàng Tuyền Tái Sinh

Bờ sông vắng vẻ khắp mọi nơi đều là hoa bỉ ngạn đỏ tươi như máu. Trong mắt Bàn Lạc Tuyết chứa đầy cừu hận, nàng nhìn thấy trên đài có một tấm gương lóe sáng rực rỡ. Bàn Lạc Tuyết một đường giẫm lên cánh hoa bỉ ngạn màu đỏ đi đến tấm l,q,d gương kia. Bàn Lạc Tuyết trầm nghĩ: “Bà bà cho mỗi người qua đó một chén canh, giấu lại là canh Mạnh bà uống vào liền có thể quên kiếp này, nàng cúi đầu sờ lên phần bụng bằng phẳng nơi đứa nhỏ đã mất. Trong lòng tràn ngập hận ý, không, nàng không thể nào quên được, nàng nhất định phải để cho bọn họ trả giá thật lớn.”

Thân hình Mạnh Bà khom xuống bưng một chén canh đưa cho Bàn Lạc Tuyết, hận thù trong mắt hóa thành huyết lệ rơi vào trong canh, nàng ngửa đầu uống cạn sạch. Nghe nói đi qua cầu Nại Hà sẽ tới vãng sinh, nàng nhất định không thể quên, nhất định không thể.

“Ai, cô bé a, qua khỏi cầu Nại Hà đi về phía tay trái không cần quay đầu lại. Phía sau truyền đến tiếng thở dài của Mạnh bà, bên trái một mảnh mơ hồ cũng không lộ rõ, chỉ có khắp nơi tràn ngập sương mù, tối tăm mù mịt.

“Bà bà, người vì sao lại chỉ dẫn cô nương kia đi vào đường tái sinh?” Hắc vô thường và Bạch vô thường tò mò hỏi.

“Đều là oan nghiệt, hận ý trên người cô nương này quá mạnh mẽ, huyết lệ đã nhỏ vào canh, nàng không thể quên được kiếp trước. Ta nhìn thấy vọng hương kính sáng lên, có lẽ sẽ có kỳ duyên.”

Nàng không biết đã đi bao lâu rồi, sương mù như có sức sống toả sáng, từng bước chỉ dẫn nàng đi đến...

Đầu Bàn Lạc Tuyết đau như muốn nứt ra, mở to mắt chỉ thấy ánh mặt trời chói chang. Ngẩng đầu nhìn lại, nơi này không phải là khuê phòng trước khi nàng xuất giá hay sao. Nàng vội vàng lấy gương đồng ra soi, khi nhìn thấy chính mình trong gương đã khiến nàng không khỏi giật mình, đồ trang sức trên người nàng rõ ràng đang ở tuổi cập kê.

Một bộ thêu tinh xảo đang đặt trên bàn, nghiêm nhiên đã thêu được hơn phân nửa, đôi mẫu đơn đang hé nở, nhớ ngày đó Bàn Lạc Vũ chính là nhờ bức thêu này đã khiến hoàng l,q,d hậu trong lòng vui vẻ và được trở thành đệ nhất tài nữ. Hóa ra là nàng của bảy năm về trước, a tỷ tỷ a, không biết kiếp này người có còn mạng để hưởng thụ danh hiệu đệ nhất tài nữ nữa hay không? Trong lòng Bàn Lạc Tuyết cười âm hiểm.

“Muội muội, người có ở đây không?” Bàn Lạc Vũ tay cầm quạt tròn phe phẩy, tươi cười tiến lại. Không thể không nói Bàn Lạc Vũ đã ở tuổi cập kê, trang phục bó sát lộ ra dáng người yểu điệu. Trên đầu cài hoa

mai càng làm nổi lên làn da tuyết trắng, trâm cài Lưu Tô óng ánh phản chiếu dưới ánh mặt trời tạo ra ánh sáng bảy màu bắt mắt.

Bàng Lạc Tuyết hít sâu một hơi cố gắng áp chế hận ý từ đáy lòng, Bàng Lạc Vũ cứ chờ đấy, ta không vội. Đôi môi khẽ cười, tiến lên kéo tay Bàng Lạc Vũ nũng nịu nói: “Tỷ tỷ hôm nay như thế nào lại có thời gian đến nơi này của muội, hôm qua ở đình viên hoa nở vừa l.q.d khéo mẫu thân lại đến, muội quần quýt lấy mẫu thân vẽ bức tranh hoa, kết quả mẫu thân không vừa ý, nên muội liền thêu cho mẫu thân để xem trình độ của muội có tiến bộ hay không.” Dứt lời Bàng Lạc Tuyết cầm lấy bức tranh thêu đưa cho Bàng Lạc Vũ xem.

Quả nhiên khi Bàng Lạc Vũ nhìn đến bức tranh thêu, trong nháy mắt sắc mặt cứng ngoắc, trong mắt sự ghen tị chợt lóe lên. Hóa ra tỷ tỷ người đối với ta luôn có ác ý, là ta trước kia vẫn không phát hiện ra, người diễn đúng thật là tốt mà. Nếu mệnh trời đã cho ta sống lại, thì kiếp này ta nhất định cho các người nếm thử những thống khổ ta đã từng chịu. Nghĩ đến đây Bàng Lạc Tuyết nhu thuận ngẩng đầu cười nói lộ ra tính trẻ con trước Bàng Lạc Vũ: “Tỷ tỷ cảm thấy như thế nào, không biết mẫu thân có thích không, đến lúc đấy tỷ tỷ cần phải nói lời hay giúp ta đấy nhé”.

“Quả nhiên thật xinh đẹp, kỹ thuật thêu của Tuyết nhi thật sự được thừa hưởng từ mẫu thân, mẫu thân nhìn thấy sẽ rất vui mừng, kỹ thuật thêu của người tốt như vậy, tỷ tỷ ta đây cũng không bằng một phần của người, bức thêu đẹp như vậy sao muội không đưa trước cho tỷ nhìn xem. Có chỗ nào không ổn tỷ sẽ chỉ muội sửa, nếu bức thêu có chỗ không hoàn hảo thì mẫu thân cũng sẽ không thích.” Bàng Lạc Vũ ánh mắt chân thành nhìn nói.

Hừ, người còn nghĩ ta là Bàng Lạc Tuyết đơn thuần trước kia sao, người đơn giản là muốn lấy bức thêu này đi tham gia Mẫu Đơn yến, đúng rồi Mẫu Đơn yến, người đã muốn danh tiếng ta thân làm muội muội nhất định sẽ giúp người một phen, nằng nhẹ nhàng gạt đầu.

“Vậy làm phiền tỷ tỷ, muội thêu xong chắc chắn sẽ đưa cho tỷ trước, đa tạ tỷ tỷ.”

Bàng Lạc Vũ nhẹ nhàng cười kéo tay nói nàng nói: “Hôm nay tỷ muốn cùng muội đi thỉnh an mẫu thân, chúng ta mau đi đi.”

“Tỷ tỷ nói rất đúng, muội cũng đang muốn đi đây, thân thể mẫu thân mấy ngày gần đây khó chịu, chúng ta đi mau một chút.”

“Đúng vậy, gần đây thân thể mẫu thân không tốt, ta đặc biệt sai nha hoàn làm canh tắm bổ cho mẫu thân, chúng ta nhanh đi thôi, nếu canh nguội sẽ mất đi công hiệu.”

A, canh bổ sao, đúng là người ngày trước dùng canh bổ mới làm hại mẫu thân ta nằm triền miên trên giường bệnh, thế cho nên Quốc công phủ mới bị mẹ con các người cầm quyền, mẫu thân ta bị các người hại chết mà ta lại ngu ngốc tin tưởng các người. Một lát phải tìm biện pháp nói chuyện canh bổ cho mẫu thân mới được. Bàng Lạc Tuyết cúi đầu suy nghĩ.

Một đường cùng Bàng Lạc Vũ đến đình viện Cẩm Tú các, Cẩm Tú các không hổ là chỗ tốt, quả nhiên ánh mặt trời ấm áp, mặc dù đã là tháng tư nhưng vẫn có chút lạnh. Bao quanh đình viện đều là mẫu đơn và thực được đua nhau nở rộ, Lạc Tuyết đưa bàn tay l.q.d trắng nõn hái một đóa hoa mẫu đơn cầm trong tay thưởng thức. Những đóa hoa này đều do Dương thị và phụ thân cùng nhau trồng, có thể thấy sự ân ái của bọn họ, vài vị di nương cũng muốn được chia sẻ sự sủng ái của phụ thân dành cho Dương thị.

“Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đến đây, mau chút tiến vào, phu nhân đang chờ nhị vị tiểu thư.” Nàng cùng Bàng Lạc Vũ tiến vào cửa. Mẫu thân ngồi ở trên giường ấm, vẻ mặt có chút mệt mỏi, khoác bên ngoài là áo choàng nhũ kim thêu một đóa hoa lan, nha hoàn bên cạnh đưa tới một bát canh gừng. Ngẩng đầu nhìn thấy các nàng đi vào khuôn mặt có chút tươi cười.

“Bái kiến mẫu thân.” Nàng với Bàng Lạc Vũ cùng nhau hành lễ.

“Hôm nay như thế nào Tuyết nhi lại đi cùng với tỷ tỷ, các người ăn mặc đơn bạc mau tới đây sưởi ấm.” Nói xong tiếp đón các nàng đi vào.

“Tuyết nhi không phải sợ phiền toái sao, cầm ấm lò đi đến đây không bằng đến bên mẫu thân sẽ ấm áp hơn nhiều.” Nàng cười hi hi nói.

Mẫu thân sờ đầu nàng cười nói: “Con như vậy lại nghĩ chiếm tiện nghi của ta, mấy hôm trước đòi ta vẽ tranh, hôm nay lại đến đòi ta sưởi ấm, thật sự là khi dễ ta mà.” Mặc dù nói như vậy nhưng tay lại lôi kéo tay nàng đặt vào ấm lò, nàng chui đầu vào trước ngực Dương thị làm nũng, nàng tự hứa với lòng mình kiếp này nhất định phải bảo vệ mẫu thân thật tốt.

“Ngày hôm nay mẫu thân cảm thấy thân thể tốt chứ, Vũ nhi dựa theo lời chỉ dẫn của thái y làm canh bổ cho người.”

“Vũ nhi lo lắng nhiều rồi, thái y nói thân thể ta có chút không khỏe, không có việc gì to tát cả, nghỉ ngơi mấy ngày liền có thể tốt lên, để các người lo lắng rồi.”

“Nhớ mẫu thân có bình hoa màu lam, nữ nhi cố ý hái một đóa hoa mẫu đơn tới tặng mẫu thân.” Dứt lời nàng liền nhảy xuống giường đi đến bên lọ hải đường cắm đóa hoa vào.

“Đóa hoa mẫu đơn này thật xinh đẹp nhưng cũng đừng quên bức tranh thêu của con đó.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn thấy dư quang trong mắt Bàng Lạc Vũ khi nghe nói đến bức thêu mẫu đơn, trên mặt vui sướng chợt lóe rồi biến mất, cũng tốt khiến cho người nghĩ rằng ta và người cùng thêu mẫu đơn. về mặt Dương thị cũng chiều, sủng nịch lúc này Vương mục cũng hết lời khen ngợi.

“Mẫu thân cứ ở đây đi, Tuyết nhi tự mình mang qua cho mẫu thân.” Nàng xoay người bưng chén thuốc lên, vừa vận dụng vào đóa mẫu đơn bên cạnh đột nhiên một con sâu vừa vận lột vào trong bát. Bàng Lạc Tuyết hoảng sợ, bát trong tay rơi trên mặt đất vỡ nát l.q.d. Trong lòng một trận đặc ý, trên mặt lại lộ ra bộ dạng muốn khóc “Tỷ tỷ, ta...ta...ta không phải cố ý.”

Dương thị nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng sắp khóc lập tức đau lòng nói: “Tay con có bị bỏng không, mau mau tới cho mẫu thân xem, con đó, hái hoa cũng không nhìn thấy sâu.”

“Muội muội không có việc gì là tốt rồi, cũng không có gì to tát, canh ta hầm lại là được, chỉ là làm phiền mẫu thân chờ một lát.” Bàng Lạc Vũ dịu dàng cười nói.

Bàng Lạc Tuyết thấy vẻ mặt nàng không cam lòng, lại muốn ẩn nhẫn làm bộ như hào phóng, trong lòng thật sự rất thoải mái.

“Không bằng tỷ tỷ đưa phương thuốc này cho Vương mục, muội sẽ học hầm thuốc, về sau muội sẽ ở Cẩm Tú các làm là được không cần tỷ tỷ phải khó nhọc mang tới, tỷ tỷ, tỷ nói đúng không?”

Bàng Lạc Tuyết cười hết sức vô hại, mẫu thân bên cạnh trêu ghẹo nói: “Con còn biết đau lòng cho tỷ tỷ con sao, cũng tốt, về sau con ở chỗ này làm cũng không cần làm phiền đến tỷ tỷ, đúng rồi lão thái thái đã dâng hương trở về, đi thỉnh an sớm một chút, chớ để mất quý củ.” Bàng Lạc Tuyết hơi dẩu miệng bất quá cuối cùng cũng có lý do quang minh chính đại để lưu lại.

“Vậy Vũ nhi về Thính Vũ hiên trước, nếu muội muội muốn học hầm canh ta sẽ đem phương thuốc đến đưa cho muội.” Bàng Lạc Vũ nhẹ nhàng thi lễ mang theo nha hoàn rời đi.

3. Chương 3: Chén Thuốc

Bàng Lạc Tuyết đang nghĩ phải nói cùng mẫu thân như thế nào về chuyện của Bàng Lạc Vũ, dù sao không có chứng cứ rõ ràng mẫu thân sẽ không tin.

Một phen biểu tình rối rắm, hai tay chống má khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhắn thành bánh bao, tuy nói việc nặng một đời, nhưng dù sao bất quá về ngoài của nàng chỉ là một nha đầu l.q.d mười ba tuổi, bộ dáng phần điều mặt ngài, rất giống Dương thị, hai mắt to, lông mi lại dài, vóc người dù chưa trưởng thành đã có tư thái, gương mặt trẻ con bầu bĩnh, cái miệng nhỏ nhắn càng giống trái anh đào rất là đáng yêu.

Dương thị nhìn biểu tình cực kỳ rối rắm của nàng, còn tưởng rằng nàng chưa học thuộc cuốn sách ngày hôm qua, cho nên mới rối rắm, thế nào cũng làm nũng cọ qua cọ lại trong lòng mẫu thân. ‘Phốc’ một tiếng Dương thị cười thật thoải mái.

“Tuyệt nhi chính là đang nhớ ngày hôm qua, thầy giáo dạy một cuốn sách nhưng không thể thuộc được, có phải con đang suy nghĩ làm như thế nào để đánh lừa mẫu thân, có phải không?” Về mặt Dương thị như xem kịch vui nói.

Bàng Lạc Tuyết ở trong lòng trở mình một cái, con đã rất khó khăn để tìm cách bảo vệ mẫu thân, người còn tại nơi này trêu đùa con, Lạc Tuyết đơn giản xoay người ôm thắt lưng Dương thị l.q.d, cười ngọt ngào nói: “Mẫu thân lại trêu con, hôm qua Tuyết nhi đã cố gắng học thuộc lòng, nhưng con muốn để cho phụ thân nghe, không cho mẫu thân nghe.”

Dương thị biết nha đầu kia lại muốn làm nũng với Quốc công gia. Nhẹ nhàng vỗ vào tay nói: “Mấy ngày nữa, hoàng hậu nương nương mở hội Mẫu đơn yến, Vũ nhi đã cập kê, cũng đã đến tuổi lập gia thất. Tuy nói là thứ nữ, nhưng dấu sao đã ở bên cạnh chăm sóc nuôi dưỡng từ nhỏ, tự nhiên cũng sẽ yêu thương như với nữ nhi của mình, việc này nên bàn bạc cùng với Vương di nương, dù sao cũng là mẹ đẻ của Vũ nhi. Hoàng hậu nương nương sẽ tới dự mẫu đơn yến, mẫu thân l.q.d ở đây có hai tờ giấy, con có thể cùng tỷ tỷ nhìn xem các quy tắc trong cung, nếu con không muốn, nương liền thay con tìm cách để con trở về. Một tháng nữa Nam Cung cùng ca ca con trở về đây, tiểu lưu manh này cuối cùng cũng có người trông nom.”

“Mẫu thân, con đương nhiên muốn theo tỷ tỷ cùng đi, người trêu ghẹo con, Tuyết nhi liền không để ý tới người. Ca ca trở về, Tuyết nhi nhất định sẽ ngoan.”

Nhớ ngày đó, khi trước Bàng Lạc Tuyết không nghe ca ca khuyên nhủ, cố chấp gả ra. Ca ca không đồng ý cửa hôn sự này, liền đi ra ngoài săn bắn, trúng bẫy mà chết, nhớ đến chuyện này chắc cũng không đơn giản như vậy. Trời cao nếu đã cho nàng – Bàng Lạc Tuyết sống lại, nàng nhất định phải bảo vệ những người thân yêu của mình. Vừa nghĩ đến điểm này, trên mặt đất có con mèo tuyết trắng nhảy đến, đây không phải là Tiểu Phúc Tử sao, vừa định ôm nó một chút, ai ngờ nó nhẹ nhàng lướt qua Bàng Lạc Tuyết chạy đến chỗ cạnh được bị đổ trên mặt đất liếm, ánh mắt Bàng Lạc Tuyết bỗng chốc trở lên thâm sâu. Nhìn mẫu thân ủy khuất nói: “Trước kia Tiểu Phúc Tử vừa thấy con đến liền theo con chơi đùa, hiện tại bị một chén canh cuốn hút, có thể thấy được trong canh bị tỷ tỷ ‘hạ được’ nha, l.q.d Tuyết nhi rất đau lòng a.” Dứt lời Bàng Lạc Tuyết ủy khuất nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn cho mẫu thân xem.

“Nào có ai như con nói không có đạo lý như vậy, Tiểu Phúc Tử do ca ca con tặng cho ta. Nói đến cũng lạ, bát canh này rất đắng, có gì ngon, phỏng chừng là đối bụng, Tiểu Ngọc lấy con cá cho Tiểu Phúc ăn.”

Thật là lạ, Phúc Tử thế nhưng không ngửi thấy mùi con cá kia, chuyên tâm liếm chén canh bổ, Dương Thị cũng hiểu được có chuyện không bình thường, dù sao nàng cũng đã từng sinh sống lớn lên tại dinh viện rộng lớn này, phía sau sự rộng lớn có nhiều việc xấu xa l.q.d tất nhiên là biết không ít bí mật. Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn mẫu thân, sắc mặt nháy mắt có chút bị thương, ai, nói cho cùng, đều là người trong gia đình, cùng được nuôi nấng. Tự tay mình nuôi lớn vậy mà hóa ra là loài sói lang! Lòng người thật khó dò.

“Tiểu Ngọc, ôm Phúc Tử qua một bên, Lục Phù dọn chén canh kia để lại đây. Hiện tại ta thấy không thoải mái, cho Vương Thái y đến chuẩn mạch.”

Không bao lâu, Vương Thái y liền tới, sau một lúc chuẩn mạch, thái y mở ra một toa thuốc: “Thân thể phu nhân ăn uống không điều độ, phần lớn là do thể lực bị hao tổn, lão phu kê một đơn thuốc, phu nhân uống theo đơn thuốc này điều dưỡng, ít ngày nữa sẽ khỏi hẳn, mong rằng phu nhân không cần quá sức mệt nhọc.”

“Làm phiền thái y rồi, bất quá, ta bây giờ có một chuyện muốn nhờ thái y, mong rằng thái y hỗ trợ.”

“Phu nhân cứ nói đừng ngại.”

“Tiểu Ngọc, bưng canh được tới đây, kỳ thật cũng không có gì nghiêm trọng, không biết thái y có thể xem chén thuốc này có tác dụng gì không, hương lão thái y lãnh giáo một phần.”

Dứt lời, thái y đứng lên, nhẹ nhàng bưng lên chén thuốc ngửi, nhíu mày, tựa hồ có chỗ không đúng, lại duỗi ngón tay chạm vào nệm thử. Nếu thái y biết chén thuốc này nhặt từ mặt đất lên, lại bị con Phúc Tử liếm qua, nhất định sẽ tức giận đến gờ chân múa tay.

“Canh này thuốc bổ an thần rất tốt.” Nghe đến điều này, giữa lông mày mẫu thân buông lỏng, thở phào một cái. “Bắt quá...”

“Bắt quá cái gì, thái y cứ nói đừng ngại.”

“Canh này được cho thêm thảo dược Ngũ vị tử, còn có một chút Chu sa cùng Thử vĩ thảo. Ba vị này, tuy rằng phân lượng cực nhỏ, vẫn không thể gạt được đầu lưỡi lão phu, Ngũ vị tử, Chu sa có tác dụng an thần, nhưng hai vị này không thể đặt cùng nhau trong thời l.q.d gian dài sử dụng, thuốc sẽ từ từ tích lũy, cho đến đêm không thể ngủ say, hồi hộp ưu tư, chậm rãi hao hết tinh khí con người, mà Thử vĩ thảo có tác dụng làm cho người ta nghiện, một ngày không uống liền khiến hoảng sợ hụt hơi, không có tinh thần và thể lực, chân tay mệt mỏi.”

Dương Thị nghe như vậy, không khỏi lạnh tâm, vẻ mặt càng thêm cô đơn, nhưng lại miễn cưỡng cười vui nói: “Vất vả cho thái y rồi, mong rằng thái y chớ nói chuyện ngày hôm nay cho người khác biết.”

“Việc này hiển nhiên, hôm nay lão phu chẳng qua là bắt mạch cho phu nhân, phu nhân quá sức mệt nhọc, nghỉ ngơi mấy ngày liền tốt rồi.”

Dương Thị hơi gật gật đầu, nói với Vương mục mục: “Tiễn thái y ra ngoài, lấy năm trăm lượng cho Vương Thái y.”

“Đa tạ phu nhân.”

Trong phòng chỉ còn Bàn Lạc Tuyết cùng Dương Thị, Bàn Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt Dương Thị trong suốt, nâng lên cánh tay lau nước mắt cho bà.

“Lúc đó ca ca ngươi đã hai tuổi, Vũ nhi mới sinh ra, thật nhỏ bé. Thân thể Vương di nương không tốt, cho nên lão gia ôm qua đây để cho ta nuôi nấng, lúc ấy chưa có Tuyết nhi, ta liền yêu thương nàng như cốt nhục của bản thân, đến tận khi có Tuyết Nhi. Nhưng là nương tự thấy mình không có nửa phần bạc đãi nàng, con có nàng cũng có, đối đãi như chính nữ, mẫu thân chưa từng đối đãi nàng như thứ xuất. Ai...” Nói xong, cuối cùng nước mắt cũng không ngăn chặn được.

“Mẫu thân có đúng hay không cũng không thể tha cho tỷ ấy, tâm tư tỷ ấy ác giống như mẹ đẻ của nàng, nếu Bàn Lạc Vũ này không tốt, mẫu thân hiển nhiên cũng phải đề phòng, hôm nay nếu không phải có Phúc Tử, sợ rằng mẫu thân bị tỷ ấy hại, còn không biết điều đó. Mẫu thân còn có con, còn có ca ca, mẫu thân không đáng vì loại người này rơi nước mắt. Tuyết nhi sẽ ghen tị a.” Bàn Lạc Tuyết làm nũng, chớp chớp đôi mắt đáng yêu. Dương Thị rút cục cũng nở nụ cười.

“Vậy còn Mẫu Đơn yển, Tuyết Nhi còn muốn cùng Vũ nhi đi sao, mẫu thân cảm thấy có chút không yên lòng.”

“Đương nhiên muốn đi, tỷ ấy muốn hại con, cũng phải nhìn xem tỷ ấy có bản lĩnh đó không, con sao phải sợ.”

“Tiểu Tuyết Nhi của ta, thiên hạ nhỏ bé của ta, suy nghĩ của con bây giờ cũng đã tỉ mỉ hơn rồi. Hôm nay việc này con đừng để phụ thân biết được, đại trạch sâu xa, chuyện cũng không đơn giản như vậy, mẫu thân muốn con nghe lời, không nên tìm hiểu, có hiểu không?”

“Tuyết Nhi tự nhiên hiểu rõ, cũng mong mẫu thân có thể cẩn thận với Lạc Vũ, không nên gần gũi, Tuyết Nhi hiện tại sẽ ghen tị đó nha.”

Dương Thị hiểu ý cười: “Đứa con ngốc, mẫu thân đương nhiên hiểu được, Vương di nương kia chỉ sợ cũng không thoát khỏi có liên quan, nếu không Lạc Vũ làm thế nào lại biết sử dụng nhiều loại thảo dược như vậy. Hừ, mấy năm nay thấy bà ta vẫn luôn luôn cố chấp l.q.d bà ta từ muối tử lên làm thiếp thất, nay lại muốn vọng tưởng đến vị trí đương gia chủ mẫu. Việc này mẫu thân đều có dự tính, con vẫn là nên học tập tốt đi.”

Nhất thời khuôn mặt Bàn Lạc Tuyết nhăn thành bánh bao, xong rồi, cuốn kinh thư kia còn chưa có xem qua, nàng chớp mắt: “Thời gian đến buổi tối còn sớm, hôm nay chắc chắn sẽ học thuộc hết, mẫu thân nhất định không được coi thường con.” Nàng nhẹ nhàng thi l.q.d lễ lui ra ngoài, đi tới cửa nghe được tiếng thở dài của mẫu thân. Không ai muốn tổn thương người thân mình, nhưng lòng người khó dò, tâm niệm ác độc. Bàn Lạc Vũ, kiếp này ta nhất định sẽ không cho người toại nguyện. Bàn Lạc Tuyết xoay người đi ra ngoài.

4. Chương 4: Thính Vũ Hiên

Bàng Lạc Vũ được nha hoàn đỡ một đường đi đến bên trong Thính Vũ hiên, liền nhìn thấy Vương di nương cùng nha hoàn Hỉ nhi ở trong viện. Trong lòng có suy tính liền hướng Tụng Chi nháy mắt.

“Các người đều đi hết ra ngoài đi, nơi này có ta hầu hạ là được rồi.”

“ Dạ”

Nha hoàn đều đi hết, vào cửa quả nhiên thấy Vương di nương, Vương di mặc một bộ váy hồng thêu những nhánh cỏ màu vàng kim, bên ngoài khoác vải mỏng trắng thuần, cùng đôi hài l.q.d uyên ương, lộ ra dáng người uyển chuyển, một chút cũng không giống một phu nhân sắp ba mươi.

“Hừ, một chén được tốt, lại bị một cái tiểu tiện nhân làm cho đổ mất, quả nhiên ta không phải con ruột, chỉ biết sung ái nha đầu kia, sớm muộn gì có một ngày nhất định phải cho bà ấy sống không bằng chết.”

Vương di nương nhíu nhíu mày bực mình nói: “Vũ nhi, mẫu thân không phải đã dạy con gì sao, phải nhẫn nại, chờ Dương thị kia nằm trên giường bệnh, nơi này còn không phải do nương định đoạt, nắm quyền trong tay sao, đến lúc đó con muốn cái gì liền có cái đó, cho dù con muốn vị trí đích nữ của nha đầu Tuyết nhi kia cũng không khó, đúng rồi, lúc được kia đưa cho Dương thị uống, lúc này nương có cho người cho thêm một ít thảo dược khác vào, con...”

“Đủ rồi, còn chuẩn bị những dược thảo làm gì nữa, hôm nay tiện nha đầu Tuyết nhi kia vô ý đánh đổ chén thuốc của con, còn nói muốn học sắc thuốc, về sau thuốc sắc ở Cẩm Tú các, làm thế nào có thể hạ độc được nữa, nương, khi nào chúng ta mới có thể nắm giữ Quốc công phủ.” Bàng Lạc Vũ không kiên nhẫn đánh gãy lời than thở nói.

“Trước mắt chính là yến hội Mẫu Đơn, nữ nhi đã muốn cập kê, thân là thứ nữ, chỉ có Bàng Lạc Tuyết là đích nữ được sung ái, Nam Cung ca ca từ trước đến nay chỉ thích Bàng Lạc Tuyết, ta làm sao có thể can tâm đây. Rõ ràng di con đã là phi tử, mẫu thân chẳng lẽ không có cách nào đoạt vị trí đại phu nhân sao?”

Về mặt Vương di nương giống như không cam lòng, nhìn Bàng Lạc Vũ trở mã so với chính mình còn xinh đẹp hơn ba phần, làm sao có thể không động tâm tư. Ngẫm lại chính mình xuất thân Hầu phủ, nhà mẹ đẻ bà ta chẳng qua chỉ là đại phu nhân Quốc công phủ, còn mình lại có muội muội được Sùng Dương đề cử lên làm phi, làm như thế nào không được vị trí đại phu nhân này? Phu nhân tướng quân nhỏ nằng còn không xem ở trong mắt, Sùng Dương đề tuổi đã già, con hấn cùng nữ nhi xứng đôi, đáng tiếc thân phận nữ nhi là thứ xuất, lão gia lại cửu chiểu Bàng Lạc Tuyết kia, đại phu nhân và hấn lại cùng là thanh mai trúc mã, vốn định một chén được độc chết nàng, làm cho nàng mắc bệnh, chính mình liền có thể nắm giữ quyền lợi chủ mẫu. Hiện tại bị nha đầu kia quấy rối, quả thật là vận may cho người, xem ra phải trừ tính lại. Nhìn về mặt không kiên nhẫn của nữ nhi, cửu chiểu lắc đầu.

“Tướng quân kia tất nhiên là tốt, chẳng lẽ sẽ không có nam nhân nào so với hấn tốt hơn sao? Con là nữ nhi duy nhất của nương, nương sẽ tính toán thỏa đáng cho con, Mẫu Đơn yến các vị vương gia cũng sẽ tham gia. Chỉ cần con có thể đứng thứ nhất trong Mẫu Đơn yến, người nam nhân nào lại không bị động tâm vì con, mau để nương nhìn xem con chuẩn bị bức tranh thêu Mẫu Đơn yến tới đâu rồi. Mẫu Đơn là thứ hoàng hậu nương yêu thích nhất, nương là nhờ hỏi di con mới tìm được thứ hoàng hậu thích nhất, bức tranh Mẫu Đơn tươi đẹp, con nhất định không được thua kém, không nên uống phí cực khổ của nương.”

“Còn thêu tranh Mẫu Đơn tươi đẹp gì nữa, hôm nay thấy Bàng Lạc Tuyết vậy mà thêu Mẫu Đơn mới đúng là kinh diễm, làm con gọi bà ta lâu là nương như vậy, lại nữa diễm kỹ thuật thêu cũng không truyền thụ cho con.” Nói xong cầm cây kéo cắt nát bức tranh thêu.

“Con làm cái gì vậy, con cái nha đầu ngốc, nếu nàng đã gọi con là tỷ tỷ, con đương nhiên có thể thường xuyên cùng nàng lãnh giáo, thực sự nàng thêu tốt liền nhất định là của nàng sao. Người cũng không nghĩ, nên chịu đựng tính khí sao, tương lai quốc công phủ này chưa chắc là của mấy người đó.”

Hai mẹ con nhìn nhau cười, quả nhiên ngoan độc là di truyền.

“Bàng Lạc Tuyết tuổi còn nhỏ mà kĩ thuật khâu lại xuất chúng như thế, nhất định phải lợi dụng thật tốt, nếu Bàng Lạc Tuyết muốn học sắc thuốc, ngày mai con liền đem phương thuốc cho nàng, chỉ tiếc lại không thể cho độc dược vào để đại phu nhân bồi bổ thân thể tốt, mẫu thân cần phải tính toán biện pháp mới, dù sao hôn nhân cũng do đại phu nhân làm chủ, nếu nàng ta muốn tùy ý gả con đi, nữ nhi cũng không có biện pháp, chỉ có thể tại đây treo cổ trong Thính Vũ hiên, cũng không muốn bị mẹ con các nàng làm nhục.”

Vương di nương nhượng mày, vỗ về mái tóc dài đen nhánh của Bàng Lạc Vũ nói: “Con đây là không phải đang trách mẫu thân của con sao, mẫu thân chỉ có một nữ nhi là con, không suy tính cho con thì cho ai, chỉ tiếc không có con trai, nếu không ta nhất định sớm cùng bà ta tranh cao thấp, làm gì phải cúi đầu phục tùng. Nương nhất định sẽ làm cho con không thua kém ai trong Mẫu Đơn yển, không chỉ làm cho đại phu nhân kiêng kị, không thể tùy ý gả con ra ngoài, cũng làm cho cha con biết, con mới là trưởng nữ, lại xuất sắc như vậy, lại xinh đẹp như thế nào. Tâm tư cha của con nương đương nhiên biết rõ, từ nhỏ luôn cưng chiều Bàng Lạc Tuyết, lại thỉnh nhũ mẫu trong cung dạy nàng, đơn giản là để ý địa vị sau này. Chỉ tiếc đại phu nhân một lòng muốn nữ nhi gả cho người môn đăng hộ đối, không hề nghĩ sâu xa như vậy.”

Trong lòng Bàng Lạc Vũ cả kinh, phụ thân quả nhiên thật bất công, đều do mình không phải là đích nữ, nếu Bàng Lạc Vũ nàng trở thành hoàng hậu, chính mình chẳng phải là cả một đời đều được sống trong vinh hoa phú quý hay sao. Người không tàn nhẫn không đứng vững, Bàng Lạc Tuyết, người đừng trách tỷ tỷ ta ngoan độc, đều là người bức ta.

“Nương, người nhất định phải giúp con, con không muốn cả đời bị cái nha đầu Bàng Lạc Tuyết kia giam nát dưới lòng bàn chân, có nàng sống thêm một ngày, con cảm thấy ghen tức như dao cắt vào tâm, tuy rằng nàng còn chưa cập kê, nhưng bộ dáng bắt đầu đã muốn là mỹ nhân, nhất định sẽ không kém hơn con. Đến lúc đó, con càng không có nơi sống yên ổn.”

“Người trước người sau, con vẫn là tỷ tỷ của nàng, lại gần gũi từ nhỏ cùng nhau, trước kia đối tốt như thế nào với nàng, hiện tại càng phải đối với nàng như thế đó, mới có thể để cho nàng không nhận ra, thanh thần ổn định trở thành bàn đạp cho con. Cái vị trí kia sau này, nữ nhi của ta chắc chắn sẽ ngồi được.” Về mặt Vương di nương ngoan độc, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đúng rồi, buổi tối cha con sẽ đến, con cần phải ăn mặc thật đẹp, phải tự mình cân nhắc, về sau không thể để phụ thân một lòng một dạ thương yêu nàng, phải cắt đứt. Mới làm tiêu tan hi vọng của họ.”

“Nương, người yên tâm, dù sao cũng chỉ là cái nha đầu mười ba tuổi, lừa gạt nàng rất dễ dàng. Con không được, nàng, Bàng Lạc Tuyết cũng đừng hòng được, cho dù tướng quân ca ca không thích con, con cũng sẽ không cho nha đầu Bàng Lạc Tuyết kia tiện nghi. Việc này người yên tâm đi, con đương nhiên sẽ nhờ kỹ, mẫu thân người cũng phải tìm cách đem quyền lợi gia chủ về trên tay. Mẫu thân người cũng không được nhân từ, bà ta ở một ngày, người cũng không được phụ thân sủng ái, nữ nhi càng không có hi vọng đến vị trí đích nữ kia.”

“Việc này nương đương nhiên rõ ràng, thời thế thay đổi, di con đưa tới rất nhiều vật hiếm, vừa rồi mới đưa đến, con chọn lựa một vài thứ, mẫu thân còn có việc, trước về Thường Thanh các, con cũng phải không chịu thua kém, Mẫu Đơn yển tuyệt đối không thể có gì sơ xuất.”

“Nữ nhi biết, cung tiễn mẫu thân.”

“Tụng chi, mang đồ Vương di nương vừa nói đến đây, bổn tiểu thư muốn xem những thứ xinh đẹp kia, xem di thưởng cho những thứ gì.”

Tụng chi liền bê lại một hộp châu báu, bên trong có đồ trang sức, một viên đá quý màu đỏ, màu đỏ như máu một phần tạp chất cũng không có, trông rất đẹp mắt. Một chuỗi vòng từ mười tám viên ngọc bích trên châu xuyên thành, tất cả đều kết hợp thật tỉ mỉ, quả thật tinh xảo, cuối cùng là hộp gỗ đen, mở ra quả thật là tinh xảo dị thường, trăm cái tóc phượng màu vàng, trong miệng phượng ngậm một chuỗi bảo thạch nhỏ xinh, bảo thạch tràn đầy ánh sáng. Tại Mẫu Đơn yển nếu mang theo trăm này nhất định xinh đẹp lấn áp quần phượng. Nghĩ đến đây, Bàng Lạc Vũ lộ ra một chút mỉm cười.

5. Chương 5: Nữ Nhân Áo Đen

Bên trong Lạc Tuyết các, thùy ti Hải Đường đang nở rộ, phong lan phía dưới cũng xanh non tươi tốt. Dọc theo đá cuộn trải ra thành con đường nhỏ, Bàn Lạc Tuyết chậm rãi thông thả bước đi, vẫn là đang suy nghĩ, nói là buổi tối học thuộc lòng, chẳng qua là vì d.d.l.q.d muốn mẫu thân yên lòng, việc nặng một đời, làm sao có thể không nhớ, ngẫm lại đêm nay là yến tiệc, Bàn Lạc Tuyết nháy mắt trở lên âm trầm, sợ là yến tiệc không có gì tốt lành. Nhớ lại ngày đó yến tiệc thật đúng là phần khích, nàng đều có chút mơ hồ mong đợi đây.

“Tiểu thư, người đi đâu vậy, Liên Ngẫu cùng Liên Diệp tìm người một hồi, như thế nào lại không cầm lô ẩm, như vậy tay sẽ lạnh, đúng là lạnh thật? Nô tỳ bây giờ đi nấu canh gừng cho người uống.”

“Tỷ tỷ cùng mẫu thân đi nơi nào, Liên Ngẫu cùng Liên Diệp được ta phái đi ra ngoài lấy sợi tơ. Tử Quyên tỷ tỷ, người không cần lo lắng.” Nói xong nàng cười ngọt ngào, Tử Quyên là người được mẫu thân phái tới bên người, cũng đã đến tuổi xuất giá, Liên Ngẫu cùng Liên Diệp thật ra từ nhỏ cùng nàng lớn lên, cũng là tấm lòng trung thành. Bất quá nàng nếu muốn báo thù, không có người đắc lực trợ giúp là không thể được. Quên đi, trước yên lặng xem xét, từng bước một tiến tới, kiếp trước ức hiếp người của ta, ta nhất định phải làm cho các người hoàn trả gấp trăm ngàn lần.

“Nhị tiểu thư, phu nhân nói, bây giờ tranh thêu mẫu đơn không vội, người không cần phải thức đêm thêu. Vừa rồi phu nhân gọi nô tỳ đến lấy mấy cuộn gấm, để làm bộ đồ mới quả thật là hợp với tiểu thư. Tiểu thư qua xem, nô tỳ liền kêu tú nương chuẩn bị kiểu dáng màu sắc cho tiểu thư lựa chọn.”

“Người trở về nói với mẫu thân, ta đã nhớ kỹ.”

“Dạ, nô tỳ xin lui xuống trước.”

Trở lại phòng, quả nhiên thấy trên bàn đặt những cuộn gấm vóc màu trắng thanh thuần, quả nhiên là mẫu thân, vải mỏng trắng, bên trên hoa Mẫu đơn được thêu ẩn trong vải bằng sợi tơ màu bạc, dưới ánh mặt trời, hoa vẫn lúc ẩn lúc hiện sinh động. Màu tím nhạt lại d.d.l.q.d được thêu lên những cánh hoa hải đường, nàng thấy cách thêu hoa Hải Đường nhìn rất quen mắt, vì thế gọi Liên Ngẫu tới hỏi, quả nhiên là từ tay mẫu thân. Trên tấm vải đều toát ra sự từ ái của mẫu thân, đáng tiếc mẫu thân quá mức dịu dàng, mới có thể bị các nàng ám hại.

“Thu vải vóc lại, gọi tú nương* tới sửa lại màu sắc tươi sáng cho ta xem.” Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời vẫn còn sớm, không bằng đi dạo trên đường, cũng là thả lỏng tâm trạng không cần xem các nàng diễn trò làm bộ làm tịch, thật đúng là mệt.

*Tú nương: Thợ thêu thủ công.

“Liên Ngẫu, cầm khăn lụa của ta tới đây, đổi một bộ xiêm y thường ngày, bản tiểu thư muốn đi ra ngoài.”

“Tiểu thư, không phải hôm nay người nói muốn thêu xong bức tranh Mẫu Đơn sao, hiện tại tiểu thư lại muốn đi ra ngoài, tiểu thư đi ra ngoài không có ý định mang nô tỳ theo sao?” Liên Diệp vừa nghe, hai người lập tức tinh thần tỉnh táo, song lại bày ra bộ dáng ủy khuất.

Hai người là chị em sinh đôi, lại cùng nàng lớn lên từ nhỏ, tự nhiên sẽ đặc biệt vô cùng thân thiết, nhớ ngày đó, nàng vừa lập gia đình, hai người được theo nàng làm nha hoàn hồi môn nhưng lại bị Vương di nương quản lý, quyết định gả ra ngoài. Nghĩ đến lúc đó Bàn Lạc Vũ muốn thao túng nàng, chặt đứt người thân cận bên nàng, cũng là d.d.l.q.d đáng thương cho các nàng bị gả đi phương xa, tuổi còn trẻ liền nhiễm bệnh qua đời. Hai người trời sinh tính đơn thuần, con đường kiếp này của nàng nhất định gặp ghềnh không ít. Vẫn là đang cân nhắc lo lắng có nên bồi dưỡng các nàng thành trợ thủ đắc lực của nàng hay không. Vì thế nàng liền cười nói “Làm sao có thể không mang theo các muội, các muội từ nhỏ cùng tỷ lớn lên, tỷ nếu vụng trộm trốn đi không mang theo các muội, không chừng lại oán giận tỷ mất, thôi được, lại đây giúp tỷ chải đầu, chúng ta thay trang phục rồi đi.”

Hai người đương nhiên vui vẻ, ngay sau đó liền chải đầu giúp nàng, tiếp theo lại cầm bộ nam trang mặc lên người, mang theo hai người từ cửa sau lén lút trốn đi.

Đông Tần quốc, xưa nay người dân cởi mở lạc quan, tuy rằng so với Bắc Yên quốc, Tây Lăng quốc cùng Nam Chiêu quốc không được bằng cho lắm. Một thân trang phục công tử mang theo hai cái tiểu nha hoàn cũng không làm người ta chú ý.

Là kinh thành Đông Tần quốc đương nhiên sẽ phồn hoa, vô cùng náo nhiệt, Liên Ngẫu cùng Liên Diệp tâm tính tâm tính như tiểu hài tử, nhìn đến cái gì cũng đều mới lạ không thôi, nhưng cũng biết chăm chú đi sát theo nàng, bảo vệ nàng không bị dòng người chen lấn xô đẩy. Ba người liền hướng tới bên hồ đi đến, cây cỏ lay động cùng chim oanh, thực là hồ liễu mùa xuân say mê lòng người. Làm cho người ta lưu luyến quên trở về.

“Cứu mạng...”

Tiếng kêu phát ra từ một ngõ nhỏ, nàng mơ hồ nghe được, vì thế mang theo Liên Ngẫu, Liên Diệp hướng tiếng kêu đi tới, trước cửa ngôi miếu rách nát có điểm đồ thảm kéo dài đến cánh cửa bên trong. Nàng muốn đẩy cửa đi vào, lại bị Liên Ngẫu Liên Diệp ngăn trở.

“Tiểu... Công tử, người muốn làm gì a, nơi này vắng lặng như vậy, nếu xảy ra chuyện gì không tốt, phu nhân nhất định sẽ trách cứ chúng ta. Vạn nhất có cái gì nguy hiểm, chúng ta biết ăn nói như thế nào với phu nhân a!”

Nhìn vẻ mặt các nàng lo lắng, nhớ lại kiếp trước vào ngày này nàng ở phủ chuyên tâm theo tranh giết thời gian, kiếp này ngày hôm nay phát sinh cái gì quả nhiên là không biết, nếu trời cao đã cho ta cơ hội làm việc này, thì sợ gì.

“Các người đi cùng ta, sợ cái gì, nếu đã kêu cứu mạng thì làm gì còn khí lực hại chúng ta, các người nếu sợ liền ở chỗ này đợi ta ra.”

Hai người thấy nàng kiên trì, liền cắn răng nói: “Nô tỳ đi cùng tiểu thư, nô tỳ không sợ!” Nhìn hai người biểu tình giống nhau như đúc, ‘phốc’ một tiếng nở nụ cười, lúc này hai cái nha đầu này còn có chút can đảm. Có khả năng bồi dưỡng. Nàng đưa tay đẩy cánh cửa, d.d.l.q.d theo vết máu tìm được phía đằng sau tượng một chồng rơm rạ. Một hắc y nữ tử ngã trong vũng máu, gần ngực bị cắm một thanh chủy thủ*, nàng đưa tay đẩy sợi tóc trước mắt nàng kia, cũng không nghĩ rằng nàng ta lại đẩy tay nàng ra, hơi thở đã yếu ớt gần như sắp chết, không nghĩ còn cảnh giác như vậy. Nàng ta có bộ dạng mi thanh mục tú, không giống là một đại gian ác.

*Chủy thủ: dao găm.

“Liên Ngẫu, người cầm ngân phiếu mua một chỗ ở đây, Liên Diệp tìm đại phu tới giúp cô nương này trị thương, nhanh chút, đừng ngăn người nữa mau đi, nếu không mau nàng sẽ ngừng thở mất.”

Lạc Tuyết đưa tay nâng nàng dậy, làm cho nàng tựa trên người của nàng, nhìn bộ dáng nàng so với Lạc Tuyết cũng hơn mấy tuổi. Khoảng chừng một lát sau Liên Ngẫu đã an bài thỏa đáng, cầm giấy tờ khế ước mua nhà, lập tức tìm cỗ xe, cho người đem người bị thương lên xe.

Qua hai cái ngõ nhỏ, liền đến, Liên Diệp đã mang theo đại phu chờ ở cửa, thật cẩn thận đỡ nàng đến một gian phòng, để cho đại phu trị liệu cho nàng ta, còn nàng liền mang theo Liên Diệp Liên Ngẫu đi thăm các phòng khác.

Phòng ở nhìn cũng không tồi, khắp nơi đều có mạng nhện, nói ra phòng này đã một thời gian không có người ở. Kết cấu phòng tốt, rất có hứng thú, khắp nơi biểu hiện đại khí, giữa đại khí để lộ sự thô cuồng, xem đây chắc là phòng ở của võ tướng, khắp nơi đều có hoa mai khắc trên cột. Thật không biết Liên Ngẫu lấy bao nhiêu bạc mua. Bên trong có hoa viên, tuy rằng đã hơi tàn, nhưng nhìn kĩ kết cấu quả thật đẹp mắt như là của tiểu thư khuê các, lộ ra một cổ khí dịu dàng, tạo cảm giác thoải mái thanh thần.

Chắc hẳn người bố trí vườn hoa này là người thấu tình đạt lý, có lẽ là một diệu nhân, nếu may mắn có thể kết giao được thì thật là tốt. Xuyên qua hành lang thật dài, tới bên trong, mạng nhện và tro bụi dày đặc, ngửa mặt lên lại nhìn thấy hai chữ Thích phủ không rõ nét, Thích phủ? Chẳng lẽ đây lại là nơi phủ đệ Thích tướng quân ở trước đây? Trách không được khí thế lại lớn như vậy, đáng tiếc Thích tướng quân trung thành vì nước, không ngờ lại bị người buộc tội tham ô, nghĩ đến việc này, chắc hẳn việc này hơn phân nửa

cùng Tấn vương có quan hệ, hừ, quả thật là một tai họa, kiếp trước nàng thật là không có mắt, cuối cùng bị thế nhân lừa gạt. Nghĩ đến chuyện này, hai tay nàng nắm chặt, nói không nên lời thù hận.

“Công tử, đại phu nói vị cô nương kia tính mạng đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng lại mất máu quá nhiều nên còn chưa tỉnh, hiện tại sắc trời đã tối, nói vậy lão gia cũng đã hồi phủ, Liên Diệp cùng đại phu ở trong này chăm sóc nàng, nô tỳ cùng người đi về trước.”

Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, cũng là bất tri bất giác đã đến buổi tối, nhớ tới đêm nay còn có trò hay, thật không thể bỏ qua. Liên nói: “Chờ cô nương kia tỉnh, lặng lẽ phái người đến nói cho ta biết, không được để bất luận kẻ nào biết, biết chưa. Đợi lát nữa trên yến hội, mọi người phải tìm biện pháp ra khỏi phủ, đến nơi buôn người mua vài nha hoàn và gã sai vặt, quét tước phòng ở sạch sẽ. Đi thôi, chúng ta đi về trước.” Trong phủ nhất định đang có một màn kinh hi chờ nàng

6. Chương 6: Yến Hội Vô Hảo

Nàng cùng Liên Ngẫu vội vã chạy về trong phủ, từ cửa sau len lén chạy vào, hoàn hảo trước lúc phụ thân trở về nàng đã kịp vào, thừa dịp người không chú ý len lén đi về Lạc Tuyết các, Tử Quyên đã lo lắng đứng ở trong viện chờ đợi, đi tới đi lui, nhìn thấy nàng một thân nam trang sắc mặt trong nháy mắt đen lại.

“Tiểu thư, đi ra ngoài vì sao không mang theo nhiều người, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta biết ăn nói như thế nào với phu nhân, phu nhân đã sai người đến vài lần, tiểu tử tổng, sau này ra cửa nói cho nô tỳ một tiếng, cũng làm cho nô tỳ ít lo lắng.”

Nhìn nàng vẻ mặt bất đắc dĩ cùng quan tâm của Tử Quyên, trong lòng cảm thấy ấm áp, dặt tay nàng làm nũng nói: “Không có a, ta từng thấy nhiều người nữ cải trang nam nhân nên d.d.l.q.d ta cũng muốn thử thôi, Tử Quyên tỷ tỷ nhất định phải thay ta giữ bí mật này, đừng cho mẫu thân biết được không?” Nhìn nàng ra sức làm nũng, Tử Quyên trái lại cũng không còn cách nào.

“Phu nhân ở sảnh chờ tiểu thư trước, tiểu thư nên mau một chút trang điểm thay quần áo đi, chớ để đến muộn.”

Bất đắc dĩ chỉ có thể theo Tử Quyên vào phòng thay nữ trang, những lọn tóc phía dưới được buông thả, lại cho hai nha hoàn đến lấy lược chải đầu cho nàng tạo kiểu tóc đang tuổi cập kê, tóc còn thừa được buông xuống sau lưng, những lọn tóc dài tới thắt lưng d.d.l.q.d càng làm phát ra vóc người nhỏ nhắn của nàng. Nàng thay một chiếc váy thêu, mang theo đôi khuyên tai, sau đó đứng lên để Tử Quyên mang theo nha đầu xử lý tốt tất cả. Thừa dịp Tử Quyên đi ra ngoài liếc nháy mắt với Liên Diệp, Liên Diệp ngầm hiểu đi xuống.

Mang theo ba tiểu nha đầu một đường cùng Tử Quyên đi vào Đào Uyển, mẫu thân sớm đã chờ ở nơi đó, thấy nàng qua đây liền vỗ tay, đích nữ có chỗ tốt chính là mấy vị di nương không muốn gặp nàng đều phải quy củ hiểu rõ gặp nàng khuôn mặt phải luôn tươi cười đón chào, không thể lộ ra nửa phần bất mãn. Nàng cũng hiểu quy củ về việc văn bồi luôn hành lễ, ngồi ở bên người mẫu thân quan sát. Vương di nương mặc trang phục kim ngân lóe sáng, cho rằng mặc như vậy sẽ cao quý nhưng trái lại thể hiện rõ tục khí, Tam di nương xuất thân nhà nghèo l.q.d nhưng cũng trang điểm trang nhã, một thân xiêm y màu xanh lá, xuất ra mấy phần hương vị, Dương Vũ Hà, tuy nhìn có vẻ tươi mát như sen, nhưng tâm địa hai lòng, Tứ di nương lại là một thân y phục màu hồng, tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng, Phùng Nhược Xuân xuất thân là kĩ nghệ lại có vài phần mị hoặc. Nhị di nương, Tam di nương đều có một vị nữ nhi, trái lại Tứ di nương vào cửa ba năm nửa phần động tĩnh cũng không có, thật không hiểu là ý trời hay là... Nghĩ đến chỗ này nàng nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Về mặt mẫu thân nghi hoặc oán trách nói: “Tuyệt nhi hôm nay có chuyện gì vui sao, hôm nay tâm tư chỉ biết chính mình, nửa phần để ý tới mẫu thân tâm cũng không có.”

Nàng ngẩng đầu nhìn mẫu thân, cười hi hi nói: “Tuyệt nhi chỉ là đang suy nghĩ phụ thân ra ngoài làm việc cũng lâu, nữ nhi nhớ phụ thân mà thôi, chẳng lẽ mẫu thân là đang ghen?”

Dương thị vừa định nói một câu, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng cười vui vẻ của phụ thân.

“Đúng là Nhị nha đầu, nhớ tới ta. Thật xa cũng nghe được, ha ha ha, thực sự là không thể không thương nữ nhi được nha.”

Phụ thân cưng chiều nàng từ nhỏ, tuy nói phụ thân mê thiếp đông đảo, Nhị di nương Tam di nương đều do lão thái thái làm chủ nạp thiếp, cha mẹ cũng coi như thanh mai trúc mã. Mẫu thân tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cũng là không vui.

“Nữ nhi bá kiến phụ thân.”

“Thần thiếp bá kiến lão gia.”

“Tuyệt nhi a, nhanh đến đây với phụ thân, lần này ta rời kinh thành nửa tháng, nữ nhi có ngoan nghe lời của mẫu thân không, phụ thân mang về rất nhiều lễ vật cho con.” Nhìn vẻ mặt phụ thân sung nịch, trong lòng nhện không được trở mình một cái xem thường, nói l.q.d thăm nàng rõ ràng rất ngoan, làm sao phụ thân toàn cảm thấy nàng mỗi ngày tựa như gây rắc rối. Đại khái phụ thân nhìn biểu tình ủy khuất của nàng, sung nịch xoa xoa đầu nàng.

“Các người đều vất vả, phu nhân cũng vất vả, thân thể phu nhân có tốt không?”

“Đa tạ lão gia quan tâm, thiếp thân cảm thấy khá hơn nhiều, dù sao cũng chỉ là thân thể mệt mỏi, nghỉ ngơi hai ngày sẽ tốt.”

“Các nàng ở phủ có tốt không, lần này hồi kinh, ta mang về một chút đặc sản địa phương, một lát nữa sai quản gia đưa đến viện các nàng, thế nào không thấy Lạc Vũ và Lạc Băng? Thế nhưng đã xảy ra chuyện gì?”

Phụ thân a phụ thân, người cái gì cũng tốt chỉ là lòng mềm yếu, hai nữ nhi kia thế nhưng không là kẻ dễ bị bắt nạt, ai, suy nghĩ một chút cũng là, bây giờ nàng cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, Băng Lạc Băng mặc dù chỉ nhỏ hơn nàng một tuổi, tâm tư so với nàng lúc trước còn sâu hơn, ngấm lại kiếp trước nàng trèo đến cái vị trí kia, nhất định là tâm cơ thâm trầm.

“Phụ thân, người đã trở về, nữ nhi sắc cho mẫu thân một chén thuốc bổ, sợ bọn hạ nhân làm không tốt, cho nên tới trễ, mong rằng phụ thân không trách nữ nhi.” Băng Lạc Vũ chau mày bộ dáng lả chã chực khóc đúng là làm cho người ta đau lòng. Đã sắc thuốc hà tất gì phải trang điểm xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ người vì muốn làm vương gia cảm động sao, đáng tiếc lúc này trừ về mặt phụ thân chẳng hay biết gì, những người khác trong lòng đều biết rõ ràng bộ dáng của nàng ta. Nàng phát hiện, nàng kiếp trước thực sự là quá đơn thuần, quả thực đơn thuần di truyền từ phụ thân mà ra.

“Làm khổ con một mảnh hiếu tâm, nhanh lên một chút ngồi xuống đi.” Mẫu thân một mảnh tự nhiên hào phóng, phụ thân cũng là mỉm cười gật đầu đối Băng Lạc Vũ khen ngợi.

“Lạc Băng đâu, sao lại không thấy.” Về mặt phụ thân nghi hoặc.

“Băng nhi nói muốn học một khúc nhạc, muốn đàn cho lão gia nghe, chính mình không chịu ra khỏi phòng, thiếp thân khuyên cũng không được, đơn giản cho nàng ở trong phòng ăn, chút nữa lão gia đến nghe.”

Lời tam di nương vừa nói ra, ngay cả sắc mặt của mẫu thân cũng thay đổi, lẽ ra phụ thân trở về liền đi Cẩm Tú các bồi mẫu thân, Tam di nương quả thực hảo thủ đoạn, kiếp trước mình là một người ngốc, kiếp này nhất định bảo vệ mẫu thân chu toàn. Về mặt nhị di nương cười quái dị nói: “Tam muội đúng là đã quên, lão gia hôm nay hồi phủ, theo lý thuyết hẳn là cùng phu nhân, rốt cuộc là một thiếp thân nhà nghèo, nửa phần quy củ cũng không hiểu.”

Tam di nương ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nhẹ nhàng cười “Là muội muội ta quá quan tâm đứa bé Băng nhi kia, tỷ cũng biết đứa bé kia tính tình bướng bỉnh, chuyện hôm nay mong phu nhân bỏ qua, phu nhân nhất định là rộng lượng, sao có thể cùng đứa nhỏ chấp nhặt.”

Lời này quả thật ngấm ngầm hại người, muốn nói Nhị di nương chuyện bé xé ra to không hiểu quy củ, phu nhân chưa nói không được, chính mình trái lại trước vội vàng, lại nói mẫu thân nếu không phải đồng ý thì chẳng phải là cùng đứa nhỏ không hiểu quy củ chấp nhặt, mỗi người quả nhiên là hảo thủ đoạn, chẳng lẽ làm nàng sống lại một đời là sống uống phỉ, làm sao có thể ngồi yên được?

Phụ thân cũng là vẻ mặt khó xử nhìn về phía mẫu thân, mẫu thân vừa muốn mở miệng đồng ý, nàng nhẹ nhàng lôi ống tay áo mẫu thân nói “Phụ thân đi đường mệt nhọc, chúng ta làm tử nữ sao có thể không thông cảm, dù cho nghe cảm cũng phải để đợi phụ thân dùng qua cơm chiều rồi lại đi, chắc hẳn Bằng muội muội sẽ không sốt ruột, người nói đúng không, Tam di nương?”

“Nhị tiểu thư nói rất đúng, là thiếp thân không suy nghĩ chu đáo.”

“Vẫn là Nhị nha đầu yêu thương của ta nói đúng, ăn cơm trước, ăn xong nói sau.”

Nàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn tam di nương liếc mắt một cái, quả nhiên là ngu ngốc, chẳng phân biệt được tôn ti, nhìn người giờ phút này hối hận đến ruột đều thành than.

Trán tam di nương đầy mồ hôi, giờ phút này xác thực hối hận, nghĩ muốn để ảo gia ở bên cạnh mình, lại vội vã trả lời thay nữ nhi, khiến tự mình rơi vào không hiểu chuyện. Từ bao giờ Nhị tiểu thư trở nên nhạy bén như vậy, nghĩ lại ánh mắt vừa nãy, lại càng làm cho trong lòng Tam di nương phát lạnh, lúc nhìn kỹ lại cái gì cũng không thấy. Có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều, chẳng qua chỉ là đứa nhỏ, trong lòng Tam di nương tự trấn an.

“Nôn....” Trong bụng Tứ di nương cảm thấy cồn cào. Không ngừng nôn khan, một màn kiếp trước lúc này lại đem trình diễn, khéo miệng nàng khê nhếch, nhìn một bàn sắc mặt biểu tình khác nhau quả thật thú vị, một bữa cơm phần khích.

“Nhược Xuân làm sao lại không thoải mái, có cần đi tìm đại phu không? Sắc mặt trông khó coi như vậy?”

“Lão gia không cần lo lắng, Nhược Xuân chỉ là vừa mới có thai, có chút khó chịu mà thôi.” Nói xong trên mặt một mảnh đỏ hồng.

“Đây chính là hỉ sự, nàng cần phải cẩn thận một chút, đi về nghỉ ngơi trước, xong tiệc tối ta đến thăm người.”

“Ân, thiếp thân biết.”

Nhìn vẻ mặt phụ thân cao hứng, vẻ mặt Nhị di nương và Tam di nương phần hận lại cố miễn cưỡng vui cười, buồn cười nhìn hai người vẫn tranh đấu gay gắt vì địa vị. Chỉ tiếc đứa bé này nhất định là không đảm bảo được, ha ha, rốt cuộc là trong các người ai sẽ ra tay trước đây, nàng thực sự là mỗi mắt mong chờ.

7. Chương 7: Lão Thái Thái Trở Về

Sau bữa cơm chiều, phụ thân đi đến chỗ Tứ di nương, mà Lạc Tuyết lo lắng không yên lòng bởi mẫu thân về Cẩm Tú các. Mẫu thân khẽ cười nói: “Tuyết nhi đang có tâm sự gì.”

“Không có gì, chỉ muốn bồi mẫu thân đi một chút.” Nàng dịu dàng cười nói,

“Tứ di nương nhập phủ cũng đã ba năm, sớm nên có một nữ nhi rồi, để tránh về sau dưới gối tích mệnh. Mẫu thân cũng không phải là người hẹp hòi, trở về sớm một chút nghỉ ngơi, rồi chăm chỉ đọc sách.”

Nhìn khuôn mặt dịu dàng ôn nhu của mẫu thân, nhất thời cảm thấy thê lương, chắc hẳn mẫu thân cũng ngóng trông với người mình yêu một đời một kiếp, đáng tiếc là mẫu thân luôn l.q.d tuân theo truyền thống tiểu thư khuê các, trọng phu là tất cả. Theo trong mắt người nàng thấy được bất đắc dĩ và thỏa hiệp. Nàng mỉm cười hành lễ lui ra.

Một đường mang theo Tử Quyên trở lại Lạc Tuyết các, nàng vẫn đang suy nghĩ, cuộc đời này như nếu không thể toàn tâm toàn ý yêu một người, nàng, Bằng Lạc Tuyết thà rằng độc thân một đời. Cũng không muốn cùng người khác chung một phu quân.

Vào lúc gần đêm, Liên Diệp trở về nói cho nàng biết, cô nương kia tỉnh lại một lần, lại ngất đi.

“Đại phu nói cần tĩnh dưỡng. Liên Ngẫu ở nơi đó chiếu cố nàng. Nô tỳ về trước đến nói cho tiểu thư một tiếng, tiểu thư đừng lo lắng.

“Ân, trước tiên giúp ta tháo trang sức đi.”

Liên Ngẫu rất nhanh lấy nước ấm đến, giúp nàng tháo kẹp tóc xuống, lại dùng khăn lông thấm nước ấm lau mặt. Thay tấm y, tiến vào nội thất nằm trên giường, nhìn giường chạm trổ l.q.d những đóa hoa lớn nghĩ đến toàn bộ chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay. Nữ tử kia rốt cuộc là thân phận gì? Vì sao lại xuất hiện gần Thích phủ? Nghĩ đi nghĩ lại nàng liền rơi vào giấc ngủ.

Trong mộng có âm thanh trẻ con khóc vang vọng ní non bên cạnh nàng, là kiếp trước đứa nhỏ nàng chưa sinh ra sao? Nàng sắp sửa hướng về phía trước đi tới, đột nhiên chuyển sang một mảnh địa phương xa lạ, khắp nơi tràn đầy hơi thở tuyệt vọng, đau khổ tuyệt vọng như muốn đem nàng chôn vùi.

Trên giường Bàn Lạc Tuyết nhú chặt chân mày, ngủ thật sự không an ổn. Liên Diệp nghe thấy trong giường Bàn Lạc Tuyết nói mê, liền đứng dậy đốt ít hương an thần. Khí hương tỏa ra, Bàn Lạc Tuyết mới ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Lạc Tuyết đã tỉnh, có lẽ hương an thần kia có tác dụng, Bàn Lạc Tuyết trái lại có vẻ tinh thần sáng láng. Gọi Liên Diệp tiến vào hầu hạ rửa mặt.

“Hôm nay lão phu nhân sẽ trở về, muốn sớm một chút đi Hà Hương viên, thỉnh an. Sau đó tìm cách xuất phủ. Đi xem chỗ Liên Ngẫu thế nào.”

“Dạ tiểu thư, tiểu thư hôm nay cần phải trang điểm tỳ mỹ, lão phu nhân ánh mắt cao, yêu cầu lại nhiều.”

“Không cần, ta tự nhiên thoa vào một chút son là được, nhân tiện đem bộ bách hợp như ý đến cho ta.”

“Dạ.”

Tùy ý thoa một chút son lên, nhìn trong gương, khuôn mặt nàng hiện lên vẻ tươi cười diễm lệ, như thế này tổ mẫu sẽ không nói nhiều như vậy đi.

“Đi thôi.”

Liên Diệp đỡ tay nàng đi đến Hà Hương viên, phụ thân cùng mẫu thân đã ở đó. Di nương cùng các tiểu thiếp khác đều trang điểm xinh đẹp đứng một bên.

Bàn Lạc Vũ mặc một thân váy đỏ đứng phía sau phụ thân, vẻ mặt ý cười dịu dàng.

“Muội muội thế nhưng lại tới trễ.”

Trong lòng nàng hừ lạnh một tiếng, kiếp trước như thế thế nào lại không cảm thấy người có ác tâm như vậy, làm bộ làm tịch.

“Bái kiến phụ thân mẫu thân, hôm qua con đích thân đi chuẩn bị lá trà mà tổ mẫu thích, sợ bọn hạ nhân không tận tâm, chính mình tự tay làm, cho nên đã đến muộn. Xin phụ thân hãy trách phạt.”

“Khó có được Tuyết nhi một mảnh hiếu tâm, tổ mẫu biết nhất định rất vui vẻ.” Phụ thân từ ái cười nói.

“Tỷ tỷ, hiểu chuyện như vậy, hôm nay lại thức dậy sớm như vậy, có thể thấy là rất nhớ tổ mẫu, nhất định là có kính hỉ cho tổ mẫu, tỷ tỷ là cái gì, Tuyết nhi thực sự rất tò mò.” Nàng cười híp mắt nói.

“Ta. . .”

“Vũ nhi cũng chuẩn bị, thực sự là hiếu thuận.” Mẫu thân đứng lúc nói thêm vào, trái lại, lại làm cho Bàn Lạc Vũ tiến thoái lưỡng nan.

Hừ, ta tự nhiên biết người không chuẩn bị, bằng không làm sao có thể nói được mặt tối của người. Người cho rằng, sáng sớm tinh mơ muốn làm ta không thoải mái, nghĩ rằng ta sẽ dễ bị bắt nạt sao.

Về mặt Bàn Lạc Vũ xấu hổ nhìn Vương di nương, Vương di nương cười nói: “Đại tiểu thư đương nhiên là rất nhớ tổ mẫu.”

“Nghe lời này ý chính là chỉ nhớ một chút mà thôi, cái gì cũng không chuẩn bị, đại tiểu thư thực sự là tấm gương tốt, thực sự là người đức hạnh hiền lành a.”

Bàng Lạc Vũ nghe Tam di nương nói như vậy, tâm liền nổi lên một tia sát khí, đầu còn đầu óc suy nghĩ lời nàng nói.

Xác thực sắc mặt Bàng Lạc Vũ lúc này một mảnh dữ tợn, trong lòng thầm mắng Tam di nương này là hồ ly tinh, thời thời khắc khắc luôn tìm cách gây phiền phức cho mình. Nửa khắc l.q.d cũng không để cho mình sống yên ổn, Bàng Lạc Vũ len lén ngẩng đầu nhìn phụ thân mình một cái, nhìn thấy phụ thân rõ ràng không vui, trong lòng liền lộ bộ một chút, phụ thân đã không vui, nhưng như thế nào cho phải, chính mình cái gì cũng không chuẩn bị, chẳng phải là làm cho phụ thân bất mãn với mình. Nghĩ đến chỗ này không khỏi cắn cắn môi.

“Được rồi, lão thái thái cũng đã gần trở về, tất cả cùng ta cùng đi nghênh tiếp đi, Vũ nhi thân là đại tỷ sau này phải học tập nhiều nữ đức, vì các đệ muội làm gương mẫu.”

“Dạ, phụ thân, Vũ nhi biết.”

“Được rồi, đi thôi.”

“Dạ, lão gia.”

“Dạ, phụ thân.”

Nàng cùng đi theo phía sau mẫu thân phụ thân đi tới trước đại môn, liền có quản gia tới báo, xe lão thái thái đã tới cửa, phụ thân vội vàng đi đón.

“Cung nghênh mẫu thân.”

“Cung nghênh lão thái thái hồi phủ.”

Lão thái thái đã qua hơn phân nửa đời người, trên người mặc áo khoác, bên trong mặc váy nhũ kim, trên đầu một cây trâm chim phượng hoàng, đầu dây tóc bạc rất nổi bật, vẻ mặt lão thái thái nghiêm túc, ánh mắt khôn khéo theo trên người chúng nàng nhìn đảo qua. Phụ thân mẫu thân tự mình tiến lên nâng lão thái thái.

“Mẫu thân, một đường vất vả. Ta cùng với Dương thị đã đợi người đã lâu rồi. Mẫu thân phải bảo trọng thân thể, mau một chút hồi phủ đi.”

“Cung nghênh tổ mẫu, nguyện tổ mẫu thân thể an khang.” Lạc Tuyết cùng với Bàng Lạc Vũ, Bàng Lạc Băng hành đại lễ.

“Tất cả đứng lên đi, lão bà tử mấy ngày không trở về, trong phủ trái lại náo nhiệt, nghe nói tứ di nương mang thai, hôm nay nên sớm một chút trở lại nghỉ ngơi, sau đó ta bảo Dương muội muội đưa đến một chút thuốc bổ, đứng rồi trong nhà kho có chút đồ tốt, lát nữa sẽ cho người đưa đến cho người, có thai không nên ở chỗ này mệt nhọc.”

Về mặt tứ di nương thẹn thùng nói: “Dạ tạ lão thái thái, thần thiếp cũng muốn vì lão thái thái ở thêm một chút, phụ nhân đã thưởng cho thiếp thân rất nhiều thuốc bổ.”

Lão thái thái tựa hồ rất hài lòng với hành động của mẫu thân, liền khen ngợi nói: “Dương thị Dung nhi thật là rộng lượng, cử chỉ lại thỏa đáng, Dương quốc công đã giáo dục rất tốt. Rất có phong cách quý phái. Dung nhi làm rất tốt, mẫu thân rất hài lòng.” Lại nhìn về phía nàng “Tuyết nhi hôm nay mặc cũng rất thỏa đáng, làm ta rất thích, một hồi cùng tổ mẫu trở về mẫu ăn điểm tâm.”

“Dạ, tổ mẫu, Tuyết nhi chuẩn bị bộ đồ trà, sau đó vì tổ mẫu pha chế. Hi vọng tổ mẫu không chê thủ pháp của Tuyết nhi tâm thường.”

“Tổ mẫu, Vũ nhi cũng muốn nhìn tài nghệ pha trà của Tuyết nhi muội muội, có thể hay không cho Vũ nhi phụng dưỡng bên cạnh?”

Về mặt Bàn Lạc Vũ không cam lòng nói, nhưng nàng lại xem nhẹ sắc mặt tổ mẫu, lão thái thái thích nhất là nói quy củ, đích tôn, thứ tôn đều có vị trí khác nhau, một gia đình nhỏ cũng còn có quy củ hướng chỉ là hào môn đại tộc. Thực sự là nóng ruột. Quả nhiên thấy lão thái thái sắc mặt trầm xuống.

“Đây là váy màu đỏ, sắc đỏ chỉ có con trai trưởng, đích nữ mới có thể mặc, người được đại phu nhân nuôi dưỡng mấy năm, dù sao mẹ đẻ cũng là một di nương, lại nửa phần quy củ cũng không hiểu. Đợi lát nữa trở lại cùng nhị di nương học tập phép tắc nữ nhi, không có lệnh của ta không cho phép đến, các người lui ra đi.”

“Dạ, mẫu thân.”

Nhị di nương kéo về mặt không cam lòng của Bàn Lạc Vũ cùng xin cáo lui, cùng nhau trở lại Thính Vũ hiên.

8. Chương 8: Thích Dao

Mọi người theo lão thái thái trở lại Hà Hương viện, đồ ăn cũng đã bày trên bàn. Phụ thân đỡ lão thái thái ngồi xuống. Dương thị ngồi ở bên cạnh nàng. Bàn Lạc Tuyết ở bên cạnh lão thái thái gấp thức ăn cho người. Một bữa cơm bình yên vô sự.

Sau khi ăn xong để lại quốc công gia và Dương thị nói chuyện. Bàn Lạc Tuyết ngoan ngoãn pha ly trà liền lui ra ngoài, lưu lại không gian cho vợ chồng bọn họ.

Lạc Tuyết vội vã trở lại Lạc Tuyết các thay đổi nam trang, dặn Tử Quyên một tiếng, liền mang Liên Diệp từ cửa sau đi ra ngoài. Trên đường nàng đi quanh co vòng vèo gần Thích phủ, xác định không có người đi theo, rất nhanh từ cửa sau Thích phủ đi vào. Liên Ngẫu đã sớm chờ ở bên trong.

“Tiểu thư, người đã tới, dựa theo phân phó của người, đã tìm được chỗ tin cậy mua nha hoàn cùng gã sai vặt. Quét dọn nơi đây sạch sẽ. Tiểu thư, cô nương kia đã tỉnh, chỉ là trọng thương chưa lành, không thể xuống giường.”

“Đã biết, ta đây liền đi xem nàng, Liên Ngẫu người như thế nào lại mua được tòa nhà này?”

“Tòa nhà này đã bị bỏ rất lâu, người vùng gần đây cũng không có ai ra vào, ta nghĩ tiểu thư nhất định không muốn để cho mọi người biết, liền mua ngôi nhà này, sai người quét tước tất cả, không ngờ trông vậy mà vẫn còn rất tốt.”

“Không ngờ người còn có chút thông minh, quả nhiên biết tâm tư của ta, sau này người cùng Liên Diệp chính là trợ thủ đắc lực của ta, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta đương nhiên xem các người làm muội muội. Thử kêu ta một tiếng tỷ tỷ thì tốt rồi.”

“Tiểu thư. . .”

“Lại kêu ta tiểu thư, ta lúc này thật muốn tức giận.” Nàng cố ý nghiêm mặt nói.

“Tiểu thư chính là đang ăn hiếp chúng ta, xem chúng ta ai còn để ý người.” Liên Diệp nghe thấy liền qua đây cùng nói giúp Liên Ngẫu.

“Hai người các người đâu còn là cô gái nhỏ, chẳng lẽ là muốn liên hợp lại bắt nạt ta hay sao, được rồi, trước mang ta đến nhìn cô nương kia, một lúc nữa ta sẽ thu thập các người.”

“Nô tỳ nào dám, bây giờ liền dắt tỷ tỷ người đi.” Nói xong liền đi phía trước dẫn đường cho nàng.

Phủ đệ đã được dọn dẹp, quả nhiên rực rỡ hẳn lên. Dọc theo đường, đi theo các nàng qua những khúc khúc vòng vòng đi tới gian phòng. Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, pha lẫn nhàn nhạt mùi máu tươi trong đó.

Trong phòng trên giường, dưới màn sa đang hạ, là một bóng dáng nhỏ bé gầy yếu trong chăn có vẻ đáng thương. Sắc mặt trắng bệch không có nửa điểm hồng hào. Có lẽ là cảm giác được có người tiến vào, khí tức có chút dao động. Quả nhiên là người tập võ. Người trên giường chậm rãi mở mắt ra, trong con người

màu hổ phách có sự tang d.d.l.q.d thương bất đồng với độ tuổi, làm cho người ta đặc biệt cảm thấy thương tiếc. Loại hận ý đó dường như cho nàng nhìn thấy nàng kiếp trước. Cô nương này lai lịch sợ là cũng không đơn giản, lúc này sự hận ý nồng đậm mới là động lực cho nàng sống tiếp, nghĩ đến đây không khỏi nghĩ đến chính mình hận ý cũng nồng đậm mới có thể sống tiếp.

“Cô nương, tiểu nữ là Bàn Lạc Tuyết, cách miêu đồ nát nghe thấy tiếng la lên, thấy người liền cứu người trở về, ta không biết người nhà cô nương ở đâu, ta đã sai người đi tìm bọn họ? Chỉ là vết thương của người quá nặng, đại phu nói không thể di chuyển, cho nên mang theo người tới đây. Mong cô nương đừng trách.”

“Đa tạ Bàn cô nương cứu giúp, nhìn cô nương ăn mặc không tầm thường nhất định là nữ tử nhà giàu, tiểu nữ là Thích Dao, đa tạ ân công cứu giúp, nhất định xả thân báo đáp. Tiểu nữ lẻ loi một mình, đã không còn nhà để về.” Nói xong trên mặt lộ ra nhàn nhạt u sầu.

Thích Dao? Chẳng lẽ là nữ nhi Thích đại tướng quân? Trong ấn tượng so với nàng lớn hơn ba tuổi, năm cả nhà Thích tướng quân bị đi lưu đày nghe đâu toàn bộ cũng đã chết rồi, chẳng lẽ tin đồn là giả? Vì thế nàng cẩn thận nói “Người chính là nữ nhi Thích tướng quân?”

Thích Dao vừa nghe, lập tức người đầy đề phòng, nàng liền biết việc này tám chín phần, cô nương này chắc chắn là nữ nhi Thích tướng quân, Thích Dao không sai. Nhìn dáng vẻ nàng khẩn trương, liền cười nói. “Thích tướng quân trung thành vì nước, ta quả quyết sẽ không tin tưởng ông ấy cắt xén quân lương, đưa tính mạng tướng sĩ vào nơi nguy hiểm. Việc vu oan hãm hại lớn này sợ là có người ra tay.”

“Hừ, đâu chỉ là việc lớn, quả thực chính là vu oan hãm hại, bất quá cũng là bởi vì cha ta không muốn quy thuận Tần vương, mới rơi vào kết cục như vậy.” Nói xong hai mắt trở nên đỏ bừng.

Quả nhiên là Tần vương đang làm trò quỷ, làm hại người khác tan cửa nát nhà, người như vậy sao xứng đáng làm vua của một nước.

“Thích Dao tỷ tỷ không cần khổ sở, ở lại nơi này dưỡng thương thật tốt, nơi này vốn dĩ chính là Thích phủ, ta sẽ sai người sửa chữa, tỷ tỷ an tâm ở lại đây. Ta cùng với Tần vương cũng có chút thù hận, tạm thời sẽ không gặp khó khăn với tỷ tỷ, mong tỷ tỷ yên tâm, l.q.d cừu hận của ta đối với hắn không ít hơn người. Tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho hắn hối hận vì những gì đã làm.” Trong mắt nàng phát ra nồng đậm hận ý khiến Thích Dao cũng phải cả kinh, trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng đề phòng lại giảm đi rất nhiều.

Sau đó Thích Dao kể là do đi ám sát Tần vương không thành mà bị thị vệ gây thương tích, ngày đó cả nhà dùng tính mạng để bảo vệ Thích Dao một mạng, Thích Dao sao có thể không hận. Bàn Lạc Tuyết lập tức nói “Báo thù không vội trong nhất thời được, trong mắt của ta Tần vương ti tiện kia cùng tỷ tỷ tôn quý của ta, mạng bọn họ sẽ rất nhanh sẽ bị lấy đi, hà tất phải uống phí một phen khổ tâm của người nhà, tỷ nếu có gì xảy ra thì người nhà tỷ dưới tuổi vàng làm sao an tâm đây ?”

Thích Dao nghe thấy vậy liền rơi lệ không giọt.

Lạc Tuyết thấy nàng hình như suy nghĩ đã thông suốt nên cũng không ép nàng, người bên nàng vẫn còn quá yếu làm sao có thể qua cửa. Thế nên để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt.

“Ta ngày khác lại đến thăm tỷ, có chuyện gì phân phó hạ nhân là được. Nếu tỷ có chuyện thì sai người báo cho ta biết. Hiện tại, việc chính là dưỡng thương thật tốt.”

Thích Dao ngoại thương nội thương đều có, vì thế thành thành thật thật đi ngủ. Bàn Lạc Tuyết mang theo Liên Diệp, Liên Ngẫu lui ra ngoài. Để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt.

“Tiểu thư mua phòng ở này, tháng này chi phí của tiểu thư chỉ tiêu hơn phân nửa, tuy rằng trước đây mỗi tháng đều có không ít tiền lãi, nhưng bây giờ chắc tiêu không đủ, tiểu thư cần phải tìm phu nhân thương lượng.”

“Chuyện tiền bạc muội sẽ tự nghĩ biện pháp, việc này muội không muốn cho mẫu thân biết, các tỷ đã hiểu ý tứ của muội chưa?”

“Vâng.”

“Tốt lắm, hôm nay đi về trước, ngày mai chính là Mầu Đơn yến, muội còn muốn nắm chắc thời gian thêm thứ tốt nhất cho mầu thân, bằng không sẽ không kịp nổi.” Quan trọng hơn là ngày mai là mầu đơn yến, Vương di nương khẳng định sẽ tìm cách đưa Bàn Lạc Vũ ra. Cơ hội l.q.d như vậy, nàng sao có thể không quý trọng. Chắc hẳn buổi tối hôm nay tỷ tỷ tốt sẽ thể hiện mọi thứ hãnh diện ra cho nàng xem. Cần phải chuẩn bị tốt đại lễ cho nàng ta, cần phải trù tính thật kỹ một chút.

Vì vậy nàng liền căn dặn hạ nhân chăm sóc cho Thích cô nương, liền sai người đi lấy sâm linh chi cho Thích Dao tắm bổ thân thể, sau đó cùng Liên Diệp Liên Ngẫu về phủ.

Các nàng từ cửa sau len lén trở lại Lạc Tuyết các, vừa mới đổi y sam, liền nghe được bên ngoài nô tỳ tới báo, đại tiểu thư sai thiếp thân nha hoàn Tụng Chi đến nói, hôm nay khí trời rất tốt, muốn cùng nhị tiểu thư nói chuyện với nhau. Lạc Tuyết đương nhiên là cầu còn không được, người lại tới tìm ta, vì thế liền gắt đầu nói “Đã biết”, nàng tất nhiên sẽ chờ đợi tỷ tỷ qua đây. Sẽ phải chuẩn bị cho tốt đại lễ chờ nàng ta. Hi vọng Bàn Lạc Vũ không nghi ngờ món quà tặng nhỏ của nàng mới tốt. Tỷ tỷ tài nữ ôn nhu hiền lành của ta.

Nghĩ đến cũng là, Vương di nương quả nhiên thật thủ đoạn, Bàn Lạc Vũ nhanh như vậy có thể được thả ra, ai cũng biết lão thái thái tính tình cổ quái, chắc hẳn cũng là mất một phen công phu đi, nàng thực sự là càng lúc càng mong đợi.

9. Chương 9: Trò Vui Khởi Động

Bàn Lạc Tuyết trở lại khuê phòng bắt đầu tỉ mỉ phối màu sợi tơ, cảm bức họa bắt đầu tỉ mỉ thêu lên. Từ Quyên bưng ly trà sâm tiến vào, nói cho nàng biết, buổi tối lão thái thái muốn lễ phạt, sẽ không cần các nàng đi Hà Hương viện thỉnh an.

Ngày mai chính là Mầu Đơn yến, tuy nói tiểu thư vẫn chưa đến tuổi cập kê, thế nhưng là tiểu thư Quốc công phủ l.q.d đương nhiên phải tỉ mỉ. Không nên làm mất phong thái tiểu thư Quốc công phủ, lão phu nhân thưởng cho tiểu thư một cây trâm bát bảo lưu ly, tiểu thư ngày mai cần phải mang theo.

Lão phu nhân nhất phẩm cáo mệnh trong người, bình thường chuyên tâm lễ phạt không cùng tôn tử, tôn nữ thân thiết, tính tình tương đối lạnh nhạt.

Lão quốc công lúc còn trẻ không quá thích lão thái thái, đối với nàng cũng tương đối lạnh nhạt. Trái lại mấy thiếp thất lại sủng ái. Nhi tử của nàng cũng không chịu thua kém, bằng không ngồi ở vị trí này khẳng định không phải nàng.

Lão công quốc vừa mất đi liền đuổi đi nương đi biệt viện, con trai thứ cũng bị áp chế cho ra ở riêng. Cho nên thành kiến đối với thiếp thất tương đối sâu, nhưng bây giờ quốc công gia là con trai của bà, lại trông nhi tử có thể khai chi tán diệp.

Thấy được cha mẹ ân ái lại không thoải mái. Lão thái thái lúc trẻ tuổi cũng là người khó dây dưa, già rồi cũng không tiện hồ lộng. Thế nhưng với nàng và ca ca lại vô cùng tốt, kiếp trước nàng không để ý nên mới để Bàn Lạc Vũ từ đó gây khó dễ.

Cây trâm lưu ly, khi cây trâm lưu ly này chỉ thưởng cho nàng, Bàn Lạc Vũ lúc đó không thoải mái một lúc lâu, bởi vậy tại Mầu Đơn yến hại nàng quý gồi trước cửa cung bị phạt kẹp ngón tay.

Lúc đó còn tưởng rằng là ngoài ý muốn, không ngờ lại từ đó về sau hại nàng không thể đụng vào thêu thùa may vá cùng dây đàn và các loại đồ vật khác. Lúc đó chịu đựng thống khổ, nàng nâng tay lên cảm giác được đau khổ kiếp trước phảng phất như trước mắt. Kiếp này nàng ít nhất cũng nên lấy lại một chút mối phải.

Mới vừa tối. Thêu cả một buổi trưa liền khiến mắt mệt mỏi, nàng liền dừng lại. Cơm tối liền ở phòng bếp làm vài món ngon miệng, cùng Liên Ngẫu, Liên Diệp cùng nhau đóng cửa lại thân thân thiết thiết ăn cơm.

“Tiểu thư, trong chốc lát đại tiểu thư có thể tới, nhìn đại tiểu thư đối với tiểu thư ôn thanh nhỏ nhẹ, luôn cảm giác đại tiểu thư miệng nam mô bụng bồ dao găm.” Liên Diệp khẽ bĩu môi.

“Phải không, phải không, còn có việc Vương di nương ý vào nhà mẹ đẻ, tiểu muội bây giờ là quý phi mỗi ngày đều đối nghịch cùng phu nhân, chủ quản hiện tại cũng bắt đầu đến a dua nịnh hót.” Liên Ngẫu như gà mổ thóc gặt đầu phụ họa nói “Bất quá tiểu thư tựa hồ cùng trước đây có chút bất đồng.”

“Được rồi, biết các người đang bênh vực ta. Ăn cơm nhanh lên một chút, ngày mai còn phải cùng ta vào cung. Mau một chút ăn cơm, tính toán tiền tiêu hằng tháng của ta xem l.q.d còn bao nhiêu, không thể dựa vào ít bạc này sống qua ngày được. Ăn xong cơm còn phải suy nghĩ thật kỹ, tiểu thư nhà người đang muốn làm đại sự. Nghĩ biện pháp gì giải quyết đi.” Nàng rầu rĩ nói.

Một bữa cơm, ngược lại ăn rất vui vẻ. Sự tình phải từng bước từng bước thực hiện, cơm phải ăn từng miếng từng miếng. Không vội, không vội, trong lòng nàng trấn an nói.

Giờ Tuất, Bàng Lạc Vũ đang ở trong viện cùng Vương di nương chọn y sam, trang sức ngày mai vào cung, nghe thấy nha đầu nói lão thái thái thưởng nhị tiểu thư một cây trâm bát bảo lưu ly, lập tức đen mặt cứ thế mà xé nát khăn tay.

Lúc trước lão thái thái ban ngày sắc mặt không tốt nhìn nàng, nàng cũng nhin, nghĩ rằng Bàng Lạc Vũ nàng tùy thời ở quốc công phủ làm thứ nữ, nhưng gia thế mẫu thân cũng không tầm thường. Trong cung dĩ lại là quý phi, hiện tại nàng chính là con l.q.d trưởng. Bà già kia cứ chờ, ta Bàng Lạc Vũ sớm muộn cũng sẽ quang minh chính đại mặc y phục đỏ. (Nhi giải nghĩa chỗ này nha: Chỉ có đích nữ mới được mặc màu đỏ, mà Bàng Lạc Vũ dù là trưởng nữ nhưng không phải đích nữ vì vậy không được mặc màu đỏ. Chỉ có Bàng Lạc Tuyết mới được mặc màu đỏ thôi. ^^ .)

“Mẫu thân, nếu không phải là di hạ chỉ để cho nữ nhi tham gia mẫu đơn yến, đoán chừng tổ mẫu vẫn sẽ cấm đoán ta, bà cũng quá thiên vị nha đầu Tuyết nhi kia. Có vật gì tốt đều thưởng cho nàng, đây là trước mặt mọi người muốn đánh vào mặt của nữ nhi sao. Cùng là dạy dỗ nữ nhi, chính bà ấy hẳn là cũng nên nhìn xem một chút, bằng không Nhị bá phụ và Tam bá phụ cũng sẽ không bị đuổi ra khỏi phủ đi.” Bàng Lạc Vũ bất mãn lầm bầm nói.

Vương di nương vẻ mặt không vui nhưng cũng biết đây là thực tế, lão bà này quả nhiên là dầu mỡ không vào.

“Vũ nhi a, cẩn thận tai vách mạch rừng, thời gian không còn sớm, đừng quên gấp muội muội người. Phải biết rằng, chúng ta không còn bao nhiêu thời gian mà nghĩ những chuyện này đâu. Ngày mai mẫu thân còn chờ tin tức tốt của con.”

Bàng Lạc Vũ nghĩ đến kỹ thuật thêu của nha đầu Tuyết nhi kia, hơi mỉm cười nói: “Hôm nay hẹn cùng muội muội một lát, sợ nàng chờ nóng vội. Nữ nhi cáo lui trước, mẫu thân sớm đi nghỉ ngơi.”

“Đi xem lão gia hôm nay nghỉ ngơi ở nơi nào.” Vương di nương đợi Bàng Lạc Vũ đi, liền nhìn Tùng Lam hỏi.

“Hồi di nương, là ở chỗ Tứ di nương.” Tùng lam cúi đầu không dám nhìn sắc mặt Vương di nương càng ngày càng đen.

“Hừ, thật cho là mang thai thì sẽ giỏi sao. Suốt ngày dụ dỗ lão gia, ta ngược lại muốn nhìn người có số mệnh đó hay không.” Ánh mắt Vương di nương trầm xuống một lúc sau nói tiếp: “Đi xem phu nhân cùng Tam phu nhân đang làm cái gì, trở lại liền báo cho ta biết.”

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.” Tùng Lam nói.

Mà bên kia, Bàng Lạc Vũ dẫn theo Tùng Chi mang đến rất nhiều lễ vật mà quý phi ban thưởng cho, đi Lạc Tuyết các. Tuy trong lòng không muốn, nhưng nghĩ đến việc này có thể mang đến chỗ tốt, cảm thấy vẫn nên nhận. Vì thế mang theo khuôn mặt vui vẻ, để cho Tùng Chi gõ cửa. Mở cửa chính là Liên Diệp.

“Nô tỳ bái kiến đại tiểu thư. Tiểu thư nhà ta đã ở khuê phòng chờ đại tiểu thư đến, mời đi theo nô tỳ.” Tay Liên Diệp cầm một chiếc đèn lồng ở phía trước dẫn đường.

Bàng Lạc Vũ vừa tiến vào viện lại cảm thấy Lạc Tuyết các tựa hồ lại đẹp lên không ít. Lạc Tuyết các tuy không rộng lớn bằng Thính Vũ hiên, nhưng lại có một suối nước nóng rất quý ở bên trong, suối nước nóng

tự nhiên. Từ khi Bàng Lạc Tuyết dần dần lớn lên, phụ thân càng ngày càng sủng ái nàng, tất cả thứ tốt nhất đều được đặt ở đây. Bàng Lạc Vũ càng nghĩ càng không cam lòng.

Hoa đào xen lẫn cùng hoa lê bay xuống, cánh hoa nhàn nhạt rơi trên đá cuội tạo thành một đường nhỏ trông rất đẹp mắt. Càng tới gần, càng phồn hoa náo nhiệt, mẫu đơn cùng thược dược đua l.q.d nhau phủ kín tạo lên một biển hoa, hoa hạnh cùng hải đường vây đường nhỏ lại đến mức chật chội. Mỹ cảnh như vậy rơi vào trong mắt Bàng Lạc Vũ biến thành đồ kị sâu sắc. Vì thế cho nên Tụng Chi lờn nàng mấy cái cũng không phát giác được.

Liên Diệp xoay người nhìn thấy đồ kị trong mắt đại tiểu thư như vậy lấy làm kinh hãi. Tụng Chi vội vàng nói: “Đại tiểu thư đi một lúc nên có thể thấy chút mệt mỏi.”

Lúc này Bàng Lạc Vũ mới bừng tỉnh giật mình nói: “Có lẽ là vậy, các người đều ở bên ngoài chờ đi, tự ta đi vào là được.”

Nàng chính là sợ nha đầu Liên Diệp này nhìn ra chỗ không ổn, do vậy liền để bên ngoài. Tự mình tiếp nhận đèn lồng từ tay Liên Diệp đi vào bên trong.

Bàng Lạc Tuyết ngồi ở dưới mái hiên, tay cầm một quyển sách, lười biếng nằm ở trên giường quý phi, có một loại lười biếng quyến rũ. Bên cạnh hoa hải đường đua nhau rủ xuống vô vàn cánh hoa, có những cánh hoa như những đốm sao nhỏ rơi trên mái tóc của nàng, nàng cũng không để ý.

Bàng Lạc Vũ đi tới bên hiên nhìn thấy một mỹ nhân tinh xảo dưới hoa, trong lòng che giấu cảm giác không cam lòng. Vẻ mặt lập tức hiện lên nụ cười ôn nhu dịu dàng nói: “Muội muội thực sự là hăng hái, mỹ cảnh như vậy, quả thật là để thưởng thức lúc đêm, thực sự tạo ra một phần thú vị.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn thấy nàng, từ từ ngồi dậy, cười xán lạn lập tức nói: “Tỷ tỷ thật khéo đùa, muội muội chẳng qua là vừa mới thêu được bức tranh tốt, lén lười một chút, tỷ tỷ liền tới.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người của Bàng Lạc Tuyết, ánh mắt lại rơi vào ngón tay mảnh khảnh nhỏ bé, ánh mắt sâu thẳm, quả nhiên là một đôi tay khéo léo. Kiềm chế không vui trong lòng cười nói: “Muội muội sao không hoan nghênh? Hôm nay tỷ tỷ được dì thưởng cho, lại mang những thứ tốt nhất tới cho muội muội. Nào biết muội muội như không vui chào đón ta, thật sự là mất mặt.”

Nhìn vẻ mặt Bàng Lạc Vũ làm bộ quả nhiên là muốn nôn, nếu mất mặt hà cớ gì không mời mà tới. Thật cho là ta không biết tâm tư của người: “Muội muội sao dám đây, tỷ tỷ tới mang đến cho muội vật phẩm thượng hạng là phúc khí của muội. A, muội muội có hộp gấm bên trong, muốn tỷ tỷ nhận xét giúp muội, đang định mang ra cho tỷ tỷ xem. Không bằng tỷ ở lại chọn giúp muội, để muội mang tặng cho mẫu thân.”

Bàng Lạc Vũ vừa nghe liền cuống lên, thầm nghĩ ta còn muốn lấy tại sao có thể ở chỗ này giúp bình phẩm. Thế là cười nói: “Muội muội cũng không hiểu kỳ tỷ tỷ mang đến cái gì cho muội sao, một mực nóng vội như vậy. Đầu là một chút món đồ khó có thể thấy được. Tương đối tinh xảo, không bằng chúng ta xem trước, cái này chúng ta một chút xem sau, cũng không thể nhất thời gấp gáp được a.”

Bàng Lạc Tuyết vừa nghe liền biết nàng có chủ ý gì. Bàng Lạc Vũ, đây chính là thiên đường có cửa người không đi, địa ngục không cửa người lại đến... Không được oán ta a, thế là nàng cười đáp ứng. Hai tỷ muội thân thân thiết thiết cùng nhau đi ra.

10. Chương 10: Mẫu Đơn Yên (thượng)

Edit: shinyu_1997

Beta: LanhThienNhi255

Trong Lạc Tuyết các, Bàng Lạc Vũ và Bàng Lạc Tuyết đang tỉ mỉ ngắm nhìn từng đồ vật, lại thân thân thiết thiết ngồi thêu thùa. Cho đến mãi đêm khuya Bàng Lạc Vũ mới lấy được bức tranh thêu cảm thấy hài lòng ra khỏi phòng. Sợ Bàng Lạc Tuyết giữ lại tú phẩm đáng giá, cho nên lại suy nghĩ một chút tham

khảo kỹ thuật thêu l.q.d rõ hơn. Cho đến khi cảm thấy bản thân mệt mỏi, nhưng kết quả cuối cùng khiến cho bản thân rất hài lòng. Kỹ thuật thêu của Bàn Lạc Tuyết không ngờ lại tốt như vậy, trong lòng đồ kỵ càng sâu. Dù thế nào nhất định phải suy nghĩ biện pháp hủy đi tài năng. Hôm nay đã quá mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đã khuya. Tụng Chi đỡ tay nàng, đi đến Thính Vũ hiên.

Đến Thính Vũ hiên, cho mọi người lui hết. Để lại Tụng Chi mở ra bức tranh thêu Mẫu đơn yểu tươ đẹp sống động. Ngay lập tức cảm thấy như hoa nở ở trước mắt, hương thơm lúc ẩn lúc hiện lan tỏa. Trong mắt hai người hiện lên kinh diễm, Tụng Chi nhìn thấy vẻ l.q.d mặt Bàn Lạc Vũ liền biết, đại tiểu thư khẳng định không tha cho một thân tài nghệ của nhị tiểu thư. Quả nhiên Bàn Lạc Vũ nhẹ nhàng cười nói: “Tụng Chi cảm thấy bức tranh này rất đẹp sao? Muội muội làm thật khéo, ta cảm thấy rất hâm mộ.”

Tụng Chi thầm nghĩ không tốt: “Nhị tiểu thư thật khéo tay, nhưng mà bàn về tài nghệ thì không bằng đại tiểu thư. Đại tiểu thư mới là chủ nhân của danh hiệu tài nữ Đông Tần quốc, chỉ là nhị tiểu thư còn chưa cập kê, nhưng phong thái đã bộc lộ ra, nô tỳ sợ nàng sẽ đoạt mất danh tiếng của đại tiểu thư.”

“Danh tiếng? Ta không chiếm được, thì người khác cũng đừng nghĩ tới. Nhất là Bàn Lạc Tuyết, người đưa tai lại đây.”

Tụng Chi nghe qua, hai người nhìn nhau cười, vẻ mặt âm độc.

Trong Lạc Tuyết các, Liên Ngẫu và Liên Diệp hầu hạ Bàn Lạc Tuyết đến phòng ngủ, trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi.

“Bây giờ là canh mấy rồi?”

“Đã là nửa đêm giờ tỵ, đại tiểu thư rõ ràng cố ý, muộn như vậy mới đến, tiểu thư nghỉ ngơi sớm một chút, vừa này ta đã đốt hương an thần. Đạo gần đây buổi tối tiểu thư ngủ không được ngon giấc. Nên nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Nàng cảm động về sự chu đáo của Liên Diệp, nhưng ngày mai sẽ có một trận huyên náo, cho nên phải giữ cho tinh thần thật tốt để còn xem kịch hay. Vì thế nằm trên giường, thấy trong đèn đã đổi thành hương trắng, xác thực an thần có công hiệu. Sau đó tắt đèn ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa sáng liền rời khỏi giường, trên người mặc váy dài Đẳng thanh duệ, lụa Văn Yên Hà Tử, vân sam Như Ý, khuyên tai phỉ thúy hình giọt nước. Cài trâm Bát Bảo Lưu Ly mà lão thái thái thưởng. Nhẹ nhàng tô một chút son môi, một chút phấn trên mặt. Đuôi lông mày, khéo mắt đều phong tình. Đi theo lão phu nhân thỉnh an, nghe mẫu thân dặn dò vài câu, lúc này Bàn Lạc Vũ một thân l.q.d váy hoa dài, trên người đồ trang sức Hồng Bảo Thạch giá trị xa xỉ. Trên trán vẽ một đóa hoa mai, tăng thêm vẻ diễm đạm đáng yêu. Đứng chung một chỗ với nàng cảm thấy trang phục đó giống như tiểu thư con vợ cả. Vương di nương đứng là cam lòng bỏ bạc ra. Ra khỏi cửa, nàng và Bàn Lạc Vũ ngồi trên hai chiếc kiệu khác nhau đi tới cung Đông Tần. Liên Diệp và Liên Ngẫu ngoan ngoan yên lặng bên cạnh nàng.

Mỗi năm một lần, Mẫu đơn yểu là do hoàng hậu chủ trì, các Vương Công đại thần, nữ tử đều được tham gia, nói thẳng ra là dưới lớp vỏ tạo sự thân cận. Tài nữ tử biểu diễn tài nghệ, kiếp trước Bàn Lạc Vũ chỉ bằng một bộ Mẫu đơn diễm đồ này liền được danh hiệu “Đệ nhất tài nữ”. Người thận trọng, ta chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.

Thời gian trôi qua nửa nén hương đã đến cửa cung, nàng cùng Liên Diệp Liên Ngẫu xuống xe, Tụng Chi cẩn thận đỡ Bàn Lạc Vũ xuống xe, Trong tay Tụng Chi ôm một hộp lễ, chắc chắn là đựng bức thêu Mẫu Đơn kia. Nàng nhẹ nhàng nâng mí mắt nhìn một chút, Liên Diệp đỡ l.q.d tay nàng, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Bàn Lạc Vũ cười nói: “Tỷ tỷ chuẩn bị tài nghệ gì vậy, bí mật đều nằm trong hộp gấm ở đây sao, quả nhiên là tinh xảo, muội muội thật tò mò, có thể xem trước được không?” Nàng dịu dàng vô hại cười nói.

“Muội muội không cần nóng vội, đợi lát nữa không phải thấy được sao, Trang phục hôm nay của muội quả thực là ‘thanh thủy xuất phù dung’, rất nhiều tiểu thư đều đến đây, chúng ta trước tiên đi chào hỏi, tránh làm mất lễ nghi, Tụng Chi luôn bảo vệ lễ vật, sẽ không xảy ra sai sót. Muội muội lo lắng cái gì.” Mặt Bàn Lạc Vũ không đồ hơi thở không gấp nói ra lời này. Nàng thật là bội phục độ dày của da mặt nàng ta. Nhìn người không có nửa điểm chột dạ, đợi lát nữa nhớ cẩn thận đón tiếp đại lễ của muội muội đưa cho người nha.

Các nàng theo cung nhân dẫn đường đến ngự hoa viên, đi qua rất nhiều hành lang cây tử đằng liền đến vườn Mẫu Đơn, hoàng hậu còn chưa tới, các tiểu thư thế gia tập trung tốp năm tốp ba lại một chỗ đàm luận về các loại mẫu đơn. Dương cô cô bên cạnh Hoàng Hậu đi ra nghênh đón các nàng tiến vào trong cung. Tuy nói Bàng Lạc Vũ là trưởng nữ, nhưng nàng ta chỉ có thể đi theo phía sau nàng, cùng nhau quỳ gối hành lễ “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, chúc Hoàng hậu nương nương trường thọ vô biên.”

“Thần nữ Bàng Quốc Công phủ Bàng Lạc Tuyết và thứ tử Bàng Lạc Vũ thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Nàng và Bàng Lạc Vũ lại hành lễ. Tuy rằng Bàng Lạc Vũ đã có sự chuẩn bị, nhưng khi nghe được hai chữ thứ tử vẫn không nhịn được mặt mày run rẩy.

Hoàng hậu quan sát tỷ muội các nàng một lát rồi mời các nàng ngồi vào chỗ, các nàng lễ phép đứng dậy ngồi vào chỗ, tiếp theo các tiểu thư khác cũng từng người đến thỉnh an. Cháu gái của Dương Quốc công Dương Băng, Dương Dĩnh cũng chính là tỷ muội tốt của nàng. Cháu gái Dương Quốc Công bên gia tộc của mẫu thân nàng, chính là biểu tỷ muội Dương Băng và Dương Dĩnh. Dương Băng thì vừa mới cập kê, Dĩnh nhi thì khoảng chừng mười tuổi hơi mập một chút nhưng vô cùng đáng yêu, nàng nhìn Dương Dĩnh cười cười, tiểu gia hỏa này hận không thể tại nơi này ngay lập tức nhào về phía nàng. Hơn hết cả hai người họ đều không ưa tú Bàng Lạc Vũ là thật. Các tiểu thư danh môn hành lễ xong vừa vào chỗ ngồi, đã nghe được giọng thái giám truyền đến: “Hoàng Thượng giá lâm, Quý phi nương nương giá lâm.”

“Tham kiến hoàng thượng, quý phi nương nương”

“Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Vương quý phi tên gọi là Vương Nhược Dao, muội muội thân thích của Vương di nương, nhu nhược mềm yếu, bộ dáng xinh đẹp làm cho người ta cảm thấy không thể không thương tiếc, chỉ tiếc mỹ nhân này lại có tâm địa độc ác như rắn rết.

“Muội muội đứng lên đi, các vị tiểu thư ngồi xuống cả đi. Vốn là muốn phái người mời muội muội đến, không nghĩ tới muội đến chỗ Hoàng Thượng rồi cùng nhau đến đây.” Hoàng hậu hỏi dường như vô tâm, lại làm cho Vương quý phi hoảng sợ, hoàng hậu thật sự là tâm cơ thâm trầm, lúc này không phải là lúc trở mặt với nàng ta, đợi thời cơ đến nhất định không cho người chết tử tế.

“Nô tì.” Vương Nhược Dao còn chưa nói xong hoàng thượng đã xen vào nói: “Ái phi là sợ trẫm phê duyệt tấu chương vất vả nên cố ý hãm băt canh dâng lên cho trẫm, cho nên chậm trễ canh giờ, hoàng hậu chớ nên trách tội.” Dứt lời nhẹ nhàng nắm tay Vương Nhược Dao. Hoàng hậu xem màn này ở trong mắt nhưng chỉ có thể chịu đựng giận dữ nói: “Thần thiếp làm sao có thể trách tội, chỉ là việc nhỏ, thân thể hoàng thượng quan trọng hơn, muội muội bầu bạn bên cạnh hoàng thượng, thần thiếp thật an tâm, hôm nay yến hội Mẫu đơn, tất cả chư vị tiểu thư không cần cầu nệ, hoa Mẫu đơn trong Mẫu đơn viên năm nay nở rất đẹp, Bồn cung cảm thấy may mắn vô cùng.”

“Muội muội nghe nói hoàng thượng ban cho tỷ tỷ một khối ngọc bội bên trong có hoa mẫu đơn, chỉ sợ trên đời này nó là khối ngọc duy nhất, không bằng Hoàng hậu nương nương mang ra cho nô tì và các vị các tiểu thư được mở mang tầm mắt.” Vương quý phi cười nói.

“Chỉ là một khối ngọc thôi, Bồn cung để ý chính là tâm ý của hoàng thượng.” Hoàng hậu tuy rằng nói không để ý, nhưng vui sướng trong lòng hiện rõ trên mặt vì thế lệnh cho Dương cô cô đi lấy. “Được rồi, hôm nay nhân vật chính không phải là bồn cung mà là các vị thiên kim thế gia, mọi người cứ dốc hết sở trường của mình ra, bồn cung tất nhiên có thưởng.”

11. Chương 11: Mẫu Đơn Yến (trung)

Edit: shinyu_1997

Dương cô cô đi lấy ngọc bội, liền nghe được Vương Quý Phi nói: “Thần thiếp đã rất lâu rồi không thấy cháu gái ruột của mình, gọi Vũ Nhi qua đây.”

Bàng Lạc Vũ dưới sự dẫn dắt của cung nữ vui vui vẻ vẻ đi qua cùng Vương Quý Phi nói chuyện. Khiến cho cả l.q.d đám tiểu thư phải hâm mộ. Bàng Lạc Vũ dường như rất hưởng thụ loại ‘ánh mắt hâm mộ’ này, hơn nữa cách ăn mặc cấp kê của nàng càng tôn lên tư thái yếu điệu, làm các công tử đều liếc nhìn.

“Vũ Nhi qua đây, rất lâu rồi không thấy, trái lại càng thêm dịu dàng, có thể thấy tỷ tỷ thật có tâm dạy dỗ người. Ý tứ của mẹ người ta hiểu rõ, sẽ không làm cho người phải thất vọng.”

“Đa tạ dì tác thành.” Bàng Lạc Vũ vui vẻ nói.

Hoàng Hậu thần nhiên liếc mắt nhìn Vương Quý Phi một cái, quả nhiên xinh đẹp động lòng người, khó trách Hoàng Thượng luôn luôn nhớ đến. Nhìn thấy giọng điệu Hoàng Thượng nói chuyện l.q.d cùng Vương Quý Phi dịu dàng quan tâm, nàng làm sao không ghen tị. Chẳng qua Hoàng Hậu chính là Hoàng Hậu, vẫn cứ thể hiện ra sự rộng lượng, thế nên càng nhìn có vẻ bình tĩnh.

Bàng Lạc Tuyết biết rõ tính cách Hoàng Hậu dịu dàng, đã có thể làm đến hậu vị thì không phải là một người đơn giản, nhìn biểu hiện lúc này của Hoàng Hậu liền biết, Hoàng Hậu đồ kỵ, thế nhưng vẫn không thể hiện rõ ràng, về sau cục diện hai người ‘thủy hỏa bất dung’, Hoàng Thượng vẫn là phé Hậu lập Vương Quý Phi trở thành Hoàng Hậu, Hoàng Hậu thế nhưng lại bị biếm đến Lãnh Cung. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Không bao lâu, Dương cô cô dẫn người dâng ngọc bội lên. Bên trong ngọc bội trắng nõn không tỳ vết quả thực có một đóa mẫu đơn sống động, không có một tia tạp chất, có thể nói là vô giá. Mọi người cạnh tranh nhau tán dương, nhìn thấy ngọc bội này, Bàng Lạc Tuyết thần nhiên liếc mắt, liền biết bọn họ lại muốn làm văn, bây giờ không như trước kia nữa, cho rằng mọi chuyện có thể sẽ như ý sao. Quả nhiên, sau khi mọi người xem qua, Dương cô cô theo hầu hạ Hoàng Hậu, một tiểu cung nữ mang ngọc bội trở lại tẩm điện của Hoàng Hậu, đi đến bên cạnh Bàng Lạc Tuyết thì bất ngờ đụng phải cái bàn bên dưới, nàng nhú mày nhẹ nhàng đỡ tiểu cung nữ, liền cảm thấy có cái gì đó với tốc độ thật nhanh nhét vào bên trong đai thêu của Bàng Lạc Tuyết.

“Đa tạ tiểu thư.” Cung nữ cung kính tạ ơn.”

Nàng cười nói: “Không sao đâu, cẩn thận một chút.”

Lúc này Bàng Lạc Vũ đã trở lại vị trí của mình, Tụng Chi đứng ở phía sau nàng ta, Bàng Lạc Tuyết đi qua, giẫm lên cạp váy của chính mình, vô ý thức nhào đến người Bàng Lạc Vũ, quả nhiên Tụng Chi đứng lúc đỡ lấy Bàng Lạc Tuyết. “Nhị tiểu thư cũng phải cẩn thận.”

“Không có sao đâu, cạp váy dài quá, không cẩn thận bị vướng chân.” Về mặt nàng ủy khuất trả lời.

Các nàng cúi đầu nhìn cạp váy của Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Vũ kéo nàng nói: “Muội muội, làm sao bây giờ, nha đầu Tụng Chi này hồ đồ sắp xếp tranh thêu vào sai hộp gấm rồi, tú phẩm mà tỷ dâng cho Hoàng Hậu nương nương đặt ở nơi khác, lúc này trong hộp gấm là l.q.d tranh thêu của muội muội, sáng sớm tỷ tỷ đồng ý giao tẩm thêu Mẫu đơn cho nương nương, muội nhất thiết phải giúp tỷ, tuyệt đối không thể nói đó là do muội thêu. Tuyệt nhiên, tỷ tỷ cầu xin muội.” Về mặt Bàng Lạc Vũ như là muốn khóc. Bàng Lạc Tuyết xem mà cảm thấy buồn nôn, liền bày ra vẻ mặt ủy khuất: “Nhưng mà, đó là dành cho mẫu thân. Tỷ tỷ, hơn nữa...”

“Muội muội, tỷ tỷ cầu xin muội. Với lại, bức tranh đã dâng lên rồi, không thể lấy lại, xem như là muội giúp tỷ tỷ đi.” Nàng chưa kịp nói xong, Bàng Lạc Vũ liền xen vào.

Nàng biểu hiện vẻ mặt bất đắc dĩ, đành phải chấp nhận. Hừ, Bàng Lạc Vũ, ta tất nhiên sẽ thành toàn cho người, chẳng qua là hi vọng người có thể đảm nhận được những gì sẽ xảy ra.

Mẫu Đơn yến đạt đến cao trào, các thiên kim tiểu thư biểu diễn cầm kì thư họa rất náo nhiệt. Đến phiên Bàng Lạc Vũ, nàng ta nhẹ nhàng hành lễ: “Thần nữ đặc biệt dâng lên cho nương nương một bức tranh Mẫu Đơn, mong rằng nương nương không chê tú kĩ của thần nữ nông cạn.” Hoàng Hậu liền mở ra bức tranh thêu tuyệt đẹp, một bức ‘Hoa khai thịnh cảnh’ tươi đẹp lộ ra, hương thơm mẫu đơn thoang thoảng bên trong càng tôn lên sự linh động của hoa mẫu đơn. Nhìn báu vật trước mắt, trong lòng Hoàng Hậu cực kì vui vẻ, mọi người ai ai cũng đều biết Hoàng Hậu yêu mẫu đơn như mạng sống của mình.

“Tốt, tốt, tốt, thù kị quả nhiên cực kì xuất chúng, có thể nói Vũ Nhi này thật xứng danh là ‘Đệ Nhất tài nữ’, đúng là tài hoa hơn người.”

Được chính Hoàng Hậu khen ngợi khiến Bàng Lạc Vũ vô cùng mừng rỡ, lại tiếp tục khiêm tốn nói: “Tài thù thừa của Vũ Nhi có thể lọt vào mắt của Hoàng Hậu, vốn là phúc khí của Vũ Nhi.”

Tâm tình Hoàng Hậu càng tốt hơn khi thấy nàng ta khiêm tốn như vậy, vừa muốn ban thưởng thì nghe được có cung nữ báo lại không nhìn thấy ngọc bội. Bàng Lạc Vũ đang quỳ trên mặt đất bỗng nhiên nở nụ cười, ‘Tuyệt Nhi à, sợ là tỷ tỷ hiện tại cũng không được xem tú kĩ của người nữa.’

Người đến quả là tiểu cung nữ lúc nãy, cũng là người do thám Vương Quý Phi đặt bên cạnh Hoàng Hậu. Ngay lập tức, Hoàng Hậu vô cùng tức giận nói: “Nói xằng, ban này ngọc bội vẫn còn, thế mà người không cẩn thận!”

Cung nữ sợ tới mức lạnh run nói: “Nô tỳ làm sao dám, vừa rồi trên đường đi ra ngoài nô tỳ có đụng phải Nhị tiểu thư Bàng gia đi tới đụng nô tỳ, đỡ nô tỳ một phen, nô tỳ chỉ lo cúi đầu nói lời cảm tạ, khi trở lại cung điện liền phát hiện không thấy ngọc bội.”

Hừ! Nghe Người nói thế ý tứ là ta cố ý nhân cơ hội đụng người đánh cắp ngọc bội! Bàng Lạc Vũ nhìn thấy thời cơ đã đến, bèn nói: “Hoàng Hậu nương nương, muội muội của thần nữ còn nhỏ tuổi, có lẽ không phải cố ý, nghĩ đến nàng không hiểu chuyện, mong Hoàng Hậu nương nương giơ cao đánh khẽ.”

“Đúng vậy, tỷ tỷ, muội thấy cô bé này còn nhỏ, có lẽ là kiến thức hạn hẹp, ngọc bội của tỷ tỷ đại biểu cho tấm lòng của Hoàng Thượng, không phạt cũng không công bằng, tỷ tỷ cứ tùy ý xử phạt nhẹ thôi, nếu trộm cắp, phé đi tay nàng là được.”

Bàng Lạc Tuyết đi ra quỳ trên mặt đất hành lễ, không lòng không ngừng mắng chửi. Hai tiện nhân các người không ngờ phối hợp như thế, nhẹ nhàng liền phé đi tay ta, các người cho rằng quả thực dễ dàng sao! Liên ngăn đầu thỏa đáng đúng mực nói: “Thần nữ là con gái dòng chính của Bàng Quốc Công, cho dù ánh mắt của thần nữ có thiếu cận cũng không làm việc ‘Kê minh cầu đạo*’ như thế này, mong Quý Phi nương nương cẩn trọng từ lời nói đến việc làm, đâu có chứng cứ nào chứng minh là ngọc bội và thần nữ có liên quan. Vị tỷ nữ này vốn đi đường bình thường khi tới chỗ thần nữ liền ngã sấp xuống, thần nữ chỉ là đỡ nàng một chút, vẫn chưa đụng tới ngọc bội. Tỷ tỷ lúc này cũng ở bên cạnh thần nữ, sao lại khẳng khái cho rằng là thần nữ lấy?”

Kê minh cầu đạo*: Ý của câu thành ngữ này là bắt chước tiếng gà gáy giả làm chó vào ăn trộm.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ: “Sử ký – Truyện Mạnh Thường Quân”.

Nhận lời mời của Tần Chiêu Vương, Mạnh Thường Quân người nước Tề đã cùng một số môn khách sang thăm nước Tần, đồng thời còn đem theo một chiếc áo lông chồn trắng rất quý hiếm làm quà tặng cho vua Tần.

Về sau, vua Tần ngại vì Mạnh Thường Quân là quý tộc nước Tề, không muốn trọng dụng ông, nhưng lại cảm thấy Mạnh Thường Quân hiểu biết quá nhiều tình hình nước Tần, nên đã quyết định giam lỏng ông ở nước Tần. Em trai vua Tần là Kinh Tương Quân đã bày cách cho Mạnh Thường Quân đến gặp Yến phi – người được vua Tần cưng yêu cứu giúp. Nhưng khi Mạnh Thường Quân đến gặp thì Yến phi đã đưa ra điều kiện phải tặng chiếc áo lông chồn cho nàng thì nàng mới đến xin với vua Tần.

Mạnh Thường Quân nghe vậy mới đến bàn với đám môn khách cùng đi. Có một người ngồi ở cuối hàng nói: “Tôi sẽ lên vào trong cung lấy trộm chiếc áo lông chồn kia ra”. Mạnh Thường Quân vội hỏi lại: “Anh sẽ lấy bằng cách nào?”. Người kia đáp: “Tôi sẽ giả làm chó rồi lên vào trong cung”. Ngay đêm đó, người này quả nhiên đã lấy được chiếc áo lông chồn ra tặng cho Yến phi.

Sau đó, trước lời cầu xin của Yến phi, vua Tần mới nhận lời tha cho Mạnh Thường Quân.

Mạnh Thường Quân sợ vua Tần nuốt lời, bèn lập tức cuốn gói rời khỏi nước Tần. Nhưng khi đến Hàm Cốc Quan thì gà còn chưa gáy sáng, nên cửa thành vẫn chưa mở. Giữa lúc đó, một môn khách đã bắt chước tiếng gà gáy, khiến gà ở xung quanh cũng lần lượt gáy theo. Lính canh cửa tưởng trời đã sáng liền ra mở cửa thành, nên cả đám người mới chạy thoát ra ngoài thành.

Sau đó, vua Tần quả nhiên hối hận về việc thả Mạnh Thường Quân, nhưng bây giờ đã quá muộn.

Hiện nay, Người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Kê minh cầu đạo” để ví với kỹ xảo hoặc hành vi thấp hèn.)

“Muội muội à, không phải tỷ tỷ không giúp muội, muội cũng biết tầm quan trọng của ngọc bội. Hoàng Hậu là người rất yêu thích mẫu đơn, Hoàng Thượng phải hao tổn biết bao tâm tư mới có được khối ngọc này, muội muội còn nhỏ, chắc chắn Hoàng Hậu sẽ không xử phạt muội nặng đâu, chớ có bôi nhọ mặt mũi gia tộc.”

Vẻ mặt Bàn Lạc Vũ vô cùng đau đớn, bộ dáng giả Phật thật làm cho Lạc Tuyết suy nghĩ.

“Hoàng Hậu, thần nữ không bao giờ làm. Có gì chứng minh là do thần nữ lấy?”

“Tỷ tỷ, nàng đã cầm, tất nhiên còn ở trên người, không bằng soát người, thế nào cũng tra ra manh mối.” Vương Quý Phi thối nhẹ nước trà thần nhiên nói.

“Thần nữ là người trong sạch, người xưa thường nói ‘Cây ngay không sợ chết đứng’, nếu kiểm tra thần nữ, vậy thì những người bên cạnh thần nữ cũng phải được soát người, nếu không, thần nữ thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Hoàng Hậu nhìn vẻ mặt kiên quyết của Bàn Lạc Tuyết, liền đồng ý: “Được!”

Chỉ trong chớp lát, nhiều tốp cung nữ đến xung quanh màn che, các tiểu thư gần đó đều theo thứ tự đi vào. Hoàng Hậu nường nường tuy rằng nóng vội nhưng vẫn đủ kiên nhẫn chờ đợi. Sự việc động chạm đến quyền uy của nàng, nhất định không thể dễ dàng sáng tỏ. Thế nên bắt đầu cúi xuống thường thức tú phẩm, chậm rãi vuốt ve từ dưới đi lên, đột nhiên trở nên giận dữ không kìm được. Lúc này, cung nữ dâng lên ngọc bội, ánh mắt truy vấn của Hoàng Hậu lúc này trở nên sâu thẳm.

12. Chương 12: Mẫu Đơn Yên (hạ)

Edit: shinyu_1997 (Mục Tuệ Trân)

Lúc này đây, tuy ngọc bội đã tìm được nhưng Hoàng Hậu cảm thấy rằng mình khó có thể áp chế được cơn giận, tức khắc hỏi: “Là lục soát được từ trên người của ai?”

“Hồi nương nương, là lục soát được từ trên người của một nha hoàn tên là Tụng Chi.” Cung nữ cung kính đáp.

“Nói! Vì sao lại lấy trộm? Người là nha hoàn của ai?” Sự tức giận của Hoàng Hậu đã ngút tận trời.

Hai đầu gối Tụng Chi quỳ trên mặt đất phát run vì quá sợ hãi, vẻ mặt của Bàn Lạc Vũ cũng là kinh ngạc, ‘làm sao lại ở trên người Tụng Chi, rõ ràng phải ở trên người Bàn Lạc Tuyết mới đúng’, lúc này trong lòng Bàn Lạc Vũ cầu khẩn, hi vọng Tụng Chi nói là nha hoàn của Lạc Tuyết.

Tụng Chi càng kinh ngạc hơn, ‘thứ này rõ ràng là ở trên người Nhị tiểu thư mới đúng’, lại nghĩ ‘dì của Đại tiểu thư là Vương Quý Phi nhất định sẽ giúp đỡ mình’, bèn nói: “Nô tỳ là nha hoàn của Đại tiểu thư Bàn Quốc Công”, dứt lời liền quỳ rạp trên mặt đất, không dám nói lời nào.

“Được! Được lắm!”

“Tỷ tỷ, chắc đây là chủ ý của nha hoàn, muội và Đại tiểu thư không có liên quan gì cả. Tỷ tỷ...” Vương Quý Phi còn chưa nói xong, lại nghe được tiếng ‘Bộp’ Hoàng Hậu ném bức tranh thêu tới bên cạnh Bàn Lạc Vũ, hét lớn: “IM MIỆNG!”

Vương Quý Phi hoảng sợ, cũng không dám nói chuyện, ‘dù sao đi nữa tiện nhân này cũng là đương kim Hoàng Hậu’, lúc này nàng không thể đối đầu được.

“Quả thật là một đôi chủ tớ tốt! Dù sao đi nữa xuất thân Bàng Lạc Vũ người vẫn là từ phủ Bàng Quốc Công, tuy là thứ nữ, nhưng người cũng không biết hoàn cảnh đến vậy, Mẫu Đơn và Thục Dục đều không phân biệt rõ sao!” Hoàng Hậu phần nộ nói, mẫu đơn là “Hoa Vua”, thục dục là “Hoa Tướng”, nàng muốn ám thị bốn cung chỉ là “Tướng” không phải “Vua”, nếu nàng không phải, như vậy... Hừ! Quả thật là người cháu gái nham hiểm.

Bàng Lạc Vũ nhảy dựng, hôm qua trở về quá muộn vẫn chưa nhìn kĩ, hơn nữa trong viện phu nhân có cả mẫu đơn và thục dục, vẫn nói đó là bức tranh mẫu đơn, làm sao lại chính là cây thục dục? ‘Chẳng lẽ Bàng Lạc Tuyết hại ta?’ Nàng còn chưa kịp hô to là mình oan uổng. Lạc Tuyết đi ra từ giữa, nói: “Xin Hoàng Hậu nương nương đừng trách tội tỷ tỷ, bức tranh này thật ra...”

Nhìn Bàng Lạc Tuyết đi ra cầu tình, Bàng Lạc Vũ biết ngay mọi chuyện không ổn. Nếu Hoàng Hậu biết bức tranh này không phải do nàng vẽ, nhất định sẽ bị phán là tội khi quân. Thế nên liền nói: “Đều là lỗi của thần nữ, mong nương nương bớt giận.” Hung hăng liếc nhìn Lạc Tuyết một cái. Vội vàng nhận lấy tội danh.

Bàng Lạc Tuyết ủy ủy khuất khuất nhìn Bàng Lạc Vũ, không dám nói một câu. ‘Hừ, ta không đẩy người một cái, làm sao người dễ dàng thừa nhận chứ’

Hoàng Hậu tức giận đến cực điểm: “Được! Người đã thừa nhận, bốn cung cũng thật an tâm, không có oan uổng chủ tớ các người.”

Bàng Lạc Vũ vô cùng lo sợ, nhìn về phía Vương Quý Phi, thấy ả quay đi... Nhất thời tâm trạng rơi vào đáy cốc.

“Vậy phần thưởng cho đôi chủ tớ các người là ‘Tạt hình’ (hay còn gọi là “tạt chỉ” hình phạt kẹp ngón tay).” Trên mặt Hoàng Hậu hiện lên một nụ cười, ‘thật cho rằng ta rất dễ bị coi thường sao’, giết gà dọa khỉ, Hoàng Đế hiển nhiên hiểu rõ ý tứ của Hoàng Hậu, tuy thứ nữ này là cháu gái ruột của Vương Quý Phi, nhưng khi đã đụng chạm đến tôn nghiêm của Hoàng Hậu, Hoàng Thượng cũng không nói gì.

Chỉ trong chốc lát đã có người cầm hình cụ đến, Bàng Lạc Vũ sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, Tụng Chi cũng không khá hơn chút nào, các cung nữ lấy hình cụ mang cho hai người, dùng sức lôi kéo, nỗi đau đớn trên ngón tay xuyên khắp tứ chi các nàng. “A... aaaaa.... Hoàng Hậu nương nương tha mạng...” Hai người quá đau thét lên, chỉ tiếc là Hoàng Hậu đã l.q.d hạ quyết tâm phải lập uy. Nhóm cung nữ làm liên tục vài lần, hai người đều hôn mê bất tỉnh, nhưng Hoàng Hậu vẫn chưa cho phép ngừng, nên tạt nước lạnh vào mặt các nàng, rồi lần hành hình thứ hai bắt đầu, ngón tay của hai người đã biến dạng nghiêm trọng. Hoàng Hậu mới cho người dừng tay, tha ra ngoài.

Hoàng Hậu nhìn Bàng Lạc Tuyết một chút, cười nói: “Thật là dọa người rồi, không phải là bốn cung ác độc, mà do tỷ tỷ người phạm lỗi, bốn cung nhất định sẽ không liên lụy đến người. Nhìn gương mặt người kia, đều tái nhợt hết rồi. Mau đến đây, để bốn cung xem một chút.”

Lạc Tuyết cúi đầu tới, nàng biết rõ Hoàng Hậu là xem trọng mặt mũi của phụ thân, dù sao cũng là cánh tay đắc lực của quốc gia, phụ thân lại nắm trọng quyền, làm cho một đứa con gái hèn bị thương, tất nhiên phải cho người con gái còn lại về mặt hòa nhã, để tránh làm tổn hại đến sự trung thành của lão thần. Hoàng Hậu không hổ là Hoàng Hậu, thủ đoạn cười nói đùa giỡn nhưng thật ra là tinh thâm.

Nàng đi tới trước người Hoàng Hậu cung kính hành lễ nói: “Thần nữ tạ ơn Hoàng Hậu nương nương, mong nương nương đừng tức giận tỷ tỷ nữa. Bảo trọng phượng thể của nương nương quan trọng hơn.”

Hoàng Hậu thấy tình cảm tỷ muội sâu nặng của nàng, cảm thán nói: “Tỷ tỷ người chưa chắc có được tình cảm tỷ muội sâu sắc như người, vừa rồi nhìn thấy người cầu tình, bốn cung thực sự cảm nhận được Tuyết nhi là một cô nương trọng tình trọng nghĩa. Dưới gối bốn cung chỉ có một đứa con trai, hôm nay bốn cung sẽ thu người làm nghĩa nữ, như vậy bốn cung cũng có người bầu bạn. Người xem như vậy có được không, Bệ Hạ?”

Hoàng Đế sao lại không biết Hoàng Hậu là cho một cái tát, lại cho một cây táo, vì thế cười nói: “Trẫm cũng thấy việc này rất hay, vậy thì phong làm Tuyết Quận Chúa đi.”

“Tuyết nhi tạ ơn Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.”

Hoàng Hậu cười hài lòng, kéo lấy tay của nàng nói: “Sau này phải thường xuyên đến chơi với Mẫu Hậu đây, bây giờ Mẫu Hậu cũng có được một tiểu áo bông tri tâm rồi.”

Dưới gối Hoàng Hậu chỉ có một đứa con trai là Dự Vương Gia, nhưng cuối cùng lại chết trong tay Tấn Vương. Hoàng Hậu nương nương không có con gái, Dự Vương Gia tuy rằng phong lưu nhưng chắc chắn chưa có nữ nhân tri kỷ, Lạc Tuyết thấy trong mắt Hoàng Hậu toát ra vài phần chân tình, lại nhất thời xúc động nói: “Mẫu Hậu yên tâm, Tuyết nhi nhất định sẽ thường xuyên đến thăm người, bồi người trò chuyện.” Lúc này Hoàng Hậu mới cảm thấy vừa lòng, để nàng trở về chỗ ngồi.

Từ trước đến nay, Bàng Lạc Vũ luôn tâm tâm niệm niệm hại Lạc Tuyết, lúc này lại chỉ có thể tự ăn lấy quả đắng. Có khổ nói không nên lời. Sau khi Mẫu Đơn yến kết thúc, nàng đỡ tay Liên Diệp và Liên Ngẫu lên xe, phân phó cho người nâng Bàng Lạc Vũ lên xe ngựa của nàng. Lúc này, Bàng Lạc Vũ vẫn còn hôn mê, hai mắt nhắm nghiền, nhìn máu l.q.d trên hai tay lại rơi xuống thật là đáng sợ, xem ra đôi tay đã thật sự tàn phế rồi. Kiếp trước mặc dù tay nàng bị phế đi, nhưng Bàng Lạc Vũ không được Hoàng Hậu nhận làm nghĩa nữ. Kiếp này nếu nàng và Hoàng Hậu thật sự có duyên, hi vọng Hoàng Hậu có thể sống đến già, thì nàng mới có nơi dựa dẫm vào.

‘Bàng Lạc Vũ, những nỗi đau thấu tâm can của ta kiếp trước, kiếp này ngươi cũng nên nếm trải. Đừng nóng vội, đây chỉ mới là bắt đầu, chúng ta còn nhiều chuyện chưa tính toán.’ Nên khi Liên Diệp đến, nàng liền ra lệnh: “Trở về đi, tỷ tỷ bị như vậy cần phải mau chóng trị liệu, nếu không chỉ sợ đôi tay sẽ bị phế bỏ. Thật đáng tiếc cho đôi tay tinh xảo của tỷ tỷ, nếu như khi tỉnh dậy lại phát hiện đôi tay mình không còn như xưa, thì phải biết làm thế nào đây. Mau về nhanh một chút.”

Liên Diệp gật gật đầu, vì thế đám người còn lại đều chậm tự trở về.

Lạc Tuyết thật muốn biết đến không thể chờ nổi. ‘Bàng Lạc Vũ, ngươi tự cho mình là thông minh. Kết quả, khi ngươi tỉnh lại sẽ gây nên một phen nông nổi như thế nào, còn có người mẹ để ngoan độc kia của ngươi.’ Mặc dù thâm độc tàn nhẫn nhưng lại đối với Bàng Lạc Vũ vô cùng cưng chiều. Hai mẹ con đó quả nhiên là “rắn chuột một ổ”. ‘Ta thật sự chờ không được mẫu thân ngươi sẽ có vẻ mặt ra làm sao.’ Kiếp trước, Dương thị vì quá đau lòng nên ngất đi, đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ mẫu thân mình khóc đến đôi mắt sưng đỏ, ngay cả khi biết nàng bị oan uổng nhưng cũng không biết phải làm sao. Phụ thân do sợ Hoàng Hậu hạ chỉ nên không thể phản bác, hơn nữa đứa con gái đầu của Vương Di nương, Bàng Lạc Vũ lúc nào cũng làm bộ làm tịch, khiến cho nàng và phụ thân ngày càng xa cách. ‘Bàng Lạc Vũ, kiếp này ta sẽ trả tất cả lại cho ngươi!’

Xe ngựa xóc nảy dọc đường, nhanh chóng đến trong phủ, nàng vén rèm lên nhìn về phía mẫu thân và các di nương đã đứng chờ sẵn bên ngoài cửa sổ, thấy mẫu thân là vẻ mặt sốt ruột mà Vương di nương lại là một mặt tươi cười, trong lòng liền có suy tính. Thế nên, kêu xe ngựa đi chậm lại một chút, bảo Liên Diệp đưa tai qua. Liên Diệp gật gật đầu xuống xe, cấp tốc hồi phủ bẩm báo. ‘Vương di nương, nụ cười của người quá mức chói mắt, không nên trách Tuyết Nhi.’

13. Chương 13: Tự Ăn Trái Đắng

Edit: shinyu_1997 (Mục Tuệ Trân)

Liên Diệp ra roi thúc ngựa, vừa hồi phủ liền báo tiểu thư vì đắc tội Hoàng Hậu nương nương nên bị người hạ chỉ dụng hình phạt “Tạt chỉ”, hiện giờ hai tay đã gần như phế. Về mặt Vương di nương vô cùng đắc ý, trong lòng biết muội muội đã dựa theo những gì sắp đặt trước, quả thật làm mẹ con nàng hài lòng. Liên xen miệng vào: “Nhị tiểu thư cũng thật không hiểu chuyện, đắc tội với Hoàng Hậu nương nương thì phải làm sao bây giờ. Đại tỷ, tỷ đừng quá đau lòng, tránh cho thân thể mình l.q.d không chịu nổi. Lão gia vốn đang bệnh, nghe chuyện của Tuyết Nhi sẽ càng thêm đau lòng.” Sắc mặt Dương thị tái nhợt, trong lòng Liên Diệp cảm thấy có chút áy náy, ‘Tiểu thư thật là xấu xa.’ Thông qua cửa sổ xe, Bàng Lạc Tuyết thấy vẻ “tiểu nhân đắc chí” của Vương di nương. ‘Di nương à, người cười thật không biết kiềm chế, không biết khi đổi thành con gái ruột của người sẽ như thế nào đây.’

Khi nàng thấy sắc mặt tái nhợt của Dương thị, trong lòng dâng lên một chút áy náy, Dương thị là người quá ôn nhu nên luôn bị các di nương ức hiếp, nhất định phải cho nàng xem bản chất của bọn họ, mới không bị bọn họ tính kế. ‘Mẫu thân à, người đừng trách Tuyết nhi độc ác. Người không ác, đứng không vững.’ Dương thị nhìn qua vẻ mặt đầy hưng phấn của Vương di nương, trong lòng liền trầm l.q.d xuống. ‘Tuy là nàng ta ngu xuẩn cũng nhận ra nhất định con gái mình bị thương, mà việc này chắc chắn có liên quan đến nàng ta.’ Trong lòng hối hận vì đã không chăm sóc tốt cho con gái, bây giờ đến cả đám thiếp thất cũng có thể leo lên đầu nàng giường oai. Nhìn chiếc xe ngựa chậm chậm đi lại, Dương thị nhanh chóng đi tới phía trước. Mành xe bị một bàn tay trắng nõn nhẹ vén lên.

Người xuất hiện trước mắt không phải là Đại tiểu thư, mà là vẻ mặt lo lắng của Bàn Lạc Tuyết. Bàn Lạc Tuyết được đỡ xuống xe ngựa, Dương thị kéo nàng xem trái rồi lại nhìn phải, xác định không có chút tổn hại nào, mới ôm nàng thật chặt trong ngực. Bàn Lạc Tuyết hít thật sâu hương thơm của mẫu thân, trong lòng yên tĩnh hơn nhiều, cũng ôm người thật chặt. Trong lòng Dương thị lúc này, sau khi sợ hãi, lo lắng vì mình yếu đuối mà khiến con gái mình chịu thiệt thòi.

Thật may quá, Tuyết nhi không có việc gì. Dương thị nhìn về phía Liên Diệp: “Tiểu thư bình yên vô sự, là ai bị Hoàng Hậu xử phạt? Sao không nói rõ.” Lúc này, Dương thị quay đầu lại nhìn Vương di nương, thấy nàng ta căng thẳng nhìn chằm chằm vào Tuyết nhi. Biết ngay người đàn bà này lại làm trò quỷ, quả nhiên cuộc sống quá sung sướng. ‘Mình vốn là chủ mẫu phủ Bàn Quốc Công, dù sao cũng không đến phiên nàng ta giễu võ giường oai, không vì chính mình cũng phải vì đứa nhỏ này mà lo lắng.’ “Đại tiểu thư đã đắc tội Hoàng Hậu, lát nữa các người kể l.q.d rõ đầu đuôi sự việc cho ta nghe, trước hết cho người đem nàng ta về Thính Vũ hiên, mời đại phu đến chữa trị.”

Gần đây lão gia bận nhiều việc, đừng quấy rầy người.” Dương thị vừa nói xong, Vương di nương đã gục lên người Bàn Lạc Vũ khóc rống lên, nghe Dương thị nói như vậy không khỏi ủy khuất: “Đại tiểu thư đã thành ra như vậy, tất nhiên phải báo cho lão gia, bảo người vì Đại tiểu thư mà đòi lại công đạo, làm sao Hoàng Hậu nương nương có thể dụng hình này mà trách phạt chứ, từ khi còn nhỏ Vũ nhi của ta đã rất sợ đau, làm nàng đến vậy sao có thể chịu nổi.” Hừ, vừa rồi còn bộ l.q.d đáng ương ngạnh, bây giờ còn giả bộ như vậy, “Vừa này muội muội có nói lão gia bận rộn, thân thể yếu đuối, không chịu nổi đả kích. Hoàng Hậu nương nương trách phạt, nhất định là có lí do của người, muội muội cảm thấy tỷ tỷ xử sự bất công sao. Nếu đó là tiểu thư con vợ cả bị phạt, theo lí thường sẽ làm như thế, ngược lại chỉ là một thứ nữ có thể cứ chiều chuộng?” Ngờ kìa của Dương thị không thể coi thường. Nhất thời, Vương di nương có cảm giác như ăn phải ruồi bọ, nhìn bộ dáng thống khổ của con gái, lòng đau như cắt.

Bây giờ quan trọng nhất là tay của Vũ nhi, xem ra chắc là trở nên vô dụng rồi. Vũ nhi là người tâm cao khí ngạo như thế làm sao chấp nhận nổi. Hồi sáng, Vương Quý Phi đã gửi thư đến nói là tất cả đã an bài thỏa đáng, nhất định sẽ cho Vũ nhi một câu trả lời hài lòng. Nàng ta biết khi có Vương Quý Phi quan tâm, Vũ nhi chắc chắn sẽ bình an vô sự, chợt lóe lên một tia sáng kì dị. Nhưng lúc này nàng ta không thể chọc phu nhân nổi giận, dù sao đi nữa bà ta cũng không phải là chủ nhân. Thế nên cho người đỡ Bàn Lạc Vũ và Tụng Chi trở về Thính Vũ Hiên để chữa trị.

Mặc khác, Dương thị tự mình dẫn Bàn Lạc Tuyết trở về Lạc Tuyết các, Lạc Tuyết tự kể cho mẫu thân nghe những chuyện đã trải qua trong cung. Sau khi nghe xong, trong lòng Dương thị có chút ưu sầu, một phần đau lòng cho con gái, một phần cảm hận đám người độc ác kia. Nghe được Tuyết nhi được phong làm nghĩa nữ thì cảm thấy vui mừng, đám người kia quả là “tiền mất tật mang”. Buổi tối khi lão gia trở về, Vương di nương chắc chắn sẽ không thuận theo mà bỏ qua. Vì thế, sai người làm đem nhân sâm ở núi Trường Bạch cho Đại tiểu thư hầm bổ, an bài Liên Ngẫu đun canh an thần, tận mắt nhìn Tuyết nhi uống hết rồi mới rời đi. Chạng vạng, Bàn Quốc Công trở về, lại bị nha hoàn của Vương di nương gọi đi, Vương di nương khóc như mưa, lại sợ ảnh hưởng đến tâm tình của phu nhân, không dám làm ầm lên.

Trong lòng Bàn Quốc Công không vui, vừa muốn an ủi Vương di nương thì nghe nha hoàn báo là Đại phu nhân đến. Vương di nương đứng dậy nghênh đón, phu nhân mang theo nhiều loại quà tặng khác nhau, chân thành đi đến. Đối diện với Bàn Quốc Công nói: “Thiếp thân cho người làm chuẩn bị một chút thuốc bổ cho Vũ nhi, Tuyết nhi cũng bị hoảng sợ khóc nháo không ngừng, thiếp thân bắt con bé uống canh an thần, mới vừa thiếp đi. Thiếp thân liền đến xem Vũ nhi ngay, chuẩn bị cho nó nhiều loại thuốc bổ. Cả hai đứa nhỏ thật là đáng thương.” Bàn Quốc Công nghe con gái nhỏ cũng bị kinh hoảng, nhất thời gấp gáp nói: “Nhi nha đầu đỡ hơn chưa, trong lòng còn hoảng sợ nhiều không? Lát nữa ta qua thăm con bé.” Dương thị

mỉm cười nói: “Tuyệt nhi không muốn làm phiền người quan tâm, dù sao chuyện triều chính cũng đủ làm người bận lòng rồi, làm sao lại để một chuyện nhỏ nhặt này cho người lo lắng. Suy cho cùng cũng là do Tụng Chi làm việc không thỏa đáng, lấy bức tranh của Tuyệt nhi thêu cho thiếp bỏ vào hộp gấm mà dâng lên cho Hoàng Hậu. Giữa hoa Mẫu Đơn và Thược Dược, Tuyệt nhi vẫn chưa phân biệt rõ.

“Tụng Chi kia lại có gan lớn mà lấy ngọc bội của Hoàng Hậu, quả thật đáng chết, khiến Đại tiểu thư phải chịu khuất nhục như vậy. Mà Vũ nhi cũng thật tình, phát hiện ra trước nhưng mà cũng không ngăn cản, thật kì quái...” Vương di nương càng nghe càng “kinh hồn bạt vía”, lo lắng đến chuyện phu nhân nói ra nhưng lại không phát hiện trong một lúc đã khiến lão gia có phản cảm với mẹ con nàng ta. Quả là tự đào hố chôn mình. Có khổ cũng không nói nên lời, vốn là kẻ sách hăm hại đại phu nhân và nhị tiểu thư cuối cùng bị trả đũa thì không nói làm chi, lại còn khiến lão gia khó chịu.

Bàng Quốc Công nhìn thê tử dịu dàng, hiền lành của mình, nháy mắt cảm thấy trong lòng trở nên mềm mại. Thiếp thất châm ngòi khiến lòng ông không vui nói: “Việc này phu nhân xử lí rất tốt. Thật ra con của nàng còn nhỏ, mà Vũ nhi lại là người đã hiểu chuyện, nha hoàn kia đuổi đi đi, nô tài chỉ biết gây họa cho chủ thì dùng làm gì.” Vương di nương bất đắc dĩ đáp ứng. Bàng Quốc Công cùng phu nhân ra ngoài, đi thẳng đến Cẩm Tú Các. Nhìn thê tử “thanh mai trúc mã” cùng nhau lớn lên của mình vừa đến Cẩm Tú Các, lại nghe được nha hoàn báo trong người tứ di nương cảm thấy khó chịu, mời ông đến xem. Bàng Quốc Công chỉ cảm thấy đầu đau đến muốn nứt ra: “Khó chịu thì đi tìm đại phu, ta không thể chữa bệnh.” Dương thị nhìn sang mỉm cười, mỗi khi Bàng Quốc Công hồi phủ, Tứ di nương luôn tìm mọi cách để ông ghé sang, chỉ là chút việc nhỏ, không liên quan gì đến đau ốm, người mang thai vốn nhiều tâm tư.

Vì thế cười nói: “Nói với Tứ di nương, sau khi lão gia dùng cơm xong sẽ sang thăm nàng, lát nữa chuẩn bị tổ yến tốt nhất mang sang, nói là phần thưởng của lão gia.” Quốc công nhìn thấy thê tử của mình xử lí mọi chuyện thật thỏa đáng, càng thêm áy náy, vừa rồi nghe Vương di nương châm ngòi mà bất mãn với phu nhân. Vừa muốn mở miệng, Dương thị lại nói: “Hôm nay thiếp thân bồi lão gia đến thăm muội muội, đúng lúc vừa mới chuẩn bị xong thuốc dưỡng thai tốt nhất, cũng hi vọng muội muội có năng lực sinh thêm con trai, thêm phúc cho nhà chúng ta.” Trong ánh mắt Bàng Quốc Công ngập tràn cảm động: “Có được thê hiền, ta còn cầu gì nữa.” Trong Cẩm Tú Các thì “nồng tình mật ý”, mà quả nhiên lúc này tại viện của Tứ di nương lại náo loạn trời đất.

14. Chương 14: Cẩm Tú.

Editor: VinJR

Dương thị cùng quốc công gia thân thân thiết thiết ăn cơm ở Cẩm Tú các, rửa tay xong, Dương thị liền phân phó mấy nha hoàn chuẩn bị thuốc dưỡng thai rồi ngồi nói chuyện cùng quốc công gia chốc lát, liền phân phó người mang thuốc bỏ ra tự mình đi tới viện của Tứ di nương.

Người còn chưa tới mà đã nghe thấy tiếng ồn truyền ra từ bên trong.

“Mấy nô tài các người một chút tác dụng cũng không có, bổn phu nhân bây giờ có thai, lão gia sao có thể không tới thăm ta trước mà lại đi Cẩm Tú các nhìn cái nữ nhân nhan sắc suy tàn kia.” Tứ di nương tê tâm liệt phế quá, sau đó liền nghe thấy tiếng bình sứ vỡ vụn.

Dương thị nhú mày không vui thầm nghĩ, tuy nói người có thai, trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng chỉ là một thiếp thất con con mà bây giờ cũng dám vương oai khắp nơi, nàng ngẩng đầu nhìn hướng Bàng quốc công cười nói:

“Muội muội lần đầu có thai, mang thai khó tránh khỏi tính khí táo bạo, ngày khác thiếp lại mang một chút thức ăn ngon đến, bất quá nghe muội muội giọng điệu sợ là không muốn nhìn thấy thiếp, nên lão gia vào đi thôi, thiếp sẽ không tiến vào.” Nói xong cúi đầu về mặt cô đơn.

Bàng quốc công vừa nghe, vốn bởi vì tứ di nương mang thai nên ngang ngược mà chán ghét, nhưng lại không thể không lo lắng đứa bé trong bụng, nhưng nàng dù sao chỉ là thiếp thất sao có thể cùng phu nhân

xem như nhau, lại nhìn thấy vẻ mặt hiền l.q.d lành của phu nhân bộ dáng ủy khuất cô đơn lập tức cảm thấy đau lòng, mặc dù Dương thị đã sắp ba mươi tuổi, thế nhưng được bảo dưỡng kỹ, hơn nữa có một sức hấp dẫn, cho nên trực tiếp không cho nha hoàn thông báo liền nắm tay phu nhân cùng đi vào.

Vừa vào phòng liền nhìn thấy một nha hoàn đang quỳ dưới đất, Tứ di nương mang thai hơn ba tháng cầm nhanh cây đánh nha hoàn quỳ trên mặt đất, Dương thị nhìn thấy nha hoàn kia mặt lập tức một bụng tức giận, nha hoàn kia danh gọi hoa đón xuân, là l.q.d vì để chăm sóc cho thân thể mang thai, nằng đặc biệt ban tặng, vậy mà lại không biết tốt xấu như vậy, quả nhiên là muốn đánh một tát trên mặt của nàng sao. Dương thị lo lắng nói:

“Muội muội người có thai, tại sao có thể nổi giận chứ, vả lại nha đầu này là tỷ tỷ cho người để chăm sóc người đang mang thai, người thế nào mà trách đánh nàng như vậy, nguyên nhân chính là chăm sóc không chu toàn hay sao? Nếu có cứ trực tiếp mang đi ra ngoài, đừng để trước mặt muội muội thêm chướng mắt.”

Tứ di nương vừa nhìn Quốc công gia cùng Dương thị cùng đi vào, lập tức hoảng sợ, nàng biết địa vị của mình ở Quốc công phủ như thế nào, hoàn toàn không có bất cứ cái gì để dựa vào, nàng vẫn cẩn thận từng li từng tí, bây giờ mang thai mới nổi cáo phát l.q.d tiếc, ngẩng đầu nhìn đến Dương thị mơ hồ tức giận, ý nhắc nhở chính mình quá mức nóng vội. Bất quá nghĩ nàng đang mang đứa nhỏ, Dương thị không dám làm gì nàng, tức khắc lại có sức lực. Lập tức dịu dàng nhìn Quốc công gia ánh mắt ủy khuất nói:

“Thiếp thân cũng là vì đứa nhỏ làm ầm ĩ nên tinh thần không ổn, thật không phải bất kính với phu nhân.”

Nàng không biết vừa rồi Bằng quốc công nghe được câu nói kia, sắc mặt lập tức đen lại:

“Ta xem người là càng ngày càng làm càn, có thai cũng không thể bất kính đối với phu nhân, phu nhân là chủ của cái nhà này, nếu người có nửa điểm bất kính, sau khi người sinh xong đứa bé liền giao cho phu nhân giáo dục, còn người thì chuyển tới ngôi nhà tranh vùng ngoại ô làm sư cô nữa đời còn lại.”

Tứ di nương thấy lão gia nói như vậy lập tức sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội quỳ xuống, quỳ gối đến trước mặt phu nhân khước mắt rơi lệ:

“Cầu phu nhân xem lại chúng ta đã cùng một chỗ hầu hạ lão gia, người rộng lượng tha thứ muội muội một lần, muội muội cũng không dám nữa, muội muội biết sai rồi.” Tứ di nương thầm nghĩ thực sự đã đánh giá thấp địa vị của phu nhân ở trong lòng lão gia, bộ dạng thật giống như an hận đã làm sai tức khắc miệng lưỡi nhanh nhẹn nói. Còn đem hoa đón xuân đánh thành như vậy, Tứ di nương sờ soạng phần bụng nhô ra của mình, vì đứa nhỏ nhất định phải nhấn nại. Ngẩng đầu nhìn phu nhân vẫn chưa mở miệng, nàng nâng tay lên tự đánh mình một bạt tay.

Dương thị bước lên phía trước ngăn lại:

“Muội muội đừng làm như vậy, ta hôm nay cùng lão gia tới cũng là vì mang thuốc dưỡng thai đến, cùng một ít thuốc bổ, muội muội cũng sắp làm mẹ, người tất nhiên biết lời nói và việc làm của mình, lời ăn tiếng nói của nữ nhân rất quan trọng. Chuyện hôm nay ta có thể vì người còn trẻ tuổi lại có thai nên không so đo với người, chỉ là việc nội bộ lão gia không tiện nhúng tay, có lỗi đương nhiên sẽ phạt, tỷ tỷ lần này cho người cấm túc một tháng, an tâm sao chép kinh Phật, xem như là tích đức cho con của người đi.” Nói xong ánh mắt nàng nhìn về phía lão gia:

“An bài như vậy lão gia cảm thấy được không?”

Ánh mắt dịu dàng của Bằng quốc công nhìn về phía Dương thị:

“Nàng chính là nương tay quá nhân từ, mà thôi nàng có thai, hưởng hồ việc bên trong nàng làm chủ là được, chỉ là nàng trách phạt như vậy vẫn là nhẹ. Tất cả nghe phu nhân.” Lại nhìn về phía Tứ di nương:

“Người tịnh tâm tốt một chút, đừng để ta lại nghe thấy người có bất kỳ chỗ bất kính nào đối với phu nhân, bằng không sẽ không định tội nhẹ như vậy nữa.”

“Vâng, thiếp cũng không dám nữa.” Tứ di nương quỳ trên mặt đất cúi đầu khước mắt rơi lệ.

“Muội muội đứng lên đi, thuốc dưỡng thai này cần phải đúng hạn uống mới tốt, những chỗ thuốc bổ này muội muội nhận lấy đi, tuy nói cấm túc, nhưng muội muội thiếu cái gì thì cho người làm nói với ta một tiếng, nhất định sẽ không để muội chịu ủy khuất. Còn hoa đón xuân này muội đã không hài lòng ta sẽ dẫn

nàng đi, sau này muội cảm thấy bất tiện chỗ nào nói cho nàng một tiếng là được, hoa đón xuân sau này liền theo hầu hạ ta.” Dương thị nói xong liền gọi người nâng hoa đón xuân lên, cùng đi theo lão gia.

Phu nhân mang các nàng đi rồi lại nghĩ nàng sẽ lên mặt, sau này có cái gì thì tìm hoa đón xuân chẳng phải là phu nhân cố ý làm khó dễ, nàng hôm nay đánh nàng như vậy sao có thể không ghi hận, thật tốt cho một phu nhân bình thường đáng vẻ rộng lượng lại âm hiểm như vậy. Lúc này bảo vệ đứa nhỏ mới là trọng yếu nhất, nàng chỉ có thể cạy và đứa bé này. Thế là gọi tới nha hoàn bên người Đông Mai:

“Mang thuốc đi đổ, sau này thuốc phu nhân mang tới đều đem đổ, ta một giọt cũng sẽ không uống.” Hừ, ai cũng đừng nghĩ hại con của ta, con à, mẫu thân sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, ngươi yên tâm, mẫu thân tương lai sẽ cho ngươi tất cả những gì tốt nhất. Tứ di nương ở trong lòng âm thầm thề. Hôm nay một ngày trôi qua cũng đã một mỗi, thế là gọi nha hoàn rửa mặt tới, đứa nhỏ chính là vương bài của mình, hôm nay ngươi cầm tức với ta, ta tạm thời nhịn. Thay y phục và tram cài tóc liền ra ngoài tới nằm trên giường quý phi nghỉ ngơi.

Bên kia, sau khi trở lại Cẩm Tú các Dương thị mặc dù khí thế tức giận nhưng cũng không thể biểu lộ trước mặt lão gia, sau khi lão gia trở lại thư phòng, tự mình mời đại phu đi tới phòng hoa đón xuân, trong phòng nhìn thấy tiểu nha hoàn toàn thân đầy vết roi tức giận càng sâu, Tứ di nương này cũng thật hung ác, trên người cũng không có một chỗ lành lặn. Vội vàng gọi đại phu mang thuốc ra chữa trị. Đại phu đi rồi lại tự mình gọi người cầm rượu thuốc nhìn hoa đón xuân nói:

“Có chút đau, kiên nhẫn một chút, cũng đều tại ta, không nghĩ rằng Tứ di nương hung ác như vậy, vốn định cho ngươi đi chăm sóc nàng, lại vì nàng mang thai tâm tư thất thường mà hại ngươi, ngươi sau này hãy ở bên cạnh ta đi, nàng cũng không dám đánh ngươi nữa.” Nói xong nhẹ nhàng tới trên lưng hoa đón xuân xoa rượu thuốc.

Hoa đón xuân về mặt cảm động, rượu thuốc tiếp xúc đến vết thương đau đớn cũng trở nên nhẹ nhõm:

“Nô tỳ thân phận hèn mọn, sao lại để cho phu nhân thoa thuốc cho nô tỳ. Tứ di nương cảm thấy nô tỳ là do phu nhân phái đi hại nàng, bởi vì nô tỳ có một lần nhìn thấy Đông Mai đem thuốc dưỡng thai phu nhân ban cho đổ dưới gốc cây hoa sơn trà, Tứ di nương thường xuyên tìm lý do mắng to nô tỳ, bắt quá hiện tại tốt rồi, nô tỳ may mắn trở lại bên người phu nhân, nhất định trung thành và tận tâm.” Đông mai lệ lóng lánh nói.

Dương thị dặn nàng nghỉ ngơi thật tốt, chờ vết thương lành rồi lại đi làm việc, xong trở lại phòng ngủ của mình, nguyên nhân Tứ di nương không có uống thuốc dưỡng thai nàng ngày ngày đem qua, cẩn thận dè dặt như vậy, nàng mặc dù không thích thiếp thất, dù sao cũng là cốt nhục của lão gia, sao nàng có thể rat ay hãm hại.

Huống chi nàng còn không có ngu xuẩn đến mức hạ độc trong thuốc, quả nhiên là người có tính toán. Tứ di nương biết nắm bắt thời cuộc, bắt quả Nhị di nương hại con gái của nàng, quả nhiên là làm cho người ta khó có thể tránh khỏi. Cũng được, ít nhất Bàng Lạc Vũ bị thương có thể yên tĩnh hai ngày, hôm nay xử phạt Tứ di nương, ngày mai nàng sẽ đi tới lão thái thái nói một tiếng. Sắc trời cũng đã trễ, liền sai người làm chuẩn bị canh sâm, tự mình mang đến phòng Bàng quốc công.

15. Chương 15: Gặp Mặt Ở Bờ Hồ Sen.

Editor: VinJR

Ngày thứ hai, thánh chỉ được truyền đến phủ Quốc Công phong Bàng Lạc Tuyết làm quận chúa. Thường châu báo đêm không xiết, khi Bàng Lạc Tuyết nhìn thấy tặng phẩm năm vạn lượng vàng cùng mười vạn bạc, rất nhiều tiền mặt, hai mắt trong nháy mắt tỏa sáng. Ngoài trừ tiền tài để dùng, mục đích chính là dành cho đại sự sau này. Vật chất l.q.d thực sự chỉ là một đồng vật chết, có điều chỉ có tiền tài này mới có thể giúp chính mình. Bàng quốc công mặc dù bất mãn chuyện hoàng hậu xử phạt đại nữ nhi của mình, thế

nhưng dù sao cũng là nữ nhi của ông phạm lỗi trước, lại còn phong thưởng cho đích nữ của ông, coi như là đã hòa hoãn rất nhiều, vì thế mang hết người trong nhà ra lãnh chỉ tạ ơn.

Sau khi nhận chỉ, Liên Ngẫu cùng Liên Diệp đem đồ vật đi ghi chép vào sổ sách, đặt ở kho chứa nhỏ. Lúc này có người từ nơi khác đến nói Thích cô nương cho mời. Trong lòng Bàn Lạc Tuyết liền hiểu rõ, biết Thích Dao đã nghĩ thông suốt. Thích Dao thích hợp việc l.q.d kinh doanh hơn là nàng. Chỉ bất quá thù hận quá sâu. Tự mình báo thù phải cần người hợp sức, mà Thích Dao là người thích hợp nhất. Cho nên nàng thay y phục vội vã ra ngoài từ cửa sau, hôm nay cũng là thời cơ tốt để tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Như nàng nghĩ, Thích Dao đã sớm chờ ở trong phủ, Thích phủ dù sao cũng là nhà của nàng, tất cả mọi nơi đều là hồi ức trưởng thành của nàng, lúc trước Liên Ngẫu ma xuôi quỷ khiến mua Thích phủ này. Chắc hẳn xa xa bên trong đều là ý trời, duyên phận thực sự là một chuyện thực kỳ diệu. Nàng lấy khăn che trên mặt xuống, sau đó đi tới:

“Được gặp tiểu thư, Thích Dao đa tạ tiểu thư đã ra tay cứu giúp, sau này sinh mạng của Dao nhi chính là của tiểu thư, chỉ cần tiểu thư có thể giúp Thích Dao báo thù, Thích Dao nguyện ý dù có chết cũng không hối hận.” Thích Dao quỳ xuống khẩn thiết nói.

Nàng thấy Thích Dao trải qua việc này cũng đã thông suốt, thế là tiến lên đỡ nàng ấy đứng dậy. Nhìn một lát nói:

“Ngày ấy ta đã nói kẻ thù của ta cùng tỷ tỷ là chung một người, tỷ tỷ không quan tâm đến tính mạng, một mình đi ám sát, vạn nhất có chuyện không may xảy ra, phải đi đối mặt với người Thích gia dưới cừu tuyền thế nào đây. Để cho hắn chết cũng không phải là cách trả thù tốt nhất, tỷ tỷ đã theo ta, ta tất nhiên muốn hắn phải hối hận vì đã làm những chuyện như vậy, sau này tỷ tỷ ở nơi này đi, Thích phủ sẽ là nhà của tỷ, tòa nhà này liền đưa cho tỷ tỷ.”

Nơi này là nhà của Thích Dao, Thích Dao nghe xong rất cảm động, thế sống chết mang theo, đem quyết tâm trả thù chôn sâu trong lòng.

Nàng cười cười: “Thù thì phải báo, nhưng thời cơ chưa tới, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo, chim bay cỏ mọc, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, tỷ tỷ sao không cùng muội dạo chơi một chút.”

Thích Dao đương nhiên là đồng ý, cảm sa che lên mặt, mang theo Liên Diệp Liên Ngẫu đi cùng, cách bên cạnh Thích phủ không xa là hồ sen, mặc dù hiện tại hoa sen chưa nở mà rất nhiều hoa súng đã nở rộ, kiên cường đứng giữa mưa gió, không vương chút bụi trần nhân gian. Nơi đây thời tiết bắt đầu lạnh. Hoa sen trong đầm hợp lại cũng thật sôi nổi. Nàng cùng với Thích Dao chạy nhảy ở bên cạnh hồ. Càng đi về phía l.q.d trước chính là tửu lâu lớn nhất kinh thành, Lâm Giang lâu, ở kiếp trước cuối cùng nàng mới biết chủ của Lâm Giang lâu này là Tần vương. Mục đích của tửu quán là thu thập tin tức, cũng là nguồn thu nhập chính, hắn nghĩ muốn xưng vương thiết yếu nhất là dùng tiền tài để thu mua lòng người. Nghĩ đến chỗ này nàng mỉm cười nói:

“Không nghĩ tỷ tỷ như thế mà lại hứng thú đối với việc buôn bán của tửu quán này? Lâm Giang lâu này trên danh nghĩa là sản nghiệp của Tần vương, không bằng chúng ta đến xem một chút. Được không?”

Thích Dao âm thầm kinh hãi, chủ tử tuy tuổi nhỏ nhưng hiểu biết lại không ít, nếu nàng tin tưởng giao bản thân cùng tính mạng cho chủ tử thì còn gì tốt bằng, thế là cười nói:

“Tiểu thư đã muốn, Dao nhi tất nhiên sẽ làm theo. Lúc nhà Dao nhi có chút sản nghiệp đã có một quản thời gian theo chân mẫu thân học xử lý qua. Tiểu thư thân phận không thể công khai trước mặt mọi người, chuyện đó hãy để Dao nhi trên danh nghĩa giúp tiểu thư xử lý.”

Bàn Lạc Tuyết nghĩ thầm quả nhiên không tìm lầm người, Thích Dao chính là trợ lực lớn nhất giúp nàng báo thù, vì thế hai người mang theo nha hoàn tiến vào Lâm Giang lâu, chọn phòng có cửa sổ có thể nhìn thấy hồ sen kia, gọi vài món điểm tâm tinh xảo, một bình rượu nhỏ. Nàng cùng với Thích Dao tỉ mỉ quan sát xung quanh, quả nhiên nơi này ngay cả ca nữ cũng đều xinh đẹp như vậy, mỗi người nhan sắc đều động lòng người. Quan viên triều đình cũng ra vào đông đúc, thật đúng là nơi thu thập tin tức.

Nàng cùng với Thích Dao ăn uống no say, cùng tản bộ dọc bên hồ, thật khéo đúng lúc nhìn thấy Tần vương, có điều tâm mắt liền nhìn thấy nha hoàn ở bên cạnh của Tần vương. Nha đầu kia xác thực là nha hoàn bên

cạnh Bàn Lạc Vũ tên là Cúc Thanh, chẳng trách kiếp trước Bàn Lạc Vũ nói là bọn họ quen biết trước, yêu nhau trước. Hai người kia quả thực là trời sinh một đôi, sức nhẫn nại lớn như vậy, như thế mà cùng nhau liên hợp để lừa gạt nàng. Không biết các người là yêu thương lúc nào, đã yêu nhau, muối muối ta đây sẽ giúp các người một tay. Thích Dao cũng nhìn thấy Tấn vương, cho dù hận ý trong mắt đã tận lực thu lại, thế nhưng sát khí của người tập võ vẫn hiện ra, nàng nhẹ nhàng kéo nàng nói:

“Nha hoàn bên cạnh Tấn vương là của thứ tử của muối, không bằng cứ vờ như vô tình gặp được. Bất quá nhìn hai người này lén lút như vậy, chắc hẳn là không muốn để cho mọi người nhìn thấy. Nếu bọn họ đã làm về ám muối, chúng ta càng phải tự nhiên đi tới.” Vì thế hai người bọn họ giả vờ thường thức phong cảnh bên hồ, cho đến lúc đi đến trước mặt bọn họ, nàng nháy mắt với Thích Dao, Thích Dao ngầm hiểu, dùng nội lực tạo một trận gió thổi rơi khăn mặt của nàng. Khi nàng khom lưng nhặt lên khăn che mặt, dùng ánh mắt kinh ngạc khi nhìn thấy Cúc Thanh cùng Tấn vương, Cúc Thanh đứng sau thân thể to lớn của Tấn vương nhanh chóng rời đi, mà Tấn vương lại thành khẩn đi tới bên cạnh nàng.

“Chào Vương gia” nàng nhàn nhạt hành lễ chuẩn bị rời đi.

“Nhị tiểu thư đi dạo như vậy, bên hồ gió lớn, tiểu thư phải cẩn thận thân thể, nhị tiểu thư bây giờ đã là quận chúa Đông Tần quốc, bản vương còn chưa chúc mừng nhị tiểu thư. Chờ mấy ngày sau nhất định sẽ đến quý phủ quấy rầy.” Tấn vương nói.

Trong lòng nàng một trận ghê tởm, cúi đầu lại nhìn thấy ngang hông Tấn vương mang theo một túi thơm hoàn toàn mới, được làm rất tinh xảo, chắc hẳn là Bàn Lạc Vũ đã đem cho hắn, Tụng Chi nhất định trốn không thoát bị phụ thân xử phạt, nha hoàn bên cạnh cũng chỉ có Cúc Thanh mới có, nhìn túi thơm hoàn toàn mới liền biết trái tim của Bàn Lạc Vũ sợ là đã đặt trên người hắn ta. Nàng mỉm cười:

“Đa tạ Tấn vương điện hạ, bất quá mấy ngày gần đây đại tỷ thần nữ bị thương, chỉ sợ có nhiều bất tiện, nên không thể chiêu đãi tốt Tấn vương điện hạ, thần nữ có việc, xin cáo lui trước.” Nói xong không đợi hắn phản ứng liền dẫn bọn họ rời đi.

Tấn vương ở phía sau nhìn Bàn Lạc Tuyết như suy nghĩ gì đó, Bàn Lạc Vũ mặc dù cập kê, mặc dù mình cũng thích nàng, nhưng dù sao cũng chỉ là thứ nữ, ở quốc công phủ nàng hoàn toàn bị động. Trái lại nhị tiểu thư này lại xứng với danh hiệu Tấn vương phi, tuy tiểu nha đầu này không phải khẩu vị của hắn, nhưng nếu vài năm sau nhất định sẽ xinh đẹp động lòng người. Nghĩ vậy liền có chủ ý.

Bàn Lạc Tuyết lại đem khăn the che lên mặt, đi tới ngã tư, nơi phồn hoa nhất kinh thành, tên là Di Hồng viện. Bọn người Thích Dao dù sao cũng là cô nương chưa lấy chồng, khó tránh khỏi đỏ mặt, có tiểu thư nào lại đi dạo kỹ viện. Bàn Lạc Tuyết cười khê nhưng cũng không giải thích.

Ban ngày, đương nhiên cũng không có ai, các cô nương đều đang nói chuyện, khi nhìn thấy mấy cô nương tiến vào, trông mắt mọi người như muốn rót ra, xoa mặt nhẹ mấy cái rồi nhìn nói: “Không biết chư vị cô nương có chuyện gì?”

Bàn Lạc Tuyết liếc nhìn cô gái xinh đẹp trang điểm đậm kia thản nhiên nói:

“Có một số việc muốn thương lượng cùng ma ma các người, chuẩn bị một gian phòng.”

Tự nhiên không dám chậm trễ, thế là dẫn mọi người tới căn phòng nhả nhện ở lầu hai.

16. Chương 16: Thúy Vi Lâu.

Edit by VinJR.

Bàn Lạc Tuyết mang theo Thích Dao tiến vào gian phòng, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu theo bên người hầu hạ. Tuy nói là đã sống một đời người, xuất thân là tiểu thư khuê các song Bàn Lạc Tuyết cũng cảm thấy ngột ngạt. Rất nhanh nàng liền định thần :

“Hôm nay tiểu nữ tới đây là muốn cùng với ma ma nói chuyện một chút, tiểu nữ muốn mua Di Hồng viện này, người cho tiểu nữ một cái giá đi.”

Nàng vừa mở miệng mọi người liền khiếp sợ, nhìn nàng một cái:

“Xin hỏi tiểu thư, vì sao phải mua Di Hồng viện này. Đây là nơi phồn hoa nhất kinh thành, chỉ sợ tiểu thư không thể trả được giá tiền này.”

Liếc mắt nhìn chăm chăm bà ta, nàng nhìn là có thể biết được vẻ mặt của những loại người này, nàng cũng biết điểm mấu chốt là cái gì.

Nàng nhẹ nhàng cười, cũng không tức giận, nhưng cũng không mất ụ nghiêm nói:

“Chủ nhân gia biết được nhiều việc, người thường thường là sống không quá lâu, người cũng đã thăng thân, tiểu nữ trả năm ngàn lượng bạc mua Di Hồng viện này.”

Bà ta cười nói, sắc mặt hiện một tia sáng rõ:

“Tiểu thư muốn mua cái Di Hồng viện này để làm gì, năm ngàn lượng có phần cũng quá.”

“Ha ha.” Nàng cười nói: “Tiểu nữ cũng cảm thấy năm ngàn lượng hơi nhiều, dù sao trong con đường náo nhiệt này, Di Hồng viện tuy là đã cũ kỹ, nhưng có nhiều điều thú vị, theo ta được biết, người đã vất vả trong coi nơi như thế này thật kỹ càng, chuyển lại cho ta, l.q.d Di Hồng viện bây giờ chỉ còn lại cục diện hỗn loạn, nói khó nghe một chút là chỉ còn cái vỏ không, người đã không muốn bán cho ta, vậy thì chờ bị bọn người ngoài kia thôn tính, sau đó bị đuổi ra khỏi nơi này.”

Trong lòng bà lập tức cả kinh, bà làm sao không biết tình trạng hiện tại của mình. Việc làm ăn sớm đã thu vào chẳng đủ tiêu sài, lại đã cũ kỹ sao có thể lôi kéo khách nhân, càng đáng giận là Di Tình Uyển bị Lưu ma ma dứt khoát đoạt đi, lại còn tự lập biển hiệu tứ đại hoa khôi. Thế là bà cắn răng nói:

“Có thể bán cho tiểu thư, thế nhưng ta có một điều kiện.”

“Người cứ nói.”

“Ta họ Tiết từ nhỏ đã sống tại Di Hồng viện này, hi vọng tiểu thư có thể cho ta một chỗ nương thân. Như vậy ta liền đem Di Hồng viện này bán cho người. Bằng không, ta tình nguyện có chết cũng giữ lại Di Hồng viện này, tuyệt đối không bán.” Lời nói như đã hạ quyết tâm.

“Chuyện này đương nhiên có thể, nếu như người nguyện ý người vẫn là chủ quản chỗ này, bất quá sau này người phải nghe theo lời tiểu nữ, đây là năm ngàn lượng ngân phiếu, người cắt xong, mấy ngày này liền đóng cửa trước, truyền tin ra ngoài rằng Di Hồng viện đã chỉnh sửa tân trang lại.”

“Tiểu thư kia chờ một chút, để ta đi lấy khế ước mua bán nhà.”

Sau khi lão nương kia đi, ba người này cũng không ngồi yên nữa.

“Tiểu thư vì sao lại muốn mua Di Hồng viện sắp đóng cửa này” Liên Diệp bất mãn nói: “Còn mất nhiều tiền như vậy.”

Thích Dao cũng là vẻ mặt không hiểu. thế là nàng phân giải:

“Đây là nơi thu thập tin tức tốt nhất, mặc dù Di Hồng viện này kinh doanh không tốt, nhưng địa vị vững chắc, là bằng hiệu lâu đời. Đối với chúng ta thuận lợi hơn rất nhiều, chính là cái l.q.d thứ nhất, sau này còn có nhiều người quy tụ về nơi chúng ta, Thích Dao, thân phận của ta không tiện ra mặt, người cũng là danh môn khuê tú, làm như vậy là ủy khuất người rồi.”

Thích Dao lắc lắc đầu: “Tiểu thư sao lại nói lời này, cuộc đời này của Thích Dao đã là người của tiểu thư, vì tiểu thư Thích Dao chẳng sợ lập tức đi tìm chết, Thích Dao cũng tuyệt đối sẽ không chần chừ.”

“Đừng nói cái gì có chết hay không, sau này không được phép kêu muội là tiểu thư nữa, tỷ so với muội lớn hơn, vậy muội liền gọi tỷ là Dao tỷ tỷ. Sau này tất cả sản nghiệp của muội đều sẽ trên danh nghĩa của tỷ, đều cực khổ tỷ rồi. Mấy gày này tỷ tỷ giúp muội tìm một vài ả đào, vũ nữ, tiểu quan, tuyệt đối phải điều tra rõ trước.”

Thích Dao lòng tràn đầy cảm động: “Ta nhất định sẽ làm tốt chuyện muối an bài.”

Chỉ chốc lát đã lấy được khế ước mua bán nhà đất. Nàng nói với ma ma: “Bảo tất cả cô nương, người sai vật, người chăn nuôi trong viện gọi ra tiếp kiến chủ nhân mới của bọn họ.

“Vâng, nô gia này liền an bài, mời chủ tử di chuyển đến đại sảnh, cung kính xin cáo lui”.

Nàng cùng với Thích Dao cùng ra ngoài Liên Diệp Liên Ngẫu về phủ làm việc, lúc này nàng vẫn dùng khăn the che mặt, Thích Dao lại lấy khăn the xuống, nàng liếc mắt nhìn liền biết tâm tư của nàng ta. Các nàng tới ngồi lên ghế quý phi ở đại sảnh, các cô nương, tiểu quan, người sai vật ở trong viện kêu lên, chừng hơn trăm người, quả nhiên là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Các cô nương son phấn lòe loẹt xen lẫn vào nhau mùi hương cực kỳ cổ quái, nàng ho nhẹ một tiếng.

“Mọi người yên lặng, sau này vị này chính là tân chủ tử của chúng ta. Lại đây bái kiến tân chủ tử.”

Thấy qua chủ tử mọi người đều nói to nhỏ.

“Mọi người không cần đa lễ, sau này chúng ta đều là người một nhà, sau này Tiết ma ma vẫn phụ trách mọi người, bên cạnh ta là Thích Dao cô nương, vị này là chủ nhân Di Hồng viện này, những ngày tới chúng ta sẽ ngừng kinh doanh để chỉnh đốn và tân trang, hiện tại cho các người thời gian nửa nén hương, đem hóa trang trên mặt rửa sạch, thay y phục trắng trong thuần khiết nhất của các người, rồi qua đây gặp ta.”

Mọi người sững sốt một chút. Tiết ma ma hô to một câu: “Không nghe thấy lời chủ tử sao, còn không mau đi.” Mọi người mới lập tức giải tán. Tiết ma ma tự mình bưng nước trà qua. Nàng cùng với Thích Dao vừa chờ đợi vừa bàn bạc về vấn đề đặt tên mới cho Di Hồng viện. l.q.d Chưa tới nửa nén hương các nàng đều mang gương mặt trắng thuần đến, trái lại xem ra còn có mấy cô nương cùng tiểu quan nhìn trắng trong thuần khiết. Nàng hài lòng gật gật đầu, lần nữa nói ra mấy lời coi như bài giáo dưỡng đầu tiên:

“Sau này tiên tiêu vật hàng tháng của các cô nương tăng gấp đôi, không muốn bán mình chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không ép buộc, muốn chuộc thân có thể nói với Tiết ma ma hoặc nói với Thích cô nương, gặp được ý hợp tâm đầu bản tiểu thư tự mình lo liệu cho các người đồ cưới. Mọi người yên tâm.”

Phần lớn là các cô gái xuất thân nghèo khổ, nghe thấy đều từng người một cảm động lệ rơi đầy mặt, quỳ xuống không ngừng dập đầu. Nàng cùng với Thích Dao cũng bị rung động. Tiết ma ma cười nói: “Tiểu chủ nhân quả thật thiện tâm, bà già này đã không nhìn lầm người.”

Nàng lại nói: “Sau này Di Hồng viện đổi thành Thúy Vi lâu, Thích cô nương sẽ là lâu chủ, lời của nàng cũng như lời của ta.”

Vừa mới nói xong, liền thấy Liên Diệp trang điểm thành một thân nam trang đến nói mấy câu vào tai nàng, nàng gật đầu cười: “Mang tất cả đồ vật đều chuyển vào đây, nhớ thận trọng vào bằng cửa sau.”

Liên Diệp gật gật đầu đi thu xếp.

“Sau này ta hi vọng tất cả mọi người tương thân tương ái, Tiết ma ma sẽ chỉ dẫn lại các người, Thúy Vi lâu này của chúng ta chắc chắn trở thành lâu đệ nhất kinh thành. Sau này những thứ như son phấn thấp kém kia liền không được mua, lâu chủ sẽ tự mình lựa chọn cho các người.”

Chỉ chốc lát Liên Diệp liền chỉ huy người đem đồ đạc chuyển đến, trong đại sảnh chất đầy vải vóc lông lầy, các loại quần áo trang sức rất tinh xảo, đàn cổ, danh tiêu. Rực rỡ muôn màu, vô giá. Mọi người mắt đều tỏa sáng, nhưng lại không dám động, có thể thấy Tiết ma ma quần áo có quy củ. Nàng hài lòng gật đầu. Lấy ra từ trong hộp một chiếc vòng ngọc bích lục, là loại phỉ thúy tốt nhất, xanh tươi không chứa một điểm tạp chất, cầm lên tự mình mang lên tay của Tiết ma ma, Tiết ma ma lập tức cả kinh, nhìn thấy vòng quý giá trên tay liền biết vòng tay này có thể sánh với Thúy Vi lâu còn đắt hơn, lập tức lại quỳ xuống tạ ơn. Nàng hạ xuống nâng bà dậy nói:

“Mặc dù các người động tâm nhưng lại không động thủ có thể thấy Tiết ma ma giáo dục có phương pháp, đây là người nên được thưởng cho. Những thứ này là đồ trang điểm lâu chủ mua cho các người, sau này những thứ này đối với Thúy Vi lâu chúng ta cũng không phải là đồ quý báu gì. Không được vì lợi nhỏ trước mắt mà động tâm. Ta nói trước, ai nếu có hai lòng, ta chắc chắn sẽ không dung tha cho người đó. Đã nghe rõ chưa?”

Mọi người cùng hô: “Rõ.”

Phải bộc lộ uy nghiêm, mới có thể quản được người ở. Thích Dao cho mỗi người một phần thưởng xong liền dặn dò:

“Sau này ta chính là lâu chủ của Thúy Vi lâu này, mấy ngày tới chúng ta tạm thời đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, ta sẽ kêu người may y phục cho các người. Đến khai trương là lúc chờ các người trở tài.”

Mọi người lòng đều tràn đầy mong đợi. Nàng ở lại phân phó qua buổi trưa một chút, liền cùng Thích Dao trở lại Thích phủ, bảo nàng ta buổi tối đến phòng nàng. Thích Dao đương nhiên đáp ứng. Thế là nàng cùng Liên Diệp Liên Ngẫu về Bàng phủ trước.

17. Chương 17: Nôn Ra Máu.

Editor: VinJR

Trở lại trong phủ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Hà Hương viện để thỉnh an lão phu nhân, về mặt lão phu nhân đoan trang ngồi ở trên giường, nàng được Vương ma ma dẫn vào phòng bên trong, cung kính thỉnh an hành lễ, lão phu nhân thần nhiên nói:

“Nào, lại đây ngồi đi.”

“Dạ.” Nàng dựa theo lời dạy của lão thái thái, không một chút thiếu sót hành lễ xong, mới ngồi xuống:

“Gần đây thấy được thân thể Tổ mẫu dễ chịu, cháu gái thấy hoa đào trong viện lão phu nhân nở rộ, nhìn thật đẹp mắt, cho nên tiểu nữ đã gọi người chiết một nhánh mang tới đây.”

“Tuyệt nhi thật có lòng, Tổ mẫu thân thể không như lúc trước, bất tri bất giác mùa xuân đã đến. Ta thấy Tuyệt nhi chọn hoa thật đẹp. Nha đầu Vũ nhi kia cũng không biết thế nào rồi, người rảnh rồi đi một chuyến thay ta, ta sẽ gọi Vương ma ma chuẩn bị một chút l.q.d thuốc bổ mang cho nàng, thật tốt là Tuyệt nhi may mắn được hoàng hậu nương nương thích, sau này càng phải chú ý tiếng nói, hành động của mình, người là đích nữ trong nhà, mẹ của người cũng không còn trẻ nữa, lại bị mấy thiếp thất kiêu ngạo kia không ngừng gây khó dễ, sớm muộn gì người cũng phải học cách tiếp quản, có nhiều thời gian thì ở bên người mẹ người học tập.”

“Dạ, Tuyệt nhi đã biết, đại tỷ hôm nay chắc đã tỉnh, một chút nữa Tuyệt nhi sẽ đi thăm tỷ ấy, lão phu nhân đừng tức giận. Cháu gái đã biết.”

“Được rồi, người đi xuống đi, chờ ca ca người trở về đã.”

“Vâng, lão phu nhân, cháu gái xin cáo lui.”

Lão thái thái vẫy vẫy tay với nàng, nàng mới cung kính lui ra ngoài. Phân phó người phía dưới chuẩn bị một ít thuốc bổ liền dẫn người tới Thính Vũ hiên, còn chưa tới cửa liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng khóc la tê tâm liệt phế. Nàng ngoắc ngoắc khóe miệng, cúi đầu, thay vào vẻ mặt biểu lộ bi thương, đi vào.

Cúc Thanh thấy nàng trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, thầm nghĩ hiện tại tâm tình đại tiểu thư không tốt càng lúc càng khó hầu hạ, nhìn thấy nhị tiểu thư đi tới gần cánh cửa, vì thế cười nói:

“Nhị tiểu thư tới, đại tiểu thư vừa mới uống thuốc xong, hiện tại đang nằm nghỉ ngơi, nhị tiểu thư đi vào đây ngồi một chút.”

Bàng Lạc Tuyệt không để sót ánh mắt không có thiện ý của Cúc Thanh, Tụng Chi không còn ở đây, Bàng Lạc Vũ này thế nhưng lại thu xếp rất nhanh. Nàng vén rèm châu đi vào trong thất, Bàng Lạc Vũ nửa nằm trên giường, tóc đen toán loạn, sắc mặt tái nhợt, l.q.d cánh môi đỏ tươi, giống như có thể chảy ra máu. Hai tay bị băng vải bao bọc xem ra là sắp tàn phế rồi, tay đứt ruột xót kiếp trước, kiếp này xem như ta trả lại cho Bàng Lạc Vũ người.

“Tỷ tỷ, người khỏe không, muối muối tới thăm tỷ, muối còn mang theo rất nhiều thuốc bổ.”

Trên giường, Bàn Lạc Vũ nghe thấy giọng nói của nàng liền mở mắt ra, hai mắt đỏ bừng trừng trừng nhìn nàng:

“Tuyệt nhi muối vì sao lại hại ta, tại sao lại thêu hoa thược dược, muối rõ ràng đã nói là thêu hoa mẫu đơn, muối vì sao muốn hại ta.”

Bàn Lạc Vũ tê tâm liệt phế chấp vắn, nàng cũng không phải đồ ngốc, ngày đó ở trong phòng Dương thị, Dương thị rõ ràng nói là mẫu đơn. Chuyện ngọc bội có thể không nhắc tới, nhưng mà chuyện bức tranh thêu thì không thể bỏ qua, nàng nhất định phải hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc là ai muốn hại nàng.

Tuyệt nhi cúi đầu ánh mắt ủy khuất: “Bức họa thêu của mẫu thân chính là thược dược bên cạnh mẫu đơn lồng vào nhau tạo nên cảnh đẹp nồng nàn, chỉ có điều, màu sắc Tuyệt nhi không phối tốt, chỉ thêu hoa thược dược, nhưng mà đêm hôm đó tỷ tỷ lấy đi chẳng lẽ không thấy sao, dựa vào trí thông minh của tỷ là có thể nhìn ra hai loại này khác nhau, nói cho cùng đều do Tụng Chi sơ suất nhầm lẫn giữa hai hộp gấm, mặt l.q.d khác tỷ tỷ đã chuẩn bị kỹ còn gì nữa, sao có thể dùng bức tranh của muối thêu chứ, chẳng lẽ là tỷ tỷ dùng vải gấm giống như của muối.”

Bàn Lạc Vũ vừa nghe xong liền kinh hãi, đương nhiên không thể để cho Bàn Lạc Tuyệt biết mình từng có ý nghĩ đoạt đi bức họa đó, thế là mặt tươi cười nói: “Muối muối, tỷ tỷ mới vừa rồi do thương tâm nên hồ đồ, mới có thể nói hươu nói vượn hoài nghi muối muối, mong rằng muối muối nghĩ lại tỷ muội chúng ta sống chung một nhà, không cần tính toán cùng tỷ tỷ, bây giờ tỷ tỷ đã thành cái dạng này rồi, sau này cũng không thể đánh đàn hay thêu thùa nữa.” Nói xong liền bắt đầu rơi lệ không ngớt.

Nàng lạnh lùng nhìn bộ dáng thảm hại của Bàn Lạc Vũ, trong lòng cảm thấy buồn cười không thôi, nhưng về mặt lại đồng tình nói: “Tỷ tỷ thật tội nghiệp, những việc này đều là do lỗi của Tụng Chi, phụ thân cùng mẫu thân đã xử phạt nàng ấy. Đoán rằng sau này nàng sẽ không xuất hiện ở trước mắt tỷ tỷ nữa, tránh cho tỷ tỷ không vui. Hôm nay muối đến đây, hằm một chén thuốc bổ, thuốc này có công dụng giúp lưu thông máu, đều là dược liệu thượng hạng, Tuyệt nhi đến dứt tỷ tỷ uống.” Về mặt nàng khẩn thiết nói.

Bàn Lạc Vũ nhìn: “Tâm ý của muối muối tỷ tỷ nhận, thuốc này thì để ở đó đi, đợi một chút tỷ sẽ uống.”

“Tỷ tỷ nói như vậy chính là chưa tha thứ cho muối muối lúc trước không ra giúp tỷ tỷ thừa nhận bức tranh thêu kia là do muối tự thêu sao, bộ dạng tỷ tỷ như thế này muối sao có thể không trách mình đây.” Nàng nói xong mắt không ngừng rơi lệ.

“Tỷ tỷ không chịu uống chính là không muốn tha thứ Tuyệt nhi. Vậy muối liền đi đến chỗ phụ thân mẫu thân thỉnh tội.”

Bàn Lạc Vũ thấy điệu bộ nàng muốn đứng lên, nhanh chóng nói: “Tỷ uống, tại sao có thể không uống chứ, chỉ là tỷ bất tiện, đành phải làm phiền muối muối dứt.”

“Cứ tự nhiên đi, tỷ tỷ yên tâm, muối muối sẽ ổn thỏa cẩn thận hầu hạ tỷ tỷ uống thuốc.” Bàn Lạc Vũ cười cười.

Nàng bưng chén thuốc lên, lấy cái thìa từng múng từng múng dứt Bàn Lạc Vũ uống thuốc, nhìn nàng vì thuốc đắng mà nhăn mày lại, trong lòng nàng cảm thấy vui sướng, chỉ là trên l.q.d mặt càng biểu hiện đau lòng. Chờ nàng uống ngụm thuốc cuối cùng xong liền lập tức gọi người chuẩn bị mút hoa quả. Nàng phân phó Cúc Thanh mang mút đến, ngồi ở trước giường nàng, làm bộ như không có việc gì nói:

“Gần đây Tam muội muội không tới thăm tỷ tỷ sao, hôm qua tứ di nương to tiếng gắt gỏng, phụ thân mặc dù cấm túc tứ di nương nhưng lại đem cây trâm lằn trước trong kho phòng mà tỷ tỷ thích tặng cho tứ di nương an thai, mặc dù lần này muội muội nhờ vào phúc của tỷ tỷ mà được phong làm quận chúa, nhưng thực sự là thẹn trong lòng, hôm nay đến thăm tỷ tỷ, thuận tiện cũng thỉnh tội cùng tỷ tỷ. Mong rằng tỷ tỷ có thể không tính toán với Tuyệt nhi.”

Mặc dù Bàn Lạc Vũ trước đó đã nghe hạ nhân nói Bàn Lạc Tuyệt được phong làm quận chúa, đã phát tán một trận lời đồn, cũng may Vương di nương liêu mạng ngăn cản, cực lực làm cho nàng nhún nạy, mới chịu đựng được cơn đổ kị trong lòng. Bất quá nghe người ta nói cùng tự tai nghe thấy là hai việc khác nhau, nhất là bây giờ nghe được Bàn Lạc Tuyệt bởi vì mình mà được lên làm quận chúa, chỉ hận không thể đâm

chết ý nghĩ đồ kỵ đó. Cho dù nàng cực lực nhẫn nại. Phụ thân không đến thăm nàng lại còn đem vật nàng thích nhất thường cho tứ di nương kia, chính là không đặt nàng ở trong lòng. Thêm việc Bàn Lạc Vũ vừa uống thuốc, tức giận xâm chiếm lòng nàng, ánh mắt liền bắt đầu co quắp, dọa Cúc Thanh bên cạnh vội vàng sai người đi gọi Vương di nương cùng đại phu.

Phù một tiếng, một ngụm máu tươi bị phun ra, xem ra Bàn Lạc Vũ tức giận không nhẹ, trên mặt nàng liền biểu hiện bộ dáng bi thương lo lắng nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người làm sao vậy, đừng làm muội sợ.” Trong nháy mắt nước mắt chảy xuống.

Bên kia, Vương di nương cùng đại phu vội vã chạy đến, vẻ mặt lo lắng. Vương di nương nhìn Bàn Lạc Vũ trên giường đã ngất đi. Trên ngực vết máu loang lổ, lập tức nước mắt chảy không ngừng, sốt ruột chờ đại phu chẩn trị, một bên gần hỏi Cúc Thanh: “Người chăm sóc cho đại tiểu thư thế nào vậy hả, lúc ta đi vẫn còn rất tốt, không giải thích rõ ràng liền phạt toàn bộ người nhà các người theo gia pháp.”

Cúc Thanh bị dọa sợ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, thân thể run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất: “Vốn ban đầu đại tiểu thư rất tốt, nhưng khi nhị tiểu thư đến, nói chuyện cùng đại tiểu thư một lát, xong lại đút thuốc cho Đại tiểu thư uống mới thành ra như vậy.”

Ánh mắt Vương di nương lập tức nhìn nàng: “Nói vậy, nhị tiểu thư tình cảm tỷ muội gần bó cùng đại tiểu thư, ý của người là nhị tiểu thư cho đại tiểu thư uống thuốc có vấn đề nên mới như vậy, nô tài như người cho dù đại tiểu thư không xử phạt người, ta cũng không tha cho người.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn Vương di nương làm bộ làm tịch, trong lòng không nhịn được ghê tởm, vẻ mặt không vui nói: “Di nương đây là đang nghi ngờ Tuyết nhi mang thuốc có vấn đề cho tỷ tỷ uống sao, thật tốt hôm nay có đại phu ở đây, chén thuốc còn đây, hiện tại mang cho đại phu xem thử, để xem có giống như những lời xàm ngôn của tiện tỳ này không.”

“Đại phu người đến xem một chút.”

Đại phu cầm bát lên, dùng y thuật ngửi ngửi: “Bên trong chén là thuốc bổ hảo hạng, không có bất kỳ vấn đề gì trong này.”

Wương di nương nhíu mày: “Thật sự không có gì sao?”

“Xác thực không có, lão phu hành nghề y mấy chục năm nay, việc nhỏ thế này tuyệt đối sẽ không có sai sót.”

Wương di nương không còn cách nào, thế là nhìn nàng cười nói: “Ta cũng là chú ý phép tắc, không có ý nghi ngờ nhị tiểu thư. Cúc Thanh, người làm sai, còn chia rẽ tình cảm của đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư, phải phạt thích đáng.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn chủ tớ hai người biểu diễn, thản nhiên nói: “Tỷ tỷ đã bệnh nặng, vậy ta sẽ không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, gần đây phụ thân thường đến chỗ tứ di nương và tam di nương, Vương di nương cũng nên dành nhiều thời gian rảnh để chăm sóc tỷ tỷ. Mong tỷ tỷ sớm ngày bình phục. Tuyết nhi xin cáo lui.”

Nói xong không nhìn sắc mặt rối rắm của Vương di nương, đi nhanh ra ngoài.

Wương di nương cúi đầu nhìn Cúc Thanh hung hăng tát một cái, gương mặt của Cúc Thanh nghiêng qua một bên, khóe miệng rỉ máu tươi.

Còn chưa ra khỏi Thính Vũ hiên, liền nghe được tiếng hung hăng chửi rủa của Vương di nương. Nàng thực không có hạ độc trong thuốc, chỉ có điều thuốc đó cộng thêm tâm tư nóng giận, không thổ huyết cũng là chuyện lạ, cũng tốt, tỷ tỷ người nằm ở trên giường nghỉ ngơi tốt một chút, mới có thể không mang đến nhiều phiền toái cho ta.

18. Chương 18: Chuẩn Bị Khai Trương (thượng).

Editor: VinJR

Buổi tối, nghe Tử Quyên lầm bầm chuyện phu nhân xử phạt tứ di nương, Bàng Lạc Tuyết chỉ là chau chau mày cũng không nói gì. Đa số người bị bức đến đường cùng cũng sẽ quay l.q.d lại phản kháng. Mẫu thân nếu không có năng lực quản thúc ngôi nhà này, sớm muộn cũng sẽ bị các di nương kia khi dễ. Gia thế bối cảnh của Tứ di nương không có mà bây giờ cũng dám làm ra dáng vẻ như vậy, không biết chính mình cuối cùng bị Vương di nương làm hại đến thế thảm. Ác nhân tự có ác nhân trị a.

Phân phó Tử Quyên mang đi một chút tặng phẩm tới làm dịu lòng Dương thị, lại phân phó Liên Diệp Liên Ngẫu dọn cơm. Đúng lúc thức ăn vừa mới chuẩn bị xong, liền thấy Thích Dao một thân y phục màu đen xuất hiện ở trong viện. Dáng người nhanh nhẹn l.q.d linh hoạt làm cho người khác phải nhìn kỹ, đúng lúc sắc trời dần tối, nàng luôn luôn không thích náo nhiệt, nha hoàn có mặt không nhiều. Ngồi ở bên cạnh bàn hai tay chống cằm, mắt cũng không nháy một cái, nhìn chằm chằm Thích Dao đi tới, người tập võ bước đi đặc biệt nhẹ, nếu như không phải nhìn thấy người, cũng không cảm giác được có người đang đi tới.

“Dao tỷ tỷ tới thật đúng lúc, muối vừa mới phân phó bày cơm, chắc tỷ nhất định là chưa ăn gì rồi.” Nàng chống má cười giỡn nói.

Thích Dao cũng không giận, cúi đầu nhìn xuống bàn, thấy bốn bộ bát đĩa, có thể thấy muối ấy đã sớm biết nàng tới, đã chuẩn bị sẵn tất cả rồi, cô gái nhỏ này thật biết tính toán, hiện tại có một chút bướng bỉnh. Ngẩng đầu cười đáp:

“Muối chuẩn bị thức ăn nhiều như vậy lại chuẩn bị bát đĩa, không phải là đang đợi tỷ tới ăn cơm sao, nếu tỷ lại không tới sớm một chút, ba người bọn muối chắc đã chết đói rồi.” Ánh mắt Thích Dao cũng giảo hoạt nói.

Bàng Lạc Tuyết bị ghen một chút, lập tức trừng mắt, trong lòng ngầm nghĩ, cũng do mình trêu chọc trước. Ngẩng đầu lại nhìn thấy Liên Diệp Liên Ngẫu đi đến. Cúi đầu khụ một tiếng, che giấu lúng túng vừa mấp máy môi. Liền nghe thấy Liên Diệp Liên Ngẫu không chút nào để ý đến sắc mặt của nàng nói:

“Dao tỷ tỷ, thật may là tỷ đến sớm, nếu không bọn muối chắc đã bị tỷ tỷ làm chết đói rồi.”

Nàng liền bắn ánh mắt tỏ vẻ xem thường: “Ồ kìa, cái nhà này đều trở mặt với muối, tỷ tỷ thì không thương, muối muối thì có chỗ dựa vững chắc mới, đều muốn khi dễ muối. Một chút địa vị cũng không có, nhọc tâm muối hôm nay làm thêm nhiều thức ăn như vậy.”

Ba người kia nghe nàng nói như thế còn cười nói: “Rõ ràng là đã đói bụng. Không chọc muối nữa. Ăn cơm nhanh một chút, một lát còn có việc phải làm.”

Bốn người rất nhanh ngồi xuống, đóng cửa phòng, lấy tốc độ nhanh nhất ăn cơm, hình tượng thực nữ nữa điểm cũng không có, ngẩng đầu nhìn Thích Dao, một tay cầm đũa gà, miệng l.q.d đầy mỡ cùng nàng bàn chuyện ngày mai cứ để cho nàng ấy chuẩn bị. Nàng gật đầu đồng ý. Mọi người cũng không làm loạn, rất nhanh ăn xong, phân phó người thu dọn bàn, mang đến một cái giá thêu, đặt trên bàn.

Gọi mọi người tập trung vào trong viện, lệnh cho Liên Diệp đưa tới vài vốc mới nhất mà hằng năm lão gia đều cung ứng. Mọi người trên dưới đều bận rộn, e rằng việc này cần người hướng dẫn, thế là mang hết vài vốc đến cửa hàng thêu, từ bên ngoài tiến vào, thật may là nàng có nhiều nha hoàn, nếu không có những người chắc chắn là làm không hết việc.

Nàng mang mạng che mặt cùng Thích Dao vội vội vàng vàng chạy đến cửa hàng, Liên Diệp Liên Ngẫu chỉ huy mọi người di chuyển vài vốc. Mọi người làm việc sôi nổi. Vừa vào đến phòng khách ở lầu một liền cho người gọi bà chủ tới, Thích Dao sợ mang đến phiền phức cho nàng, sắp xếp người trong phủ mời chủ tiệm đến trong phòng của nàng, ở bên ngoài cửa tiệm, phân phó cho gia đình lặng lẽ giám hộ, người ở phía ngoài không được tiến vào. Nàng cảm thấy sự cẩn thận của Thích Dao, nàng thực cảm kích.

Thích Dao nhẹ nhàng cười, nàng cùng với nàng ấy đi đến bên trong thất, phân phó mấy nha hoàn đến phụ giúp. Bởi vì nàng cần gấp, cho nên trả tiền gấp bội, rất nhiều thợ thêu đến. Nàng càng lúc càng hài lòng hiệu quả làm việc của Liên Diệp Liên Ngẫu, sẽ thưởng nhiều một chút.

Bàng Lạc Tuyết vỗ tay nhẹ nhẹ, ý bảo các thợ thêu yên tĩnh, đưa mắt nhìn Thích Dao. Thích Dao ngầm hiểu:

“Hôm nay gọi mọi người đến đây, là bởi vì chỗ của ta có rất nhiều bức tranh thêu cần mọi người giúp, có điều số lượng rất lớn, lại cần gấp, tiền công sẽ được gấp đôi so với giá ban đầu.”

Các thợ thêu vừa nghe tiền công trả gấp đôi, liền phấn khởi.

Thích Dao nói tiếp: “Chủ nhân gia đã chịu trả giá tiền cao, nên mọi nhất định cũng phải dồn hết tâm huyết, chủ tử vừa ý nhất định sẽ trọng thưởng, có ý tưởng độc đáo, hình dáng nổi bật bắt mắt đều được thưởng hậu hĩnh. Thế nhưng ta nói trước, chủ nhân gia không muốn bất cứ tin đồn nào bị truyền ra ngoài, các người mấy ngày nay tạm thời ở nơi này, ăn mặc đều có người hầu hạ, các người cần cái gì trực tiếp nói là được, nhưng là không cho phép các người lên nói chuyện với nhau, nếu như ta nghe thấy bất luận chuyện to nhỏ gì, nhất định nghiêm trị không tha.”

Nàng nhìn Thích Dao quy định khuôn khổ, các thợ thêu cũng sợ hãi mà yên tĩnh, đúng là nữ nhân nhà tướng, rất có dáng vẻ uy nghiêm.

Bàng Lạc Tuyết nhìn các thợ thêu trong lòng đột nhiên nảy ra một ý, nhưng mà tạm thời gác qua một bên, làm việc không thể nóng vội, hiện tại cũng đã bận rộn. Hay là việc này buổi tối thương lượng cùng Thích Dao một chút để nàng còn chuẩn bị tiến hành. Ánh mắt quan sát được thu hồi, áp lực trên người các thợ thêu cũng lập tức giảm xuống.

Các thợ thêu không tránh nói thầm ở trong lòng, ánh mắt của tiểu chủ tử này thật lợi hại, so với cô nương mặc đồ đen còn uy nghiêm hơn nhiều.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Ta hiện tại cần mười bộ vũ y, ở đây các người có một trăm người, mỗi tổ mười thợ, người chuyên nghiệp phụ trách phần quan trọng, các người ở đây nếu thêu tốt, mỗi người được thưởng một trăm lượng bạc. Hôm nay sắc trời cũng đã tối, các người tạm thời đi nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ bắt đầu làm việc. Có cái gì cần trực tiếp nói cho nha đầu của ta là được, các nàng sẽ đáp ứng cho các người. Được rồi, các người có thể lui xuống.”

“Vâng.” Các thợ thêu cung kính cáo lui.

Nàng cùng với Thích Dao ra cửa hàng thêu, liền trở về viện của mình, gặp người thợ thêu nàng thường dùng trong phủ hành lễ nói: “Nhị tiểu thư muốn bộ váy y phục như thế nào?”

“Cũng không có gì đặc biệt, chỉ cần các người tìm một vài kiểu dáng thịnh hành gần đây là được, đúng rồi, gần đây ta có vẽ vài hình vẽ, phiền các người thêu ra, thêu thành khăn lụa. Mấy ngày nữa phải hoàn thành, phiền các người làm nhanh một chút, việc này ta không muốn người khác biết, làm việc ở trong phủ nhất định phải quản cho tốt lời nói của mình biết không, còn nữa, trong chỗ vải kia có một loại vải mỏng màu đậm lấp lánh, lấy ra một cuộn tốt nhất để làm váy, sau đó mang mẫu vẽ kiểu dáng cho ta xem, ta sẽ đưa kích thước cho các người, cái váy này cần phải đặc biệt lộng lẫy. Đã nghe chưa?”

Người thợ thêu cúi đầu nói: “Vâng.”

Trong phủ thợ thêu không nhiều, nàng lại không muốn để thợ thêu biết nhiều chuyện, cho nên Liên Ngẫu cùng Liên Diệp mang đến rất nhiều bức vẽ của nàng, có núi đá yên tĩnh, tùng bách cô độc mà kiêu ngạo, cũng có mẫu đơn xinh đẹp, hoa đào nở rộ.

Sau khi tiễn người thợ thêu, Thích Dao trở lại liền tới đến khuê phòng của Bàng Lạc Tuyết, ngồi ở bên cạnh bức tranh tứ bình vừa thưởng thức, nàng vừa đi vào nói: “Nếu tỷ tỷ cảm thấy thích, muội sẽ tặng cho tỷ.”

Thích Dao cười cười nói: “Tỷ chỉ là cảm thấy bức tranh thêu này thực sự là kiêu diễm, chắc là kiệt tác của muội đi.”

“Mắt nhìn của Dao tỷ tỷ thật lợi hại, đây là trong lúc rảnh rỗi muội làm, nhưng trước mắt còn việc khác phải làm, ngày mai vẽ kiểu dáng này ra, để cho các thợ thêu bắt đầu làm, Thúy Vi lâu của chúng ta sắp khai trương nhất định phải náo động toàn kinh thành. Ngày khai trương tỷ tỷ phải mặc trang phục thích hợp, nếu không ngại thì tỷ cứ nghỉ ngơi ở chỗ của muội.”

Thích Dao cũng bằng lòng chấp nhận, gọi Liên Diệp Liên Ngẫu tới, bốn người vây quanh vải vẽ tranh sơn dầu với kiểu dáng đang lưu hành. Nàng lấy giấy bút ở bên cạnh dựa vào ý nghĩ của bọn họ vẽ thành bức tranh, bốn người tới giờ sưa mới đi ngủ.

19. Chương 19: Chuẩn Bị Khai Trương (hạ)

Editor: VinJR

Đêm qua bận rộn như vậy, kết quả là sáng sớm gương mặt ai nấy cũng đều phờ phạc, Thích Dao đã sớm vượt nóc bằng tường trở lại giám sát Thúy Vi lâu, mời đến vài vị đại sư cùng các cô nương kia. Bàn Lạc Tuyết mang theo vẻ mặt mệt mỏi đi thỉnh an Dương thị, nhân l.q.d tiện trong lòng nghĩ nghĩ xem có thể giở trò làm nũng để trốn vài ngày đi thỉnh an hay không. Cứ như vậy mà mang tâm tư đó đến Cẩm Tú các. Dương thị đã rửa mặt chải đầu hoàn tất xong chờ Bàn Lạc Tuyết cùng dùng bữa, gần đây lão phu nhân muốn thanh tịnh niệm kinh, nên miễn cho mọi người không cần thỉnh an trong một tháng, cũng tự do được một chút.

“Tuyệt nhi thỉnh an với mẫu thân.” Bàn Lạc Tuyết cung kính hành lễ xong liền hướng đến trên giường trèo lên ngồi bên cạnh Dương thị.

Dương thị thấy nàng vẻ mặt mệt mỏi lập tức đau lòng: “Ngủ không được ngon giấc hay sao mà sắc mặt lại tệ như thế này.”

Bàn Lạc Tuyết phủ nhận phát phát tay nói: “Gần đây đọc sách nhiều, nên ngủ hơi trễ, mẫu thân không cần lo lắng, Tuyệt nhi sẽ đúng hạn đến thỉnh an. Chỉ là khi thức dậy khó tránh khỏi mệt mỏi một chút.” Nói rồi ủy ủy khuất khuất đan ngón tay vào nhau.

Dương thị làm bộ lườm nàng một cái: “Tiểu nha đầu này, chính là một thân lười biếng, không muốn đến thỉnh an, lại còn mượn cớ như vậy, nghĩ mẫu thân không biết chuyện con tham ngủ sao, l.q.d gần đây tổ mẫu con muốn thanh tịnh niệm kinh, những ngày này con cũng nên thả lỏng một chút. Không cần ngày nào cũng tới đây, hôm nay mẫu thân sẽ thưởng cho con mấy món đồ mới.”

Bàn Lạc Tuyết tinh thần lập tức tỉnh táo, hiếu kỳ nói: “Vậy mẫu thân phải nhanh một chút, Tuyệt nhi thật mong đợi nha.”

Dương thị cười cười gọi quản gia vào, chỉ thấy trên tay quản gia nâng lên một hộp son, một bình dầu bôi tóc, còn có vài đồ vật gì đó, hứng thú trong lòng liền giảm xuống mấy phần. Dương thị thấy nàng như vậy cũng không giận, bảo quản gia mang tới trước mặt nàng, nàng cũng không dám làm phật ý mẫu thân, cầm lên một hộp son nhìn qua một chút, vừa mở ra, bên trong liền toát ra luồng mùi hương mẫu l.q.d đơn mạnh mẽ, làm cho tinh thần người ta thật thoải mái, nổi mất hứng liền bốc hơi, son đỏ rực so với bình thường càng thêm sinh động, nàng dùng tay nhẹ nhàng quệt một đường, màu sắc vừa vặn, một sắc hồng thực tự nhiên, lòng nàng động mấy cái, thứ tốt thế này mà dùng lên người các cô nương ở Thúy Vi lâu của nàng thì sẽ như dệt hoa trên gấm. Mẫu thân nhìn nàng thích thú, lại mở ra bình dầu bôi tóc kia, giống như được làm từ dầu vừng nhưng lại không có cảm giác chứa nhiều dầu, giống như là giọt nước trong suốt.

“Quả thực là đồ tốt, không biết từ đâu mẫu thân có được.” Nàng thăm dò nói.

Mẫu thân nhìn quản gia liếc mắt một cái, quản gia ngầm hiểu: “Bẩm tiểu thư, son này được lấy ra là từ trên trăm cân cánh hoa mẫu đơn đang nở rộ mà chế thành, thêm vào chút hương mật, lại lấy nước sông thiên nhiên làm phụ liệu điều chế, cho nên mùi đặc biệt dễ chịu, mà lại hồng tự nhiên. Còn bình dầu này là dùng cánh hoa mẫu l.q.d đơn cùng dầu vừng vừa tới ngày thu hoạch, bỏ thêm chút thảo dược, có tác dụng không gây dính, phần thì lại là dùng nhị hoa súng nước, hiện tại hoa súng nước đang nở rất đẹp, tiểu thư sử dụng sẽ vô cùng tốt, huống hồ phu nhân đã mua toàn bộ vườn mẫu đơn, để chuyên làm son cho tiểu thư.”

Trong lòng nàng cảm động vì sự quan tâm chăm sóc của Dương thị, đúng là gia chủ thật có tiền, tùy tiện liền có thể mua vườn mẫu đơn kia mà không hề gì, nàng mua Thúy Vi lâu cộng thêm nhiều vải vóc như vậy, bây giờ không còn lại bao nhiêu lượng bạc, mẫu thân mua vườn hoa kia, mà mẫu thân lại mua vì nàng, mẫu thân thân yêu, người thực sự là quá vĩ đại, thế nữ nhi liền không khách khí. trong lòng Bàn Lạc Tuyết phức hắc suy nghĩ. Thế là hoan hoan hi hi nhận lấy lễ vật, lại bảo quản gia chờ mình trong viện. Dương thị thường không ít lễ vật cho Bàn Lạc Tuyết, quan trọng nhất là tiền tiêu hằng tháng lại tăng gấp đôi. Bàn Lạc Tuyết hạnh phúc trong lòng.

Trở lại Lạc Tuyết các, liền hỏi quản gia: “Cánh hoa trong vườn mẫu đơn số lượng lớn như vậy, chỉ lấy ra có mấy trăm cân cánh hoa làm cho ta, số dư còn lại ở đâu?”

“Còn lại đều ném đi đi rồi ạ.” Quản gia cung kính nói.

Nàng mắng thầm trong lòng một tiếng, đúng là bọn người kia không kiếm tiền nên không biết tiền quan trọng, lãng phí như vậy, hiện tại tiểu thư ta thế nhưng cần nhất chính là tiền, thế là nói với quản gia:

“Từ trước đến nay mẫu thân luôn tiết kiệm, số cánh hoa còn lại lấy ra làm thành sơn màu sắc khác nhau, hoa mẫu đơn buổi sáng làm thành phấn cũng tốt, mẫu đơn nở rộ, liền cho bọn họ đem đến đây, bản tiểu thư có chỗ cần dùng, mẫu thân đã đáp ứng cho ta vườn hoa này, sau này vườn hoa này ta sẽ để Liên Diệp xử lý, người cũng không cần bẩm báo lại với mẫu thân ta, hiện tại bảo bọn họ làm sơn cùng phấn đi.”

“Vâng, tiểu thư.” Quản gia cung kính cáo lui.

Hiện tại sơn phấn muốn nổi bật, thì nàng phải nhờ vườn hoa mẫu đơn này rồi, suy nghĩ tính toán xong, thế là đến thêu lâu, thợ thêu đem kiểu dáng thêu ánh trắng sa cho nàng xem, một bộ tinh xảo, nụ hoa uyển chuyển, tay áo mềm mại, thắt lưng làm từ tơ tằm, từ phần eo dần đi xuống hoa hải đường kết thành một dãy, tầng lớp nổi bật, thiết kế thắt lưng bắt mắt. Nàng lệnh cho thợ thêu sửa lại độ rộng của tay áo một chút, Thích Dao tập võ từ nhỏ, eo là cổ tay áo rộng quá mức, hoạt động sẽ không tiện, lại sai người thêu nhị hoa năm màu nổi bật lên váy, màu sắc bộ y phục mà Thích Dao ưa chuộng là màu tối, nên cho người dùng sợi tơ cùng màu thêu ẩn, trên đai lưng đính trăn châu, hoa sen trên ngực đổi thành hoa súng trong hồ nước trước cửa Thích phủ, chắc hẳn sẽ hợp ý của Thích Dao. Sau khi thay đổi xong nàng gật đầu nhìn nhìn rất là hài lòng, lệnh cho mọi người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ thêu váy. Lại đưa cho bọn họ mấy bức vẽ hình ảnh đa dạng, chờ buổi tối Thích Dao đến cùng nàng nghiên cứu kỹ.

Vừa mới phân phó Liên Diệp phụ trách công việc quản lý vườn mẫu đơn, lại sai nàng hôm nay mời thợ thủ công đến nhanh chóng làm sơn phấn. Liên Diệp không dám chậm trễ, vội vã đi ngay. Liên Ngẫu không có việc gì làm, liền tự mình chạy đến thêu lâu giám sát những thợ thêu, nha đầu này cũng thật hoạt bát. Phân phó Liên Ngẫu chuẩn bị trăm loại vải, giám sát toàn bộ trong thêu lâu, vừa đến tối, Thích Dao mang các cô nương đến. Vũ y cũng sắp bắt đầu thêu.

Nàng đang tự mình chọn những kiểu đang lưu hành, lúc này Liên Ngẫu dẫn mấy vị thợ thêu khăn tay đến, kiểu dáng mỗi người mỗi vẻ, trong mấy hoa văn đó công phu thêu thực tinh mỹ (tinh xảo + hoàn mỹ), nàng gọi Liên Ngẫu lưu lại tên của các nàng, phân phó người thưởng trước cho các nàng. Dem khăn thêu giữ lại, sai Liên Ngẫu đi thúc giục các thợ thêu khăn trong phủ, Liên Ngẫu vội vàng chạy đi.

May mà nàng cho Bàng Lạc Vũ uống thuốc thổ huyết, nếu không lúc này nàng thế nào cũng đau cái đầu. Bận rộn đến trưa, đến khi Thích Dao tiến vào từ cửa sau, nàng mới để mấy bức tranh thêu kia qua một bên.

Thích Dao báo cho Bàng Lạc Tuyết biết, bằng hiệu Thúy Vi lâu đã làm xong, là nàng nhờ bạn tốt của phụ thân lúc còn sống tự tay viết, lại sửa sang trang hoàng lại một phen, buổi chiều cùng nàng đến xem một chút, nghe vậy nàng cũng đồng ý, sau đó cho người làm bày cơm. Trước khi ăn cơm còn sai người đến vườn mẫu đơn thông báo cho Liên Diệp biết, qua mấy ngày nữa chuẩn bị thu hoạch cánh hoa cho tốt, cần phải bảo đảm chất lượng của Thúy Vi lâu là độc nhất vô nhị, lại cùng Thích Dao chọn vài trăm cái khăn lụa, chuẩn bị mang đến cho bọn tỷ muội kia. Như vậy mới an tâm ăn cơm, chờ đi Thúy Vi lâu.

20. Chương 20: Quân Cờ

Editor: VinJR

Ăn bữa trưa xong, Bàng Lạc Tuyết mang khăn che mặt lên, cùng với Thích Dao ra ngoài từ cửa sau, ngồi xe ngựa chạy tới Thúy Vi lâu. Ánh nắng giữa trưa thật là ấm áp, làm toàn thân l.q.d trở nên lười biếng. Thời gian khoảng một nén hương, người đánh xe dừng xe ngựa phía sau Thúy Vi lâu, Thích Dao đỡ nàng xuống xe ngựa, vừa vào cửa liền nghe được tiếng sáo trúc loáng thoáng truyền đến từ bên trong.

“Bọn nha đầu này xem ra cũng thật chăm chỉ, trưa thế này cũng không nghỉ ngơi một chút.” Nàng cảm khái nói.

“Ma ma cũng nói vậy, từ khi muội mua cái lầu này, các nàng ấy cũng trở nên có sức sống.” Thích Dao trả lời nàng.

Nàng lắc đầu cười: “Đều do tỷ tỷ phụ trách tốt thôi.”

Thích Dao cũng không phủ nhận, dìu nàng đi vào.

Tuy xuất thân của Thích Dao là đại gia tiểu thư, nhưng quả thực tính tình ngay thẳng, chút chút dối trá làm ra vẻ cũng không có. Làm cho người khác cảm thấy thật gần gũi.

Đi vào nhìn thấy thực sự náo nhiệt, mọi người học hát, đánh đàn rất sôi nổi, thấy nàng cùng với Thích Dao tiến vào liền nhanh chóng đứng dậy hành lễ: “Bái kiến lâu chủ, bái kiến tiểu thư.”

Nàng nháy mắt ra hiệu với Thích Dao: “Ai nha, vừa mới giao mọi người cho tỷ hai ngày, cả bọn tỷ muội liền đem tỷ đặt ở đầu quả tim, hiện tại muội bị xếp hạng sau tỷ rồi.” Nói xong vẻ mặt than thở, bộ dạng trong lòng xót xa.

Thích Dao có chút bất đắc dĩ, đành phải kéo nàng đi vào. Để nàng xem phòng khách đã trang hoàng có hài lòng chưa. Nàng ngẩng đầu nhìn ngắm khắp nơi, thấy tất cả đồ vật lúc trước đều được thay đổi hết, khiếu thẩm mỹ của Thích Dao thật độc đáo, trang hoàng đơn giản nhưng không thiếu phần sang trọng, trên tường treo mấy bức họa thư nổi tiếng, trên vách tường là bức tranh miêu tả mỹ nữ quyền rũ xinh đẹp tinh tế, đang múa nhẹ nhàng. Màn sa chung quanh vũ đài đều là l.q.d màu trắng, thêu lên những thơ từ ca phú, mang một phong cách riêng, nàng hài lòng gật gật đầu, lại sai người mang đến rất nhiều lựa đồ dùng để trang trí cho ngày khai trương. Cây tử đàn được đặt ở bốn phía, còn mấy chục chậu hoa quý hiếm được đặt ở phía trên. Thích Dao nhìn nàng trêu ghẹo: “Nếu không thu hồi được vốn ban đầu, tiểu hoa viên này sẽ rất nhanh bị đóng cửa a.”

Để xem tỷ ấy còn có tâm tình trêu ghẹo nàng nữa không: “Các cô nương đến đây, lâu chủ nói sẽ tự mình tặng khăn thêu cho mọi người, mọi người nhanh một chút đi tìm lâu chủ lấy đi.”

Các cô nương vừa nghe xong liền vây quanh Thích Dao, nàng ở một bên nhàn rãi, che miệng cười trộm.

Nàng ngồi trên giường quý phi nhìn Thích Dao phân chia lễ vật lập tức cảm thấy loại cảm giác bạn bè gần bó này thực sự rất ấm áp, mắt nàng liền ứa nước, lập tức lấy lại tinh thần, không để nước mắt rơi xuống, nàng biết, được sống lại kiếp này chính là cơ hội để báo thù, nàng biết con đường này rất nhiều gian nan, cho nên nàng phải kiên cường, bằng không những cô nương này còn có Thích Dao đều sẽ trở thành vật hi sinh. Nàng không thể bởi vì trả thù mà làm hại đến những cô nương vô tội này.

Thích Dao lặng lẽ nhìn nàng, yên lặng tiếp thêm cho nàng niềm tin. Mang nàng đi tham quan cách bố trí. Cũng để lại cho nàng một phòng ở đây, phía sau bức bình phong xây một mật thất mà bên ngoài dù thế nào cũng không thể nhìn ra. Bên trong đặt một cái giường quý phi thật rộng, còn có một cái bàn lớn, giá sách, cần cái gì là có cái đó, có thể thấy Thích Dao thật chu đáo. Tường mật thất làm đặc biệt, từ bên l.q.d trong có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài, cũng có thể nghe âm thanh bên ngoài truyền tới, mà người ở bên ngoài lại không có khả năng phát hiện nhất cử nhất động ở bên trong. Các thợ xây đã thiết lập tường cách âm, còn bên tường phía ngoài thì vẽ một bức tranh tiên nữ bay trên trời, hai bức tường được hòa lẫn vào nhau, sẽ không bị người ngoài phát hiện có bất kỳ chỗ không ổn nào.

“Thực sự rất vừa ý, tỷ cảm thấy góc nhìn ở nơi đó thật tốt, có thể nhìn thấy nhất cử nhất động trong phòng khách, muội yên tâm, ở đây chỉ có tỷ cùng Liên Diệp Liên Ngẫu biết, cánh cửa kia nối thẳng vào phòng của ta, nên lần sau muội tới có thể đến trong phòng ta, cái bình màu xanh có hoa văn hoa sen kia chính là cơ quan mở ra mật thất, muội nhớ phải chú ý cẩn thận.” Thích Dao chậm rãi nói với nàng.

Nàng theo Thích Dao đi tới mật thất nổi tiền mật thất, kéo xuống màn che là có thể nhất thanh nhị sở nhìn thấy người trong đại sảnh đang làm cái gì, loáng thoáng có âm thanh nói chuyện truyền đến, mặc dù nghe có chút không được rõ ràng, nhưng có thể nghe được đại khái. Nàng nhìn Thích Dao tán dương gật đầu: “Lâu chủ tỷ tỷ thực sự rất chu đáo, quả nhiên thứ này thật đặc biệt, làm sao mà nghĩ ra được?”

Thích Dao nhìn nàng nói: “Loại cơ quan này là do sự phụ của ta phát minh, vừa lúc dùng ở đây, để muội có thể quan sát được tình hình. Muội mau cho người mời nhạc công đến đây chỉ dạy, bởi vì phương pháp cầm kỹ vẫn chưa trôi chảy, mặc dù đã tiến bộ rất nhiều, nhưng để đạt đến giới hạn say động lòng người thì còn thiếu chút khổ luyện. Vũ đạo l.q.d tuy là nhảy kinh hồng vũ, cũng không phải vấn đề ở người biên soạn, mà là do người đàn hát còn chưa gây đàn tốt.” Về mặt Thích Dao u sầu, cửa hiệu này sắp sửa khai trương, chuyện vụn vặt linh tinh lại không ít.

“Chuyện này tỷ cứ yên tâm, đánh đàn là sở trường của muội, muội đã theo đuổi nhiều năm, đến lúc đó buông màn che bốn phía xuống, muội tự mình đàn, muội tin rằng mình có thể nắm chắc bảy tám phần, đến lúc đó người làm lâu chủ tỷ chỉ cần truyền tin ra ngoài rằng muội một tháng chỉ đàn một lần. Chỉ cần nói như vậy, tất cả mọi người sẽ hài lòng.” Bằng Lạc Tuyết tràn đầy tự tin nói.

“Để Tuyết nhi tự mình ra tay, được nghe một lần, những người kia cũng rất tiện nghi đi, tạm thời trước mắt cũng sẽ có thật nhiều tiền nha.” Thích Dao một thân cầm quạt, thuần khiết như sương, xòe quạt ra, hình dáng tựa trăng tròn. Lại dùng ánh mắt gà đẻ trứng vàng nhìn Bằng Lạc Tuyết.

Bằng Lạc Tuyết cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng thúc giục nàng đi ra ngoài: “Mau một chút đi xem còn thiếu cái gì không, đừng có ở đây trêu ghẹo muội. Nếu như lần này có thể một lần mà nổi tiếng, vậy chúng ta mới có thể có vốn đầu cùng vương quyền. Bằng không cũng chỉ là giỏ trúc mức nước công dã tràng.”

Thích Dao nghe nàng nói như thế, liền nghiêm túc: “Chuyện muội phân phó vài ngày trước đã có một chút tin tức, hẳn qua là Tấn vương phủ lại không được canh chừng nghiêm ngặt như vậy, nghe theo lời muội ta có đi thăm dò qua, Tấn quân gia của Vương phủ xác thực rất thích một cô nương trong lâu của chúng ta, tên là Nguyệt Như, nhìn rất là thanh tú, cũng chính là một trong tứ đại hoa khôi ở đây, so sánh cùng Như Nguyệt, Như Tuyết thì dung mạo thanh tú mà tâm tư tinh tế hơn rất nhiều, thế nhưng phu nhân của Tấn quân gia thực nổi danh lợi hại, càng quan trọng chính là được Tấn vương tự tay giúp đỡ, cho nên Tấn quân gia thế nào mà lại dám công khai trêu hoa ghẹo nguyệt, cho nên mỗi lần đến đành phải lén lút lút. Nhưng mà đối với Nguyệt Như cũng không tệ, cho nên bây giờ không thể để cho nàng nhúng tay vào việc này, bất quá mấy ngày qua, đối xử tốt một phen, mới có thể trở thành trợ lực cho chúng ta.”

“Tỷ tỷ chờ sau khi khai trương đến tìm Nguyệt Như, chăm sóc Nguyệt Như tốt một chút, nhất định phải chăm sóc thật tốt, sau đó tìm cách để nàng nói ra tin tức của phu nhân Tấn quân gia.”

“Tuyết nhi, chuyện này phải tính kỹ? Nếu nàng ấy náo ở đây thì phải làm sao?” Thích Dao lo lắng nói.

“Ha ha, tỷ tỷ đừng lo, chỉ sợ nàng ấy không náo loạn, nếu không muội thật muốn việc này càng náo càng tốt, như vậy mới có thể đồn thổi được tin đồn giúp chúng ta. Tấn quân gia sợ phu nhân như thế chắc hẳn hơn phân nửa là vì phu nhân được Tấn vương nâng đỡ, phu nhân này thế nhưng hầu hạ bên cạnh Tấn Vương, đối với Tấn vương là nói gì nghe nấy. Nói vậy Tấn Vương vì nắm trong tay Tấn quân gia, nên phu nhân này không thể không nghe lời. Chúng ta chỉ cần dụ dỗ, không sợ bà ấy không ngoan ngoãn nghe lời.”

Thích Dao nghe xong, bưng tỉnh đại ngộ. Hai người nhìn nhau, về mặt cười xấu xa, quân cờ phu nhân Tấn quân gia này không thể lãng phí.

21. Chương 21: Duyên Phận

“Muốn lực lượng của chúng ta hùng mạnh, nhưng chỉ có chút tiền này thật sự là chưa đủ, muốn cá chết lưới rách cùng Tấn Vương gia phải chuẩn bị thật kỹ càng. Tỷ hãy xem xét thêm những địa phương khác, chỉ bằng một Thúy Vi lâu này thì vẫn chưa đủ đâu.”

Thích Dao nghĩ nghĩ, thế là trịnh trọng gật đầu một cái. Nàng định thảo luận một chút về ý tưởng mới của vũ ca cùng Thích Dao. Ngay lúc đó ma ma liền tới gõ cửa nói Liên Diệp đã tới, đang ở dưới lầu, nàng nghe xong tinh thần tỉnh táo, thần thần bí bí kéo Thích Dao tới nói cho nàng nghe một chuyện kinh hi.

Thích Dao thấy nàng vui mừng liền cùng nàng xuống dưới lầu. Liên Diệp làm mấy đêm không nghỉ, mang son phấn bột nước ra bày trong phòng khách ở dưới lầu, trên mỗi cái bình cũng đều l.q.d có tên của mỗi cô nương, hình dạng cũng khác nhau, dựa và tư liệu mà nàng đưa, mỗi hộp son phấn bột nước của mỗi người cũng khác nhau cả. Thích Dao cũng thấy tò mò, nàng nháy mắt với Liên Diệp ý bảo nàng nói.

Liên Diệp vui vẻ nói: “Nhà tiểu thư có một vườn hoa, đúng lúc năm nay mẫu đơn đặc biệt nở rộ, cho nên thu được vài vạt cánh hoa mẫu đơn, chọn mấy chục cánh hoa tốt đẹp nhất chế thành son, mang đến cho các vị cô nương dùng. Ta bảo đảm toàn kinh thành, các người là độc nhất vô nhị.”

Nữ nhân nào cũng muốn mình xinh đẹp, huống chi ở đây cần nhờ mỹ mạo mà kiếm cơm.

Sai người lần lượt phân phát xuống, lại cho người mang đến một cây vĩ cầm tại Thúy Vi lầu. Bố trí vũ đạo lại một lần nữa, cũng sai người đi thiết kế trang sức cài tóc mới.

Ma ma cùng Thích Dao lại chọn thêm mấy người xuất sắc, làm nhân vật chính của Thúy Vi lầu. Nàng cùng Thích Dao thỏa thuận chờ y phục đến đông đủ sẽ khai trương. Thích Dao sẽ làm bà chủ xuất hiện trước mặt công chúng, nàng thì phụ trách nghĩ kế sách. Đồ đạc còn mấy ngày mới có thể đầy đủ, liền quần quít lấy Thích Dao kêu nàng dạy l.q.d võ nghệ, tuy là ngẫu hứng, thế nhưng dù sao người dạy nàng cũng là xuất thân cao thủ, mặc dù nàng chưa học được chính xác những kỹ năng, nhưng ít ra kỹ thuật phi phi tiêu quả thực rất tốt. Ngay cả Thích Dao cũng khen nàng có thiên phú trời cho, kết quả cũng gần trúng. Nàng cũng rất bất đắc dĩ, xem ra muốn trở thành cao thủ là không có hy vọng rồi.

Thích Dao nhìn nàng ủ rũ, đột nhiên nhớ đến cái gì, hưng phấn lôi cánh tay nàng, vui mừng nói: “Tuyệt nhi mặc dù muội luyện cái này không được, nhưng tư chất trên người vô cùng tốt, sư huynh của ta là cao thủ chế độc, để hắc đạo dạy muội, mỗi ngày khổ luyện, uy lực kia cũng không phải là tầm thường. Tuyệt nhi nếu như cảm thấy được, ta liền viết thư mời hắc đạo đến, hắc đạo được Vương truyền dạy, chỉ là tính tình có chút lạnh nhạt. Ta nghĩ nếu ta mời hắc đạo đến, hắc đạo chắc chắn sẽ không từ chối.”

“Nếu như hắc đạo chỉ dạy muội, vậy thật tốt rồi.” Bàn Lạc Tuyệt ỉu xìu lầm bầm.

Thích Dao cười: “Chuyện này không đáng gì. Ta thành khẩn van cầu hắc đạo là được, cha ta đã từng cứu cha mẹ hắc đạo, chắc chắn hắc đạo sẽ không cự tuyệt.”

Trong lòng Bàn Lạc Tuyệt nghĩ, võ công của nàng là không có nhiều hy vọng, nên nhất định phải nắm chắc cơ hội này thật tốt, trong mắt lập tức sáng rực, Thích Dao bất đắc dĩ cười cười.

Thích Dao ngồi trên bàn viết thư, sai người mang đến Thiên Sơn.

Chờ bố trí Thúy Vi lầu xong, bảo Liên Diệp dùng lồng đèn hong khô cánh hoa, giữ lại trong bình làm hương liệu. Dùng cánh hoa đã hong khô cho vào lư hương, hương thơm cánh hoa lập tức lan tỏa. Nàng dự tính không sai biệt lắm, liền cùng Thích Dao trở lại Bàn phủ, bên trong thêu lầu các thợ thêu đều bận rộn ngất trời. Nàng cùng với Thích Dao nhìn mọi người gấp rút làm việc rất hài lòng, cứ theo tốc độ này thì chỉ ba bốn ngày y phục cũng được may xong. Để không làm ảnh hưởng mọi người làm việc, hai người nhẹ nhàng rời khỏi, trở lại trong phòng nàng, sai Liên Ngẫu mở khóa phòng, tìm kiếm tranh chữ, đồ cổ đến trang trí mặt tiền cửa hàng. Thích Dao mở một hộp gỗ, bên trong là một cái vòng được l.q.d làm từ mười tám hạt châu màu xanh xuyên thành, mỗi một hạt lại tết một phút kết, chỉ là những cái phút kết này rất phức tạp, nghiên cứu kỹ cũng không biết làm ra như thế nào, trên phút kết đính một viên ngọc bội, khi có ánh sáng, chiếu ra lục sắc. Nàng thấy Thích Dao lấy ra, tay có chút run rẩy. Có chút không hiểu, chuỗi ngọc này là bạn tốt của mẫu thân đưa tới, chẳng lẽ có liên quan với Thích Dao?

“Tuyệt nhi có thể đưa chuỗi ngọc này cho ta không?” Trong mắt Thích Dao tràn đầy chờ mong, lại thoáng hiện ngẩn lệ.

“Có thể tự nhiên, Dao tỷ tỷ thích cứ việc lấy đi, cái này là bạn tốt của mẫu thân tặng, muội thấy thích, nên mới mang đến.”

“Đây là của mẫu thân ta tặng cho bạn tốt của bà ấy, là lễ vật chúc mừng người đó hạ sinh con gái, loại kết pháp này chỉ có mẫu thân của ta làm được.” Nói xong lấy từ trong người ra một cái ngọc bội tùy thân, quả nhiên kết pháp vô cùng tinh diệu.

“Đây đúng là duyên phận” Hai người nhìn nhau cười, nàng tự mình mang vòng tay lên trên tay Thích Dao.

22. Chương 22: Bách Hoa Tửu

Ba ngày bận rộn cuối cùng tất cả công việc chuẩn bị đều hoàn thành xong. Bàn Lạc Tuyết cùng Thích Dao bàn bạc ngày khai trương không thể để thiếu sót. Hôm nay dành ra nửa ngày nhàn hạ, mang các cô nương đến vườn mẫu đơn dạo chơi. Tháng tư, ánh nắng hài hòa, l.q.d vườn mẫu đơn phía sau núi cũng đủ các loại hoa, từ khi nàng nhận cái vườn này, liền cho người làm vườn trồng thêm hoa hồng, nụ hoa cũng bắt đầu chớm nở, vườn hoa được bồi thêm đất càng tươi tốt, dù cho ngày đông đã tới cũng vẫn xanh um tươi tốt, mùi rượu hoa đào được chưng cất ba tháng, hồng hạnh trắng nở rộ rơi đầy trên mặt đất, phủ kín cỏ xanh. Sau rừng hoa đào là một cái hồ nhỏ. Bữa trưa bày ra ở bên hồ, có một chút tôm cá tươi, tất cả các tiểu nha hoàn đều bận rộn nướng thịt. Hoa hạnh hoa đào nở rất nhiều, hương thơm toát ra tứ phía nên các cô nương đều đến rừng hoa đào ngắm nhìn.

Bàn Lạc Tuyết đến, cây đào hạnh ở đây rất nhiều, đều là hoa đang nở, hay là cho người hái về làm một chút rượu hoa đào, chờ khi các nàng gặp được người trong lòng nàng sẽ lấy ra làm rượu mừng, dùng chiêu đãi khách nhân, thế là nàng cho người vận chuyển cánh hoa đến hầm làm rượu, nàng cũng tự mình làm cho phụ thân, mẫu thân, ca ca, còn có Nam Cung tướng quân.

Suốt một buổi Liên Ngẫu cùng nàng hái hoa đào, rửa sạch hoa, bỏ vào trong bình làm rượu, chôn dưới gốc một cây đào. Nàng ngẩng đầu nhìn Thích Dao cho hạ nhân đưa đến vài vại rượu, nàng lập tức hoảng sợ, nha đầu này là muốn gả mấy lần a, sao lại mang đến nhiều như vậy. Thích Dao nhìn thấy nàng đang nhìn tỷ ấy, lập tức gọi nàng đi qua.

“Tuyết nhi nhanh nhanh đến xem một chút, một chút lấy hoa của các cô nương kia hái cho vào đây, rượu này được gọi là Bách Hoa tửu. Muốn uống rượu này cũng phải bỏ ra rất nhiều tiền mới được đi.” Bàn Lạc Tuyết giờ mới hiểu được. Rượu ngon như vậy l.q.d cũng phải bỏ ra trên dưới trăm lượng cũng không có gì sánh bằng. Thế là gọi các cô nương mỗi người mang một giỏ hoa đi vào. Cho người đem rượu này chôn xuống đất. Lúc này việc mới coi như xong, liền gọi các cô nương đến bên hồ ăn cơm.

Gió thổi bên hồ, khe hở ánh nắng chiếu xuống xuyên qua những tầng mây, trên tóc mây như được tô một tầng màu sắc óng ánh, nhẹ nhàng rót một ly rượu nhỏ, nhìn lá sen trong hồ vừa mới mọc những cái gai, liền có chuông chuông đậu bên trên.

Trong không khí truyền ra âm thanh ống tiêu, uyển chuyển êm tai rất hợp với bầu không khí hiện tại, chỉ là giữa vui mừng lại có một chút bi ai, vui mừng hòa với phiền muộn làm cho người ta sầu não. Trong chuyện tình cảm của nữ nhân, ai lại không có thống khổ.

Liên ngọa mưa róc rách,

Xuân ý đã rời.

La khâm không kiên nhẫn năm canh hàn.

Trong mộng không biết thân là khách,

Một thương tham hoan.

Một mình chớ dựa vào lan can,

Vô hạn giang sơn,

Biệt lúc dễ thấy lúc khó.

Nước chảy hoa rơi xuân đi cũng,

Trên trời nhân gian.

Đột nhiên nàng nhớ tới bài thơ này, rất hợp với tình cảnh hiện tại.

Thích Dao nói: “Sắc trời đã không còn sớm, mau trở về thôi.” Mọi người nghe vậy đều lưu luyến không muốn đi.

Ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời: “Gọi các cô nương đến, ngồi xe ngựa trở lại Thúy Vi lâu.”

Nàng cùng với Thích Dao trở về Bàng phủ lấy y phục. Còn các cô nương kia cùng hạ nhân trở về Thúy Vi lâu.

Vừa mới trở lại Bàng phủ, liền nhìn thấy Tử Quyên đã ở chỗ cửa sau chờ nàng, bộ dáng gấp gáp. Bình thường Tử Quyên đều ở trong sân chờ nàng, rất ít đến cửa sau. Chẳng lẽ mẫu thân xảy ra chuyện gì? Nàng vội vàng cho hạ nhân dẫn Thích Dao về chỗ của nàng trước, sau đó gấp rút đi theo Tử Quyên.

Dọc theo đường đi nghe Tử Quyên nói mới hiểu được, hôm nay mẫu thân đi thỉnh an lão phu nhân, liền nghe thấy nha đầu trong phòng tứ di nương đến báo nói là tứ di nương ngày ngày uống thuốc dưỡng thai của mẫu thân nàng nên động thai khí, hiện tại thai nhi l, q, d không ổn định. Lão gia cùng lão phu nhân đều tức giận không thôi, tứ di nương nhất quyết làm lớn chuyện, nhị di nương cùng tam di nương còn ở đó thêm mắm thêm muối. Kiên quyết ép lão gia dùng gia pháp trừng trị. Nàng vừa nghe nóng nảy: “Phu nhân nói như thế nào?”

“Phu nhân nói bà hàng ngày đưa tới thuốc dưỡng thai đều là thượng hạng, một chút thứ khác cũng không có, hơn nữa phu nhân đoán tứ di nương hoàn toàn cũng không có uống chỗ thuốc đó. Thái y nói trong thân của thể tứ di nương có xạ hương. Phu nhân nói bà hoàn toàn cũng không có cho xạ hương vào.”

Trên lý thuyết thì mẫu thân không có lý do để hãm hại tứ di nương, huống chi mẫu thân cũng không ghét như vậy mà bỏ thuốc và trong canh, hừ, không biết mấy tiện nhân này suốt ngày làm ầm ĩ cái gì, một chút cũng không cho người sống yên ổn.

Vội vội vàng vàng tới viện tứ di nương, Nhược Lan viện vốn là sân khấu diễn, bản thân tứ di nương xuất thân từ rạp hát, phụ thân thưởng cho nàng nơi này coi như là không tệ, thế nhưng người này chính là vĩnh viễn không biết đủ, được ăn sung mặc sướng còn muốn đòi cái khác. Trong sảnh chính, lão phu nhân cùng lão gia ngồi ở trên ghế, mẫu thân quỳ ở một bên, nhìn đến đây nàng liền bốc hỏa, đi qua thật nhanh nâng mẫu thân dậy, ngẩng đầu nhìn về mặt nhị di nương cùng tam di nương đều lộ biểu tình lo lắng, trong mắt các nàng làm sao tránh khỏi cười trên nỗi đau của người khác.

Thấy được lão phu nhân, phụ thân, nàng kiềm nén tức giận lễ phép nói.

“Đã xảy ra chuyện gì, tuy nói thời tiết dần nóng, nhưng thân thể mẫu thân luôn luôn yếu đuối, làm sao chịu được hàn khí trên đất.”

“Người đã ở đâu, thật tốt cho bộ dạng một tiểu thư khuê các, thượng bất chính hạ tắc loạn, mẹ của người nghĩ hại chết cháu ta.”

“Để cho nàng quỳ xuống cũng không được sao.” Lão phu nhân lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị nói.

Nàng thầm nghĩ, lão thái bà này cũng thật lợi hại, cuối cùng cũng không giống một thân tổ mẫu, hôn nhân của bà bất hạnh, cũng không muốn thấy người khác hạnh phúc, trong lòng vạn vạ co rút lợi hại.

“Nhị tiểu thư sợ là cũng có chuyện vội vã, đoán chừng là chuyện có liên quan đến phu nhân sai bảo, nhị tiểu thư đi ở đều không thấy dáng. Mấy ngày gần đây nghe nói nhị tiểu thư mang rất nhiều vải vóc trong kho phòng ra, cũng không biết là để làm gì.” Nhị di nương thêm mắm thêm muối nói.

Nàng ngẩng đầu khẽ mỉm cười nói: “Tổ mẫu, ngài đừng tức giận, mấy ngày gần đây cháu gái là phụng mệnh mẫu thân tự mình đi hái trà lại mới cho người, lại cho người đến chỗ mẫu thân kiểm tra chất lượng, cho nên về trễ, mẫu thân không yên lòng cháu gái tự mình động tay đông chân, cho nên muốn tự mình đích thân xem qua mới dám đưa tới chỗ người, còn mong lão phu nhân đừng giận Tuyết nhi. Cũng đều là mẫu thân không tốt, làm hại Tuyết nhi tay đều bị gãy vỡ đến đỏ.”

Sắc mặt lão phu nhân hòa hoãn lại, chậm rãi nói: “Khí trời còn lạnh như vậy, cẩn thận đừng để thân thể nhiễm khí lạnh.” Phụ thân cũng nói: “Mau một chút bưng tới canh gừng nóng hầu hạ nhị tiểu thư uống.”

Nàng ngẩng đầu nhìn nhị di nương, nghiêng đầu nói: “Nhị di nương, chắc hẳn thân thể tỷ tỷ đã tốt lên rồi phải không?” Trong lòng nàng lại yên lặng bồi thêm một câu, cho nên người lại gây gây sóng gió như vậy.

“Đã phiền lòng nhị tiểu thư quan tâm, đại tiểu thư đã khá hơn nhiều rồi.” Nhị di nương trả lời.

“Đã khá nhiều nhưng chắc là còn chưa khỏe hẳn, Lạc Vũ tỷ tỷ dù sao cũng là thứ tỷ của ta, tuy là con thiếp, dù sao cũng mang nặng đẻ đau, là di nương của đứa nhỏ, cũng giống như mẫu thân vậy, nếu là mẫu thân biết nghĩ, ta nghĩ bọn họ nhất định cần mẫu thân mình ở bên cạnh chăm sóc, các di nương đương nhiên hầu hạ phụ thân, vậy mà cũng không biết sao.” Bàn Lạc Tuyết thản nhiên nói.

Nhị di nương cùng tam di nương bị dọa một thân mồ hôi lạnh. Cúi đầu không dám nói.

Bàn Lạc Tuyết vừa định nói tiếp, liền nghe thấy buồng trong truyền đến tiếng kêu tê tâm liệt phế.

23. Chương 23: Đôi Chọi Gay Gắt

Bên trong phòng, Tứ di nương từng tiếng từng tiếng kêu đau, lập tức làm cho mọi người khấn trương một hồi. Đều nói đời người như vỡ kịch, phải hóa trang lên sân khấu diễn trò, tiền nhân thật đúng là nói không sai, kiếp trước có lẽ đứa bé này mang tội nghiệt nên mới ở trên người tứ di nương, kiếp này coi như xuôi xéo, người cần phải tự mình gánh chịu. Ở đây cũng chỉ có phụ mẫu thân cùng lão thái thái là l.q.d thật lòng khấn trương, nhị di nương mặc dù cầm khăn tay vẽ mặt lo lắng, chỉ e là trong lòng càng cầu khấn đứa bé này mất đi. Tam di nương cũng là bộ dạng thương tâm, bất quá là khấn trương vỗ nát chiếc khăn trong tay. Nghĩ cũng đúng, tam phu nhân xuất thân là thứ nữ, sao có thể để tứ phu nhân sinh ra đứa nhỏ, thay thế vị trí của nàng. Tuy nói hai người vẫn quan hệ thân thiết. Bàn Lạc Băng ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh tam di nương, bộ dáng chăm chú nhìn.

Trong đại sảnh yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được tiếng động, mà trong lòng lại là náo nhiệt lợi hại. Bên trong kia tiếng kêu đau mỗi lúc càng lớn.

vẽ mặt thái y thương tiếc đi ra, lau chùi vết máu trên tay: “Hiện tại xạ hương đã xâm nhập cơ thể người mẹ, lão phu bất lực nên đứa nhỏ của tứ phu nhân cũng không giữ lại được, chỉ mong Bàn quốc công nén bi thương, phu nhân nén bi thương.”

“Tứ di nương sao có thể tiếp xúc với loại xạ hương này?” Bàn quốc công vỗ lên bàn một cái thật mạnh.

“Thái y nói xạ hương trong thân thể tứ muội muội nhiều ngày bị tích tụ lại mới dẫn đến sinh non, muội muội biết rõ mình mang thai đương nhiên sẽ không chạm, chính là người khác cố ý gây nên.” Nhị di nương nhìn Bàn quốc công, sắc mặt cẩn thận từng li từng tí nói.

“Vậy nàng nói xem là người nào đã làm như vậy.” Bàn quốc công nhìn nhị di nương nói.

Nhị di nương vui mừng trong bụng, lại lộ ra vẻ khó xử: “Cái này thiếp thân cũng không dám nói, vạ nhất...”

“Người cứ yên tâm nói, có ta ở đây, xem ai dám to gan hại cháu của ta như vậy.” Lão phu nhân nhíu chân mày.

“Lúc tứ muội muội có thai đương nhiên là sẽ được lão gia cưng chiều, khó tránh khỏi có lúc sẽ không quan tâm tới cảm thụ của phu nhân, từ khi phu nhân phạt muội muội cấm túc, lại nghe nói l.q.d tứ muội muội vẫn có khi nói năng lỗ mãng, phu nhân lại ngày ngày mang thuốc dưỡng thai cho muội muội uống, nếu là phu nhân, có lẽ phu nhân chỉ nghĩ khiển trách muội muội một chút, nhưng mà lại không điều tiết được lượng thuốc.”

“Nói vậy, lão gia, thần thiếp không có, lúc xử phạt muội muội lão gia cũng có ở đó, huống chi ta đã xử phạt nàng rồi, làm sao có thể tâm sinh đồ kỵ mà đi hạ dược hại nàng, hơn nữa đứa nhỏ của tứ muội muội này cũng là đứa nhỏ của lão gia.” Dương thị vội vàng nói, rất sợ Bàn quốc công không tin nàng.

Mặc dù tình cảm của Bàn quốc công gắn bó cùng nàng, thế nhưng dù sao cũng có không ít mỹ thiếp, cảm tình của phu quân cũng chia sẻ cho vài người, nói không khó xử là không có khả năng, lại nhìn sắc mặt Bàn quốc công nhìn về phía nàng, vì lời nói của nhị di nương mà đối với nàng sản sinh hoài nghi, lòng nàng

giống như có trăm nghìn vết nứt. Dương thị lộ vẻ cười sâu thẳm, ngay cả sức lực biện bạch cho mình cũng không có.

Nhị di nương thấy có hiệu quả, cau mày vẽ mặt đau lòng: “Tỷ tỷ không muốn tứ muội muội được sung ái cũng không cần ngày ngày cho người đưa thuốc dưỡng thai đến cho nàng, xạ hương này liều lượng tuy nhỏ, nhưng cũng có thể sẽ làm cho hài nhi trở nên đần độn, tỷ tỷ thế nào lại nhẫn tâm như vậy.”

“Nhị di nương sao biết thuốc này có vấn đề.” Bàn Lạc Tuyết lẳng lẳng nhìn nhị di nương, một đôi con người tựa như giếng sâu thẳm, làm cho người ta cảm thấy vô vàng mong lung.

“Tứ muội muội mang thai, thiếp lại bận chăm sóc Vũ nhi, lại vì muội muội bị phạt nên không thăm hỏi sức khỏe được, vẫn chưa mang thứ gì đến đó, chỉ còn cách chờ muội muội sinh xong hài nhi mới đến chúc mừng. Có lẽ tam muội muội cũng vậy, dù sao gia chủ cũng là phu nhân, đại tỷ mệnh lệnh là vạn vạn không ai được bước vào viện này.” Trong lòng nhị di nương lúc này một trận đắc ý, mặc dù nàng có tâm tự hại đứa bé này, thế nhưng gần đây bận chuyện Bàn Lạc Vũ, nên cũng chưa tính toán đến việc này, thực sự đúng là trời cũng giúp ta, đại phu nhân ra tay trước. Nàng chỉ cần đứng một bên xem, mặc kệ việc này có phải phu nhân làm hay không, chỉ cần đem tội danh này đặt lên người phu nhân, chắc rằng nàng có tránh cũng không khỏi.

“Nhị di nương nói thế không đúng lắm, mặc dù mẫu thân ngày ngày mang đến thuốc dưỡng thai, thế nhưng tứ di nương có uống qua hay không là một chuyện, hạ được hay không hạ được là một chuyện khác. Thái y vẫn còn đang ở đây, đừng nghĩ muốn vu tội cho mẫu thân ta, không bằng mời thái y xem thật kỹ trong thuốc dưỡng thai này có cái gì không ổn, cũng không uống phí một phen nhị di nương ngấm ngấm hại người.” Bàn Lạc Tuyết đối chọi gay gắt nói.

Thái y theo ý lão gia đi đến chén thuốc bên giường, cầm lên tỉ mỉ xem xét nói: “Thuốc này là thuốc dưỡng thai thượng hạng, chỉ là bên trong có một chút xạ hương, không xem kỹ thì không thể nhận ra được.”

Về mặt Bàn quốc công vô cùng đau đớn nhìn phu nhân nói: “Nàng còn có gì để nói nữa không?”

Dương thị nghe thế lại yên tĩnh lại nói: “Nghĩ chàng cùng ta phu thê nhiều năm, lại bị lão gia hoài nghi thế này, thần thiếp chưa từng làm. Lão gia muốn như thế nào thì như thế đó đi.” Nói xong xoay mặt đi lẳng lẽ rơi lệ.

Bàn quốc công tuy có chút không đành lòng, thế nhưng nghĩ đến con của mình không còn liền hạ khẩu khí: “Dương thị thủ đoạn độc ác, hiện tại phạt nàng đến từ đường cấm túc, chuyện trong nhà tạm thời giao cho nhị di nương cùng tam di nương xử lý, nàng hãy tưởng niệm thật tốt, không có mệnh lệnh của ta không cho nàng ra ngoài.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn nhị di nương cùng tam di nương nở nụ cười, khoe miệng lạnh lùng vẽ ra một nụ cười: “Phụ thân, thái y nói xạ hương này là tích lũy nhiều ngày, huống chi bát thuốc này để ở đây, trong đại sảnh nhiều người như vậy, ai cũng có thể hạ thủ, trọng yếu hơn là bát thuốc này cũng không có dấu hiệu đã uống, tại sao có thể phán định là mẫu thân làm ra? Tứ di nương vừa mất đứa nhỏ, nếu như không thể tìm ra hung thủ, chắc hẳn tứ di nương cũng sẽ không yên lòng.”

Bàn Lạc Tuyết nói xong câu đó, mắt nhìn chăm chú đến trên người tam di nương, tam di nương muốn nhảy dựng, cúi đầu nghĩ nghĩ, mình làm bí mật như vậy, nhị tiểu thư chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu con con, sao có thể phát hiện, nghĩ đến chỗ này liền yên tâm lớn mật hơn một chút, hỏi: “Biết nhị tiểu thư là lo lắng phu nhân khổ sở, muốn giúp phu nhân giải vây, muốn bắt người phạm là đều phải lấy ra chứng cứ, nhị tiểu thư không có chứng cứ không nên nói lung tung.”

“Tam di nương khẩu khí thật lớn, phải nhớ rằng, người chẳng qua cũng chỉ là tiểu thiếp của phụ thân mà thôi, mà mẹ ruột của ta mới là Quốc công phu nhân Quốc công phủ này, bản tiểu thư là đích nữ của quý phủ này, ta mới là chủ tử danh chính ngôn thuận, cho dù là quân gia, cũng là việc đáng làm của bản tiểu thư.”

“Tỷ tỷ, người tại sao có thể nói mẫu thân ta như vậy, mẫu thân mặc dù là thiếp, nhưng mẫu thân dù sao cũng là trưởng bối, tỷ tỷ tuy có phu nhân giáo dục, nhưng lại không biết lễ nghi như vậy.” Bàn Lạc Băng oán hận nói.

“Muội muội thực sự là được giáo dưỡng tốt, ở đây là đang trách đích tỷ không đúng sao.” Nàng nhìn ánh mắt Bàng Lạc Băng có chút chột dạ, bất quá mới hơn mười tuổi lại học theo mẫu thân nàng đi hại người, quả nhiên là hung ác như vậy mới có thể trèo đến cái vị trí kia.

“Được rồi, không bàn cãi nữa, chuyện này ta đã quyết như vậy, Tuyết nhi không cần nói.” Về mặt Bàng quốc công không vui nói.

“Quyết định của phụ thân chưa chắc chính xác, Tuyết nhi nghĩ nếu như ca ca trở về biết phụ thân oan uổng mẫu thân như vậy, chắc hẳn trong nhà sẽ bị náo loạn trời, Tuyết nhi cũng là suy nghĩ cho phụ thân. Phụ thân cũng không muốn bị ca ca oán hận đi.”

“Tuyết nhi, người tại sao có thể lấy ca ca người đến áp cha người chứ, cha người thương người như vậy, nếu như.....” Tam di nương về mặt ân cần.

“Di nương là chột dạ sao?” Bàng Lạc Tuyết từng bước ép sát hỏi.

“Ta chột dạ cái gì?” Tam di nương về mặt kinh ngạc.

“Người đương nhiên chột dạ, bởi vì tên đầu sỏ chính là người.”

24. Chương 24: Tìm Ra Chứng Cứ.

Lúc Bàng Lạc Tuyết nói ra tam di nương là tên đầu sỏ, phu nhân, lão gia, lão phu nhân đều ngây người.

Về mặt tam di nương ủy khuất, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng. Mà Bàng Lạc Băng thì mặt đầy oán hận lời kéo gốc vấy tam di nương.

“Tuyết nhi có thể có chứng cứ sao?” Bàng quốc công nói.

“Tỷ tỷ có thể mang chứng cứ nói mẫu thân ta hại tứ di nương ra, nếu như không có, mong tỷ tỷ im miệng, tránh tự làm cho mình khó xử.” Bàng Lạc Băng hung dữ nói.

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Bàng Lạc Băng một cái, vốn là muốn tha cho nàng một lần, nhưng nha đầu này lại không biết sống chết như vậy, vậy ta cũng không cần phải thủ hạ lưu tình.

“Thái y cũng nói, xạ hương này là tích lũy nhiều ngày, hôm nay thuốc trong bát này cũng chưa uống, nếu ta có thể chứng minh tứ di nương chưa từng uống qua thuốc dưỡng thai mẫu l.q.d thân đưa tới, thì có thể chứng minh mẫu thân ta chưa bao giờ hạ xạ hương hại hài tử của nàng?” Bàng Lạc Tuyết hỏi, về mặt thành thật, lời này chính là muốn nói rõ.

“Việc này cứ tự nhiên, nếu người có thể chứng minh, nói rõ việc này không có quan hệ cùng mẹ của người” Lão phu nhân nói.

Nàng cười cười: “Đa tạ lão phu nhân.” Lại hướng ra phía ngoài kêu “Tử Quyên, cho người đem đồ vật vào đây.”

Tử Quyên trả lời “Vâng” Liền bắt đầu sai hạ nhân chuyển vào hơn mười chậu hoa sơn trà đã héo rũ đến.

“Tuyết nhi, cái này là có ý gì?” Nhị di nương nói.

“Mọi người đừng nóng vội, tứ di nương thích hoa sơn trà mọi người đều biết, đây là loại hoa mới được gây trồng trong vườn tên là hàn nhị tuyết, đặc điểm của hoa sơn trà này là cánh hoa l.q.d trắng tinh như tuyết, hương khí tươi mát lại chứa khí lạnh nhàn nhạt. Vì vậy tên mới được gọi như vậy, hoa này ở trong vườn được trồng rất nhiều, bởi vì tứ di nương thích cho nên đưa rất nhiều đến đây.

“Người nói chuyện này làm gì?” Nhị di nương không hiểu.

Bàng Lạc Tuyết vút cho nàng một cái liếc mắt, “Hoa này trồng rất dễ, mà lại cũng rất khó. Nuôi dưỡng dễ là bởi vì nhu cầu của nó đối với lượng nước mưa không lớn, khó nuôi trồng là bởi vì không thể dùng nước

nóng, thậm chí là nước ấm, một khi nhiễm nước, nóng hoa này sẽ héo rũ chết đi. Hiện tại mọi người thấy chính là loại tình huống này. Thái y, dù cho thuốc ngấm vào trong đất, đại khái người cũng có thể nhìn ra chứ?”

“Bẩm báo nhị tiểu thư, việc này đương nhiên có thể, lão phu làm nghề y mấy chục năm nay, điểm này lão hủ vẫn có thể nhìn được.” Thái y tự tin trả lời.

“Vậy thì mời thái y nhìn kỹ một chút, đất trong chậu hoa này có gì không?”

Nàng nháy mắt ra hiệu với Tử Quyên, Tử Quyên liền cho người lấy mấy chậu hoa này mang đến bên cạnh thái y, để cho người xem qua từng cái từng cái một.

Thái y cũng không từ chối, dùng tay cầm lên mỗi một chậu hoa cẩn thận xem xét, sai người lấy ra cái xẻng, đào đất trong chậu lên, nhìn về phía nhị tiểu thư.

“Thái y cứ nói đừng ngại.”

“Đúng theo như lời nhị tiểu thư, đất trong chậu hoa sơn trà này có mùi thuốc, ta sai người đào đất lên mới phát hiện, lượng thuốc ở đây tầm một tháng.”

Bàng quốc công nói: “Thái y, thuốc bên trong đều là loại giống nhau sao?”

Thái y lắc lắc đầu, “Giống nhau là thuốc dưỡng thai thượng hạng, chỉ bất quá bên trong chỗ thuốc này cũng không có thêm xạ hương vào, chỉ là thuốc dưỡng thai thượng hạng bình thường mà thôi.”

“Bàng quốc công nghe như vậy cũng hiểu được, thế là nói với thái y: “Hôm nay phiền phức thái y rồi, chuyện hôm nay mong rằng thái y có thể giữ kín.”

Thái y biết người bên trong mấy gia đình giàu có này đều có ngấm ngầm việc xấu xa, cho nên nói với Bàng quốc công: “Quốc công gia yên tâm, lão hủ biết. Chỉ là thân thể tứ di nương cần phải cẩn thận điều dưỡng.”

“Việc này tất nhiên, người tới tiền thái y, đến quầy hàng lĩnh bạc nhiều hơn.”

“Tử Quyên tự mình tiền thái y ra, đợi đi tới cửa, Tử Quyên lặng lẽ đem một tấm ngân phiếu đặt vào tay thái y. “Hôm nay đa tạ thái y.”

“Nào có, lão hủ cũng là ăn ngay nói thật.”

Tử Quyên cung kính tiễn thái y tới ngoài cửa.

Bên trong phòng, lão phu nhân tay lần tràng hạt nhìn Dương thị nói: “Tốt thay, hôm nay thế nhưng ủy khuất cho người. Lão bà ta cũng lớn tuổi, chuyện của các người ta cũng không xen vào nữa, đợi hạ nhân giao chìa khóa khóa phòng cho đại phu nhân, ta thấy Tuyết nhi mặc dù còn chưa cập kê, nhưng so với các người lại hiểu biết nhiều hơn, sau này để nàng theo Dương thị học tập quản gia. Sau này những chuyện này cũng không cần tới tìm ta.”

“Mẫu thân, việc này nhi tử biết, sắc trời đã tối, ngài nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai nhi tử sẽ đi đến thỉnh an người.”

Lão phu nhân được người đỡ một tay, từng bước một đi ra ngoài.

bầu không khí bên trong phòng cũng không vì lão phu nhân đi mà có điều giảm bớt. Về mặt phu nhân thương tâm, nhị phu nhân về mặt không được như ý biểu tình rối rắm, tam phu nhân lại là khẩn trương nín khấn trong tay.

Bàng quốc công chậm rãi gõ bàn, tiếng gõ từng chút đánh vào tâm của những người ở đây.

Trong lòng Dương thị một mảng lạnh lẽo, mười bảy năm phu thê hòa hợp, thanh mai trúc mã từ nhỏ cũng chống không lại được người khác ám hại, phu quân của mình thế nhưng đối với mình không tín nhiệm, từ đầu đến cuối ở bên cạnh bảo vệ nàng chỉ có con gái. Nàng biết đối với nam nhân mà nói quyền vị mới là quan trọng, thế nhưng đối với nữ nhân mà nói chẳng qua chỉ là nguyện cùng một người đồng tâm, đến già không chia lìa.

Về mặt Dương thị bị thương, Bằng Lạc Tuyết đương nhiên cũng bị ảnh hưởng. Nếu như cuộc đời này không thể tìm được một người tâm chỉ hướng tới một mình nàng, như vậy Bằng Lạc Tuyết nàng thà rằng chính mình cô độc một đời còn hơn.

“Lão gia, tứ phu nhân đã tỉnh, khóc náo không ngừng.” Về mặt nha đầu sốt ruột quỳ trên mặt đất.

Bằng quốc công dẫn mọi người đi đến bên cạnh giường tứ di nương, tứ di nương tóc đen tán loạn, mặc một bộ tằm y màu đỏ thẫm, sắc mặt trắng bệch hòa với bộ y phục đỏ sẫm như máu của nàng, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm lên trên nói lảm nhảm: “Con à, con của ta, con của ta.”

Về mặt Bằng quốc công đau lòng nhìn yêu thiếp an ủi: “Dĩnhi, đừng khổ sở, đứa nhỏ chúng ta còn có thể có lại.”

“Lão gia, là ai muốn hại đứa nhỏ của thiếp, người nói cho ta biết là ai muốn hại con của ta.” Tứ di nương hai mắt đầy tơ máu nắm chặt ga giường, ánh mắt lạnh như băng giống như ác quỷ tới từ địa ngục. Chăm chú nhìn chăm chăm mỗi người ở đây.

25. Chương 25: Tìm Ra Chứng Cứ (hạ)

Một màn kiếp trước lại bắt đầu trình diễn, về mặt nhị di nương tam và di nương bị thương nói: “Muội muội sao lại hồ đồ như vậy dùng tới loại xạ hương này, phu nhân ngày ngày đưa thuốc tới...”

Tam di nương còn chưa nói xong, tứ di nương liềngiống như phát điên nói với lão gia: “Nhất định là phu nhân, phu nhân đồ kị ta được lão gia sủng ái, mới có thể cấm túc ta, phu nhân, ta luôn luôn kính trọng người, người lại ác độc hại con của ta như vậy, sao lại hạ xạ hương vào trong thuốc xóa sạch hải nhi của ta, lão gia, lão gia, người nhất định phải cho ta...”

‘Ba’ “Còn không chịu im miệng, phu nhân ngày ngày mang thuốc dưỡng thai cho người, người cũng chưa uống, lúc này còn muốn vu oan lên người phu nhân.”

Tứ di nương bất thành linh bị đánh, bụm mặt không thể tin tưởng.

Nhị di nương tam di nương quả nhiên cờ cao nhất, tứ di nương không còn đứa nhỏ này nữa, chỉ sợ cũng sẽ sớm thua cuộc.

“Tứ di nương thế nhưng thương tâm hồ đồ, mẫu thân ngày ngày đưa tới thuốc dưỡng thai người thế nhưng chưa uống qua một ngụm?”

Bằng Lạc Tuyết nhìn ánh mắt tứ di nương né tránh, cười lạnh, rõ ràng lẫn lộn nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chỉ là đồ ngốc, đáng đời bị người hại. “Tứ di nương là bởi vì xạ hương l.q.d xâm nhập vào thân thể mới làm cho đứa nhỏ mất đi, mẫu thân đưa thuốc tới đều bị người vứt đổ, thái y cũng chứng thực bên trong không có xạ hương, chỉ trừ hôm nay bát thuốc này được bưng tới để hại mẫu thân ta, di nương nên suy nghĩ một chút gần đây có cái gì dị thường không, đừng để cho người thoát được tội.”

Tứ di nương ngẩng đầu nhìn sắc mặt lão gia, nhị tiểu thư nói không sai, thuốc này chính mình một giọt cũng không uống. Mình bị cấm túc, trừ tam tiểu thư đưa tới một chuỗi vòng cổ mã não, chẳng lẽ có vấn đề, tam phu nhân cùng mình luôn luôn giao hảo, chẳng lẽ là nàng? Sẽ không, quốc công phủ tam tỷ tỷ là người chơi thân thân cùng mình.

“Ta không rõ nhị tiểu thư có ý tứ gì, lúc đó thiếp thân ở nơi cấm túc, làm sao có thể có người tiến vào?”

“Tứ di nương không nói ra, Tuyết nhi càng không hiểu nổi, bây giờ phụ thân còn đang tức giận, nhưng người lại không muốn làm sáng tỏ, tùy người, Tuyết nhi chỉ nói cho người biết một câu, có một số việc vẫn là nên biết tính toán trước sau mới được.”

Tứ di nương cúi đầu nghĩ nghĩ, ngẩng đầu lên nói: “Ta đã mất đứa nhỏ, trừ phu nhân có thể ra vào ở đây, cũng chỉ có tam tiểu thư đến đưa một chuỗi hồng mã não cho ta, nói là tam tỷ tỷ đưa tới cho ta trấn an. Thúy nhi lấy hộp trang sức đến cho ta.”

Nha hoàn hai tay cầm cái hộp trang sức tiến vào, trong hộp là một chuỗi hồng mã não hồng, tinh xảo dị thường. Tam di nương vừa thấy hộp trang sức này liền sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Dương thị cầm lên chuỗi hồng mã não nhàn nhạt ngắm nhìn, phía sau ma ma chạy lại vội vàng đem nó lấy đi.

“Phu nhân cần phải tránh xa một chút, đây không phải là hồng mã não gì, mà là hồng xạ hương châu.”

Mẫu thân kinh ngạc nhìn về phía tam phu nhân.

“Muội muội không biết đây là vòng xạ hương châu sao?”

Tam phu nhân liền vội vàng quỳ xuống đất, lập tức nước mắt rơi như mưa: “Thiếp thân làm sao biết được, thiếp thân luôn luôn cùng tứ muội giao hảo, này rõ ràng là vòng hồng mã não, là lúc trước mẫu thân nhà mẹ đẻ đưa tới hồng mã não tốt nhất. Ta thế nào dám hại đứa nhỏ của lão gia.”

Tam phu nhân không phải đồ ngốc, biết mình hiện tại thừa nhận chính là cùng phản tử hình không có chút nào khác biệt, một mực khóc. Bàng Lạc Băng hung hăng trừng Bàng Lạc Tuyết.

“Nói cho cùng châu xuyên này là Băng nhi đưa tới, chẳng lẽ không phải người mà là Băng nhi muội muội?”

Tam di nương nghe vậy trong lòng lập tức lạnh lẽo, Bàng Lạc Băng là lợi thế duy nhất của nàng, nàng không thể tự phá hủy tiền đồ của nàng, làm lão gia chán ghét. Hung hăng cắn cắn môi nói: “Lão gia tất cả đều là ta làm, Băng nhi nhỏ như vậy, nàng cái gì cũng không biết, lão gia thiếp thân cũng là nhất thời hồ đồ. “Nói rồi quỳ rạp xuống dưới chân Bàng quốc công đau khổ cầu xin đừng trừng phạt Bàng Lạc Băng.

Bàng quốc công tức giận toàn thân phát run, tứ di nương càng nghe thấy tin tức này liền ngắt đi.

“Người tới, xử theo gia pháp.”

Quản gia ôm một cây da trâu mềm tiến vào, nhớ ngày đó người bị đánh toàn thân đều là máu chính là mẫu thân của mình, mà ngay cả mình được sủng ái yêu thương cũng bị liên lụy. Kiếp này, ta liền muốn người nợ máu trả bằng máu.

Bàng quốc công tự mình ra tay xử phạt, mỗi một roi đều đánh ra một vết máu, Bàng Lạc Băng bị trận thế trước mắt dọa sợ, khóc hô chạy tới ôm chân Bàng quốc công cầu xin. Bàng quốc công cho người ngăn cản tam tiểu thư, nói với tam di nương: “Sau này, không cho người gặp mặt Băng nhi, Băng nhi sau này liền cùng ở bên cạnh đại phu nhân. Người ở trong viện của người suy nghĩ lại, để xảy ra chuyện gì lớn, ta sẽ đuổi người ra khỏi nhà.

Tam di nương đau đớn nằm bò trên mặt đất một câu cũng nói không nên lời, mắt mở trừng trừng nhìn Bàng Lạc Băng bị hạ nhân mang đi, nàng ngẩng đầu ánh mắt cầu xin nhìn về phía Bàng quốc công, Bàng quốc công lại đáp lại cho nàng chỉ là một tiếng hừ lạnh.

“Chuyện hôm nay dừng ở đây, trông nom tứ phu nhân thật tốt, rồi nhìn về phía phu nhân nói: “Hôm nay ủy khuất cho nàng, lát sau ta sẽ đến Cẩm Tú các bồi tội với phu nhân.”

Dương thị dịu dàng cười: “Tứ muội muội liền tiếp bị đả kích, lão gia hay là cứ ở đây bồi tứ muội muội, mong rằng đối với nàng an ủi một chút, Băng nhi thiếp thân sẽ giáo dục thật tốt.”

Bàng quốc công gạt đầu một cái, cho tất cả mọi người lui ra, tự ông ở lại đây chăm sóc tứ phu nhân, Bàng Lạc Tuyết đỡ hai tay Dương thị hơi lạnh, người phát ra một tiếng than nhẹ. Nàng thế nào lại không biết, chuyện đả thương ở chỗ sâu nhất, lạnh bạc nhất chẳng qua chính là lòng người.

26. Chương 26: Khai Trương Đại Cát

Bàng Lạc Tuyết cùng Dương thị ngồi một lát, Dương thị vỗ vỗ tay nàng nói: “Nguyên vọng của mẫu thân là Tuyết nhi có thể gả vào một gia đình bình thường, tìm được một tướng công chỉ yêu con là đủ. Chỉ sợ cha của con quyền cao chức trọng, lại có tính toán sâu rộng. Mẫu thân không cầu con đại phú đại quý, chỉ cầu cho con có thể yên ổn cuộc đời này là đủ.” Trong lòng Bàng Lạc Tuyết tràn đầy cảm động, loại gia đình này của bọn họ, nữ nhi nhà quyền quý sẽ gắn kết quan hệ cùng gia tộc vững mạnh, nói khó nghe một chút chẳng qua chỉ là một quân cờ để gắn kết quyền lực của gia đình, thế nhưng Dương thị lại không muốn như vậy.

Bàng Lạc Tuyết trấn an: “Nữ nhi còn chưa cập kê, chuyện tương lai ai biết trước được, hôm nay mẫu thân cũng bị khiếp sợ không ít, chờ nữ nhi gọi Tử Quyên mang canh an thần đến, mẫu thân uống xong rồi nghỉ ngơi đi.”

Dương thị gật gù đầu, tự tay choàng áo cho Bàng Lạc Tuyết, mang mũ rộng lên xong, mới nhìn nàng rời đi.

Bàng Lạc Tuyết đỡ tay Tử Quyên, thản nhiên nói: “Chuyện của người an bài làm rất khá, tất cả chuyện này không được để bất luận kẻ nào biết được, bảo nha hoàn Lạc Tuyết các phải giữ kín miệng, ở bên chỗ mẫu thân người che dấu thay ta, bản tiểu thư nhất định sẽ không để người thua thiệt, hôm nay người phía dưới đưa tới một chuỗi vàng khảm ngọc châu được Liên Diệp đưa đến trong phòng người. Đợi các thợ thêu mang y phục đến phòng xong, phân phó người canh giữ, không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào.”

“Đa tạ tiểu thư, nô tỳ là người của tiểu thư, nên sẽ vì tiểu thư mà trợ lực.” Tử Quyên cung kính nói.

Trở lại trong Lạc Tuyết các.

Thích Dao yên tĩnh ngồi bên cạnh bàn uống trà, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu kiểm tra phê duyệt vũ y.

“Việc đã xong, xem ra cũng không đơn giản, vẻ mặt mệt mỏi như vậy.” Thích Dao tất nhiên là hiểu những loại chuyện ẩn tình của các đại gia đình, nên cũng không hỏi nhiều.

“Đương nhiên, chẳng qua là chuyện tranh giành sủng ái, lại làm tỷ lo lắng, vũ y này nhìn không tệ. Nhưng mà muội có lẽ vất cho tỷ.” Bộ dáng Bàng Lạc Tuyết thần bí nói.

“Nga?” Thích Dao hơi nhíu mày, không có hứng thú đáp lại.

Bàng Lạc Tuyết quyết quyết miệng, nhìn ra ngoài cửa kêu: “Tử Quyên, mang đồ vật tiến vào.”

Chỉ chốc lát trên tay Tử Quyên mang tới là một cái khay gỗ lim, đi vào, đặt khay xuống, liền lui ra ngoài.

“Nào, hiện tại cho tỷ xem, cũng không được quá mức kích động đi.” Nói xong xốc khăn che lên, một bộ gấm Tứ Xuyên màu lam đậm làm thành váy tung hoa, làn váy thêu đầy hoa hải đường, nhị hoa đều dùng kim tuyến, đan màu sắc rực rỡ như tinh thạch, nếu ở trong đêm khuya vẫn xinh đẹp như cũ không gì sánh nổi, hoa thủy tiên thêu trước ngực, trên đai lưng màu đen được thêu hạt trân châu màu đen, chỉ một hạt trân châu đen liền hiem thấy, mà trên đai lưng này lại thêu trên dưới sáu trăm hạt cùng loại lớn nhỏ, có thể nói là vô giá.

Thích Dao nhìn ánh mắt thảng thập, chỉ vải của chiếc váy này liền giá trị xa xỉ, huống chi lại phối nhiều trân châu trên váy như vậy. Thật là lộng lẫy, làm cho Thích Dao kim lòng không đậu sờ lên. Là nữ nhi nên cũng không ngoại lệ.

“Nhìn vẻ mặt tỷ tỷ chính là hài lòng lễ vật của Tuyết nhi, ngày mai là ngày lành, sau này con đường của chúng ta rất dài, thù muốn báo, cũng cần có thời gian.” Bàng Lạc Tuyết nắm thật chặt tay của Thích Dao.

Thích Dao cảm động lệ nóng quanh tròng, dù cho bản thân nàng đã trải qua muôn loại tư vị, tâm đã sắp luyện thành khối băng. Thế nhưng loại tình nghĩa này lại đáng giá hơn sinh mệnh của bản thân. Cảm giác có được người quan tâm đích thực thật ấm áp.

Bàng Lạc Tuyết cũng không nghĩ đến sẽ làm Thích Dao cảm động như vậy, nàng cũng bị hoảng sợ, nhanh để cho Liên Diệp Liên Ngẫu đi đỡ, khó khăn mới dừng lại, ba người vui vui vẻ vẻ thử y phục xong, Liên

Diệp cùng Liên Ngẫu nghỉ ở phòng ngủ ngoài sảnh, đêm khuya Thích Dao liền cùng Bằng Lạc Tuyết cùng ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, ba người dậy sớm, rời giường trang điểm, chải chuốt. Liên Diệp Liên Ngẫu đã sớm đem tất cả trầm cây cùng yên chi bột nước* đặt vào trong hộp trang điểm, từ cửa sau ngồi xe ngựa chạy tới Thúy Vi lâu.

Yên chi bột nước*: Là son phấn đỏ nha, vì ta thấy để vậy hay hơn.

Ba người mang theo số lượng lớn y phục, theo cửa sau Thúy Vi lâu đi vào, sáng sớm ở ngã tư đường, người đi đường còn chưa đông đúc, xa xa nhìn thấy Tiết ma ma mang theo thằng nhóc đứng ở cửa sau nghênh đón. Trong xe ngựa y phục là nhiều nhất. Tiết ma ma trái lại biết chuyện, tự mình đón hai người xuống xe, lại để cho người mang y phục của các cô nương vào. Những cô nương này biết hôm nay là ngày khai trương, đã sớm rời giường trang điểm, dựa theo tiểu thư phân phó, mỗi người hoàn toàn đặc sắc, hoặc xinh đẹp quyến rũ, hoặc thanh lệ thoát tục, trên trán mỗi người đều vẽ một đóa hoa đào, trong có vẽ thanh thuần động lòng người. Người đẹp vì lựa quả thật không sai, chất y phục thượng hạng được các cô nương mặc vào thì rực rỡ lóa mắt, trang điểm nhàn nhạt, gương mặt như tranh vẽ.

Thích Dao cũng thay y phục đã chuẩn bị hôm qua, gương mặt bình tĩnh, thoa một chút son nhàn nhạt, lại thêm một chút son bóng bên ngoài, như tiểu mỹ nhân cao quý lạnh nhạt. Quả nhiên thật kinh diễm. Thích Dao vận một thân màu trắng, tóc búi nhẹ nghiêng về phía sau, phía dưới quần lụa mỏng tuyết trắng rủ xuống đất, váy trắng hoa mai bạch thủy. Trên đầu cắm một cái trầm dương chi bạch ngọc, như hoa sen trắng trắng trong thuần khiết.

Hai người trang điểm xong từ trong thất đi ra, một người lãnh diễm cao quý, một thanh đạm như lan. Bọn nha đầu đã lau chùi tất cả bàn ghế một lần, chính giữa nhà trải thảm đỏ. Bọn sai vặt bên ngoài dựng thang, treo bảng hiệu Thúy Vi lâu lên, dùng vải đỏ che. Chờ giữa trưa bà chủ sẽ vén màn khai trương, Tiết ma ma bận trước bận sau, chờ đợi ô danh trước kia được rửa sạch, để cho Thúy Vi lâu trở thành đệ nhất kinh thành này.

Thích Dao ở một bên sắp xếp tập luyện vũ đạo, mấy người kia cũng đi trên đường truyền giấy mời mọc, dán thông báo hôm nay Thúy Vi lâu khai trương, tất cả rượu hay thức ăn đều có ưu đãi, có biểu diễn rất đặc sắc, tận dụng thời cơ hiếm có.

Nàng mang khăn che mặt lên, lấy đàn điều chỉnh lại lần cuối, gọi Thích Dao: “Một chút nữa buông màn che xuống, mọi người cũng không biết muội là ai, tỷ tùy tiện gọi muội là Như Yên là được rồi.”

Thích Dao gật gật đầu: “Như Yên, Như Yên, Tuyết nhi muội nghĩ ra cái tên này thật không tệ. Nhìn mọi người trên dưới đều chuẩn bị không sai biệt lắm, tới giữa trưa sẽ khai trương. Vừa rồi ta đến phía trước xem xét một cái, hôm nay nếu có thể một lần là nổi tiếng, vậy sau này Thúy Vi lâu của chúng ta cũng có thể đứng vững tại kinh thành này.”

“Tỷ nghĩ không tệ, những thợ thêu kia, tỷ tạm thời cho các nàng ở lại Thích phủ, qua mấy ngày nữa gian nhà phía sau Thích phủ mở thêu lâu, cũng để các nàng ở đó, đây cũng chỉ là ý của riêng muội, dù sao đây cũng là nhà của tỷ tỷ, hi vọng tỷ tỷ có thể suy nghĩ một chút, nếu như bất tiện, muội sẽ đặt mua một tòa nhà khác.” Bằng Lạc Tuyết nhìn Thích Dao trưng cầu ý kiến của nàng.

Thích Dao đương nhiên là đồng ý, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, liền nói với Tiết ma ma: “Phải chờ đến giữa trưa, bảo các cô nương chuẩn bị cho thật tốt, hôm nay khai trương, nhất định phải kinh động kinh thành, mong rằng bọn tỷ muội có thể trên dưới một lòng, cùng nhau nỗ lực, sau này nhất định có thưởng.”

Tiết ma ma cười nói: “Lâu chủ yên tâm, đã sớm chuẩn bị xong, bây giờ các cô nương mỗi người một gian phòng đang chờ đợi, sẽ chờ lâu chủ đích phân phân phó. Bọn nha đầu che màn lên, bên ngoài tân khách đã tụ tập rất nhiều. Lão nô đã nghe theo phân phó của lâu chủ dùng hồng sa bố trí sân khấu xong.”

Thích Dao hài lòng gật gật đầu: “Mở cửa, đốt pháo, khai trương.”

27. Chương 27: Bốn Phía Kinh Hải

Thích Dao đã nói khai trương bên kia liền mở cửa đốt pháo.

Dưới lầu Tiết ma ma đứng ở cửa nói: “Hôm nay Thúy Vi lâu của chúng tôi khai trương, hoan nghênh các vị khách quan ghé thăm, Dao lâu chủ của chúng tôi đã chuẩn bị rượu cùng ca vũ.” Nói xong liền chạy vào bên trong đón khách.

Thúy Vi lâu không đơn giản là nơi giống lúc trước, có ca vũ phường, phòng trà dành cho danh nhân nhĩ sĩ, thu thập toàn bộ loại trà danh tiếng nhất, cùng với những bức tranh thơ ca mới nhất. Dung mạo các cô nương cũng trải qua tuyển chọn tỉ mỉ, mịn mà không tục.

Thích Dao một thân hoa phục màu đen, tay cầm một cây quạt tròn, đứng ở lầu hai, Tiết ma ma ho khan mấy tiếng ý bảo mọi người im lặng nói: “Vị hắc y cô nương đứng trên lầu chính là lâu chủ Thúy Vi chúng tôi, Dao lâu chủ chúng tôi có vài lời muốn nói với các vị.”

Thích Dao dùng quạt tròn che miệng khẽ cười một tiếng: “Tiểu nữ danh gọi là Dao Cơ, may mắn nhận được sự ưu ái của mọi người trở thành lâu chủ Thúy Vi lâu, sau này mọi người có nhu cầu gì cứ việc nói với ta, Dao nhi nhất định toàn lực ứng phó giúp các vị khách quan giải quyết, mong rằng các vị khách quan ghé thăm nhiều hơn, hôm nay là ngày đầu tiên Thúy Vi lâu chúng tôi khai trương, cảm l.q.d tạ các vị ưu ái, đệ nhất nhạc công Như Yên cô nương của Thúy Vi lâu chúng tôi tự mình đánh đàn một khúc cho mọi người trợ hứng, Như Yên cô nương đánh đàn không đơn giản, mà nàng lại có quy củ một tháng chỉ lên sân khấu một lần, hôm nay các vị là bất kíp lúc.” Nói xong ý bảo Bàn Lạc Tuyết bước ra.

Trên mặt Bàn Lạc Tuyết mang khăn the màu trắng, chỉ lộ ra đôi mắt, đôi mắt sáng liếc nhìn, tựa như ngôi sao khắp bầu trời đều quy tụ về trong con ngươi của nàng. Nhẹ nhàng thi lễ với mọi người, liền mang theo đàn đi vào trong đài có màn che.

Bàn Lạc Tuyết thông thả đi tới phía trước, hai tay đặt trên dây đàn, thời điểm tiếng đàn vang lên, Thích Dao mới phát hiện Bàn Lạc Tuyết thực sự là thiên phú kinh người. Tiếng đàn l.q.d uyển chuyển, không có nửa thanh tạp điệu, tiếng đàn của Bàn Lạc Tuyết làm khiếp sợ bốn phía, phòng khách ầm ĩ trong nháy mắt an tĩnh lại, chỉ có tiếng đàn tiếng vọng bốn phía.

Một khúc qua đi, mọi người còn đang chìm đắm trong tiếng đàn không thể thoát khỏi, thì Bàn Lạc Tuyết đã đứng dậy rời khỏi cầm đài, thứ tốt đương nhiên phải treo khẩu vị.

Tiết ma ma nhanh nhẹn chạy ra nói: “Tiếng đàn Như Yên cô nương thực sự là chỉ trên trời mới có, nhân gian khó có được mấy lần nghe, các vị khách quan nói có phải hay không a?”

Lúc này mọi người mới đi ra khỏi tiếng đàn kinh diễm này, các loại trầm trồ khen ngợi nối liền không dứt, la hét cho người đàn một khúc nữa, Tiết ma ma đã biết rõ tâm ý chủ tử thế là cười nói: “Như Yên tiểu thư, một tháng chỉ biểu diễn một lần, các vị chắc hẳn nghe xong đều đắm chìm vào trong sương tuyết đi, các vị muốn nghe nữa, thì nghĩ xem các vị có thể đả động đến tâm Như Yên tiểu thư hay không. Hôm nay Thúy Vi lâu chúng tôi khai trương, Như Yên tiểu thư sẽ phá lệ đàn một khúc riêng cho vị khách nhân trả giá cao. Giá bắt đầu là một ngàn lượng.”

Tiết ma ma vừa dứt lời, bên dưới liền sôi trào, Bàn Lạc Tuyết ở trong bóng tối tỉ mỉ quan sát, Thích Dao vừa nói hôm nay Tần vương cũng tới, nàng nhìn lại nhìn, mới nhìn xuống không giết hân. Đi cùng hân còn có công tử Tô Ấp con của thừa tướng Tô gia, công tử Lâm Thanh nhà Lâm học sĩ.

Một nghìn một trăm lượng.

Một nghìn ba trăm lượng.

Ta ra một nghìn năm trăm lượng.

“Năm ngàn lượng.” Một thanh âm lạnh như băng truyền vào, Bàn Lạc Tuyết nhìn lại theo thanh âm quả thật là Tần vương, hừ, người nghĩ nghe bản cô nương đàn cũng phải xem lại người có phúc phận hay không, trong lòng Bàn Lạc Tuyết nói thầm.

Tiết ma ma nhận lấy ngân phiếu hạ nhân đưa tới, ngẩng đầu nhìn Thích Dao, Thích Dao nhìn bà gật gật đầu. Tiết ma ma mặt mày rạng rỡ nói: “Hôm nay là do vị công tử này có này phúc phận. Công tử ngồi chờ chốc lát, Như Yên cô nương đã đi chuẩn bị.” Lại quay đầu hướng về khách trong phòng nói: “Các vị không đầu giá được cũng không nên nản chí, tứ đại hoa khôi của chúng tôi ở phía dưới đã chuẩn bị l.q.d ca vũ, bảo đảm cũng làm cho các vị vui đến quên cả trời đất.” Tiết ma ma vỗ vỗ bàn tay, Nguyệt Hòa liền một thân váy hoa hồng sắc mầu đơn, mầu hồng phấn lộ ngực, ôm tỳ bà ngồi ở trên đu dây trên vũ đài, không hổ là đứng đầu tứ đại hoa khôi, gờ tay nhắc chân liền dẫn ý mị hoặc, mắt hoa đào hẹp dài, tóc búi tùy tiện, một cây trâm thủy tinh cài lên tóc đen, giữa trán nở rộ một đoá hoa đào, xinh đẹp quyến rũ ngồi trên bàn đu dây.

Nguyệt Hòa vươn tay trắng thuần nhẹ nhẹ gảy đàn tỳ bà, bộ dạng say xưa đàn, tiếng hát thanh thúy liền truyền ra.

Vọng không thấy giang bạn liễu tiền đề, hiệt hoa bộ dạng phục tùng nhìn lâm thủy chiếu ảnh

Tư mấy lần lãng nguyệt thượng chân mây, nhẹ tần mỉm cười là khuynh thành dáng vẻ

Cả đời tình, lưỡng nan, tam cố nhìn hết tầm mắt thu thủy thương

Cái nhìn kia, triền miên Phù Dung mặt mộc

Cung thương khởi, tình khó tuyệt, thiên dịch lão, tâm tương kết

Tuyết tản vòng song hoàn, vì quân ý dung họa sân khấu, trang chu cũng mộng hồ điệp cũng tới

Trắng sáng lâu ngoại thủ vân khai, trở lại đến, lục tóc mai suy, chu nhan chưa sửa

Sơ không thấy hay là bất yêu, tương tư thế nào tác tương thiếu

Mưa như rượu, vô tình hữu tình, ánh sáng mặt trời như trước

Một đời tịch, hai hoan, đàn tam huyền chưa phổ là thanh thương

Khó tái kiến, nếu như tái kiến nguyệt thiếu viên

Vọng không thấy, thanh đoạn nghỉ ngơi, thiên loan xếp, phúc mây khói

Gió tây mười hai lan, bạn khanh nhảy ra hồng trần ngoại, Bồng Lai không xa tiên lữ bất niệm

Đỗ quyên đề toái nam kha mộng, về không đến, nước trong biên, người ở ngoài núi

Sơ không thấy hay là bất yêu, tương tư thế nào tác tương thiếu

Mưa như rượu, vô tình hữu tình, ánh sáng mặt trời như trước

Tình thiên kiếp, dịch kết, nan giải.

Liên Diệp Liên Ngẫu mặc nam trang, giả làm công tử nhà giàu, lấy ra túi tiền từ trong ngực, ném bạc lên sân khấu, vừa ném, vừa nói: “Nguyệt Hòa cô nương hát thật hay, Nguyệt Hòa cô nương hãy đàn thêm một khúc nữa đi.”

Phía dưới khách nhân cũng làm theo, một ngân phiếu, một thỏi một thỏi bạc ném lên sân khấu, Tiết ma ma phái người thu lại bạc cùng ngân phiếu mấy lần.

Thu thập xong sân khấu, tứ đại hoa khôi mỗi người mặc vũ y sắc hồng sa mỏng đứng múa giữa đài, nhảy điệu kinh hồng chi vũ, khắp bầu trời cánh hoa từ trên trời bay xuống, toàn l.q.d bộ bầu không khí này Thút Vi lâu trước nay chưa có, mỹ nhân xinh đẹp, hai chân giẫm trên cánh hoa trên nhẹ nhàng múa, vũ đạo mị hoặc. Câu lòng người, vạn người mê.

Người phía dưới nhìn ngây dại, ngày râm rộ thế này, cũng khẳng định địa vị Thút Vi lâu của nàng ở kinh thành không ai có thể sánh bằng.

Trong phòng, Tấn vương gia bưng ly rượu lên nhàn nhạt nhấp, trên khuôn mặt tuần mỹ treo một nụ cười âm áp, chỉ là nụ cười này vẫn chưa tới đáy mắt: Lâu chủ nơi này đúng là diệu nhân, bởi vậy, danh hiệu hạng nhất kinh thành này rất nhanh sẽ vào tay các nàng.”

“Tần vương thế nhưng vẫn còn nghĩ đến khúc đàn vừa rồi, ta nghĩ một hồi có thể theo tìm xem đáp án trên người cô nương kia.” Tô Ấp lưu manh cười nói.

28. Chương 28: Khiêu Khích

Trong đại sảnh xa hoa phung phí, trên lầu, phòng ba người nhàn nhạt cạnh chén. Tần vương ngồi ở chủ vị, ngồi bên cạnh là hai vị công tử, một nhạc công tỳ bà ngồi ở một bên đàn.

Tần vương không có nửa phần không kiên nhẫn, trái lại vẻ mặt Tô Ấp thật không kiên nhẫn, “Chỉ là một cầm cơ mà thôi, mà cái giá thật lớn thật không tầm thường.”

Tần vương lắc đầu cười bất đắc dĩ, “Tính tình Tô Ấp luôn luôn cổ quái, để cho hắn đợi lâu như vậy cũng là kỳ tích.”

Thích Dao cùng Bàn Lạc Tuyết cùng nhau đi tới, vừa mới đi tới cửa, đương nhiên nghe thấy lời nói bên trong. Thích Dao hung hăng nắm nắm tay lại, hít sâu một hơi ngăn chặn phần nộ, l.q.d thầm nghĩ: ‘Nếu như không phải không muốn Tuyết nhi chịu thiệt, đương lão nương ta nguyện ý tới đây, thật sợ ta nhìn không được một kiếm giết chết người.’

Bàn Lạc Tuyết nhẹ nhàng nắm lấy tay Thích Dao, Thích Dao nhìn Bàn Lạc Tuyết cười cười, gõ cửa đi vào.

Quả nhiên, Tần vương vẫn cười dịu dàng ấm áp như vậy, ngọc thụ lâm phong, Tô Ấp thì mặt đen xuống, Lâm Thanh trái lại thích thú thưởng thức bộ tranh vẽ trong phòng.

Thích Dao cố ý giả ngu cười nói: “Công tử đợi lâu, không biết là vị công tử kia là muốn nghe Như Yên của chúng tôi đàn sao?”

Tô Ấp sắc mặt càng đen, thầm nghĩ: ‘Nghe đàn là do Tần vương phân phó, chẳng lẽ còn không cho phép bọn họ nghe?’ Liên hỏi: “Như Yên cô nương cầm kỹ hơn người, hai người chúng ta cũng là muốn nhờ vào phúc của Tần vương gia, muốn nghe Như Yên cô nương đàn lại một khúc.”

Trong lòng Thích Dao cười lạnh, mấy người này sao da mặt lại dày như vậy, bèn cầm cây quạt lên nhẹ nhàng quạt hai cái cười nói: “Ăn chức thì Dao Cơ ta trái lại thấy qua rồi, nghe chùa là lần đầu tiên thấy, xem ra cũng thật là mới mẻ.”

Trong nháy mắt sắc mặt của Tô Ấp trở nên đỏ, nghĩ hắn đường đường là công tử thừa tướng vậy mà lại ở Thúy Vi lâu của người ta nghe chùa, nói ra cũng không sợ mọi người cười nhạo sao.

Tần vương ngồi ở một bên nhìn thấy sắc mặt Tô Ấp không đúng, Tô Ấp đối với hắn còn có chỗ dùng, lúc này không thể ủy khuất hắn, thế là nói với Thích Dao: “Dao lâu chủ, một l.q.d người vui không bằng mọi người cùng vui, hôm nay bản vương mời hai vị công tử cùng nhau nghe, chắc hẳn Như Yên cô nương cũng sẽ không chú ý đúng không?” Nói xong nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết là ai, hận không thể đi tới lột sống cái mặt nạ dối trá kia của Tần vương người.

Bàn Lạc Tuyết thi lễ nói: “Như Yên đa tạ Tần vương đã xem trọng, chỉ là tiểu nữ có quy tắc, một tháng chỉ đàn một lần. Hôm nay cũng là nể mặt mũi Dao lâu chủ nên phá lệ, vừa rồi cũng đã nói qua, nếu như vương gia muốn nghe, để nhị vị công tử đến l.q.d phòng khách ngồi đợi một chút. Hoặc là hôm nay sẽ cho Tần vương gia mặt mũi, liền gấp ba giá tiền này lên, các vị đều là công tử thế gia, chắc hẳn cũng sẽ không để ý chút tiền này. Xem như là tặng bốc Thúy Vi lâu của chúng ta một lần, vương gia nghĩ như thế nào?”

Sắc mặt Tần vương trở nên âm trầm thầm nghĩ: “Tiểu nữ tử này một cái hai cái trái lại thật lợi hại, thật cho là ta ngồi không sao? Ta trái lại muốn nhìn xem thế nào, thế là cười nói: “Tiếng đàn của Như Yên tiểu thư tinh diệu dù cho phải trả giá gấp năm lần l.q.d cũng đáng giá. Chắc hẳn dung mạo của tiểu thư tuyệt đỉnh giống như tiếng đàn, chỉ là tiểu thư lấy khăn che mặt lại, mặc dù tăng thêm cảm giác thần bí, thế

nhưng đích thực là không được hoàn mỹ. Ta nói như vậy, tiểu thư không ngại tháo xuống mạng che mặt, tiểu vương nguyện ý đem giá trả gấp năm lần.”

Trong lòng Tấn vương nghĩ, thật muốn biết người là thần thánh phương nào, đột nhiên liền xuất hiện ở kinh thành, lại bất ngờ mua Di Hồng viện, phải biết rằng, bước tiếp theo chính mình liên tính toán mua nơi này, nếu là có thể kết giao, chắc hẳn hai nữ nhân này là quân cờ không tồi.

Trong lòng Thích Dao cùng Bàn Lạc Tuyết chán ghét đến cực điểm, Bàn Lạc Tuyết nói: “Tiểu nữ cảm cơ vụng về, may mắn hiếm thấy được lâu chủ thưởng thức. Nếu Tấn vương muốn lấy khăn che mặt của tiểu nữ xuống lại trả giá gấp năm lần, tiểu nữ đương nhiên tuân mệnh, chỉ là nếu làm tổn hại đến danh tiếng của Tấn vương, tiểu nữ là vạn vạn không dám gánh chịu.”

“Sẽ mang danh tiếng thế nào?” Tấn vương hỏi.

“Tấn vương gia xem tài lấy sắc, lời này..... ” Bàn Lạc Tuyết ủy ủy khuất khuất nói.

Thích Dao cũng nói: “Danh tiếng Vương gia chỉ cần nghe là biết, Dao Cơ cho dù ở nơi hẻo lánh cũng có thể nghe thấy, mà vì việc nghe đàn này, sợ là không ổn. Không thì thế này, giá tiền này Tấn vương đã nói, vương gia miệng vàng lời ngọc, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, vương gia cũng nói, vui vẻ một mình không bằng vui chung, không bằng để Như Yên cô nương đánh đàn ở đại sảnh, các vị cũng có thể nghe, cũng coi như cho Tô công tử thể diện.”

Sắc mặt Tấn vương đã đen không thể đen hơn, Tô Ấp cùng Lâm Thanh trái lại bị câu nói của Thích Dao cùng Bàn Lạc Tuyết dọa sợ, hai vị cô nương này trái lại ăn ý, không công mà lấy bạc cũng không nói, ngay cả tập trước cũng không có, Tấn vương chỉ có thể đồng ý, nếu như không đồng ý, thanh danh sau ngày hôm nay trái lại sẽ nhiều hơn tượng tượng.

Tấn vương dù sao cũng là con cháu hoàng gia lẫn lộn trong hoàng cung cũng rất lâu, cúi đầu ngẩng đầu trong nháy mắt sắc mặt biến đổi như bình thường: “Đa tạ nhị vị cô nương đã lo lắng vì bản vương mà trù tính như vậy, nếu nhị vị cô nương đã nói như thế, ta nếu như không đồng ý, trái lại có vẻ bản vương không có cho người mặt mũi, đã như vậy, vậy thì mời Như Yên cô nương vì mọi người chúng ta đánh đàn một bài đi.”

Thích Dao cùng Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy giảo hoạt trong mắt đối phương, cả người vui vẻ nói tiếng xin cáo lui.

Lúc này trong lòng Tấn vương chính là phiền muộn, nghe đàn một bài mất trắng hai vạn năm ngàn lượng, chính mình còn không được nghe thoải mái, sắc mặt đỏ hết mức đặc sắc.

Tô Ấp cùng Lâm Thanh liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy kinh ngạc trong mắt đối phương. Tấn vương luôn luôn là một chính nhân quân tử rộng lượng cẩn thận. Lúc này tấn Vương lại trở nên hung bạo nổi gân xanh, mặc dù tận lực che giấu, thế khớp xương nắm gắt gao đều trở nên trắng tái.

Tấn vương chuyển chú ý tới ánh mắt của hai người kia, nghĩ đến chính mình đã cực lực che giấu tính tình thực sự, sao có thể bởi vì hai tiểu nữ tử mà phá vỡ, thế là cười nói: “Lâu chủ Thúy Vi lâu này quả nhiên là thú vị, cô nương Như Yên này cảm kỹ cũng thật không tệ.”

Hai người đều phụ họa gật đầu, trong lòng lại cảm thấy chán ghét, giống như bộ dạng mới xuất hiện vừa nãy không phải là hắn. Lúc này phòng khách yên tĩnh lại, ba người trong lầu nhìn ra ngoài.

Lúc này, Thích Dao đứng ở lầu hai, vỗ tay hai cái, ý bảo mọi người im lặng: “Hôm nay Tấn vương dùng hai vạn năm ngàn lượng để cô nương Như Yên đàn một bản cho mọi người nghe, có thể thấy Tấn vương đối với Như Yên cô nương chúng ta rất hài lòng, hôm nay cũng là nhờ phúc của Tấn vương gia, vui vẻ một mình không bằng mọi người cùng vui, hôm nay Như Yên liền ở tại đại sảnh khảy một bản.”

Nói xong, Bàn Lạc Tuyết ôm lấy cây đàn hướng đến cầm đài, tùy ý khảy một bản Hàn Giang Nguyệt, làn điệu đơn giản, thủ hạ của Bàn Lạc Tuyết lại hơn mấy phần tâm sự nặng nề, người ở chỗ này đều có chút chìm đắm trong tâm sự của chính mình.

Tấn vương cũng không ngoại lệ, nghe được Thích Dao nói mình trả hơn hai vạn để nghe cầm, hận không thể tự mình đi lên che miệng của nàng lại, chuyện này nhất định sẽ bị phụ hoàng mắng. Mà tiếng đàn của

Bàng Lạc Tuyết hình như có ma lực, Tần vương nghĩ mẫu phi chính mình mặc dù chỉ là một cung nữ, thế nhưng lúc chính mình năm tuổi lại bị phụ hoàng chính mình sát hại, hẳn bị cho là con hoang đưa đến chỗ Võ Hiền Phi, làm con trai của nàng, mỗi ngày hẳn đều phải chịu đựng cái bà ấy kia rắn dạy, hẳn hận không thể một đao giết chết nàng.

Tần vương dần dần lạc lối, làm cho Lâm Thanh cùng Tô Ấp nhìn thấy, tự nghĩ hảo hữu sợ là không đơn giản như vậy, trong lòng tình nghĩa thân thiết đối với Tần vương cũng lạnh nhạt ba phần.

Một bản kết thúc, Tần vương như chìm vào giấc mộng, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Vội vã nói lời xin lỗi, cho người để bạc lại, tự mình về phủ trước.

29. Chương 29: Vui Mừng Gặp Lại

Tần vương một đường hồn bay phách lạc trở lại vương phủ, quản gia kêu gọi mãi mà cũng không nghe thấy, trực tiếp đi vào thư phòng, đóng cửa, ngồi ở trước bàn, dùng sức hô hấp hai cái mới cảm thấy mình còn sống.

Tần vương rót một ly trà nóng, vị đắng của trà thoang thoảng tiến vào vị giác mới cảm giác mình sống lại, nữ nhân này thật lợi hại, nếu có thể thu làm người của mình, đúng là một chuyện tốt, l.q.d cách ngôi vị hoàng đế của mình lại gần thêm một bước. Chỉ sợ hai nữ nhân này cực kỳ khó chơi, chính mình phải tốn nhiều bạc như vậy lại chọc mình một thân rối rắm.

Trong Thụ Vi lâu, làn sóng nối tiếp làn sóng, khắp bầu trời rơi xuống ngoài cánh hoa còn có ngân phiếu cùng bạc đếm không hết. Thời buổi khó kiếm tiền như bây giờ, Tiết ma ma sớm bị trận thế này dọa sợ. Sau khi Tần vương đi rồi Tô Ấp cùng Lâm Thanh trái lại ở chung rất hòa hợp, mỗi người cũng bắt đầu đề phòng đối với Tần vương. Hai người mặc dù không có chức quan trên người thế nhưng phụ thân đều có địa vị, bản thân bọn hắn cũng không phải đồ ngốc, chuyện của giới quan lại đều tự khắc biết được. Tô Ấp nghe được tiếng đàn nhìn thấy biểu tình l.q.d của Tần vương liền biết, địa vị của mình ở đây trên danh nghĩa cũng chỉ kết giao bằng hữu, bất quá cũng không chống đối nổi cùng hoàng vị, cùng bọn hắn giao hảo bất quá cũng chỉ là coi trọng cha nhà bọn hắn, chính mình quả nhiên là mất bị mù. Lâm Thanh càng không cần phải nói, hẳn cùng với Tô Ấp là bạn tốt, tâm tư linh thông, tự nhiên nhìn ra được Tần vương không đơn giản, chỉ là không ngờ, hôm nay hắn sẽ bộc lộ chính mình ra như vậy.

Bàng Lạc Tuyết đàn xong cùng Thích Dao trở lại gian phòng, kéo cuộn tranh gỗ lên, cẩn thận quan sát Tô Ấp cùng Lâm Thanh. Thích Dao không hiểu, nhưng cũng không có lên tiếng quấy rầy, chỉ vừa đến trưa, nhìn tai của Tô Ấp cùng Lâm Thanh đều đỏ, còn tưởng rằng là đang tức giận.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Hai vị công tử này, một vị là con của thừa tướng, một là công tử nhà đại học sĩ, hai vị đều là đương đại tài tử, trọng yếu hơn là hai người này là bằng hữu của Tần vương.”

Bàng Lạc Tuyết biết hai vị này cuối cùng là trợ thủ đắc lực nhất cho Tần vương khi ngồi lên hoàng vị, mặc dù cuối cùng rơi vào kết quả được chim quên nả, đừng cá quên nơm.

”Hai người này tuy là bằng hữu của Tần vương, bất quá hiện tại chỉ là quan hệ bình thường, huống hồ hai vị này cũng là chính nhân quân tử, chỉ bất quá bị miệng lưỡi Tần vương mê hoặc. Nếu có thể để cho bọn họ nhìn thấy bản chất thật của Tần vương, dù cho không có lợi gì cho chúng ta, ít nhất cũng không thể để hai người này trở thành trợ lực của Tần vương.

Thích Dao hơi cúi đầu suy nghĩ, nhìn kỹ một lát, hai người giơ tay nhắc chân quả thật trang nhã, quân tử rong chơi ngay thẳng, hai người mặc dù ở nơi này, thế nhưng cũng chỉ là nghe đàn, vẫn chưa làm bất luận cử chỉ gì không tốt, nhất là Lâm Thanh, l.q.d nhìn mày thanh mắt đẹp, so sánh với Tô Ấp cả lơ phát phơ không biết gặp bao nhiêu lần. Thế là nói: “Tuyết nhi nhìn người rất chuẩn, ta thấy Tô công tử này không có chứng chặc giống như Lâm công tử. Bất quá đã có thể kết giao, đương nhiên cũng không thể bỏ qua cơ hội này.”

Bàng Lạc Tuyết nghe thấy lời Thích Dao, như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

Hai người cùng nhau dắt tay ra khỏi mật thất, ở trong phòng Thích Dao, gọi Tiết ma ma tự mình đưa đến phòng hai người kia một bình Bách Hoa tửu.

Tiết ma ma gật đầu, đương nhiên không dám hỏi nhiều, tự mình cầm một bình Bách Hoa tửu đến, đi tới cửa sửa sang lại y phục cùng chải tóc mới gõ cửa.

“Mời vào.” Trong giọng nói của Tô Ấp mang theo vài phần lười biếng, mắt xếch hẹp dài nửa hé mở, quá bất hôm nay cũng rất hài lòng.

Tiết ma ma cười nói: “Nhị vị công tử thật may mắn, Bách Hoa tửu này là một chút thành ý của Dao lâu chủ.”

Lâm Thanh cười nhận lấy, Tô Ấp thật là miệng lưỡi ác độc: “Lâu chủ của người thật biết làm ăn, vừa đánh vừa xoa, chiêu này dùng cũng thực tốt.”

Tiết ma ma chỉ cười cười: “Nhị vị công tử thực sự biết nói đùa, đến Thúy Vi của chúng tôi thì đều là khách nhân, nô gia chỉ là cẩn thận hầu hạ. Nhị vị công tử nếu là có chỗ bất mãn xin cứ nói.”

Lâm Thanh là người thành thật, không đành lòng làm khó Tiết ma ma, thân thủ tiếp nhận rượu, cười nói: “Người không cần chấp nhặt cùng hần, rượu này chúng ta nhận, đa tạ lâu chủ của người, nếu như có thể, bản công tử muốn mời lâu chủ của người uống mấy chén, người xem có được hay không?”

Tiết ma ma nói: “Nô gia này liền vì nhị vị công tử thu xếp, nhị vị công tử còn có cái gì khác muốn phân phó không?”

“Không có gì nữa, cái này là tặng ma ma uống trà.” Lâm Thanh nói, thuận tiện đem một xâu bện nhét vào trong tay Tiết ma ma.

Tiết ma ma cung kính xin cáo lui.

Đi tới gian phòng của Thích Dao, Tiết ma ma theo như lời lúc nãy một năm một mười nói lại tất cả cho Thích Dao cùng Bàng Lạc Tuyết. Thích Dao càng không có ấn tượng tốt đối với Tô Ấp, phất tay để Tiết ma ma dẫn đường, hai người đi tới chỗ gian phòng của bọn họ. Phất tay bảo Tiết ma ma đi xuống, đóng cửa lại.

Thích Dao cười vui vẻ, Bàng Lạc Tuyết cùng ở phía sau của nàng ôm cây đàn. Lâm Thanh còn thi lễ nói: “Dao lâu chủ thực sự là nể tình, hôm nay Thúy Vi lâu khai trương, tại hạ chúc Dao lâu chủ sinh ý thịnh vượng.”

Thích Dao chau chau mày nói: “Thừa công tử chúc mừng, tiểu nữ tử cảm kích khôn cùng.”

Lâm Thanh lại nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết: “Tiếng đàn của Như Yên cô nương tinh diệu, tại hạ thật thán phục.”

Bàng Lạc Tuyết lễ độ trả lời: “Công tử khen lầm rồi, tiểu nữ tử cầm kỹ chỉ thường thôi, chỉ là vừa nãy biểu diễn khúc Hàn Giang, chủ yếu cũng là vì giải sầu nội tâm, chỉ là tiểu nữ thủ pháp không đủ, không thể để cho các vị đều hài lòng là lỗi của Như Yên.”

Tô Ấp trầm nghĩ: Khúc Hàn Giang kia quả nhiên lợi hại, bình thường Tấn vương ẩn giấu tâm tình tốt như vậy đều bị người lời ra hết, còn nói cầm kỹ như kém, bất quá cũng nhờ Như Yên cô nương này, bằng không chính mình còn muốn toàn tâm toàn ý đem Tấn vương trở thành bằng hữu cùng sinh cùng tử. Mà mình tại sao chết cũng không biết. Thế là trên mặt Tô Ấp cũng có tươi cười: “Như Yên tiểu thư tiếng đàn tinh diệu, tại hạ tam sinh hữu hạnh mới có thể nghe tiểu thư đánh đàn một khúc. Hôm nay có thể cùng tiểu thư quen biết đương nhiên là duyên phận, không bằng cùng uống một chén coi như là kết giao bằng hữu. Sau này có phải dùng tới sự giúp đỡ của Tô Ấp ta, nhất định sẽ không chậm trễ.”

Bàng Lạc Tuyết thấy mục đích đã đạt được, có mấy lời không cần phải nói quá nhiều, mọi người đều là người thông minh, nói quá nhiều ngược lại bị người hoài nghi.

Bàng Lạc Tuyết cong mày cười, làm cho Tô Ấp nhìn ngây dại. Bàng Lạc Tuyết nói cái gì đều nghe không vào, chỉ nhớ rõ cặp con ngươi ẩn tình kia. Lâm Thanh lờ hẩn một cái, mới hồi phục tinh thần lại.

Thích Dao tự mình rót rượu, bốn người cùng uống mấy chén, không có Tần Vương ở đây ngăn cách, bốn người trái lại ở chung thật vui.

Bàng Lạc Tuyết lại vì hai người bọn họ tự mình đàn một khúc ‘Vui mừng gặp lại’, ý nghĩa càng lộ vẻ sâu thẳm, trong từ khúc nồng đậm niềm vui làm cho ngăn cách giữa bốn người đều tan rã ...

Thích Dao bưng ly rượu lên, một chén sau đó một chén uống cạn hết, hai gò má dần dần trở nên phấn hồng, mà chính nàng lại không có để ý.

Lâm Thanh ngồi ở đối diện yên lặng nhìn Thích Dao ngồi ở chỗ kia, gờ tay nhấc chân đều toát ra khí chất, không giống nữ nhân trải qua dày dạn gió sương. Có lẽ Lâm Thanh nhìn quá mức nghiêm túc, hoàn toàn không thấy được Thích Dao cũng đang nhìn hẩn.

Bộ dáng Lâm Thanh chuyên chú rơi vào trong mắt Thích Dao, Thích Dao không nhịn được cười một tiếng, Lâm Thanh bỗng nhiên hoàn hồn, hình dáng của hai người rơi vào trong mắt lẫn nhau.

30. Chương 30: Đoạt Quyền

Màn đêm buông xuống, Thích Dao ở lại Thúy Vi lâu xử lý các một số chuyện, Bàng Lạc Tuyết cùng với Liên Diệp Liên Ngẫu trở lại Quốc công phủ.

Trong Cẩm Tú các Dương thị đang ngồi ngay ngắn trước bàn ở chính sảnh, Bàng Lạc Băng hai mắt sưng đỏ đứng trước mặt Dương thị.

Dương thị vốn không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhìn Bàng Lạc Băng giống như thỏ nhỏ bị hoảng sợ đang khấn trương vò vò khăn tay, mặc dù nhìn Bàng Lạc Băng tương tự năm phần cùng tam di nương, thế nhưng Dương thị không nghĩ sẽ quy tội chuyện tam di nương hại nàng lên người Bàng Lạc Băng, Dương thị nhìn l.q.d tỳ nữ bên người của Bàng Lạc Băng, cười lạnh một tiếng, nha đầu này là Tiểu Ngọc, nha hoàn bên cạnh của tam di nương, chắc là Dương Đình kia bản thân không yên lòng, sợ nàng hành hạ Bàng Lạc Băng.

Dương thị ngẩng đầu hướng Bàng Lạc Băng cười một cái, nói: “Băng nhi, đến đây.”

Bàng Lạc Băng nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn mắt Dương thị, lại nghiêng đầu nhìn nhìn Tiểu Ngọc đứng bên cạnh, Tiểu Ngọc nháy mắt với nàng, Bàng Lạc Băng mới chậm rãi đi đến bên cạnh Dương thị.

Dương thị đương nhiên là nhìn thấy động tác của Bàng Lạc Băng, nhíu nhẹ chân mày, liếc mắt nhìn Tử Tước bên cạnh, l.q.d. Tử Tước ngầm hiểu nói: “Phu nhân muốn nói chuyện riêng tư cùng tam tiểu thư, bọn nô tỳ lui xuống trước đi, tam tiểu thư tạm thời ở tại thiên điện Cẩm Tú các, nô tỳ đã cho hạ nhân quét dọn xong rồi.”

Tử Tước nói xong cũng gọi hạ nhân ra, tuy rằng Tiểu Ngọc khó xử, tam di nương đã dặn nàng một tác cũng không được rời tam tiểu thư, mà tình huống trước mắt này, lại không được phép tự mình hành động, chỉ có thể theo Tử Tước ra ngoài.

Trong lòng Bàng Lạc Băng lộp bộp lo lắng, đại phu này chẳng lẽ đã nói xấu chuyện gì, đều do mẫu thân hại nàng, bây giờ nàng bị liên lụy vào chuyện này, vành mắt tức thì đỏ lên: “Băng nhi thỉnh an mẫu thân.”

Dương thị mỉm cười nói: “Đứng lên đi, Băng nhi năm nay cũng gần tròn mười tuổi, cũng trở mã thành đại cô nương rồi, người yên tâm, chuyện của mẫu thân người, đương nhiên có cha người làm chủ, người nên an tâm ở trong Cẩm Tú các, ta mời ma ma dạy Tuyết nhi đến dạy người quy củ, sau này không có cha người cho phép, l.q.d người không thể đi gặp mẫu thân người, nếu để phụ thân người biết được, không chỉ mẫu thân người bất hạnh, người cũng sẽ bị phụ thân người chán ghét mà vứt bỏ, những chuyện này người phải cẩn thận một chút, có cần cái gì, thiếu cái gì cứ tìm ma ma bên cạnh ta nói một tiếng, không cần khách khí với mẫu thân. Hôm nay trời cũng tối rồi, người về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Bàng Lạc Bằng ở dưới cần thận nghe, mắt đỏ quầng nói: “Đa tạ mẫu thân giáo dục, Bằng nhi đã biết.”

Nói xong, cúi đầu cáo lui.

Ra cửa, Bàng Lạc Bằng một đường trở lại, thiên diện mặc dù không lớn, thế nhưng so với viện của nàng thì lớn hơn nhiều, Tiểu Ngọc đang ở trong viện lo lắng chờ đợi. Bàng Lạc Bằng chạy tới nhào vào trong lòng Tiểu Ngọc bắt đầu khóc.

Tiểu Ngọc hoảng sợ: “Tam tiểu thư, phu nhân đã làm khó dễ người sao?”

Bàng Lạc Bằng lắc lắc đầu khóc không ngừng: “Mẫu thân, mẫu thân nói không được phụ thân cho phép, không cho ta gặp mẫu thân, Tiểu Ngọc tỷ tỷ, người nói ta có phải sau này sẽ không được gặp lại mẫu thân nữa hay không?”

Bàng Lạc Bằng khóc thê thảm, thanh âm có chút khàn khàn, Tiểu Ngọc vội vàng an ủi nói: “Tam tiểu thư đừng khóc nữa, khóc như vậy làm tâm nô tỳ cũng đau, phu nhân kia chỉ là hù dọa người, l.q.d tam phu nhân cho nô tỳ đi theo người, đương nhiên có phương pháp làm cho người đi khỏi đây, tiểu thư chỉ cần nhẫn nại một thời gian ngắn, qua mấy ngày, tam phu nhân đương nhiên sẽ mang người trở lại.”

Bàng Lạc Bằng nghe đến đó mới dần dần ngừng khóc.

Tử Tước trở lại chỗ Dương thị: “Phu nhân, nô tỳ đã tìm hiểu rõ, tam phu nhân bị giam ở trong viện, tứ phu nhân đến bây giờ còn chưa tỉnh, nô tỳ Tiểu Ngọc đi theo bên cạnh tam tiểu thư kia, nô tỳ cảm thấy không yên lòng, tam phu nhân chắc chắn sẽ không nguyện ý để cho tam tiểu thư theo phu nhân, phu nhân, chúng ta có phải nên nghĩ cách đưa Tiểu Ngọc khỏi đây hay không, để tránh nằng sinh chuyện.”

Dương thị gật gật đầu: “Tính tình của tam di nương, ta đương nhiên biết rõ, nằng sao có thể để nữ nhi giao cho ta dạy dỗ, sớm muộn cũng tìm cách, Tiểu Ngọc này là nha hoàn thiếp thân của nằng, người cho người để ý cần thận, đừng để Tiểu Ngọc gây ra chuyện, còn nữa, ngày mai Tuyết nhi qua đây, sớm một chút chuẩn bị một ít thức ăn nằng thích. Một lát nữa chuẩn bị ít đồ đưa đến chỗ nhị phu nhân, dặn nằng chăm sóc tốt Bàng Lạc Vũ, bằng không, Cẩm Tú các này dù sao cũng rộng, không bằng để đại tiểu thư tới nơi này ở cùng tam tiểu thư, cho nằng tỉnh ngộ, làm cho nằng biết, vị trí này không phải ai cũng có thể làm, Dương gia ta mặc dù xuất thân sa sút, thế nhưng bốn phu nhân thế nào cũng là Dương quốc công phủ, đây là sự thực không thể chối cãi. Dù cho hiện tại nhà mẹ đẻ nằng có được thánh tâm, bất quá cũng chỉ là tiểu thư một Hầu phủ, hưởng hồ ta mấy năm nay đều ần ần, làm cho nằng ngày càng cần rõ, tháng sau tiên tiêu hăng thẳng giảm phân nửa để tỏ ý khiển trách.”

Tử Tước lĩnh mệnh đi đến viện của nhị phu nhân, lúc này nhị phu nhân đang tự mình sắc thuốc cho Bàng Lạc Vũ, mặc dù thân thể Bàng Lạc Vũ đã tốt lên bảy tám phần, thế nhưng tâm lý bị hoảng loạn, lại thêm bị thổ huyết, thân thể cần tẩm bổ thật tốt, đôi tay đã bị phá hủy, thêu thùa may vá sợ là cũng không thể động tới được nữa. Nghe được tin đại phu nhân truyền tới, hận không thể đi lên đánh Tử Tước hai bạc tay, đại phu nhân trước đây ôn nhu mềm yếu không ngờ hiện tại tâm tư lại độc như vậy, nếu mình ngồi đây chờ chết, chắc hẳn chính mình cùng Vũ nhi không trụ được bao lâu, cũng không thể dạy dỗ trước mặt người khác, đáng trách đại phu nhân có đích nữ, bằng không nằng hà tất gì phải rơi vào cảnh bị đại phu nhân áp chế như hôm nay. Tự cắn môi mình đến chảy máu.

Tử Tước thu vào mắt, trong lòng càng khinh thường, nhị phu nhân luôn luôn giả dối, chỉ là phu nhân mấy năm nay nhịn nhiều lần như vậy, còn không biết thu liễm mà còn làm trầm trọng thêm, làm bấy quá nhiều, cuối cùng bị báo ứng, không thể nhịn được nữa đương nhiên cũng không cần nhịn. Cái nhà này đương gia chủ mẫu chính là Dương thị, mặc kệ người xuất thân thật tốt, thiếp cũng chỉ là thiếp.

Sau khi chờ Tử Tước đi rồi, nhị phu nhân đóng cửa lại, hung hăng đập vỡ cái chén ở trên bàn, lại đẩy tấm bình phong rơi trên mặt đất còn không hả giận, chính mình đường đường là đích nữ của Hầu phủ, muối muối là đương triều quý phi, đệ đệ là tướng quân, xuất thân chính mình thế nào so ra lại kém đại phu nhân Dương quốc công phủ ngày càng sa sút kia. Đại phu nhân này chỉ cần có người một ngày, chính mình liền vĩnh viễn bị người áp chế, loại cảm giác này nằng thực sự là chịu đựng quá đủ rồi. Vũ nhi của mình đã cập kê, hôn sự của Vũ nhi là đại phu nhân làm chủ, mình thế nào cũng không thể để cho đại phu nhân làm hại nữ nhi của mình, thế là sửa sang lại y phục, lại phân phó người cầm một chút thuốc bổ, đi đến hướng thư phòng.

Tứ di nương sinh non làm cho thân tâm Bàng quốc công mệt mỏi, đại phu nói Đinh Nhi chịu đả kích quá lớn còn đang hôn mê, chắc hẳn ngày mai tỉnh lại lại sẽ làm một trận ốm, mặc dù Bàng quốc công chính trực đứng tuổi, thân thể lại càng ngày càng kém. Chính mình cũng muốn một đứa con trai, tứ di nương vừa mới mang thai làm cho ông cao hứng một chút, lại bởi vì tam di nương đổ ị mà mất đi một đứa nhỏ.

Bàng quốc công đang chìm giữa suy nghĩ của mình, quản gia gõ cửa nói: “Lão gia, nhị phu nhân tới.”

Bàng quốc công từ trong suy nghĩ tỉnh lại, ngẩng đầu nói: “Để cho nàng đi vào đi.”

Nhị phu nhân tự mình bưng thuốc bổ tiến vào thư phòng: “Thiếp thân tham kiến lão gia, gần đây trong phủ xảy ra quá nhiều chuyện, thiếp thân biết trong lòng lão gia cũng rất khổ sở, thiếp thân cũng là như vậy, thiếp thân tự biết chính mình không giúp được gì, cho nên tự mình làm canh bổ cho lão gia.”

Bàng quốc công tự mình nhận lấy, lại kéo nhị phu nhân tới ngồi bên cạnh nói: “Thực là vất vả cho nàng rồi, Vũ nhi bị tội lớn như vậy, trong lòng ta cũng không chịu nổi, nàng phải chiều cố nó thật tốt. Cũng phải chú ý thân thể của mình.”

Về mặt nhị phu nhân e thẹn: “Phu nhân hôm nay bị ủy khuất, cũng trách ta thân là muội muội không thể thay tỷ tỷ phân ưu, làm phiền tỷ tỷ tự mình giáo dục Bàng nhi, lại phải làm lụng vất vả cho cái nhà này từ trên xuống dưới. Thiếp thân cho người hầm thuốc bổ cho tỷ tỷ tẩm bổ thân thể, tỷ tỷ dù sao cũng đã ba mươi, thân thể khó tránh khỏi ăn không tiêu, thiếp thân có ý định giúp tỷ tỷ, lại sợ bị tỷ tỷ hiểu lầm, lão gia có thời gian thì ở cùng tỷ tỷ nhiều một chút, thiếp hôm nay thấy, khoe mắt tỷ tỷ đều xuất hiện vết vân nhỏ, mặc dù lão phu nhân để cho Tuyết nhi học quản gia, chỉ là Tuyết nhi còn quá nhỏ, phải bận tâm làm phiền tỷ tỷ.”

Nhị phu nhân nói xong nhú mày, mặc dù nhị phu nhân mới hơn hai mươi tuổi, được bảo dưỡng thật thỏa đáng, một chút cũng nhìn không ra đã sinh con, lại thêm hôm nay tận lực trang điểm, rơi vào trong mắt Bàng quốc công hiền lành không ít.

Bàng quốc công nghĩ đến bộ dáng tiêu tụy của phu nhân, lại nhìn thấy nhị phu nhân giống như hoa đào ngày xuân liền nói: “Nàng cũng có lòng, phu nhân đích thực rất mệt nhọc, tam di nương lại không hiểu chuyện, mặc dù có Tuyết nhi giúp đỡ dù sao cũng còn nhỏ, thế này đi, ngày mai ta nói với phu nhân, để nàng giúp đỡ quản lý chuyện trong nhà, cũng để phu nhân bảo dưỡng thân thể tốt một chút, việc này trong lòng ta hiểu rõ.”

Trong lòng Nhị phu nhân mừng thầm, chỉ cần có quyền quản gia, còn cần phải để ý chuyện đại phu nhân cất xén tiền tiêu hằng tháng của nàng sao, chỉ cần còn nàng ở đây, đại phu nhân sẽ không thể đụng đến Vũ nhi của nàng.

Nhị phu nhân cung kính nói: “Thiếp thân đương nhiên cũng là vì lo lắng cho tỷ tỷ, chỉ cần mọi người chúng ta đoàn kết là tốt.” Nói xong nhu nhược như không có xương sống rúc vào trong lòng Bàng quốc công.

Nhìn mỹ nhân trong ngực, Bàng quốc công nói: “Hôm nay ở lại thư phòng đi.”

Nhị phu nhân ôm thắt lưng Bàng quốc công gật gật đầu.

Ánh nến ôn hòa chiếu sáng một phòng đầy tính cảm, chỉ là giọt nến sắc hồng kia lưu lại nỗi buồn nồng đậm.

31. Chương 31: Mưa Gió Nổi Lên

Trong Thính Vũ hiền.

Thân thể Bàng Lạc Vũ không sai biệt lắm đã tốt lên, từ sau khi bị hoàng hậu trách phạt, nàng vẫn luôn ở đây dưỡng bệnh, cũng không gặp được Tấn vương, mặc dù hắn vẫn lén lút viết thư an ủi cho nàng, thế nhưng cũng cảm thấy mất mát.

Từ sau khi Tụng Chi bị đánh đuổi ra ngoài, tâm phúc bên người của nàng liền thiếu hụt, việc truyền tin tạm thời giao cho Cúc Thanh. Cũng may thân thể chính mình rất cứng cáp tốt. Hừ, lần này mặc dù bị thương là ngoài ý muốn thế nhưng dù sao Bằng Lạc Tuyết vì vậy mà có được vinh dự đặc biệt, suy nghĩ một chút liền ghen tức. Bất quá nàng tin không lâu trong tương lai sắp tới, chờ mình ngồi lên được vị trí Tấn vương phi, Bằng Lạc Tuyết cũng chỉ là một nắm bột trong tay mình, mặc cho mình nhào nặn.

Lạc Tuyết các.

Bằng Lạc Tuyết ở dưới đèn nhìn kỹ báo cáo Thích Dao đưa đến. Quả nhiên Thúy Vi lâu khai trương thật thuận lợi. Thích Dao quản lý thật không tầm thường, ngay cả những chuyện gây hấn cũng giải quyết ổn thỏa, còn thuận tiện thuê ba tòa nhà trong kinh thành, chẳng khác nào nắm giữ toàn bộ kinh thành trong tay mình. Mặc dù là lão đại của Thúy Vi lâu, thế nhưng đối với ba chỗ đó đều tập trung chủ yếu vào chinh đồn và cải cách. Thích Dao nắm giữ Thúy Vi lâu, bây giờ nơi này chính là khu hoàng kim lớn nhất kinh thành.

Bằng Lạc Tuyết ý bảo Thích Dao dùng danh nghĩa bản thân tập trung tất cả các thợ thêu và thợ làm trang sức trong kinh thành lại, mở một cửa hiệu y phục cùng trang sức, lấy tên cửa hàng là Lâm Lang các, Lâm Lang các đương nhiên sẽ trở thành nơi các quý cô nương yêu thích nhất kinh thành, những thứ trang sức chỉ độc nhất vô nhị, thiết kế chế tạo tốt nhất. Cho dù là một chiếc khăn tay, Lâm Lang các cũng sẽ làm thật tinh xảo, đến cả trong cung cũng không thể sánh bằng. Cho nên các nương nương trong cung sẽ thường xuyên sai phái tỷ nữ xuất cung đến mua. Yên chi bột nước bởi vì có vườn mẫu đơn, Liên Diệp cam kết tự điều chế tốt nhất kinh thành, bản thân Liên Diệp cũng tự đến học chế tạo, bây giờ cũng bận tối mày tối mắt. Liên Ngẫu được nàng phái đi học nghề làm rượu độc nhất kinh thành, mà tất cả chi phí này đều được ủng hộ từ Thúy Vi lâu.

“Hát xì” Bằng Lạc Tuyết cầm khăn tay lên che miệng, thời tiết tháng tư vì sao hàn khí lại dày đặc như vậy. Chắc hẳn là có người nhắc đến nàng.

Ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, ngày tốt như vậy, sợ là có người lại không chịu nổi tịch mịch.

Ngày thứ hai.

Bầu trời ngoài cửa sổ có chút mờ mịt, Tử Quyên đang hầu hạ nàng mặc quần áo vào, rửa mặt hoàn tất, mặc vào một cái áo choàng, đi đến Cẩm Tú các.

Đại phu nhân vừa mới dậy, chắc hẳn hôm qua ngủ được không ngon, tinh thần có chút mệt mỏi. Bằng Lạc Tuyết tự mình bưng trà sâm, mang qua hầu hạ Dương thị uống.

Dương thị dịu dàng nâng trà lên uống, nói: “Hôm nay tới sớm như vậy, phụ thân con đã cho người tới đây nói hôm nay đến chủ viện ăn cơm, lão thái thái nói ta ăn cơm xong đến Hà Hương viện, ta đoán là có chuyện muốn nói, đúng rồi, ca ca của con đưa tới một lượng vải vóc, ta đã cho người đưa đến Hà Hương viện, đợi chút nữa con cũng chọn một chút.”

Vừa mới nói xong liền nghe thấy Bằng Lạc Băng qua đây thỉnh an.

Dương thị gật gật đầu. Tử Tước tự mình dẫn người tiến vào.

Bằng Lạc Băng một thân váy sam màu tím nhạt đã cũ kỹ, bên ngoài che một cái áo khoát mỏng. Tiểu Ngọc cũng ở phía sau của nàng.

Tiến vào kính cẩn hành lễ: “Băng nhi thỉnh an mẫu thân.”

Dương thị gật gật đầu: “Chờ chút nữa, đến trong viện phụ thân người ăn cơm xong. Sách ca đưa tới một lượng vải, một lát người cũng chọn vài kiểu, may mấy bộ xiêm y. Người vừa tới sợ là y phục không nhiều, lấy y phục Tuyết nhi đến mặc tạm đi.”

Bằng Lạc Băng nghĩ thầm y phục này là Tiểu Ngọc chọn, chắc hẳn nàng có lý do. Ngẩng đầu nhìn Dương thị nói: “Đa tạ mẫu thân.”

Dương thị gật gật đầu, sau khi chờ thu thập tất cả xong. Mặc áo choàng vào, nói với các nàng: “Được rồi, đi thôi.”

Nói xong quay đầu đi ở đằng trước, Bàng Lạc Tuyết cùng Bàng Lạc Băng theo ở phía sau.

...

Tới chủ viện, Bàng quốc công đã ngồi ở trên tháp, nhị phu nhân về mặt e thẹn đứng ở bên người Bàng quốc công, hai người vô cùng thân thiết nói chuyện.

Đại phu nhân đi vào liền nhìn thấy hai người cười cười nói nói rất náo nhiệt, trong mắt thoáng qua một tia mất mát không dễ phát hiện, rất nhanh cười nói: “Khí sắc muội muội hôm nay rất tốt.” Lại quay đầu nói: “Thỉnh an lão gia.”

Bàng quốc công gật gật đầu.

Bàng Lạc Tuyết cùng Bàng Lạc Băng cũng vội vàng nói: “Thỉnh an phụ thân.”

Về mặt nhị phu nhân đặc ý: “Tham kiến phu nhân, phu nhân sao lại nói vậy, ta thấy gần đây khí sắc của phu nhân không được tốt, vài ngày trước Quý phi đưa tới rất nhiều dược phẩm từ phía đông, dưỡng sắc đẹp không gì tốt hơn, lát nữa muội muội liền đưa tới Cẩm Tú các một ít.”

Bàng quốc công kéo tay phu nhân: “Tay lạnh như vậy, tuy là tháng tư, thế nhưng thân thể nàng luôn yếu đuối, vừa lúc Nhược Sinh là một người cẩn thận hiểu biết, mặc dù nàng có Tuyết nhi giúp đỡ, nhưng ta vẫn là không yên lòng, sau này để Nhược Sinh giúp nàng quản gia, nàng cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt. Nhìn nàng tiêu tụy rất nhiều.”

Trong lòng Dương thị giật mình nói: “Như vậy đương nhiên tốt rồi, chỉ là trong nhà việc vất vả nhiều, muội muội cũng phải dưỡng tốt thân thể, dù sao Vũ nhi thân thể không tốt, làm phiền nhị phu nhân chiếu cố, trọng yếu hơn là muội muội có thể sinh cho lão gia thêm nhi tử.”

Lời này nói trúng chỗ đau của Vương di nương, thế nhưng cũng đã lẫn lộn trong đại gia tộc nhiều năm, như thế nào lại không hiểu: “Đa tạ phu nhân quan tâm, Vũ nhi đã tốt không sai biệt lắm. Muội muội cũng sẽ học tập phu nhân nhiều hơn, giúp đỡ phu nhân quản lý chuyện lớn nhỏ trong nhà, để người cũng có thể nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Hai người nhìn nhau cười, các loại tư vị cũng chỉ có bản thân mình biết.

Bàng quốc công hài lòng gật gật đầu, thế là cho người bày cơm, nhị phu nhân ở một bên hầu hạ. Mấy người đều ôm tâm sự.

Vừa mới ăn cơm xong, quản gia đưa tới trà xanh cho Bàng quốc công súc miệng.

Lúc này Bàng Lạc Vũ tiến vào, một thân màu trắng thuần khiết, tóc búi đuôi ngựa ra phía sau, sắc mặt còn có chút tái nhợt, ở một bên cung kính nâng trà phụng dưỡng.

Nhị di nương thấy Bàng quốc công không có phản ứng trong lòng cũng quýnh lên. Hướng Bàng Lạc Vũ nháy mắt ra hiệu.

Bàng Lạc Vũ quỳ xuống nói: “Vũ nhi thỉnh an phụ thân, thỉnh an mẫu thân.”

Bàng quốc công nhìn thấy trên tay Bàng Lạc Vũ còn lưu lại vết thương, tay bưng chén run nhè nhẹ.

Trong lòng cũng có chút không đành lòng, dù sao cũng là nữ nhi của mình, lúc trước không có Tuyết nhi Băng nhi, hiểu rõ nhất chính là nàng. Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt nhị di nương khẩn cầu, trong lòng mềm nhũn. Giơ tay lên tiếp nhận ly trà: “Đứng lên đi, trên mặt đất hàn khí nặng, người bệnh nặng mới khỏi, đừng để phát bệnh. Sau này học tập quy củ thật tốt, tránh không được làm chuyện sai trái.”

Nhị phu nhân cũng là cầm khăn tay khấn trương đứng ở một bên, Dương thị tự mình tiến lên nâng Bàng Lạc Vũ dậy nói: “Người đã cập kê, sau này làm một chuyện gì đều phải thời khắc chú ý thân phận của mình, ai cũng không muốn để cho lão gia lo lắng.”

Bàng Lạc Vũ vội vàng nói: “Đa tạ mẫu thân nhắc nhở, sau này Vũ nhi sẽ ghi nhớ ổn thỏa.”

Bàng Lạc Tuyết ở bên cạnh nhìn về mặt Bàng Lạc Vũ nhu nhược chỉ muốn buồn nôn, nếu như cứ như vậy muốn mạng của nàng chẳng phải là quá tiện nghi cho Bàng Lạc Vũ.

“Đợi lát nữa cùng đến chỗ lão phu nhân thỉnh an, ca ca cho người đưa tới rất nhiều vải vóc hiếm lạ, chọn xong, qua mấy ngày, ca ca người cũng đã trở về.”

Về mặt Bàn Lạc Vũ mừng rỡ, thế nhưng suy nghĩ lão thái thái kia tính tình cổ quái như vậy, lập tức trong lòng cũng không còn vui vẻ như trước.

Bàn quốc công không chú ý tới biểu tình biến hóa của Bàn Lạc Vũ, trái phải dặt tay phu nhân cùng nhị di nương, chuẩn bị tới Hà Hương viện.

Lúc này, về mặt quản gia sốt ruột chạy vào nói: “Lão gia, không xong rồi...”

Bàn quốc công kìm nén không vui trong lòng nhìn ra ngoài.....

32. Chương 32: Phượng Hoàng Hỏa

Quản gia thở hổn hển chạy tới, một bên thở dốc, một bên đứt quãng nói: “Lão gia, tứ phu nhân, tứ phu nhân...”

Trong lòng Bàn quốc công như muốn nhảy dựng, chặn lại nói: “Tứ phu nhân bị làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Quản gia thở mạnh một hơi, vẫy tay với Bàn quốc công, làm cho mọi người chung quanh đều khẩn trương: “Tứ phu nhân tỉnh lại, chỉ là nghe nha hoàn bên người tứ phu nhân đến báo, l.q.d tứ phu nhân biết được đứa nhỏ của mình không còn, bây giờ khóc náo không ngừng, bọn nha hoàn đều ngăn không được, lão gia ngài mau đến đó xem một chút đi.”

Bàn quốc công nhíu nhíu mày, mặc dù biết tứ phu nhân tỉnh lại khẳng định sẽ không tiếp nhận được chuyện này, thế nhưng cũng không ngờ sẽ náo thành cái dạng này. Hiện tại đang định đi đến chỗ lão phu nhân, vậy phải làm sao bây giờ.

Dương thị nói: “Lão gia trước tiên đi an ủi tứ muội muội một chút, ta cùng nhị muội muội mang theo bọn nhỏ đi thỉnh an lão phu nhân trước, để tránh lão phu nhân sốt ruột chờ.”

Nhị phu nhân cũng nói: “Đúng vậy, lão gia, chắc hẳn tứ muội muội hiện tại thật khổ sở, không thể không đến chỗ lão thái thái, mà bây giờ tứ muội muội đang náo loạn, l.q.d hay là lão gia đi tới đó, để tránh quấy nhiễu lão thái thái, vẫn là phu nhân nghĩ chu đáo.”

Bàn quốc công gật gật đầu.

Tuy trong lòng Nhị phu nhân không cam lòng, mặc dù rất muốn xem tứ di nương tỉnh lại cực kỳ bị thương, thế nhưng cũng không thể không theo Dương thị đến Hà Hương viện.

Trong Hà Hương viện, lão thái thái tà tà dựa lưng vào gối Phúc Tử ở sau người, bên cạnh có Vương ma ma bưng ly trà hầu hạ bên người, nhỏ giọng nói nói. Thấy phu nhân tiến vào lập tức ngừng miệng.

Dương thị ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vương ma ma, lại rất nhanh quay đầu hướng lão phu nhân.

Dương thị cười nói: “Tham kiến lão phu nhân, hôm nay khí sắc mẫu thân trái lại nhìn tốt hơn nhiều, chắc hẳn mấy ngày nay tĩnh dưỡng cũng có một chút hiệu quả.”

Bàn Lạc Vũ, Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Băng cũng cung kính hành lễ nói: “Tham kiến tổ mẫu.”

Nhị phu nhân cũng đứng ở một bên hành lễ.

Lão phu nhân giương mắt nói: “Đều đã tới, ta tĩnh dưỡng mấy ngày nay trong nhà trái lại náo nhiệt, làm cho ta chỉ chốc lát không được an bình.”

Dương thị vội vàng nói: “Đều là lỗi của con dâu, không quản thúc tốt các muội muội, nên tam muội muội mới có thể phạm sai lầm như vậy, chắc hẳn tam muội muội cũng biết sai rồi, cũng không phải cố ý. Hiện

tại tứ muội muội đã mất đi đứa nhỏ, l.q.d lão gia cũng rất thương tâm, vừa nãy quần gia nói tứ muội muội đã tỉnh, lão gia cũng rất lo lắng, cho nên đã đi xem trước.”

Lão phu nhân cầm trong tay một chuỗi lần tràng hạt chậm rãi đếm, trong phòng trong nháy mắt vắng vẻ im lặng, chỉ có tiếng va chạm giữa lần tràng hạt.

Rất lâu sau lão thái thái mới ngẩng đầu nói: “Việc này tam phu nhân cũng đã bị trừng phạt, tứ phu nhân cũng là không có phúc. Mấy năm nay dưới gối lão gia cũng không được gì, cũng là do các người chưa thành tâm hầu hạ.”

Dương thị cùng nhị phu nhân vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

“Đứng lên đi, còn có đứa nhỏ ở đây, ra bộ dáng gì nữa, việc này sau này hãy nói, hôm nay gọi các người qua đây cũng là bởi vì Sách ca đi du học mấy ngày nữa sẽ trở về, đi qua không ít nơi, vài ngày trước gửi tới một ít gấm vóc hiếm lạ, hôm nay cho các người qua đây lựa chọn.”

“Đa tạ lão phu nhân.”

Lão phu nhân ngẩng đầu nhìn mắt Vương ma ma, Vương ma ma ngẫm hiểu vỗ vỗ tay liền có nha đầu mỗi người ôm một cuộn tiến vào, có chừng hơn mười cuộn, mỗi loại đều vô cùng hoa mỹ.

Dù là Dương thị xuất thân Dương quốc công phủ, nhưng vải vóc tinh xảo như vậy cũng không có biện pháp ngắm nhìn không thôi.

Trên mặt Lão phu nhân lúc này cũng lộ ra nụ cười: “Sách ca thật có ý, mang đến nhiều vải vóc như vậy, chỉ là màu sắc quá mức diễm lệ, không thích hợp cho bà gia như ta, vừa lúc cho các người làm y phục.”

Bàng Lạc Tuyết thấy Bàng Lạc Vũ sờ lên một cuộn phượng hoàng hỏa, sắc vải đỏ rực, kim tuyến tinh tế kết vòng quanh thân phượng hoàng. Xem ra trong lòng Bàng Lạc Vũ vẫn thích nhất là màu đỏ, mặc dù lão phu nhân không thích thứ xuất mặc màu đỏ, l.q.d thế nhưng vẫn nhìn không được sờ một cái, trong mắt Bàng Lạc Vũ thoáng qua vẻ cô đơn, lại dời sang một cuộn vải hoa, màu sắc tương đối đẹp, nháy mắt ý bảo với nha hàng, nha đầu liền mang vải vóc đến giao cho nha đầu của Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Băng cúi đầu đứng ở một bên cũng không có tham gia lựa chọn.

Lão phu nhân cũng ngẩng đầu chú ý tới chỗ này, Bàng Lạc Băng mặc một bộ y sam cũ kỹ, trên mặt vẻ mặt cô đơn cùng tuổi của nàng không tương xứng.

“Vì sao Băng nhi không đến chọn, nhìn y phục trên người người cũng đều đã cũ, tiểu thư nhà cao quý sao lại mặc y phục như vậy, thực sự làm mất thể diện.” Lão phu nhân không vui nói.

Bàng Lạc Băng bên cạnh rơi lệ không nói gì, Tiểu Ngọc đứng bên cạnh lên tiếng: “Hồi lão phu nhân, y phục trên người tam tiểu thư luôn luôn đều là tam phu nhân sắp xếp, lần này tam tiểu thư đến ở trong viện đại phu nhân, tam phu nhân lại đang bị phạt, cho nên tiểu thư không mang theo y phục.”

Chân mày Lão phu nhân nhăn sâu hơn, nhìn về phía Dương thị.

“Con dâu đã cho người lấy y phục lúc trước của Tuyết nhi tới cho Băng nhi mặc, vừa lúc hôm nay đến chọn vải vóc, sẽ may cho Băng nhi thêm nhiều bộ xiêm y. Cũng là thiếp thân lo chưa tới, đêm hôm qua Băng nhi vừa đến, thiếp thân sợ nàng nghỉ ngơi không tốt nên chưa cho người may y phục, tam muội muội còn đang bị phạt nên có chỗ suy nghĩ không chu toàn.”

Lão phu nhân gật gật đầu, ánh mắt Dương thị không vui nhìn về phía Bàng Lạc Băng, thầm nghĩ: Tiểu nha đầu này, tâm cơ lại thâm trầm như vậy. Việc này nhất định là tam phu nhân ở một bên khuyến khích.

Bàng Lạc Băng ở một bên cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của Dương thị, hôm nay sáng sớm tam di nương phân phó Tiểu Ngọc an bài một màn này, cũng may Dương thị cẩn thận, mới không bị bắt lỗi.

Lão thái thái nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi vì sao không chọn? Nhìn không thích hay sao?”

Bàng Lạc Tuyết đi đến phía trước, lướt mắt nhìn vải vóc qua một cái nói: “Tuyết nhi cảm thấy ánh mắt của ca ca vô cùng tốt, mỗi loại đều đẹp, Tuyết nhi chỉ sợ bị lòng tham chi phối, cho nên không dám chọn.”

Lão thái thái nói: “Chuyện này có đáng gì, người thích cái nào trực tiếp chọn là được, chẳng qua chỉ là vài cuộn vải, cùng lắm thì bảo ca ca người mang về thêm vài cuộn.”

Lời của Lão thái thái làm Bàn Lạc Vũ cảm thấy không cam lòng: ‘Đều là nữ nhi của phụ thân, Bàn Lạc Tuyết có thể được Lão thái thái thiên vị, mà bản thân mình bởi vì là thứ xuất, bị Bàn Lạc Tuyết cướp đi tất cả yêu mến.’

Bàn Lạc Tuyết nói: “Vậy không bằng lão phu nhân chọn thay nữ nhi hai cuộn được không?”

Lão phu nhân cũng không từ chối: “Ta thấy phượng hoàng hỏa cũng không tệ, kim tuyến tinh tế trái lại rất hợp với Tuyết nhi. Mây mù tiêu cũng thật đẹp, Tuyết nhi nhìn thấy thế nào?”

Bàn Lạc Tuyết đương nhiên là thích: “Đa tạ lão tổ tông, nữ nhi cảm thấy ánh mắt tổ mẫu thật tốt, l.q.d hai cuộn này Tuyết nhi cực thích, bất quá Bằng nhi muội muội vừa tới trong viện mẫu thân, chuẩn bị ít nhiều cũng có chút phiền toái, hay là đưa cuộn mây mù tiêu này cho tam muội muội, coi như vì tình cảm của tỷ muội chúng ta.”

Lão thái thái mặt mày rạng rỡ: “Cũng chỉ có nha đầu Tuyết nhi là biết chuyện thức thời, nha đầu người đã nói vậy, tổ mẫu đương nhiên là bằng lòng. Còn lại để đại phu nhân chọn hai cuộn đưa đến chỗ tứ di nương, còn lại đại phu nhân tự tính toán. Tứ phu nhân đã tỉnh, các người đi thăm nàng một chút đi, cũng miễn cho lão gia tự mình xử lý phiền phức.”

Về mặt Bàn Lạc Vũ phần uất nhìn Bàn Lạc Tuyết ôm cuộn phượng hoàng hỏa kia, ánh mắt rất nhanh bị đồ kị xâm chiếm, mặc dù cuộn của mình cũng không tệ, thế nhưng so với cuộn kia liền phân rõ một trời một vực.

“Tỷ tỷ là thích thất cuộn vải này sao? Muội thấy tỷ tỷ nhìn rất lâu, nếu như tỷ tỷ thích, Tuyết nhi sẽ đưa cho tỷ tỷ.” Về mặt Bàn Lạc Tuyết chân thành.

Bàn Lạc Vũ nhin giãy giữa ở trong lòng, khóe miệng mỉm cười: “Muội muội nói sai rồi, tỷ tỷ chỉ là nhìn màu sắc này thật sáng rõ, muội muội không cần bận tâm. Cuộn phượng hoàng hỏa này quả nhiên là không tầm thường, có thể thấy ánh mắt lão tổ tông vô cùng tốt.”

Bàn Lạc Tuyết nhếch miệng, thầm nghĩ: ‘Nhìn vẻ mặt người bị đồ kị thiêu cháy. Không khó chịu mới là lạ, người đã muốn chịu đựng, thì Bàn Lạc Vũ người cần phải biết chịu đựng tốt một chút, l.q.d ta nhất định sẽ không nhân từ mà nương tay.’ Thế là cười nói: “Tỷ tỷ phong thái yếu điệu, mặc cái gì cũng đẹp, tỷ tỷ đã không nhận, vậy muội muội cũng không miễn cưỡng, dù sao đây cũng là tâm ý của lão tổ tông.”

Bàn Lạc Vũ trừ bỏ một tia ý cười miễn cưỡng thầm nghĩ: ‘Bàn Lạc Tuyết người hãy chờ đó, ta nhất định phải làm cho người sống không bằng chết, tất cả của người sẽ là của ta.’ Nghĩ rồi ngẩng đầu thân thân thiết thiết kéo cánh tay Bàn Lạc Tuyết cùng đi đến viện tứ di nương.

33. Chương 33: Thấm Hương Uyển

Dương thị cùng với nhị phu nhân đi tới trong viện tứ phu nhân, tứ phu nhân thập phần thích hoa sơn trà, cho nên lão gia tặng Thấm Hương uyển này cho nàng cư trú, lại vì nàng mang thai nên trong viện mua thêm không ít đồ vật, lúc này hoa sơn trà trong viện đã nở, khí thể hùng hực, cùng tâm tình của chủ nhân thật là vừa vặn giống nhau.

Vừa tới trước cửa phòng chính, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng khóc la tê tâm liệt phế, loáng thoáng tiếng có tiếng không liền biết đã khóc không chỉ một hồi.

Dương thị liếc nhìn nhị phu nhân, nhị phu nhân gạt đầu tự mình đẩy cửa ra, quả nhiên Bàn quốc công ngồi ở bên cạnh giường, tứ phu nhân khóc như ruột gan đứt từng khúc.

Nghĩ đến cũng đúng, ở trong nhà này người cùng nàng giao hảo tốt nhất lại hại chết hài tử của nàng, chính mình xuất thân là ca vũ, không có chỗ nương tựa mặc dù đã dùng gia pháp xử trí tam phu nhân, nhưng

nàng cảm thấy vẫn chưa hết giận, nàng hận xuất thân của nàng, thể thể vì hài nhi đã mất mà báo thù. Hai tay nắm thật chặt ga giường, hằn lên dấu vết thật sâu như vậy làm mọi người nhìn thấy mà giật mình.

Dương thị tiến lên trấn an nói: “Tứ muội, người bớt giận một chút đi, có lẽ duyên phận của đứa nhỏ quá cạn với người, điều dưỡng thân thể thật tốt mới là trọng yếu nhất, đứa nhỏ còn có thể tìm lại được.”

Nhị phu nhân cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, tứ muội, thân thể của mình mới là trọng yếu nhất.”

Dương Dĩnh lộ vẻ sầu thảm cười: “Con của ta, con của ta đã không có, các người cũng rất cao hứng đi, ta biết các người không quen thấy lão gia sủng ái ta, cho nên trăm kể ngàn phượng hại con của ta.” Nói xong trợn mắt nhìn.

Lúc này Bàng quốc công cũng có chút không nhịn được, vốn vì tứ phu nhân mất đi đứa nhỏ, chính mình cũng cảm thông với nàng, mình cũng đã xử trí tam phu nhân, thế nhưng nàng như cũ nhất quyết không tha, nửa điểm quy củ cũng không hiểu, ông vì chuyện này mà kết tội oan cho phu nhân, bây giờ còn nhắc lại chuyện cũ.

“Đủ rồi.” Giọng nói Bàng quốc công tức giận làm cho trong lòng mọi người ở đây chấn động, “Dĩnh nhi nàng bảo dưỡng thân thể thật tốt đi, ta đã xử trí tam phu nhân, chuyện này cứ giải quyết như vậy, nếu nàng nửa điểm quy củ vẫn không hiểu, vậy đến ngôi nhà cũ ở ngoại thành điều dưỡng đi.”

Tứ phu nhân nghe thấy thế trong lòng cả kinh: ‘Đến ngôi nhà cũ ở ngoại thành, đi còn có thể trở về sao, lão gia a lão gia, Dĩnh nhi hầu hạ người lâu như vậy, nhưng không nghĩ tới tình cảm của người lại ác như vậy.’ Nàng ở nơi này lâu nay, giỏi nhất là tùy mặt gởi lời, biết mình ở đây náo loạn sẽ chỉ làm lão gia phiền chán, ngắc đầu nói: “Là dĩnh nhi thương tâm hồ đồ mới có thể hồ ngôn loạn ngữ, l.q.d mong nhị vị tỷ tỷ chớ nên trách tội.” Lại nhìn về phía Bàng quốc công nói: “Thiếp thân biết không còn cách nào để thay đổi tâm ý của lão gia, nếu người đã quyết định, Dĩnh nhi nhất định vâng theo.” Nói xong, chảy xuống hai hàng lệ.

Dương thị nói: “Biết muội muội thương tâm hồ đồ, ta cùng với nhị muội muội sẽ không để ở trong lòng, người cứ dưỡng thân thể cho khỏe, sau này đứa nhỏ còn có thể có lại. Lão gia cũng có nỗi khổ của lão gia, mong rằng muội muội có thể thông cảm.”

Tứ phu nhân gật gật đầu, vẻ mặt tuyệt vọng.

Trong lòng nhị phu nhân thật đắc ý, lần này chèn ép được tam phu nhân, lại bởi vì vậy mà tứ phu nhân lại bị thất sủng, trên mặt cũng lộ ra biểu tình thân thiết: “Tứ muội muội yên tâm, bây giờ tỷ tỷ giúp đỡ phu nhân quản lý gia sự, người cần cái gì cứ mở miệng. Hôm nay lão phu nhân thưởng hai cuộn vải cho người, l.q.d mong rằng người thích. Lại nói tam muội muội chắc hẳn cũng không phải cố ý, hiện tại Bàng nhị cũng ở nơi đây, để Bàng nhị tự mình lấy đồ vật tới xem như là thay tam muội muội bồi tội cho người.”

Nhị phu nhân nói xong lời này, trong lòng Bàng Lạc Bàng cả kinh, chính mình vốn định núp ở phía sau nhị vị tỷ tỷ, lúc này cũng không thể không đi nhận lấy hai cuộn vải tự mình ôm lên.

Vốn tứ phu nhân một thân nóng giận, lại thấy nhi tử của cừu nhân ở trước mắt, chính nàng tự mình đưa tới vòng cổ làm hại mình mất đi đứa nhỏ, nhưng lại phải ở trước mặt mọi người ẩn nhẫn, mỗi tấc nhọt đã sớm bị cắn đến xuất huyết, trong lòng mắng nhị phu nhân một trăm tám mươi lần, tiểu nhân đắc chí, tới nơi này khoe khoang, sớm muộn có một ngày người phải trả giá thật lớn. Dùng sức bả ra một mặt tươi cười: “Ta biết việc này cùng tam tiểu thư không có quan hệ, sao lại có thể giận chó đánh mèo với nàng, tam tỷ cũng xuất phát từ vô ý, ta đương nhiên sẽ không ghi hận, làm cho lão gia khó xử.”

Bàng quốc công hài lòng gật gật đầu: “Nàng chịu nghĩ như vậy là tốt rồi, hôm nay nàng nghỉ ngơi thật tốt, nàng còn trẻ, đứa nhỏ còn khả năng có lại, ta còn muốn xử lý công vụ, đi trước, buổi tối sẽ trở lại thăm nàng.”

Dương thị cũng nói: “Vậy lão gia đi mau một chút, nơi này có thiếp cùng nhị muội muội rồi.”

Bàng quốc công gật gật đầu, cùng quản gia rời đi.

Trong phòng mọi người đều ôm tâm tư.

Về mặt tứ phu nhân suy yếu, dù cho thiên hận vạn hận tam phu nhân, cũng lo lắng chống không lại địa vị của lão gia, nhà cao cửa rộng này luôn đầy những loại tính toán, làm cho nàng cảm giác mình giống như

con rồi, một ngày kia dây thừng bị cắt đứt, tính mạng của mình cũng sẽ kết thúc.

Bàng Lạc Tuyết ở một bên nhìn thấy vẻ mặt tứ phu nhân tuyệt vọng tự giấu, nghĩ tới mình cũng chưa sinh ra được đứa nhỏ, bản thân tuyệt vọng không thua tứ di nương, nàng một lòng cho đi, cũng không mong lấy lại thứ gì. Nàng đối với hắn như thiêu thân lao đầu vào lửa, cuối cùng đối lấy chẳng qua chỉ là một nắm tro tàn dư thừa.

Dương thị khe khẽ thở dài: “Tứ muội nên thông suốt một chút, ta biết tứ muội muội có rất nhiều bất đắc dĩ, đời người chính là như thế, đâu có thuận buồm xuôi gió, mọi chuyện đều hài lòng thuận ý. Lão gia cũng có khó xử của lão gia, việc này cũng đã kết thúc, ta hi vọng tứ muội muội thông suốt một chút, con đường sau này của người còn rất dài. Nhìn dáng vẻ của người cũng mệt mỏi, tạm thời người nghỉ ngơi thật tốt. Nhị muội muội cùng ta trở về Cẩm Tú các, ta giao công việc thu hoạch của điền trang, còn có chút việc nhỏ cho người làm, mấy người các người cùng tiểu thư đều trở lại nghỉ ngơi đi, hôm nay mọi người đều mệt mỏi, không cần phải đến Cẩm Tú các thỉnh an ta.”

“Dạ, đa tạ phu nhân.”

“Dạ, đa tạ mẫu thân.”

Dương thị cùng nhị phu nhân trở lại Cẩm Tú các, Bàng Lạc Bằng đương nhiên phải đi theo, Bàng Lạc Vũ cũng là bệnh nặng mới khỏi, hôm nay bởi vì đổ kỵ càng cảm thấy thân thể không còn chút sức lực nào, sớm đỡ tay Cúc Thanh trở lại Thính Vũ hiên. Chỉ có Bàng Lạc Tuyết còn ở trong phòng tứ di nương, nhìn tóc đen tán loạn trên giường, hai mắt sưng đỏ, nước mắt đầy hai má, trong hai mắt không thể tránh được không thương cảm tứ di nương.

“Nhị tiểu thư vì sao không quay về? Thiếp thân rất yếu, sợ là không thể nói chuyện cùng nhị tiểu thư.” Tứ di nương nằm ở trên giường ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà.

Bàng Lạc Tuyết cười nhạt một cái, phất tay để bọn nha hoàn đi xuống, đóng cửa lại: “Ta chỉ là thấy tứ di nương đáng thương, muốn nói chuyện cùng di nương mà thôi, phụ thân tuy không giỏi nói chuyện, nhưng cũng không phải loại người bạc tình vô nghĩa, chắc hẳn tứ di nương đã nhìn rõ lòng người ấm lạnh để thay đổi. Cũng sẽ không để ý thái độ của phụ thân đối với người.”

“Ha ha, đúng vậy, nhớ xuất thân của ta là cầm các, dù cho có mỹ mạo, nhưng không có bất kỳ ai để dựa vào, chỉ có thể dựa vào lão gia, tuy biết rõ lòng người biến hóa, nhưng đến phiên chính mình, các loại tư vị quả nhiên là chỉ có tự mình biết. Không biết nhị tiểu thư nói với ta những lời này là bởi vì nguyên do ta từng vu tội cho phu nhân hay sao?” Tứ di nương nghi ngờ hỏi.

“Di nương suy nghĩ nhiều rồi, ta không có ý tứ này, mẫu thân đương nhiên lại càng không có, nếu như mẫu thân ghen tị, sao có thể để các di nương sinh ra đứa nhỏ, mẫu thân chỉ là có hảo tâm đưa tới thuốc dưỡng thai, di nương không cảm kích là chuyện của mình. Chắc hẳn di nương thông tuệ, kết quả chuyện xạ hương xâm thể đương nhiên không cần Tuyết nhi nói, Tuyết nhi cũng có một câu nói gởi cho di nương, nếu như người muốn sinh tồn trong cái nơi ăn tươi nuốt sống này, nước mắt là không được. Chỉ có chính mình đủ cường đại, mới có thể bảo hộ được người bên cạnh, Tuyết nhi chỉ nói như thế, di nương nghỉ ngơi thật tốt. Tuyết nhi không quấy rầy.”

Nói xong, Bàng Lạc Tuyết xoay người rời khỏi Thâm Hương uyển.

Trong nháy mắt Tứ di nương đóng cửa lại, nước mắt cũng không ngừng được, ủy khuất của chính mình ai có thể hiểu, tâm tư của mình lại bị một cô bé xem thấu, nhị tiểu thư sợ là mặt ngoài thoạt nhìn không đơn giản như vậy, vươn tay sờ lên bụng đã bằng phẳng của mình, lấy mu bàn tay lau khô nước mắt, nếu không giữ được tình cảm của lão gia, chìm khôn lựa cảnh mà đậu, chỉ có chính mình mới tạo ra lối thoát, mới có thể vì con của mình báo thù!

34. Chương 34: Sở Mộc Dương

Bàng Lạc Tuyết vừa ra khỏi viện liền nhìn thấy Tử Quyên đang chờ đợi ở đó, thế là cười cười: “Nhìn vẻ mặt tỷ sốt ruột, đã có chuyện gì sao?”

Tử Quyên nói: “Là Liên Diệp trở về nói có chuyện tìm người, tiểu thư có lời muốn nói cùng tứ di nương sao, chẳng lẽ người đã quên ban đầu bà ấy đã vu tội cho phu nhân.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười: “Chỉ là thấy bà ấy đáng thương, vốn tứ di nương xuất thân không tốt, mặc dù có chút thông minh, dù sao cũng không có tâm tư gì lớn, chờ bà ấy nghĩ thông suốt, tự nhiên nguyện ý giúp mẫu thân một phen.”

“Nhị tiểu thư suy nghĩ thật là chu đáo, phu nhân biết nhất sẽ định hài lòng.” Tử Quyên nói.

Bàng Lạc Tuyết cũng không phủ nhận.

“Nhị tiểu thư, phu nhân phái người đến nói đại công tử ngày mai trở về, chắc hẳn trong nhà muốn sớm chuẩn bị một chút, người giúp xem lại bố trí, đại công tử trở về trong nhà nhất định sẽ tổ chức yến hội, cho nên trong nhà sẽ chỉnh chu lại, phương diện bố trí sẽ nhờ nhị tiểu thư người.” Tử Quyên nói.

“Ngày mai ca ca trở về, thế thật sự quá tốt, chắc hẳn mẫu thân cũng có thể phát tiết, không cần nóng ruột nóng gan ở trong người. Chuyện bố trí lúc trở về mẫu thân đã nói cho ta biết, để cho mẫu thân ta chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Bàng Lạc Tuyết một đường trở lại Lạc Tuyết các, Liên Diệp đã đợi một lúc lâu, vừa thấy Bàng Lạc Tuyết liền vội vàng tiến lên đón, Bàng Lạc Tuyết phát phát tay, Tử Quyên cung kính lui ra, tiểu chủ tử thế nhưng càng ngày càng có khí phách.

Bàng Lạc Tuyết ngồi ở bên cạnh bàn tự rót cho mình chén nước, lại rót cho Liên Diệp một chén hỏi: “Thế nhưng Thích Dao tỷ có chuyện gì?”

Liên Diệp trả lời: “Chỗ Dao tỷ tỷ trái lại không có chuyện gì, Liên Ngẫu đã dựa theo lời tiểu thư phân phó bắt đầu thu mua lương thực, đã có hiệu quả. Còn có, Dao tỷ tỷ gọi tỷ hôm nay cần phải đi tới Thích phủ, còn là chuyện gì, Dao tỷ tỷ trái lại cũng không nói.”

Nàng gật gật đầu: “Gần đây vất vả cho hai người rồi, hôm qua lão phu nhân thưởng vòng tay phỉ thúy, ta nhìn thấy rất đẹp, liền cho người với Liên Ngẫu. Đúng rồi ta bảo Liên Ngẫu thu mua tửu lâu thế nhưng đã làm xong chưa?”

“Hồi tỷ tỷ, việc đã làm xong, mặc dù có người quấy rối, nhưng đã được Thích Dao tỷ tỷ tìm cách giải quyết, tửu lâu trong kinh thành trên danh nghĩa Dao tỷ tỷ đã thu được năm nơi, Đế Cư lâu chúng ta cũng đã bỏ vào túi, thêm việc Dao tỷ tỷ toàn lực hỗ trợ, đầu bếp tốt nhất đều ở tửu lâu của chúng ta, ngay cả đệ nhất Lâm Giang lâu cũng không làm ăn phát đạt nữa, bất quá Dao tỷ tỷ nói ông chủ Lâm Giang lâu không phải người hiền lành, may mà có Lâm Thanh Lâm công tử, mấy lần ông chủ Lâm Giang lâu làm khó đều được Lâm công tử giúp giải quyết.” Liên Diệp từng chút từng chút trả lời.

“Vậy bây giờ ta liền đi Thích phủ tìm Thích Dao, muội đi cùng ta, thuận tiện đi xem Liên Ngẫu.”

“Vâng, tỷ tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết về phòng thay đổi y phục lại, mang sa lên mặt, cùng Liên Diệp từ cửa sau ra, ngồi lên xe lập tức đi đến Thích phủ.

Bàng Lạc Tuyết đang nhắm mắt dưỡng thần, nghĩ vài chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, đột nhiên xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, Liên Diệp không vui nói: “Người lái xe làm sao vậy, làm quấy nhiễu tiểu thư.”

Người đánh xe vội vàng nói: “Có một đứa nhỏ nằm trên đường, hình như là đang bị thương.”

“Vậy xuống xe cho đứa nhỏ một chút bạc, đừng làm chậm trễ hành trình của tiểu thư.” Liên Diệp không vui nói.

Bàng Lạc Tuyết vén rèm cửa sổ lên, nhìn thấy một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi nằm trên mặt đất, trên đùi đầy máu tươi, tư thế của đứa nhỏ này thật kỳ quái, hình như đang ôm thứ gì trong lòng.

Thế là nàng đỡ tay Liên Diệp xuống xe, ra ý bảo người đánh xe ôm đứa bé này đến, ai ngờ người đánh xe còn chưa động, liền thấy đứa bé này trong lòng giật giật, người đánh xe hoảng sợ, l.q.d không dám tiến lên, Bàng Lạc Tuyết tự mình tiến lên, Liên Diệp vội vàng chặn ở phía trước nói: “Tỷ tỷ đừng một bên đi, những chuyện nhỏ nhặt này cứ giao cho muội. Tốt xấu gì cũng theo Dao tỷ tỷ học được một vài chiêu.”

Trong lòng Bàng Lạc Tuyết biết Liên Diệp là quan tâm đến an nguy của nàng, trong lòng ấm áp, giọng điệu chậm chậm: “Hắn bị thương nặng như vậy, làm sao có khí lực thương tổn ta. Mau một chút dìu hắn đến đây, ta xem trong ngực hắn tựa hồ là có thứ gì.”

Liên Diệp tiến lên một bước đỡ thiếu niên kia xoay người lại, chỉ thấy hắn mặc dù toàn thân bẩn thỉu, thế nhưng xác thực ngũ quan tuần láng, chỉ là thật sự rất gầy yếu, trong ngực của hắn ôm một em bé khoảng chừng năm tuổi, nắm thật chặt y phục của hắn, trong đôi mắt thật to tràn đầy kinh hoàng, tiểu hài tử này trái lại thật đáng yêu. Chỉ là thực nhất gan, nắm thật chặt y phục của thiếu niên đang hôn mê kia, một câu cũng không nói.

“Tiểu hài tử, người nhà của ngươi ở đâu?” Liên Diệp hỏi.

Tiểu hài tử ngẩng mặt lên nhìn Liên Diệp liếc mắt một cái, lại chăm chú chôn mặt ở trong lòng thiếu niên kia.

Bàng Lạc Tuyết nói với hắn: “Chắc hẳn lời nói tỷ tỷ ngươi cũng nghe hiểu được, ca ca này bị thương, ngươi nếu không muốn hắn chết, thì cùng đi với chúng ta đi.”

Tiểu hài tử nghe thấy vậy liền ngẩng đầu, mắt to chớp chớp, cuối cùng cái hiểu cái không gật gật đầu, nàng đưa tay sờ sờ mặt đứa trẻ, nhìn đôi mắt đứa trẻ này trong suốt phản chiếu lại hình dáng của nàng, đột nhiên nhớ lại kiếp trước nàng không thể sinh ra đứa nhỏ, mũi đau xót. Thân thủ ôm lấy đứa bé, không đếm xỉa đứa bé bẩn thỉu tay cầm lấy sa y màu trắng của nàng, Liên Diệp cùng người đánh xe cùng nhau đỡ thiếu niên kia lên xe, nhanh chóng lái xe đi đến Thích phủ.

Bàng Lạc Tuyết ôm thân thể mềm mại trong lòng, tiểu hài tử này tựa hồ thực nhất gan, đôi mắt chưa từng rời đi thiếu niên đang hôn mê kia, lại đuôi tay kéo mạng che mặt của Bàng Lạc Tuyết xuống.

Bàng Lạc Tuyết cũng không tức giận, một lớn một nhỏ cứ yên tĩnh nhìn nhau như vậy.

Tới Thích phủ, Liên Diệp gọi người tới giúp, tiểu hài tử trong lòng Bàng Lạc Tuyết giống như rất vội muốn giãy giụa chạy theo, Bàng Lạc Tuyết nói: “Ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ cứu sống hắn. Ngươi ngoan ngoãn, mới có thể làm cho hắn nhanh trị hết thương tích được.”

Đứa nhỏ ở trong lòng cũng không lộn xộn nữa, hai mắt thật to chớp chớp, ôm thật chặt cổ Bàng Lạc Tuyết, thân thể nhỏ run nhè nhẹ, Bàng Lạc Tuyết dịu dàng vỗ vỗ lưng bé, động tác này là ở kiếp trước Bàng Lạc Tuyết ảo tưởng vô số lần mong chờ hài tử của mình như thế.

Lúc Thích Dao đi ra nhìn thấy trên mặt Bàng Lạc Tuyết còn nhỏ mà lại hiện ra tình cảm của người mẹ dành cho con.

Thích Dao cũng hoảng sợ, vội hỏi: “Tuyết nhi, đứa bé này là...?”

Bàng Lạc Tuyết thấy vẻ mặt Thích Dao khiếp sợ, trừng nàng một cái nói: “Đây là ta ở trên đường gặp được, người kia đang bị thương nghiêm trọng, ngươi mau một chút mời đại phu đến đây trị thương cho hắn. Còn đứa bé này đi cùng hắn, chỉ có điều đang bị khiếp sợ.”

Thích Dao lập tức thở phào nhẹ nhõm nói: “Thật tốt thật tốt, ta còn tưởng rằng mấy ngày không thấy, Tuyết nhi liền có một đứa nhỏ lớn như vậy.”

Bàng Lạc Tuyết cũng bất đắc dĩ, Thích Dao này càng ngày càng không đứng đắn, bản thân nàng bất quá chỉ mới mười ba tuổi, sao có thể có hài tử lớn như vậy, tức giận nói: “Tỷ mau một chút, nếu có chuyện gì muội sẽ không để yên cho tỷ.”

Trên mặt Thích Dao có chút bất đắc dĩ: “Muội yên tâm, dù cho chỉ còn một hơi thở, ta cũng làm cho hắn sống lại.”

Bàng Lạc Tuyết nghi hoặc, vừa định hỏi, liền nghe thấy Thích Dao gọi vào: “Sư huynh, người còn không mau ra đây một chút, nếu đã chết, muối sẽ đánh huynh sống lại.”

Thích Dao luôn luôn trầm ổn, khó thấy được có lúc bướng bỉnh như thế.

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn lên, một nam nhân mặc cẩm y ngọc bào bước ra từ trong phòng, mắt hoa đào hẹp dài, môi mỏng, tóc đen chỉ dùng một cây trâm ngọc tử bới lên, bộ dáng bất đắc dĩ.

Người này là thái tử nước Nam Chiêu Sở Mộc Dương.

Lần đầu tiên Sở Mộc Dương nhìn thấy Bàng Lạc Tuyết là một hình tượng như thế này: Tiểu sư muối nhe nanh múa vuốt kêu tên của hắn, đứng bên cạnh là một hình dáng tiểu cô nương ước chừng mười ba tuổi, áo trắng như tuyết, chân mày như núi xa, hai mắt thật to lại giống như suối sâu thăm thẳm, môi nhỏ kinh ngạc khẽ nhếch, trong lòng ôm một tiểu hài tử, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía sư muối của mình. Lúc này bộ dáng của Bàng Lạc Tuyết chiếu vào trong lòng Sở Mộc Dương cảm thấy thật sâu, cũng không phai nhạt.....

35. Chương 35: Bái Sư Học Y

Bàng Lạc Tuyết ôm tiểu oa oa nhìn về phía Sở Mộc Dương, trong trí nhớ của nàng ở kiếp trước, Sở Mộc Dương là thái tử nước Nam Chiêu, thế nhưng đệ đệ cùng một mẹ sinh ra Sở Mộc Nguyệt cuối cùng lại ngồi lên ngôi vị hoàng đế, l.q.d mà Sở Mộc Nguyệt này thế nhưng là đồng minh với Tần vương. Kết quả Sở Mộc Dương vì bệnh nặng mà chết. Độc thuật cùng vu cổ thuật của nước Nam Chiêu hữu danh bốn nước, chắc hẳn nguyên nhân cái chết cũng còn có nguyên nhân khác. Không ngờ Thích Dao lại có mối quan hệ sư huynh sư muội cùng Sở Mộc Dương, xem ra quan hệ của hai người rất tốt.

Bàng Lạc Tuyết cười yếu ớt nói: “Dao tỷ tỷ, vị này là sư huynh của tỷ?”

Thích Dao nói: “Dương nhiên, sư huynh là thái tử nước Nam Chiêu, tên là Sở Mộc Dương, độc thuật y thuật của nước Nam Chiêu đều rất lợi hại, sư huynh quen giản dị, nên khí chất hoàng gia một chút cũng không có, Tuyết nhi không cần khách khí với huynh ấy.”

Sở Mộc Dương giống như đã biết trước Thích Dao sẽ nói hắn như vậy, chỉ đành phải bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Bàng Lạc Tuyết quay đầu nhìn về phía Sở Mộc Dương: “Tuyết nhi tham kiến Sở công tử.”

Sở Mộc Dương gật đầu nói: “Bàng tiểu thư hữu lễ, Dao nhi đã nói chuyện với ta, hiện tại không biết, Bàng tiểu thư là trực tiếp muốn học điều chế hay là....?”

“Sở công tử khách khí, tiểu nữ cùng với Dao tỷ tỷ tình cảm tỷ muội, nếu như Sở công tử không chê Tuyết nhi trèo cao, liền giống như Dao tỷ tỷ gọi tiểu nữ Tuyết nhi là được. Tuyết nhi muốn bái Sở công tử làm thầy học tập y thuật, không biết Sở công tử có tiện hay không?”

Sở Mộc Dương còn chưa mở miệng, Thích Dao liền chen miệng nói: “Tiện, tiện, sư huynh, huynh nói đi, sư muội suy nghĩ nhiều giúp huynh, Tuyết nhi thông minh xinh đẹp như vậy, huynh là nên cảm tạ muội như thế nào đây?”

Bàng Lạc Tuyết cũng kinh ngạc nhìn Thích Dao, Thích Dao bởi vì gia đình gặp biến cố, luôn luôn bình tĩnh, khó có được những khi vui vẻ, nghĩ đến Thích Dao dù sao cũng mới mười lăm tuổi, lại bị cừu hận phá hủy bầu trời hạnh phúc của nàng.

Sở Mộc Dương nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết nghiêm mặt nói: “Học y phải luôn luôn trải qua khổ luyện, một tiểu thư khuê các như muội sao có thể chịu được. Nếu như muội theo ta học tập y thuật, ta sẽ rất nghiêm khắc, cũng sẽ không bận tâm đến mặt mũi của Thích Dao.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Sở Mộc Dương, ánh nắng chiếu vào trên da thịt hắn, như là khoát lên một tầng ánh sáng, l.q.d đến cùng là hắn đã sống như thế nào, thái tử một nước lại cam tâm gửi gắm tình cảm của mình cho sơn thủy, lúc này nàng nói: “Điều này Tuyết nhi đương nhiên biết rõ, Sở công tử yên tâm.”

Sở Mộc Dương hài lòng gật gật đầu: “Nếu ta đã gọi muội là Tuyết nhi, muội cũng không cần phải gọi ta là Sở công tử, gọi ta là Mộc Dương thì được rồi.”

“Sở.... Mộc Dương, muội có một yêu cầu quá đáng, mong rằng huynh có thể đáp ứng.”

“Tuyết nhi cứ nói đừng ngại.” Về mặt Sở Mộc Dương hào phóng nói.

“Chuyện muội học y này, muội không muốn cho người khác biết, cho nên, huynh có thể hay không....” Bàn Lạc Tuyết hơi lúng túng, nàng bái sư học y còn đòi hỏi yêu cầu, sợ rằng mấy đồ đệ cũng chỉ có một mình nàng là như vậy.

Sở Mộc Dương nhìn khuôn mặt rối rắm của Bàn Lạc Tuyết, thoáng cái nhìn ngây dại.

Bàn Lạc Tuyết cho là hẳn không đáp ứng, một hồi sốt ruột.

Thích Dao lôi kéo hẳn, Sở Mộc Dương mới phục hồi tinh thần lại nói: “Việc này cứ tự nhiên, độc thuật Nam Chiếu lợi hại, mỗi ngày buổi tối ta đến dạy muội hai canh giờ, l.q.d có thể học thành bộ dáng gì thì phải xem tài trí của muội rồi.” Nói xong lại khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ nói thêm một câu: “Ta thấy tư chất của Tuyết nhi thông minh thế nào cũng sẽ mạnh hơn Thích Dao ngu ngốc này cả trăm lần.”

Thoáng cái Thích Dao liền nổi giận: “Sư huynh, huynh tại sao có thể vạch trần muội như thế.”

Bàn Lạc Tuyết thấy chuyện bái sư đã thành, cũng không sợ hẳn chạy, vội vàng nói: “Hôm nay muội mang người thiếu niên kia đến, mong rằng Mộc Dương sư phụ có thể cứu chữa cho hẳn.”

Sở Mộc Dương cũng không cười nói với Thích Dao nữa: “Đã phân phó đại phu chẩn trị, ta sẽ tự mình đến xem.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Muội cùng đi với huynh.”

Thích Dao cũng theo hai người tới khách phòng, dù sao Bàn Lạc Tuyết cũng chỉ là một nha đầu mới mười ba tuổi ôm một tiểu oa oa mập mập năm tuổi ít nhiều có chút khó khăn, nhưng tiểu gia hỏa này lại ôm Bàn Lạc Tuyết không buông tay, nàng cũng không có biện pháp.

Thế giới của con nít rất đơn giản, nó tin người nào liền sẽ toàn tâm toàn ý ỷ lại vào người đó. Đừng nhìn bé tuổi nhỏ, l.q.d thế giới của nó càng đơn thuần, cảm tình càng không có tạp chất, nhìn càng rõ ràng, bọn họ không phải có mưu đồ mà là để tâm.

Bàn Lạc Tuyết ôm đứa bé đi vào phòng khách, mùi máu dày đặc truyền đến, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn, Bàn Lạc Tuyết nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu oa oa trong lòng, lại sợ dọa bé sợ, khẽ nói: “Ca ca bị thương rất nghiêm trọng, người ngoan ngoan đi nghỉ ngơi, chờ người tỉnh ngủ, ca ca cũng tốt rồi.”

Tiểu oa oa ở trong lòng giật giật, nâng đầu tròn tròn lên, trong đôi mắt to nước mắt lưng tròng lấp lánh, dùng sức gật gật đầu, Thích Dao cảm động nhớ lại lúc cô còn nhỏ gặp biến cố, cho nên tiến lên tự mình ôm lấy đứa bé, trở lại trong phòng nàng.

Trong phòng khách chỉ còn đại phu, Bàn Lạc Tuyết, Sở Mộc Dương còn có thiếu niên hôn mê kia, đại phu kiểm tra thân thể thiếu niên nói: “Lão hủ bất lực, hay là tiểu thư mời người khác cao minh hơn đi.” Nói xong lui ra ngoài.

Bàn Lạc Tuyết nhớ tới tiểu oa oa được Thích Dao ôm đi, nếu như thiếu niên này chết, l.q.d như vậy tiểu gia hỏa kia cũng sẽ khổ sở muốn chết đi. Nghĩ như vậy trong mắt liền mau nước mắt, nàng cho rằng kiếp này vì báo thù, lòng nàng có thể ngoan độc, không ngờ chỉ một chuyện này, nàng cũng không có cách nào không chế, chứ nói chi là thân tình, hữu tình, tín nhiệm.

Sở Mộc Dương lấy khăn tay đưa cho Bàn Lạc Tuyết nói: “Ta còn chưa mở miệng, muội liền biến thành bộ dáng thương tâm như vậy, đứa bé này cùng với muội không thân không thích, muội đáng giá vì hắn mà rơi nước mắt sao?” Nói rồi thân thủ ngồi xuống giường của thiếu niên bắt mạch.

Bàn Lạc Tuyết cầm khăn tay lau nước mắt, mặc dù ngực như cũ vẫn ần ần đau, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh nói: “Muội khổ sở cũng không phải vì hắn.”

Nga? Vậy người là bởi vì cái gì, Sở Mộc Dương về mặt hiếu kỳ.

“Muội khổ sở là vì vạn nhất huynh không cứu được hần, Tuyết nhi sẽ cảm thấy báỉ sư thực sự là tự nhận thua thiệt.” Bản thân nàng thực sự khổ sở muốn chết. Bàng Lạc Tuyết còn giả vờ mạnh miệng nói.

Sở Mộc Dương cũng không vạch trần nàng: “Vây ta cần phải nỗ lực, nếu không đồ đệ như hoa như ngọc của ta liền sẽ ghét bỏ lão đầu sư phụ này.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn bộ dạng Sở Mộc Dương làm bộ như vô cùng đau đớn, khóe miệng nhếch một cái, khổ sở trong lòng cũng giảm xuống ba phần.

“Sư phụ người cảm thấy còn có thể cứu chữa sao?” Bàng Lạc Tuyết lo lắng nói.

Sở Mộc Dương cũng không đùa giỡn nữa, cau mày chạm vào mạch đạo yếu ớt của thiếu niên kia: “Đại phu nói không sai, mạch đập của hần đã rất yếu ớt, cộng thêm thân thể mất máu quá nhiều, l.q.d vết thương trên người cũng rất nhiều, trọng yếu nhất là hần hần là bị người có võ công cao cường đánh một chưởng, cho nên bị nội thương rất nghiêm trọng, trọng yếu hơn là, trong loại chưởng này có độc, cho nên tình huống hiện tại thực sự không ổn, hần hiện tại không khác gì một người chết.”

Bàng Lạc Tuyết nghe như vậy tâm lạnh một nửa, hỏi: “Vây còn có thể cứu được không?”

Sở Mộc Dương ngẩng đầu, tà mị nhíu chân mày: “Muội đây là đang chất vấn năng lực của ta sao, ta diệu thủ độc y cũng không phải hữu danh vô thực, loại chất độc này chỉ cần chút nhẫn nại, đợi ta tìm phương thuốc cho người bốc thuốc, ngâm hần trong canh được, ta dùng nội lực đem được hấp thụ vào trong mạch của hần, không quá ba ngày sẽ tỉnh lại.”

Bàng Lạc Tuyết nghe thấy thanh danh của hần cũng hoảng sợ. Kiếp trước nàng nghe qua danh hiệu diệu thủ độc y, độc chết người, Bạch Cốt. Thế nhưng tính cách người này lạnh nhạt, bệnh đơn giản không ra tay, mỗi lần đến khám bệnh tại nhà đều mang theo mạng che mặt, cho nên không ai biết được thân phận thực sự của độc y thế nhưng là thái tử một nước, bản thân nàng cũng thật tiện nghi.

Bàng Lạc Tuyết ở một bên âm thầm cao hứng, Sở Mộc Dương cũng ngoắc ngoắc khóe miệng: “Tiểu tử này hai ba ngày nữa mới có thể tỉnh, ở chỗ ta có sách thuốc là tâm huyết một đời của sư phụ ta, mấy ngày này nếu muội không có việc gì thì đọc cái này đi, ba ngày sau ta sẽ hỏi lại muội, nếu muội không trả lời được, vậy đừng trách ta trừng phạt muội. Mỗi ngày ban đêm ta cũng sẽ đến chỗ muội dạy y thuật.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn hần rành mạch mở ra phương thuốc, một bên giáo dục nàng, trong lòng nàng không cam lòng nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ học thuộc.”

36. Chương 36: Thu Phục Tứ Di Nương

Bàng Lạc Tuyết đi tới trước giường, hành lễ nói: “Tứ di nương ở đây thật yên tĩnh, ngay cả tiếng hoa rơi cũng có thể nghe thấy.”

Dương Đình thần nhiên nói: “Làm phiền nhị tiểu thư tự mình đến thăm ta, thiếp thân sinh ra trong long đong vất vả, vốn tưởng rằng đã quen thấy thế gian ảm lạnh, nhân tình nhạt nhẽo, l.q.d lại không ngờ rằng, khi bản thân gặp phải mới biết tư vị đó thế nào, ta làm sao có thể cam tâm, làm thế nào thông suốt.

Trong lòng Bàng Lạc Tuyết không khỏi trào phúng, trên mặt lại không lộ ra tâm tư gì nói: “Tứ di nương đã cho nha hoàn đến mời ta qua đây, nhất định không phải muốn nói cuộc sống muôn màu này cùng Tuyết nhi đi.”

Dương Đình nhắc chân lên ngồi dậy, Bàng Lạc Tuyết vừa nhìn liền biết, biết người sớm đã tính toán xong, lại ở đây giả vờ thương cảm, l.q.d chẳng qua là vì muốn nàng thương hại. Bàng không hà tất gì phải mặc quần áo trang điểm tốt như vậy nằm ở trên giường giả bộ thương tâm.

Bàng Lạc Tuyết ngồi ở bên cạnh bàn, hai tay chống cằm, mắt cũng không nháy một cái nhìn chằm chằm tứ di nương.

Dương Đình cho rằng nhị tiểu thư chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu, làm sao có tâm tư sâu như vậy, coi như mình muốn đi nhờ vả bên phía phu nhân, cũng muốn tranh thủ nhiều điểm lợi ích, l.q.d lại bị nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu, chính mình cần gì phải cố làm ra vẻ đây. Chẳng thà tìm kiếm nơi che chở, tâm tư khinh thường trái lại nửa điểm cũng không dám. Thế là quỳ xuống trước mặt Bàn Lạc Tuyết nói: “Cầu nhị tiểu thư thương hại ta.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn bộ dáng của nàng liền biết, Dương Đình là một người thông minh, bất quá người thông minh mắc phải tật xấu là mình cho rằng mình rất thông minh nghĩ người khác là đồ ngốc, l.q.d nếu nàng không cho bà ấy biết chút lợi hại, chắc chắn bà ấy cũng sẽ không thật tình quy thuận, loại nữ nhân phong nguyệt này tâm kế thâm trầm, không thể không làm nàng thức tỉnh. Bàn không bị nàng lừa cũng không biết.

Bàn Lạc Tuyết đứng lên, tự mình nâng tứ di nương dậy nói: “Di nương khách khí rồi, Tuyết nhi chẳng qua là đứa nhỏ, làm sao mà thương hại chứ, di nương sẽ cười nhạo.”

Dương Đình nói: “Thiếp thân trải qua lần sinh non này, phần nào cũng hiểu tình cảm của lão gia đối với thiếp thân có thể có vài phần, chỉ tiếc ta xuất thân không được cao quý, ngay cả hy vọng báo thù vì đứa nhỏ cũng không có. Tam di nương đã đối đầu cùng ta, nàng có tâm hay vô tâm ta đã không có biện pháp phân biệt, chẳng qua là bởi vì nàng làm hại chết đứa nhỏ của ta, nhị phu nhân xuất thân cao quý, hơn nữa tâm tư giả dối, thêm vào là mấy năm nay nhà mẹ đẻ của nàng càng lúc càng cường đại, chắc hẳn sẽ càng không cam lòng ở phía dưới.”

Dương Đình nói xong, cẩn thận từng li từng tí nhìn Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết là ai chứ, nàng thế nhưng sống lại từ âm phủ, Bàn Lạc Tuyết cũng không nói gì, cứ mỉm cười lắng nghe như vậy.

Trong lòng tứ di nương không chắc chắn, lại nói: “Hiện tại lão gia đã cho nhị phu nhân quyền quản gia, chắc hẳn phu nhân cũng có bản khoản, thiếp thân mặc dù bất tài, chỉ mong có thể giúp phu nhân một tay.”

Bàn Lạc Tuyết cười cười: “Tứ di nương không hổ là ném tất cả ầm lạnh, đối với chuyện trong phủ này trái lại phân tích thật rõ ràng, bất quá di nương yên tâm, nhị phu nhân chính là nhị phu nhân, cuối cùng đến chết nàng cũng chỉ có thể là một di nương, không thể nhập tổ tông từ đường. Di nương cũng nói nhiều như vậy, Tuyết nhi muốn biết di nương muốn cái gì?”

Trong lòng Tứ phu nhân cả kinh, nàng chính là có điều mong muốn, phu quân sủng ái chẳng qua là nhất thời, nàng còn có thể trông chờ cái gì đây, bản thân mình bị xạ hương xâm nhập, thụ thai lần nữa sợ rằng khó càng thêm khó, nhưng nàng không cam lòng, nàng còn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, nàng không cam lòng giống như bị đẩy vào lãnh cung, không cam lòng nhìn thấy tam phu nhân sống. Tứ phu nhân như là hạ quyết tâm nói: “Thiếp thân chỉ cần làm một người nhỏ nhen trong phủ này, trọng yếu nhất là ta muốn mạng tam phu nhân, tể cho con của ta.” Nói xong ánh mắt lấp lánh nhìn Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Di nương muốn báo thù phải nghe theo ta, di nương xinh đẹp như vậy sao có thể thành cô phụ, nếu như chỉ cần báo thù mà không được phụ thân sủng ái, thì cho dù đại phu nhân không nói gì người, nhị phu nhân cũng chưa chắc bỏ qua cho người. Chắc hẳn đạo lý này trong lòng di nương biết rõ ràng, dù sao cũng phải đợi một thời gian. Phải biết rằng, chịu được khổ, mới có thể thấy được phồn hoa.

Tứ di nương gật đầu nói: “Tiểu thư yên tâm, ta hiểu rõ. Sau này mạng của ta chính là của tiểu thư, chắc chắn giống như Thiên Lôi tiểu thư sai đâu thì đánh đó.”

Bàn Lạc Tuyết gật gù đầu: “Việc này đừng cho phu nhân biết, còn có hôm nay ta mang theo chút thuốc bổ qua đây, mong rằng thân thể di nương sớm ngày khôi phục. Trọng yếu nhất là cây tỳ bà này.”

Dương Đình vừa thấy mắt liền sáng, cây đàn này là vật yêu thích của nàng trước lúc gả cho lão gia, sau đó coi như đồ cưới bị lão gia cất vào kho phòng, mà nàng cũng vì không còn l.q.d làm công việc lúc trước nên cũng không dùng nữa, không ngờ nhị tiểu thư vậy mà tự mang đến cho nàng, nhẹ nhàng dùng ngón tay gảy dây đàn, thanh âm dễ nghe liền truyền ra. Dương Đình ôm thật chặt tỳ bà trong mắt lóe nước mắt lưng tròng nói: “Thiếp thân tạ ơn tiểu thư.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Chỉ tiện tay mà thôi, di nương là cao thủ đàn tỳ bà, đều nói nhạc công coi kỳ cầm là

mạng sống, chắc hẳn di nương cũng như thế. Năm đó phụ thân cũng là bị một khúc đàn của di nương đã động. Di nương là một người thông minh, tự biết làm thế nào. Được rồi, hôm nay cũng quấy rầy di nương không ít thời gian, di nương cũng mau dưỡng tốt thân thể, Tuyết nhi chờ tin tức tốt của di nương.”

Dương Đình gật gật đầu tự mình đưa Bàn Lạc Tuyết tới cửa, mới trở lại trong phòng, ôm lấy tỷ bà khóc nức nở, làm bạn với nàng chẳng qua cũng chỉ có phong sương.

Bàn Lạc Tuyết cùng với Tử Quyên trở lại Lạc Tuyết các, liền nhìn thấy Liên Diệp cùng Liên Ngẫu cầm sách xem gì đó.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Các người đang nhìn cái gì thú vị đó, cũng cho ta nhìn xem.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nói: “Tiểu thư mau một chút đến xem, đây là tửu lâu mới của Dao tỷ tỷ gọi là Vọng Giang lâu, ngay đối diện Lâm Giang lâu, hiện tại buôn bán rất tốt, có thể nói là mỗi ngày đều thu bạc. Những thứ này là sổ sách những ngày gần đây của Vọng Giang lâu, muội thấy tiểu thư đang bận, liền trước tiên xem thay tiểu thư, có cái gì đều làm ký hiệu, như vậy tiểu thư xem qua sẽ không khó khăn nữa.”

Lòng Bàn Lạc Tuyết tràn đầy cảm động, hai cái tiểu nha đầu này trái lại thật có tài kinh doanh, lại vất vả chịu khổ, giảm đi nhiều phiền phức cho nàng cùng Thích Dao.

Liên Diệp đi tới trước người nàng thấp giọng nói: “Mộc Dương công tử đã tới, muội đã quét dọn phía sau sân Thính Phong lâu, cái sân đó rất yên tĩnh, Dao tỷ tỷ đã làm một cái lò được cho tỷ, phía trước còn có vườn hoa, Liên Ngẫu đã cho người nuôi trồng đến, nói là trồng nhiều được cho tiểu thư, Phôi Cốc Tràng cũng chỉnh lý sạch sẽ, tiểu thư chỉ cần an tâm học tập là được.”

Trong lòng Bàn Lạc Tuyết ấm áp, gật đầu với Liên Diệp Liên Ngẫu, nói: “Không cho phép người khác đi đến Thính phong lâu.”

Liên Diệp Liên Ngẫu nói: “Dạ.”

Trong Thính phong lâu, Sở Mộc Dương ngồi ở phòng khách bưng một ly trà, hoàn hảo chính mình khinh công không tệ, bằng không mình bốn ba như vậy cũng ăn không tiêu. Tuy nói thu thập Bàn Lạc Tuyết là vì mặt mũi Thích Dao, mà thực ra hẳn chính là bị sức quyến rũ trên người Bàn Lạc Tuyết hấp dẫn. Sở Mộc Dương rất tò mò rốt cuộc là có lý do gì mà lại làm cho một tiểu thư khuê các có dã tâm lớn như vậy, nữ nhân học y trái lại bình thường, thế nhưng một là quận chúa, một là nữ nhi tướng quân trái lại thiên cổ hiếm thấy, Dao nhi vì báo thù mà ngay cả mạng sống đều không cần, vậy mà lại chịu nhịn xuống cừu hận này vì một nữ nhi bằng tuổi, quả nhiên là hiếm lạ.

Sở Mộc Dương bên này đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, thế nhưng thân là cao thủ võ công, Bàn Lạc Tuyết vừa tiến vào liền cảm nhận được. Không nghĩ cho ngày sau như hẳn, mà bây giờ lại có một đồ đệ như vậy, cảm giác cũng không tệ lắm, sẽ có rất nhiều thời gian phát hiện bí mật của nàng.

Bàn Lạc Tuyết nói với Sở Mộc Dương: Hôm nay sự phụ đến thật sớm, Tuyết nhi chuẩn bị nơi này huynh hài lòng không?”

Sở Mộc Dương nói: “Chỉ cần có một nơi cư trú là được rồi, hướng chỉ lại chuẩn bị một nơi lớn thế này, nhưng mà trà của Tuyết nhi không tệ, hương vị thấm vào sương tỷ.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Đây là trà trong cung, sự phụ thích thì tốt quá.”

Sở Mộc Dương gật đầu: “Đúng là không tệ, đồ đệ ngoan, sự phụ thấy cây hải đường trong viện rất nhiều, không để ý thì cho sự phụ mấy cây đi.”

Bàn Lạc Tuyết không biết sự phụ lấy để làm gì, cũng không hỏi kỹ nói: “Người cứ tự nhiên, có chuyện gì trực tiếp phân phó Liên Diệp Liên Ngẫu là được rồi, hai nha đầu này bây giờ có thể thay muội làm chủ tất cả chuyện lớn nhỏ.”

Sở Mộc Dương xòe quạt lưu manh nói: “Ta đã phân phó rồi.”

Bàn Lạc Tuyết mở to mắt trầm nghĩ: ‘Người đã an bài qua, lại ở đây trước trăm hậu tấu cái gì a.’ Bất đắc dĩ chuyển tâm mắt, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Sở Mộc Dương thấy vẻ mặt đáng yêu của nàng, sờ sờ mũi che giấu lúng túng: “Được rồi, hôm nay ta sẽ dạy muội nhận biết huyết vị.”

Bàng Lạc Tuyết cũng chưa nghiên cứu kỹ, ngồi nghiêm chỉnh bắt đầu học tập.

37. Chương 37: Gặp Gỡ

Bên trong Quốc công phủ khung cảnh học tập hết sức nghiêm túc, mà bên ngoài phủ Bàng Lạc Vũ lại tình cảm nồng nàn chờ mong gặp gỡ với Tấn vương.

Nhớ ngày đó ở Lâm An tự, nàng cùng mẫu thân đi thắp hương, lúc đó nàng còn một lòng hâm mộ Nam Cung tướng quân, điều làm nàng không cam lòng chính là Nam Cung tướng quân có quan hệ bà con cùng Bàng Lạc Tuyết, mà hắn rất yêu thương Bàng Lạc Tuyết, làm cho nàng đố kỵ muốn phát điên, lúc đó nàng liền thề, nàng nhất định phải đoạt đi sự chú ý của Nam Cung tướng quân, chỉ tiếc không lâu sau liền ra cửa theo đại ca đi du học. Hoàn hảo gặp được Tấn vương, hắn tuấn mỹ như vậy, khí chất thông minh. Nàng còn nhớ lần đầu tiên thấy dáng vẻ của hắn.

Lúc đó mẫu thân muốn tụng kinh lễ Phật, nàng chờ buồn chán quá liền đi dạo xung quanh viện, Tụng Chi bị ra ngoài sao chép kinh Phật, một mình nàng liền đi sâu vào rừng đào, giữa thảng sấu nên hoa đào chưa nở, chỉ có quả đào đáng yêu mọc ở đầu cành, Bàng Lạc Vũ một thân quần áo hồng nhạt, nhảy lên nhảy xuống ở trong rừng đào. Lại bị quả đào trên cây rơi xuống đập vào đầu, ngẩng đầu đang muốn tức giận, liền nhìn thấy một người nằm trên cây, nhắm mắt nghỉ ngơi, lửa giận trong lòng thoáng cái lắng lại, nàng chưa từng gặp qua người so với tướng quân càng thêm tuấn mỹ, người này đầu đội tử kim quan, lông mi thật dài tạo thành một bóng râm nhỏ trên khuôn mặt như ngọc của hắn. Bàng Lạc Tuyết nhìn một chút liền ngây dại.

Trên cây, Tấn vương như là cảm nhận được có người đang chăm chú nhìn mình, chậm rãi mở mắt ra, cúi đầu nhìn thấy Bàng Lạc Vũ dưới gốc cây, giống như một đóa hoa tươi tốt giữa rừng đào xanh um, trên khuôn mặt ửng hồng làm cho nàng thoát nhìn càng thêm đáng yêu.

Tấn vương từ trên cây nhảy xuống, rơi xuống trước người Bàng Lạc Vũ, làm Bàng Lạc Vũ kinh động, lui về phía sau một bước sắp ngã xuống đất.

Thân thủ Tấn vương nhanh nhẹn ôm lấy eo nàng, xoay một vòng, vững vàng ôm nàng vào trong lòng.

Bàng Lạc Vũ vội vàng đẩy hắn ra nói: “Người là người nào, vì sao lại ở chỗ này?”

Tấn vương chỉ cười nói: “Nghe nói hôm nay tiểu thư Quốc công phủ ra cửa thắp hương, liền muốn tiếp cận, không ngờ thiếu duyên, tiểu thư chưa gặp được trái lại nhìn thấy mỹ nữ như một đóa hoa đào phấn nộn.”

Bàng Lạc Vũ xấu hổ đỏ mặt nói: “Người này thật không biết xấu hổ. Nếu là nhìn tiểu thư Quốc công gia, vậy liền đi đi.”

Tấn vương cũng không giận: “Chỉ là nghe nói đại tiểu thư nhà Bàng quốc công xinh đẹp như hoa, cho nên mới đến đây đánh giá mà thôi, lại chưa tình nguyện lại gặp được một vị cô nương xinh đẹp hơn hoa ở chỗ này.”

Bàng Lạc Vũ mặt đỏ giống như mây chiều nói: “Tiểu nữ tử chính là Bàng Lạc Vũ, đại tiểu thư Bàng quốc công gia, xin hỏi quý danh công tử?”

Tấn vương ngẩng đầu nhìn Bàng Lạc Vũ: “Hóa ra người chính là đại tiểu thư Bàng quốc công gia, quả thực giống như đồn đại mạo mỹ xinh đẹp không tầm thường, tiểu vương bắt tài, vừa rồi va chạm trúng tiểu thư, mong rằng tiểu thư thứ lỗi. Tiểu vương là Tấn vương Triệu Tấn.”

Trong lòng Bàng Lạc Vũ cả kinh vội vàng hành lễ nói: “Thần nữ tham kiến Tấn vương điện hạ.”

Tấn vương cười rạng rỡ nói: “Bàng tiểu thư xin đứng lên đi, hà tất phải hành lễ như vậy.”

Bàng Lạc Vũ nói: “Tấn vương điện hạ khách khí, nếu như Tấn vương điện hạ không chê liền gọi thần nữ là Vũ nhi đi.”

“Vũ nhi, Vũ nhi.” Tấn vương lập đi lập lại mấy lần ở trong miệng.

“Tiểu thư, tiểu thư. Người đang ở đâu a?” Xa xa truyền đến tiếng kêu lo lắng của Tụng Chi.

Trong lòng Bàng Lạc Vũ cả kinh liền nói: “Thần nữ còn có việc nên đi trước, không quấy rầy Tấn vương điện hạ nghỉ ngơi.”

Nói xong liền đi ra phía ngoài, cây trâm của nàng vướng trên nhánh đào rơi trên mặt đất, cũng không phát giác. Vội vội vàng vàng đi ra phía ngoài.

Mới ra khỏi cánh rừng liền thấy vẻ mặt Tụng Chi sốt ruột, không kịp quay đầu nhìn hắt một cái, liền trở lại bên cạnh mẫu thân, ngồi xe ngựa hồi phủ.

Tấn vương đi tới dưới tàng cây, nhặt cây trâm trên mặt đất lên, thổi đất trên mặt, một cây trâm hồ điệp tinh xảo, lấy khăn tay bao lại cất vào lòng.

Bàng Lạc Vũ, hóa ra nàng chính là Bàng Lạc Vũ, nhìn cũng không tệ lắm, chỉ tiếc thân phận lại là thứ nữ, mẹ đẻ Nghi quý phi của hân tuyệt đối không chịu để cho nàng trở thành chính phi, thực sự là đáng tiếc.

Nghĩ nghĩ liền đi khỏi rừng đào.

Kể từ ngày đó Bàng Lạc Vũ thường hay mơ mơ hồ hồ, có một ngày thị vệ bên cạnh Tấn vương lặng lẽ đưa thư của Tấn vương đến. Hai người lặng lẽ giấu giếm người nhà len lén gấp gờ.

Bàng Lạc Vũ chìm đắm trong ào tưởng ngọt ngào, xe ngựa ngừng lại. Cúc Thanh không dám cắt ngang suy nghĩ của Bàng Lạc Vũ, lúc này cũng không thể không cắt ngang, vì đã đến nơi.

Cúc Thanh xuống xe ngựa, đỡ Bàng Lạc Vũ liễu yếu đào tơ xuống, hai người không chậm trễ trực tiếp thuê chung phòng tốt nhất trên lầu hai, Cúc Thanh đứng ở ngoài cửa, Bàng Lạc Vũ một mình đi vào.

Vừa mới đóng cửa, liền rơi vào một vòng tay ấm áp, làm cho nàng quyến luyến cái ôm ấm áp này muốn ngừng mà không được. Xoay người ôm thắt lưng tinh tráng của Tấn vương nói: “Mới mấy ngày không gặp, người đã như vậy, ta phải làm thế nào mới tốt.”

Tấn vương trong lòng ôm mỹ nhân nói: “Một ngày không thấy như cách ba thu, chúng ta đã mấy ngày không gặp, đương nhiên nhớ thật nhiều.”

Bàng Lạc Vũ xấu hổ đỏ mặt liếc Tấn vương một cái: “Miệng lưỡi thật trơn tru nha, đều tại ta bị hoàng hậu trách phạt, vốn cho rằng có thể nổi bật trong mẫu đơn yển, làm hoàng hậu vui vẻ, l.q.d ta cũng có thể sớm ngày gả cho chàng...” Nói đến đó, liền khóc nức nở không ngừng.

Tấn vương cũng rất tức giận chuyện hoàng hậu phế đi ngón tay của người mình thương yêu, thế là an ủi nói: “Lão yêu phụ kia luôn luôn khó lấy lòng, làm khó Vũ nhi của ta chịu khó theo thừa, l.q.d ta nghe người ta nói bức thừa kia thật tinh mỹ, đáng tiếc bị lão yêu phụ kia dụng cực hình, sau này Vũ nhi của ta sợ là cũng thừa không được hình dáng tinh mỹ như vậy nữa.”

Trong lòng Bàng Lạc Vũ bắn khoản, đương nhiên nàng biết mẫu thừa đó từ tay ai, bắt quá việc này không thể nói cho Tấn vương biết, thế là rơi lệ không ngớt.

Tấn vương đau lòng lau nước mắt trên mặt Bàng Lạc Vũ, ôn nhu nói nhỏ, lại nhẹ nhàng hôn xuống gương mặt nàng.

Bàng Lạc Vũ ngồi trong lòng Tấn vương, vẻ mặt e thẹn. Dục hỏa chống đỡ bên dưới làm trong lòng Tấn vương ngứa ngáy khó nhịn.

Nhiệt độ trong phòng lên cao, Tấn vương ôm thân thể mềm mại của Bàng Lạc Vũ chậm rãi hôn lên môi nàng, đôi môi hồng sắc mê người thật muốn một ngụm liền nuốt vào trong bụng.

Mặc dù Bàng Lạc Vũ cùng Tấn vương len lén gặp mặt rất nhiều lần, thế nhưng hôn cũng chỉ là hôn nhẹ, chưa có nhiệt tình như lần này. Chỉ biết nhiều ngày không gặp người trong lòng, đối với mình nhưng nhớ quá sâu, nghĩ vậy liền nâng hai tay ôm cổ Tấn vương, đáp lại nụ hôn của hân.

Tấn vương được mỹ nhân trong lòng đồng ý, càng thêm ra sức hôn Bàng Lạc Vũ, hai tay không nghe lời chạy loạn ở trên người nàng, làm cho người trong lòng một trận rùng mình, Bàng Lạc Vũ yêu kiều rên một tiếng, hoàn toàn khơi dậy dục hỏa trong lòng Tấn vương. Ôm lấy Bàng Lạc Vũ đi đến bên giường.

Trên giường màn sa hạ xuống, trên mặt đất y phục rơi khắp nơi, trên giường tình ý triền miên, cảm phòng đầy hơi thở kiều diễm.

Ai cũng không chú ý tới trong lư hương, toát ra làn khói trắng, hương thơm ngọt ngào tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Bên ngoài phòng mặt Cúc Thanh khẩn trương nhìn người qua lại, rất sợ gặp được người quen, để tiểu thư biết chắc chắn sẽ lộ một lớp da của nàng.

Lúc này đối diện trên lầu Vọng Giang lâu, tay Thích Dao cầm một cái chén dạ quang, nhìn gian phòng đối diện, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác.

38. Chương 38: Hoàng Lan Hương

Không nói đến cảnh tượng trong Lâm Giang lâu, trong Lạc Tuyết các bầu không khí học tập thật là cẩn thận. Bàng Lạc Tuyết trái lại có thiên bẩm học y, đối với việc nhận thức huyết vị thật rất nhạy bén. Sở Mộc Dương không biết ở kiếp trước Bàng Lạc Tuyết từng nỗ lực học tập châm cứu vì để giảm chứng đau chân của Tấn vương khi đông tới. Mặc dù Bàng Lạc Tuyết có trí nhớ tốt, học một lần là không quên được, thế nhưng đối với chuyện nhận biết huyết vị quả nhiên là nàng bị làm khó, đã có một lần nàng cũng từng bỏ cuộc, nhưng khi nhìn thấy Tấn vương bởi vì chân đau muốn chết đi sống lại, lại cắn răng, hạ quyết tâm học tập.

Nghĩ tới kiếp trước nàng nỗ lực học tập y thuật vì để cứu người, kiếp này nàng học y là vì muốn lấy mạng của hắn, không đúng, không chỉ là muốn tính mạng của hắn, điều nàng muốn nhất chính là hắn sống không bằng chết. Nghĩ đến điều này, nàng lại cầm ngân châm lên tay, tùy tiện châm vào thiên linh huyết của Sở Mộc Dương.

Sở Mộc Dương sợ đến mức muốn nhảy dựng, nha đầu này cũng quá ngoan độc, tay không tự chủ vò đầu mình một cái, hình như cây kim kia cắm trên thiên linh huyết của mình.

Bàng Lạc Tuyết như cảm nhận được động tác của hắn liền ngừng đầu, Nở một nụ cười xinh đẹp tươi như hoa, mặt mày cong cong cười nói: “Sư phụ đừng sợ, Tuyết nhi biết chỗ huyết vị này rất lợi hại, sẽ không dùng để đối phó sư phụ.”

Sở Mộc Dương nghe như vậy trong lòng vừa mới có chút an ủi, trên mặt lộ ra biểu tình ôn an ủi làm người ta nhìn thật khó chịu.

Bàng Lạc Tuyết nói một câu, lại chống tay lên cằm, nhún mày nói: “Bất quá...”

Trong lòng Sở Mộc Dương nhảy dựng, khẩn trương nhìn về hướng tiểu nha đầu này.

Bàng Lạc Tuyết nhìn bộ dáng hắn khẩn trương cố ý đùa giỡn nói: “Bất quá cũng không tốt a, vạn nhất sư phụ làm chuyện gì đó không thể tha thứ, Tuyết nhi sợ là cũng không thể không khi sư diệt tổ.”

Sở Mộc Dương nhìn vẻ mặt Bàng Lạc Tuyết biểu tình rồi rầu rĩ nói: “Vậy sư phụ cần phải kiềm chế một chút, bằng không sẽ trở thành kẻ địch với đồ nhi thông minh đáng yêu này, sư phụ cũng chịu không thấu.”

Hai người nhìn nhau cười, hai đôi mắt giảo hoạt.

“Được rồi, hôm nay cũng không còn sớm, hôm nay học đến đây thôi, Thích Dao nói muội phi phi tiêu rất tốt, vừa lúc sư phụ nơi này có một bộ phát tinh sẽ đưa cho Tuyết nhi xem như quà gặp mặt.” Sở Mộc Dương từ trong ngực lấy ra một hộp gỗ nói.

Bàng Lạc Tuyết thân thủ nhanh nhẹn nhận lấy mở ra xem, quả nhiên là phát tinh trong truyền thuyết, nếu châm vào trong người, trừ phi cho người lóc thịt xuống, bằng không sẽ không lấy ra được. Nếu khổ luyện một thời gian, chắc chắn uy lực sẽ càng cao đi. Ngắc đầu nói: “Đa tạ sư phụ, nếu sư phụ ngay cả bảo bối này cũng không tiếc tặng cho Tuyết nhi, Tuyết nhi nhất định sẽ hiếu kính với sư phụ thật tốt, nếu như sư phụ còn có bảo bối gì khác, không ngại lấy ra để Tuyết nhi đánh giá, để Tuyết nhi cũng mở mang tầm mắt.”

Sở Mộc Dương bị nàng dụ dỗ, cảm giác như lông mày của hắn bị rút lại thành một hàng, trọng yếu nhất là hắn cảm thấy một nửa thân thể đều toát mồ hôi lạnh, giống như bị thôi miên. Bất đắc dĩ từ trong ngực lấy ra hai bình sứ, đặt vào trên tay Bàng Lạc Tuyết nói: “Đây chính là đồ gia truyền của ta, muối cần phải trân trọng sử dụng a.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn hai bình nhỏ hỏi: “Sư phụ, cái này là cái gì?”

Sở Mộc Dương cười thần bí: “Đây là bí dược trong nhà ta, bình bên trái là Thực Cốt, bên phải chính là Tiêu Hồn, hai loại dược này được điều chế từ một cây thảo dược, loài hoa này chỉ có ở trong hoàng cung Nam Chiếu quốc mới có, lần sau cho Tuyết nhi hạt giống, chỉ là hoa này trưởng thành không dễ, bất quá Nam Chiếu cũng chỉ có mấy cây mà thôi.”

Bàng Lạc Tuyết cất mấy món bảo bối vào, quả nhiên người này trên người có bảo bối, độc thuật Nam Chiếu cực mạnh, cho nên sau này sẽ có thật nhiều thứ tốt. Thế là bộ dạng chân chó nói: “Sư phụ cần phải nghỉ ngơi, hôm nay cũng đã trễ, l.q.d sư phụ sẽ không muốn bay tới bay lui rất phiền toái, một lát muối gọi Liên Diệp, Liên Ngẫu mang thức ăn cho sư phụ. Sư phụ cũng tránh được phiền phức. Phí thuê phòng cũng sẽ được giảm, nhân tiện làm phiền sư phụ không có việc gì thì nhỏ chút hoa hoa cỏ cỏ ở trong tiểu viện này thì thật tốt, cũng làm cho viện này đẹp để.”

Sở Mộc Dương lắc lắc đầu, nha đầu này lừa đảo quá khôn khéo. E là sau này phải vì bữa cơm mà kiếm tiền, bốn ba mệt nhọc rồi.

Tuyết nhi thu dọn đồ vật, trở lại trong viện của nàng, trong phòng Thích Dao đang uống trà, bình thường Thích Dao rất bận rộn, không có đại sự gì sẽ không chạy tới đây.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Dao tỷ tỷ, đã ăn cơm chưa?”

Thích Dao lười biếng nói: “Đương nhiên là chưa, chờ đến đây ăn món ngon.”

Bàng Lạc Tuyết thăm nghĩ, hiện ở kinh thành, tẩu lâu tốt nhất trừ Lâm Giang Lâu ra, tất cả cái khác đều ở trong tay tỷ ấy, món ngon nào mà chưa từng ăn qua. Tức giận nói: “Thức ăn chỗ của muội đều là tỷ đưa tới, thế nhưng lại đến đây khoe khoang.”

Thích Dao cũng không muốn nàng náo loạn: “Được rồi, có cái gì ăn ngon đều đưa tới cho muội, ta đây là thấy một trò hay, muốn nhanh tới đây chia sẻ với muội, nên chưa kịp ăn cơm, không bằng chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu, gọi hạ nhân bày cơm, lại để cho Liên Diệp, Liên Ngẫu đóng cửa viện lại, bốn người chậm rãi ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

Mọi người đều đã ăn no, bắt đầu uống canh, Thích Dao nhìn mọi người ăn cũng vừa xong, thế là nói: “Hôm nay ta quan sát Lâm Giang lâu, nhìn thấy vị đại tiểu thư kia của muội đến đó gặp mặt cùng Tấn vương, không biết Tuyết nhi có biết hay không?”

Bàng Lạc Tuyết lắc đầu nói: “Muội đương nhiên nghe nói qua hai người lén có liên hệ, cũng không nghĩ hai người thế mà gặp gỡ công khai, thế nhưng cũng không có một chút tin gì truyền tới. Buổi chiều hôm nay chẳng qua là nghe nói đại tiểu thư đi thấp hương cầu phúc, không ngờ lại lén lút gặp mặt Tấn vương.”

Thích Dao nói: “Chuyện đó đương nhiên không có tin truyền tới, chỉ bất quá ta đang để ý căn phòng trong Lâm Giang lâu kia, vừa lúc thấy có người thuê chung phòng cùng Tấn vương gia, thực sự là không khéo, nếu không phải nhìn thấy nha đầu bên cạnh nàng, ta cũng sẽ không chú ý tới, bất quá hai người ngược lại thực sự xứng đôi, nếu không có sư huynh tới, lục trong hành lý của hắn tìm thấy Mê Tình dược thì cũng sẽ không có trò hay hôm nay, có thể thấy ta là một người rất thiện lương.”

Bàng Lạc Tuyết nghe thấy Thích Dao nói như vậy, thịt viên trong miệng thiếu chút nữa làm sặc chết nàng, thật vất vả mới đi xuống nói: “Tấn vương là một người có định lực điều khiển bản thân mạnh phi thường, tỷ là làm cái gì, mới có thể thành toàn cho đôi uyên ương này vậy?”

Thích Dao nói: “Chỉ là xem bọn hần chịu đựng quá vất vả, cho nên ta liền đem Hoàng Lan hương bỏ vào lư hương trong phòng hần, dù cho hần định lực cường thịnh mấy đi chăng nữa cũng không thể khống chế bản thân được, được này do sư huynh của ta điều chế, ta đương nhiên biết rất lợi hại.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt nàng hưng phấn nói: “Sợ là Tấn vương tỉnh ngộ lại phát hiện trong đó kỳ quái, hần cũng không phải người dễ bị người khác gạt gẫm.”

Thích Dao hoàn toàn thất vọng: “Chuyện này muội không cần lo lắng, Hoàng Lan hương này không màu không vị, hơn nữa chỉ cần một lượng nhỏ một phần ba ngón tay liền làm bọn họ không chịu nổi, huống chi sau khi được bị đốt, thì không khác gì một nắm tro tàn, hần có làm gì cũng tra không được.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Xem tỷ nào loạn như vậy, sợ là Bàng Lạc Vũ cũng sẽ quần lấy Tấn vương đòi hần lấy nàng, nhân tiện nhìn xem Tấn vương này có muốn chuyện này hay chưa đi.”

Thích Dao không cho là đúng, hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy hai người này lén lút, có thể thấy Tấn vương này không muốn lấy, thật đáng thương cho Bàng Lạc Vũ.”

Trong miệng Thích Dao nói đáng thương, trên mặt lại không có bất luận ý gì là đáng thương cho Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Tuyết lau khóe miệng, “Ngày mai đại ca của muội trở về, trong nhà sẽ có yến hội, muội sẽ cho người đưa thiệp mời đến cho tỷ, đến lúc đó cần phải nể mặt a, Dao lâu chủ.”

Thích Dao nháy nháy mắt nói: “Vậy cứ tự nhiên, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu đã bảo ca vũ phòng chuẩn bị.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Làm phiền tỷ rồi.”

Bốn người lại thân thân thiết thiết nói chuyện một chút mới đi nghỉ ngơi.

Ở trong phòng Bàng Lạc Tuyết nghĩ đến lời nói của Thích Dao lúc chiều, nàng cẩn thận suy nghĩ kêu lên: “Tử Quyên, người đến đây một chút.”

Tử Quyên vẫn ở ngoài cửa canh gác. Nghe thấy Bàng Lạc Tuyết gọi nàng đẩy cửa tiến vào hỏi: “Tiểu thư có chuyện gì phân phó.”

“Người đến Thính Vũ hiên gọi đại tiểu thư, nói là đến chỗ mẫu thân thăm tam muội muội.”

Tử Quyên cũng không nghĩ nhiều, lập tức đến Thính Vũ hiên.

39. Chương 39: Phụng Hoàng Hỏa Thứ Hai

Trong phòng ở Lâm Giang lâu, đẩy mở cửa sổ, gió thổi vào phòng hương vị đầy mị hoặc.

Bàng Lạc Vũ mở mắt ra, nhìn thấy Tấn vương đã mặc y phục tử tế, đang nhìn ra cửa sổ không biết đang suy nghĩ gì.

Bàng Lạc Vũ giật giật, dưới thân truyền đến đau đớn nói cho nàng biết tất cả chuyện vừa phát sinh đều là thật, đây không phải là mộng. Bàng Lạc Vũ xấu hổ đỏ mặt, hai tay siết chặt thật chặt, nhìn đầu lạc hồng phía dưới chân, vừa khấn trương vừa ngượng ngùng.

Tấn vương đứng phía trước cửa sổ lại đang suy nghĩ chuyện khác, hần mặc dù thích Bàng Lạc Vũ, thế nhưng cũng chưa có quyết định lấy nàng, thân phận của nàng chỉ có thể làm thứ phi, l.q.d nhưng hần đã hứa cho nàng làm vị trí chính phi, muội muội của mẹ Bàng Lạc Vũ là sủng phi của phụ hoàng, nếu như nào loạn chuyện này sợ là hần vô duyên với hoàng vị đi, hôm nay hần thực sự không nên quá động tình. Hần không thể không hoài nghi, chẳng lẽ Bàng Lạc Vũ động tay động chân?

“Vương gia.” Bàn Lạc Vũ nói.

Tấn vương cau mày, giờ khắc này vẫn không thể bởi vì Bàn Lạc Vũ mà đắc tội với Quốc công phủ.

Vì thế tươi cười nói: “Đã làm nàng mệt chết rồi.” Hắn đi qua vỗ mặt ôn nhu ôm Bàn Lạc Vũ.

Bàn Lạc Vũ mặt đỏ có thể nhỏ ra máu, ôm thắt lưng Tấn vương nói: “Khi nào Vương gia đến Bàn phủ cầu hôn đây?”

Tay Tấn vương vuốt eo Bàn Lạc Vũ chấn động, nâng mặt của Bàn Lạc Vũ lên hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước. Vỗ mặt rồi rầm nói: “Vũ nhi, nàng biết ta sẽ không làm nàng ủy khuất, chỉ tiếc ý tứ của mẫu phi ta rất khó, mà nàng không phải đích nữ của Bàn quốc công...”

Bàn Lạc Vũ nghe thấy vậy trong lòng mất mát cũng càng thêm căm hận Bàn Lạc Tuyết, nếu không phải vì hai mẹ con đó, xuất thân của mẫu thân nàng không thấp, nàng sao có thể cam tâm ở vị trí thứ nữ. Bàn Lạc Vũ cũng không ngốc, biết thân thể mình đã cho Tấn vương, lúc này ép hắn hứa hẹn, đến lúc đó sợ là ngay cả thứ phi cũng không có.

Bàn Lạc Vũ gắt gao siết ống tay áo của Tấn vương nói: “Vũ nhi không cầu danh phận, chỉ mong một vị trí có thể ở bên cạnh hầu hạ cho Vương gia.”

Bàn Lạc Vũ rất lo lắng, khẩn trương chờ đợi câu trả lời của Tấn vương.

Tấn vương thở dài nói: “Ta làm sao cam tâm để nàng ủy khuất, Vũ nhi là người hiểu ta. Ta nhất định phải cho nàng thứ tốt nhất, mới có thể không làm thất vọng với những chuyện nàng đã làm cho ta, Vũ nhi, l.q.d nàng nguyện ý ở bên ta đúng không, ta bảo đảm, chờ ta lên được vị trí kia nhất định sẽ phong nàng làm hoàng hậu của ta.” Nói xong Tấn vương thâm tình nhìn Bàn Lạc Vũ.

Đều nói chỉ số thông minh của nữ nhân khi yêu chỉ là số lẻ, một chút cũng không sai. Bàn Lạc Vũ nghe thấy Tấn vương hứa hẹn, lo lắng trong lòng lập tức tan thành mây khói, ôm thật chặt Tấn vương, cảm nhận ấm áp trên người hắn: “Vũ nhi nguyện ý chờ người, nguyện ý vì người làm mọi chuyện.”

Tấn vương như mới trút được gánh nặng nói: “Ủy khuất cho nàng rồi, sau này ta sẽ bồi thường tất cả, đúng rồi, hôm nay gọi nàng tới là có thứ muốn tặng nàng.”

Tấn vương mở tủ quần áo, tự mình lấy đến một cuộn vải nói: “Nghe nha hoàn Cúc Thanh nói nàng rất thích phượng hoàng hỏa, da Vũ nhi trắng như tuyết, màu đỏ này rất thích hợp với nàng, nhất là họa tiết phượng hoàng này, rất tương xứng với nàng.”

Bàn Lạc Vũ cảm động vì sự để tâm của Tấn vương, phượng hoàng hỏa, Bàn Lạc Tuyết, cái người có ta nhất định sẽ có, cái người không có, ta cũng vẫn có.

“Sắc trời đã tối, nàng nên quay về sớm, đừng để Quốc công gia lo lắng. Đến đây ta tự mình hầu hạ hoàng hậu của ta mặc quần áo.” Tấn vương cầm y phục của Bàn Lạc Vũ lên hầu hạ Bàn Lạc Vũ mặc y phục vào.

Bàn Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời cũng biết nếu không quay về sớm sẽ xảy ra chuyện, an tĩnh để Tấn vương hầu hạ. Tấn vương phái ám vệ đưa nàng đến trước Quốc công phủ mới trở lại.

Tấn vương nhìn thấy thị vệ phục mệnh trở về, gạt đầu để hắn lui ra, lập tức gọi quản gia đến, hắn cảm thấy chuyện hôm nay không đơn giản như vậy, thế là gọi quản gia kiểm tra cẩn thận tất cả đồ vật ở đây, khi hắn vào cửa nghe thấy được một hương hoa, mặc dù nhạt, thế nhưng không thoát khỏi mũi hắn.

Khi hắn quay đầu lại nhìn thấy trên ga giường lưu lại dấu lạc hồng tựa như cánh hoa đỏ thắm, chỉ tiếc cánh hoa này làm rối kế hoạch của hắn, làm hắn bức bối bất an. Bàn Lạc Vũ, mặc dù hắn từng động tâm với nàng. Thế nhưng chuyện quan trọng nhất đối với hắn chính là hoàng vị, người ở địa vị cao nắm trong tay quyền lực, đó mới là mục tiêu cả đời của hắn. Hắn cũng không cần che giấu khát vọng của mình đối với quyền lợi.

Quản gia đứng ở bên cạnh hắn nhẹ giọng nói: “Vương gia, đã cho người cẩn thận điều tra, tất cả đồ vật đều bình thường.”

“Lư hương kia đâu.” Triệu Tấn hỏi.

Quản gia cung kính nói: “Đã mời thái y xem qua, tất cả đều bình thường.”

Tấn vương rơi vào trong suy nghĩ của mình, không có khả năng, rốt cuộc là có sai lầm ở đâu đó?

Quản gia nhìn sắc mặt Tấn vương nói: “Vương gia, hôm nay nhận được thiệp mời của Quốc công phủ, ngày mai đại công tử Quốc công phủ trở về, Quốc công phủ phái người đưa tới thiệp mời, l.q.d Nghi quý phi cũng phái người đến truyền lời, nàng tương đối hài lòng với nhị tiểu thư Quốc công phủ, cũng chính là Tuyết quận chúa.”

Triệu Tấn gật gật đầu sai người dọn dẹp chần đệm, đứng dậy hồi phủ.

Tấn vương bực bội tức giận, còn tâm tình Bàng Lạc Vũ ngược lại rất vui mừng, dọc theo đường đi đều ảo tưởng khi mình mặc vào bộ phượng hoàng hỏa này xuất giá. Nhất là tân lang bên cạnh là người mình yêu mến nhất, nghĩ đến hân hứa hẹn với mình, làm hoàng hậu của hắn, trong lòng Bàng Lạc Vũ tựa như được ném mật đường ngọt ngào, ngay cả Cúc Thanh bên cạnh cũng có thể nhìn thấy trên người tiểu thư đều tràn đầy hạnh phúc.

Bàng Lạc Vũ vuốt ve cuộn gấm, tạm thời vẫn không thể để người khác nhìn thấy, bằng không sẽ khó tránh phiền phức. Nhìn hai bên một chút nói với Cúc Thanh: “Đợi đến nhà thì giấu nó mang vào, l.q.d đừng để người khác phát hiện, mang tới phòng của ta, bất luận người nào cũng không thể biết được, nếu để cho người khác nghe thấy, người cũng tự biết hậu quả.”

Cúc Thanh vội vàng nói: “Nô tỳ đã hiểu, tiểu thư yên tâm.”

Bàng Lạc Vũ hài lòng gật gật đầu, nói: “Khi nhị phu nhân hỏi ta đi đâu, người phải biết trả lời như thế nào rồi chứ?”

Cúc Thanh nói: “Đại tiểu thư đi thấp hương cầu phúc.”

Bàng Lạc Vũ hài lòng gật gật đầu, mặc dù thân thể nàng có chút đau đớn, thế nhưng cũng không ảnh hưởng đến nội tâm vui vẻ của Bàng Lạc Vũ.

Trong Thính Vũ hiên.

Tử Quyên lo lắng chờ đợi Bàng Lạc Vũ trở về, hạ nhân Thính Vũ hiên nói tiểu thư đi thấp hương, còn chưa trở về, nàng cũng không xác định được khi nào đại tiểu thư trở về, thấy sắc trời đã tối, l.q.d ngay lúc này đại tiểu thư trở về, biết Tử Quyên là nha đầu ở Thính Vũ hiên hầu hạ phu nhân nên không dám tỏ vẻ khó chịu, dẫn nàng đến đình trong viện ngồi, nha hoàn kia rót ly trà, liền xin cáo lui đi làm việc.

Tử Quyên biết nhị tiểu thư mặc dù tín nhiệm mình, thế nhưng dù sao mình được phu nhân lệnh trong nom nhị tiểu thư, mặc dù phu nhân là mẫu thân của nhị tiểu thư, thế nhưng nhị tiểu thư có rất nhiều chuyện không muốn phu nhân biết, phu nhân thỉnh thoảng tìm nàng hỏi chút chuyện, nàng cũng chỉ có thể dựa theo lời tiểu thư phân phó, dù sao nhị tiểu thư mới là chủ tử của nàng, gần đây nhị tiểu thư hình như có rất nhiều bí mật, mặc dù tín nhiệm đối với nàng, thế nhưng có rất nhiều chuyện đều phân phó Liên Diệp Liên Ngẫu làm, nàng cũng không có ý định lập gia đình, xem ra phải nói rõ với nhị tiểu thư, gần đây cảm thấy tiểu thư càng ngày càng cao thâm rồi.

Có lẽ do cảnh đẹp tươi mát, Tử Quyên đợi một hồi lâu, đại tiểu thư cũng chưa tới, nha đầu trong Thính Vũ hiên cũng không có ở đây, nàng đi tới ghế gần nhà chính ngủ gật, vừa vận hôm nay Tử Quyên mặc một thân quần áo thanh bích sắc, thêm sắc trời tối sẫm trái lại cùng một màu sắc với cảnh rừng này.

Nha hoàn lúc này dắt Tử Quyên thấy trong đình không ai tưởng rằng Tử Quyên đi rồi, cũng không để ý, liền đi làm công việc của mình.

Bàng Lạc Vũ mang theo Cúc Thanh hồi phủ, nhìn trái nhìn phải không thấy ai liền vội vàng vàng đi đến Thính Vũ hiên.

Cúc Thanh lấy khăn the của Bàng Lạc Vũ che lên vải, thêm sắc trời cũng đã trễ. Hai người đi tới Thính Vũ hiên như trút được gánh nặng, Bàng Lạc Vũ phân phó nha hoàn đi chuẩn bị nước nóng, nàng muốn tắm rửa thay y phục.

Cúc Thanh lặng lẽ đi theo lối mòn nhỏ trong rừng để tránh mọi người, mang vải vóc đến bên trong phòng đại tiểu thư.

Trùng hợp vào lúc này Tử Quyên tỉnh dậy, xuyên qua cây cối nàng nhìn thấy nha hoàn Cúc Thanh ôm một cuộn vải màu trắng, vừa định chào hỏi, Cúc Thanh lại bị cành cây mắc vào, phượng hoàng hỏa đồ sẫm như máu liền lộ ra. Tử Quyên dừng động tác lại, nhìn Cúc Thanh gỡ lụa trắng xuống vội vã đi vào nhà chính. Tử Quyên sợ ngậy người, chẳng lẽ đại tiểu thư trộm sắp vải của nhị tiểu thư, nếu không vì sao lại lén lút như vậy, không được, việc này phải nói cho nhị tiểu thư biết.

Thế là Tử Quyên cũng không nhớ chuyện nhị tiểu thư gọi đại tiểu thư cùng nhau đến thăm tam tiểu thư, vội vàng chạy về Lạc Tuyết các.

40. Chương 40: Người Tới Ta Đi

Tử Quyên trở lại Lạc Tuyết các, Bàn Lạc Tuyết đã trang điểm xong, thấy Tử Quyên trở lại còn tưởng rằng đã thông báo với Bàn Lạc Vũ, thuận tiện nói: “Đã làm xong rồi sao?”

Lúc này Tử Quyên mới nhớ tới chuyện nhị tiểu thư phân phó, thế là nói: “Nô tỳ có chuyện quan trọng hơn muốn bẩm báo.”

Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Tử Quyên một cái, trầm nghĩ, chẳng lẽ mẫu thân phân phó chuyện gì, thế là phát tay để tất cả hạ nhân ra ngoài.

“Nói đi, chuyện gì.”

Tử Quyên liền kể tường tận chuyện đã xảy ra cho Bàn Lạc Tuyết nghe, nhìn vẻ mặt Bàn Lạc Tuyết yên tĩnh, trong lòng không khỏi bồn chồn, chẳng lẽ tiểu thư thực sự đưa cho đại tiểu thư, như vậy chẳng phải mình giống như cố ý châm ngòi, vậy phải làm sao bây giờ.

Bàn Lạc Tuyết như có điều suy nghĩ, quả nhiên, cuộn vải kia do Tần vương đưa cho Bàn Lạc Vũ. Nhìn Tử Quyên quỳ trên mặt đất nói: “Chuyện này người làm rất tốt, không được nói cho người khác biết chuyện người nhìn thấy mở vải trong phòng đại tiểu thư, biết không?”

Tử Quyên nói: “Vâng, nhị tiểu thư, Tử Quyên còn có một chuyện, muốn cầu nhị tiểu thư.”

Bàn Lạc Vũ nói: “Người cứ nói.”

Tử Quyên cắn cắn môi: “Tử Quyên không muốn gả đi, mong rằng nhị tiểu thư đừng gả nô tỳ ra ngoài, nô tỳ nguyện ý phụng dưỡng tiểu thư trọn đời, tuyệt đối không hai lòng.”

Bàn Lạc Tuyết còn tưởng có chuyện đại sự gì, nghe vậy liền đỡ Tử Quyên dậy: “Người cũng đã trưởng thành, mẫu thân chẳng qua là lo lắng cho người, nếu người không muốn, chắc hẳn mẫu thân cũng sẽ không miễn cưỡng, ta sẽ tự mình nói với mẫu thân, khi nào người gặp được ý trung nhân, người muốn gả, ta nhất định sẽ để người đi. Vừa lúc nhân thủ bên ta không đủ, người ở lại cũng có thể giúp ta nhiều việc.”

Tử Quyên nói: “Nô tỳ tạ ơn tiểu thư.”

“Được rồi, ngày mai ca ca trở về, hôm nay ta với người cùng đến Thính Vũ hiên gọi tỷ tỷ cùng đi thỉnh an mẫu thân, thuận tiện thăm tam muội muội.”

Tử Quyên biết, đây là nhị tiểu thư đã chấp nhận mình, vội vàng đi ở phía trước cầm đèn lồng chiếu sáng đường đi.

Hai người chủ tớ cùng nhau đến Thính Vũ hiên, vừa lúc gặp được nha đầu cung kính nói: “Tham kiến nhị tiểu thư, Tử Quyên tỷ tỷ vừa nãy đã đi đâu, đại tiểu thư đã trở về.”

Tử Quyên nói: “Đợi lâu chưa thấy đại tiểu thư trở về, Lạc Tuyết các có việc nên ta trở về, vừa lúc nhị tiểu thư tự mình qua đây, người dẫn đường đi.”

Tiểu nha hoàn gật gật đầu, ở phía trước dẫn đường.

Bên ngoài nhà chính Cúc Thanh bưng trà rót nước hầu hạ, vừa thấy Bàn Lạc Tuyết đến, trong lòng liền khấn nguyện.

Bàn Lạc Tuyết chỉ làm như không thấy nét mặt của nàng nói: “Tỷ tỷ có ở đây không?”

“Đại tiểu thư vừa mới tắm rửa xong, đang ở trong thư phòng luyện chữ. Nô tỳ liền đi bẩm báo.”

“Không cần, ta tự mình vào là được rồi, người cùng Tử Quyên ở chỗ này chờ đi.”

Cúc Thanh không dám phản bác, đành phải vâng vâng dạ dạ gật đầu.

Bàn Lạc Tuyết đi tới thư phòng, liền nhìn thấy Bàn Lạc Vũ xoa tóc chuyên tâm viết chữ trên bàn. Bàn Lạc Tuyết đi tới bên cạnh, nàng cũng không cảm giác được, Bàn Lạc Tuyết nhìn thấy trên giấy một chữ Tấn thật to, đường nét sống động. Không ngờ ngón tay người bị phế mà còn có thể viết ra chữ như vậy, quả nhiên thực công phu, thế là nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ viết chữ này thật là đẹp.”

Bàn Lạc Vũ kinh sợ, nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Muội muội tới, nha đầu Cúc Thanh này thật là, muội muội tới cũng không báo một tiếng thực sự là thất lễ.”

“Tỷ tỷ viết chữ Tấn này thật không tệ.”

Trong lòng Bàn Lạc Vũ khấn nguyện, dùng giấy che lên nói: “Chỉ là đêm nay trong lúc rảnh rỗi, vừa lúc ngón tay bị thương, đại phu dặn ta luyện tập viết chữ nhiều hơn có thể khôi phục ít nhiều.” Nói xong, bày bộ mặt nhân nhậ đau thương.

Bàn Lạc Tuyết nhìn nàng làm bộ làm tịch, cũng thương tâm nói: “Đều là muội muội không tốt, làm cho tỷ tỷ thương tâm, muội muốn định đến chỗ mẫu thân thăm tam muội muội, tỷ tỷ cũng cùng đi chứ?”

Bàn Lạc Vũ thấy đã thành công dời đi lực chú ý của Bàn Lạc Tuyết, cũng thông thả nói: “Đây là có thể, đã lâu không nhìn thấy tam muội muội, vừa lúc có thể cùng muội muội đến đó.”

Trong thiên điện Cẩm Tú các.

Tiểu Ngọc đang quở trách Bàn Lạc Băng: “Tam tiểu thư, mấy ngày nay, tam di nương mỗi ngày không dễ chịu, người ở đây được hầu hạ no đủ, phu nhân bây giờ nhưng nhớ tiểu thư đến sinh bệnh, đại phu nhân hiện tại không cho người đi thăm tam di nương, đáng thương tam di nương bị thương nặng như vậy, còn tâm tâm niệm niệm người nha.”

Bàn Lạc Băng nghe lời Tiểu Ngọc lòng giống như dao cắt, nàng làm sao không muốn trở lại chỗ mẫu thân, mặc dù đại phu nhân đối xử với nàng không tệ, nhưng đến cùng cũng không phải là mẫu thân ruột thịt của nàng, mẫu thân bị thương nghiêm trọng như vậy, nàng lại không thể tránh được, hỏi: “Mẫu thân ta khỏe không? Ta làm sao không muốn trở lại bên cạnh mẫu thân. Tiểu Ngọc người nói ta phải làm thế nào cho được đây.” Nói xong che mặt mà khóc.

Tiểu Ngọc chẳng qua là lo lắng tam tiểu thư còn nhỏ, sợ nàng được đại phu nhân đối xử tốt mà quên mẫu thân ruột thịt của mình, tam di nương cũng lo lắng như vậy mới trăm kế ngàn phương để Tiểu Ngọc đến cùng nàng. Nhìn vẻ mặt tam tiểu thư bị thương cũng yên lòng nói: “Tam tiểu thư, nô tỳ cũng là do sốt ruột cho đi nương, hiện tại phu nhân không cho tiểu thư gặp tam di nương, tiểu thư cần phải tìm cách mới được.”

Bàn Lạc Băng bất quá cũng chỉ là đứa nhỏ mười tuổi, mặc dù tâm tư nhiều lại không biết phải làm thế nào, vẻ mặt mờ mịt nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn về phía Bàn Lạc Băng nói: “Tiểu thư đưa lỗi tai qua đây.”

Bàn Lạc Băng nghe thấy, cắn răng, gật gật đầu. Vì mẫu thân, nàng cái gì cũng nguyện ý làm.

Bàn Lạc Vũ cùng Bàn Lạc Tuyết cười cười nói nói đi tới Cẩm Tú các, đại phu nhân đang ở trên giường xem thư, cười đến toe toét.

Bàn Lạc Tuyết phất tay cho hạ nhân đi xuống, cùng Bàn Lạc Vũ đi đến bên cạnh Dương thị nói: “Mẫu thân thể nhưng có chuyện gì vui? Lại cười vui vẻ như vậy.”

Dương thị nhìn Bàn Lạc Vũ đang ở đây, tuy nói chuyện lần trước trong lòng có chút xa cách, trên mặt lại không có biểu lộ ra: “Hai người tỷ muội các người thế nào lại rảnh rỗi qua đây, ca ca con gửi thư nói sáng sớm ngày mai về tới, lần này Sách nhi, Trạch nhi cũng đã đại thắng trở về.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Quả thật là chuyện tốt, con cũng rất lâu chưa gặp Nam Cung ca ca, lúc này đại thắng trở về chắc hẳn sẽ được hoàng đế phong thưởng.”

Bàn Lạc Vũ cũng ở một bên nhanh nhẹn gật đầu nói: “Không phải chứ, đại ca cùng Nam Cung ca ca lúc này trở về, chắc hẳn cũng có thu hoạch.”

Dương thị gật gù đầu.

Bàn Lạc Vũ nói: “Hôm nay con cùng Tuyết nhi qua đây là muốn vấn an Bằng nhi muội muội.”

Dương thị gật gù đầu nói: “Ngày mai có yến hội, không thể thiếu xã giao, Bằng nhi cũng nên học giúp chào hỏi khách khứa.” Thế là nháy mắt với Tử Tước.

Tử Tước gật gù đầu, chỉ chốc lát sau liền dẫn một thân quần áo cặn bích sắc cẩn thận từng li từng tí qua đây hành lễ nói: “Bằng nhi thỉnh an mẫu thân. Tham kiến nhị vị tỷ tỷ.”

Dương thị nói: “Hôm nay nhị vị tỷ tỷ tới thăm người, ngày mai đại ca các người trở về, buổi tối nhất định sẽ có yến hội, người cũng ra giúp đi.”

Bàn Lạc Bằng gật đầu nói: “Đa tạ mẫu thân.”

Mẹ và con gái bốn người thân thân thiết thiết nói chuyện, liền có hạ nhân đến báo nói lão gia cùng nhị phu nhân đến đây.

Bốn người đứng dậy nghênh tiếp, quả thực thấy nhị phu nhân như chim nhỏ nép vào người Bàn quốc công tiến vào.

“Tham kiến lão gia.”

“Tham kiến phụ thân.”

Nhị phu nhân cũng nhàn nhạt hành lễ: “Tham kiến phụ nhân.”

Từ khi nhị phu nhân có quyền quản gia, càng bộc lộ cảm giác chướng mắt với đại phu nhân, bất quá hiện tại không có biện pháp diệt trừ nàng, mặc dù lòng không cam lòng, thế nhưng nhị phu nhân là người hiểu chuyện, nên vẫn còn một chút nhẫn nại.”

Dương thị chỉ nhìn như không thấy cười nói: “Muội muội khách khí, mấy ngày nay cũng làm phiền muội muội.”

Nhị phu nhân chỉ là cười nói: “Làm sao lại nói như vậy, ta cũng là một phần trong nhà, nên vì lão gia phu nhân mà gánh vác, tỷ tỷ không cần khách khí.”

Dương thị chỉ cười không nói gì, Bàn quốc công nói: “Hôm nay sao mọi người đến đông đủ như vậy?”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Một phần là sợ muội muội ở chỗ mẫu thân có chỗ bất tiện, cho nên mới đến thăm nàng. Phụ thân cùng nhị di nương thế nào qua đây.”

Bàn quốc công nói: “Ngày mai đại ca con trở về, nhị di nương sợ mẹ của con bận rộn, cho nên đến đây xem có cái gì có thể giúp đỡ hay không.”

Trong lòng Bàn Lạc Tuyết khinh bỉ, quả nhiên, đã có quyền lợi trong tay càng muốn nhiều hơn, nhị di nương này thủ đoạn quả nhiên là lợi hại. Lúc này trong lòng Bàn Lạc Tuyết đối với Bàn quốc công có điều bất mãn, vợ chính của mình ở đây, hiện tại lại thiên sủng thiếp thất.

Thế là nói với Bàn quốc công: “Đại ca trở về, tất cả đều được mẫu thân chuẩn bị xong, l.q.d lại nói Tuyết nhi thân là tiểu thư con vợ cả Bàn quốc công phủ, hiện tại cũng nên học tập quản gia. Tuyết nhi đã bố trí yến hội thỏa đáng, nhị di nương thế nhưng cảm thấy Tuyết nhi có chỗ nào làm không tốt?”

Trong lòng Nhị di nương khó chịu, trên mặt không dám biểu hiện ra ngoài, tươi cười nói: “Nhị tiểu thư làm sao lại nói như vậy, ta chẳng qua là lo lắng phu nhân bận nên mới đến mà thôi, sao dám chất vấn nhị tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết nói với Bàng quốc công: “Phụ thân cảm thấy bố trí thế nào?”

Bàng quốc công nói: “Vừa đi ngang qua hoa viên, nhìn thấy Tuyết nhi bố trí thật không tầm thường, tự nhiên mà hào phóng. Đã có con giúp đỡ mẹ của con, như vậy là tốt nhất.”

Bàng quốc công nói như thế, nhị di nương cũng không còn cách nào xen mồm, dù sao Bàng Lạc Tuyết mới là tiểu thư chân chính của Quốc công phủ.

Bàng Lạc Vũ nhìn biểu tình của mẫu thân, nàng càng thêm căm hận đại phu nhân và Lạc Tuyết nói: “Phụ thân, mẫu thân cũng là có ý tốt.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Cái này đương nhiên, tỷ tỷ nghĩ sai rồi, muội muội chỉ là cảm thấy trách nhiệm của các di nương đa số chính là lo những việc vặt vãnh, không nên quan đến những chuyện này, tốt nhất không cần lo, chỉ sợ các di nương làm lộn xộn.”

Bàng Lạc Tuyết nói xong hạ chân mày nhìn về phía Bàng Lạc Vũ tiếp tục nói: “Tỷ tỷ dù sao cũng là thứ nữ, có một số việc vẫn là không cần tham dự vào thì tốt, miễn bị người khác nghị luận, có suy nghĩ khác.”

Bàng Lạc Vũ hận không thể xé nát mặt Bàng Lạc Tuyết, lại chỉ có thể cắn răng cười nói: “Đa tạ muội muội nhắc nhở.”

Bàng quốc công nói: “Ngày mai đại ca các người trở về, đã lâu trong nhà không có náo nhiệt. Hôm nay ta cùng phu nhân muốn thưởng lượng một chút, các người lui ra đi.”

Mặc dù trong lòng Nhị phu nhân thật khó chịu nhưng cũng không thể tránh được. đành phải lui ra, Bàng Lạc Tuyết cũng nói: “Sắc trời không còn sớm, phụ thân mẫu thân nghỉ ngơi sớm một chút, chúng ta cũng lui xuống.”

Bàng quốc công gật gật đầu. Ba người cáo lui ra.

Về mặt Bàng Lạc Vũ khó chịu, về mặt Bàng Lạc Băng u sầu, Bàng Lạc Tuyết nói: “Tỷ tỷ không thoải mái sao, sao sắc mặt lại tệ như vậy?”

Về mặt Bàng Lạc Vũ khẩn trương nói: “Có lẽ do không nghỉ ngơi tốt, sắc trời cũng không còn sớm, ta đi về trước.”

Bàng Lạc Vũ đỡ tay Cúc Thanh đi đến Thính Vũ hiên, Bàng Lạc Vũ nhìn về phía Bàng Lạc Băng nói: “Nếu muội muội có cái gì thiếu có thể nói với ta, không nên tự mình làm chủ, tránh làm hại chính mình.”

Bàng Lạc Băng nói: “Đa tạ nhị tỷ tỷ, mẫu thân đối với Băng nhi vô cùng tốt, Băng nhi không thiếu cái gì.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Thật sự không có?”

Bàng Lạc Băng chợt dạ nói, nàng đã đáp ứng Tiểu Ngọc, dù sao trở về chỗ mẫu thân mới là quan trọng nhất, cắn răng ngẩng đầu lên nói: “Đa tạ nhị tỷ tỷ quan tâm, thật sự không có.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Bàng Lạc Băng, ánh mắt dần dần sâu thẳm. Đưa tay sờ sờ đầu của nàng nói: “Trở về sớm một chút đi.”

Bàng Lạc Băng gật gật đầu nhìn Bàng Lạc Tuyết rồi đi ra ngoài, nắm thật chặt nắm tay, người không vì mình trời tru địa diệt.

41. Chương 41: Công Tử Của Thương Gia

Sáng sớm, trong phủ liền bắt đầu bận rộn. Biết đại công tử sắp trở về, lão phu nhân cũng vui cười toe toét. Vương ma ma bên cạnh lão thái thái đã sớm bị phái qua đây giúp bố trí yến hội vì sợ người phía dưới không tận tâm.

Sáng sớm Bàng Lạc Tuyết liền bị Dương thị phái Tử Tước đến gọi nàng dậy, yến hội vũ cơ, khúc đàn đều do Bàng Lạc Tuyết phụ trách. Không có biện pháp đành phải mặc y phục đi tìm Thích Dao. Coi như là phí nửa ngày nhàn hạ. Nhưng so với nhiều việc ở trong phủ thì nhẹ hơn rất nhiều.

Bàng Lạc Tuyết cùng Liên Diệp Liên Ngẫu đến Thích phủ, mới vừa vào cửa liền bị Sở Mộc Dương bắt một cánh tay nói: “Người cái nha đầu này chạy cũng thật nhanh, nha đầu trong phủ vừa nói tên tiểu tử lần trước ta cứu đã tỉnh, nên chạy đến thăm hân sao?”

Bàng Lạc Tuyết giãy từ trong tay hân ra nói: “Đây là đương nhiên.”

Sở Mộc Dương buông tay Bàng Lạc Tuyết ra, đột nhiên cảm thấy có một loại buồn bã.

Bàng Lạc Tuyết quay đầu nhìn hân không đi cùng nàng, nhúu mày hỏi: “Huynh không đi sao?”

Sở Mộc Dương giật mình tỉnh giấc, lại khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ nói: “Vi sư đương nhiên phải đi, nếu không ai bắt mạch cho hân, chẳng lẽ trông chờ vào muội sao?”

Bàng Lạc Tuyết phần hân giậm chân, thật là một người nói nhiều, hoàng đế Nam Chiếu quốc sao lại chọn một người như thế ngồi lên vị trí thái tử, nàng thật tâm vì Nam Chiếu quốc mà lo lắng.

Hai người đẩy cửa phòng ra, liền thấy vị thiếu niên kia nữa người dựa vào giường, tiểu gia hỏa mập mạp kia đang bưng ly trà như là định cho hân uống nước.

Bàng Lạc Tuyết đi qua nhận lấy ly trà nói: “Để ta ụ ca ca ngươi uống.”

Tiểu gia hỏa quay đầu lại thấy là tỷ tỷ ngày đó, ôm hông của nàng cọ cọ, nâng mặt nhìn nàng tươi cười.

Bàng Lạc Tuyết vươn tay sờ sờ đầu của hân nói: “Tỷ tỷ có lời muốn nói cùng ca ca ngươi, trước hết để cho tỷ tỷ Liên Diệp Liên Ngẫu ôm ngươi đi tham quan có được không?”

Tiểu oa nhi nhìn nhìn người trên giường, thấy hân gật đầu, mới cẩn thận từng li từng tí gật gật đầu.

Bàng Lạc Tuyết vẫy tay, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu vội vàng chạy tới ôm lấy tiểu gia hỏa mập mạp này, mấy ngày nay khẳng định là Thích Dao đã bồi bổ cho hân không ít thứ tốt, cảm thấy nặng một chút.

Sở Mộc Dương bắt mạch cho hân nói: “Độc tố bên trong cơ thể ngươi đã được thải ra ngoài, còn vết thương ngoài da dường như mấy ngày thì tốt rồi. Những ngày này không được dùng nội lực, bằng không thương thể ngày càng nặng.”

Thiếu niên gật đầu nói: “Đạ tạ đại phu.”

Sở Mộc Dương nhúu mày, chẳng lẽ hân nhìn rất giống đại phu sao? Xem ra phải soi gương lại, sửa bộ dáng lại một chút.

Bàng Lạc Tuyết cũng mặc kệ Sở Mộc Dương rối rắm thế nào, chỉ nói: “Còn không đi kê đơn thuốc để sắc thuốc, ở đây làm gì nữa a?”

Sở Mộc Dương hận không thể nhổ ra một ngụm máu, tự mình còn phải phụ trách sắc thuốc, vừa định phân bua hai câu lại nhìn thấy vẻ mặt của Bàng Lạc Tuyết ghét bỏ nhìn hân, ôi, xấu hổ và giận dữ, bị đồ đệ ghét bỏ, đều tại cái tên tiểu tử thối này, xem ta thu thập ngươi như thế nào, liền cười nói: “Vâng, tiểu thư, tiểu nhân này liền vì công tử tự mình sắc thuốc.”

Nói xong lảo lảo đi ra ngoài.

“Ngươi bây giờ có thể nói.”

Thiếu niên trên giường kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mắt này, chỉ cảm thấy toàn thân phát run, rốt cuộc là nguyên nhân gì lại làm cho hân vậy mà sợ hãi một cô nương trời gà không chặt.

Mặt Bàn Lạc Tuyết không chút nào thay đổi cứ nhìn về phía hắn như vậy.

Thiếu niên bình tĩnh thanh thoi nói: “Trước tiên tại hạ đa tạ tiểu thư cứu giúp. Đa tạ chiếu cố xá đệ của ta, nếu tiểu thư cần gì, tại hạ nhất định muôn lần chết cũng không từ chối.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Người một câu tại hạ, bản thân ta muốn cho người muôn chết không từ cũng sẽ không tìm đến người làm bậy a.”

Thiếu niên xấu hổ đỏ mặt, nước da màu mặt ong trên khuôn mặt nổi lên hai đóa đỏ ửng.

Bàn Lạc Tuyết nói tiếp: “Nếu như người không tiện nói thì đừng nói, cũng không cần phí tâm tư diễn cảnh thê lương, người suy nghĩ mệt, ta nghe cũng mệt.”

Thiếu niên cúi đầu trầm tư một hồi: “Mạng của tại hạ đều do tiểu thư cứu, có gì phải sợ. Chỉ là.....”

Bàn Lạc Tuyết nói tiếp: “Chỉ là sợ liên lụy tên tiểu tử kia đúng không?”

Thiếu niên ngẩng đầu ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết nói tiếp: “Ta tuy học y không thành thạo nhưng cũng có thể nhìn ra được các người thật giống nhau, tiểu gia hỏa kia mập mạp mũm mĩm, có thể thấy là một đứa bé được nuông chiều. Mà hai tay người đầy những vết chai, Thích Dao vừa nhìn liền biết nội công người cao cường, là một cao thủ dùng kiếm. Trọng yếu nhất là trên cổ tiểu gia hỏa kia có đeo một ngọc bội, hình dạng con rồng kia trái lại có chút liên đến hoàng thất Bắc Yên quốc.”

Bàn Lạc Tuyết vừa nói ánh mắt cẩn thận quan sát phản ứng của hắn.

Thiếu niên hai tay nắm chắc ga giường, trên trán đều đổ mồ hôi hột, thầm nghĩ cô gái này quả nhiên là lợi hại, nếu như, nếu như....

Bàn Lạc Tuyết nói: “Nếu như người không muốn nói, ta cũng sẽ không hỏi, chờ thương thế của người lành, thì tự mình quyết định, muốn đi hay ở, ta tuyệt đối không ngăn trở. Chỉ là có chút đau tiếc tên tiểu gia hỏa kia, còn nhỏ tuổi liền phải phiêu bạt.”

Câu này của Bàn Lạc Tuyết thật đúng là nói trúng tâm can của hắn, bản thân hắn khổ cực vất vả cũng không sao cả, mà tiểu thiếu chủ thế nào cũng không thể bị thương tổn, cô bé này nhìn tuổi không lớn lắm, lại nhìn rõ tâm tư người khác trái lại thực lợi hại, mà thôi, mạng của mình đều là nàng cứu, cùng lắm nếu như lòng nàng xấu xa, hắn sẽ liều mạng dứt khoát mang tiểu thiếu chủ đi.

Bàn Lạc Tuyết thấy hắn suy nghĩ cũng không lên tiếng quấy rầy, nàng biết, tên tiểu tử này liền là điểm yếu của hắn. Quan trọng nhất là nàng và Thích Dao vô cùng thích tên tiểu tử này.

Thiếu niên như là đã quyết tâm nói: “Tại hạ Thương Dục, là đích tử Thương gia, một trong tứ đại gia tộc Bắc Yên quốc, cũng là người duy nhất còn sống sót.” Nói rồi cúi đầu che giấu ưu thương ở trong mắt.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Thương gia? Chính là Thương hoàng hậu, sao có thể?”

Thiếu niên cười nhẹ nói: “Như thế nào không thể chứ, hoàng đế thiên vị sủng phi tần, hoàng hậu nương nương bị thất sủng, buồn cười thay Thương gia ta nâng đỡ hắn lên ngôi hoàng đế, nhưng hắn là một lòng phòng ngừa Thương gia chúng ta công cao cứng rắn, nhẹ dạ tin lời sủng phi vu khống tội danh, mà yêu phi kia lại hãm hại hoàng hậu, nói người sử dụng Vu Cổ thuật sát hại long thể hoàng thượng, tỷ tỷ được ban cho một ly rượu độc, mà Thương gia chúng ta cũng không tránh khỏi bị lưu đày. Phụ thân chấp nhận thỉnh cầu của tỷ tỷ, nàng biết hoàng thượng có thể sẽ buông tha đứa bé này, nhưng đám kia phi tử kia nhất định sẽ không. Cho nên phụ thân muốn ta mang theo hoàng tử rời xa Bắc Yên, ta cùng các tử sĩ Thương gia suốt đêm hộ tống hoàng tử ra khỏi thành, lại bị sát thủ chặn giết, bây giờ còn lại không biết mấy người, phụ thân cùng mọi người trong nhà cũng đều bị sát hại trên đường đi lưu đày.” Nói xong một quyền đánh lên cột giường, trong nháy mắt máu tươi nhễ nhại.

“Người chính là muốn trả thù?” Giọng nói Bàn Lạc Tuyết không mang theo một tia nhiệt độ nào.

Thương Dục nghe thấy giọng nói này, nhờ đến lời phụ thân trước khi chết: “Cánh nhĩ, người nhất định phải sống sót, mang theo hoàng tử rời xa Bắc Yên quốc, vĩnh viễn không được trở về.” Thế nhưng hắn sao có thể mất mở trừng trừng nhìn toàn tộc chết thảm, tỷ tỷ thân yêu của mình ôm nỗi hận mà chết, hắn muốn

tự tay giết cái người bạc tình vô nghĩa kia, hắn muốn đoạt lại tất cả những gì thuộc về Thương gia của hắn. Ngắc đầu nhìn chăm chăm Bàn Lạc Tuyết gần từng chữ: “Ta muốn báo thù, ta muốn bọn họ phải trả giá thật lớn.” Nói rồi thân thể quỳ trên mặt đất nói: “Cầu tiểu thư giúp ta báo thù, Thương Dực nguyện ý cả cuộc đời này đi theo tiểu thư nhất định không hai lòng.”

Thương Dực cũng không hiểu chính mình vì sao lại nguyện ý quỳ gối trước mặt nữ tử so với mình còn nhỏ hơn này, trên người nàng có một loại sức mạnh, làm cho hắn cảm thấy dựa vào loại sức mạnh này, liền có thể báo được thù lớn, đạt được tất cả nguyện vọng. Làm cho hắn cam tâm nguyện trung thành.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Người đã nguyện ý theo ta, ta đương nhiên sẽ giúp người báo thù, nhìn công phu của người cũng không tệ, chờ thân thể người lành rồi, đi triệu tập những người bên cạnh người, ta đương nhiên có phân phó.”

“Vâng, thuộc hạ đã hiểu.” Thương Dực nói.

“Tiểu gia hỏa kia nếu là nhi tử của Thương hoàng hậu, tạm thời đừng để lộ diện, miễn cho người khác ám hại, yên tâm, ta cùng Thích Dao sẽ chiếu cố hắn thật tốt, ta sẽ mời thầy dạy hắn, nửa điểm sẽ không thua kém, nếu như người muốn dạy hắn tập võ thì cũng có thể.”

Thương Dực gật gật đầu, hoàng tử vẫn là không nên lộ diện mới tốt: “Tiểu thư an bài thỏa đáng, l.q.d hoàng tử danh gọi là Vân Cẩn, là tử hoàng tử của Bắc Yên. Mong rằng tiểu thư có thể trông nom hắn thật tốt, hắn là thân nhân duy nhất trên đời này của thuộc hạ.”

Bàn Lạc Tuyết nâng Thương Dực quỳ trên mặt đất lên, trấn an nói: “Sau này chúng ta đều là thân nhân của người. Nghỉ ngơi thật tốt đi, mau lành, mới có thể giúp ta.”

Bàn Lạc Tuyết nói xong ra khỏi cửa, để lại một mình Thương Dực ở trong phòng.

Thương Dực hung hăng nắm chặt nắm tay, mỗi ngày khi hắn nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy thân nhân của mình từng trận từng trận bị sát hại, máu chảy đầm đìa nhuộm đỏ nước sông, chẳng ngại mình mất mạng, cũng muốn chính tay đâm những kẻ kia, vì người trong gia tộc của mình báo thù.

Bàn Lạc Tuyết mới vừa đi không lâu, Sở Mộc Dương liền bưng thuốc tiến vào, cặn trong thuốc đen thui còn chưa lọc sạch sẽ, rất xa cũng có thể cảm nhận được vị đắng.

Về mặt Sở Mộc Dương cười xấu xa, trên người Thương Dực nổi lên một tầng da gà. Sở Mộc Dương thâm nghĩ, tiểu tử, ai bảo người dám cướp đồ đệ bảo bối của ta.

42. Chương 42: Bàn Sách Trở Về

Lạc Tuyết đi tới phòng Thích Dao, không nói hai lời liền cởi giày ôm chần nằm xuống phủ kín đầu.

Thích Dao bưng ly trà nói: “Đây là chuyện gì a?” Ngắc đầu nhìn nhìn bầu trời lại nói: “Muội mới đến không bao lâu, tại sao lại nằm xuống, làm sao lại lười như vậy nha.”

Bàn Lạc Tuyết lười biếng nói: “Hôm nay ca ca muội trở về, chuyện trong phủ bừa bộn, mẫu thân muội sáng sớm liền gọi muội tới tìm tỷ an bài ca múa, tiền bạc thì tỷ có thể thoải mái thu, dù sao trong phủ bỏ tiền ra, muội thấy cha muội càng lúc càng tin nhị di nương, để ông ấy mất một chút máu cũng tốt có thể thay mẫu thân muội xả giận.”

Thích Dao lắc đầu nói: “Muội bây giờ đã là người giàu nhất kinh thành này, mà phụ thân mình cũng không buông tha.”

Bàn Lạc Tuyết bất mãn nói: “Thật không hiểu mẫu thân được coi là thanh mai trúc mã với phụ thân, vì sao phụ thân còn cưới nhiều vị di nương như vậy, mỗi người đều có tâm cơ, nếu muội không giúp mẫu thân ra tay chuyện tứ di nương sinh non thì chắc chắn người bị phạt chính là mẫu thân, để ông ấy mất chút tiền

cũng là đương nhiên, muội không ngại tiền nhiều, mỗi ngày xem sổ sách một lần muội cảm thấy tâm thật ấm áp.”

Thích Dao nhìn vẻ mặt tham tiền của Bàn Lạc Tuyết cũng không còn cách nào nói: “Tất cả nghe theo lời muội, ta đã dò là tin tức người kia rõ ràng rồi, ta thấy hần trái lại là một cao thủ, ta chưa chắc đánh thắng được hần, tiểu gia hỏa kia cũng rất đáng yêu a.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Ánh mắt của tỷ cũng thật nhạy bén, tiểu gia hỏa kia chính là nhi tử của Thương hoàng hậu, là tứ hoàng tử của hoàng đế hồ đồ kia, tên kia chính là đích tử Thương gia, bây giờ làm thị vệ bên cạnh ta.”

Thích Dao nói: “Hai người kia đều xuất thân không tầm thường, thế nhưng cũng thật rối rắm. Ngược lại ta rất thích tiểu gia hỏa kia, rất giống Thích Vĩ.” Nói xong liền nước mắt lưng tròng.

Bàn Lạc Tuyết thở dài, đứng dậy an ủi: “Chuyện đều đã qua, chúng ta sẽ bắt từng người từng người đi xuống âm phủ để thỉnh tội.”

Thích Dao ngẩng mặt lên: “Ừ, nhất định sẽ như vậy.”

Bàn Lạc Tuyết cảm thấy được an ủi, cuộc đời này dù cho gian nan hiểm trở cũng muốn những người ở kiếp trước từng ức hiếp nàng phải từng bước từng bước trả giá thật lớn, thật may nàng có một tỷ muội tốt giúp mình.

“Đúng rồi, buổi tối hôm nay ca vũ liền giao cho tỷ an bài.” Bàn Lạc Tuyết nói.

“Đương nhiên, muội yên tâm đi, tỷ cũng cần phải trở về, muội phải chiếu cố tên tiểu bắt điểm kia thật tốt.”

Hai người đẩy cửa ra liền thấy Liên Diệp Liên Ngẫu cùng một nhóm nha hoàn vây cùng một chỗ, trên mặt Vân Cẩn bị che một mảnh vải đang chơi trốn tìm, vài người chơi đùa rất vui vẻ. Đứa bé này thực sự rất đáng yêu.

Đi tới, tay của tiểu gia hỏa bắt được váy của Bàn Lạc Tuyết, nhanh tay tháo khăn che mắt xuống, nhìn thấy Bàn Lạc Tuyết liền bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi sáng. Bàn Lạc Tuyết ngồi xổm xuống nói: “Tỷ phải gọi người tiểu gia hỏa này thế nào mới được đây?”

Tiểu gia hỏa hé miệng nói: “Mẫu hậu gọi ta là tiểu Tứ tử.” Nói xong vành mắt đỏ hoe.

Bàn Lạc Tuyết ôm lấy hần nhẹ giọng vỗ về. Mấy nha hoàn vừa thấy tiểu bảo bối khóc vội vàng đến dụ dỗ.

Thích Dao tức giận nói: “Muội mau đi nhanh đi, làm tiểu bảo bối của chúng ta khóc rồi.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Ôi, sao giờ muội lại thành tội nhân rồi, tiểu Tứ tử ngoan ngoãn nghe lời tỷ tỷ. Ta hôm khác trở lại thăm người.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu cũng không có biện pháp đợi thêm, ba người ngồi xe ngựa trở lại Bàn quốc công phủ.

Quả nhiên, Bàn Lạc Tuyết vừa trở lại Bàn quốc công phủ, Tử Quyên liền chờ ở cửa, nàng vừa thấy Bàn Lạc Tuyết nói: “Tiểu thư, người đã trở về, đại thiếu gia đã về tới, phu nhân gọi ta chờ tiểu thư trở về thì đến chỗ lão phu nhân.”

Trong lòng Bàn Lạc Tuyết vui vẻ nói: “Không phải nói buổi chiều mới về đến sao, sao lại sớm hơn dự tính rồi, đi mau một chút, cũng đã hơn một năm không có gặp ca ca rồi.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu cũng vội vàng chạy đến Hà Hương viện.

Tới gần viện, liền nghe được tiếng cười bên trong truyền ra, Bàn Lạc Tuyết sửa sang lại y phục.

Cửu ma ma vừa nhìn thấy Bàn Lạc Tuyết vội vàng nói: “Nhị tiểu thư tới.”

Dương thị vội vàng kéo nàng tiến vào: “Tuyết nhi đã trở về rồi đây, Sách ca cứ hỏi con đi đâu rồi.”

Bàn Lạc Tuyết tiến vào thấy một nam tử thân mặc y phục gấm màu chàm, thắt lưng buộc một cái đai Bát Bảo, trên đai lưng mang một khối ngọc bội màu trắng, hình dáng trái lại có chút non nớt, phối cùng áo

xanh trên người thiếu niên cũng không có..... chút nào ảnh hưởng đến khí chất của ca ca, trên khuôn mặt tuần láng lại có dấu vết bị gió sương làm phờ phạt.

Mũi Bàn Lạc Tuyết đau xót chạy tới ôm lấy hắn, lầm bầm nói: “Ca ca trở về thật trễ, cũng không nhớ Tuyết nhi.”

Bàn Sách thở dài nói: “Ca ca rất nhớ tiểu Tuyết nhi a, một năm không thấy tiểu Tuyết nhi, nay đã trở nên xinh đẹp thế này, ca ca thiếu chút nữa không nhận ra, ca ca cho người đưa tới vài vóc cho muội, cuộn phượng hoàng hỏa kia chắc muội sẽ thích.”

Bàn Lạc Tuyết nghi ngờ nói: “Sao ca ca biết cuộn vải kia sẽ ở trên tay của muội chứ?”

Về mặt Bàn Sách cao thâm nói: “Cuộn vải kia chỉ có tiểu Tuyết nhi của ta mặc đẹp, trừ muội ra ta thật không nghĩ tới người nào khác có thể mặc đẹp hơn.”

Bàn Lạc Tuyết làm tổ ở trong lòng Bàn Sách cười ngọt ngào. Bàn Lạc Vũ bên cạnh nghe nói như thế, nụ cười trên mặt vỡ nát đầy đất, hung hăng cắn nát môi.

Bàn Lạc Tuyết bên này thân thân thiết thiết, Dương thị cũng là vui đỏ mắt. Bàn Quốc Công nói: “Ca ca con trở về cũng mệt mỏi rồi, con không phải sẽ ôm lấy ca ca không thả chứ?”

Bàn Lạc Tuyết quay đầu lại nói: “Đã biết, phụ thân.”

Lão thái thái nói: “Tuyết nhi của chúng ta là vì cao hứng nên mới như vậy, Sách ca xa nhà lâu như vậy, làm cho mẫu thân của ngươi cũng thật lo lắng, ta cũng ngày đêm dâng hương cầu phúc, trông ngươi sớm ngày trở về.”

Bàn Sách vội vàng nói: “Đều là tôn nhi không tốt, làm cho tổ mẫu lo lắng, ngày sau tôn nhi nhất định sẽ hầu hạ dưới gối, để lão tổ tông không phải lo lắng nữa.”

Mặt mày lão thái thái rạng rỡ, nhị phu nhân cũng không chịu yếu kém: “Đại công tử trở về, lão thái thái cùng phu nhân thật cao hứng, mấy ngày nay trước khi ngủ lão gia đều nhắc tới mấy lần.”

Bàn Sách thế nào nghe không hiểu, đây là nhị di nương ám chỉ bà ấy có được bao nhiêu sủng ái sao?

Bàn Lạc Vũ nói: “Sau khi đại ca du học thật lâu trở về, có chuyện vui gì không, nói ra cho mọi người được vui vẻ một chút nha.”

Lúc này Bàn Sách mới chú ý tới Bàn Lạc Vũ, nhìn quần áo, vật trang sức trên mái tóc cũng đã cập kê, l.q.d nói: “Đáng tiếc Vũ nhi là một nữ tử, nếu không cũng có thể đi ra bên ngoài tìm hiểu một chút, cũng để ta khỏi phải nói nhiều, không có gì để ngươi phải hâm mộ.”

Bàn Lạc Vũ cười cười, Bàn Lạc Tuyết nhìn cười dàn xếp: “Muội thấy ca ca là ghét bỏ sợ Tuyết nhi quá quýt lấy ca ca hỏi chuyện nên mới nói như thế nha.”

Bàn Sách làm sao không biết tâm tư của Bàn Lạc Tuyết.

Dương thị cũng nói: “Sách ca vừa trở về, chắc hẳn đi đường xa cũng mệt mỏi rồi, không bằng con đi về nghỉ trước, yến hội buổi tối nhất định là con không tránh được.”

Về mặt Lão phu nhân nhìn Bàn Sách cũng là thương tiếc: “Mau một chút trở về đi nghỉ đi, đến tối phụ thân cùng mẫu thân đã chuẩn bị yến hội cho tôn nhi, không thể thiếu xã giao.”

Bàn Sách nói: “Làm phiền phụ thân mẫu thân, nhi tử lần này cùng trở về Dự vương, vương gia về cung trước, chắc hẳn buổi tối sẽ tới, làm phiền phụ thân mẫu thân lo liệu, đừng nên chậm trễ.”

Bàn Quốc Công nghe thấy đương nhiên vui mừng, kết giao của nhi tử nhà mình quả nhiên đều là nhân trung long phượng*, Dự vương chính là nhi tử của hoàng hậu, tài đức xuất chúng, hoàng đế cũng là rất thương yêu hắn, nếu như không có chuyện xấu gì, chắc hẳn vị trí thái tử này sẽ là của hắn, vội vàng gật đầu nói: “Vi phụ trong lòng hiểu rõ, con lui ra nghỉ ngơi đi.”

Nhân trung long phượng*: Con cháu hoàng tộc.

Bàn Sách lúc này mới lui ra.

Bàng Lạc Tuyết vừa mới nhìn thấy ca ca chính là có thật nhiều điều muốn hỏi, bắt đặc dĩ chỉ là sợ ca ca mệt, đành phải chờ đến yến hội. Mọi người ngồi lại nói một chút chuyện xong đều trở về, Dương thị dẫn Bàng Lạc Tuyết buổi tối cần phải đến đúng giờ, nàng không được lười biếng. Bàng Lạc Tuyết không còn cách nào, đây là mẫu thân của mình, đành phải luôn mãi gặt đầu đáp ứng mới được thả trở về.

43. Chương 43: Lễ Vật

Bàng Lạc Tuyết như trút được gánh nặng trở lại Lạc Tuyết các, Liên Diệp Liên Ngẫu gọi nha hoàn bưng tới nước nóng rửa mặt. Bên kia nha hoàn chạy tới báo đại công tử đến, Bàng Lạc Tuyết cho người mời ca ca vào bên trong.

Bàng Sách vừa vào cửa liền thấy Bàng Lạc Tuyết tóc dài đến eo bị rối tung, tóc như tơ lục bóng loáng khoát ở phía sau người, gương mặt xinh xắn còn chưa trưởng thành mà đã có mấy phần yêu mị, mặt mày có điểm giống như Dương thị, mặc dù mặc y phục ở nhà, vóc người thon thon, đích thực là một mỹ nhân.

Bàng Sách còn đang cảm thán muội muội nhà mình một năm không gặp càng thêm xinh đẹp động lòng người, em rể sau này thật là có phúc, rất có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thế nào lại càng ngày càng xinh đẹp nha, làm gì không có người thường thăm trộm nhớ a.

Bàng Lạc Tuyết rửa mặt qua loa liền chạy đến bên cạnh Bàng Sách: “Ca ca không phải về nghỉ ngơi sao, tại sao lại đến chỗ của muội?”

Bàng Sách vô cùng thân thiết sờ soạng đầu của Bàng Lạc Tuyết nói: “Trở về còn chưa nói chuyện với muội muội vài câu làm sao an tâm chứ.”

“Coi như ca có chút lương tâm, không uống công muội đầu tắt mặt tối vất vả chuẩn bị yến hội giúp ca.”

Nói xong thân thủ nhanh nhẹn cầm lên ngọc bội bên hông Bàng Sách nói: “Đây là ngọc bội mà lúc ca đi muội tự tay làm mà, xấu như vậy mà ca ca lại vẫn mang theo.”

Bàng Sách ầm áp cười nói: “Ta không cảm thấy xấu, chỉ cảm thấy ngọc bội kia không xứng để muội muội ta tự tay làm.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Ca ca cứ ở đây dụ dỗ muội, có tốt như ca nói đâu chứ.” Nói rồi cúi đầu ngượng ngừng cười nói: “Liên Diệp mau lấy túi tiền ta thù cho ca ca đến đây, đây là túi tiền mấy ngày trước muội thù, ca ca không được cảm thấy khó coi a.”

Bàng Sách nhận lấy túi tiền Liên Diệp đưa tới, cẩn thận nhìn nhìn, trên túi tiền thù một bức tranh Sơn Thủy thu nhỏ, dưới chân núi có một vị thư sinh có vài phần tùy ý mà tiêu sái, bắt mắt nhất chính là chữ Sách, l.q.d bất kể là đường kim mũi chỉ hay là cấu trúc đều có thể nói là tuyệt phẩm. Bàng Sách trân trọng bỏ vào trong lòng nói: “Muội muội thật có lòng, túi tiền này sợ là giá nghìn vàng cũng không mua được.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Ca ca không chê tay chân Tuyết nhi vụng về thì tốt rồi. Ca ca đi đường vất vả, buổi tối lại phải xã giao, hay là trở về nghỉ ngơi sớm một chút. Để cho mẫu thân biết, lại sẽ trách muội cứ quần quít lấy ca ca.”

Bàng Sách đương nhiên đồng ý, vốn một nắng hai sương trở về, đương nhiên là mệt không ít, muội tử nhà mình tâm tư đơn thuần, chỉ sợ lúc mình không có ở đây sẽ chịu thiệt, thật tốt là muội ấy vui vẻ.

Nếu như Bàng Lạc Tuyết biết nàng trong cảm nhận của ca ca chỉ là hình tượng tiểu bạch thảo thiện lương sợ là nàng sẽ cảm thấy ca ca thực sự là người chỉ biết nhìn bề ngoài, làm thế nào có thể bồi dưỡng được một người như vậy trong gia cảnh này, thật là.

Đưa Bàng Sách đi, cuối cùng toàn thân Bàng Lạc Tuyết uể oải nằm trên giường, không phải nàng lười biếng, thật là mệt muốn chết a.

Chỉ chốc lát Bàng Lạc Tuyết liền ngủ thiếp đi. Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nhẹ nhàng ra khỏi cửa để Bàng Lạc Tuyết nghỉ ngơi thật tốt.

Trong mộng Bàng Lạc Tuyết lại trở về kiếp trước, vẽ mặt nàng hạnh phúc rúc vào trong lòng Tấn vương, nghe hân thê non hên biển, nhìn hân cẩn thận vẽ nàng, bộ dáng vẽ ra lại có vài phần giống Bàng Lạc Vũ. Vậy mà kiếp trước nàng cũng không phát hiện ra, cách trang điểm này là kiểu mà Bàng Lạc Vũ thích nhất, trâm cài tóc khắc chim bồ câu tinh xảo là vật Bàng Lạc Vũ thích nhất, hóa ra mình mới là kẻ ngốc. Đột nhiên cảnh tượng biến đổi, biến thành toàn thân Bàng Lạc Tuyết là máu, cầm trong tay một thanh kiếm đang rỉ máu đang đi trong vườn hoa nở đầy độc dược, hai mắt nàng đỏ bừng. Cảnh sắc này giống như đã từng đi qua, Bàng Lạc Tuyết đang muốn đi tới phía trước, lại bị sương mù ngăn trở.

“Tiểu thư, tiểu thư, mau tỉnh lại” Liên Diệp nhìn thấy Bàng Lạc Tuyết ngủ ở trên giường không được an ổn, trên trán chau mày đỏ mồ hôi.

Bỗng nhiên Bàng Lạc Tuyết mở mắt ra, dọa Liên Diệp sợ muốn nhảy dựng: “Tiểu thư, người có khỏe không, không thoải mái ở đâu, có muốn muội đi tìm đại phu đến đây xem một chút hay không?”

Bàng Lạc Tuyết ngồi dậy thản nhiên nói: “Không sao, chẳng qua chỉ là ác mộng, bây giờ là giờ gì rồi?”

Về mặt Liên Diệp lo lắng, nhưng cũng biết tính tình của tiểu thư: “Đã là giờ Thân, phía bên phu nhân đã bắt đầu bố trí sân vườn, tiểu thư người có phải cũng nên rửa mặt chải đầu trang điểm rồi hay không?”

Bàng Lạc Tuyết gật gù đầu, nàng là chủ nhân nhất định không thể mang tiếng thiếu sót.

Y sam màu vàng óng ánh thêu hoa lan tao nhã uốn lượn, những con bướm được thêu trên váy, tay áo mỏng thêu hoa mẫu đơn. Tóc búi cao, trâm cài tóc điêu khắc hoa lan, tùy ý dùng mấy viên trân châu treo lủng lẳng phát sáng, khuôn mặt kiều mị như trăng, ánh mắt sáng rỡ, người khác nhìn một lần liền nhớ mãi không thôi.

Liên Diệp tỉ mỉ nhìn một lần mới hài lòng gật đầu nói: “Tiểu thư càng ngày càng xinh đẹp.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn trái nhìn phải, thấy thiếu nữ trong gương thanh thuần đáng yêu, nhưng nét mặt không còn thanh thuần thiện lương như kiếp trước, tâm hồn cũng không đồng nhất với thân thể này. “Được rồi, mau một chút đến sảnh giúp đỡ mẫu thân, chắc hẳn khách nhân cũng đã tới.”

Liên Diệp Liên Ngẫu cũng không dám chậm trễ, vội vàng đến sảnh trước. Không biết là oan gia ngõ hẹp hay là tâm linh tương thông, gặp phải Bàng Lạc Vũ cũng một thân y sam màu vàng óng ánh, không trang nhã như Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Vũ lại mặc váy dài thêu ngũ phượng hoàng ngũ sắc, trên đầu cài một cây trâm phượng hoàng hợp với làn váy, khí chất bức người.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Hôm nay toàn thân tỷ tỷ trang điểm khí chất bức người, trái lại có vài phần khí phách.”

Bàng Lạc Vũ phe phẩy quạt tròn che miệng nói: “Muội muội nói đùa, chẳng qua là hôm nay nhị di nương đến Lâm Lang các mua được một cây trâm phượng, tỷ tỷ nghĩ phải phối với một bộ y phục cùng hoa văn, vì vậy mới chọn bộ này.”

Bàng Lạc Tuyết cẩn thận nhìn nhìn: “Hóa ra được chọn từ Lâm Lang các chẳng trách lại tinh xảo như vậy, ánh mắt của tỷ tỷ thật không tầm thường, trâm phượng này chính là mang lại điềm tốt.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu cười mà không nói, nếu như đại tiểu thư biết nhị tiểu thư là chủ nhân của Lâm Lang các, e là sẽ tức giận mà thổ huyết đây.

Đều nói người nói vô ý, người nghe lại cố tình, Bàng Lạc Vũ một lòng muốn gả cho Tấn vương, quả nhiên cây trâm này là một điềm tốt. Cười vô cùng thân thiện: “Nghe nói hôm nay ca vũ đều là muội muội tự mình an bài, vũ cơ của Thúy Vi lâu này chính là khó mời nhất trong kinh thành, muội muội thật lợi hại mới mời tới được, chắc hẳn hôm nay được mở rộng tầm mắt.”

Bàng Lạc Tuyết không cho là đúng: “Nào có, chẳng qua là có duyên phận gặp mặt cùng Dao lâu chủ mấy lần, nói đi cũng phải nói lại, huống chi dùng danh nghĩa Bàng quốc công phủ đến mời, Dao lâu chủ thế nào không biết tốt xấu không cho phụ thân mặt mũi, tỷ tỷ nói lời này cũng quá đề cao muội muội ta rồi.”

Bàng Lạc Vũ trầm nghĩ, Bàng Lạc Tuyết bất quá chỉ là một nha đầu chưa hiểu chuyện, tại sao lại có mặt mũi lớn như vậy, chẳng qua là ỷ vào tiểu thư Quốc công phủ mà thôi. Nghĩ tới đây trong lòng cũng liền thoải mái hơn, việc này nếu như đặt vào tay Bàng Lạc Vũ nàng thì sẽ dễ như trở bàn tay, cũng sẽ không thua kém so với Bàng Lạc Tuyết.

Tỷ muội đối đáp qua lại, khoát tay nhau đi đến trước sảnh đến giúp Dương thị tiếp đãi khách nhân.

44. Chương 44: Ngày Đoàn Viên

Hai tỷ muội đi tới chính sảnh liền nhìn thấy Dương thị đang ngồi trong chính sảnh dùng trà, nhị phu nhân hầu hạ bên cạnh.

Hiện tại tam phu nhân đang bị cấm túc, tứ phu nhân ốm đau trên giường, l.q.d ngược lại nhị phu nhân tương đối thoải mái. Nếu không có Dương thị, như vậy tất cả Bàng quốc công phủ này liền không phải thuộc về mình cùng Vũ nhi sao?

Bàng Lạc Vũ cùng Bàng Lạc Tuyết đi tới trước mặt Dương thị hành lễ: “Tham kiến mẫu thân.” Rồi quay sang nhị phu nhân hành lễ.

Dương thị cười nói: “Hai tỷ muội người thế nhưng tới thật sớm, Bàng nhi phái người đến nói thân thể mình không được thoải mái, trễ một chút mới tới, hôm nay người tới chắc hẳn sẽ không ít, Vũ nhi cũng cập kê, lão gia cũng có thể bắt tay vào bắt đầu tuyển chọn.”

Bàng Lạc Vũ nghe nói như thế bị dọa làm rơi khăn tay xuống đất.

Nhị phu nhân nhìn về phía Bàng Lạc Vũ nói: “Vũ nhi? Không thoải mái ở chỗ nào sao?”

Bàng Lạc Vũ nhặt khăn tay lên, thái độ bình tĩnh nói: “Nữ nhi, nữ nhi chỉ là không muốn xuất giá quá sớm.”

Dương thị nói: “Làm sao lại nói như vậy, người đã cập kê, chẳng lẽ phải đợi thành lão cô nương sao, người yên tâm việc này lão gia đã tính toán kỹ, người cứ chuyên tâm ở nhà thêu trang phục cưới trước thì tốt rồi.”

Bàng Lạc Vũ đang muốn nói chuyện.

Nhị phu nhân nghe đến việc thêu y phục liền bắt mắt, ngón tay con gái của mình bị thương, viết chữ cũng miễn cưỡng, huống chi là thêu y phục? Chẳng lẽ Dương thị cố ý, muốn để nữ nhi của mình tùy tiện bị gả ra ngoài sao, thế là cười nói: “Đa tạ lão gia cùng phu nhân lo lắng, tuy nói Vũ nhi là thứ xuất, thế nhưng xác thực đã được quý phi nương nương chuẩn bị, nương nương nói hôn sự của Vũ nhi nàng muốn đích thân tự tay lo liệu.”

Tâm trạng Dương thị không vui, nàng chính là Quốc công phu nhân, thân là nhất phẩm cáo mệnh, lại là đương gia chủ mẫu trong nhà này, Bàng Lạc Vũ chỉ là cái thứ nữ, hiện tại lại lấy danh phận của quý phi đến áp nàng sao.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Mẫu thân chẳng qua là lo lắng cho hôn sự của tỷ tỷ, nhị di nương đã quá mức nhạy cảm rồi, mặc dù tỷ tỷ là thứ xuất, nhưng rốt cuộc mẫu thân mới là mẫu thân chân chính của tỷ muội chúng ta, mẫu thân là vừa ý tỷ tỷ mới nói việc này với nhị di nương, nếu như di nương không coi trọng chắc hẳn trong lòng di nương cũng có tính toán rồi hay sao?”

Bàng Lạc Tuyết bất mãn với sắc mặt nhị di nương, vừa mới nắm giữ quyền lực trong nhà một chút liền muốn làm chủ hôn sự của nữ nhi mình, thiếp cũng chỉ là thiếp, nếu Dương thị tùy ý sắp xếp một nhà nào đó cho Bàng Lạc Vũ, cho dù là ai đi nữa cũng không thể nói cái gì.

Trong lòng nhị di nương phẫn hận, không khỏi ủy khuất nói: “Ta làm sao dám chất vấn phu nhân chứ, l.q.d chỉ là Vũ nhi vừa mới cập kê, quý phi nương nương liền tới ban chỉ nói là hôn sự của Vũ nhi nàng cũng

muốn can thiệp, thiếp thân ta cũng không dám phản bác. Huống chi trong nhà ngoại tổ mẫu của Vũ nhi đều là con trai, chỉ có Vũ nhi là cháu gái, nên đau lòng lo lắng.”

Dương thị mỉm cười nói: “Vũ nhi vừa mới cập kê, chuyện này cũng không vội, quý phi nương nương đã ngỏ lời bận tâm, l.q.d ta có cái gì không vui chứ, dù sao nương nương cũng đau lòng lo lắng cho Vũ nhi nhiều lắm nay. Để ta đi nói với lão gia, chuyện hôn sự của Lạc Vũ hay là do muội muội làm chủ đi.”

Nhị phu nhân vội vàng quỳ xuống nói: “Muội muội làm sao dám xen vào quyết định của phu nhân chứ.”

Dương thị liếc mắt nhìn một cái, thân thủ nâng nhị di nương lên, nói: “Hôm nay là ngày tốt, muội muội lại không làm sai chuyện gì, quỳ ở đây thì còn bộ dáng gì nữa.”

Trong lòng Bàng Lạc Vũ rối rắm, mình một lòng muốn gả cho Tấn vương, thế nhưng phu nhân cùng di đều muốn lo liệu mọi người sẽ không làm theo như ý nghĩ của mình. Nhưng nhìn mẫu thân bị Dương thị ép tới mức không nâng đầu dậy nổi, trong lòng cảm thấy không cam lòng, cũng vội vàng quỳ xuống nói: “Nhị di nương chẳng qua là lo lắng cho Vũ nhi nên mới có thể lỡ lời như vậy, mẫu thân ngàn vạn lần không nên tức giận.” Lại quay đầu nói với nhị di nương: “Di nương đừng nghĩ gì nữa, mẫu thân của Vũ nhi là đại phu nhân, thân là tử nữ, chuyện hôn nhân đại sự của mình đương nhiên là do mẫu thân làm chủ. Mặc dù quý phi lo lắng cho Vũ nhi, thế nhưng chuyện trong Bàng quốc công phủ này, cuối cùng vẫn là do phu nhân làm chủ, khi nào đến phiên di nương nói chen vào.”

Nhị di nương biết Bàng Lạc Vũ đang vì mình mà nói chuyện, nếu không phải là có Dương thị ở đây, chính mình cần gì phải để nữ nhi ruột thịt đến nói mình không phải mẫu thân như thế, đau buồn ập đến, nước mắt rơi xuống.

Bàng Lạc Tuyết ở một bên nhìn hai người kia diễn trò. Mà khách nhân đã sắp tới, bởi vì chuyện hôn sự của Bàng Lạc Vũ mà để cho nhị phu nhân khó chịu, mặt mũi của phu nhân cũng sẽ không tốt, lời truyền đi có thể bị người ta cho rằng là Dương thị ức hiếp nữ nhi thứ xuất, sẽ phá hủy thanh danh của Dương thị.

Bàng Lạc Tuyết đi lên phía trước nâng nhị phu nhân lên: “Trong lòng mẫu thân cùng di nương và quý phi đều là lo lắng cho tỷ tỷ như nhau, di nương đừng nên suy nghĩ nhiều, dù sao tỷ tỷ cũng vừa cập kê, l.q.d chắc hẳn di nương cũng muốn để tỷ tỷ ở lại thêm chút thời gian nữa. Việc này cũng không cần vội, di nương để việc này ở trong lòng là được, mẫu thân cũng không phải mặc kệ tỷ tỷ, nếu quý phi nương nương lo liệu việc này, cũng là chuyện tốt, ánh mắt của quý phi nương nương, chắc hẳn phụ thân cũng sẽ vừa lòng. Tấn khách sắp sắp tới rồi, di nương chùi nước mắt một chút, ra chiêu đãi khách nhân mới được, đừng để mất quy củ.”

Nhị di nương khóc sụt sùi liền đi vào trong, Dương thị nâng Bàng Lạc Vũ lên nói: “Vũ nhi đứng lên đi, mẫu thân cũng là muốn người ở thêm hai năm, chỉ là muốn người chuẩn bị, muốn tìm người gia giáo đáng hoàn cũng thật khó, dù sao di nương người cũng không vội, người cũng không cần quá lo sợ, hôm nay là ngày lành, l.q.d chắc hẳn các công tử thế gia tới không ít, Vũ nhi nhà ta lại trở mã xinh đẹp. Chắc hẳn người định cầu thân sẽ không ít. Phụ thân người cũng là định để người tìm một người, Vũ nhi tự mình lựa chọn.”

Trong lòng Bàng Lạc Vũ bồn chồn, cúi đầu đứng ở một bên nói: “Vũ nhi biết mẫu thân đều là muốn tốt cho nữ nhi, tất cả đều nghe theo phụ thân mẫu thân, nữ nhi không dám xen vào.”

Dương thị gật gật đầu.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Hôm nay phụ thân đều gửi thiệp mời cho các vương gia, chắc hẳn cũng sẽ không làm phật ý mặt mũi của phụ thân, mà cho dù mấy vương gia kia không được, cũng còn có mấy vị tài tử, tỷ tỷ cần phải mở to hai mắt nhìn cẩn thận a.”

Bàng Lạc Vũ ở một bên cười lúng túng: “Muội muội sao lại nói vậy, cho dù vương gia nhìn thấy trúng ta, thân phận của tỷ tỷ cũng không xứng.”

Trong lòng Bàng Lạc Vũ hận chết Bàng Lạc Tuyết, ý vào mình là đích nữ liền giẫm lên chân đau của nàng, thực sự muốn nhào tới cho nha đầu này mấy bạt tai. Nếu không phải có sự tồn tại của người, thì ta ngày hôm nay làm sao có tình trạng này.

Bàng Lạc Tuyết đứng ở bên cạnh Dương thị vẻ mặt cười ngây thơ, Dương thị dịu dàng vuốt tóc Bàng Lạc Tuyết.

Không bao lâu nhị di nương liền trở lại, có thể thấy nhị di nương đã trang điểm lại rất kỹ, trừ bên trong đôi mắt có chút hồng, không nhìn kỹ năng quả thật nhìn không ra.

Nhị di nương tới cái gì cũng không dám nói, hành lễ xong đứng ở một bên.

Khi Bàng quốc công đến thấy ở đây bốn phía đều im lặng nói: “Làm sao lại yên lặng như vậy?”

Mọi người đứng dậy hành lễ, Dương thị nói: “Vừa mới chuẩn bị phái người đi mời lão gia thì lão gia đã đến rồi.”

Bàng Lạc Tuyết vội vàng xen vào nói: “Có thể thấy phụ thân cùng mẫu thân tâm linh tương thông nha.”

Dương thị dùng ngón tay điểm nhẹ lên trán Bàng Lạc Tuyết nói: “Con đó, nửa khắc cũng không cho người ta sống yên ổn.”

Bàng quốc công trái lại rất vui vẻ, kéo Bàng Lạc Tuyết qua, chính mình làm tổn thương phu nhân mấy lần, đang lo không có cơ hội làm phu nhân giảm bớt đau lòng, đương nhiên thuận nước xuôi dòng nói: “Lời này Tuyết nhi nói không sai nha, phụ thân cùng mẫu thân đương nhiên là như vậy. Vừa nãy các người làm sao an tĩnh như vậy.”

Bốn phía yên tĩnh.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Chắc là...”

Bàng quốc công biết nữ nhi này xưa nay thông minh lanh lợi, giọng điệu chậm chậm hỏi: “Tuyết nhi muốn nói cái gì?”

Bàng Lạc Tuyết như là hạ quyết tâm thật lớn nói: “Phụ thân, người xem trong nhà hôm nay khách đông, đại ca cũng đã trở về, chính là ngày lành để mọi người đoàn tụ.”

Dương thị cùng nhị phu nhân vừa nghe liền biết Bàng Lạc Tuyết muốn nói gì. Hai người đều cảm thấy kỳ quái, khi nào Bàng Lạc Tuyết cùng tam di nương, tứ di nương hòa hảo vậy.

Bàng quốc công gật gật đầu, bộ dáng kia chính là muốn nghe tiếp lời phía sau.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Dương thị bình tĩnh không có biểu tình bất mãn gì lại nói tiếp: “Nếu là toàn gia đoàn viên, không bằng cho tam di nương cùng tứ di nương mời ra đây đi.”

Bàng quốc công nhíu mày tựa hồ như đang rối rắm.

Nhị di nương chỉ sợ Bàng quốc công đáp ứng, nếu như hai người kia đến đây, điểm quyền lợi kia trong tay mình cũng sẽ bị phân chia đi. Cười nói: “Sợ là thân thể tam muội muội hiện tại còn chưa khôi phục tốt, nếu như tứ muội muội thấy tam muội muội sợ là...”

“Sợ là cái gì?” Bàng quốc công không vui nói.

“Sợ là sẽ phải âm ỉ cùng tam muội muội vì chuyện lần trước, dù sao hôm nay cũng là ngày của đại công tử, sao có thể bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này, mà làm công tử không vui.”

Nhị di nương quả nhiên thật thủ đoạn, Bàng quốc công nghe đến đó quả nhiên chần chờ.

Bàng Lạc Tuyết vừa muốn nói gì, Dương thị nhẹ nhàng lôi nàng lại, tiến lên kéo cánh tay Bàng quốc công: “Nhị muội muội chỉ là quá lo lắng, tam muội muội không phải cố ý, lão gia cũng đã trừng phạt rồi, tứ muội muội sao lại có thể không hiểu chuyện như vậy. Nếu hôm nay là ngày đoàn viên, sao có thể thiếu hai vị muội muội được, chắc hẳn nhị muội muội cũng muốn các nàng đến.”

Lời Dương thị nói ra chính là bắt bỏ lời nhị phu nhân, thứ nhất là nói chuyện lần trước tam di nương chỉ là không cố ý, thứ hai là tứ di nương lại càng sẽ không bởi vì chuyện này mà oán hận tam di nương, hai người sẽ không chất vấn quyết định của lão gia, mình cũng đã không để ý, Vương Nhược Sinh nàng nói như vậy chính là nàng không hiểu quy củ.

Nhị di nương nói: “Phu nhân nói phải, thiếp thân xác thực cũng là nhớ hai vị muội muội.”

Bàng quốc công nói: “Phu nhân nói có lý, vậy thả tam phu nhân ra đi, thân thể tứ phu nhân chắc hẳn mấy ngày gần đây cũng điều trị không sai biệt lắm, Tuyết nhi nói rất đúng, nếu là ngày toàn gia đoàn viên, liền gọi các nàng đều đến đây đi. Phái người đi mời hai vị phu nhân, miễn cho hôm nay phá hủy quy củ.”

Dương thị gật gật đầu, nhìn Tử Tước liếc mắt một cái, Tử Tước liền lui xuống.

45. Chương 45: Dự Vương Điện

vừa tối, trong Quốc công phủ đã đốt đèn sáng rực, các tỷ nữ xinh đẹp đang dâng món ăn cầu kỳ bắt mắt, từng người nối đuôi nhau mang vào.

Yến hội trong vườn hoa, chỗ ngồi rộng rãi cùng các loại mỹ thực và rượu ngon.

Bàng quốc công ngồi ở chủ vị, Dương thị ngồi ở bên cạnh, kế tiếp là ba vị di nương.

Bàng Lạc Tuyết cùng Bàng Lạc Vũ tiếp đón các tiểu thư kia. Chỉ vì Bàng Sách còn chưa thành thân, l.q.d lại là thanh niên anh tuấn đa tài, thêm việc Bàng quốc công có một nhi tử như vậy, ngày sau vị trí Quốc công khẳng định sẽ là của Bàng Sách.

Phu nhân Quốc công thể nhưng cũng dễ gần, mấy vị phu nhân có giao tình tốt cùng Dương thị hữu ý vô ý đều hỏi thăm sở thích của Bàng Sách, nếu cùng với nhi nữ nhà mình thì thật là may mắn.

Dương thị đương nhiên không bỏ lỡ, nhi tử nhà mình không phải là nàng tự khen, nếu muốn tương mạo có tương mạo, muốn học thức có học thức, nhân phẩm thanh cao, lại có trách nhiệm. Chuyện hôn sự của nhi tử nàng đương nhiên phải bận tâm, cũng may mấy vị phu nhân này cũng đều là xuất thân hào môn, gia giáo gì đó đương nhiên không cần nói nhiều.

Bên này đang vui vẻ, bên kia quản gia hô lên: “Dự vương điện hạ đến.”

Mặc dù Bàng quốc công đã chuẩn bị biết Dự vương sẽ đến, thế nhưng không ngờ sẽ đến sớm như vậy, vội vàng đứng lên hành lễ: “Cụu thần tham kiến điện hạ.”

Dự vương đương nhiên không dám nhận lễ của Bàng quốc công, vội vàng nói: “Quốc công gia quá khách khí, l.q.d hôm nay là yến hội của huynh đệ Bàng Sách, ta định đến chúc mừng, trước khi ra cửa mẫu hậu lệnh ta mang đến một ít lễ vật, mong Quốc công gia vui lòng tiếp nhận.”

Hai người nói lời khách sáo, lễ vật của hoàng hậu đương nhiên rất đáng giá, ngoài một ít đồ cổ chính phẩm ra còn có một bức Sơn Thủy đồ, Dương thị cho thủ hạ nhận lấy.

Bàng Sách tự mình đến tiếp đãi, nói với Quốc công gia: “Chính Dương cùng tôn nhi giống như huynh đệ, lúc hai người bọn con du học thường xuyên trò chuyện.”

Bàng quốc công nói: “Trước sau điện hạ vẫn là điện hạ, Sách nhi không được càn quấy.”

Dự vương nói: “Sách huynh nói không sai, lúc hai người chúng ta đi du học tính tình rất hợp nhau, Quốc công gia không nên khách khí, ngược lại xin cho phép Chính Dương thường xuyên đến làm phiền.”

Bàng Lạc Tuyết cùng Bàng Lạc Vũ hành lễ đứng bên cạnh Quốc công gia.

Bàng quốc công nhìn nhìn đại nữ nhi đã cập kê của mình, nghĩ đến Dự vương còn chưa thành gia. Nếu như Vũ nhi làm Dự vương trắc phi, cũng không tệ lắm. Thế là giới thiệu: “Vị này chính là đại nữ nhi của ta, danh gọi là Lạc Vũ, năm nay vừa cập kê, là đứa nhỏ của ta cùng nhị phu nhân.”

Bàng Lạc Vũ cúi đầu thi lễ: “Tham kiến Dự vương điện hạ, tiểu nữ là Bàng Lạc Vũ.”

Dự vương nói: “Chào Bàng tiểu thư, Bàng tiểu thư không cần phải khách khí.” Dự vương làm bộ nghe không hiểu ý trong lời nói của Bàng quốc công, với lại chuyện hôn nhân của mình trước sau là do phụ hoàng mẫu hậu mình làm chủ.

Bàng quốc công chỉ tiện thì nói, cũng không quá phận mà yêu cầu quá đáng, hiện tại chỉ muốn mở đường cho Bàng Lạc Vũ, ông chính là rất xem trọng Dự vương điện hạ.

Bàng Sách nói: “Vị cô nương này chính là muội muội ta, Bàng Lạc Tuyết, Tuyết nhi, Chính Dương là huynh đệ tốt của ta.”

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dự vương, quả nhiên là con trai của hoàng đế, Dự vương điện hạ rất giống hoàng đế, so với hoàng đế thì có hơn mấy phần anh tuấn tiêu sái.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Lạc Tuyết tham kiến Dự vương điện hạ.”

Dự vương hưng thú tiện thể nói: “Không phải Tuyết nhi nên gọi ta một tiếng ca ca sao?”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày, theo lý thuyết Dự vương không phải là người lỗ mãng như vậy a, chẳng lẽ nàng hoa mắt rồi sao?

Bàng Sách cũng cau mày nói: “Chính Dương huynh, ta chính là ca ca cùng mẹ với Tuyết nhi, người không phải muốn cướp muội muội của ta chứ?”

Dự vương lắc lắc đầu: “Hôm nay mẫu hậu có nói với ta, đã nhận tiểu thư con vợ cả của Bàng quốc công gia, Bàng Lạc Tuyết là nghĩa nữ, phụ hoàng hạ chỉ phong cho muội tử người là Tuyết quận chúa, ta lớn hơn nàng, đương nhiên phải gọi ca ca, việc này hết sức chính xác, không thể chối cãi a.”

Mặc dù trong lòng Bàng Sách khó chịu, nhưng Dự vương nói cũng đúng, một năm không trở về, muội tử nhà mình vậy mà cũng đã trở thành quận chúa.

Bàng Lạc Tuyết cũng không phải người làm ra vẻ gì, lời nói của Dự vương cho thấy hoàng hậu rất thương nàng, tiếng ca ca này cũng không mất mát gì, thế là sửa lời nói: “Tuyết nhi tham kiến Dự vương ca ca.”

Ca ca nhà mình có phần hơi ghen, nên nói thêm tên của hấn vào.

Dự vương quả thật vui vẻ ra mặt nói: “Muội muội không cần đa lễ, mẫu hậu rất thích muội muội, hôm qua mẫu hậu cố ý căn dặn ta vài lần, ngày mai nhất định phải mang muội muội tiến cung đến thăm mẫu hậu.”

Bàng Lạc Tuyết đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Mặc dù Bàng quốc công cảm thấy Bàng Lạc Vũ không được Dự vương thích rất lấy làm tiếc, nhưng nhìn thấy nhị nữ nhi nhà mình trò chuyện cùng Dự vương rất vui vẻ nên cũng yên tâm, Tuyết nhi chính là đích nữ của Quốc công phủ này, nếu như gả cho Dự vương, vậy tương lai ít nhất cũng là chính phi.

Dự vương lần đầu tiên nhìn thấy Bàng Lạc Tuyết liền có một loại suy nghĩ, cô bé này xem ra thật xinh đẹp, mặc dù cười ngây thơ rực rỡ, lại làm cho người ta có một loại cảm giác băng lãnh.

Tay lấy ra một mảnh ngọc bội trắng tinh từ trong ngực, điêu khắc thành hình dáng hoa Phù Dung nói: “Hôm nay khi tới đây ta có cho người chuẩn bị cái này, đúng lúc tặng cho Tuyết nhi muội muội.”

Bàng Sách nhận lấy nói: “Không tệ, đây là bạch ngọc nổi danh, toàn thân óng ánh trong suốt, trắng tinh không một tia tạp chất, không khác gì băng tuyết. Càng kỳ lạ chính là nếu tay cầm vào thì khối ngọc này chuyển sang ấm áp, không còn cảm giác lạnh lẽo như bình thường, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.”

Dự vương nhanh tay đoạt lấy mang vào cổ Bàng Lạc Tuyết nói: “Đây là vật tặng cho Tuyết nhi muội muội, đương nhiên không phải vật phẩm tầm thường.”

Tay Bàng Lạc Tuyết cầm ngọc bội hoa Phù Dung trước ngực lên ngắm, trên hoa lá có một chữ Tuyết tạo hình tỉ mỉ, càng thần kỳ chính là chữ Tuyết này dung nhập vào lá cây cũng không có vẻ lưu mờ, nhìn giống như là một mảnh lá cây, nếu như nhìn kỹ, chữ Tuyết này đột nhiên hiện ra, quả nhiên thật độc đáo.

Bàng Sách nhìn Bàng Lạc Tuyết nhìn cẩn thận, lập tức làm bình giám ca ca nổi lên, thân thủ nắm lấy muội tử nhà mình, “Bộ dáng kia thế nào, nhanh lên một chút cho ca ca ta xem.”

Khóe miệng Bàng Lạc Tuyết rút rút, nhanh tay cầm ngọc bội bỏ vào trong y phục.

Mắt Bàn Sách lập tức trừng lên, cái nha đầu phiền tử này thật giỏi, khối tuyết ngọc tốt như vậy cũng không cho ca ca ta đây cẩn thận nhìn một cái.

Bàn Lạc Tuyết làm sao không biết tâm tư của ca ca, trấn an nói: “Đợi sau này lúc ca ca đón dâu, Tuyết nhi nhất định sẽ dâng vật này lên, đến lúc đó ca ca muốn nhìn thế nào liền nhìn thế đó.”

Bàn Sách không còn cách nào khác, một bên là muội tử ruột thịt của mình, bên kia là bạn tốt của mình, hai bên hợp lại làm cho hắn thật đúng là hết cách, bất đắc dĩ đành phải lắc lắc đầu, đi vào bên trong mời Dự vương ngồi xuống.

Triệu Chính Dương liếc mắt nhìn Bàn Lạc Tuyết một cái, theo Bàn Sách đến bên kia yến hội.

Bàn Lạc Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nàng biết tính nết của ca ca, tốt xấu gì thì hôm nay cũng đã lừa gạt.

Bên này Dự vương vừa mới ngồi xuống, bên kia quản gia lại hô lên: “Tần vương điện hạ đến.”

Bàn quốc công cảm thấy kỳ quái, ông chỉ là dựa theo thường lệ đưa thiệp mời đến chỗ Tần vương, thông thường ông cũng không có giao thiệp gì cùng Tần vương cả, thật không nghĩ Tần vương cũng sẽ đến. Người tới đều là khách, Tần vương cũng là thanh niên tuấn tú lịch sự, mẹ đẻ là Nghi quý phi cũng quyền cao chức trọng, chỉ bất quá khí thế đã xuống dốc, hoàng tử không được gia tộc chống đỡ, rốt cuộc cũng không có tiền đồ gì.

Bàn Lạc Vũ nghe thấy Tần vương tới, hận không thể lập tức chạy tới ôm lấy hắn thật chặt, nói ra nỗi khổ nhớ nhung của mình. Chỉ tiếc mình chỉ có thể suy nghĩ cũng không thể làm như vậy, nàng cũng không phải đồ ngốc, nếu kiếp trước nàng ta đã có thể hãm hại Bàn Lạc Tuyết như vậy, đương nhiên tâm cơ rất thâm trầm, nàng biết Tần vương có một phần thích nàng, nhưng quan trọng hơn là nam nhân này để ý nữ nhân bên cạnh, có thể cho hắn địa vị quyền thế, sợ dĩ chính mình chán ghét Bàn Lạc Tuyết chính là bởi vì nàng có quyền thế này, mà chính mình lại không có, cho nên nàng chỉ có thể chờ đợi, chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi đến lúc thời cơ chín muồi sẽ tự tay tính sổ với Bàn Lạc Tuyết, gạt bỏ triệt để.

Mặc dù Bàn Lạc Tuyết thân là chủ nhân, không muốn nhìn bộ mặt người phụ tình kia, nhưng cũng không còn biện pháp đành phải theo Bàn quốc công đến phòng yến hội nghênh tiếp Tần vương.

46. Chương 46: Cam Tâm Lót Đường

Triệu Tấn một thân y phục màu chàm nho nhã, tay cầm một cây quạt trái lại có vài phần nhân nhật bộ dáng vương gia, nếu như nhìn thấy bộ mặt lòng tham không đáy kia của hắn, sợ là sẽ làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Bàn Lạc Tuyết vốn không muốn so đo với hắn, chỉ tiếc có một số người không biết xấu hổ, nàng càng không nói tới hắn, hắn càng muốn gây sự chú ý.

Bàn quốc công hành lễ với Tần vương: “Rất hân hạnh được đón tiếp Tần vương điện hạ, lão phu đã không tiếp đón chu đáo. Mời ngồi.”

Tần vương khách khí nói: “Quốc công gia khách khí, tiểu vương chẳng qua là đến xem náo nhiệt, nghe nói đại công tử đã trở về, mẫu phi cho ta mang đến một chút lễ vật qua đây, xin Quốc công gia vui lòng nhận cho.”

Bàn quốc công cũng cười ha hả nhận lấy, hai người cùng nhau hàn huyên một hồi. Giới thiệu: “Đây là đại nữ nhi Bàn Lạc Vũ của lão phu, cùng nhị nữ nhi Bàn Lạc Tuyết.”

“Tham kiến Tần vương gia.”

“Nhị vị tiểu thư hữu lễ.”

Bàn Lạc Tuyết thấy Bàn quốc công hình như vô ý cũng có chút sốt ruột với Tần vương, thế nhưng nàng cũng không thể nói gì, không ngờ chính là, chuyện làm cho nàng sốt ruột hơn đang chờ nàng phía sau.

Quản gia ở bên kia đến nói, Vinh thân vương tới, Bàng quốc công đương nhiên không dám chậm trễ, Vinh thân vương này chính là đệ đệ duy nhất của hoàng thượng, hai người là huynh đệ ruột thịt, từ nhỏ cảm tình rất sâu nặng, ông ấy vậy mà đồng ý đến, ông rất hân hạnh được đón tiếp, Bàng quốc công liền cao hứng.

Tấn vương coi như là thức thời: “Bàng quốc công bận thì cứ đi, bản vương tùy ý ở đây xem là được rồi.”

Bàng quốc công nói câu xin lỗi, gọi Bàng Lạc Vũ dắt Tấn vương đến phòng khách của yến hội, ông cùng Bàng Lạc Tuyết rời đi.

Mặt mày Tấn vương lạnh nhạt, lão già này, thực sự là không để mình vào mắt.

Bàng Lạc Vũ cùng nha hoàn nói: “Mời Vương gia đi bên này.”

Tấn vương gật gật đầu, lại nói: “Ta cùng Bàng tiểu thư đi là được rồi.”

Mọi người vâng mệnh lui ra.

Bàng Lạc Vũ một đường dẫn Tấn vương đến một nơi yên tĩnh, Tấn vương nhú mày cũng không nói một câu.

Đợi đến khi đi tới chỗ tối trong vườn, không còn người nào, Bàng Lạc Vũ mới xoay người lại ôm thật chặt Tấn vương nói: “Vương gia, Vũ nhi rất nhớ người.”

Tấn vương nhú mày nói: “Thế nào mới xa nhau một ngày, liền nhớ ta nhiều như vậy.” Trêu đùa nâng cằm Bàng Lạc Vũ lên.

Bàng Lạc Vũ xấu hổ đỏ mặt không dám đối diện nhìn hắn, nhưng lại thở dài nói: “Phụ thân cùng mẫu thân đã dự tính chuyện hôn sự của Vũ nhi.”

Tấn vương cũng không nói gì, Bàng Lạc Vũ càng nóng ruột.

Nói tiếp: “Tâm tư của Vũ nhi, chắc vương gia cũng đã hiểu rõ, Vũ nhi, Vũ nhi đã là người của vương gia, nhất định không thể lại đi gả cho người khác.”

Tấn vương làm sao không biết, trách thì trách thân phận của Bàng Lạc Vũ, chỉ bằng xuất thân của nàng muốn làm thứ phi thì còn phải căn nhắc. Bàng quốc công chỉ yêu thương Bàng Lạc Tuyết, cho dù mình cưới Bàng Lạc Vũ tác dụng cũng không lớn. Nếu mình cưới Bàng Lạc Vũ, Bàng Lạc Tuyết kia không thể lợi dụng. Bây giờ cách tốt nhất chỉ có thể trấn an Bàng Lạc Vũ trước.

Tấn vương hạ quyết tâm, nắm tay Bàng Lạc Vũ nói: “Vũ nhi, nàng biết trong lòng ta chỉ có nàng, dù cho nàng là thứ xuất, ta cũng sẽ nguyện ý cưới nàng làm chính phi.”

Mặt Bàng Lạc Vũ đầy e thẹn.

“Thế nhưng, nàng cũng biết, Nghi quý phi nhất định sẽ không đồng ý, huống chi hôm nay mẫu phi cho người đến truyền lệnh.”

“Nói cái gì?” Bàng Lạc Vũ vội vàng hỏi.

Về mặt Tấn vương khó xử gắt gao siết chặt lấy thân thể Bàng Lạc Vũ nói: “Mẫu phi nói, yến hội Mẫu Đơn lần trước đã vừa ý nhị tiểu thư của Bàng quốc công, bảo ta cần phải đến kết thân với nàng.”

Bàng Lạc Vũ nghe nói như thế liền phát điên đẩy Tấn vương ra: “Tại sao, tại sao, chàng đã nói chàng chỉ yêu ta, tại sao muốn kết thân cùng muội muội của ta!”

Tấn vương không để ý đến nước mắt Bàng Lạc Vũ rơi như mưa, “Nàng cũng biết, ta chỉ một lòng muốn cưới nàng, dù cho cưới Bàng Lạc Tuyết làm vợ ta cũng sẽ không vui vẻ, nếu như không được sống cùng Vũ nhi, ta dù cho ngồi trên đỉnh giang sơn làm sao cảm thấy hứng thú đây?”

Lúc này Bàng Lạc Vũ cái gì cũng nghe không lọt, lắc đầu như điên, không dám tin đây là sự thực, nàng một lòng chờ mong Tấn vương sẽ mặc trang phục đỏ đến cưới nàng, đối lấy chỉ là hắn muốn cầu thân muội muội của mình, chính mình còn tính toán, thật giống như một trò cười.

Trong chuyện cảm tình, người ta luôn ích kỷ, chỉ muốn luôn luôn được yêu thương.

Tâm Bàn Lạc Vũ đau như muốn nứt ra, giống như nhớ tới điều gì liên cảm lấy y phục của Tấn vương nói: “Vũ nhi đã là người của vương gia, đây là sự thực không thể chối cãi.”

Tấn vương nhìn mắt Bàn Lạc Vũ đỏ hồng đang nhìn hắn, không biết vì sao trong lòng một chút thương tiếc cũng không có, hắn ghét nhất chính là nữ nhân không thức thời, lại còn dám lấy chuyện này đến uy hiếp hắn. Giọng điệu cũng hơn mấy phần không vui.

“Bởi vì nàng là nữ nhân của ta, ta mới ở đây để tâm an ủi nàng, bằng không nàng cảm thấy bản vương sẽ ở đây dỗ nàng sao?”

Bàn Lạc Vũ bị giọng nói lạnh nhạt của hắn làm hoảng sợ, nàng chưa từng thấy Tấn vương lạnh nhạt như vậy, lạnh nhạt giống như ma quỷ tới từ địa ngục.

Tấn vương nhìn Bàn Lạc Vũ co rúm lại, dịu nàng lại, thấy nàng không còn ầm ĩ làm khó dễ, giọng nói ôn nhu dụ dỗ: “Lời Mẫu phi ta không dám không tuân theo, đơn giản là ta không phải người nắm quyền, nếu như lấy nàng, nhiều nhất cũng chỉ là trắc phi, Vũ nhi sẽ cam tâm sao? Dù cho Vũ nhi không so đo, ta cũng không muốn như vậy. Đều tại ta vô dụng, ngay cả cho nàng một địa vị ta cũng không làm được.”

Tấn vương dịu dàng làm tan cơn nóng giận của Bàn Lạc Vũ, dường như chuyện mới vừa rồi chỉ là nhìn lầm, đây mới thực sự là Triệu Tấn, đối với nàng vĩnh viễn dịu dàng săn sóc như vậy.

Bàn Lạc Vũ xoa mặt Triệu Tấn nói: “Ta không cho chàng tự nói mình như vậy, tiếc rằng thế gian này có trăm ngàn người, huống chi chàng thân là hoàng tử, thiếp thân đương nhiên biết thân phận của ta sẽ làm cho Nghi quý phi không đồng ý chuyện hôn sự này, cũng trách xuất thân của ta không tốt, không thể tiếp quyền lực cho vương gia.”

Tấn vương nhìn Bàn Lạc Vũ đã nghĩ thông suốt lại đưa tay lên thề với trời: “Ta Triệu Tấn thề với trời, nếu ngày sau ta có thể lên ngôi hoàng vị, thề nhất định sẽ cho Bàn Lạc Vũ vị trí hoàng hậu, nếu ta thất hứa, nhất định cho thiên lôi đánh xuống, chết không từ tế được.”

Bàn Lạc Vũ vội vàng che miệng Tấn vương lại, nhưng trong lòng lại ngọt ngào không thôi.

Tấn vương thâm tình chân thành nhìn về phía Bàn Lạc Vũ nói: “Ta biết đoạn đường này, nàng theo ta nhất định sẽ gặp nhiều ủy khuất, thế nhưng Vũ nhi, đều là vì tương lai của chúng ta, mặc kệ Bàn quốc công gả nàng cho ai, cuối cùng nàng cũng sẽ là của ta. Vũ nhi, nàng có bằng lòng giúp ta thực hiện nguyện vọng này hay không?”

Bàn Lạc Vũ nhìn thấy hình ảnh của mình trong mắt Tấn vương, có lẽ hiện tại trong mắt nhiều người hoàng tử Tấn vương không được để mắt tới, thế nhưng chuyện tương lai ai mà biết trước, không bằng đánh cược một trận, vì hắn, cũng là vì mình sẽ được đại phú đại quý, đến lúc đó nàng đã ngồi lên vị trí hoàng hậu, chuyện làm đầu tiên là bầm thây vạn đoạn Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Vũ cắn răng nói: “Ta đã là người vương gia, đương nhiên lời của phu quân phải nghe theo, vương gia đã có tâm chí mạnh mẽ như vậy, thì cho dù thiếp thân phải đánh cược tính mạng cũng phải giúp người thực hiện nguyện vọng này.”

Rốt cuộc Tấn vương cũng yên tâm, hắn chẳng những có thể dễ dàng theo đuổi Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Vũ cũng sẽ khăn khăn một mực giúp mình, nghĩ đến chỗ này liền dùng sức ôm Bàn Lạc Vũ thật chặt.

“Vũ nhi, làm nàng phải ủy khuất rồi, nàng yên tâm, nhất định có một ngày, ta sẽ bồi thường cho nàng gấp bội.”

Bàn Lạc Vũ vui đầu vào lòng Tấn vương, nếu cuộc đời này đã quyết định như vậy, nhất định phải vì hắn mà tính toán.

47. Chương 47: Một Phòng Hòa Hảo

Mặc dù Vinh thân vương là đệ đệ ruột của hoàng đế, thế nhưng không có nhiều quyền lực, cũng rất ít tham gia vào việc triều đình, Bàng quốc công cùng Dương quốc công hai nhà có giao tình tốt. Còn có Nam Cung gia, An Bình Hầu gia, còn có Vương gia tuy có tước vị thế nhưng lại coi trọng quân công* hơn, Tô gia nắm giữ thóc gạo, kinh tế của Đông Tần quốc, bốn gia tộc này có thể nói là cực kỳ hưng thịnh.

Quân công*: Công trạng trong triều đình.

Vinh thân vương chỉ có một nữ nhi, được hoàng đế phá lệ phong làm Trường Lạc công chúa. Có thể thấy hoàng đế Đông Tần rất yêu quý Vinh thân vương.

Tướng mạo Trường Lạc công chúa xinh đẹp, lại thêm có phong thái ung dung hào hoa, ít có người là công chúa lại hiền đức như vậy, phu nhân của Vinh thân vương là nữ nhi của nhà Lâm đại học sĩ, thi thư có thể nói là đứng nhất trong kinh thành lúc bấy giờ. Lúc đó người cầu hôn đến Lâm gia nhiều đến mức cửa muốn hỏng, cuối cùng thái hậu hiện tại đã lo liệu việc hôn nhân cho ông. Vinh thân vương ngày càng yêu thương phu nhân của mình, sau khi Vinh thân vương có nữ nhi đầu lòng cũng không nạp thêm thiếp, năm Trường Lạc công chúa cập kê phu nhân Vinh thân vương qua đời, Trường Lạc công chúa chịu tang ba năm. Chắc hẳn Vinh quốc công cũng là đang sốt ruột, Trường Lạc công chúa này thế nhưng nữ trung gia chánh, nếu có thể cùng ca ca thành duyên, chắc hẳn cũng không tệ đi.

Bàng quốc công tự mình mời Vinh thân vương đến phòng yến hội, Bàng Lạc Tuyết phụ trách chiêu đãi Trường Lạc công chúa.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Thần nữ Bàng Lạc Tuyết tham kiến Trường Lạc công chúa.”

Trường Lạc công chúa cười xinh đẹp tự mình đỡ nàng lên: “Bàng tiểu thư khách khí, hôm nay ta cùng phụ vương đến làm phiền, còn mong Bàng tiểu thư thứ lỗi.”

Bàng Lạc Tuyết cùng Triệu Trường Lạc đi tới chỗ yến hội của các nữ nhi kia, bên kia muối muối của Dương thị là An quốc công phu nhân mang theo hai nữ nhi đến, tỷ tỷ gọi An Ngọc Yến, tiểu muội gọi là An Ngọc Tình. Bàng Lạc Tuyết cùng các nàng là biểu tỷ muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đương nhiên cảm tình cũng không kém. Mặc dù Trường Lạc công chúa so với các nàng lớn tuổi hơn, thế nhưng bản thân lại không kiêu ngạo phách lối làm ra vẻ công chúa hoàng tộc, chỉ nói mấy câu, mấy người liền thân thiết.

Hôm nay Dương thị thấy không ít cô nương, trong lòng rất hài lòng, khi bà nhìn thấy Trường Lạc công chúa, ánh mắt lập tức sáng lên, bà cùng phu nhân Vinh thân vương cũng là bạn tốt, phẩm chất của nàng, bà đương nhiên biết rõ, nàng dạy dỗ nữ nhi đương nhiên là không tệ. Nhất là Trường Lạc công chúa này hoàn toàn di truyền tướng mạo của Lâm thị, nhìn giống như Phù Dung trong trêu, làm cho Dương thị cảm thấy vô cùng hài lòng.

Bàng Sách không biết trong lòng mẫu thân đã xem xét chọn người cho hán, nếu biết, không biết trong lòng hán sẽ có cảm tưởng gì.

Bên này Bàng Sách cùng Dự vương, Nam Cung, Tô Ấp, Lâm Thanh đều quen biết đã lâu, Dự vương cùng Bàng Sách đi du học, bọn Tô Ấp và Lâm Thanh cũng trùng hợp quen biết với Tần vương, hiện tại hai người đối với Tần vương cũng có nhận thức khác, đương nhiên không muốn quen thân hơn nữa.

Trong các hoàng tử thì đại hoàng tử mất sớm, thân phận mẹ đẻ của nhị hoàng tử thấp kém, tam hoàng tử là Dự vương điện hạ con của Hoàng hậu, tứ hoàng tử bị bệnh nên cũng mất sớm, ngũ hoàng tử chính là Triệu Tấn, tính cách của lục hoàng tử luôn luôn quái đản nên hoàng đế không thích, ngược lại thất hoàng tử lạnh lợi, thất hoàng tử cùng bát công chúa là một đôi song sinh long phượng. Đông Tần quốc luôn luôn tin vào dấu hiệu điềm lành, nên hai người này đương nhiên được Sùng Dương để yêu thích, lại thêm mẹ của bọn họ là Lệ phi là nữ nhi của Tô gia, đương nhiên cũng trăm chiều sủng ái.

Mấy người này có thể nói là những thanh niên tài tuấn nổi bật ở Đông Tần quốc, văn võ toàn tài đứng chung một chỗ cũng thật đáng chú ý. Một cô nương đến yến hội mắt mỗi người đều tỏa sáng, l,q,d nếu có thể được nhìn trúng, thì đúng là may mắn gấp trăm lần. Các phu nhân cũng cùng nhau thảo luận, rất sợ khuê nữ nhà mình bỏ lỡ một người ưu tú như vậy.

Bàng Lạc Tuyết dẫn dắt đám tỷ muội đến phòng yến hội ngồi xuống, bên kia Liên Diệp tới nói Thích Dao đến, Bàng Lạc Tuyết nói: “Chư vị ngồi xuống trước tiên uống một chút rượu mừng, một hồi tiểu nữ giới thiệu cho mọi người một người, bảo đảm sẽ vô cùng vui vẻ.”

Nói xong về mặt thần bí đi ra, để lại mấy người đang hiếu kỳ bàn luận. Liên Diệp nói với mấy vị tiểu thư: “Món ăn hôm nay đều là nhị tiểu thư nhà ta tự mình chọn lựa, do đầu bếp Vọng Giang lâu tự mình thiết kế, hương vị độc nhất, mà rượu này là Bách Hoa tửu trong Thúy Vi lâu, bình thường cũng rất khó để tìm mua được.”

Mọi người nghe nói vậy liền hứng thú, Thúy Vi lâu này chính là nơi tốt nhất kinh thành, dưới tài kinh danh của Thích Dao trở nên nổi danh khắp tứ quốc. Nơi này nổi tiếng là nhạc công vũ đạo, tất cả đều quy tụ về Thúy Vi lâu, các đại tiểu thư muốn học cầm kỹ, vũ đạo cũng phải mất một phen công phu. Bộ dạng lâu chủ này cũng rất xinh đẹp.

Bên này đang trò chuyện thân thiết, bên kia Bàng Lạc Tuyết dẫn Thích Dao đến, Thích Dao mặc một thân y phục trong cung màu nhạt, đã đơn giản lại hào phóng, mà mặt mày lại sinh ra chút khí khái hào hùng, làm cho Thích Dao càng tỏa sáng.

Bàng Lạc Tuyết chậm rãi giới thiệu cho các quý nữ nên này, sau đó ho khan một tiếng nói: “Vị tiểu thư bên cạnh ta đây, là lâu chủ Thúy Vi lâu, Dao lâu chủ.”

Mọi người kinh ngạc, Bàng Lạc Tuyết vậy mà có mặt mũi lớn như vậy, có thể mời được Thúy Vi lâu đã rất tốt, huống chi còn mua được Bách Hoa tửu tươi mát lại ngon miệng, hiện tại ngay cả lâu chủ người ta cũng mời tới, mặt mũi của Bàng Lạc Tuyết thật là lợi hại.

Mọi người cùng nhau chào hỏi, tuy nói bây giờ Thích Dao là lâu chủ của Thúy Vi lâu, nhưng các cô nương rốt cuộc xuất thân là tiểu thư khuê các, đương nhiên biết hành xử như thế nào.

Trường Lạc công chúa tựa hồ thích thú đối với vũ đạo của Thúy Vi lâu nên hỏi: “Không biết trong lâu của Dao lâu chủ có phải có một vị ca vũ được mọi người gọi là Nguyệt Ảnh hay không?”

Thích Dao gật đầu: “Đúng vậy, hình như Nguyệt Ảnh vừa tới Thúy Vi lâu của chúng ta vào tháng trước, sở trường vũ đạo của nàng là vũ điệu ánh trăng, công chúa cảm thấy hứng thú sao?”

Trường Lạc gật đầu nói: “Đúng là ở Thúy Vi lâu a, ở chỗ ta có vị vũ cơ may mắn từng học vũ điệu ánh trăng của nàng ấy, chỉ tiếc học không nhiều, nàng ấy từng nói vũ điệu ánh trăng là loại vũ điệu đẹp nhất, nếu tiện, ta có thể đến Thúy Vi lâu xem một chút hay không? Nghe bọn hần nói, tính tình Nguyệt Ảnh không dễ, quan to hay khách quý, nàng cũng không tùy tiện đi nịnh hót a.”

Thích Dao nhớ tới tính tình của Nguyệt Ảnh, đúng là như vậy nha, nhạ đầu kia tính tình rất quật cường: “Khi nào công chúa có thời gian thì đến Thúy Vi lâu, ta sẽ gọi Nguyệt Ảnh đến nhảy riêng cho người xem, nếu công chúa muốn học cũng không có vấn đề gì.”

Khuôn mặt Trường Lạc cao hứng đỏ bừng bắt lấy tay Thích Dao nói: “Thực sự rất cảm ơn người, Dao lâu chủ.”

Thích Dao gật đầu nói: “Công chúa khách khí, bằng hữu của Tuyết nhi đương nhiên cũng là bằng hữu của ta.”

Trường Lạc công chúa cũng là tính tình ngay thẳng, nói: “Mọi người đều là tỷ muội nói công chúa hay không công chúa cái gì, gọi ta là Trường Lạc là được, mặc dù ta lớn tuổi hơn các người mấy tuổi, cũng không cần ghét bỏ ta nha.”

Mọi người ở bên này trò chuyện hòa hợp, một khuê phòng các cô nương cứ như vậy mà trò chuyện, nơi này có công chúa Đông Tần quốc, quận chúa Đông Tần quốc, một lâu chủ Thúy Vi lâu, còn có hai vị tiểu thư An quốc công phủ, đương nhiên còn có hai đứa trẻ Liên Diệp Liên Ngẫu này.

Thích Dao bị mấy quý nữ vây quanh hỏi này hỏi nọ, khá tốt xung quanh đều là người tâm tư đơn thuần, cũng không có người nào ra khiêu khích.

Nếu cuộc sống đều như vậy thì thật tốt, thế cũng không cần lục đục cãi cọ với nhau chuyện gì, cũng không cần sống khổ cực như vậy nữa.

“Mấy vị nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy, muội muội, ta đã bỏ lỡ chuyện tốt gì sao?”

Bàng Lạc Tuyết vừa nghe liền cảm thấy phiền chán vô cùng, thực sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Thế là xoay người nhìn về phía Bàng Lạc Vũ.

48. Chương 48: Gặp Chiêu Phá Chiêu

Hiển nhiên Bàng Lạc Vũ vừa trang điểm lại, không hiểu vì sao trên người Bàng Lạc Vũ giống như là thay đổi một loại tư vị, nếu nói trước đây chỉ là dối trá, làm ra vẻ hiền diệu, như vậy thì tâm tư độc ác của nàng cũng đã được che giấu, nhưng bây giờ không biết vì sao, Bàng Lạc Tuyết thế nhưng có thể cảm nhận được Bàng Lạc Vũ không có ý tốt, quả nhiên là kỳ quái.

Bàng Lạc Vũ nhìn thấy Bàng Lạc Tuyết cùng các quý nữ kia ở chung cực kỳ hòa hợp, trong lòng liền đổ kị không thôi.

Bàng Lạc Tuyết cười nói: “Tỷ tỷ dẫn Tấn vương đi đến yến hội cũng thực có chút chậm, muội muội ở nơi này đợi tỷ rất lâu rồi.”

Bàng Lạc Vũ nghe nói như thế cho là Bàng Lạc Tuyết kỳ thực cũng có tình ý với Tấn vương gia, bản thân nàng đang rất ghen tỵ. Thế là ngẩng đầu nói: “Vương gia chẳng qua là muốn nhìn ngắm cảnh tượng trong phủ chúng ta một chút, ta đương nhiên là phải đi cùng.”

Hôm nay tâm tình của Bàng Lạc Tuyết cực kỳ tốt nên cũng không muốn tính toán so đo cùng Bàng Lạc Vũ. Chỉ nói: “Vị này chính là Trường Lạc công chúa” Rồi nhìn công chúa nói: “Trường Lạc, vị này là thứ tỷ Bàng Lạc Vũ của ta.”

Bàng Lạc Vũ hành lễ nói: “Tham kiến công chúa.”

Trường Lạc gật đầu nói: “Bàng đại tiểu thư không cần đa lễ.”

Bàng Lạc Vũ đương nhiên đã gặp cháu gái của Dương thị, cho nên Bàng Lạc Tuyết cũng không cần giới thiệu.

Bàng Lạc Vũ nói: “Vị cô nương này trái lại nhìn lạ mắt, không biết là nữ nhi nhà ai.”

Thích Dao thản nhiên nói: “Tiểu nữ tử xuất thân nghèo hèn, sợ làm bẩn tai đại tiểu thư.”

Bàng Lạc Vũ nhú mày.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Tỷ tỷ, vị này là lâu chủ Thúy Vi lâu, Dao lâu chủ.”

Bàng Lạc Vũ bất mãn với bộ dạng trong trẻo nhưng biểu tình lạnh nhạt của Thích Dao, vẻ mặt xem thường, chẳng qua xuất thân chỉ là lâu chủ, nửa điểm không đúng đắn lại làm ra vẻ thanh cao, l.q.d cho nên trong giọng nói cũng nhiều hơn ba phần không thích. Nói với Bàng Lạc Tuyết: “Muội muội, muội dù gì cũng là nữ nhi Bàng quốc công phủ, làm sao lại có giao tình cùng người không đứng đắn, nếu như phụ thân mẫu thân biết, hôm nay muội mời lâu chủ của Thúy Vi lâu này, không biết người khác sẽ nói gì muội đây.”

Bên cạnh Lạc Tuyết nhú mày nói: “Không biết sẽ ý kiến thế nào?”

Về mặt Bàng Lạc Vũ như vì Bàng Lạc Tuyết mà suy nghĩ, nói: “Nói dễ nghe là muội muội kết giao bạn bè rộng rãi, nói khó nghe là”

“Tỷ tỷ nói xem có cái gì không xuôi tai, muội muội ở đây mở mang kiến thức.”

Bàng Lạc Vũ nói: “Muội muội a, tỷ tỷ cũng là vì muốn tốt cho muội, Dao lâu chủ dù sao cũng là lâu chủ của một Thúy Vi lâu, muội là một cô nương thuần khiết, tốt nhất vẫn là không nên tiếp cận nhiều, để tránh làm phá hủy thanh danh của muội muội, làm cho Quốc công quý phủ phải hổ thẹn.”

Bàng Lạc Tuyết là thật tâm thích Thích Dao, Thích Dao vì báo thù cái gì cũng đáp ứng, đối với nàng cũng yêu mến như người thân trong nhà, chính mình không tiện ra mặt việc làm. Thích Dao cũng không nghĩ ngợi đến danh tiếng của mình mà ra mặt làm, phần tình nghĩa này mặc dù không nói, nhưng Bàng Lạc Tuyết hiểu rất rõ. Bây giờ một người đã không sạch sẽ lại ở đây đông dạt nói nàng làm cho Bàng quốc công phủ hồ thẹn đã hoàn toàn chọc giận Bàng Lạc Tuyết.

Ánh mắt Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Bàng Lạc Vũ giống như là nhìn một món đồ dơ bẩn không được vệ sinh, miệng cười chế nhạo nói: “Có phải tỷ tỷ suy nghĩ nhiều quá rồi không, Dao lâu chủ là người như thế nào, muội muội ta đương nhiên biết rõ ràng, chỉ là không đáng để tỷ tỷ ở nơi này nói ra những lời không sạch sẽ này, nói ra chỉ sợ người khác nói tỷ tỷ ba hoa.”

Bàng Lạc Vũ tức giận muốn thổ huyết, nha đầu chết tiệt này trái lại bản lĩnh lại lớn như vậy: “Tỷ tỷ cũng là lo lắng sợ muội muội lầm đường lạc lối, lời này của muội muội thật là làm cho ta thật đau lòng.” Nói xong bày ra vẻ mặt lã chã chực khóc.

Vốn Bàng Lạc Tuyết không muốn chấp nhặt cùng Bàng Lạc Vũ, thấy nàng làm ra vẻ đến làm ra vẻ đi, thật muốn đi tới đánh cho vài bạt tay, “Muội muội ta cũng là có sao nói vậy, Dao lâu chủ là người tính tình thẳng thắn, là người làm việc quang minh lỗi lạc, tiếng lành đồn xa trong kinh thành. Còn tỷ tỷ đã cập kê, hay là nghe lời phụ thân cùng đi nương đi, tìm một người chồng môn đăng hộ đối mới là trọng yếu nhất, còn những chuyện khác tỷ tỷ không nên nói bậy, miễn cho phá hủy thanh danh của tỷ tỷ.”

An Ngọc Yến cũng nói: “Đại tiểu thư dù sao cũng là thứ xuất, bị lấy tật của di nương cũng đúng, chắc hẳn Dao lâu chủ cũng sẽ không tính toán cùng tỷ, tỷ nên giữ lại khí lực để tiếp đón Tấn vương gia là được rồi, nói không chừng còn có thể lên làm trắc phi nha.”

“Người là được An quốc công phu nhân dạy dỗ sao, An đại tiểu thư còn chưa cập kê đã không thể chờ đợi được muốn lập gia đình như thế. Truyền đi không biết sẽ làm cho nhiều người ngạc nhiên lắm đây.” Bàng Lạc Vũ cũng không chịu tỏ ra yếu kém.

An Ngọc Tình nhìn tỷ tỷ bị chịu thiệt muốn lên tiếng.

Thích Dao thản nhiên nói: “Cùng Bàng đại tiểu thư tranh luận nhiều như vậy làm gì, thanh giả tự thanh, giống như Bàng đại tiểu thư đây, nhìn thuần khiết như vậy, có lẽ nội tâm cũng như thế, hôm nay Tuyết nhi mời ta tới, chuyện gia đình mọi người ta không dám xem vào, bất quá ta cũng biết, đích thứ tôn ti trên dưới có phân biệt, đại tiểu thư nên thận trọng từ lời nói đến việc làm cho thật tốt.”

Bàng Lạc Vũ nghe trong lòng cả kinh, trong lời nói của Thích Dao như là còn có ý tứ gì khác, Lâm Giang lâu cùng Vọng Giang lâu gần như vậy, Vọng Giang lâu là sản nghiệp của Thúc Vi lâu, chẳng lẽ nàng đã nhìn thấy cái gì, tinh thần Bàng Lạc Vũ bất ổn. Sẽ không, nhất định sẽ không.

Bàng Lạc Vũ trấn định tinh thần nói: “Hôm nay là ta lầm miệng, muội muội người cũng không nên trách móc, người cũng biết tỷ tỷ ta luôn luôn hiểu rõ muội nhất, cái gọi là quá quan tâm sẽ bị hồ đồ.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười, người thật sự rất quan tâm ta nha, không quan tâm thì thế nào hại ta, thế nào hại chết ta.

“Chắc hẳn hôm nay tỷ tỷ dạo chơi công viên cũng mệt mỏi rồi, không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát, thân thể tỷ tỷ đang bị thương, đương nhiên sẽ yếu một chút, muội muội cũng là quan tâm tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ không không cảm kích đi?”

Bàng Lạc Vũ đang muốn duy trì hình tượng đại tiểu thư của nàng đành phải nói: “Sao có thể, ta hôm nay cũng có chút không thoải mái, cho nên nói chuyện có chút quá đáng, mong rằng các vị không trách ta.”

Nói xong nhẹ nhàng thi lễ cáo lui.

Bàng Lạc Vũ ngồi ở yến hội trước bàn lấy thất ly rượu uống một hơi cạn sạch, nắm cái chén tay, khớp xương cũng ần ần có chút trở nên trắng.

Bàng Lạc Vũ đi rồi, bầu không khí có chút lúng túng, Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Thích Dao trong ánh mắt tràn đầy áy náy.

Thích Dao nhéo nhéo mặt của nàng nói: “Muội là muốn để chúng ta đứng ở chỗ này hóng gió sao, thân là chủ nhân, một ly rượu cũng không có, nha đầu này cũng quá keo kiệt.”

Lúc này Bàn Lạc Tuyết mới yên tâm nói: “Sao có thể, rượu hôm nay đều là lấy được từ chỗ của tỷ, đợi lát nữa bọn tỷ muội cũng phải uống nhiều vài chén, đừng nên để mất cơ hội tốt, rượu Thúy Vi lâu thế nhưng rất nổi danh rất.”

Mấy vị đều là mười ba mười bốn tuổi cười cười nói nói cũng đều lơ Bàn Lạc Vũ kia qua một bên, cười cười nói nói hỏi Thích Dao cách làm rượu.

Bàn Lạc Tuyết thở phào nhẹ nhõm dẫn bọn họ ngồi vào phòng yến hội.

Thích Dao ngồi bên cạnh Bàn Lạc Tuyết nói: “Vị đại tiểu thư nhà muội thật là không giống bình thường, nói chuyện quá hung hãn, còn muốn làm bộ suy nghĩ cho muội, chỉ nhìn thôi cũng làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.”

“Làm sao tỷ ấy có thể quan tâm muội, chỉ sợ là muốn lấy mạng của muội, hai mẹ con này tâm tư độc ác, cũng không phải là người tốt lành gì.”

“Nó như vậy, ta thấy mẹ của muội vẻ mặt dịu dàng bộ dạng từ mẫu, nhị phu nhân này sợ là cũng muốn đoán vị đi?”

“Nếu như bà ta muốn tìm cái chết, muội cũng ngăn không được a, chỉ hi vọng đến lúc đó tâm tình của muội tốt một chút, để bà ta được toàn thân mà thôi.”

“Tâm tình của Tuyết nhi nhà ta làm sao không tốt. Tuyết nhi muội thấy Tần vương kia có phải đang nhìn muội hay không?”

Theo lời nói của Thích Dao, Bàn Lạc Tuyết ngẩng đầu bốn mắt nhìn nhau cùng Tần vương, một người ánh mắt tràn đầy hâm mộ, còn người kia lại là ánh mắt lạnh lùng.

49. Chương 49: Trọn Đời Chờ Đợi

Tần vương không hiểu, hôm nay hắn ăn mặc không đủ đẹp trai hay là trước khi ra cửa chưa chải tóc, hắn tình tứ nhìn nhị tiểu thư Bàn Lạc gia như vậy, mà ở trong mắt của nàng lại chỉ thấy được lạnh lùng cùng xa cách. Trong lòng Tần vương nói thầm, hắn cũng tuần tú lịch sự lại là thiên gia nhi tử, dù gì cũng là vương gia trong hoàng thất, vậy mà nửa điểm động tâm cũng không có. Chẳng lẽ sức quyến rũ của hắn kém như vậy sao, Tần vương không khỏi thầm nghĩ.

Bàn Lạc Tuyết nhìn thấy Tần vương tình tứ nhìn mình, toàn thân cảm thấy đều muốn nổi da gà, Thích Dao còn ở đây nói lời châm chọc: “Ta thấy ánh mắt của Tần vương gia này trái lại cực nóng, bất quá ta rất coi trọng đôi mắt này, nếu có thể lấy đôi mắt kia xuống, ta chắc chắn sẽ tìm một cái bình giúp Tần vương gia bảo quản thật tốt.”

Bàn Lạc Tuyết cười lạnh một tiếng nói: “Chỉ sợ Tần vương keo kiệt, không chịu buông bỏ những thứ mình yêu thích.”

Thích Dao nhún vai, làm ra vẻ mặt tỷ tỷ ta đây còn không thèm đáng vẻ của hắn, làm cho Bàn Lạc Tuyết hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Tần vương thấy hắn liếc mắt đưa tình không có tác dụng, liền đứng dậy cầm ly rượu lên đi tới trước mặt Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Tuyết cúi đầu cười, một màn này có bao nhiêu quen thuộc, kiếp trước hắn cũng thâm tình chân thành như vậy đi tới, làm cho mình toàn tâm kích động, chỉ tiếc kiếp này, Bàn Lạc Tuyết nàng chỉ muốn lấy mạng của đôi cầu nam nữ các người.

Bàn Lạc Tuyết làm bộ không nhìn thấy ánh mắt của Tần vương, hết sức chuyên chú nói chuyện phiếm cùng mấy vị bằng hữu.

Tấn vương cũng không nắm bắt được tính tình của nàng, đành phải chủ động tiến lên phía trước nói: “Tiểu vương muốn mời Bàng tiểu thư uống ly rượu, không biết Bàng tiểu thư có bằng lòng cho tiểu vương phúc phần này hay không?”

Bàng Lạc Tuyết chuyên tâm nói chuyện với Thích Dao giống như không chú ý tới hắn, Tấn vương cảm thấy xấu hổ đến cực điểm, lại không muốn lãng phí cơ hội tốt này. Lại nén tính nết xuống nói: “Nhị tiểu thư có thể cho tại hạ một viên phúc hay không?”

Bàng Lạc Tuyết kinh ngạc nói: “Vương gia là đang nói chuyện với ta sao?”

Khóe mắt khóe miệng Tấn vương đều co rút dữ dội: “Đương nhiên là như vậy.”

Bàng Lạc Tuyết giả vờ nghi ngờ nói: “Nghe vương gia nói Bàng gia tiểu thư còn tưởng rằng người đang nói tỷ tỷ của ta.” Quay đầu nhìn về phía Bàng Lạc Vũ, trong mắt nàng tràn ngập hận ý rõ ràng như vậy, kiếp trước đầu mình thực sự là bị con lừa đá mới có thể không nhìn thấy nét mặt này.”

Tấn vương không còn cách nào đành phải nói: “Là bản vương nói không rõ ràng lắm, khiến tiểu thư hiểu lầm, bản vương tự phạt một chén.” Nói xong ngửa đầu uống rượu, nâng cái chén không nhìn Bàng Lạc Tuyết.

“Tiểu thư đã hài lòng chưa?”

Bàng Lạc Tuyết lấy một tay chống cằm nói: “Nhưng ta cũng không có ý trách cứ vương gia nha, vương gia liền tự phạt mình, vương gia cũng đã uống, cũng coi như Tuyết nhi cũng uống rồi đi, dù sao Tuyết nhi tuổi còn nhỏ, đương nhiên không thể chống lại được men rượu.”

“Muội muội, nếu Tấn vương đã tự mình đến mời, muội muội cần gì phải cự tuyệt chứ, chỉ là một ly rượu thôi mà?”

Bàng Lạc Tuyết liếc nhìn Bàng Lạc Vũ “Tỷ tỷ nói rất đúng, chẳng qua chỉ là một ly rượu, vậy tỷ tỷ thay ta uống được không, chắc hẳn Tấn vương diện hạ cũng sẽ đồng ý, Tấn vương diện hạ sẽ không khinh thường tỷ tỷ của ta chứ?”

Bàng Lạc Vũ chỉ có thể nhìn về phía Tấn vương xin giúp đỡ, nếu như Tấn vương không đồng ý, vậy mặt mũi của mình đúng thật là một chút cũng không còn.

Tấn vương đang tức giận vì Bàng Lạc Vũ mở miệng, vốn không muốn trả lời với nàng, cuối cùng không biết nghĩ đến cái gì mà vẻ mặt lại thay đổi tươi cười nói: “Là lỗi của bản vương, rất mong đại tiểu thư nhận cho.”

Bàng Lạc Vũ đương nhiên là cầu còn không được, thân thủ cầm lên cái chén, ngửa đầu uống cạn.

Bọn người Thích Dao lắc lắc đầu, tâm tư của Bàng Lạc Vũ này biểu hiện cũng quá rõ ràng, nửa điểm rụt rè cũng không có.

Bàng Lạc Vũ đương nhiên không biết các nàng đang nghĩ gì, nếu như biết được ý nghĩ của các nàng có lẽ sẽ muốn tức chết.

Tấn vương là người thế nào chứ, da mặt dày chộc thùng cũng không được, chưa đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, khó khăn nhỏ này sao có thể ngăn chặn được hắn.

“Nhị tiểu thư da trắng như tuyết, mấy ngày trước Nghi quý phi tự mình thưởng cho một cây trâm huyết ngọc, nếu đưa cho nhị tiểu thư là thích hợp nhất.” Nói rồi, từ trong ngực lấy ra một cây trâm chỉ điều khắc một con phượng, Bàng Lạc Tuyết không nhìn còn được, nhìn rồi tức giận lại dâng lên, kiếp trước bà ta cho mình tín vật đính ước, nàng xem như trân bảo, lúc nào cũng mang theo bên người. Lúc này lại hận không thể đoạt lấy bẻ gãy thành bảy tám đoạn mới cảm thấy hả giận.

Mấy quý nữ kia nhìn thấy huyết ngọc quý báu như vậy lập tức hâm mộ, ánh mắt ghen tị nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết vẫn chưa trả lời, Tấn vương nghĩ nữ nhân nào nhìn thấy ngọc đẹp như vậy mà không động tâm, tưởng rằng hắn đã làm nàng vô cùng vui vẻ.

Bàng Lạc Tuyết vừa định cự tuyệt, liền thấy từ bên cạnh có một đôi tay to lớn vươn ra lấy cây trầm đến, quan sát nói: “Ngũ đệ dùng cây trầm này tặng cho giai nhân, có chút nói không nên lời nha.”

Tấn vương nhíu mày. Cây huyết ngọc này chính là vật phẩm được dâng nạp, sợ là tìm khắp hoàng cung cũng tìm không ra được cây huyết ngọc thứ hai giống như vậy, nhìn về phía người đang cầm cây trầm nói: “Sao tam ca lại nói như vậy, cây huyết ngọc này chính là vật phẩm ưu tú, sợ là tìm khắp nơi trong kinh thành cũng không có cái nào tốt hơn như vậy.”

Dự vương cười xấu xa nói: “Ngũ đệ, không phải là ca ca chướng mắt vật của đệ, chỉ là Bàng tiểu thư, da trắng như tuyết, nếu phải đeo loại huyết ngọc tinh khiết như vậy, ta chỉ sợ không phải vì giai nhân mà làm rạn vỡ, mà là đang chế nhạo giai nhân.”

Tấn vương không vui nói “Chẳng lẽ tam ca có cái gì tốt hơn? Nếu như không có, mong tam ca trả cây trầm lại.” Cây huyết ngọc này là vô giá, nếu không phải đến đưa cho Bàng Lạc Tuyết, sợ là Bàng Lạc Vũ, hẳn cũng chưa chắc đưa cho.

Thích Dao lặng lẽ nói: “Dự vương diện hạ thật thú vị, ta thấy huyết ngọc này chính là vật thượng hạng, rất khó tìm được cây thứ hai đẹp giống như vậy, nếu như không có cái tốt hơn đúng là sẽ bị chê cười.”

Các công tử, tiểu thư đều nhìn chằm chằm Dự vương, Bàng Lạc Tuyết cũng không ngoại lệ, nàng thật muốn biết trên người hắn rốt cuộc mang theo bao nhiêu bảo bối.

Dự vương cũng không trì hoãn, lấy từ trong ngực ra một cây trầm ngọc đỏ như máu, điêu khắc phượng hoàng đang giương cánh bay, trên thân thể phượng hoàng dùng sợi tơ vàng viền tỉ mỉ ở phía trước, l.q.d cần bảo thạch, trong miệng phượng hoàng ngậm một chuỗi minh châu. Nếu nhìn sơ cây huyết ngọc kia của Tấn vương thì không tồi, nhưng đặt cùng nhau liền phân rõ cao thấp.

Dự vương tự mình cài trầm cài tóc lên cho Bàng Lạc Tuyết, ngọc minh châu cài lên đầu, tôn lên màu tóc đen óng ả, da trắng như tuyết, hai tròng mắt sáng sủa.

Dự vương cười nói: “Ngũ đệ cảm thấy thế nào? Có phải càng tốt hơn hay không, vật thứ phẩm này chắc hẳn ngũ đệ cũng không cần nữa.” Nói xong ném lên trời.

Tấn vương muốn nhảy dựng, mặc dù hắn không muốn thừa nhận huyết ngọc của Dự vương tốt hơn, thế nhưng cái của mình cũng không tồi chỗ nào, cái nào vô giá hơn, hẳn đương nhiên cũng không nghĩ nhiều, vội vàng đưa tay định tiếp lấy.

Dự vương rút ra một thanh kiếm trên người, nhảy lên không trung chém mấy kiếm, hào quang lóe ra, một cây trầm huyết ngọc liền nứt ra như cánh hoa, trong lòng Bàng Lạc Tuyết một trận trầm trồ khen ngợi, ngay cả Thích Dao cũng đối với Dự vương thêm mấy phần tán thưởng, người này ngược lại thật thú vị.

Dự vương tới gần Bàng Lạc Tuyết cực nhanh nói một câu, rồi quay đầu lại nói: “Ngũ đệ sẽ không trách ta chứ.”

Tấn vương nói: “Tam ca đã nhìn không thuận mắt, làm đệ đệ sao lại dám xen vào chứ. Trâm cái tóc này của tam ca là từ đâu mà có vậy?”

Dự vương nhìn trâm huyết ngọc nát vụn không thể nát hơn rơi tán loạn trên mặt đất, ngẩng đầu cười nói: “Đương nhiên là của phụ hoàng đưa cho mẫu hậu.”

Hai tay Tấn vương nắm chặt, phụ hoàng người chính là thiên vị như vậy, rõ ràng đã nói với mẫu phi cây trầm này là độc nhất vô nhị, mẫu phi vô cùng quý trọng, nếu như không phải lấy đến đưa cho Bàng Lạc Tuyết chắc hẳn mẫu phi chưa chắc sẽ nguyện ý bỏ những thứ mà người yêu thích, bây giờ xác thực nhìn thấy chuyện châm chọc như thế. Cái vỡ thành từng mảnh từng mảnh kia dường như không phải trầm ngọc mà là tâm của hắn.

Tấn vương nói: “Hôm nay mạo phạm, đa tạ tam ca, Tuyết nhi, ngày khác ta sẽ đến nhà thăm hỏi.” Nói xong liền dẫn quần gia rời đi.

Tô Ấp nhìn Bàng Lạc Tuyết cài trầm ngọc càng thêm tươi đẹp, một nụ cười của nàng cứ như vậy mà mạnh mẽ khắc thật sâu trong lòng của hắn, mọc rễ nảy mầm đến cuối cùng là trưởng thành khỏe mạnh.

Nam Cung Trạch nhìn Bàng Lạc Tuyết, cứ lẳng lặng nhìn nàng như vậy, nhìn nàng càng phát ra mỹ lệ chói mắt.

Có một số người sinh mệnh chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, mà bọn họ lại nguyện ý trọn đời chờ đợi.

50. Chương 50: Đại Náoyến Hội

Tấn vương rời khỏi cũng không làm yến hội yên ắng, trái lại làm cho mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên là mọi người ở đây chỉ trừ Bàng Lạc Vũ.

Về mặt Bàng Lạc Vũ sầu não không vui, một chén lại một chén, mặc dù Bách Hoa tửu dễ uống, thế nhưng lát sau ngấm vào thân thể rất nhanh, chỉ trong chốc lát sắc mặt liền hồng lên.

Hôm nay thu hoạch lớn nhất không ai khác là Bàng Lạc Tuyết, hai vương gia đều cạnh tranh bày tỏ, trong lòng Bàng quốc công vui sướng ngập tràn, không hổ là nữ nhi ông thương yêu nhất, quả nhiên là không chịu thua kém. Bất quá hai vị này cũng không phải dễ đắc tội a, Tấn vương này sợ là cũng không đơn giản như mặt ngoài như vậy.

Dương thị cùng Bàng Sách lại không vui vẻ như Bàng quốc công, Dương thị chỉ có một nữ nhi, nàng cũng không muốn Bàng Lạc Tuyết tham dự vào hoàng gia, chỉ cầu nàng có thể an ổn sống qua ngày, Bàng Sách nhìn thấy Dự vương cài trâm cài tóc lên đầu muối muối, trong lòng lại là một tư vị khác, tuy rằng hẳn cùng với Dự vương là bạn tri kỷ, chỉ có điều hạnh phúc của muối muối mới là quan trọng nhất.

Bên kia đầy đủ các loại rối rắm, mà bên đây Bàng Lạc Tuyết lại không để ở trong lòng, nàng thấy còn hai năm nữa mới cập kê, huống chi cuộc đời này nàng đã nguyện tìm người chỉ một lòng, nếu như hẳn có hai lòng, chính mình tội gì phải đi đường xưa như kiếp trước. Làm cho nàng không được tự nhiên chính là câu nói kia của Dự vương.

Dự vương tới gần Bàng Lạc Tuyết nói một câu: “Vốn dự định lén tặng muối, cũng không định phách lối như vậy, thế nhưng quả thực thích hợp với muối.”

Dự vương tuy tốt, nhưng kiếp trước cũng bị Tấn vương hại chết, vốn chính mình cũng không muốn tham dự vào ân oán trong hoàng gia, có một số việc xác thực là nàng nắm giữ cũng không rõ, nói thí dụ như tâm ý.

Phịch một tiếng.

Mọi người đang suy nghĩ đều bị kéo trở lại hiện thực.

Bàng Lạc Vũ uống say hai mắt mơ màng, lật úp bình rượu, chất lỏng màu đỏ chảy đầy đất. Bàng Lạc Vũ ngà ngà mông lung, lắc lư đứng lên, ợ một hơi rượu nói với Bàng Lạc Tuyết: “Muối muối, ợ... người hôm nay đúng là nở mày nở mặt, ha ha, đúng là huynh muối tốt a, ngay cả yến hội của đại ca, người cũng là nhân vật chính, bản thân tỷ tỷ ta đây thật là bội phục người a.”

Bàng Lạc Vũ nói xong bưng ly rượu đi đến hướng Bàng Lạc Tuyết, nhìn nàng một bước thành ba bước lao đảo đi tới, l.q.d Bàng Lạc Tuyết thật đúng là sợ nàng mất thăng bằng té xuống đất, cũng không phải đau lòng cho nàng, chỉ là sợ làm hỏng yến hội của ca ca.

Thân thủ Bàng Lạc Tuyết đỡ lấy Bàng Lạc Vũ nói: “Tỷ tỷ e là đã uống say, hay là trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi. Chắc hẳn ca ca cũng đã nhận được tâm ý của tỷ tỷ.”

Quay đầu nói với Liên Diệp đi gọi Cúc Thanh đến đỡ đại tiểu thư trở về nghỉ.

Ai biết Cúc Thanh vừa mới đụng vào Bàng Lạc Vũ liền bị đánh một cái tát, quát: “Người là ai mà cũng dám chạm vào ta, chẳng lẽ đại tiểu thư ta là thứ xuất, nên ngay cả một nha hoàn như người cũng muốn khỉ dễ ta sao?”

Cúc Thanh bụm mặt khóc nức nở, cũng không dám cãi lại.

Nhị phu nhân vừa thấy Bàng quốc công nhú mày, liền biết e là lão gia sắp tức giận, vội vàng gọi nha đầu bên cạnh đỡ Bàng Lạc Vũ nói: “Đại tiểu thư là rất cao hứng đại công tử trở về, mới uống say như vậy, nên mới ăn nói hồ đồ.”

Hai gò má Bàng Lạc Vũ ửng đỏ, bản thân nàng thật khổ sở, nhìn tình lang muốn theo đuổi muội muội nhà mình, mà chính mình lại còn phải giúp đỡ hắn, ai biết Dự vương chặn ngang một cước, làm hại Tấn vương thất vọng mà rời đi, mà tiện nhân kia cũng thật đắc ý đi, hai vương gia tranh nhau lấy lòng, Nam Cung Trạch lại thương yêu nàng từ nhỏ, ha ha, tiện nhân này không biết lấy đau ra nhiều vận khí tốt như vậy.

Bàng Lạc Vũ càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng không cam lòng, giãy ra khỏi tay của nha hoàn, vung tay lên đánh vào mặt Bàng Lạc Tuyết.

Ba một tiếng

Các quan gia tiểu thư đều nhắm hai mắt lại, không dám nhìn một màn này, Bàng Sách, Nam Cung, Dự vương còn chưa kịp phản ứng liền nghe thấy tiếng vang thanh thúy vang lên.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, phát hiện một tát này vậy mà đánh lên trên mặt của Liên Diệp, năm dấu tay in lên khuôn mặt trắng nõn của Liên Diệp, làm cho Bàng Lạc Tuyết hoàn toàn phần nộ rồi.

Liên Diệp biết hôm nay là yến hội của công tử, tiểu thư có lòng chuẩn bị mọi thứ, thế nào cũng không thể để một cái tát này đánh lên mặt tiểu thư được.

Trong nháy mắt sắc mặt Bàng quốc công đen lại, nha đầu Lạc Vũ này cũng quá không hiểu quy củ.

Nhị phu nhân vội vàng quỳ xuống nói: “Lão gia, Vũ nhi là uống hơi nhiều, thật may chỉ là đánh lên mặt nha hoàn.”

Bàng Lạc Tuyết thật sự phần nộ nhìn về phía Bàng Lạc Vũ nói: “Hình như tỷ tỷ rất có thành kiến đối muội a, không biết Tuyết nhi đắc tội với tỷ cái gì, mà tỷ lại muốn nhục nhã ta như vậy.”

Nhị phu nhân vội vàng ngăn cản Bàng Lạc Vũ nói: “Nhị tiểu sao lại nói vậy, bình thường tỷ tỷ người cũng là thương yêu người nhất, hôm nay uống hơi nhiều, người xem, không phải cũng chưa đánh trúng mặt của người sao?”

Hừ, là không đánh trúng trên mặt nàng, nếu không phải nha đầu ngốc Liên Diệp này đi lên cản thay nàng, Bàng Lạc Vũ này ra tay ác như vậy, mình làm sao có thể bỏ qua cho nàng.

Dự vương nói: “Nhị tiểu thư chính là tiểu thư con vợ cả của quốc công phủ, lại không ngờ địa vị thứ xuất vậy mà so với tiểu thư con vợ cả còn cao hơn, thật khiến cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Nghe nói đại nữ nhi Bàng quốc công gia tính cách dịu dàng thiện lương, ta thấy đã cập kê mà nửa điểm bộ dáng tiểu thư khuê các cũng không có, cưới vợ phải cưới người hiền lành, nữ nhi như vậy người nào dám cưới nha?”

Tô Ấp nói: “Người nào dám cưới thì ta không biết, ta chỉ biết là, nữ nhân như vậy lấy về nhà chính là tai họa a.”

Hai câu này nói, làm cho nhị phu nhân hận không thể tự mình đi lên xé miệng bọn họ, hôm nay các công tử danh tiếng đều tới, Vũ nhi của mình sắp phải cầu thân, nói như vậy còn có người nào dám cưới. Lập tức không vui nói: “Nhị vị công tử sao lại nói như vậy, nữ nhi của ta hôm nay là uống hơi nhiều, mới có thể hồ ngôn loạn ngữ, mong nhị vị công tử thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Bàng Lạc Tuyết nháy mắt với tứ di nương, Dương Đình biết lập tức tiến lên đỡ Bàng Lạc Vũ nói: “Đại tiểu thư người đã uống nhiều rồi, thiếp thân đỡ người trở về trước.”

Dương Đình cố ý đứng ngay vị trí của Cúc Thanh, vốn là giả vờ đỡ một chút, nhị phu nhân nhìn thấy lập tức đứng lên, đáng tiếc đã đến chậm một bước, Bàng Lạc Vũ uống say nên sức lực thật đúng là không nhẹ, Dương Đình lão đảo một cái không ổn, ba một tiếng đánh tới trên mặt nhị phu nhân.

Bàng quốc công hoàn toàn nổi giận, nữ nhi này thực sự là muốn nghịch thiên, ngay cả mẫu thân mình cũng đánh, quát: “Nghịch chướng, còn không mau quỳ xuống.”

Dương Đình vội vàng đỡ nhị phu nhân nói: “Nhị tỷ, tỷ sao rồi, đại tiểu thư cũng quá không hiểu chuyện.”

Nhị phu nhân tức giận muốn thổ huyết, tứ di nương tiện nhân này còn dám tới khơi chuyện.

Bàng Lạc Vũ bị đè quỳ xuống, lại còn quát lớn: “Bàng Lạc Tuyết dù cho ngươi là tiểu thư con vợ cả thì thế nào, Bàng Lạc Vũ ta sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày giẫm ngươi ở dưới chân.”

Cúc Thanh cùng nhị phu nhân vội vàng che miệng của nàng lại.

Dương thị đi tới phía trước nói: “Vũ nhi này cũng quá không phân rõ nặng nhẹ. Người đâu, đỡ đại tiểu thư trở về Thính Vũ hiên.”

Bàng quốc công nói: “Không cần, không được trở về Thính Vũ hiên, kể từ hôm nay, giam đại tiểu thư trong từ đường, chép quy tắc nữ nhi một trăm lần. Không có sự cho phép của ta, không ai được thả nó ra.”

“Lão gia.” Dương thị tiến lên phía trước nói.

“Ai cũng không được cầu tình giúp nó, bằng không cũng giam trong từ đường.” Bàng quốc công quát.

Dương thị cũng không nói, mặt nhị di nương sưng vù nhìn thấy nữ nhi của mình bị áp vào từ đường, mà mình lại bất lực.

Bàng Lạc Tuyết xoay người phân phó Liên Diệp trở về nghỉ ngơi, chờ chút nữa tự mình đến thăm nàng.

Liên Diệp gật gật đầu, Bàng Lạc Vũ này ra tay cũng thật mạnh, thật may không trúng mặt của tiểu thư.

Cũng may yến hội cũng cử hành như không có gì, nhưng trong lòng Dương thị lại phiền não, hôm nay tiểu thư khuê các cùng các công tử nổi danh trong kinh thành đều tới đông đủ. Hôm nay Bàng Lạc Vũ náo loạn như vậy, công tử nhà ai còn dám tới cửa cầu hôn.

Mặc dù nhị phu nhân sầu não, thế nhưng trước mắt quan trọng nhất là lão gia không vui với Vũ nhi, chuyện này phải làm thế nào cho phải.

Bàng quốc công nói tiếng xin lỗi, mọi người vội vàng làm cho Bàng quốc công không cần tự trách mình, dù sao đại tiểu thư cũng là uống hơi nhiều.

Uống say, quở trách muối muối, đánh mẹ đẻ mình, nữ nhi như vậy, bọn họ thật không dám cười về a.

Trong lòng Bàng quốc công đương nhiên hiểu rõ, chỉ biết thở dài, mọi việc còn lại liền giao cho huynh muội Bàng Sách chủ trì, Dương thị đỡ ông trở về nghỉ ngơi.

Đã qua nửa đêm, mọi người cũng uống tận hứng.

Trường Lạc công chúa hẹn một nhóm quý nữ cùng đi xem vũ khúc ánh trăng, đến lúc đó sẽ tự mình giới thiệu mời cho các nàng.

Ngay sau đó bọn người Dự vương cũng xin cáo lui. Lúc gần đi Dự vương liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết một cái, làm cho Bàng Lạc Tuyết khấn trương gấp bội.

Đội tiền mọi người xong, Bàng Sách lặng lẽ kéo Bàng Lạc Tuyết nói: “Ca ca nhìn ra Tấn vương cùng Dự vương cũng có ý đối với muội, muội muội đối với bọn họ cảm thấy hai người này thế nào?”

Bàng Lạc Tuyết liếc Bàng Sách một cái nói: “Ca ca, náo loạn một ngày, ca chẳng lẽ không mệt không?”

Bàng Sách sững sờ tại chỗ, đứa nhỏ này còn là tiểu tuyết nhi nhất gan từ nhỏ sao, ý của nàng là ngại hấn xen vào việc của người khác sao?

Nhìn bóng dáng Bàng Lạc Tuyết rời đi, Bàng Sách gãi gãi đầu, nha đầu này càng lớn càng không thể hiểu rõ.

51. Chương 51: Trừng Phạt Cùng Phản Bội

Bàng Lạc Vũ bị đưa tới trong điện từ đường, từ đường này quanh năm cũng không có người ở, bên trong thờ phụng liệt tổ liệt tông của Bàng gia, trừ lúc dâng hương náo nhiệt, bình thường cũng chỉ có lão phu

nhân Bàng gia sẽ tới nơi này. Mặc dù từ đường được quét rất sạch sẽ, thế nhưng bởi vì thiếu hơi ấm của con người, nên có một loại lạnh lẽo âm u.

Bàng Lạc Vũ được đỡ đến trên giường trong thiên điện, nhị phu nhân liền vội vàng mang người lạng lẽ đến, không nói nhiều, trước tiên sai người nấu canh đã rượu.

Nhị phu nhân cũng là sợ bị Bàng quốc công phát hiện, liền mang theo một nha hoàn tên Tiểu Thúy, hiện tại Tiểu Thúy được lệnh đi nấu canh đã rượu.

Nhị phu nhân ngồi ở bên giường nhìn Bàng Lạc Vũ vì uống rượu mà mặt mày đỏ ửng, vẻ mặt đầy yêu thương vươn tay sờ sờ khuôn mặt Bàng Lạc Vũ, lại tự mình kéo kéo góc chăn lên cho nàng. Nhìn nữ nhi nằm trên giường, nhị phu nhân cảm thấy sự tình hôm nay rất kỳ quặc, thế nhưng nàng nhất thời bị ngăn trở nên không bắt được manh mối rõ ràng.

Trên giường, Bàng Lạc Vũ lật lật người, rượu bên trong còn cào cào làm cho nàng cảm thấy trong bụng như bị thiêu đốt, đột nhiên Bàng Lạc Vũ mở mắt, ngồi dậy nôn mửa không ngừng.

Nhị phu nhân đau lòng vỗ lưng cho nàng.

“Nôn...”

“Vũ nhi a, con làm sao lại uống nhiều rượu như vậy, làm mẫu thân thật lo lắng.”

Đáp lại lời nàng chỉ có tiếng Bàng Lạc Vũ nôn mửa.

Nhị di nương một bên vỗ lưng Bàng Lạc Vũ, một bên lấy khăn tay che mũi, chờ Bàng Lạc Vũ nôn hết mới đỡ nàng nằm xuống.

Vừa mới chuẩn bị đỡ Bàng Lạc Vũ nằm xuống, nhú mày nhìn một bãi nôn trên mặt đất. Tiểu Thúy này bảo nàng nấu canh đã rượu cũng chậm như vậy, không biết đang làm cái gì nữa.

Nhị di nương đã mất hết kiên nhẫn, Tiểu Thúy liền đẩy cửa tiến vào, thực sự không phải nàng động tác chậm, chỉ là nhà bếp ở từ đường này rất xa, đi tới còn phải mất một khoảng thời gian. Chính mình còn phải núp lên, không thể để người khác phát hiện. Tiểu Thúy nhìn sắc mặt nhị di nương đã đen, trong lòng thầm nghĩ không tốt.

Quả thực nhị di nương không vui nói: “Sao lại chậm như vậy, không thấy đại tiểu thư không thoải mái sao, động tác cũng không nhanh nhẹn một chút, có ai nhìn thấy hay không?”

“Nhị phu nhân yên tâm, nô tỳ núp kỹ, lại đi đường tắc, phu nhân cứ yên tâm, không có ai phát hiện.”

Nhị phu nhân gật gật đầu, “Đến đây giúp ta đỡ đại tiểu thư một chút, dứt canh đã rượu này cho nàng uống.”

Tiểu Thúy vội vàng để thuốc xuống cẩn thận từng li từng tí đỡ Bàng Lạc Vũ lên, để nửa người nàng tựa trên người mình.

Trong lúc ngủ mơ Bàng Lạc Vũ chỉ cảm giác mình đang ở yến hội bị mọi người cười nhạo cùng xem thường, hai tay xua đuổi lung tung qua lại, muốn đuổi những người đang cười nhạo nàng đi.

Nhị di nương nắm chặt tay Bàng Lạc Vũ dụ dỗ nói: “Vũ nhi, ngoan, mau uống canh giải rượu này vào, uống xong thì tốt rồi.”

Lúc Bàng Lạc Vũ nghe những lời này, hai tay càng thêm xua đuổi lợi hại.

Nhị di nương không còn cách nào, đỡ Bàng Lạc Vũ từ bên người Tiểu Thúy qua, để nàng tựa vào trên người mình ra sức dụ dỗ.

Nhìn Bàng Lạc Vũ ở trong lòng đã yên tĩnh lại, vẫy vẫy tay với Tiểu Thúy, Tiểu Thúy ngậm hiểu, bưng canh đã rượu đến cầm cái thìa từng múng từng múng dứt vào miệng nàng, cũng may Bàng Lạc Vũ phun ra một lần, Tiểu Thúy cẩn thận từng li từng tí dứt, nhị phu nhân cầm khăn tay cẩn thận lau chùi nước canh chảy xuống khóe miệng Bàng Lạc Vũ.

Thật vất vả Bàng Lạc Vũ uống xong hơn phân nửa, mới đỡ nàng nằm ở trên giường, nhị phu nhân thấy đồ vật dơ bẩn bên giường, lệnh Tiểu Thúy quét sạch sẽ.

Nhị phu nhân ngồi ở bên giường nhìn Bàn Lạc Vũ, trong ánh mắt tràn đầy cương chiều, Tiểu Thúy đứng ở bên giường cũng không dám thở mạnh ra một tiếng.

Vốn từ đường luôn yên tĩnh, càng có vẻ âm trầm, nhất là nhị phu nhân, vuốt tay Bàn Lạc Vũ, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt trong chỗ tối lại lóe sáng. Tiểu Thúy thấy mờ mờ khóe miệng nhị phu nhân tươi cười toàn thân cảm thấy rùng mình.

“Tiểu Thúy, người ra canh giữ, không được để bất luận kẻ nào tiến vào.”

Tiểu Thúy gật gật đầu, so với bên ngoài vắng vẻ im lặng, biểu tình nhị phu nhân càng làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh hơn. Nàng đi ra ngoài thì tương đối an toàn hơn, nhị phu nhân này quá đáng sợ.

Tiểu Thúy ở ngoài cửa canh gác cho đến khi nhị phu nhân ra.

“Đi thôi, trở về.”

Tiểu Thúy thấy tâm tình nhị phu nhân rất tốt, nàng cảm thấy rất khó hiểu, bất quá chuyện của người ta cũng không nên tò mò nhiều mới tốt, tránh cho mình tại sao chết cũng không biết. Vội vàng cúi đầu đỡ nhị phu nhân trở lại.

Trong Thính Vũ hiên

Nhị phu nhân trở lại không phải là viện của mình, mà là viện của Bàn Lạc Vũ.

Bên trong phòng khách, tay nhị phu nhân cầm một ly trà mím môi, không nói một tiếng, Cúc Thanh quỳ ở phía dưới, không biết nhị phu nhân muốn làm gì, trên lưng, trên trán đều đổ mồ hôi lạnh.

Nhị phu nhân dùng ánh mắt quan sát liếc Cúc Thanh một cái, bưng trà lại nhấp một ngụm, để chén xuống.

Âm thanh cái chén tiếp xúc với bàn làm Cúc Thanh kinh hồn táng đảm, không khỏi run rẩy.

“Có biết, bốn phu nhân vì sao để người quỳ xuống không?” Nhị phu nhân lạnh lùng nói.

“Nô tỳ, nô tỳ không chăm sóc tốt cho tiểu thư, là lỗi của nô tỳ, lỗi của nô tỳ a.”

Ba một tiếng, Cúc Thanh bùm mặt kinh hãi kêu lên một tiếng, lại cúi đầu lặng lẽ rơi lệ.

Nhị phu nhân nhìn nhìn bàn tay của mình: “Hôm nay ta đánh người, không chỉ là vì người không chiếu cố tốt cho tiểu thư, hơn nữa bốn phu nhân vì tiểu thư mà để người làm nha hoàn bên cạnh, người vậy mà nửa phần cũng không suy nghĩ vì tiểu thư, tiểu thư xảy ra chuyện lớn như vậy, vậy mà người cũng không bẩm báo lại cho ta.” Nói xong dùng tay bóp cằm của Cúc Thanh, hung hăng nâng mặt nàng ngẩng đầu đối diện với mình. Chậm rãi lấy ra một bức tranh từ trong ngực, nhị phu nhân đẩy Cúc Thanh qua một bên, đem bức họa cuộn tròn ném tới trước mặt của nàng nói: “Người muốn tự mình nói, hay là muốn ta giúp người nói.”

Cúc Thanh nhặt lên bức họa bị cuộn tròn mở ra xem, phát hiện là tiểu thư vẽ Tấn vương, khóc ròng nói: “Bức họa này tiểu thư cất giữ chưa bao giờ cho phép nô tỳ chạm vào, nô tỳ làm sao biết tâm tư của tiểu thư. Mong phu nhân minh xét.”

Nói xong, Cúc Thanh không ngừng dập đầu.

Nhị phu nhân đùa nghịch móng tay được sơn đỏ tươi của mình, chỉ cảm thấy màu sắc còn chưa đủ đậm, cầm lên ngọn đèn trên bàn chiếu vào ngón tay của mình, bỗng nhiên nhị phu nhân nghĩ đến cái gì, nghiêng ngọn đèn qua, dầu thấp nóng hổi liền một giọt một giọt nhều lên tay Cúc Thanh, làm tay Cúc Thanh nổi lên vài đốm đỏ.

“Ta là người mềm lòng, không muốn thấy nhất là người khác kêu gào thảm thiết, vừa thấy bộ dáng tiểu Vũ của nhi, ta thực sự là đau lòng muốn chết. Tiểu Thúy a, người qua đây giúp Cúc Thanh đi.”

Cúc Thanh kinh hoàng lắc đầu nói: “Nhị phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, nhị phu nhân không cần.... a a.”

Tiểu Thúy lập tức tiến lên che miệng Cúc Thanh, Cúc Thanh chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

“Tiểu thư bị giam trong từ đường, chắc hẳn mấy ngày nay, tay của người cũng sẽ không làm gì nữa a.”

Đồ hơn nửa chén dầu mới ngừng lại. Nhị phu nhân để cây đèn qua một bên nói: “Lần này là cho người một cái giáo huấn nho nhỏ, để cho người biết ai mới là chủ tử của người.”

Trên hai tay của Cúc Thanh đều là đốm mủ đỏ, thoát nhìn thật dọa người, đau đớn làm cho nàng tê dại.

Nhị phu nhân thấy biểu tình của Cúc Thanh trong lòng mới cảm thấy có chút an ủi nói: “Ta nhớ người còn có một muội muội, trong nhà có một mẫu thân thân thể cũng còn tốt. Khế bán thân của người ở chỗ của ta, nếu như làm việc không thích đáng, lại khiến cho tiểu thư không thoải mái, vậy ta sẽ phải bán người đến Thúy Vi lâu, chắc hẳn nhờ vào nhan sắc của người, cũng có thể có không ít người thích a, mỗi ngày nghênh đón khách kiếm sống, chắc hẳn người sẽ thích hơn, một đôi tay ngọc ngà để người ta gối lên, đôi môi vạn người nếm. Quả là thích hợp với người nha. Ha ha.”

Lời nói của nhị phu nhân làm cho toàn thân Cúc Thanh đều phát run, nàng biết nhị phu nhân độc ác, chỉ là nghĩ đến nàng sẽ làm như vậy với mình. Bò đến bên chân nhị phu nhân nói: “Nô tỳ biết sai rồi, sau này nô tỳ sẽ chiều cổ tiểu thư thật tốt, có chuyện gì nhất định sẽ bẩm báo lại với nhị phu nhân, cầu xin nhị phu nhân đừng bán nô tỳ đi.”

Nhị phu nhân gật gật đầu: “Đây mới là nha hoàn giỏi, được rồi, ta cũng mệt mỏi, Tiểu Thúy qua đây đỡ ta.”

Tiểu Thúy vội vàng đỡ nhị phu nhân đi.

Đợi khi nhị phu nhân đi khuất, Cúc Thanh mới ngồi dưới đất, nhìn tay sưng đỏ đau không chịu nổi, đầy những đốm đỏ, chỉ cảm thấy nỗi đau này lạnh thấu vào xương tủy, lạnh lòng chảy vào toàn thân, tiểu thư nhà mình làm sao làm kẻ dễ bắt nạt, nếu như nàng biết phu nhân đặt mình ở bên cạnh nàng chắc chắn sẽ phạt không ít hơn bây giờ đâu. Cúc Thanh tự giấu cười cười, bò người lên, lúc khom lưng làm rơi một chiếc khăn tay.

Trên khăn tay thêu hoa đào nở rộ ngày xuân, hai con bướm tự do tự tại bay qua bay lại giữa những cánh hoa, cảnh sắc tươi đẹp như thế càng thêm làm nàng cảm thấy bi thảm. Khăn tay này là của nhị tiểu thư tặng cho nàng, mặc dù nàng cái gì cũng không hỏi, nhưng biết đây là người lạ đầu tiên mang đến cho nàng sự ấm áp trên cái thế giới này, trừ mẫu thân, chính mình mặc dù biết tính tình đại tiểu thư không tốt, nhưng cũng là trung thành và tận tâm với nàng, thế nhưng, đối lấy kết cục như vậy, liền có một loại hận sâu tận xương tủy, Cúc Thanh không cam lòng, cùng hận ý, nàng nhặt lên khăn tay, nàng không muốn quên đi phần ấm áp này, nhin đau vào trong lòng, đi ra ngoài, nàng biết nàng phải làm thế nào mới có thể để mình chân chân chính chính được giải thoát.

52. Chương 52: Báo Thù Trận Doanh

Cúc Thanh cứ vừa rơi lệ vừa tê dại máy móc đi như vậy, vết thương trên tay kích thích thần kinh tê dại, nàng biết mình chỉ là một tỳ nữ, thế nhưng nàng cũng chỉ muốn làm tốt trách nhiệm của một tỳ nữ, kiếm tiền nuôi sống người nhà. Thế nhưng, vì sao, ngay cả mộng tưởng nho nhỏ này nhị phu nhân cũng phải bóp nát.

Lúc đầu, Tụng Chi bị đánh đuổi ra ngoài, nàng được nhị phu nhân điều đến trở thành nha hoàn thiếp thân của đại tiểu thư, nàng cho là mình thật may mắn, nàng làm việc chăm chỉ và thật thà rốt cuộc cũng được chủ nhân trọng dụng, lại không phát hiện, nàng phải đeo lên lưng nhiều chuyện như vậy, mặc dù Cúc Thanh đọc sách không nhiều, thế nhưng cũng biết hai chữ trung thành viết như thế nào, thế nhưng một khi tâm đã rét lạnh, muốn ấm cũng ấm không được.

Một rừng hoa đào nở rộ, hương thơm hoa đào nồng đậm, làm cho nàng cảm thấy ấm áp, đây là nơi mà người duy nhất trong Bàng quốc công phủ này mang đến cho nàng ấm áp.

Nàng biết đại tiểu thư vẫn luôn ghi hận nhị tiểu thư, hận không thể loại trừ để được thoải mái dễ chịu, nàng lại trở mắt nhìn đại tiểu thư một lần lại một lần lợi dụng nhị tiểu thư, không hề rằng, nếu như mình đi bày

tỏ trung thành với nhị tiểu thư, nhị tiểu thư sẽ tin tưởng nàng sao? Cúc Thanh do dự, nàng sợ, tuy nàng không có tham dự hại nhị tiểu thư, nhưng mà mình đích thực biết mọi chuyện mà cứ trơ mắt nhìn.

Cúc Thanh do do dự dự đi tới cửa Lạc Tuyết các, không biết có nên đi vào hay không.

“Hi hi, tỷ tỷ những bánh ngọt này mùi vị cũng được phải không?”

“Sợ là muội ăn đã ngán, liền nhớ tới ta mới cho ta nha.”

“Nào có, nào có, Liên Diệp chỉ muốn thử ăn trước một chút, xem xem cái nào ăn ngon, mới có thể lấy tới cho tỷ tỷ nếm a.”

“Liên Diệp, ta thấy gần đây muội mập không ít, nhất định là ăn nhiều lắm, tỷ tỷ cho người đưa xiêm y tới, khẳng định muội sẽ mặc không vừa a, ôi... còn là của Lâm Lang các nữa đó.”

“Tỷ tỷ, tỷ xem Liên Ngẫu thật xấu xa, Liên Diệp khổ cực như vậy, sao có thể ăn béo.”

“Được rồi, gần đây hai người các người vất vả nhiều rồi, gần đây Lâm Lang các có làm một vài bộ trang sức đẹp, ta chọn hai bộ, chờ cho người đưa tới xem một chút, các muội xem xem có thích không.”

“Thực sự, tỷ tỷ người đối với chúng ta thật quá tốt.”

Cúc Thanh nghe giọng nói vui vẻ náo nhiệt bên trong, chính mình bất tri bất giác cũng cười, giọng nói hài lòng đơn thuần, làm cho người khác nghe được cũng cảm thấy trong lòng ấm áp.

Cúc Thanh đang cẩn thận nghe những tiếng cười này, lại bị giọng nói từ phía sau truyền đến làm giật mình.

“Đây không phải là Cúc Thanh sao? Sao lại đứng ở chỗ này, có chuyện gì không?” Tử Quyên cau mày nói, từ khi nàng bộc lộ tâm ý với Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết đối đãi với nàng xác thực cũng khác trước, mặc dù nàng không cùng Liên Diệp Liên Ngẫu nắm giữ danh nghĩa sản nghiệp của tiểu thư, thế nhưng việc quản lý trang viên, tiểu thư đều giao cho Tử Quyên, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu cẩn thận theo Thích Dao học kinh doanh.

“Tử Quyên tỷ tỷ, ta là tới tìm nhị tiểu thư.” Cúc Thanh suy nghĩ hồi lâu, vẫn là quyết định đi tìm nhị tiểu thư, không sợ nhị tiểu thư không tín nhiệm mình, không liều mạng một lần, mình cũng sẽ cảm thấy không cam lòng.

Tử Quyên gật gật đầu, “Đi theo ta.”

Đi qua hòn non bộ, mặc dù hiện tại trời đã tối, nhưng trong Lạc Tuyết các đèn dầu sáng rõ, ba người vừa nói chuyện vừa nhìn hai bộ y phục kia.

Một bộ lấy lá sen làm trọng tâm, trên lá sen có đan một viên dạ minh châu, mỗi một viên đều được phủ một tầng ánh sáng huỳnh quang, chẳng trách sao lại sáng như vậy, ban đêm cây trâm chiếu lấp lánh, so với bất luận bảo thạch gì cũng chói mắt hơn. Liên Diệp được một đôi khuyên tai, cộng thêm vòng tay, còn có một cây trâm hoa sen trắng bằng ngọc. Làm cho Liên Diệp yêu thích không nỡ buông tay.

Liên Ngẫu cũng có một cây trâm hoa sen trắng giống như vậy, bất quá hình dáng của cây trâm là hình củ sen, hoa vẫn lấy củ sen làm trọng tâm. Ba người ở trong sân bàn qua bàn lại, rất náo nhiệt.

Tử Quyên đi qua nói: “Hai bộ này là tiểu thư tự mình thiết kế, quả nhiên nhìn thật đẹp.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu trợn mắt nhìn nhau.

Tử Quyên nói với Bàng Lạc Tuyết: “Tiểu thư, nha hoàn Cúc Thanh bên cạnh đại tiểu thư tới, nói là có chuyện tìm người.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu, Cúc Thanh này cũng là một người rất đáng thương, “Cho nàng qua đây đi.”

Chỉ chốc lát Tử Quyên cùng Cúc Thanh đi tới.

“Tham kiến nhị tiểu thư.”

“Tử Quyên nói, người có chuyện tìm ta?”

“Dạ.”

“Nói đi.”

Cúc Thanh nhìn chung quanh một chút.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Các nàng đều là tâm phúc của ta, đương nhiên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.”

Cúc Thanh gật gật đầu, nghe giọng điệu của các nàng nói chuyện là có thể nhìn ra được, nhị tiểu thư đối đãi với các nàng có bao nhiêu tốt, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu gọi nhị tiểu thư là tỷ tỷ, mà nhị tiểu thư thường cho các nàng mấy thứ này đều là vô giá, giống nhau là nha hoàn, mình tại sao lại mệnh khổ như vậy.

Bàng Lạc Tuyết cũng không thúc giục nàng.

Cúc Thanh lấy lại bình tĩnh, hạ quyết tâm, quỳ xuống nói: “Cúc Thanh cầu xin tiểu thư giúp nô tỳ một đường sống.”

Bàng Lạc Tuyết ngăn người, nói “Người là nha hoàn thiếp thân của đại tiểu thư, chẳng lẽ không tốt sao.”

Cúc Thanh cười cay đắng, vươn hai tay luôn giấu trong tay áo ra, lúc này vì sợ dọa người khác nên cũng không xòe hai tay ra, lúc này xòe ra làm Liên Diệp cùng Liên Ngẫu đều sợ hãi hít một hơi.

Chỉ thấy trên hai tay Cúc Thanh hiện đầy những đóm máu lớn nhỏ, như sắp bị vỡ ra, dày đặc dày mùi máu, làm người khác cảm thấy đôi tay này càng thêm đáng sợ.

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày, “Hai người các người tới phòng ta lấy thuốc tốt nhất đến đây.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy vào phòng lấy thuốc, thuận tiện lấy thêm vài xô.

Bàng Lạc Tuyết nâng Cúc Thanh dậy, để nàng ngồi ở trên ghế, cầm lấy thuốc mỡ, “Cái này sẽ có chút đau, bất quá người phải chịu đựng một chút, ta cũng sẽ làm thật nhẹ, nếu không xử lý tốt, tay người sợ là không có biện pháp lành lại.”

Cúc Thanh cuống quýt nói: “Tự nô tỳ làm là được rồi, làm sao có thể dám phiền đến nhị tiểu thư.”

“Kiên nhẫn một chút không cần nói gì cả, Liên Diệp Liên Ngẫu giúp nàng cố định hai tay.”

Bàng Lạc Tuyết xoa thuốc mỡ nhẹ nhàng trên những đóm máu, mỗi một lần đụng vào, Cúc Thanh đều cảm thấy toàn thân đau buốt, bất quá mặc dù bây giờ rất đau, thế nhưng tâm của nàng lại thật ảm áp, rốt cuộc cũng có người quan tâm nàng từ nội tâm, nhị tiểu thư nhìn thấy những vết thương này cũng không có bất luận tính toán gì, mà gấp rút bôi thuốc băng bó cho mình, mỗi một lần chạm vào đều cẩn thận từng li từng tí.

Chờ Bàng Lạc Tuyết băng bó cho Cúc Thanh xong, Cúc Thanh sớm đã lệ rơi đầy mặt.

Bàng Lạc Tuyết cho là mình làm đau nàng nên an ủi: “Những thuốc này đều là thuốc thượng hạng, nếu như tay người không xử lý thật tốt, sợ là có thể bị phế bỏ, có phải ta làm đau người hay không, người yên tâm chờ chút sẽ không còn đau nữa.”

Cúc Thanh liên tiếp lắc đầu, “Đa tạ tiểu thư, nô tỳ không đau, nô tỳ rất hài lòng.”

“Nha đầu ngốc, đau như vậy mà còn hài lòng cái gì, mỗi ngày buổi tối người tới chỗ của ta thay thuốc, mặt khác ta sẽ cho người một ít thuốc giảm đau, thoa ngoài da ta bảo đảm không tới mấy ngày sẽ khá hơn phân nửa.”

Cúc Thanh gật gật đầu “Đa tạ tiểu thư.”

Liên Ngẫu nhìn không được hiếu kỳ hỏi: “Cúc Thanh tỷ tỷ, tay người làm sao lại bị như vậy?”

Bàng Lạc Tuyết cũng nhìn chăm chăm nàng, cũng là vẻ mặt nghi hoặc, kiếp trước Cúc Thanh là một nha hoàn chịu một nhọc, cũng may nàng ấy không có ý xấu với mình, nếu nàng nguyện ý giúp đỡ mình, nàng cần gì phải giả vờ nữa chứ.

Cúc Thanh kể lại đêm nay nhị di nương đã làm thế nào với nàng nói một lần.

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nghe xong phần nô vớ bàn nói: “Nhị phu nhân thực sự là độc ác, rõ ràng là không dạy tốt nữ nhi của mình, đối với hạ nhân cũng không buông tha.”

Cúc Thanh nói: “Ta đâu có phúc khí tốt như hai vị muội muội như vậy, được hầu hạ nhị tiểu thư.”

“Thế cũng đúng, tiểu thư đối xử với chúng ta thật vô cùng tốt.”

“Nếu như người muốn đến hầu hạ ta cũng không phải không thể, chỉ là tỷ tỷ vừa mới bị giam vào tù đường, ta liền đánh chủ ý đến nha hoàn bên cạnh của nàng, nói ra ta cũng không để ý, chỉ sợ nàng cũng chưa chắc chịu thả người tới đây, đến lúc đó làm liên lụy uống công vô ích người.”

Cúc Thanh lắc lắc đầu, “Lần này nô tỳ tới cũng không phải tới cầu tiểu thư mang nô tỳ thoát khỏi chỗ đó, trái lại, nô tỳ nguyện ý ở chỗ đó, làm tai mắt thay tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết lấy làm kinh hãi, không ngờ Cúc Thanh lại hận hai mẹ con nàng như vậy.

Cúc Thanh cho rằng Bàng Lạc Tuyết hoài nghi nàng, vội vàng nói “Nô tỳ có thể thề độc, nô tỳ...”

“Được rồi, không cần, ta tin người, người yên tâm chỉ cần có ta một ngày ở đây, nhất định sẽ để người đạt được mong muốn.”

Cúc Thanh gật gật đầu, nàng quả nhiên không nhìn lầm người, nhị tiểu thư quả thật hiểu mong muốn của nàng.

“Những lọ thuốc này người cứ cầm lấy, những ngày sắp tới không nên đụng vào nước, bằng không sẽ nhiễm trùng, đến lúc đó thì phiền toái, chờ tay người lành rồi, ta sẽ sai người xóa đi dấu vết, sớm muộn người cũng phải lấy chồng, nếu như để lại sẹo trên tay cũng không tốt.”

Cúc Thanh lắc đầu nói: “Nếu như cuộc đời này của nô tỳ đã đạt được mong muốn, nô tỳ nguyện ý cả đời hầu hạ tiểu thư, mong rằng tiểu thư giữ lại nô tỳ.”

Nhìn ánh mắt Cúc Thanh kiên định, Bàng Lạc Tuyết cũng không muốn nói nhiều, chỉ nói: “Nếu sau này người không còn chỗ nào để đi, ở đây nhất định còn một vị trí cho người.”

Cúc Thanh gật gật đầu.

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nhìn ra Cúc Thanh là thật tâm quy thuận tiểu thư, thế là cũng yên tâm, ba người cười cười nói nói, Liên Diệp lại đưa tới rất nhiều thức ăn ngon tự mình mang tới cho Cúc Thanh mới trở về.

Bàng Lạc Tuyết trở lại trong phòng cẩn thận đọc sách y thuật, Sở Mộc Dương này cũng thật lợi hại, các chiêu thức tâm đắc trong nghề y cũng đều viết ra, lật đến trang mặt nạ da người này, Bàng Lạc Tuyết liền có tính toán trong lòng.

Hắc hắc, sự phụ à, người không nên trách đồ nhi, đơn giản là đồ nhi còn chưa học được toàn bộ tay nghề của người, đương nhiên là người phải tốn nhiều tâm tư rồi.

Bàng Lạc Tuyết cười xấu xa, ở nơi xa trong Thích phủ Sở Mộc Dương toàn thân lạnh run, vội vàng rút vào trong chăn, lúc này mới nặng nề ngủ.

53. Chương 53:

Bàng Lạc Tuyết ngủ một đêm thật ngon, vốn định ngày hôm sau nghỉ ngơi thật tốt một chút, học y thuật nhiều một chút. Vừa mới cầm sách lên chuẩn bị nghiên cứu chế tạo mặt nạ da người, Bàng Lạc Tuyết nghĩ, nếu có vật này, vậy nàng làm việc sẽ tiện hơn rất nhiều. Nàng vừa mới đắc ý không đầy một lát, bên kia nha hoàn đến báo nói là Dự vương điện hạ cầu kiến.

Trong lòng Bàng Lạc Tuyết rầu rĩ, Dự vương sao lại đến tìm mình, Bàng Lạc Tuyết sửa sang lại y phục nói với nha hoàn: “Mời Dự vương điện hạ đến phòng khách phía trước nghỉ ngơi một chút, hầu hạ thật tốt, ta sẽ qua đó ngay.”

Dự vương theo nha hoàn đi tới phòng khách, tiểu nha hoàn dâng trà xong, liền cáo lui.

Dự vương cũng không nóng vội, tùy ý tìm cái ghế ngồi xuống, bưng ly trà trên bàn lên, từ tốn uống một ngụm, nhớ hẳn cũng là Dự vương, uống không ít danh trà*, nhưng ly trà này uống vào lại có một phong vị khác, uống vào tinh thần tỉnh táo hơn rất nhiều, nha đầu này đúng thật là thú vị, khơi mào một nụ cười tà mị.

Danh trà*: Trà nổi tiếng, hảo hạng.

Bàng Lạc Tuyết cùng với Liên Diệp Liên Ngẫu đẩy cửa tiến vào, liền thấy Dự vương lười biếng tựa ở trên ghế trong phòng khách, bưng một ly trà, cẩn thận uống.

“Thần nữ Bàng Lạc Tuyết tham kiến vương gia.”

Dự vương ngẩng đầu nhìn Bàng Lạc Tuyết cùng mấy nha hoàn đi tới, mặc dù một thân y phục thanh lịch, còn chưa cập kê mà mặt mày xinh như tranh vẽ, da thịt trắng hơn tuyết. “Tuyết nhi không cần đa lễ, gọi ta là Chính Dương là được rồi.”

“Lễ nghi không thể bỏ, dù cho vương gia khách khí, Tuyết nhi cũng không dám làm càn.”

“Tuyết nhi không cần khách khí như thế, nói như thế nào người trên danh nghĩa cũng là nghĩa nữ của mẫu hậu ta, nói như thế nào chúng ta cũng là người một nhà.”

Bàng Lạc Tuyết thấy trên mặt Dự vương tràn ngập nghiêm túc, trong lòng bị giật điện một cái, cũng không kiên trì.

Nhỏ giọng kêu một tiếng: “Chính Dương.”

Dự vương nghe được lời này, trong lòng giống như có một dòng nước chảy qua, trong lòng kích động, hẳn cũng không biết bản thân hẳn vì sao lại có loại cảm giác này. Có một người không có cách nào thay thế được, e là chính là loại cảm giác này đi.

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nhìn hai người không nói lời nào, cũng cảm thấy hiếu kỳ, nhị tiểu thư luôn luôn chán ghét con cháu hoàng thất, thế nào lại đối xử khách khí với Dự vương như vậy, chẳng lẽ bởi vì hẳn là con trai của hoàng hậu.

Bàng Lạc Tuyết chỉ cảm thấy mặt của mình nóng như lửa đốt, nhớ đến ngọc bội trong ngực cùng trâm phượng lấy đến ngày hôm nay, ngẩng đầu nói: “Để người đợi lâu.” Lại nói với Liên Diệp “Mang đồ vật vào đây.”

Liên Diệp bưng lên một cái hộp gấm, trên hộp gỗ dùng nước sơn ánh kim khắc cảnh tượng phượng hoàng bay lượn.

Dự vương nhận lấy, mở ra, nhìn thấy cây trâm huyết ngọc kia nằm ở trong hộp. Trong lòng Triệu Chính Dương đột nhiên đau xót, chẳng lẽ nàng ghét hẳn?

Dự vương ngẩng đầu, đóng nắp hộp lại, đặt vào tay Bàng Lạc Tuyết, “Tuyết nhi là ghét bỏ cây trâm của ta không xứng với Tuyết nhi sao?”

Bàng Lạc Tuyết lắc lắc đầu, “Cây trâm này quá mức quý giá, mong vương gia nhận lại. Huống hồ Chính Dương đã đưa cho Tuyết nhi một cái ngọc bội, Tuyết nhi rất thích. Còn cây trâm này xin thứ cho Tuyết nhi không thể nhận.”

Triệu Chính Dương nhìn vẻ mặt nàng nghiêm túc, cười nói: “Bản vương có quy tắc, đã tặng cái gì ra, nhất định sẽ không nhận lại.” Lại tới gần Lạc Tuyết nói: “Lần trước đã nói, cây trâm này vốn chính là đưa cho Tuyết nhi, nếu Tuyết nhi đã không thích, vậy thì cứ ném đi.” Nói rồi đặt chiếc hộp lên tay Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết không nói gì, cũng đã nói ra như vậy, đành phải nhận lấy.

Dự vương gạt đầu, lấy cây trâm trong hộp ra cài lên tóc Bàng Lạc Tuyết, phượng hoàng bay lượn, thể hiện nét cao quý. Quả thực thích hợp với nàng, hẳn quả nhiên không nhìn lầm.

Dự vương nhìn thấy sắc mặt nàng đỏ ửng, ho khan một tiếng, nói sang chuyện khác, xua đi sự lúng túng giữa hai người, “Trà này uống thật ngon, thế nhưng ta lại ném không ra rót cuộc là lá trà gì.”

Bàng Lạc Tuyết che miệng cười trộm: “Lá trà là Tuyết nhai tự mình trồng, chính là một loại mầm bạc hà, nước pha trà lấy từ nước trên hoa mai tuyết, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nằm ngoái thu vào, chôn dưới tàng cây vừa mới đào lên.”

“Chỉ có hai loại này sao, vì sao còn có một luồng cảm giác lạnh thấu xương?”

“Trà mà Chính Dương vừa uống, bên trong có thêm lá thông cùng lá trúc, uống vào mới có loại cảm giác lạnh thấu xương này.”

“Xác thực Tuyết nhai thật rất biết hưởng thụ, đúng rồi, hôm qua đã nói với muội, mẫu hậu muốn gặp muội, bảo ta tới đón muội.”

Bàng Lạc Tuyết ngẩn người, nàng còn tưởng rằng hắc chỉ nói cho có, nhưng hóa ra lại làm thật. “Không biết hoàng hậu có chuyện gì muốn tìm Tuyết nhai.”

Dự vương sờ sờ mũi, lúng túng nói: “Mẫu hậu chỉ gọi ta tới đón muội, cũng không nói là chuyện gì, cũng không còn sớm nữa, mau đi nhanh thôi.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu, thầm nghĩ hoàng hậu đối đãi với nàng cũng không tệ, cũng không để ý cây trâm đang cài ở trên đầu liền theo Dự vương ra ngoài.

Ngoài cửa Bàng phủ, Dự quản gia của vương phủ tự mình cưỡi xe ngựa.

“Liên Diệp đến nói với phụ thân mẫu thân một ta tiếng, nói là hoàng hậu nương nương triệu tập ta, Tuyết nhai theo Dự vương điện hạ đến hoàng cung trước.”

Liên Diệp gật gật đầu, “Liên Ngẫu, người cần phải đi theo tiểu thư.”

Liên Ngẫu gật đầu.

Dự vương tự mình vén màn che lên, nhẹ nhàng đỡ Bàng Lạc Tuyết lên, Liên Ngẫu theo sát bên cạnh, trong xe ngựa trải thảm, ngồi xuống trái lại rất mềm.

Hai người vừa mới ngồi xuống xong, Dự vương lên ngựa nói: “Xuất phát.”

Trong lòng Bàng Lạc Tuyết cũng không rõ, hoàng hậu rốt cuộc là có ý gì, tuy nói nàng trên danh nghĩa là nghĩa nữ, bất quá cũng chỉ để bồi thường vì đã xử phạt Bàng Lạc Vũ, nàng thật không nghĩ ra.

“Tiểu thư, người đang phiền não cái gì, lòng mày cũng nhăn đến một đường rồi.”

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn Liên Ngẫu cũng là vẻ mặt lo lắng, bày ra một khuôn mặt tươi cười “Không có việc gì, chỉ là đang suy nghĩ gần đây buôn bán không tệ, nên thưởng cho các người thứ gì đây.”

Liên Ngẫu mặt đỏ hồng nói “Tỷ tỷ không cần lại tặng quà cho chúng ta, hiện tại trang sức của muội so với tỷ còn muốn nhiều hơn.”

“Đó là đương nhiên, Liên Ngẫu nhà ta cũng là mỹ nữ một phương, đương nhiên phải thưởng thật nhiều, xem như tặng trang sức làm đồ cưới cho muội.” Bàng Lạc Tuyết trêu ghẹo nói.

Liên Ngẫu liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, nói: “Tỷ tỷ còn chưa gả ra ngoài, muội muội cũng không vội, bất quá, tiểu thư nhìn xinh đẹp như vậy, người theo đuổi nhất định sẽ không ít nha.”

Bàng Lạc Tuyết xấu hổ đỏ mặt, cái nha đầu chết tiệt này, “Người lại nói vậy, ta sẽ gả người ra trước.” Bàng Lạc Tuyết hù dọa.

Liên Ngẫu hoảng sợ cầu xin tha thứ, “Tỷ tỷ tốt của muội, muội sai rồi, Liên Ngẫu muốn một đời hầu hạ tiểu thư, sau này muội tuyệt đối không dám ở trước mặt tỷ tỷ nói giỡn.”

Bàng Lạc Tuyết cười giảo hoạt, cô gái nhỏ, còn muốn đấu với ta, người còn non lắm nha.

Bởi vì có Liên Ngẫu chọc cười, Bàng Lạc Tuyết mới cảm thấy thực sự được buông lỏng, bất kể nàng ra sao, l.q.d cùng lắm thì bình đến tương chán, nước đến đất chặn, chính mình dù gì cũng là tiểu thư con vợ cả Bàng quốc công phủ, nếu hoàng hậu muốn động đến nàng cũng phải cẩn thận suy nghĩ một phen.

Ngoài xe Dự vương nghe hai chủ tớ này nói chuyện, bất đắc dĩ cười một cái, quả thật là chủ nào tớ này, nha đầu này làm chủ tớ cũng thật tình quái, ngay cả một nha hoàn cũng dám nghịch ngợm. Từng nhìn thấy nhiều tiểu thư khuê các, giả dối, giả vờ rụt rè, làm ra vẻ, cũng có người tư thế oai hùng hiên ngang, hào phóng, cũng không thiếu tài nữ, chỉ là giống như tiểu thư Bàn Lạc Tuyết Quốc công phủ này, giả hoạt như hồ ly nhưng lại trầm ổn kiên trì, hẳn thật đúng là không nhìn thấu được nàng.

“Các người không cần phải lo lắng, mẫu hậu chỉ là ngại trong cung tịch mịch, gọi Tuyết nhi đến trò chuyện cùng mẫu thân ta, hoàng hậu có nói, muốn nói chuyện riêng tư với nữ nhi, không thích hợp nói chuyện cùng đứa con trai này.” Dự vương nói xong cũng lắc lắc đầu, hơi có chút bất đắc dĩ.

Bàn Lạc Tuyết vừa định đang hỏi một chút chuyện khác, quản gia phía trước ngừng xe ngựa nói: “Vương gia, tiểu thư, tới hoàng cung rồi.”

Bàn Lạc Tuyết chỉ có thể nhịn không hỏi nữa.

Dự vương nhíu mày, “Đi thôi.”

Bàn Lạc Tuyết gật gật đầu, Liên Ngẫu sớm đã đi xuống, đỡ Bàn Lạc Tuyết từng bước một đi xuống xe.

54. Chương 54: Cầm Tù Cô Độc Các

Bàn Lạc Tuyết đứng trước cửa lớn hoàng cung, ngửa đầu nhìn cung điện nguy nga, gạch đỏ ngói xanh, nơi rộng lớn như vậy, những thứ tốt đẹp nhất trong thiên hạ đều ở trong này, l.q.d lại bị dự vọng nhuộm dần trở nên đối trá, những thứ tốt đẹp nhất bất quá cũng chỉ là lớp nguy trang bên ngoài, bên trong xác thực đã mục nát.

Dự vương nhìn Bàn Lạc Tuyết hơi nghiêng mặt, trong ánh mắt của nàng không phải là ánh mắt hâm mộ khao khát như những tiểu thư khuê khi nhìn thấy cung điện này, mà là một loại thương hại, bi ai.

Dự vương ngẩng đầu nhìn cung điện mà từ nhỏ đến lớn hẳn đã ở đây, mặc dù bề ngoài bao la hùng vĩ, nhưng mỗi người ở đây mỗi ngày đều mang một lớp mặt nạ, mỗi ngày tính toán, làm cho cuộc sống ở nơi này cảm thấy thật lạnh nhạt vô vị, không có bất kỳ nơi nào được yên ổn lại được thần dân xem như nơi thần kỳ, chỉ tiếc bên trong không có thần kỳ mà là một đám ác quỷ ăn tươi nuốt sống.

“Cầm thấy hoàng cung này có cái gì không ổn à?”

“Bẩm điện hạ, đương nhiên không có, hoàng cung là kiến trúc đẹp nhất Đông Tần quốc, được thiết kế tỉ mỉ, sao có thể có điểm không ổn.”

“Thế vì sao Tuyết nhi lại dùng loại này ánh mắt này nhìn nó chứ?”

Bàn Lạc Tuyết cười cười “Ta không phải đang nhìn nó, mà là nhìn những người bị cầm tù ở đây, tỷ như hoàng hậu, tỷ như điện hạ người.”

Nói xong bình tĩnh nhìn Triệu Chính Dương.

Triệu Chính Dương nhìn vào mắt Bàn Lạc Tuyết, ánh trong mắt đen nhánh kia chính là vẻ mặt kinh ngạc của chính mình, lần đầu tiên có người nói cho hắn biết nơi hoàng cung đẹp đẽ nhất này, mà hắn là một gã tù phạm bị giam cầm.

Bàn Lạc Tuyết si ngốc che miệng cười nói: “Điện hạ thế nhưng đang sợ sao? Tuyết nhi chỉ bất quá tùy miệng nói ra, hoàng cung này đẹp như vậy, Tuyết nhi chỉ là nhìn ngây dại.”

“Vậy mời Tuyết nhi cùng ta vào đi thôi.”

“Được!”

Theo Dự vương đi đến Thần Hi điện của hoàng hậu, dọc theo đường đi đều là hoa mẫu đơn đang đua nở, đột nhiên cảm thấy hoàng hậu thực sự là yêu mẫu đơn giống như tính mạng của mình.

“Những vườn hoa mẫu đơn này đều là mẫu hậu tự mình trồng.”

Bàng Lạc Tuyết kinh ngạc, mặc dù nàng biết hoàng hậu yêu mẫu đơn như mạng, lại không biết hoa trên đoạn đường này đều là hoàng hậu tự tay trồng.

“Mẫu hậu trong cung Thần Hi, mẫu đơn được trồng cùng phụ hoàng, khi mẫu hậu mới vừa vào cung, mẫu hậu cũng không phải hoàng hậu, chỉ là một quý nhân, phụ hoàng rất thích mẫu hậu, mẫu hậu rất thích mẫu đơn, phụ hoàng liền sai người mang tất cả giống hoa mẫu đơn quý hiếm về, tự tay cùng mẫu hậu trồng tại cung Thần Hi, trải qua nhiều năm như vậy, vườn mẫu đơn càng ngày càng tươi tốt, chỉ tiếc lòng người không giống như hoa tươi tốt như vậy, trái lại giống như đóa hoa quý hiếm liền suy sụp. Ta thấy loài hoa này chính là tượng trưng cho đế vương vô tình, nhưng mẫu hậu lại xem như bảo vật đính ước với phụ hoàng. Muội nói có phải rất buồn cười hay không?”

Thân thủ Bàng Lạc Tuyết hái một nhành hoa “Nếu đến bá kiến nghĩa mẫu, tại sao có thể không mang theo cái gì được, điện hạ sẽ không trách tội Tuyết nhi chứ.”

“Cứ tự nhiên đi, ngược lại muội sẽ lấy được niềm vui của mẫu hậu.”

“Cảm tình của Đế vương Tuyết nhi không hiểu rõ, bất quá lúc trước hoàng thượng cùng hoàng hậu tự tay trồng những cây mẫu đơn này liền có thể biết được tầm quan trọng của hoàng hậu đối với hoàng thượng, Đế vương là vua của một nước, cảm tình đương nhiên không giống với thường nhân, hoàng hậu có thể từ quý nhân trở thành hoàng hậu, giống như hiện tại, trong cung vĩnh viễn không thiếu nữ tử gương mặt tươi đẹp, thế nhưng cũng không thể gấp khó khăn đến vị trí của hoàng hậu, hoàng hậu nương nương thân là mẫu nghi thiên hạ, phong độ là ngất trời, về phương diện khác chắc hẳn cũng được hoàng thượng giúp đỡ.”

“Tuyết nhi giống như rất hiểu chuyện tình ở trong cung.”

Bàng Lạc Tuyết cười nhạt, “Cái gọi là kẻ trong cuộc thì mê, kẻ ngoài cuộc thì tỉnh, chính là ý này, mặc dù Tuyết nhi đơn thuần, nhưng ta cũng sẽ không chọn loại tình cảm này.”

“Tại sao?” Dự vương nghiêm mặt hỏi.

“Loại tình cảm này quá mệt mỏi, quá tiêu hao tâm tư, ta không có nhiều tinh lực như vậy, cũng không kiên nhẫn được như vậy, càng không có tấm lòng bao dung như hoàng hậu nương nương.”

Dự vương nhìn Bàng Lạc Tuyết ôm một bó mẫu đơn hồng nhạt, cúi đầu nghe nói: “Nguyện giữ một lòng, đến già cũng không chia lìa.”

Dự vương ngẫm nghĩ nhiều lần câu nói kia, cùng Bàng Lạc Tuyết đi đến, nha đầu này gan cũng thật lớn a, nguyện giữ một lòng, đến già cũng không chia lìa.

Hai người đã từng trồng nhiều loại hoa như giấu trong ngực hoa viên, càng đi vào trong, mùi hương mẫu đơn càng nồng đậm, hoa nở càng xán lạn.

Hai người tới trước cung điện, Nhược Phương cô cô hầu hạ bên cạnh hoàng hậu đã ở chỗ đó chờ, nhìn thấy hai người liền vội vàng nói: “Vương gia đến quá chậm, hoàng hậu đã chờ một lúc lâu.”

Dự vương ngại ngừng cười, có duyên cùng Tuyết quận chúa thưởng thức cảnh sắc trong cung một chút, làm chậm cước trình.

Nhược Phương cô cô nhìn nữ hài nhi đáng yêu ôm trong ngực một đóa mẫu đơn, mấy ngày không gặp thế nhưng càng xinh đẹp chói mắt, nhị tiểu thư Bàng quốc công phủ nhìn không giống như người tầm thường, đi qua thân thiết kéo tay Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhị tiểu thư đã tới, hoàng hậu nương nương đang chờ người.”

“Đã phiền cô cô ở đây chờ lâu, Tuyết nhi thực sự là thẹn trong lòng.”

“Sao quận chúa có thể nói như vậy, nô tỳ cũng là thấy hai người không sai biệt lắm sắp tới, mới qua đây, hoàng hậu ở bên trong chờ hai người.”

Nói xong, Nhược Phương cô cô dẫn hai người đi vào bên trong cung điện chính của hoàng hậu, trên mặt đất trải thảm tơ vàng thật dày, trên xà nhà treo đầy đèn màu hoa văn tinh xảo, màn che bằng lụa ống ả, trụ cột bằng đồng bốn phía đại điện, giữa cột cắm ngọn nến long phượng, trong đèn cây có trộn lẫn hương liệu, l.q.d toàn bộ trong đại điện tràn ngập một loại không khí ấm áp làm say lòng người. Ngay chính giữa đại

điện đặt một cái ghế tựa chạm hoa, đệm trải chỉ có hoàng thất mới có thể dùng màu vàng sáng, hoàng hậu ngồi ở phía trên nhìn người tới, không giận mà uly.

“Tham kiến mẫu hậu.”

“Tham kiến hoàng hậu nương nương, mong ước nương nương phượng thể an khang, phúc trạch vạn năm.”

Hoàng hậu cũng cười vui vẻ nói: “Tất cả đứng lên đi, Tuyết nhi đến bên cạnh nghia mẫu nào.” Lại quay đầu về mặt ghét bỏ nói: “Người sao còn ở nơi này, mau một chút lui ra đi, ta cùng với Tuyết nhi có lời muốn nói.”

“Mẫu hậu cũng quá thiên vị, dùng xong nhi thần liền muốn đá nhi thần qua một bên, quả nhiên có Tuyết nhi sẽ không cần đến đứa con trai này.” Dự vương nâng trán bất đắc dĩ nói.

Nhược Phương che miệng cười trộm, vội vã trêu ghẹo nói: “Điện hạ nên mau một chút đi thôi, đừng ở chỗ này trêu hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu vội vã chen vào nói: “Còn không mau một chút phân phó ngự thiện phòng làm thức ăn ngon cho lưỡng nhi* của chúng ta ăn, đứng ở đây là muốn làm vướng mắt chúng ta sao?”

Lưỡng nhi*: Đứa con thứ 2.

“Ta hiện tại đã trở thành vật chướng mắt, hai người a, phải nói chuyện riêng tư thật tốt, nhi thần này liền đi chuẩn bị thức ăn cho tốt để hầu hạ nương lưỡng nhi.” Triệu Chính Dương nói xong đi ra ngoài.

Hoàng hậu nói với Nhược Phương: “Mau một chút mang đồ vật ta đã chuẩn bị cho Tuyết nhi đến đây.”

Nhược Phương gật gật đầu, vẫy tay mang theo nha hoàn lui xuống.

Hoàng hậu kéo tay Bàn Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi a, người thế nào lại không tiến cung đến thăm mẫu hậu chứ, người cũng nhìn thấy đó, đứa con trai này của bản cung một chút cũng không hiểu tâm tư của mẫu hậu, chỉ có Tuyết nhi của chúng ta biết chuyện biết điều, mẫu đơn người chọn ta đã để Nhược Phương đi cầm rồi, mẫu hậu rất thích.” Nói xong, vỗ vỗ tay Bàn Lạc Tuyết, vẻ mặt vui mừng.

Bàn Lạc Tuyết cúi đầu: “Mẫu hậu thích mẫu đơn, điều này mọi người đều biết, chẳng qua hài nhi chỉ chuẩn bị một chút, Dự vương cũng là một mảnh hiếu tâm, hài nhi thấy Dự vương điện hạ chăm sóc vườn mẫu đơn thật cẩn trọng, mẫu đơn hằng năm lại tăng càng nhiều, hiện tại thật đẹp, trên đường Tuyết nhi đến đây, Dự vương còn tưởng tận tể mĩ dẫn Tuyết nhi đi tham quan một lần.”

Lòng Hoàng hậu cũng tràn đầy vui mừng, con trai của mình có bao nhiêu tâm tư đặt trên người mình, trong lòng hoàng hậu mình cũng rõ ràng, bất quá ngoài miệng giả vờ nói như vậy, Dự vương là con trai duy nhất của mình, đương nhiên là thiên yêu vạn sủng.

“Đứa nhỏ này cũng thật có hiếu tâm.”

Bàn Lạc Tuyết cẩn thận suy nghĩ nói: “Vì sao mẫu hậu lại không sinh một đứa nhỏ nữa? Mẫu hậu còn trẻ tuổi, nếu như điều dưỡng thích hợp, muốn thêm một đứa cũng sẽ không quá khó.”

Hoàng hậu nhíu mày nói: “Bản cung làm sao lại không muốn chứ, chỉ là sau khi bản cung sinh Dự nhi xong, không biết sao thân thể dù điều dưỡng thế nào cũng không thấy có thai, lại bởi vì Dự nhi là hoàng tử, cũng thực sự quan tâm rất nhiều, cũng sẽ không có tâm tư đó nữa, nhắc tới cũng thật tiếc nuối.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Mẫu hậu đã từng nghe qua danh tiếng Diệu thủ độc y chưa?”

“Diệu thủ độc y này mẫu hậu đã từng nghe qua, chỉ bất quá người này luôn luôn không chữa bệnh cho hoàng thất, sao có thể mời được đến đây, cũng không sao, đơn giản bản cung cũng còn có người.”

Bàn Lạc Tuyết suy nghĩ một chút, bản thân Sở Mộc Dương chính là thái tử Nam Chiêu, như thế nào sẽ chịu khuất phục quyền thế, bất quá sự phụ sẽ cho đồ nhi nàng mặt mũi, hẳn là sẽ ra tay giúp, lén để cho hắn đến một chuyến là được, xem như để bù đắp nhân tình này cho hoàng hậu nương nương.

“Nương nương, đã lấy tới.”

Bàn Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn lại.

55. Chương 55: Huyết Phách

Theo tầm mắt của Bàn Lạc Tuyết có thể nhìn thấy Nhược Phương cô cô đang cầm một hộp gấm đi đến.

Bàn Lạc Tuyết nhìn cái hộp tinh xảo kia, chỉ một cái hộp này giá trị liền xa xỉ, lúc này Bàn Lạc Tuyết cũng không có phát hiện nụ cười trên mặt của hoàng hậu cùng Nhược Phương cô cô.

Lúc vừa mới tiến vào Nhược Phương liền nhìn thấy trâm huyết ngọc trên đầu Bàn Lạc Tuyết, mặc dù giắt mình, bất quá ánh mắt của Dự vương thật tốt, nhị tiểu thư Bàn gia trái lại xuất thân danh môn, lại là hòn ngọc quý trên tay của phu phụ Bàn quốc công, đối với Dự vương cũng là một loại trợ lực.

Hoàng hậu làm sao không phát hiện ra đây? Lúc hoàng thượng thưởng cây trâm này, liền cho Dự vương, nếu như hắn có tình ý với nữ nhi nào liền đưa cho nàng, đứa nhỏ này xem ra ra tay cũng thật nhanh, bất quá mình cũng hài lòng nha đầu Bàn Lạc Tuyết này, xuất thân danh môn, lại tâm tư tinh tế, vốn nàng cũng hài lòng Bàn Lạc Vũ, chỉ là trong yến hội mẫu đơn biểu hiện của nàng làm cho mình rất là tức giận, huống chi mình từ quý nhân trèo lên vị trí hoàng hậu, nếu không có tâm kế làm sao có thể sinh tồn trong thâm cung này đây, đường đường là đại tiểu thư Bàn quốc công phủ, tuy là thứ xuất, dù sao xuất thân cũng không tồi, vậy mà hèn hạ hãm hại muội muội của mình, thật may là lúc trước không tuyển nàng đến làm phi tử cho Dự nhi, mà để cho Dự nhi có quyền tự hãn tuyển chọn, quả thực đứa nhỏ này không để cho chính mình thất vọng.

Nhược Phương dâng hộp đi tới trước mặt hoàng hậu, “Nương nương, đồ của quận chúa đã lấy tới.”

Hoàng hậu cầm hộp đặt vào tay Bàn Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi mở ra xem xem!”

Bàn Lạc Tuyết cũng hiếu kỳ, cái hộp quý báu như vậy không biết chứa cái gì, chậm rãi mở hộp, chỉ thấy trong hộp nằm một đôi vòng ngọc toàn thân huyết hồng, sắc đỏ phảng phất như máu, nhìn không được lấy ra, cảm thán nói: “Thật đẹp, huyết ngọc này cùng huyết ngọc bình thường thật không giống nhau, giống như có sinh mệnh, thật sinh động.”

Hoàng hậu gật gù đầu tán dương, ánh mắt nha đầu này không tệ: “Đây là vòng huyết phách tương truyền lúc ta xuất giá Nam Cung gia tặng ta, đôi vòng tay này là vật gia truyền của Nam Cung gia chúng ta rất nhiều năm, lúc đó bản cung là Nam Cung Tĩnh còn là một tiểu nha đầu, ngây thơ rục rỏ, huyết phách này là khi ta xuất giá mẫu thân tự mình mang đến cho ta.”

“Thế vì sao hoàng hậu nương nương không mang?” Bàn Lạc Tuyết hiếu kỳ hỏi.

Hoàng hậu như là nghĩ tới chuyện không vui gì: “Cái này còn phải cảm tạ Dao quý phi. Nếu không phải nàng, huyết phách nhà ta sao có thể còn đến bây giờ chứ.”

“Tiện nhân Vương Nhược Dao kia hiện tại được hoàng thượng yêu thích, lúc trước còn là phi tử, nàng nằm mơ thấy huyết phách mang điềm xấu, liền kể chuyện này cho hoàng thượng, hoàng thượng liền lệnh Khâm Thiên giám đến xem một quẻ, nói huyết phách này là do máu người luyện thành, nói khí sắc của bản cung chỉ có thể tạm thời ngăn chặn nó nhất thời, phương pháp tốt nhất là đập nát chúng nó. Bằng không sẽ bất lợi đối với giang sơn.” Hoàng hậu càng nói càng tức giận.

“Vậy sao Hoàng hậu nương nương có thể giữ được đến tận bây giờ?”

Hoàng hậu nương nương cười đắc ý, “Cái loại kỹ xảo nhỏ nhỏ đó, ta như thế nào không biết, Nhược Phương sớm ở bên ngoài đã tìm một đôi huyết ngọc giống như vậy, dùng tài nghệ đặc thù làm ra, thêm việc Khâm Thiên giám chọn chính là nửa đêm giờ tý, ta liền treo đầu dê bán thịt chó, lặng lẽ giấu nó đi, mấy năm nay, vận mệnh Đông Tần quốc chúng ta quốc gia hưng thịnh, có thể thấy những lời đó chỉ là giả.”

“Vòng tay này vô cùng tinh xảo, nhất định là tụ tập từ linh khí trời đất mà tạo thành, những thứ này đều mang tới điềm tốt, thế nào lại có điềm xấu, xem ra việc này nhất định không đơn giản như vậy.”

Hoàng hậu cau mày nghĩ nghĩ “Người nói cũng đúng, lúc đó ta chỉ muốn làm mọi cách để giấu đi vòng tay này, không nghĩ quá nhiều, như vậy xem ra lúc đó Vương Nhược Dao nghĩ ta nhất định không muốn phá

hủy vòng tay này, mà sẽ cùng hoàng đế đại náo một trận, ta chịu phá hủy huyết phách, lúc đó nàng cũng lấy làm kinh hãi.”

“Thế mẫu hậu có nghĩ tới vì sao Dao quý phi nương nương phải làm như vậy không? Tuyệt nhi nghĩ chỉ vì một giấc mộng mà phải phá hủy trân bảo như vậy, không đơn giản a.”

Hoàng hậu suy nghĩ nói: “Điều này bản cung cũng hoài nghi tới, nghe mẫu thân bản cung đã nói, Nam Cung gia chúng ta hàng trăm năm trước để lại một kho báu, mà huyết phách này là chìa khóa mở ra kho báu kia, bất quá trăm năm thế sự thay đổi biết đi đâu tìm, chỉ có vòng tay này để lại cho người sau. Nam Cung gia chúng ta bây giờ cũng không có tâm tư đi tìm kho báu hư ảo gì đó.”

“Vậy hoàng thượng cũng biết?” Bàng Lạc Tuyết cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Hoàng hậu nhíu mày, Bàng Lạc Tuyết hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống nói: “Xin mẫu hậu thứ tội, Tuyệt nhi không nên lẩm miệng.”

Hoàng hậu cười nhạt nói, nâng Bàng Lạc Tuyết lên: “Vẫn là nữ nhi của ta tinh tường, mẫu hậu sinh sống trong cung hơn mười năm nữa, cũng chưa có nha đầu nào tinh tường như ngươi. Tuyệt nhi nói không sai, kho báu truyền thuyết của Nam Cung gia, hoàng thượng cũng biết được.” Nói xong lộ vẻ sâu thâm cười.

“Lúc trước bản cung gả cho hoàng thượng, huyết phách này là đồ cưới của hoàng gia, hoàng thượng cũng xem qua, nhìn xong cũng đưa cho bản cung, bản cung cũng không để ở trong lòng. Cẩn thận nghĩ, nhớ ngày đó bởi vì còn chưa có hoàng hậu, lúc đó còn là Văn Đức quý phi phụ trách. Nhớ ngày đó Văn Đức quý phi ba lần bốn lượt tìm bản cung tra hỏi, hoàng thượng đều thiên vị giúp ta, ta cũng từng nghe Nhược Phương nói lại, hoàng thượng lên an ủi Văn Đức quý phi, để nàng nhịn một chút, lúc trước ta vẫn không rõ, xem ra, mấy năm nay hoàng thượng sủng ái ta rất nhiều cũng là bởi vì kho báu Nam Cung gia chúng ta.” Cô đơn trên mặt của Hoàng hậu nương nương làm cho Bàng Lạc Tuyết đau xót.

Bàng Lạc Tuyết biết cuối cùng hoàng thượng hạ chỉ phế đương kim hoàng hậu nương nương, mà Vương quý phi cuối cùng ngồi lên vị trí hoàng hậu, Vương quý phi tự mình nói ra chân tướng, nếu như hoàng hậu một mực yêu hoàng thượng, sợ là kết quả cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, hoàng thượng đến nay không có lập Dự vương làm thái tử chắc là lo lắng kho báu Nam Cung gia bị lạc đi.

“Nương nương có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu này, chắc hẳn hoàng thượng cũng là thật tâm thương yêu nương nương, mẫu đơn trong viện này là do hai người tự tay trồng cũng đã lưu lại một chuyện hay cho Đông Tấn quốc.”

“Bản cung có thể ngồi lên vị trí này, là do còn một chút tác dụng với hoàng thượng, nhiều hơn là Nam Cung gia lập nhiều chiến công hiển hách, Tuyệt nhi không cần an ủi mẫu hậu, mẫu hậu ở trong cung này, cũng là bị vị trí hoàng hậu này làm cho mờ mắt, bản cung đã là hoàng hậu Đông Tấn, nhân phẩm của hải nhi ta cũng thấy rõ, thế nhưng vị trí thái tử này còn chưa định, cũng đã giải thích rõ ràng rồi.”

Hoàng hậu kéo tay Bàng Lạc Tuyết giống như rất lâu chưa từng nói chuyện này ra, Bàng Lạc Tuyết nghĩ hoàng hậu thanh tĩnh cũng thật tốt, tĩnh để tránh lời mòn của kiếp trước, hoàng hậu cũng là người thật đáng thương.

“Từ sau khi Vương quý phi tiến cung, hoàng thượng cũng rất ít tới cung Thần Hi, cung Khôn Ninh của nàng thật trống lẻ, mấy năm này xu thế Vương gia càng lớn mạnh, chắc hẳn cũng có tâm tư đoạt vị đi, bản cung mấy năm nay ngậm hiều cũng nhường nhịn, chỉ tiếc hoàng thượng thích trẻ tuổi, mỹ mạo xinh đẹp cùng dịu dàng, bản cung cũng không có mong ước gì hơn, chỉ hi vọng Dự vương không bị thiệt thòi, bình bình an an sống qua ngày mà thôi.”

“Tâm địa Mẫu hậu thiện lương, Tuyệt nhi cảm thấy thật mặc cảm. Dự vương diện hạ cũng thật yêu thương hoàng hậu nương nương.”

“Hải tử ngọc, bản cung cũng là xem ngươi là con ta mà đối đãi, nhiều năm cũng không nhiều lời như thế, cũng đã làm cho Tuyệt nhi muốn buồn ngủ, mẫu hậu xem ra là thực sự già rồi.”

Bàng Lạc Tuyết làm nũng nói: “Tuyệt nhi cách mẫu hậu gần như vậy cũng không thấy trên mặt mẫu hậu có dấu vết già yếu nào, có thể thấy mẫu hậu vẫn còn trẻ tuổi, người đừng nhắc tới rồi ù rù.”

Hoàng hậu bày ra nụ cười yêu thương, “Hài tử ngọc, hôm nay gọi người tới, mẫu hậu cũng là có đồ vật muốn đưa cho người.”

Hoàng hậu nói xong, kéo tay Bàn Lạc Tuyết qua tự mình đeo huyết phách lên trên tay Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết hoảng sợ, lập tức từ chối nói: “Mẫu hậu, cái này quá quý giá, Tuyết nhi không thể nhận.” Hành động của Hoàng hậu thực sự làm Bàn Lạc Tuyết khiếp sợ, mặc dù Bàn Lạc Tuyết biết hoàng hậu thích nàng, nhưng cũng không ngờ sẽ đưa đồ cưới của nàng cho mình.

“Tuyết nhi không cần từ chối, bản cung xem người như nữ nhi của mình mà đối đãi, nhìn Tuyết nhi đeo vòng tay thật đẹp, bảo vật của Nam Cung gia, bản cung sao có thể đơn giản đem đi đâu.”

“Dựa vào ý kiến của Tuyết nhi, chắc là Vương quý phi sợ Dự vương đạt được kho báu, mới nói ra những lời ác mộng đó đi, huống chi chuyện này tuy không có căn cứ, trong lòng hoàng thượng nhất định cũng có lưỡng lự, chắc hẳn nhân cơ hội này để ra quyết định. Dù sao đối với nam nhân mà nói, hoàng vị mới là trọng yếu nhất.”

“Đúng vậy, Tuyết nhi đáp ứng bản cung một việc có được không?” Về mặt Hoàng hậu khẩn cầu nói.

“Lời này của Mẫu hậu thật là khách khí, nếu nương nương xem Tuyết nhi nữ nhi của người, chuyện của người chính là chuyện của Tuyết nhi.”

Về mặt Hoàng hậu vui mừng, nàng quả nhiên không có nhìn lầm, đứa nhỏ này quả nhiên là nhân phẩm thanh cao, tâm địa thiện lương “Cả đời này của Mẫu hậu đều là mưa gió không ngừng, duy nhất một chuyện ta không bỏ xuống được chính là đứa nhỏ Dự vương này, mặc dù hẳn là một đứa con ngoan, thế nhưng lại coi trọng tình nghĩa huynh đệ, mặc dù đây là một chuyện tốt, thế nhưng hẳn lại nhìn không ra cái nào là sói, cái nào là hổ, bây giờ đứa nhỏ này có duyên với người, chắc hẳn lời của người hẳn sẽ nghe lọt một chút, bản cung không cầu hẳn có thể tranh đoạt thái tử, nhưng cầu hẳn có thể bình an cả đời.”

56. Chương 56: Thức Ăn Có Độc

Lời của Hoàng hậu làm Bàn Lạc Tuyết rất khiếp sợ, thân là hoàng hậu lại không muốn nhi tử tranh ngôi, chỉ tiếc chốn hoàng cung thị phi này không phải người muốn rời xa liền có thể rời xa.

“Dự vương điện hạ nói như thế nào trên danh nghĩa cũng là huynh trưởng của Tuyết nhi, Tuyết nhi nhất định sẽ giúp đỡ, mẫu hậu yên tâm.”

Hoàng hậu vuốt cây trâm trên đầu Bàn Lạc Tuyết nói: “Cây trâm này rất xứng với Tuyết nhi, anh mắt của con ta cũng thật tinh tường, ít ra so với hẳn, ánh mắt của mẫu tốt hơn.”

Về mặt Bàn Lạc Tuyết nghi hoặc, hoàng hậu vuốt đầu của nàng nói: “Huyết phách này phải cất kỹ, ngàn vạn đừng để người khác phát hiện, nhất là hoàng thượng cùng quý phi, người biết chưa.”

“Tuyết nhi biết, mẫu hậu yên tâm.”

“Hài tử ngoan, mẫu hậu biết người là đứa bé hiểu chuyện. Sau này cần phải vào cung làm bạn với mẫu hậu nhiều hơn, mẫu hậu một mình ở đây rất tịch mịch a, xem ra hoàng cung sắp trở thành thiên hạ của Vương quý phi, vị trí này của mẫu hậu cũng không biết có thể làm bao lâu.”

“Mẫu hậu đừng lo, phong thủy luân chuyển, sớm ngày thấy rõ cũng tốt, Tuyết nhi sẽ vẫn cùng người, có Tuyết nhi ở đây, nhất định vị trí hoàng hậu này sẽ vẫn là của người, Vương quý phi nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Người nha đầu ngọc này, có phần tâm này mẫu hậu liền hài lòng, mẫu hậu chỉ hi vọng các người có thể sống thật tốt.”

Bàn Lạc Tuyết cũng không giải thích nhiều, thế lực của mình dần dần trưởng thành, đến lúc đó giúp hoàng hậu nương nương ngồi vững vàng hậu vị cũng rất dễ.

“Mẫu hậu, Tuyết nhi sẽ gọi độc y tự mình đến bắt mạch cho người, nếu có thể, muốn đứa nhỏ vẫn có thể được, việc này mẫu hậu yên tâm.”

“Đứa nhỏ nói muốn thì dễ có như vậy sao, dù cho điều trị thân thể tốt thì phải làm thế nào đây, bây giờ hoàng thượng căn bản cũng không tới nơi này, từ sau khi mẫu đơn yến kết thúc cũng chưa từng tới.” Hoàng hậu nói xong về mặt liền thương cảm.

“Mẫu hậu không nên quá sốt ruột, cái gì đều phải từng bước từng bước, người trước tiên điều trị thân thể thật tốt, Tuyết nhi cùng với độc y từng có chút giao tình, mẫu hậu yên tâm.”

“Các người từ từ là được, việc này không gấp, nghe nói Tuyết nhi thích hoa đào?”

“Đúng vậy.”

“Uh, hoa này cũng rất kiều diễm, nở xán lạn, trái cây cũng ngon, quả thật là một loại hoa đẹp, đến nơi đến chốn, không tệ. Nữ nhi là một người có phúc khí.”

“Nhược Phương, bọn người sai người gọi người làm vườn đến trồng vài cây hoa đào, sang năm cũng có thể ăn quả ngọt rồi.”

Bàng Lạc Tuyết cũng yên tâm, xem ra cuộc sống thâm cung cũng đã làm cho hoàng hậu thấy rõ ràng cảm tình thực giả, cảm tình của Đế vương luôn luôn là vì lợi ích.

“Đợi sang năm Tuyết nhi sẽ đến ăn nhờ nga, mẫu hậu cần phải cho Tuyết nhi ở lại mới được.” Bàng Lạc Tuyết làm nũng nói.

“Người a, khẳng định không thể thiếu quý tham ăn như người rồi.” Hoàng hậu chỉ vào trán Bàng Lạc Tuyết nói.

Đứng ở một bên trong lòng Nhược Phương cũng được an ủi, tiểu thư nhà mình vào cung, tình cảm thăm thiết cùng hoàng thượng nàng đều thấy được, nàng hàng đêm rơi lệ vì đau lòng cho hoàng hậu, chỉ tiếc người ta nói nam nhân vô tình mà hoàng hậu nương nương lại không chịu tin, bây giờ đã thấy được, chịu tin cũng tốt rồi, Bàng Lạc Tuyết cũng là người có ý, cho dù có đắc tội với hoàng hậu cũng dám nói ra lời thật lòng, có thể thấy hoàng hậu cũng không bắt lỗi nghĩa nữ này, Dự vương chịu đem trâm phượng hoàng huyết vũ cho nàng cũng thật đúng, không ngờ hoàng hậu như vậy lại đem đồ cưới của mình cho nàng. Nha đầu này cũng không phải người tầm thường.

“Nương nương, Dự vương điện hạ vừa phái người đưa tới rất nhiều thức ăn, nương nương cùng quận chúa cũng đã trò chuyện nhiều rồi, chắc hẳn cũng đã đói bụng.”

“Nhược Phương nói đúng, bản cung cũng là quá mức cao hứng mới có thể nói nhiều như vậy, cho người mang đồ vật tới đây, ra cơm rồi trở lại.”

“Đều nghe theo mẫu hậu.” Bàng Lạc Tuyết gật đầu nói.

Nhược Phương phân phó hai người cung nữ bày thức ăn ra, lại tự mình hầu hạ hai người rửa tay, đứng ở bên cạnh gấp thức ăn cho hai người.

Hôm nay Hoàng hậu rất hài lòng, khó có được ăn nhiều một chút. Bàng Lạc Tuyết cùng gấp thức ăn cho hoàng hậu, đột nhiên hoàng hậu gấp được một khối lục sắc như là cải bắp nói: “Loại rau này là bên ngoài tiến cống tới, ngay từ đầu bản cung cũng không dám thử, bất quá nghe hoàng thượng nói quý phi của hần ăn vào rất nhẹ nhàng khoan khoái, liền lấy tới một chút. Vốn ta cũng không dám, Dự vương nếm thử nói cũng không tồi, Tuyết nhi cũng ăn một chút, đợi chút sẽ cho người mang đến Quốc công phủ một chút.”

“Tuyết nhi đa tạ mẫu hậu, Bàng Lạc Tuyết gấp một miếng cho vào trong miệng nhai nói: “Đúng thật là ngon miệng.” Đột nhiên Bàng Lạc Tuyết nhíu mày, gần đây vẫn đang nghiên cứu y thuật, nàng nhạy bén phun rau lên khăn tay.

“Tuyết nhi không thích sao, tại sao lại...?”

Bàng Lạc Tuyết cầm lên khăn tay nhìn kỹ, vốn là màu xanh biếc lại ở trong miệng nhai qua nhai lại liền biến thành màu lục thắm, cái này cũng quá thần kỳ. Bàng Lạc Tuyết nhìn nhìn thần sắc một nha đầu bên cạnh hoàng hậu khẩn trương, trong lòng liền có tính toán.

“Tuyệt nhi bị nhai phải viên đá trong rau, mong mẫu hậu thứ tội, Tuyệt nhi thất lễ.”

Hoàng hậu nhìn rau liếc mắt một cái, lại nhìn Bàn Lạc Tuyết, cười nói: “Hài tử ngọc này, trong rau chẳng lẽ là ngự thiện phòng không xử lý sạch sẽ, thật may người phun ra, nếu như ăn vào, làm thân thể không tốt, được rồi, Nhược Phương dọn món ăn này xuống đi, Tuyệt nhi chúng ta ăn món khác.”

Quả nhiên hoàng hậu cũng là người khôn khéo, Nhược Phương cô cô dọn rau xuống, cũng cầm theo khăn tay của Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Nhược Phương cô cô không phải nói điện hạ lấy đến rất nhiều thức ăn thú vị sao, Tuyệt nhi thật muốn nếm thử.”

“Tiểu tham ăn, vốn là muốn đợi ăn cơm xong cho người dùng điểm tâm, người vừa nói như thế, bản cung cũng có chút khẩu vị muốn ăn, tốt lắm chúng ta trước tiên đến nếm thử, các người đem mấy thứ này dọn xuống đi.”

“Dạ.”

Bàn Lạc Tuyết kéo tay hoàng hậu, hai mẹ con nàng hai người thân thân thiết thiết đi tới tẩm cung hoàng hậu, quả nhiên, đĩa rau kia được đặt ở trên bàn trong tẩm điện của hoàng hậu, khăn tay của Bàn Lạc Tuyết cũng yên tĩnh nằm ở trên bàn.

Lúc này trên mặt Nhược Phương cô cô bày ra ánh mắt khiếp sợ, hoàng hậu cũng có chút kỳ quái, Nhược Phương theo chính mình mấy chục năm, là nha đầu hồi môn của mình, mấy năm nay cùng nàng trải qua không ít sóng gió, sớm đã không quan tâm hơn thua, là chuyện gì lại làm cho nàng lộ ra bộ dáng kinh ngạc như thế chứ.

“Nhược Phương, làm sao vậy, vẻ mặt thế nào lại như vậy.”

“Nương nương, quận chúa, vẫn là hai người tự mình qua đây xem đi.”

Hoàng hậu liếc nhìn Bàn Lạc Tuyết, thấy nàng một bộ biểu tình trong lòng đã hiểu rõ, cũng kinh ngạc: “Tuyệt nhi thế nào không hiểu kỳ?”

Bàn Lạc Tuyết khẽ cười nói: “Đương nhiên là muốn lập tức vạch trần đáp án.”

“Nga? Vậy cần phải xem thật kỹ, đây là một phần đại lễ.” Hoàng hậu hưng trí nói.

“Tuyệt nhi cảm thấy phần lễ vật này quá lớn, hay là nương nương phải đáp lễ thật tốt mới được, đừng để mất phong thái của hoàng hậu a.” Bàn Lạc Tuyết đối với thâm ý của hoàng hậu liền hiểu rõ cười cười.

Hoàng hậu nhú nhú mày, bộ dáng kia tựa hồ muốn nói, đây là đương nhiên, Nam Cung Tĩnh nàng cũng không phải dễ chọc.

Về mặt Hoàng hậu cười hiền lành, vẻ mặt Bàn Lạc Tuyết cười dịu dàng, điểm chung duy nhất chính là trong mắt hai người đều có một điểm không có ý tốt. Nhược Phương cô cô thở dài, thâm nghĩ, quả nhiên không phải người một nhà sẽ không vào chung một cửa.

57. Chương 57: Đáp Lễ

Hoàng hậu đi vào bàn nhìn thấy đĩa rau kia còn xanh mơn mớn làm cho người ta nhìn thất liên muốn ăn ngay, mà trên khăn tay của Bàn Lạc Tuyết chỗ rau kia cũng đã thành màu xanh đậm, có màu tím nhàn nhạt, hoàng hậu đi tới trước mặt cầm khăn tay lên, lại duỗi tay dùng khăn tay của mình bao lại.

Hoàng hậu cười lạnh nói: “Tâm tư thực sự rất tinh xảo, nếu không phải nữ nhi của ta thông minh, hằng ngày ta thường xuyên ăn phải, chỉ là không biết tâm tư này là đến từ với ai?”

Nhược Phương nói: “Nương nương, mấy thứ này đưa vào đều được dùng ngân châm kiểm tra trước, vừa này nô tỳ có kiểm tra một chút, vẫn không có cái gì, trừ màu sắc dần dần biến sắc, cái khác cũng bình thường.”

Hoàng hậu ngoắt ngoắt khóe miệng nói: “Tựa hồ tất cả đều bình thường sao.” Hoàng hậu xoay người nói: “Tuyệt nhi thấy thế nào?”

Bàng Lạc Tuyết đi tới phía trước nói: “Nhược Phương cô cô chắc chắn sẽ tra không được, màu sắc của rau còn là lục thẫm, chờ một lát sẽ biến thành màu tím, loại rau này được dùng một loại nước thuốc đặc chế ngâm qua, loại nước thuốc này cho dù dùng ngân châm cần bản cũng không tra được.”

“Nga? Nước thuốc gì sao lại thần kỳ như vậy?” Về mặt Hoàng hậu hiếu kỳ.

Bàng Lạc Tuyết nhìn về mặt hoàng hậu tựa như việc này không liên quan gì đến người, quả thật có chút can đảm, cũng do hoàng hậu đã sớm thấy nhiều nên cũng bình tĩnh.

Bàng Lạc Tuyết khẽ cười nói: “Nương nương người xem tất cả đã chuyển thành màu tím.”

Hoàng hậu cùng Nhược Phương cúi đầu nhìn, quả thật là như vậy, rau trong khăn tay của Bàng Lạc Tuyết đã thành màu tím sẫm, còn bên cạnh đĩa rau kia vẫn xanh mơn mẫm.

Bàng Lạc Tuyết nói tiếp: “Loại độc này giá trị nghìn vàng, bình thường muốn mua cũng không được, chắc hẳn người sau màn này thân phận cũng sẽ không quá thấp.”

“Quận chúa biết loại thuốc này để làm cái gì sao?”

“Nhược Phương cô cô, loại độc này nếu dùng lâu dài sẽ tổn thương da, trọng yếu hơn là đối với nữ tử sẽ không thể có thai, nếu dùng lâu ngày liền bị nghiền, hơn nữa mẫu hậu gần đây có cảm thấy thân thể người mệt mỏi hay không, càng lúc càng dễ phát giận?”

“Quận chúa nói không sai, gần đây xác thực thân thể hoàng hậu nương nương có mệt mỏi, tính tình cũng có chút nóng nảy.”

“Vậy không sai, mấy ngày gần đây mẫu hậu hẳn là rất thích ăn món ăn này đi.”

“Đúng vậy, ta cảm thấy món ăn này tươi mát ngon miệng, mấy ngày gần đây thường xuyên ăn, chỉ là gần đây Dự vương đưa tới nhiều thức ăn mới mẻ, cho nên ăn không nhiều.”

“Đúng rồi, mẫu hậu ngồi xuống trước, để Tuyết nhi bắt mạch cho người.”

Về mặt Hoàng hậu kinh ngạc: “Tuyết nhi vậy mà biết y thuật sao?”

Trong lòng Bàng Lạc Tuyết cả kinh, trong cung này từ trước đến nay thích nữ tử không học quá nhiều, mình cũng là quan tâm nên quên mất, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội nói: “Xin mẫu hậu thứ tội, chỉ là Tuyết nhi trong lúc rảnh rỗi có học qua, người trong nhà Tuyết nhi cũng không biết chuyện này.”

Hoàng hậu nâng Bàng Lạc Tuyết lên quan sát đạo: “Tâm ý của Tuyết nhi mẫu hậu hiểu rõ, chỉ là tiểu thư khuê các mà học y, chuyện này không nên để cho người khác biết, biết chưa, bất quá bản cung trái lại cảm thấy học y cũng tốt, nếu không phải người, mẫu hậu bị người ta hại chết cũng không biết, người yên tâm đi, chuyện này mẫu hậu sẽ bảo mật.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Đa tạ mẫu hậu.”

Bàng Lạc Tuyết bắt mạch cho hoàng hậu, mặc dù nàng học y không lâu, thế nhưng sự phụ của nàng là một độc y, đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nhược Phương cầm lấy bút mực giúp Bàng Lạc Tuyết viết phương thuốc, hoàng hậu thấy nàng còn nhỏ tuổi mà một tay viết chữ trái lại thật có lực, có thể thấy được đã tập luyện rất nhiều.

Bàng Lạc Tuyết viết xong một phương thuốc cũng không dừng lại, tiếp tục viết phương thuốc thứ hai.

Nhược Phương không hiểu, Bàng Lạc Tuyết cười nói: “Một cái là giải độc, cái này là để Nhược Phương cô cô chuẩn bị trước, dùng để ngâm ngân châm, dùng ngân châm kiểm tra, chỉ cần ngân châm biến sắc, mặc kệ màu gì cũng vụn vụn không được ăn.”

Nhược Phương gật gật đầu, phương thuốc này của quận chúa thật sự là quá quan trọng.

Bàng Lạc Tuyết lại cầm phương thuốc thứ ba nói: “Cái này là cho mẫu hậu dùng để điều trị thân thể, đã chuẩn bị xong cả, mong mẫu hậu phải uống đúng hạn.”

“Tuyệt nhi thật có tâm, thực sự không biết kiếp trước bản cung tích được bao nhiêu đức mới có thể có một nữ nhi tri kỷ như Tuyệt nhi, bản cung thực sự rất hâm mộ Bàng quốc công phu nhân.”

Nhược Phương cô cô nói: “Nương nương, hiện tại quận chúa cũng là của nữ nhi của người, đương nhiên không cần đi hâm mộ người, thấy quận chúa thương yêu nương nương, cũng nhất định là một người hiểu thuận hiểu chuyện.”

“Đúng vậy, bản cung cũng thật có phúc khí.”

Hoàng hậu nhìn đĩa rau nói: “Tuyệt nhi cảm thấy chuyện này nên làm thế nào cho phải?”

“Dựa vào ý kiến của Tuyệt nhi, trước tiên phải tìm ra người phía sau màn mới là chính sự, còn lại chính là muốn xem mẫu hậu muốn cho người đó một phần đại lễ thế nào.”

Hoàng hậu gật đầu nói: “Tuyệt nhi nói có đạo lý.” Thế là lại nhìn về phía Nhược Phương nói: “Chuyện mới vừa rồi người cũng thấy đấy, phải tra xét chuyện từ cung nữ kia, đừng để người khác thấy, giữ lại còn có chỗ dùng.”

Nhược Phương gật đầu.

Hoàng hậu lại nói: “Tuyệt nhi cảm thấy phần đại lễ này nên làm thế nào mới tốt đây?”

Bàng Lạc Tuyết sờ sờ vòng tay trong tay như có điều suy nghĩ: “Việc này đã nhắm về phía mẫu hậu, liền xem xem người phía sau màn kia có đáng giá được mẫu hậu phí tâm tư hay không, giống như huyết phách này, thế nhưng ngay cả bề hạ nhìn thấy lòng còn sợ hãi.”

Hoàng hậu gật gù: “Hôm nay cũng mệt mỗi một ngày, ngày mai ta gọi Dự vương tiếp người tiến cung, nữ nhi phải đến xem trò hay.”

“Vậy Tuyệt nhi liền mỗi mắt mong chờ, mẫu hậu cũng phải bảo trọng thân thể.”

Hoàng hậu gật gù, Bàng Lạc Tuyết cung kính hành lễ cáo lui.

Ra cửa Nhược Phương liền cho cung nữ tiễn Bàng Lạc Tuyết ra. Khi Bàng Lạc Tuyết theo cung nữ đi ra liền nhìn thấy mẫu đơn trong cung Thần Hi đã bị chặt đi một khóm, cánh hoa đỏ tươi nằm trên nền gạch trên đường nói không nên lời uể oải.

Hoàng hậu trái lại mạnh mẽ vang dội, chắc hẳn trong lòng hoàng hậu nương nương cũng sẽ không dễ chịu, dù sao nam nhân này cho nàng nhiều hồi ức tốt đẹp như vậy, ngay cả mình cũng cảm thấy đáng ghét chuyện đó vậy mà tự mình lại đi nói dối dệt nên mộng đẹp, Bàng Lạc Tuyết tự giễu.

Cung nữ một đường dẫn Bàng Lạc Tuyết đi qua cung Thần Hi, đi tới ngự hoa viên, đi qua ngự hoa viên là có thể đến đường lớn để xuất cung rồi.

Bàng Lạc Tuyết cũng đi một ngày, mình cũng không muốn ở lâu trong chốn thị phi này, theo cung nữ cúi đầu đi ra ngoài, ngày xuân hương hoa trong ngự hoa viên xông vào mũi, bướm bướm bay múa, cảnh sắc diễm lệ như vậy Bàng Lạc Tuyết cũng không có tâm tư thưởng thức.

“Đứng lại.” Một cung nữ kiêu ngạo ngang ngược nói.

Trong lòng Bàng Lạc Tuyết kêu rên: “Chính mình không muốn gặp phiền phức, nhưng hết lần này tới lần khác không có mắt gặp phải nơi này, chẳng lẽ là nàng bá Bô Tát không đúng nguyên do? Vẫn là mình chân thực trúng mục tiêu a, đi ra ngoài nhất định phải để sự phụ hảo hảo nhìn một chút.”

“Nô tỳ là người Thần Hi cung, vị này chính là Tuyệt quận chúa, nô tỳ phụng lệnh hoàng hậu nương nương tiễn Tuyệt quận chúa ra.”

Nha hoàn kia quan sát Bàng Lạc Tuyết chút, cười hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến Tuyệt quận chúa.”

“Đứng lên đi.” Bàng Lạc Tuyết thản nhiên nói, nàng đã nhìn ra, nha hoàn này ở kiếp trước chính là cung nữ bên cạnh Nghi quý phi tên là Ngọc Liễu.

58. Chương 58: Nhị Phi Cẩn Đường

Ngọc Liễu cười nói: “Nương nương của chúng ta nhìn thấy người, vừa vặn đang ở trong sân ngắm hoa, quận chúa đã đi ngang qua đây, đương nhiên phải bái kiến một chút mới không mất lễ nghĩa, quận chúa người nói đúng không?”

“Cô cô nói không sai, Tuyết nhi đương nhiên phải đến thăm hỏi.” Bàng Lạc Tuyết nhìn thấy được nha đầu này không có tính toán với mình trong quá khứ.

“Thế nhưng.” Nha hoàn bên cạnh Bàng Lạc Tuyết nói.

“Không có thế nhưng gì cả, một hồi, nô tỳ tự mình tiễn quận chúa ra, người trở lại phục mệnh đi.”

Tiểu nha đầu kia nhìn nhìn Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Trở về đi, ta đến chỗ nương nương nói chuyện một chút.”

Tiểu nha đầu hành lễ mới xin cáo lui.

Ngọc Liễu nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Mời quận chúa đi bên này.”

Hoàng cung, ngự hoa viên.

Gió ùn ùn cuốn lấy hoa tươi tạo nên khung cảnh mỹ lệ, mơ hồ có nhàn nhạt mùi thơm truyền đến, làm cho lòng người say mê.

Bàng Lạc Tuyết đi qua vườn hoa um tùm, nhìn thấy con của Cao quý phi đang ngồi trên giường quý phi. Trên mặt hiện lên một tia tươi cười vi diệu.

Bàng Lạc Tuyết theo Ngọc Liễu đi đến chỗ sâu trong ngự hoa viên, mà ở trong chỗ sâu, Nghi quý phi đang lười biếng nằm ở trên giường, cung nữ bên cạnh nhẹ nhàng quạt quạt.

Vị Nghi quý phi này so với hoàng hậu thì lớn hơn một tuổi, bất quá thập phần bảo dưỡng tốt, da nõn nà, mày cong, thoát nhìn giống như chỉ hơn hai mươi, chẳng trách hoàng thượng lại thích. Nghi quý phi xuất thân từ danh môn, chỉ tiếc gia cảnh sa sút, hoàng thượng sủng ái nàng lại không kiêng kỵ gia sự phía sau nàng, sợ cũng là bởi vì chuyện này cho nên nàng mới muốn Tấn vương theo đuổi mình đi. Nữ nhân này nhìn xa không đơn giản giống như vẻ mặt bên ngoài như vậy. Không có nhà mẹ đẻ chống lưng còn có thể trèo lên vị trí quý phi, thật sự không dễ dàng, huống chi còn nuôi lớn Tấn vương điện hạ, mặc dù thoát nhìn nàng không tranh giành thứ gì, nhưng trong lòng lại coi trọng vị trí thái hậu kia, cho nên kiếp trước nàng giáo dục Bàng Lạc Tuyết đặc biệt tỉ mỉ, mà Bàng Lạc Tuyết vẫn cho là mình có thật nhiều phúc khí, mới có được một vị bà bà như vậy, lại không biết, sự tồn tại của mình chẳng qua là vì để lót đường cho như tử của nàng, mang đến phúc lợi cho nàng mà thôi.

Bàng Lạc Tuyết đi tới trước mặt nói: “Thần nữ Bàng Lạc Tuyết tham kiến Nghi quý phi, nương nương vạn phúc.”

Nghi quý phi quan sát trên dưới Bàng Lạc Tuyết một chút: “Quận chúa không cần phải khách khí, đứng lên đi.”

“Tạ ơn nương nương.”

Bàng Lạc Tuyết hành lễ ngồi xuống, cứ quên đi, bình đến thì tướng chắn, nước đến thì đất chặn, chẳng lẽ nàng ta còn có thể ăn thịt mình hay sao.

Nghi quý phi nhìn đám cung nữ đang cầm cánh hoa, phân phó người lấy một ít đến bên cạnh mình.

“Nghe nói hôm nay quận chúa tiễn cung là vì vấn an hoàng hậu nương nương.” Nghi quý phi cầm một cánh hoa hồng đỏ rực thờ ơ hỏi.

“Hồi nương nương, đúng vậy, Tuyết nhi là nghĩa nữ trên danh nghĩa của hoàng hậu, nên thường xuyên đến làm bạn.” Bàng Lạc Tuyết nói.

“Nga? Người thật đúng là đứa nhỏ hiểu chuyện biết săn sóc.” Lúc này Nghi quý phi mới nghiêm túc quan sát Bàng Lạc Tuyết, khi ánh mắt nàng nhìn đến cây trâm trên đầu Bàng Lạc Tuyết, trong lòng ngẩn ra, chỉ

là trong chốc lát, lại khôi phục tươi cười kéo tay Bàn Lạc Tuyết nói: “Ta thấy bộ dáng Tuyết nhi thực sự là xinh đẹp, bản cung nhìn thật là thích.”

Nghi quý phi cười yêu thương, ở nơi không ai nhìn thấy, cánh hoa kia bị nàng bóp nát ném trên mặt đất, Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng cười, xem ra nữ tử nào cũng không chịu nổi nam nhân của chính mình đối đãi với nữ nhân khác tốt hơn so với mình. Dù cho Nghi quý phi che giấu thật tốt, cũng không che giấu được tính toán trong đáy mắt.

Bàn Lạc Tuyết vội vàng nói: “Nương nương quá khen, Tuyết nhi thẹn không dám nhận, chỉ là hoàng hậu nương nương yêu thương mới để Tuyết nhi đến cùng người nói chuyện phiếm.”

“Hoàng hậu đích thực là người thiện tâm, chỉ tiếc hoàng hậu đã thu người làm nghĩa nữ, ta nhìn Tuyết nhi càng nhìn càng thích, bản cung không có phúc khí tốt như hoàng hậu, có thể có một nữ nhi tốt như thế.” Nghi quý phi nửa thật nửa giả nói.

Ngọc Liễu là một nha hoàn thân cận, vội vàng nói: “Mặc dù Nương nương không thể thu Tuyết quận chúa làm nữ nhi, nhưng có phải cũng còn có vương gia sao?”

Trong lòng Bàn Lạc Tuyết cười lạnh, kiếp này các người còn tưởng rằng ta sẽ ngoan ngoãn bị động để các người an bài sao.

Nghi quý phi nói: “Ta có nghe nhi tử nói qua, bây giờ tự mình nhìn cảm thấy ánh mắt của Tấn nhi thật không tệ.”

Bàn Lạc Tuyết ngồi ở một bên không nói lời nào, nghe lời nói của hai người chủ tớ các người, hình như mối hôn sự này chính là chuyện chắc chắn không thể bàn cãi, mà thân đương sự là nàng hình như cái gì cũng chưa đáp ứng nha.

“Tỷ tỷ nói cái gì mà vui vẻ như vậy.” Một giọng nói như chim hoàng oanh nhẹ nhàng truyền đến. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, liền cho rằng người kia là tiên nữ, khoáng y sam màu hồng thêu hoa liễu, bên dưới là trần châu trắng trên váy lụa Hồ Châu, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, gò má hiện ra một đôi đồng tiền, môi thoa son nhàn nhạt, khiến hai gò má trau chuốt giống như đóa hoa quỳnh vừa mới mở. Đôi lông mày cong vút, tựa họa phi họa, một đôi mắt lấp lánh, đôi con ngươi mê người, trắng đen rõ ràng, dập dờn làm người ta mê say phong tình. Trần châu màu trắng cài trên tóc, vốn tóc dài đen nhánh lại tản mát ra một cổ khí chất như tiên tử. Tóc dài tới eo, tóc mai trên trán dùng một chiếc nơ màu trắng cùng hồng nhạt khảm thùi châu phát sáng, thỉnh thoảng có một vài viên thùi châu không nghe lời rơi xuống, tăng thêm vài phần yêu mị, trên tay mang vòng ngọc màu ngà, bạch ngọc dịu dàng tản mát ra một loại xán lạn không nói nên lời, cùng một thân trang phục cùng màu càng tăng thêm sức mạnh, trên cổ mang theo một vòng cổ làm bằng bạc, loáng thoáng có chút màu tím sáng bóng, nhìn kỹ, chỉ là tinh thạch màu tím, đỡ tay nha hoàn chậm rãi bước tới hoa viên, người tới chính là người được hoàng đế sủng ái nhất, Vương quý phi.

Bàn Lạc Tuyết trầm ngâm: “Thật đúng là rất nể tình, nàng tiến cung lần đầu, cùng hoàng hậu trò chuyện cũng không tính, ngay cả các quý phi cũng không chịu nổi tích mịch.”

“Muội muội thế nào lại ra đây, hôm nay nghe hoàng thượng nói thân thể muội khó chịu, làm tỷ tỷ ta rất lo lắng, đã phân phó nha hoàn đưa một chút thuốc bổ đến trong cung của muội muội. Chắc hẳn cung Khôn Ninh tráng lệ của muội muội thứ tốt rất nhiều, sẽ không nhìn đến một chút đồ của tỷ tỷ.” Nghi quý phi trêu ghẹo nói.

“Tỷ tỷ sao lại nói vậy, dù sao cũng chỉ là uế oải trong người, mà hoàng thượng lại hoảng hốt như vậy, muội muội thấy cứ ngây ngốc ở trong cung cũng buồn bán, chẳng thà ra hít thở không khí, vừa vặn nghe nói hoa trong ngự hoa viên nở không tệ, muội muội liền qua đây, hi vọng không quấy rầy đến tỷ tỷ.” Vương quý phi đáp.

“Nghe muội muội nói, tỷ tỷ cũng là đến hái một chút cánh hoa, vừa vặn nhị tiểu thư Bàn quốc công phủ tới, gọi Tuyết nhi qua đây trò chuyện.”

“Tỷ tỷ bảo dưỡng cũng không tệ, nghe nói tỷ tỷ dùng bảo dưỡng phẩm đều là dùng hoa tươi điều chế, thu thập sương trên lá sen, trải qua nhiều trình tự khó khăn, cùng người tài hoa mà chế thành, nhìn trên mặt tỷ tỷ một chút dấu vết của năm tháng cũng không có, trái lại càng thấy kiều diễm.”

Vương quý phi nói xong, cúi đầu vuốt đóa hoa hồng vừa mới hái xuống, mặt của nàng so với hoa hồng này còn muốn kiều diễm hơn.

Trong lòng Nghi quý phi nảy sinh tức giận, thật tốt cho một Vương Nhược Dao, ngụ ý nói mình già, người cứ chờ đó, sớm muộn có một ngày ta sẽ đích thân hủy đi gương mặt mê hoặc đó.

Bàng Lạc Tuyết nhìn hai người người tới ta đi, cũng không nói gì, kiếp trước hai người chính là liên hiệp chặt chẽ, Vương Nhược Dao không có con nối dõi, mà Tần vương lại có nhiều chỗ tốt như vậy, đương nhiên bị động tâm, chỉ bất quá dựa vào hiểu biết của nàng đối với Nghi quý phi, bề ngoài nữ nhân này nhìn rộng lượng có thể chịu đựng, nhưng thật ra, tâm ý muốn trả thù trong lòng so với ai khác cũng nặng hơn.

Rốt cuộc Nghi quý phi nhịn tức giận xuống cười nói: “Muội muội sao lại nói như vậy, đã là nữ nhân thì phải bảo dưỡng tốt mới được, tỷ tỷ không có phúc khí tốt như muội muội, được thưởng xuyên làm bạn bên cạnh bệ hạ, đương nhiên sẽ có thời gian rồi đi chăm sóc hoa cỏ, nếu như muội thích, ta cho người mang đến một chút cho muội, được không?”

“Thật tốt, thực sự đa tạ tỷ tỷ.”

“Muội muội khách khí rồi.”

“Nga? Đây không phải là nhị tiểu thư nhà Quốc công phủ sao, sao hôm nay có thời gian tiến cung vậy.”

Bàng Lạc Tuyết thầm nghĩ, ngay từ đầu nhìn thấy ta nên mới đi tới, hiện tại lại ở đây giả bộ cái gì, “Thần nữ Bàng Lạc Tuyết tham kiến quý phi nương nương, nguyện nương nương thân thể khỏe mạnh.”

Vương quý phi quan sát nàng hồi lâu mới thản nhiên nói: “Tuyết quận chúa không cần đa lễ, hôm nay thế nào lại rảnh rồi tiến cung, lại nói cháu của ta cũng chính là tỷ tỷ của người Vũ nhi tại sao không đến?”

Bàng Lạc Tuyết đáp: “Thần nữ là phụng lệnh hoàng hậu nương nương tiến cung, còn thân thể tỷ tỷ khó chịu, đương nhiên ở trong nhà tĩnh dưỡng.”

Vương quý phi thản nhiên nói: “Nga? Thế nào lại không nghe tỷ tỷ nói Vũ nhi sinh bệnh, Vậy làm phiền quận chúa mang một chút thuốc bổ cho Vũ nhi, quận chúa có tiện hay không?”

“Đây là đương nhiên, Tuyết nhi thay tỷ tỷ tạ ơn quý phi nương nương.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Trong lòng Bàng Lạc Tuyết kêu rên: “Thế nào lại xui xẻo như vậy, muốn ra khỏi cung cũng thật khó.”

“Tham kiến hai vị quý phi nương nương.” Một tiểu thái giám nâng khay cung kính hành lễ.

“Đứng lên đi, đây không phải là Vương công công bên cạnh hoàng thượng sao, ngọn gió nào thổi người tới đây vậy.”

Vương công công cười quấy rầy nói: “Hai vị nương nương này thực sự là làm lão nô tổn thọ, nô tỳ phụng lệnh hoàng thượng mang đến cho hai vị nương nương vài thứ.”

Nói xong bưng khay lên phía trước.

59. Chương 59: Nước Hoa Hồng

Bàng Lạc Tuyết đứng ở đó cảm thấy hai người này sẽ không dễ dàng để mình đi như vậy, thế là cũng đi về phía trước cái hộp xem xem, rốt cuộc hoàng đế thưởng vật gì tốt cho hai con tiện nhân này.

Quả nhiên Vương công công bên cạnh hoàng đế nhanh tay mở một hộp ra nói: “Nghi quý phi, cái này là hoàng thượng thưởng cho người cây trầm phượng tám đuôi, người nhìn xem, chính là tự hoàng thượng sai người chọn tám loại bảo thạch quý hiếm chế tạo.” Nói xong đưa cây trầm cho cung nữ bên cạnh Nghi quý phi.

Nghi quý phi thân là quý phi nên chỉ có thể cài trâm phượng tám đuôi, hoàng hậu chín đuôi, mấy tần phi khác chỉ có thể cài bốn đuôi. Quy củ trong cung rất nghiêm khắc, đi quá giới hạn không phải ai cũng có thể dám làm.

Vương quý phi cũng đến gần nhìn: “Quả nhiên là thích hợp với tỷ tỷ, cây trâm của tỷ thật đẹp, độ tinh khiết của bảo thạch cũng tốt.”

Nghi quý phi nhận lấy cây trâm trong tay của nha hoàn nhìn xem, ánh mắt nhìn bảo thạch chiết xạ ánh sáng chiếu lên trên mặt của Bàng Lạc Tuyết, Nghi quý phi cười nói: “Hoàng thượng cứ coi ta là tiểu hài tử hay sao, bảo thạch này phần lớn là màu sắc xinh đẹp, bản cung cũng đã có tuổi, ta thấy cây trâm này thích hợp cho quận chúa cài hơn.”

Nói xong đi tới bên cạnh Bàng Lạc Tuyết, cầm cây trâm khoa tay múa chân.

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh, nếu như người thường cho ta sợ là trong lòng người liền muốn khóc đi, Bàng Lạc Tuyết vội nói: “Đây là tâm ý của bệ hạ đối với nương nương, Tuyết nhi làm sao dám nhận, mong nương nương không nên làm thần nữ tổn thọ.”

Nghi quý phi nghe thấy hai chữ tâm ý, trong lòng thế nhưng cao hứng nói: “Vậy ta cũng không miễn cưỡng quận chúa nhận, tâm ý của hoàng thượng, sao có thể đơn giản tặng cho người khác.”

Vương quý phi nhìn bộ dáng của Nghi quý phi, không khỏi cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: ‘Chẳng qua chỉ là một nữ nhân già cỗi, lại ở trước mặt Vương Nhược Dao nàng nói ân sủng, cũng phải xem lại mình có đủ tư cách hay không.’

Vương công công vội vàng nói: “Quý phi nương nương, hoàng thượng nói, buổi tối hoàng thượng đến trong cung của người nghỉ ngơi, mong rằng nương nương sớm chuẩn bị sẵn sàng.”

Vương quý phi nhìn thấy không cam lòng trong mắt Nghi quý phi, càng cười hài lòng, hừ, đấu với ta, người còn thua xa, chẳng qua chỉ là ăn gạo trắng nhiều năm mà thôi: “Xin công công chuyển lời đến hoàng thượng, nói bản cung tối nay sẽ chờ người đến.”

“Nương nương khách khí, đúng rồi hộp này là hoàng thượng thưởng cho người.” Nói xong tự mình mở ra để Vương quý phi xem.

Quả thật là người thân cận của hoàng đế, hoàng đế yêu thích sợ là cũng thật rõ ràng, hoàng đế sủng ai, thực sự chỉ cần nhìn sắc mặt thái giám liền biết.

Mở hộp, nằm bên trong là một đôi vòng tay ngọc bích, màu lục thuần túy không mang theo một tia tạp chất, vòng ngọc tốt như vậy hiện tại đã không còn nhiều, Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Nghi quý phi, quả nhiên thấy sắc mặt của nàng co quắp, cười miễn cưỡng: “Muội muội quả nhiên là quả tim trên người của hoàng thượng, vòng ngọc tốt như vậy, chắc là bảo bối lâu năm, ta lúc trước nhìn thấy trên tay của thái hậu có một cái, không ngờ, hôm nay lại có thể nhìn thấy một đôi. Quả nhiên muội muội thật có phúc khí.”

Vương quý phi cầm lên, đắp khăn tay lên trên tay, cầm vòng ngọc mang vào, bàn tay trắng hồng phối cùng vòng tay màu xanh, quả nhiên đẹp mắt, hài lòng gật gật đầu: “Trâm phượng của tỷ tỷ cũng rất đẹp, trâm phượng tám đuôi không phải ai muốn mang liền có thể mang. Tỷ tỷ, người nói đúng không?”

“Muội muội nói phải, tâm ý của bệ hạ mới là thứ làm cho tỷ muội chúng ta cảm động nhất.” Nghi quý phi phụ họa nói.

Hoàng đế này cũng thật là một lão hồ đồ, thiên vị rõ ràng như thế, người phi tử nào lại không ghi hận. Bàng Lạc Tuyết nhìn hai người người tới ta đi, mặc dù có ý tứ khen ngợi, thế nhưng lại ở phía sau châm lửa như vậy, hai nữ nhân này cũng không phải là người lương thiện gì, nếu như liên hợp lại, sợ là hoàng hậu cũng không phải đối thủ. Bàng Lạc Tuyết xấu xa cười một cái, nếu các người muốn làm ra vẻ hiền lành, vậy Bàng Lạc Tuyết ta sẽ giúp các người.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Cây trâm phượng này của nương nương chính là điềm lành, phượng hoàng tung bay, tiếng kêu vang dội! Nương nương hợp với màu vàng đã sinh ra được Tần vương điện hạ tài hoa hơn người, anh tuấn bất phàm, chắc hẳn đây cũng là do tình cảm phu thê, nên trên trời mới có thể ban xuống phúc lợi như vậy.”

Quả nhiên tâm tình Nghi quý phi thật tốt, dù cho nàng ta được sủng ái bao nhiêu, cũng không có con nỏi dỗi, kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể ở trong thâm cung này khom lưng trước mặt ta mà thôi, nghĩ rõ ràng điểm này, sắc mặt Nghi quý phi cũng trở nên hồng nhuận, kéo tay Bàn Lạc Tuyết cười nói: “Quận chúa thật khéo nói, trong viện này rất nhiều hoa, bốn mùa cũng nở không ngừng nghỉ, chỉ là hoa nở kết quả không nhiều, quận chúa cần phải thừa dịp này nhìn một chút.” Lại quay đầu nói với nha hoàn: “Bản cung mới có được một đám trân châu, vừa mới lấy ra một trăm lẻ tám hạt, cho người chế thành vòng cổ, lấy tới cho Tuyết quận chúa, quận chúa da trắng như tuyết rất thích hợp.”

Bàn Lạc Tuyết chau chau lông mày, nữ nhân này đúng thật là loài động vật kỳ quái, bất quá không lấy cũng không được, xem như người thay con trai của người trả nợ cho ta, khom lưng hành lễ nói: “Đa tạ nương nương.”

Sắc mặt Vương quý phi trong nháy mắt dữ tợn trong nháy mắt lại khôi phục sắc mặt như bình thường, mở miệng nói: “Nói này giờ cũng đã khát nước, vài ngày trước Vũ nhi đưa đến một chút nước hoa hồng không tệ, không bằng lấy đến cùng nhau ném thử, Tuyết quận chúa chắc hẳn cũng không gấp xuất cung, chi bằng uống thử một chút, bản cung cũng cho người đi lấy vài thứ cho Vũ nhi.”

“Vậy đa tạ nương nương thưởng cho.”

“Quận chúa ngồi ở đây chờ một chút.” Nha hoàn Cảnh Thái bên cạnh Vương quý phi mang một cái ghế đặt xuống bên cạnh Bàn Lạc Tuyết, lại đỡ Bàn Lạc Tuyết ngồi xuống, lúc Bàn Lạc Tuyết ngồi xuống, nhìn nàng một cái, Cảnh Thái vội vã cúi đầu trở lại đứng bên cạnh Vương quý phi.

Bọn nha đầu bưng bàn đặt giữa ba người, có cung nữ tự mình dâng tới một bộ gốm sứ, lấy đến mấy cái chén sứ nhỏ, chia ra thành ba chén, đợi sau khi hai vị quý phi bưng lên, Bàn Lạc Tuyết mới bưng lên xem, chỉ thấy trong chén sứ màu trắng chứa nước canh đỏ au, diễndđầnlêlêquýđôôn nhất là mặt trên được cho thêm mấy cánh hoa hồng, nhìn thật không tệ, nhìn màu sắc liền biết đây chính là dùng hoa hồng điều chế, Bàn Lạc Tuyết ném thử một miếng, quả nhiên là thơm ngọt, lan tỏa trong miệng.

“Nước hoa hồng này thực sự là không tệ, không ngờ đại tiểu thư Bàn gia cũng có tay nghề này.” Nghi quý phi nói chân thành.

Wương quý phi thấy bầu không khí không tệ liền cười nói: “Vũ nhi nhà ta, tuy nói là thứ xuất, thế nhưng dù sao cũng là nữ nhi của Bàn quốc công, lại là trưởng nữ, nhớ nhà mẹ đẻ của bản cung cũng là bên ngoài của nàng, nàng còn có thể trở tài như vậy thực sự là không tệ. Không phải muội muội ta khoe khoang cháu gái của ta, nhìn bộ dáng xinh xắn, lại tài nghệ cao siêu thế này. Bây giờ cũng vừa mới cập kê, mẫu thân của nàng liền sốt ruột không biết chọn công tử nhà nào cho được.” Vương quý phi vừa nói xong, một bên nhìn Nghi quý phi, thấy nàng chỉ thờ ơ, cũng không lộ sắc mặt gì.

Bàn Lạc Tuyết cố nén cười cũng thật vất vả, nàng hoàn toàn không muốn nói, nước hoa hồng này nàng chỉ ném một chút liền biết xuất từ Thúy Vi lâu, Vương quý phi này còn ở đây tự biên tự diễn, thật là làm cho người cười bể bụng.

“Quốc công phu nhân đến tìm muội muội sao?” Nghi quý phi nghiêng ngẫm hỏi.

Wương quý phi lúng túng: “Đương nhiên là nhị phu nhân rồi.”

Nghi quý phi cười khê, cầm khăn tay lên xoa miệng nói: “Nhị di nương cũng cũng thật có tâm, chỉ là muội muội người cũng biết đó, hôn sự của đứa nhỏ này luôn luôn do mẹ cả làm chủ, xác thực nhị phu nhân này có chút lớn mặt, cũng may để ta biết, nếu để cho người khác biết, chắc hẳn danh dự của đại tiểu thư sẽ tiêu tan mất rồi, nếu như Quốc công phu nhân biết nhị phu nhân làm như vậy....”

Wương quý phi nhú mày, lại khôi phục tươi cười: “Tỷ tỷ của ta luôn luôn chấp hành lễ pháp sẽ không vi phạm những quy định này, cũng là ta làm muội muội nên có chút để tâm, quý phi tỷ tỷ cũng đa tâm rồi, ở đây cũng chỉ có ba người chúng ta, chắc hẳn sẽ không truyền đến tai Quốc công gia, người nói có đúng không, Tuyết quận chúa?”

Bàn Lạc Tuyết mỉm cười trả lời: “Tuyết nhi đương nhiên cái gì cũng không nghe thấy, nước hoa hồng này thực sự uống rất ngon, tay nghề của tỷ tỷ thật không tệ.”

Wương quý phi hài lòng cười cười, nháy mắt với Cảnh Thái, Cảnh Thái ngẫm hiểu.

“Hôm nay cũng mệt mỏi rồi, bản cung thấy sắc mặt Tuyết quận chúa cũng uể oải chắc hẳn cũng mệt mỏi, để Cảnh Thái tiễn nàng đi ra ngoài đi.” Vương quý phi cười nói.

Nghi quý phi nhìn Bàn Lạc Tuyết một cái nói: “Hôm nay đều do bản cung không tốt, nhiều lời với người một chút, nhìn người cũng mệt mỏi, theo Cảnh Thái xuất cung đi, ngày khác tiễn cung nhớ tới chỗ của ta ngồi một chút.”

Bàn Lạc Tuyết gật gật đầu đáp ứng, cung kính hành lễ xin cáo lui.

Cảnh Thái dẫn Bàn Lạc Tuyết một đường ra lối xuất cung.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Đa tạ cô cô dẫn đường.”

Cảnh Thái cười nói: “Phía trước chính là cửa cung, chỗ nương nương không thể thiếu nô tỳ, nô tỳ sẽ không tiễn quận chúa thêm nữa.”

“Cô cô đi thông thả, con đường phía trước có nhiều gập ghềnh, mong rằng cô cô cẩn thận.” Bàn Lạc Tuyết có ý vị khác nói.

“Đa tạ quận chúa, quận chúa đi thông thả.”

Bàn Lạc Tuyết xoay người mới vừa đi tới cửa cung, phía sau có người liền thở hổn hển chạy tới: “Quận chúa chờ một chút!”

Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng cười, lại muốn trình diễn màn này của kiếp trước sao? Chỉ là lần này không biết người phải chết là ai?

60. Chương 60: Cái Được Không Bù Đắp Đủ Cái Mất

Cảnh Thái xoay người nói: “Quận chúa, thật ngại, hình như là nha hoàn của nương nương, mong quận chúa chờ một chút.”

“Cứ tự nhiên, nhìn bộ dáng gấp gáp như vậy sợ là đã phát sinh đại sự, người nói có đúng không a, Cảnh Thái cô cô.” Bàn Lạc Tuyết yếu ớt hỏi.

“Làm nô tỳ, bất cứ chuyện gì của nương nương cũng đều là đại sự.” Cảnh Thái đúng mực trả lời.

“Đây là đương nhiên, Cảnh Thái cô cô là tâm phúc bên cạnh nương nương, đương nhiên sẽ đặt chuyện của nương nương trong lòng, Tuyết nhi đương nhiên cũng để ở trong lòng.” Bàn Lạc Tuyết như cười như không nói.

Cung nữ thở dốc chạy tới nói: “Quận chúa, quận chúa ngài còn chưa đi a, thật tốt quá, hai vị nương nương cho mời người.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Nếu nương nương cho mời, xin mời cô cô dẫn đường.”

Cảnh Thái lạnh lùng cười, nghĩ thầm: “Sợ là thân phận quận chúa này cũng chỉ tới ngày hôm nay thôi.” Gắt gao đi theo phía sau Bàn Lạc Tuyết, rất sợ nàng làm chuyện động tay động chân gì đó.

Ba người một đường đi đến, Bàn Lạc Tuyết không nói một lời, ba người đi tới ngự hoa viên. Về mặt hai vị quý phi sốt ruột.

Nghi quý phi nói: “Muội muội, hiện tại người đã đến đông đủ, người có lời gì liền nói đi.”

Vương quý phi cười nói: “Quận chúa, vừa rồi hoàng thượng thưởng cho tỷ tỷ cây trầm phượng tám đuôi, quận chúa đi rồi liền không thấy đâu, người cũng biết, cây trầm này ta cùng với tỷ tỷ vô cùng thích, tỷ tỷ cũng có ý muốn thưởng cho người, nhưng chỉ vì ngại với tâm ý của hoàng đế, nếu không đã sớm thưởng cho người, trong lòng quận chúa có gì khuất mắt chứ?”

Nghi quý phi nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, thấy nàng chỉ là nhàn nhạt nghe, một chút biểu tình sợ hãi cũng không có, chính mình cũng cảm thấy kỳ quái, trong lòng nàng cũng không hoài nghi là Bàng Lạc Tuyết lấy cây trâm này, nhìn cũng không phải người có kiến thức hạn hẹp.

“Lời này của nương nương, ta nghe không hiểu, chẳng lẽ là nương nương nghĩ là Tuyết nhi lấy sao? Tuyết nhi thân là đích nữ Bàng quốc công phủ, tuy không có kiến thức rộng lớn bao la như nương nương, cũng không phải cái gì cũng chưa từng thấy. Lời này của nương nương thực sự là quá đề cao Tuyết nhi rồi.” Bàng Lạc Tuyết đứng mực nói

“Mồm mép trái lại cũng khá lắm, sợ là chưa thấy hình phạt, quận chúa sẽ không định nói.” Vương quý phi hung hãn nói: “Cảnh Thái, vả miệng!”

Cảnh Thái tiến lên phía trước nói: “Xin lỗi, quận chúa, mong rằng người có thể thông cảm cho ta.” Nói xong vươn tay lên hung hăng đánh xuống.

Bàng Lạc Tuyết chỉ đứng như vậy, khi bàn tay sắp chạm đến khuôn mặt, vươn tay nắm lấy tay của Cảnh Thái, trở tay cho nàng một cái tát, trực tiếp đánh nàng lật úp trên mặt đất.

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía nàng, kiếp trước chính là đôi tay này đánh mình đến nỗi toàn thân đều là máu. Đây chỉ là một chút báo ứng, để cho người nhận lấy.

Vương quý phi hét lớn: “Người người người cũng dám đánh trả, vậy mà đại nghịch bất đạo như vậy, không biết hối cải, người tới!”

“Nương nương hà tất phải ăn nói mau lẹ như vậy, thần sắc nghiêm nghị đâu rồi, Tuyết nhi chỉ là giúp nương nương giáo huấn nô tài, nô tài không biết sống chết như vậy lại đặt ở bên cạnh nương nương, sớm muộn sẽ hại nương nương.” Bàng Lạc Tuyết đứng mực trả lời.

“Nga? Người đánh cung nữ của ta, như đánh vào mặt của bản cung, còn dám luôn miệng nói là muốn tốt cho ta?”

“Có chuyện nương nương không biết, mặc dù thần nữ chỉ là đích nữ của Bàng quốc công phủ, bên ngoài Tuyết nhi là Dương quốc công phủ, thêm nữa là bây giờ Tuyết nhi là nghĩa nữ của hoàng hậu nương nương, nên tên cũng được nhập vào từ đường trong cung, nàng bất quá chỉ là một tiện tỳ, sao có thể đánh ta, nếu như Tuyết nhi phạm lỗi, lẽ ra phải do Tông Nhân phủ đi thăm dò, lần này là nương nương muốn che giấu cái gì?” Bàng Lạc Tuyết từng bước ép sát.

“Người!” Vương quý phi trợn mắt nhìn.

“Ba! Ba! Ba! Tuyết quận chúa nói có lý.” Dự vương vỗ tay nói.

“Tham kiến hai vị nương nương.”

“Tuyết nhi tham kiến Dự vương điện hạ.”

“Không biết ngọn gió nào thổi Dự vương điện hạ tới đây.” Nghi quý phi miễn cưỡng nói.

“Mẫu hậu sợ Tuyết quận chúa không tìm được đường hồi cung, lệnh cho ta đến tiễn, Tuyết quận chúa do ta mời tới, đương nhiên cũng phải do ta đưa đi, bằng không Bàng quốc công cũng sẽ trách ta không có chiếu cố tốt con gái của người, à, còn có Bàng tướng quân.” Dự vương cố ý nói ba chữ cuối cùng thật chậm.

“Bàng tướng quân?” Nghi quý phi nói.

“Đương nhiên là đích tử Bàng Sách của Bàng quốc công.” Dự vương trả lời.

Nghi quý phi cười cười: “Chẳng qua chỉ là một hồi hiểu lầm, bản cung cũng tin chuyện lúc này không liên quan đến Tuyết quận chúa, người nói có đúng hay không, muội muội?”

Mặc dù Vương quý phi không cam lòng lại cũng không dám làm càn, gật gật đầu nói: “Tỷ tỷ nói đúng.”

“Dự vương điện hạ, tỷ muội chúng ta hai người một mối, làm phiền Dự vương điện hạ đi tiễn Tuyết quận chúa.” Nghi quý phi nói.

“Khoan đã, Dự vương điện hạ có thể làm chứng hay không? Tuyệt nhi không muốn bị người khác hiểu lầm.” Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Dự vương.

Dự vương sờ sờ khóe miệng: “Cứ tự nhiên, bản vương nguyện ý chứng kiến.”

“Đa tạ điện hạ.”

“Tuyệt quận chúa là có ý gì? Việc này đã điều tra rõ, còn mong người trở về đi.” Vương quý phi nói.

“Nga? Phải không? Vậy cây trâm của Nghi quý phi nương nương ở đâu, cái đó nhưng là một phen tâm ý của hoàng thượng, Tuyệt nhi cũng nguyện ý mất một ít lực nhỏ, Vương quý phi thể nhưng có chỗ nào không ổn sao?”

“Bản cung đương nhiên không có bất kỳ chỗ nào không ổn, Tuyệt quận chúa cứ làm theo ý mình.” Vương quý phi cắn răng nghiêng lợi nói.

“Nếu quận chúa muốn tra rõ ràng, vậy cứ tra đi.” Nghi quý phi nói.

“Nếu Vương quý phi nói lúc đó người ở đây đều có điểm hiềm nghi, vậy vừa rồi chỉ vờ vờ hoài nghi ta, điểm này sợ là có ngụ ý.” Nói rồi nhìn về phía Vương quý phi.

“Chẳng lẽ, Tuyệt quận chúa còn muốn hoài nghi bản cung sao?” Vương quý phi nói.

“Tuyệt nhi không dám, chỉ là vừa nãy nương nương cũng nói nương nương cũng rất thích cây trâm này, Tuyệt nhi mới có mấy phỏng đoán này, đương nhiên nương nương ung dung hào hoa sẽ không có tâm tư này, thể nhưng khó nói người phía dưới sẽ không nổi dậy tâm tư, nếu lúc ta vừa đi cây trâm đã không còn, mà lúc ta đi thể nhưng Cảnh Thái cũng đi theo cùng ta, nếu đã hoài nghi ta, như vậy Cảnh Thái cũng sẽ có, người nói có đúng hay không a, quý phi nương nương?” Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Nghi quý phi, vẻ mặt cười ôn hòa.

Nghi quý phi gật đầu nói: “Quận chúa nói có lý, Kỳ nhi người đi lục soát đi.”

Kỳ nhi kéo Cảnh Thái đứng bên cạnh, tỉ mỉ lần tìm, khi tìm đến tay áo của Cảnh Thái, nhú mào, lục soát trong túi lục thấy một cây trâm phượng tinh mỹ, chính là cây trâm phượng tám đuôi vừa rồi.

Khung cảnh rơi vào yên tĩnh đến quỷ dị, Cảnh Thái lẩm bẩm nói: “Không, không, không phải, không phải nô tỳ lấy, xin nương nương minh xét.” Quỳ xuống cúi lạy sát đất không ngừng, chính nàng cũng không biết vì sao lại ở trên người mình, rõ ràng, rõ ràng hẳn là nên ở trên người Tuyệt quận chúa mới đúng, vì sao lại như vậy.

Bàng Lạc Tuyết nhận lấy cây trâm trên tay Kỳ nhi: “Nhìn kỹ, thực sự là tinh mỹ, chẳng trách nương nương thích, Tuyệt nhi cũng cảm thấy đẹp, Nghi quý phi nói không sai, màu sắc tinh thạch có một chút trề.” Nói xong trả lại cho Nghi quý phi.

Nghi quý phi nhận lấy cây trâm, cầm lên cài lên trên đầu Vương quý phi: “Tuyệt nhi nói không sai, thật thích hợp với muội muội, bây giờ tỷ tỷ liền tặng cho người.”

Vương quý phi chặn lại nói: “Vật này của tỷ tỷ tại sao muội muội có thể lấy.” Nói xong cánh tay liền muốn tháo xuống.

Nghi quý phi nắm tay Vương quý phi nói: “Muội muội không cần như vậy, nếu như muội muội không lấy, chính là chướng mắt chút tâm ý của tỷ tỷ này.” Nói xong, giận đến tái mặt không vui.

“Muội muội làm sao dám, đã như vậy muội muội liền đa tạ tỷ tỷ.” Nói xong tháo xuống vòng tay tự mình mang lên tay Nghi quý phi, lại nói: “Như vậy mới hợp nhau, lại càng tăng thêm sức mạnh.”

“Thể nương nương cảm thấy tiện tỳ này nên xử trí như thế nào đây?” Lúc Bàng Lạc Tuyết nói chữ tiện tỳ nhìn về phía Vương quý phi châm chọc cười nói.

“Đương nhiên là kéo ra ngoài đánh chết, cái loại không sạch sẽ này, ở tại chỗ này cũng làm ô uế nơi này?” Dự vương nói.

“Cảnh Thái, tốt xấu gì cũng theo bản cung nhiều năm, tỷ tỷ, người.” Vương quý phi vẫn chưa nói hết, Nghi quý phi liền nói: “Hoàng hậu nương nương mới là chủ chuyện này, mọi chuyện có nương nương làm chủ.”

Vương quý phi gật đầu nói: “Như vậy xin mời quận chúa cùng đi chứ.” Nói rồi kéo tay Nghi quý phi đi đến Thần Hi cung.

“Có bằng lòng xem trò hay hay không?” Dự vương mời nói.

“Đương nhiên rồi!” Bàng Lạc Tuyết nhìn hai bóng lưng hai người tỷ muội tình thâm lẩm bẩm nói.

61. Chương 61: Họa Từ Trong Nhà

Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn bóng lưng hai vị phi tử, đường đường là hoàng phi, cư nhiên lại dùng loại thủ đoạn thấp kém này, đương nhiên, loại thủ đoạn này nhìn như bình thường, nhưng lực sát thương lại rất lớn, nếu để cho nàng định tội mình tội danh ăn cắp, còn là ăn cắp trâm vàng hoàng đế tặng cho phi tử, tất nhiên sẽ chỉ còn con đường chết! Tâm tư quả nhiên thật độc ác, muội muội của nhị phu nhân này quả thật là lắm thủ đoạn.

Hai người một đường đi tới Thần Hi cung của hoàng hậu, Bàng Lạc Tuyết cảm thấy buồn cười, hôm nay muốn ra khỏi cung sao lại khó như vậy, xem ra Cảnh Thái này với Nghi quý phi cũng có quan hệ, bằng không cũng sẽ không hồ đồ nghe theo lời dụ dỗ của Nghi quý phi đến tìm hoàng hậu.

Bàng Lạc Tuyết và Dự vương cùng ở phía sau hai người mấy bước, nhìn hai người tỷ muội tình thâm, chỉ biết cười trong lòng.

“Thần thiếp, tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Nhi thần, tham kiến mẫu hậu.”

“Tất cả đứng lên đi, hôm nay là ngày gì, mà thế nào hai vị muội muội lại qua đây.” Hoàng hậu cười hỏi.

Bàng Lạc Tuyết đứng ở một bên, đứng bên trong đám cung nữ, xa xa liếc mắt nhìn, hoàng hậu mặc y phục của hoàng hậu, trên đầu mang mũ phượng cửu vĩ, váy trên người dài thướt tha, nhụy hoa màu đỏ phối cùng gấm hoa văn chim công, kim tuyến dày đặc cùng trân châu thêu ra một con phượng xanh bích, hoa lệ không gì sánh nổi, hoàng hậu ngồi ở trên ghế phượng nhàn nhàn bưng ly trà chậm rãi uống.

“Tuyết nhi, ta không phải đã cho người tiễn người xuất cung rồi sao, thế nào nhanh như vậy lại quay lại, mau đến chỗ mẫu hậu nào.” Hoàng hậu vẫy tay với Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết mỉm cười, hành lễ đứng bên cạnh hoàng hậu. Vương quý phi cùng Nghi quý phi liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lạnh một nửa. Nhất là Nghi quý phi, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, hoàng hậu hình như rất thích nhị tiểu thư Bàng gia.

Dự vương nhìn sắc mặt hai vị quý phi có chút khó coi, mở miệng nói: “Mẫu hậu, cũng không phải đại sự gì, chính là vừa rồi ở ngự hoa viên, Vương quý phi vu tội Tuyết quận chúa trộm trâm phượng hoàng của Nghi quý phi.”

Dự vương còn chưa nói xong, hoàng hậu liền đặt ly trà thật mạnh xuống bàn trách cứ: “Nói vậy, tính nét của Tuyết nhi như thế nào bản cung cũng đã biết, chỉ là một cây trâm, nếu Tuyết nhi thích, trâm phượng cửu vĩ trên đầu của bản cung liền tháo xuống cho nàng, hà tất gì phải đi ăn cắp.”

Dự vương vội vàng nói: “Mẫu hậu bớt giận, cũng chỉ nói là vu tội.”

“Hừ, người cũng thật vô dụng, vậy mà nhìn người khác bắt nạt nữ nhi của bản cung.” Hoàng hậu hừ lạnh nói.

Ở phía sau, Vương quý phi nổi lên tầng tầng lớp lớp mồ hôi hột, lão hoàng hậu thật thiên ái tiểu tiện nhân này như vậy, đi lên phía trước cười nói: “Tỷ tỷ bớt giận, thần thiếp tự biết đã làm quận chúa hoảng sợ, vừa sai người mang một ít cống phẩm bệ hạ thưởng cho đến Quốc công phủ, cũng coi như một chút tâm ý của muội muội.”

Nghi quý phi nói: “Đúng vậy, nương nương, quý phi muội muội đã biết sai rồi, mong tỷ tỷ bớt giận, đừng quá tức giận, bệ hạ biết bọn muội làm tỷ tức giận chắc sẽ không tha thứ cho.”

“Nga? Nếu Tuyết nhi của ta vô tội, vậy ta trái lại muốn nhìn một chút là tiện tỳ nào làm cái chuyện tốt này, Tuyết nhi tới nói cho mẫu hậu biết.” Hoàng hậu nói.

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy Vương quý phi cuốn quạt siết chặt khăn tay, mà vẻ mặt Nghi quý phi chính là giận dữ bìm leo, trong lòng nàng cười tà ác, không ngờ người cũng có ngày hôm nay, đáp: “Cũng không có gì, chẳng qua là nha hoàn Cảnh Thái bên cạnh Vương quý phi thấy quý phi nương nương thật thích cây trầm phượng bát vĩ mà hoàng thượng tặng cho Nghi quý phi nương nương, cho nên nảy lên ý niệm, nàng len lén lấy cây trầm, lại vu tội lên người Tuyết nhi mà thôi.”

“Ồ tiện tỳ như vậy phải kéo ra ngoài dùng roi đánh chết mới phải, lại tới nơi này làm gì.” Hoàng hậu không hiểu nói.

“Mẫu hậu, đương nhiên là Vương quý phi cảm thấy tội của Cảnh Thái không đáng chết, cho nên Nghi quý phi nương nương đương nhiên là đến cầu tình.”

Nghe thấy Bàng Lạc Tuyết nhắc đến mình, Nghi quý phi vội vàng nói: “Muội muội cũng cảm thấy, Cảnh Thái luôn luôn cẩn trọng, hầu hạ với chủ tử cũng coi như tận tâm, cho nên lần này muội muội...”

“Câm miệng!” Hoàng hậu quát.

Nghi quý phi hoảng sợ, Vương quý phi cũng nhanh chóng quỳ xuống nói: “Nương nương bớt giận.”

“Tận tâm? Nếu như trong cung đều tận tâm như nàng, chẳng phải sẽ trở thành kẻ trộm hết sao? Huống chi, tội ăn cắp là nhỏ, vu tội cho quận chúa hoàng thất mới là lớn, như thế nào mà hai vị muội muội lại muốn sửa nội quy trong cung, còn cảm thấy bản cung quản lý có cái gì không ổn sao?” Hoàng hậu hung hăng nói.

“Thần thiếp không dám đi quá giới hạn, hoàng hậu nương nương minh xét a.” Nói xong quỳ xuống đất cúi lạy không ngừng, búi tóc cũng có chút tán loạn, cũng không quan tâm đến dáng vẻ của phi tử.

“Làm sao ở đây lại náo nhiệt như thế?” Hoàng đế mặc long bào màu vàng sáng lấp lánh, đứng phía sau là Tấn vương mặc một thân màu đỏ tía.

“Hoàng thượng cát tường.” Mọi người hành lễ.

Hoàng hậu vội vàng đứng lên nói: “Hoàng thượng thế nào lại tới đây?” Vừa nói, một bên nhìn về phía Tấn vương đứng bên cạnh.

“Cùng Tấn nhi chơi cờ, nhớ rồi thật nhiều ngày chưa đến thăm hoàng hậu, liền tới đây nhìn một cái, làm sao lại tức giận như vậy, đối với thân thể sẽ không tốt a.” Lại quay đầu nói: “Hai người các người quỳ ở đây còn bộ dáng gì nữa, vẫn chưa chịu đứng lên, thân thể hoàng hậu không tốt, các người lại làm cái gì làm nàng không vui?”

Tấn vương nâng Nghi quý phi dậy, nhìn Bàng Lạc Tuyết đứng bên cạnh hoàng hậu giống như hoa lan thẹn thùng mỹ lệ, ánh sáng trong con ngươi dần dần sâu thẳm, nữ tử này, hình như càng lúc càng đẹp chói mắt.

“Cũng không phải đại sự gì, chính là nha hoàn bên cạnh quý phi muội muội tay chân không sạch sẽ, trộm đồ của Nghi quý phi, trộm cắp còn không tính vậy mà vu tội lên người Tuyết quận chúa, chỉ là các muội muội cảm thấy quy tắc trong cung quá mức nghiêm khắc, đến nói hộ với bản cung, nói cho cùng cũng là bản cung không làm việc tốt, hay là để cho các muội muội vất vả giúp ta quản lý chuyện trong cung này đi.” Hoàng hậu vừa nói, một bên nhìn sắc mặt của hoàng đế.

Hoàng thượng nhíu mày: “Hoàng hậu nói gì vậy, nàng làm chủ nơi này, bất luận là kẻ nào cũng không thể cãi lại ý chỉ của nàng, nếu như hai người bọn họ làm nàng mất hứng, thì liền phạt là được.”

Lúc này trong bụng hoàng hậu mới thôi nóng giận, xem ra hoàng đế giống như còn chưa có ý định phế hậu, bất quá hiện tại không có cũng không đại biểu sau này sẽ không có.

Hoàng hậu hỏi: “Vậy bệ hạ cảm thấy nên xử trí tiện tỳ này như thế nào đây?”

Hoàng thượng thân nhiên nói: “Đã trộm cắp, lại vu tội cho quận chúa, dùng roi đánh chết, chặt bỏ hai tay treo ở trên tường trong cung, xem ai còn dám làm càn.”

Về mặt hoàng hậu mang ý cười, hai vị quý phi tức giận cũng không dám bộc lộ ra ngoài, nhất là Vương quý phi, tiền mất tật mang, mà hôm nay lại bị hoàng hậu làm nhục nhã.

Hoàng hậu nói: “Hoàng thượng cũng mệt mỏi rồi, ngồi xuống uống ly trà đi, thần thiếp cũng muốn nhìn một chút cây trâm này có bao nhiêu xinh đẹp, có thể làm cho hai vị muội muội đều động tâm.”

Hoàng đế ngồi ở trên ghế hơi lúng túng, chính mình chỉ chuẩn bị hai cái, cũng không chuẩn bị cho hoàng hậu, nhìn về mặt hoàng hậu bình thường nên cũng thở phào nhẹ nhõm, hài lòng gật gật đầu.

Nghi quý phi nói: “Muội muội thích, thần thiếp đã đưa cây trâm này cho muội muội.” Nói rồi tháo vòng ngọc xuống đặt vào tay Nhược Phương cô cô.

Vương quý phi không dám chậm trễ cũng tháo vòng tay xuống, nhỏ cây trâm trên đầu, đặt vào trong khay trên tay của Nhược Phương.

Nhược Phương bưng khay đến trước mặt hoàng hậu.

Hoàng hậu cầm vòng tay lên nói: “Vòng tay này bản cung thấy thật quen mắt, hình như đã từng thấy ở chỗ thái hậu, đây chính là vòng tay xanh lục nổi danh cùng huyết phách, thái hậu xuất cung vài ngày rồi, trái lại hai vị muội muội được bề hạ yêu thích.” Nói xong giơ vòng tay lên để Tuyết nhi nhìn.

Lạc Tuyết nói: “Đích thực rất đẹp, Tuyết nhi xem cũng thật là thích.”

Nghi quý phi nói: “Muội muội đưa chiếc vòng tay này cho thần thiếp, không bằng hôm nay thần thiếp liền mượn hoa hiến phật đưa cho Tuyết quận chúa.” Vương quý phi vội vàng nói: “Vòng tay hồng, vòng tay xanh, chuyện tốt thành đôi, xem như bản cung bồi thường một chút vì đã làm Tuyết quận chúa khiếp sợ.”

“Tuyết nhi sao có thể nhận đồ bề hạ thưởng cho nương nương, nương nương vạn vạn không thể làm vậy.” Về mặt Bàn Lạc Tuyết kinh sợ.

“Cái này sẽ là của Tuyết nhi.” Hoàng hậu chen miệng nói: “Đây là một chút tâm ý của hai vị quý phi, tại sao có thể cự tuyệt, ta thấy hai vị muội muội là thương người, nhận đi.” Cũng không nói lời gì trực tiếp mang lên tay Bàn Lạc Tuyết.

Hoàng hậu nhìn về mặt hai vị quý phi đau lòng, trong lòng cũng rất hài lòng.

Hôm nay Bàn Lạc Tuyết thực sự là mở mang kiến thức, vị hoàng hậu nương nương này cũng không ngại liền đem vòng ngọc truyền cho đời sau này thu vào tay, làm cho toàn bộ người ở đây cũng không nói gì. Hoàng đế không nói lời nào là bởi vì chuyện huyết phách, nên áy náy trong lòng, hai vị quý phi đương nhiên không dám nói gì, vội vàng hoàn trả còn không kịp.

Ánh mắt Bàn Lạc Tuyết dừng đưa nói: “Nương nương, trâm phượng bát vĩ này làm thật đẹp, nhìn tinh thạch năm màu phía trên thật lóa mắt.”

Hoàng hậu theo ánh mắt của Bàn Lạc Tuyết nhìn một cái, cầm lên cây trâm phượng kia, liếc mắt nhìn, đi lên phía trước hững hờ tát một cái lên mặt Vương quý phi, dùng khí lực to lớn, gương mặt kiều diễm của Vương quý phi bị lệch qua một bên.

Hoàng thượng còn chưa kịp nói gì, hoàng hậu ném trâm phượng tới dưới chân Vương quý phi quát: “Người thật to gan, ai cho người lá gan dám mang trâm phượng cứu vĩ.”

Mà bên kia, Vương quý phi vừa rồi còn lạnh nhạt cao quý đang quỳ. Giờ phút này nàng bị hoàng hậu đánh một phát, tóc cũng rối loạn, quả thực giống như một đóa hoa sen bị nước mưa vùi dập. Hiện tại hoảng sợ quỳ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng, sớm đã sợ đến hoang mang.

“Nương nương, xin người bớt giận!” Vương quý phi thấy hoàng hậu giận như muốn phát điên, không dám đến vô số cung nữ thái giám đang ở đây, vội vã quỳ gối xuống, bắt lấy vạt áo của hoàng hậu cầu khẩn nói: “Hoàng hậu bớt giận, thần thiếp tuyệt đối không dám làm ra chuyện vượt ngoài giới hạn như vậy, nhất định là có người muốn hãm hại.”

Hoàng hậu hung hăng bỏ Vương quý phi ra, bấp thết trên mặt không ngừng vắn vẹo, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Muội muội nhận được sủng ái của bệ hạ, bây giờ cũng chưa đủ sao, có phải bản cung quá nhân từ hay không, người vậy mà dám lớn mật như thế, là muốn ta chết sớm một chút, chính mình ngồi lên vị trí hoàng hậu sao? Đây là mưu nghịch!”

Hoàng hậu luôn luôn ôn hòa, ít khi lời nói mau lẹ như thế, thần sắc nghiêm nghị, nhìn tất cả mọi người đang sững sờ.

Vương quý phi vội vàng nói: “Thần thiếp không dám, thần thiếp vắn vắn không dám a!”

Nghi quý phi bên cạnh tựa hồ cũng bị khiếp sợ, quỳ rạp xuống trước mặt hoàng hậu, bộ dáng không dám lên tiếng, ở góc độ không ai thấy được, trong mắt nháy ý cười.

Dù cho hai người các nàng nơm nớp lo sợ, thế nhưng hoàng hậu lại không có một chút nguôi bớt cơn tức giận, đứng thẳng tắp, lạnh lùng nói với Vương quý phi: “Tự người nói, ai cho người lá gan, cứ nhiên dám mang trâm phượng cứu vĩ!”

Vương quý phi vào cung nhiều năm, thế nào lại không biết tính tình của hoàng hậu, lập tức quỳ trên mặt đất cầu khẩn nói: “Thần thiếp sao lại dám mang trâm phượng cứu vĩ, cái này là hôm nay bệ hạ tặng cho Nghi quý phi, tở ty thấy muội muội thích liền đưa cho thần thiếp, rõ ràng chỉ có bát vĩ.”

Nghi quý phi cúi đầu không dám nói câu nào, căn bản không có bộ dáng không ai bì nổi như vừa nãy, Vương quý phi dám mang trâm phượng cứu vĩ mà chỉ có hoàng hậu mới có thể mang, đây là đi quá giới hạn, nếu như hoàng hậu rộng lượng, chỉ cười ha ha cho qua, mà bản thân hoàng hậu lại chán ghét nữ nhân mê hoặc này, có cơ hội này đương nhiên sẽ không bỏ qua. Hiện tại sợ rằng ngay cả mình cũng sẽ bị liên lụy, hậu quả quả nhiên là ngoài sức tưởng tượng!

62. Chương 62: Gió Nổi Mây Phun

Hoàng hậu nghe Vương quý phi biện giải như vậy, chính là càng nghe càng phẫn nộ, lạnh lùng cười, khóe miệng cứng ngắc tã mị ngoắt lên, tựa như khóe miệng hở ra một lỗ hồng. Không đợi Vương quý phi nói xong, liền chợt quát lên: “Nói như vậy tất cả là lỗi của Nghi quý phi, hoàng thượng? Là bệ hạ muốn để người lên làm hoàng hậu sao?”

Trong lòng Vương quý phi hận muốn chết, nàng dám khẳng định chính là Bàng Lạc Tuyết ra tay, nếu Bàng Lạc Tuyết không động thủ, như vậy nhất định là Nghi quý phi. Trâm phượng chính là được làm từ bạc mềm tốt nhất, Bàng Lạc Tuyết thừa dịp khi mọi người không chú ý thêm một đuôi vào cây trâm phượng này! Nàng chần chờ trong nháy mắt, lại biết mình hoàn toàn không có chứng cứ, nếu như bây giờ nói ra, chỉ sợ hoàng hậu chẳng những không tin còn muốn trị nàng tội danh vu khống, bởi vì Bàng Lạc Tuyết căn bản không có lý do đi thêm đuôi vào trâm phượng, nàng cũng không phải cung phi, tại sao có thể đi hãm hại mình chứ? Dù cho nói nàng ghi hận trong lòng chuyện mình nói nàng trộm cướp, nhưng sao có thể thông minh bất kiếp tình hình mà ra tay! Nói ra chuyện hoang đường này, ngay cả Vương quý phi cũng không tin! Huống chi hoàng hậu rõ ràng là bị chọc tới chỗ đau.

Vương quý phi còn chưa mở miệng, một nha hoàn bên cạnh nàng tên là Tín Nhi đã nhào tới: “Hoàng hậu nương nương, trâm phượng của nương nương từng bị đánh rơi, chắc hẳn là khi đó bị người động tay động chân! Người không nên hiểu lầm nương nương a!”

Trong lòng Vương quý phi trầm xuống, đáng chết, nha đầu này quá ngu ngốc rồi!

Quả nhiên, hoàng hậu cười lạnh một tiếng: “Người khác vu hãm? Ở đây có mấy chục cung nhân, chẳng lẽ còn ai có thể ép buộc nàng lấy trâm phượng để mang đi hay sao! Rõ ràng là nàng có tâm tư bất kính trước, nên mới làm ra loại chuyện này, người là nha đầu bên cạnh Vương quý phi, lại còn vọng tưởng muốn trợ giúp chủ tử của người đẩy tội danh này lên người của người khác, thực sự là tội không thể tha thứ!” Nói

xong, hai hàng lông mày của nàng bỗng nhiên nhíu lại, ra lệnh: “Mau đưa nô tài lớn mật này ra, dùng roi đánh chết! Tránh cho nàng lại đi quấy nhiễu nhân tâm!”

Tín Nhi quả thực không dám tin vào lỗ tai của mình, nàng kinh hoảng nhìn Vương quý phi, nhưng mà Vương quý phi lại dùng một loại ánh mắt khiến trách nhìn nàng, lập tức lòng liền trầm xuống. Tại sao có thể như vậy? Vương quý phi rất được sủng ái, hoàng hậu nương nương cũng vẫn kính nể ba phần đối với người, hôm nay tại sao có thể tức giận như vậy... Tín Nhi không dám tin tưởng.

Bàng Lạc Tuyết tươi cười nhân nhặt, hoàng hậu hận nhất chính là Vương quý phi ỷ được sủng mà kiêu ngạo, mơ ước vị trí của hoàng hậu, chỉ thiếu một lý do dẫn lửa mà thôi, nàng tự tay mang đến cho hoàng hậu một lý do tốt như thế, nghĩ cũng biết người sẽ thu thập Vương quý phi thế nào!

Nghe lời của hoàng hậu, bọn binh lính lập tức cùng nhau tiến lên, trong nháy mắt Tín Nhi liền bị đánh vô số roi. Nghi quý phi muốn khuyên lại không dám khuyên, thấy hoàng hậu muốn đánh đến chết, không thể không lên tiếng khuyên can: “Hoàng hậu.”

“Câm miệng!” Nàng vừa mới mở miệng hoàng hậu đã gầm lên như tiếng sét. Nghi quý phi bị dọa, do dự không dám nói nữa. Ngay lúc nàng do dự, trước mắt máu thịt đã đầy dất, Tín Nhi đã bị đánh chết tại chỗ. Tín Nhi là cung nữ hồi môn, nhiều năm làm bạn cùng Vương quý phi, nàng cùng Cảnh Thái đều là phụ tá đắc lực của Vương quý phi, hôm nay chớp mắt một ngày liền hao tổn hai người, Vương quý phi không khỏi sợ đến hồn phi phách tán, thân thể tựa như bị ngâm trong băng lạnh, lạnh lẽo thấu xương, trong bụng muốn nôn, lại nôn không được, không dám nhìn thân thể Tín Nhi nhiều hơn nữa, chỉ mơ hồ liếc mắt một cái.

Mọi người nín thở, không dám thở mạnh ra một tiếng, thái giám lùi thân thể Tín Nhi ra, cúi đầu đứng ở một bên, bọn họ biết kế tiếp liền đến phiên Vương quý phi.

Hoàng hậu che mặt rơi lệ nói: “Nếu như hoàng thượng người ghét bỏ thần thiếp, chỉ cần trực tiếp phế đi vị trí hoàng hậu của thần thiếp, hà tất gì phải làm như vậy.”

Hoàng đế vội vàng an ủi nói: “Hôm nay cây trâm này là trâm sai người làm đưa cho Nghi quý phi, rõ ràng là bát vĩ.” Nói xong nhìn về phía Nghi quý phi, chẳng lẽ là Nghi quý phi cố ý hãm hại đưa cho Vương quý phi, Bàng Lạc Tuyết chỉ là một tiểu cô nương làm sao hiểu được những chuyện này, thế tử của mình cũng không phải người càn quấy, hôm nay đích thực là tức giận, suy nghĩ xong ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Nghi quý phi.

Nghi quý phi nhận được ánh mắt hoàng thượng, trong lòng thầm nghĩ không tốt, hoàng thượng luôn luôn đa nghi, chuyện này sợ là muốn hoài nghi đến mình. Nghi quý phi vừa muốn mở miệng, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Đúng lúc này, đột nhiên có một gã thái giám quỳ xuống đất: “Khởi tấu bệ hạ, hoàng hậu nương nương, nô tài là Khương Thừa của Nội Vụ phủ, nô tài đến đây lĩnh tội!”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn thái giám kia một cái, trên mặt lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ.

Hoàng đế nhíu mày: “Lĩnh tội?”

Khương thái giám cúi đầu: “Nô tài phụng mệnh phụ trách sai người đưa trâm phượng cho Nghi quý phi nương nương, thế nhưng thái giám mới tới không hiểu chuyện, vậy mà đưa trâm phượng lỗi làm cho hoàng hậu nương nương đưa cho Nghi quý phi nương nương, trâm phượng kia là giống nhau như đúc, trừ một cây là cửu vĩ một cây là bát vĩ, nô tài mới vừa biết được liền đến đây thỉnh tội với bệ hạ cùng chư vị nương nương!” Nói xong, đầu của hắn thật mạnh đập xuống mặt đất, phát ra một tiếng phanh.

Dự vương cười lạnh một tiếng, thì ra là như thế, Tấn vương này tay chân thật đúng là mau lẹ!

Bàng Lạc Tuyết lắc đầu, trâm phượng rõ ràng là chính mình động tay động chân, nhưng vị Khương công công này lại nói mang nhầm, vật của hoàng đế ban tặng, sao có thể đơn giản mang đến nhầm chứ? Chẳng qua là hắn muốn ra làm người chịu tội thay mà thôi, nguyên do là muốn xem hoàng đế cùng hoàng hậu có phải mua tướng hay không!

Hoàng đế liếc mắt nhìn Khương thái giám, lạnh lùng nói: “Chính mình đi xuống lĩnh một trăm gậy.”

Đây là muốn lấy mạng của hắn mà, nhưng mà Khương thái giám chỉ cúi đầu: “Tuân chỉ.”

Bàng Lạc Tuyết thấy một màn như vậy, không thể không bội phục Tấn vương, nhanh như vậy liền tìm được một người thích hợp, đẩy tất cả sai lầm lên trên đầu Nội Vụ phủ, quản lý của Nội Vụ phủ lại là người thân cận của Dự vương, Dự vương lại là con trai ruột của hoàng hậu, hôm nay diễn một tuồng này ngoài việc để hoàng đế xem, ngoài ra còn có một tầng ý tứ khác. Vô cùng có khả năng là Dự vương cố ý hãm hại Nghi quý phi, hơn nữa phái người mang nhảm tâm phượng, sau đó hoàng hậu sẽ mượn chuyện này để nói chuyện của mình, mang chuyện này trách tội lên trên người Nghi quý phi, chỉ là Nghi quý phi đem cây tâm đưa cho Vương quý phi mà thôi.

Bàng Lạc Tuyết thở dài, đáng tiếc, xem ra là tiếng sấm to mà giọt mưa nhỏ.

Bàng Lạc Tuyết đỡ cánh tay của hoàng hậu nói: “Mẫu hậu bớt giận, hiện tại chân tướng đã rõ ràng, ngày xuân mặt đất lạnh lẽo, mau để hai vị nương nương đứng lên đi.”

Hoàng hậu biến sắc, lập tức tỉnh táo lại, mình không thể lại nổi giận, bằng không sẽ làm cho hoàng đế nghĩ mình nói dối, nàng nghiêng răng nghiêng lợi một phen, cuối cùng đè xuống phần hận trong lòng, thay một bộ mặt bình tĩnh, tự mình đi lên phía trước, nâng trên Vương quý phi mặt đất lên: “Hôm nay là bản cung quá mức độc đoán, vậy mà hiểu lầm muội muội.”

Trong miệng Hoàng hậu nói như vậy, nhưng tất cả ôn hòa lại không thấy, chỉ còn lại ghét bỏ lạnh lẽo đến thấu xương, Vương quý phi chỉ có thể xem như không thấy, khẽ khom người, hơi hạ thấp người, cúi đầu nói: “Thần thiếp trước đó không kiểm tra kỹ, xin nương nương thứ tội.”

Hoàng hậu cười nói: “Được rồi được rồi, chẳng qua là một hồi hiểu lầm, vội vàng đứng lên đi.” Nói xong, lại sai người nâng Nghi quý phi dậy, trên mặt rất là áy náy: “Thân thể ta không tốt, tính tình cũng nóng nảy, mong hai vị muội muội rộng lượng mà bỏ qua cho.”

Hai vị phi tử cũng không thiếu một phen xin lỗi, ánh mắt hoàng đế nhìn ba người một vòng, cuối cùng giọng điệu ôn hòa nói với hoàng hậu: “Thân thể nàng không tốt, phải chú ý chăm sóc nhiều hơn. Vùng tiếp giáp mới vừa đưa đến một chút châu báu tốt nhất, liền để Vương công công đưa tới cho nàng, thấy sắc mặt của nàng không tốt như vậy, trầm nhìn cũng lo lắng.”

Hoàng hậu mỉm cười nói: “Đa tạ bệ hạ trù mền.”

Tấn vương nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, tầm mắt hai người giao nhau, cặp mắt kia của Bàng Lạc Tuyết như giếng cổ nước sâu, nhìn thanh thuần đen nhánh, lại làm cho người ta toàn thân rét lạnh. Tấn vương cúi đầu, không muốn nhìn thấy biểu tình lạnh nhạt không muốn đếm xỉa tới của đối phương.

Hắn đột nhiên trong lúc đó, liền hiểu tất cả.

Hoàng đế tự mình đỡ hoàng hậu đi nghỉ ngơi, Vương quý phi bị khiếp sợ rất lớn, được cung nữ của mình đỡ trở lại, khi Vương quý phi đi đến bên cạnh Bàng Lạc Tuyết, ngược mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt kia nói lên không ít phức tạp, là hận ý lại mang theo ba phần kinh hoàng, là sợ hãi lại lại mang theo vài phần căm hận, Bàng Lạc Tuyết cúi đầu hành lễ, “Cung tiễn nương nương.” Tươi cười lạnh nhạt mà lóa mắt.

Toàn thân Vương quý phi đều mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào người của cung nữ mới có thể miễn cưỡng đứng vững, không nói gì nữa, bước nhanh rời đi, sau chuyện này, Vương quý phi bị bệnh nặng một thời gian, đủ nằm trên giường ba tháng mới miễn cưỡng bò dậy, đương nhiên, chuyện này để nói sau đi.

Dự vương tự mình tiễn Bàng Lạc Tuyết xuất cung, Tấn vương sâu sắc nhìn nàng một cái, xoay người đỡ Nghi quý phi rời đi.

Bàng Lạc Tuyết ngồi xe ngựa, đi qua một con đường rất dài. Nàng vén màn xe lên nhìn ra phía ngoài, lối đi vốn cực kỳ sạch sẽ, ngay cả một chiếc lá cũng không nhìn thấy, cách đó không xa có một vài thái giám đang cầm chổi, cẩn thận tỉ mỉ quét sạch. Trong không gian sán sát tiếng vó ngựa hỗn loạn, nhiều lần nhiều lần đập đập trực tiếp chạy gần phía này, mặt đất cũng có chút lung lay. Bàng Lạc Tuyết hít một hơi thật sâu, mặc dù hai bên con đường này đều được đốt hương, ngay cả hương hoa ngày xuân cũng ẩn hiện.

63. Chương 63: Lo Trước Tính Sau

Bàng Lạc Tuyết về đến nhà, nhớ lại tất cả chuyện trong cung chỉ cảm thấy như một giấc mộng.

Một đường không nói chuyện.

Trở lại trong phủ đã là giờ lên đèn, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nhìn về mặt Bàng Lạc Tuyết mệt mỏi vội vàng bừng nước nóng rửa mặt tối.

Lúc dòng nước ấm áp chạm vào làn da, Bàng Lạc Tuyết mới cảm giác được mình còn sống, rửa tay, xoa ngực của chính mình, rõ ràng có thể cảm nhận được tim đang đập, Bàng Lạc Tuyết lại cảm giác tâm của mình so với ai khác đều bằng lạnh hơn.

“Tiểu thư, Sở công tử đã đến, hôm nay tiểu thư mệt mỏi, còn muốn đi học sao?” Liên Diệp hỏi.

“Đương nhiên phải đi, đợi các người chuẩn bị một chút món ăn ngon miệng, mang một bình rượu đến phía sau viện, ta cùng với Sở công tử cùng nhau ăn cơm, Liên Ngẫu mang thuốc bổ đến chỗ lão phu nhân cùng mẫu thân.” Bàng Lạc Tuyết phân phó nói.

Liên Diệp Liên Ngẫu vội vàng đi làm.

Bàng Lạc Tuyết đi trên đường trước hậu viện, quả nhiên Sở Mộc Dương đã sửa lại hoa viên một lần nữa, dựa theo bố trí ngũ hành bát quái, nếu như người không hiểu cực dễ lạc đường ra không được, mặc dù chỉ là một đoạn đường ngắn, thế nhưng bố trí thật hoàn mỹ, nếu không phải kiếp trước vì giúp đỡ Tấn vương chiến đấu, nàng cũng sẽ không học thuật ngũ hành bát quái, mặc dù chỉ là học lướt qua, thế nhưng đối với Sở Mộc Dương điểm này vẫn là đủ rồi.

Bàng Lạc Tuyết một đường dựa theo quy củ mà đi, đi qua rừng cây, Sở Mộc Dương đang ở trước phòng khách thưởng thức một bức họa, Bàng Lạc Tuyết đi tới phía sau lưng nói: “Mộc Dương sư phụ thật có nhã hứng, có lẽ là đồ nhi để người chờ lâu.”

Sở Mộc Dương xoay người nói: “Hôm nay mới biết được Tuyết nhi của chúng ta họa kỹ còn gì bằng, phúc cảnh xuân đồ này ý cảnh thật cao thâm a.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười: “Chẳng qua chỉ là một bức họa xấu xí, miễn cưỡng chỉ có thể nhìn, có phải ý cảnh gì đâu. Thuật ngũ hành bát quái của sư phụ cũng không tệ nha.”

“Nga? Tuyết nhi cảm thấy không tệ, thế nhưng sư phụ lại không cho là như vậy.”

Bàng Lạc Tuyết nhún mày “Vì sao?”

“Nếu là ta vốn là có thể dễ dàng đến đây, lúc này người hẳn là còn đang trong rừng cây tìm lối ra mới phải.”

“Vậy ý của sư phụ chính là khen Tuyết nhi quá thông minh.” Bàng Lạc Tuyết che mặt khổ não.

Sở Mộc Dương lắc đầu, nha đầu này quả nhiên là tiểu quỷ, ho một tiếng: “Hôm nay ta là tới kiểm tra người học thế nào?”

Bàng Lạc Tuyết cũng không nao loạn, ngồi ngay ngắn, chuyên tâm viết bài.

Sở Mộc Dương kinh ngạc, biết nha đầu này thông minh, nhưng cái gì cũng không làm khó được nàng. Thế là tỉ mỉ giảng giải các loại tập tính khác nhau của thảo dược và phương pháp trồng cho nàng, thân là thầy thuốc, không chỉ phải biết y thuật chữa bệnh, phải hiểu được thảo dược, càng phải biết trồng thảo dược.

Bàng Lạc Tuyết chuyên tâm nghe hẳn giảng giải, lấy được từ chỗ hẳn không ít thảo dược quý hiếm, cho mình nghiên cứu, trước khi đi, còn lưu lại một bao dược thảo, để khảo nghiệm Bàng Lạc Tuyết trồng thảo dược, cần phải dùng tâm lương khổ.

Thầy trò hai người uống cạn mấy chén, Bàng Lạc Tuyết cáo từ, để lại Sở Mộc Dương nghỉ ngơi.

Trở lại Lạc Tuyết các.

Bàng Lạc Tuyết nhấc cổ tay áo lên, tháo chiếc vòng bóng xanh hoàng hậu tặng xuống, dưới ánh nến xem, không hổ là tinh thạch nổi danh cùng huyết phách truyền lại cho đời sau, lần đầu tiên nhìn thấy, mắt liền bị màu lục hấp dẫn.

Đặt trên bàn, vén ống tay áo lên, lấy huyết phách trên cánh tay ra, vì không muốn người khác nhìn thấy, Bàng Lạc Tuyết đã mang nó lên tận trên cánh tay, bây giờ lấy xuống, trên cánh tay giữ lại ấn ký thật sâu. Bất quá Bàng Lạc Tuyết cảm thấy đáng giá, hai vòng tay nổi danh nhất trên đời bây giờ đều thu được vào tay trên danh nghĩa của mình. Lúc cuối Tấn vương nhặt trâm phượng bát đuôi bị cắt vỡ đặt vào tay của Bàng Lạc Tuyết liền đi, điểm này làm cho Bàng Lạc Tuyết rất nghi hoặc, hẳn rốt cuộc là có ý gì. Bất quá vật đã tới tay, không cần cũng không được, tuy rằng mình có sự nghiệp to lớn, nhưng việc cần cù tiết kiệm nàng cũng hiểu, ngày mai đưa cây trâm này đến Lâm Lang các để chế tạo thêm, nhất định sẽ là vật phẩm làm cho tiểu thư khuê các cả kinh thành đều muốn cướp giật món trang sức này về.

Bàng Lạc Tuyết cố suy nghĩ về hình dáng của cây trâm, không nhìn tới bên dưới ánh nến yếu ớt, ánh sáng hai màu hồng lục giao nhau hiện ra những đường nét tinh tế.

Trong hoàng cung

Hoàng hậu đã như nguyện ý thu thập được Vương quý phi cùng Nghi quý phi, đương nhiên an ổn ngủ ngon giấc, lại phân phó Nhược Phương đến khổ phòng tìm bảo bối tới đặt ở dưới gối, mới để Nhược Phương lui ra, lên giường đi ngủ.

Hoàng hậu vừa ngủ say, liền có một ả cung nữ thừa dịp bóng đêm lặng lẽ từ trong cánh cửa Thần Hi cung chạy ra ngoài, hoàng hậu nằm ở trên giường vừa ngủ say liền mở mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm bức màn, trong mắt tràn ra sát ý nhẹ nhẹ.

Trong Khôn Ninh cung.

Vương Nhược Dao trở lại trong cung, liền bắt đầu giận dữ, đập bình hoa tan tành, nô tài quỳ đầy đất không dám thở mạnh ra, chỉ chờ nàng đập mệt mỏi, mới ngồi xuống.

“Dọn dẹp sạch sẽ, đều rút ra ngoài.” Vương quý phi quát.

Nô tài không dám chậm trễ, lập tức bắt tay vào làm dọn dẹp sạch sẽ rồi lui xuống.

Vương Nhược Dao ngồi ở trên giường, hôm nay tổn thất lớn nhất chính là nàng, vòng tay của mình phải tặng cho con tiện nhân Bàng Lạc Tuyết kia, ngay cả cung nữ thiếp thân của mình cũng bị hoàng hậu kiếm có đánh chết, lão hoàng hậu này thật cho là mình có thể ở trên hậu vị được lâu sao, chờ nàng có thể thuận lợi mang thai đứa nhỏ, hậu vị này nhất định là của nàng, còn vị trí thái tử nhất định sẽ là của con nàng, nàng không phải là không hoài nghi Nghi quý phi, mặt ngoài nữ nhân này xem ra khiêm tốn ôn hòa, trên thực tế lại âm hiểm độc ác, nàng ta cùng mình giao hảo chẳng qua là vì có Tấn vương lót đường, chính mình bây giờ được bề hạ cung chiều, không lo tương lai không có đứa nhỏ. Hai lão già này thật cho là bản cung là đồ ngọc sao. Muốn ta làm giá ý cho các người, có phần quá tự cho mình là nhất rồi.

“Nương nương, nô tỳ có việc bẩm báo.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của Chu công công.

Vương Nhược Dao không vui, đã trễ thế này còn nhiều chuyện như vậy: “Vào đi.”

Chu công công vào cửa nói: “Nô tài thỉnh an nương nương.”

“Chuyện gì.”

“Hồi nương nương, cung nữ mà chúng ta phái đến Thần Hi cung nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo với nương nương.”

“Cho nàng vào.”

“Dạ!”

Chỉ chốc lát sau, liền có một cung nữ theo Chu công công tiến vào.

“Nô tỳ tham kiến nương nương.”

“Lục Hà, thế nhưng hoàng hậu có chuyện gì.” Vương quý phi nói.

Lục Hà nhỏ giọng nói: “Hồi nương nương, hôm nay nữ tỳ phát hiện, Nhược Phương cô cô lấy ra từ kho phòng một cái hộp.”

“Chuyện này có cái gì kỳ quái đâu.” Vương quý phi không vui.

“Nương nương, trong cái hộp kia trang thế nhưng là huyết phách.” Lục Hà kiên định nói.

“Huyết phách?” Vương quý phi hỏi, lại cúi đầu thì thào tự nói: “Không có khả năng a, lúc đó bệ hạ đã sai người đập vỡ huyết phách, việc này chính là mình xúi giục, chính mình đương nhiên rõ ràng, tại sao có thể có huyết phách thứ hai?”

Vương quý phi nhìn về phía Lục Hà nói: “Người đã thấy rõ ràng sao?”

“Hồi nương nương, nô tỳ thấy đích thực là thực, màu sắc kia nhất định là huyết phách không thể nghi ngờ.” Lục Hà đáp.

“Chẳng trách năm đó hoàng hậu dễ dàng thỏa hiệp như vậy, hóa ra là tìm hàng giả đến thay thế, chẳng trách chuyện năm đó có chút kỳ quặc. Người đã nhìn thấy hoàng hậu giấu huyết phách ở nơi nào?”

“Ngay dưới gối của hoàng hậu.”

Vương quý phi gật gật đầu, phân phó nói: “Mấy ngày nữa, người hãy để ý, nhìn xem hoàng hậu có duy trì như vậy hay không.”

Lục Hà gật đầu.

Vương quý phi phân phó Chu công công thưởng cho nàng một thỏi hoàng kim, Lục Hà cảm thấy mỹ mãn xin cáo lui.

Hừ, rất tốt, hoàng hậu nương nương quả nhiên nhiều thủ đoạn, bất quá nếu là mình bắt đúng thời cơ, sợ là vị trí này của hoàng hậu sẽ phải tràn ngập nguy cơ, nghĩ đến điểm này, Vương Nhược Dao liền cảm thấy vui sướng hơn rất nhiều, hôm nay phải chịu khuất nhục, ngày khác nhất định phải bắt các nàng hoàn trả lại gấp đôi.

Nói xong, liền nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Ban đêm trong hoàng cung, yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có một chút tiếng côn trùng kêu mỗi ngày, một ngày một đêm tính toán.

Thiên Hi cung.

Nghi quý phi ngồi ở trên giường quý phi, tỉ mỉ nhớ lại chuyện ngày hôm nay, nàng cảm thấy có chút kỳ quặc, nàng không quen nhìn Vương quý phi được sủng mà kiêu, thế nhưng càng không muốn nhìn thấy hoàng hậu đắc ý, dù sao hoàng hậu có con trai, Vương quý phi nàng vẫn còn hữu dụng, hôm nay khi nàng nhìn thấy cây trâm bị thêm một đuôi, nàng liền mượn hoa hiến phật tặng chiếc vòng ra ngoài.

Vương Nhược Dao này thật cho là bản cung là người mù sao, nàng muốn để thứ nữ Bàng quốc công gả cho con trai của mình, nếu là trước đây nàng sẽ suy nghĩ một chút, thế nhưng hiện tại Bàng Lạc Vũ liền không có cơ hội này, mẫu đơn yến lần trước đã bị hoàng hậu xử phạt, nữ tử như vậy đối với đại nghiệp của hoàng nhi không có bất kỳ chỗ tốt nào, ngược lại là trở buột.

Chỉ là chuyện hôm nay rốt cuộc là người nào gây nên đây, nếu như nói là Bàng Lạc Tuyết, tiểu cô nương này tâm tư chân thật cũng thâm trầm một chút, nhưng nàng cũng không tiếp xúc lâu với cây trâm, làm sao sẽ thêm vào đây, không, không phải là nàng. Nữ hài tử này, thông minh lanh lợi, lại được hoàng hậu thích, thêm xuất thân danh môn, so với Bàng Lạc Vũ không biết tốt hơn bao nhiêu lần, nữ tử như vậy mới xứng đôi với Tấn nhi của mình, tuy nói bây giờ hoàng đế chưa sắc lập vị trí thái tử, thế nhưng Triệu Chính Dương con của hoàng hậu đã được phong làm Dự vương, mặc dù hoàng nhi của mình cũng được phong làm Tấn vương, thế nhưng dù sao không có chức quyền, có thể thấy hoàng thượng vẫn để ý đứa nhỏ của hoàng hậu hơn, không, không được, nàng nhất định phải làm cho con của mình leo lên hoàng vị, như vậy mới có thể bảo hộ được mình và tôn vinh gia tộc. Bàng Lạc Tuyết thật là một quân cờ tốt, nữ tử như vậy mới là trợ lực với đại nghiệp của Tấn vương.

Nghi quý phi nắm bàn tay mình thật chặt, cô bé này nàng đã định rồi, nhất định phải để Tần nhi lấy được trái tim của nàng, như vậy mới có thể tiến thêm một bước để hoàng đế tứ hôn*, đích nữ Bàng quốc công gia, đương nhiên không thể tùy tiện thu vào tay.

Tứ hôn: Ban hôn ước.

Nghi quý phi lười biếng cười, hôm nay nhìn Vương quý phi mất đi phụ tá đắc lực, thật đúng là không tệ, nữ nhân này ỷ vào chính mình trẻ tuổi liền hết sức lỏng lỏng, nếu không phải nàng còn có chút tác dụng, đã sớm xé rách da mặt của nàng, quả nhiên còn không biết xấu hổ. Bất quá, hôm nay nàng phát hiện, có lẽ nàng là một lựa chọn rất tốt.

Tại trong hoàn cung, con nối dõi phải là con của nữ nhân đứng đầu, mà Vương Nhược Dao, mặc dù được sủng ái, nhưng sợ là phúc phận không có nhiều như vậy.

64. Chương 64

Một đêm mộng đẹp, sáng sớm tinh thần Bàng Lạc Tuyết có vẻ sáng láng, tùy tiện ăn chút gì đó, đi đến chỗ lão phu nhân thỉnh an, lại thuận tiện đến chỗ Dương thị thăm Lạc Bồng, thấy nàng vẫn là một bộ dáng cẩn thận từng li từng tí, cũng không nói thêm cái gì, liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc bên cạnh nàng một cái, dặn Tử Tước mấy câu liền đi.

Bàng Lạc Tuyết phân phó Liên Ngẫu cùng Liên Diệp lấy những sổ sách mấy ngày gần đây ra xem, vừa mới ngồi xuống thời gian không tới một nén nhang. Thích Dao xem chỗ này như chỗ không người đi tới gian phòng của Bàng Lạc Tuyết, tự mình rót một ly trà chậm rãi uống.

“Nghe nói hôm qua muội tiến cung mang về được không ít bảo bối?” Thích Dao lười biếng hỏi.

“Thiếu chút nữa mạng cũng không còn, còn hiếm lạ những thứ bảo bối kia làm gì, tỷ tỷ thật không thương xót ta. Mấy thứ ấy được để trong cái hộp ngay trên bàn, tỷ xem một chút xem có đáng mừng hay không?”

“Muội làm trò, bản lĩnh của Tuyết nhi ta còn không rõ ràng sao, cùng lắm thì cướp đại lao thôi.” Lời nói của Thích Dao cũng không có một chút để ý, nhưng ánh mắt lại không nhịn được quan sát trên dưới Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết che miệng cười trộm, thầm nghĩ, tỷ cũng biết thương tiếc ta, cái tên mạnh miệng mềm lòng: “Thật ra hôm qua trái lại có chút chiếm tiện nghi, Vương quý phi kia tâm tư ác độc, bất quá, Bàng Lạc Tuyết ta cũng không để cho bọn họ chiếm được nửa phần tiện nghi. Trái lại được vòng ngọc tốt nhất trên đời này, cái vòng xanh kia tỷ có thể cầm đi, bất quá huyết phách cần phải lưu lại cho muội.”

Thích Dao nhíu mày, bàn tay trắng nõn cầm huyết phách lên, hí mắt nhìn, lại duỗi tay ra cầm lấy chiếc vòng xanh, “Quả thật là không tệ, không hổ là vòng tay được lưu truyền trăm năm, tự muội cất giữ đi, vật như vậy cũng không có nhiều, ta là một người tập võ dùng cái này làm gì, bình thường muội đưa tới những thứ ấy ta cũng cảm thấy ràng buộc.” Thích Dao oán giận nói.

“Nữ nhân đều vì tướng mạo của mình mà vui vẻ, sợ là Dao tỷ tỷ còn chưa tìm được thứ làm cho tâm mình động.” Bàng Lạc Tuyết nói lời dí dỏm lại không chú ý tới mặt Thích Dao hơi đỏ.

“Hôm nay, có người trả ngàn lượng hoàng kim để muội đàn một bản, Tuyết nhi có bằng lòng hay không?” Thích Dao hỏi.

“Nga? Là ai có nhã hứng tốt như vậy?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

Thích Dao bình tĩnh nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết nói: “Chính là Dự vương điện hạ.”

Thân thể Bàng Lạc Tuyết hơi khẽ động, trong lòng không ngừng rét lạnh, quả nhiên nam tử đều bạc tình, nào có người nào toàn tâm toàn ý vĩnh hằng, lạnh lùng nói: “Cứ tự nhiên, nếu Dự vương điện hạ bỏ ra số tiền kia, chúng ta làm ăn, làm sao không nắm lấy chứ.”

Thích Dao nhíu mày.

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu hầu hạ Bàn Lạc Tuyết mặc y phục bình thường ra ngoài. Lại để nàng mang khăn che mặt đỡ nàng ra.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Từ hôm nay trở đi Liên Ngẫu người cùng Liên Diệp cần phải mua thêm nhiều cửa hàng lương thực, hiểu chưa?”

“Biết, tỷ tỷ.”

“Tuyệt nhi, vì sao phải mua thêm? Bây giờ sản nghiệp của chúng ta đã là số một.” Thích Dao không hiểu.

“Không, còn chưa đủ, chúng ta phải có đầy đủ vốn liếng, mới có thể có nhiều lợi thế hơn, bằng không, chỉ có thể mặc cho người ta xâm chiếm. Dao tỷ tỷ, tỷ chỉ cần phụ trách tốt việc tìm hiểu tin tức, kiếm tiền đã có bọn họ.” Bàn Lạc Tuyết nói.

Thích Dao gật gật đầu. Hai người cùng lên xe ngựa

Lúc này Bàn Lạc Tuyết cũng không biết tình huống của mình rốt cuộc là làm sao, trong lòng lại cảm giác như có người dùng tay xé rách, nếu nói tình cảm của mình đối với Dự vương một chút cũng không có, đó là không có khả năng, nàng biết được hẳn đến Thúc Vi lâu nghe cầm, trong lòng đột nhiên đau xót.

Bàn Lạc Tuyết cười tự giễu, quả thực người cố chấp với cảm tình như nàng cũng bị cảm động, nhược điểm lớn nhất của nữ nhân nguồn gốc chính là nam nhân, mà nam nhân thường chỉ hay mưu cầu danh lợi!

Thích Dao nhìn Bàn Lạc Tuyết, bỗng nhiên thân thủ cầm tay nàng, cười nói: “Tuyệt nhi đang suy nghĩ gì vậy?”

Bàn Lạc Tuyết hoàn hồn, nhìn vẻ mặt Thích Dao lo lắng, thân thủ vỗ vỗ tay nàng: “Muội đang suy nghĩ, ngày xuân cũng sắp trôi qua, mùa hè liền tới, thời gian trôi qua thật đúng là rất nhanh!”

“Đúng vậy, ngày bất tri bất giác cũng lặng lẽ chạy trốn, nhìn sản nghiệp trên tay chúng ta càng lúc càng lớn, đối với tương lai mới có thể nắm chắc hơn, trọng yếu hơn là, ta muốn cho Tấn vương nợ máu trả bằng máu!” Thích Dao nảy sinh ác độc nói.

“Đây là tự nhiên, bọn họ muốn chạy cũng không thoát.” Bàn Lạc Tuyết hung hăng nắm khăn tay của mình.

Xe ngựa không nhanh không chậm đi về phía trước, dừng ở cửa sau Thúc Vi lâu, Thích Dao xoay người nhảy xuống xe ngựa, tay đỡ Bàn Lạc Tuyết xuống xe, Tiết ma ma sớm đã chờ ở cửa, thấy hai người đến liền nhanh miệng nói: “Lâu chủ, Dự vương điện hạ đã ở trong gian phòng mẫu đơn kia chờ Như Yên cô nương.”

Thích Dao gật gật đầu, Bàn Lạc Tuyết cho Tiết ma ma đến phòng Thích Dao mang đàn vào trong phòng, nàng sau đó liền đi đến.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Dự vương có để lộ ý tứ gì không? Muội nghĩ hẳn sẽ không đơn giản tới nghe cảm như vậy, sợ là có nguyên nhân khác.”

Thích Dao cười lạnh: “Từ khi Thúc Vi lâu khai trương, đây chính là nơi tiêu tiền lớn nhất kinh thành, con cháu hoàng thất ai mà không đến xem, nhất là hiện tại sản nghiệp trên danh nghĩa của Thúc Vi lâu không nhỏ, người nào lại không động tâm chứ, chính bản thân Tấn vương còn thường xuyên tới đây nghe đàn mà.”

“Hắn muốn đến, cũng phải nhìn xem chúng ta có đáp ứng hay không, đúng rồi, nói cho Nguyệt Như biết, cần phải vững vàng nắm chặt tâm của quần gia Tấn vương, tỷ cũng tìm thời gian hợp lý truyền đến tai quần gia phụ nhân, nhớ kỹ đừng cho bà ta biết là Nguyệt Như, đừng làm thương tổn đến nàng.” Bàn Lạc Tuyết an bài.

“Cái này đương nhiên, người ở chỗ của ta, nếu có bị thương, ta cũng sẽ đau lòng nha. Được rồi, chúng ta cũng nên tiến vào, sợ là đã để quý khách đợi lâu.” Thích Dao nói.

Bàn Lạc Tuyết gật gật đầu, cùng đi vào với Thích Dao, đi đến sảnh mẫu đơn, Dự vương điện hạ cũng thật có ý tứ, mẫu thân hẳn yêu nhất là mẫu đơn, hẳn cũng là một người con có hiếu, nên sảnh nhiều như vậy lại không chọn, lại cố tình chọn sảnh này.

Thích Dao dẫn đầu gõ cửa, đẩy cửa đi vào, quả nhiên thấy Dự vương cùng Nam Cung Trạch, Tô Ấp, Lâm Thanh ngồi ở nơi đó. Thích Dao che mắt tầm mắt của Bằng Lạc Tuyết, cho nên Bằng Lạc Tuyết không nhìn thấy ca ca Bằng Sách của mình cũng ở trong đó, hoàn hảo Bằng Lạc Tuyết chưa bao giờ để lộ diện mạo chân thực của mình, bằng không lão ca ca nhà mình, sao có thể tha cho nàng.

Thích Dao nói: “Nô gia tham kiến các vị công tử, còn tưởng rằng hôm nay chỉ có Dự vương điện hạ đến, cũng không nghĩ mấy vị công tử cũng nể tình như vậy, tất cả đều tới.”

Tô Ấp vĩnh viễn là bộ dạng bất cần đời, “Đây đều là do Dao lâu chủ biết làm ăn a, từ sau khi bản công tử nghe Như Yên cô nương đàn liên ngày nhớ đêm mong a.”

Thích Dao cầm cây quạt che miệng cười, “Ta thấy cũng không hản vậy đi.”

“Nga? Làm sao có thể nói như vậy?” Tô Ấp hỏi.

Thích Dao trêu ghẹo nói: “Lời này của Tô công tử nói thật là chưa thành tâm a, phải biết rằng quy củ của Thúy Vi lâu chúng ta rất nghiêm, mặc dù Như Yên cô nương mỗi tháng chỉ đàn một lần cầm, thế nhưng theo ta được biết, hôm nay tiền chính là Dự vương điện hạ trả, nói cũng đúng, mỗi lần công tử đều phải như vậy, nô gia liền hoài nghi tâm của công tử a.”

Thích Dao nói nửa thật nửa giả, làm cho Tô Ấp cảm thấy lúng túng, Lâm Thanh giúp đỡ nói: “Tài đánh đàn của Như Yên cô nương đích thực cao siêu, hôm nay chúng ta cũng là được Dự vương mời đi tới nơi này, đã đắc tội nhiều chỗ mong lâu chủ rộng lượng bỏ qua.”

Quả nhiên Thích Dao đỏ mặt: “Thúy Vi lâu của chúng ta mở cửa làm ăn, đương nhiên khách quan nói cái gì thì là cái đấy, Lâm công tử thật biết nói đùa.”

Bằng Lạc Tuyết đi tới trước cầm đài, ngẩng đầu nhìn thấy đại ca của mình, cũng ở nơi đó nhàn nhã uống rượu, bị hoảng sợ, cũng đúng, ca ca nhà mình chính là bằng hữu tốt cùng Dự vương, hừ, bọn nam nhân không đáng tin này trái lại cũng thật biết hưởng thụ, mà trong phòng này không có cô nương bồi rượu, làm tâm tư hơi thất lạc của Bằng Lạc Tuyết có chút dễ chịu, nhìn thấy đại ca nhà mình khoan thai uống rượu, thật muốn đi qua đập hấn hai cái.

Dự vương nhìn Như Yên đang điều chỉnh thử dây đàn, chân mày cau lại nói: “Như Yên cô nương nhìn kỹ thật giống một vị bạn cũ của tại hạ.”

Bằng Lạc Tuyết cả kinh, chẳng lẽ là đã bị phát hiện.

Mấy người khác nhìn sang, chỉ có Nam Cung Trạch là nhíu mày, Tô Ấp cùng đại ca nhà mình hoàn toàn là một bộ dáng không liên quan, Bằng Lạc Tuyết tức giận chỉ muốn cởi giày đi đánh bọn họ.

“Chẳng lẽ Chính Dương huynh đã coi trọng cô nương nhà ai, cho nên cảm thấy giống, ta cũng rất hiếu kỳ, lúc nào thì Như Yên cô nương mới có thể tháo mặt nạ xuống, để chúng ta thấy được dung mạo chứ.” Tô Ấp hiếu kỳ nói.

Bằng Lạc Tuyết nói: “Đa tạ các vị công tử đã để ý, chỉ là tiểu nữ tử có nguyên tắc của mình, mạng che mặt không thể tháo xuống, trừ phi tiểu nữ gặp được người ngưỡng mộ trong lòng kia, bằng không thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Các vị này cũng đều là công tử thế gia, sao có thể làm khó xử hai tiểu cô nương.

“Như vậy cũng được, chỉ là Như Yên tiểu thư cảm thấy Dự vương điện hạ như thế nào đây, có thể làm tri kỷ của ngươi không?” Tô Ấp nói.

Bằng Lạc Tuyết ngẩng đầu, Dự vương nhìn qua, ánh mắt lạnh lạnh của Bằng Lạc Tuyết rơi vào trong mắt Dự vương. Dự vương cười nhạt một cái, mình đã có thể xác nhận nàng chính là Bằng Lạc Tuyết, thật là thú vị, đại tiểu thư Bằng gia vậy mà đến đây đàn, sợ là lâu chủ của nơi này dính líu cùng nàng không phải là ít, ai là chủ tử còn chưa biết a, thật là thú vị.

Dự vương nói: “Không biết Dao lâu chủ có thể nguyện ý bán Thúy Vi lâu này cho tại hạ hay không, bao nhiêu tiền, ngài cứ ra giá?”

Thích Dao nhíu mày: “Đa tạ điện hạ đã để ý cái quán nhỏ của nô gia, chỉ bất quá, nô gia chỉ có một mình tại nơi kinh thành, chỉ biết sống nương tựa vào Thúy Vi lâu này, chắc hẳn Dự vương điện hạ đương nhiên hiểu được cuộc sống của dân thường không dễ, lâu này ta sẽ không bán.”

Dự vương uống rượu không nói lời nào, trong nháy mắt trong phòng yên tĩnh lại.

Thích Dao nắm cây quạt trong tay thật chặt.

Bàng Lạc Tuyết đứng dậy đi đến bên cạnh Thích Dao nhìn Dự vương một cái nói: “Lâu chủ, các vị công tử đều là hào môn thế gia, nhất là Dự vương điện hạ lại là hậu duệ hoàng thất quý tộc, sao có thể đi ép buộc người của Thúy Vi lâu, lâu chủ không cần khẩn trương, chắc hẳn Dự vương điện hạ cũng chỉ là hỏi một chút, cũng không có ý tứ này, phải biết rằng thành viên trong hoàng thất mở tửu quán, nếu như bệ hạ biết, sợ là sẽ phải bị trách phạt.”

Thích Dao yên tâm không còn khẩn trương nữa, gật gật đầu: “Vương gia thật là, sao không nói rõ ràng, làm dọa nô gia một hồi.”

Dự vương nghe vậy chỉ cười tà mị: “Đều do bản vương không đúng, bản vương tự phạt một chén, Dao lâu chủ đừng nên chấp nhặt cùng tại hạ, hôm nay bản vương cũng chỉ là tới nghe cầm, cũng đều tại tên hỗn đản Tô Ấp này, mỗi ngày đều ở bên cạnh bản vương khen Như Yên cô nương cầm kỹ cao siêu, hôm nay bản vương liền trả gấp mười lần so với giá bình thường, xem như bồi tội cho Dao lâu chủ.”

Tô Ấp phun ra một ngụm rượu: “Chính Dương, người điên rồi.”

Dự vương lạnh lùng nhìn hắn một cái, Tô Ấp mắt trợn trắng, trong lòng nói, chẳng lẽ là Chính Dương coi trọng Như Yên cô nương? Không đúng a, Chính Dương không phải là người không gần nữ sắc sao?

Bàng Lạc Tuyết cầm đàn bên cạnh lên, thân thủ di chuyển trên dây đàn.

“Cách hoa mới nghỉ ngơi liềm tiêm mưa, một tiếng trong nháy mắt hồn không nói gì. Lương yên tự song về, trường điều đưa tình thù.”

Tiểu bình sơn sắc xa, trang mỏng chì hoa cạn. Một mình lập dao giai, thấu hàn kim lữ hải.

Tinh liềm một mảnh thương tâm bạch, vân hoàn hương sương mù thành xa cách. Không nói gì hỏi thêm y, đồng âm nguyệt đã tây.

Gió tây minh lạc vĩ, không được sầu người ngủ. Chỉ là năm ngoái thu, thế nào lệ dục lưu.”

“Ba ba ba!” Dự vương vỗ tay nói: “Quả thật là giá tiền này thật đáng giá, bản vương bái phục. Mong rằng sau này Dao lâu chủ không nên đóng cửa, luôn làm ăn phát đạt.” Dự vương nửa thật nửa giả nói.

Thích Dao mắt trợn trắng một cái, thầm nghĩ đây là đương nhiên, Thúy Vi lâu này đã không còn là Di Hồng viện lúc trước.

Bàng Lạc Tuyết lại đàn thêm một khúc xem như cảm tạ, Thích Dao cùng cạn chúc mấy chén, xem như là kết thêm bằng hữu.

Bàng Lạc Tuyết hành lễ xin cáo lui, Thích Dao nói: “Dự vương này xác thực lợi hại, những hoàng tử này không biết thế nào, đều nhăm vào gia nghiệp của chúng ta.”

“Hoàng tử là thấy Thúy Vi lâu của chúng ta là nơi thu tin tức tốt, đương nhiên là miếng thịt béo bở, bọn họ đều muốn cắn một ngụm, chỉ là miếng thịt này có độc, bọn họ phải nuốt xuống mới được.” Bàng Lạc Tuyết cười giả dối, mắt nheo lại cực kỳ giống một tiểu hồ li.

65. Chương 65: Tổ Chức Sát Thủ

Hoàng cung.

Hoàng hậu tỉ mỉ xoa vòng tay, Nhược Phương đứng ở một bên bưng khay thuốc của Bàn Lạc Tuyết chuẩn bị, hoàng hậu nhìn vòng tay, đôi mắt lạnh lùng nói: “Thế nào, nàng đã tiết lộ tin tức cho tiện nhân Vương Nhược Dao kia rồi sao?”

“Dạ, nô tỳ vẫn phải người theo dõi, thấy nàng tiến vào Khôn Ninh cung, tỳ nữ bên trong đích xác nghe thấy hai chữ huyết phách, sợ là nương nương đang đi tìm hiểu chuyện này.”

“Hừ, tiện tỳ này, xem ra chuyện huyết phách lúc trước quả thật không phải đơn giản là nàng chỉ gặp mộng như vậy, vẫn là nhờ có Tuyết nhi, bằng không bản cung cũng không thấy được ảo diệu bên trong, nha đầu này quả nhiên là một cứu tinh, ta thấy Chính Dương cũng rất thích nha đầu này, nha đầu này cũng rất hợp mắt bản cung.” Hoàng hậu lộ ra nụ cười từ ái.

Ánh mắt Nhược Phương mơ hồ, quả nhiên quận chúa có thủ đoạn thật cao siêu, hoàng hậu khó khăn như vậy cũng bị nàng làm cho dễ chịu. Cầm chén thuốc đưa tới tay hoàng hậu: “Nương nương, đây là thuốc quận chúa để lại, nô tỳ cũng tìm người xem qua phương thuốc, đích thực là phương thuốc cổ truyền khó có được, đối với thân thể nương nương vô cùng hữu ích, có thể thấy quận chúa quả nhiên là đau lòng cho hoàng hậu nương nương, nương nương, thuốc này đã nguội, nương nương có thể uống vào, Tuyết quận chúa nói không sai, nếu như nương nương lại sinh được con nối dõi, đối với Dự vương điện hạ cũng thật hữu ích.”

Hoàng hậu như có điều suy nghĩ, bưng chén thuốc lên uống xong: “Thuốc này thực sự rất đáng.”

Nhược Phương vội vàng bưng lên một mâm điểm tâm hình dáng hoa đào: “Quận chúa nói, thuốc này có chút đắng, bất quá sáng nay quận chúa cho người đưa tới những món điểm tâm ngọt này, nô tỳ thấy những điểm tâm này thực sự rất đẹp mắt, quận chúa nói là mang đến cho hoàng hậu dùng sau khi uống thuốc, điểm tâm này đều là nàng sai người dùng thuốc đông y chế thành, có thể thúc đẩy thân thể hoàng hậu nhanh khôi phục, lại sẽ không cảm thấy đau mỗi, sau khi nương nương uống thuốc có thể ăn, nương nương không ngại nếm thử xem.”

Hoàng hậu nhìn trong đĩa thấy từng viên điểm tâm trong suốt hình dạng hoa đào, trong lòng cực thích, cầm một viên lên bỏ vào trong miệng, vào miệng liền tan, thơm ngọt ngon miệng lại cảm một viên: “Không biết cái này Tuyết nhi làm như thế nào, quả nhiên không có một chút mùi thuốc nào, chỉ có hoa đào thơm ngọt, Nhược Phương người cũng nếm thử đi.”

Nhược Phương cầm một viên ăn thử, gật gật đầu: “Quận chúa quả nhiên khéo tay, cũng không biết mùi vị này làm thế nào mà chế thành, nếu nương nương thích, liền ăn nhiều một chút, quận chúa nói, mỗi ngày đều sẽ sai người đưa vào cung, để ăn sau khi nương nương điều trị thân thể.”

Hoàng hậu gật gật đầu: “Nếu như Chính Dương có thể lấy được Tuyết nhi, bản cung mới có thể chân chính an tâm, Tuyết nhi hiền lương thực đức như thế, chắc hẳn Chính Dương cũng rất thích.”

“Vương gia cũng chưa có động tâm đối với nữ tử nào, chắc hẳn cũng sẽ thích Tuyết quận chúa, bất quá nô tỳ thấy Nghi quý phi cũng có ý tứ muốn Tấn vương lấy lòng Tuyết quận chúa.”

“Hừ, Nghi quý phi? Chẳng qua là muốn nhử tử của nàng sớm ngày ngồi lên vị trí thái tử mà thôi, bất quá Tuyết nhi của ta không phải vật trong ao, trong lòng hài tử Tấn vương kia quá chú trọng công lợi, tâm tư của Nghi quý phi chính là muốn làm hoàng thái hậu cũng không sai a.” Hoàng hậu khinh thường nói.

“Mấy ngày nay, người chú ý việc làm của nàng một chút.” Hoàng hậu lại an bài nói.

Nhược Phương gật gật đầu, hầu hạ hoàng hậu thay quần áo.

Bàn phủ.

Bàn Lạc Vũ tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong từ đường, nhị phu nhân tự mình đến an ủi một phen, Bàn Lạc Vũ mới an ổn xuống, nàng cũng hiểu rõ bây giờ nàng cũng chỉ có thể ở đây ngoan ngoãn sao chép, bằng không phụ thân nhất định sẽ không tha cho nàng, nàng đã cấp kê, nếu như không có phụ thân trông nom, sợ là đại phu nhân sẽ không tha cho nàng, sẽ không cho nàng một mối nhân duyên tốt.

Cúc Thanh đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Bàn Lạc Vũ ngồi ở trên giường vẻ mặt âm ngoan. Lặng lẽ đứng qua một bên.

Bàn Lạc Vũ tàn bạo nhìn Cúc Thanh hỏi: “Người đã đi đâu?”

Cúc Thanh hoảng sợ, cẩn thận từng li từng tí trả lời: “Đại tiểu thư, nô tỳ đi lấy thức ăn cho người, nhị phu nhân nói người cứ ở đây, phu nhân sẽ mau chóng cầu lão gia thả người ra ngoài.”

“Hừ! Trong mắt phụ thân bây giờ chỉ có Bàn Lạc Tuyết còn có mẫu thân mê hoặc của nàng, một ngày chưa trừ diệt hai người kia, ta chỉ có thể mang danh phận thứ xuất, vĩnh viễn không có ngày tốt lành. Người nhớ kỹ, khế bán thân của người đang ở trong tay của mẫu thân ta, bây giờ việc duy nhất người có thể làm chính là giúp ta bày mưu tính kế thật tốt, bằng không người sẽ biết được lợi hại của ta, đừng tưởng rằng bên cạnh bản tiểu thư trừ người ra sẽ không có người khác, bất quá người yên tâm, chờ ta thành Tấn vương chính phi, nhất định sẽ cho người kết quả tốt.” Bàn Lạc Vũ qua loa nói.

Cúc Thanh vội vàng quỳ xuống nói: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ giúp đỡ tiểu thư tận tâm.” Giúp đỡ người xuống địa ngục, ở trong lòng Cúc Thanh tàn bạo bổ sung.

Bàn Lạc Vũ hài lòng gật gật đầu, không nhìn thấy quỷ dị trong mắt Cúc Thanh.

Trong Thích phủ.

Bàn Lạc Tuyết cùng Thích Dao đánh xe ngựa về tới đây, Bàn Lạc Tuyết tháo mạng che mặt xuống, liền bị một tiểu gia hỏa ôm lấy chân, thân thể mềm mềm, nằm trong lòng Bàn Lạc Tuyết ấm áp, khom lưng ôm tên tiểu tử này.

“Thế nào lại chạy ra ngoài, vội vã như vậy, cũng đổ mồ hôi rồi.” Bàn Lạc Tuyết cầm khăn tay lau nhẹ.

Tiểu gia hỏa gắt gao ôm chặt cổ Bàn Lạc Tuyết, không nói lời nào.

Thích Dao cầm đồ ăn vặt, đến coa xoa khuôn mặt tròn tròn của tiểu gia kia, “Tiểu gia hỏa người không có lương tâm, đầu tiên là tìm Tuyết tỷ tỷ của người, uống công ta đi lấy đồ ăn cho người.” Nói xong đi đến cù hấn.

Tiểu gia bật cười trên mặt hiện lên hai má lúm đồng tiền, ở trong lòng Bàn Lạc Tuyết trốn ma quỷ của Thích Dao.

Bàn Lạc Tuyết nhìn hai người chơi vui vẻ nói: “Sau này sẽ gọi người là tiểu tứ tử có được không?”

Tiểu gia hỏa gật gật đầu.

Bàn Lạc Tuyết nhìn về phía Thích Dao nói: “Đứa nhỏ này, còn chưa chịu nói sao?”

Thích Dao gật gật đầu, phân phó người ôm tiểu tứ tử đi xuống: “Trong lòng đứa nhỏ này còn có bóng ma, sợ là đã bị dọa sợ, sư huynh đã xem qua, nói là để thuận theo tự nhiên đi, không nên ép bức hấn.”

Bàn Lạc Tuyết gật gật đầu, nghĩ đến cái gì, ánh mắt đung đưa cười nói: “Dao tỷ tỷ, chúng ta ở lại đây trước sau cũng bất tiện, qua mấy ngày nữa tìm một nơi xây nhà cho chúng ta đi, xây phòng nhiều một chút, để những tỷ muội kia cũng có thể vào ở.”

Thích Dao gật gật đầu: “Như vậy rất tốt, cái chỗ này cũng không an toàn.”

“Tiểu thư, Thương công tử cầu kiến.” Nha đầu bên ngoài vào nói.

“Để hấn vào đi.”

“Thương Dục tham kiến nhị vị tiểu thư.” Thương Dục hành lễ nói.

“Thương Dục, người không cần đa lễ, thân thể đã khỏe rồi sao?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

Thương Dục nhớ lại, mỗi ngày vị công tử nho nhã Sở Mộc Dương kia mang thuốc cho hấn uống, đáng không thể tả nha, nhưng dù thế nào cũng đã tốt lên: “Đa tạ tiểu thư quan tâm, Thương Dục đã khỏe không sai biệt lắm, hơn nữa Thương Dục cũng đã dựa theo lời tiểu thư phân phó, triệu tập đủ những thuộc hạ còn lại, cũng dần trở về, không biết tiểu thư có gì phân phó?”

“Còn bao nhiêu người?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

“Hỏi tiểu thư, còn mười người.” Thương Dục nói xong trong lòng không ngừng đau thương, mang theo ba trăm người bây giờ còn lại chỉ có mười, trong này cũng có huynh đệ của hấn, có bạn thân của hấn.

Bàng Lạc Tuyết đi qua vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Người đã chết không thể sống lại, bây giờ việc người có thể làm chính là sống thật tốt, nỗ lực báo thù cho những người kia.”

Thương Dực gật đầu thật mạnh, nắm chặt tay, nhất định sẽ, hắn nhất định phải lấy đầu tên hôn quân kia, để tể diện cho toàn tộc của hắn.

Bàng Lạc Tuyết lấy ra một cái chìa khóa đưa cho Thương Dực: “Đây là chìa khóa của một ngôi nhà ngoài vùng ngoại ô, tạm thời người để bọn họ ở nơi đó, không được lộ diện, thiếu cái gì Thích Dao sẽ phái người đưa qua.”

Thương Dực nhận lấy chìa khóa gật đầu.

“Đúng rồi, trong kinh thành có rất nhiều cô nhi đều là mẫu thân của ta giúp đỡ, đương nhiên hiện tại có không ít người ta muốn tiếp nhận, sau này người phụ trách lấy ra vài người thích hợp để luyện võ, dạy bọn hắn, ta muốn người bồi dưỡng bọn hắn, ta cần một đội ngũ ám sát, chuyện này giao cho người phụ trách. Ta muốn các người đào tạo bọn họ thật tốt.” Bàng Lạc Tuyết nói.

“Vì sao vậy Tuyết nhi, trong kinh thành không phải có một tổ chức sát thủ sao?” Thích Dao kinh ngạc hỏi.

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh: “Tỷ có điều chưa biết, minh chủ của tổ chức sát thủ này chính là Tấn vương điện hạ của chúng ta, tỷ nói xem, nếu như chúng ta dùng tiền mua mạng của hắn thì như thế nào. Tốt nhất là chúng ta thành lập một tổ chức so với hắn còn lớn hơn, mà bọn họ sẽ thành trợ lực lớn nhất trong cho tương lai chúng ta.”

“Tấn vương này quả nhiên là rất giỏi, chẳng trách ta bị nhiều người truy sát như vậy, một vương gia, lại thành lập một tổ chức sát thủ, nếu hoàng đế biết điều này thì ngày lành của hắn cũng coi như kết thúc.” Thích Dao nói.

“Cho nên Thương Dực, chuyện này ta giao cho người làm, sau này, bọn họ sẽ trở thành quân chủ lực báo thù cho chúng ta, hiểu chưa?” Bàng Lạc Tuyết trịnh trọng nói.

“Thương Dực đã hiểu, nhất định sẽ không phụ lòng nhờ vả của tiểu thư, thế nhưng tiểu thư, nếu như tổ chức sát thủ biết chúng ta cướp đường làm ăn của bọn họ, có thể hay không.....?” Thương Dực lo lắng hỏi.

Bàng Lạc Tuyết cười khúc khích.

Thích Dao lắc lắc đầu, nha đầu này sợ là lại nghĩ tới chủ ý xấu xa gì đây, liếc mắt nhìn nhìn nàng.

“Các người yên tâm, gần đây sắp tới sinh nhật của Tấn vương, ta sẽ cho hắn một đại lễ, đến lúc đó tổ chức sát thủ này ta sẽ để cho bọn họ ngoan ngoãn biến mất, đương nhiên, chuyện này cũng phải phiền phức người cùng Thích Dao, đến lúc đó tổ chức của chúng ta được gọi là tổ chức Sáp Huyết.”

“Tốt lắm, chúng ta sẽ chờ muội phân công, hôm nay thời gian muội ra khỏi nhà cũng lâu rồi, nhanh trở về, tránh cho phụ nhân lo lắng.” Thích Dao nói.

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Các người cũng cẩn thận một chút, nhất là Thương Dực.”

Trong Lạc Tuyết các.

Tử Quyên nhìn Bàng Lạc Tuyết yên tĩnh không nói lời nào, trong lòng chỉ nói thầm nhị tiểu thư thực sự là càng ngày càng khó nắm bắt.

Một tháng nay, mỗi ngày Bàng Lạc Tuyết đánh đàn, xem sổ sách, đi ra sau vườn trồng thảo dược Sở Mộc Dương đưa cho, tài nghệ học y thuật gần gũi, chung quy cũng là nhờ vào trí nhớ hơn người, tốc độ học tập so với người bình thường nhanh hơn không ít.

Còn được nửa ngày nhàn hạ, có đôi khi Bàng Lạc Tuyết suy nghĩ, nếu như mỗi ngày cứ yên tĩnh không màng danh lợi như vậy, không có bất kỳ lục đục nào với nhau, sống như vậy cũng thật thư thái.

“Tiểu thư, tiểu thư, không xong rồi.” Tử Tước hầu hạ bên cạnh mẫu thân chạy tới nói.

Bàng Lạc Tuyết thở dài, quả nhiên, nàng nghĩ cũng thật quá khó khăn, nơi nhiều người sẽ có nhiều mâu thuẫn, nhất là nơi có nhiều nữ nhân.

Nhìn Tử Tước thở hổn hển chạy tới, trong lòng Bàn Lạc Tuyết trầm xuống, chẳng lẽ là chỗ mẫu thân đã xảy ra chuyện gì.

66. Chương 66: Người Bạc Hạnh.

Tử Tước chạy một đường, thở hổn hển nói với Bàn Lạc Tuyết: “Nhị tiểu thư, không xong rồi, tam tiểu thư té xỉu, tam phu nhân cũng hôn mê theo.”

Bàn Lạc Quyết nghe được, như có điều suy nghĩ, hỏi: “Đã gọi đại phu đến chưa?”

Tử Tước gật gật đầu, “Người đi về nói cho mẫu thân trước, đừng làm người sốt ruột, ta liền đến xem.”

Tử Tước gật gật đầu, hành lễ xin cáo lui.

Tử Quyên tiến lên phía trước nói: “Tiểu thư, ta cảm thấy việc này có chút kỳ quặc, vài ngày trước tam tiểu thư còn rất tốt, chính mắt nô tỳ nhìn thấy, nha hoàn Tiểu Ngọc bên cạnh tam phu nhân thường xuyên đến trong viện tam phu nhân, lén lút không biết cảm thứ gì.”

Bàn Lạc Tuyết cười lạnh: “Nàng giả trò quỷ gì, đến xem chẳng phải sẽ biết hay sao?”

Cầm Tú các.

Bàn Lạc Tuyết cùng với Tử Quyên một đường đi tới trong viện của đại phu nhân, trực tiếp đi vào thiên điện, quả nhiên, phu nhân đang lo lắng chờ, Bàn Lạc Băng nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, vốn thân thể gầy gò, nên càng lộ vẻ yếu ớt, đại phu ở một bên bắt mạch. Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn đại phu kia một cái, thấy hắn rất lạ mắt, đại phu bên cạnh phu nhân lúc nào đã đổi rồi?

Tử Tước tiến lên phía trước nói: “Đại phu này là người hầu hạ tam phu nhân, tam phu nhân nghe tin tam tiểu thư té xỉu, vội vàng cho người qua đây, mới vừa đến không lâu, tam phu nhân cũng ngất xỉu, phu nhân để đại phu bên người đến trong viện tam phu nhân rồi.”

Bàn Lạc Tuyết hiểu rõ, sợ là Bàn Lạc Băng vẫn ở lại chỗ đại phu nhân, nên tam phu nhân không yên lòng, nàng còn tưởng rằng tam phu nhân sủng ái con gái của mình rất nhiều, xem ra cũng không giống như vậy rồi, Bàn Lạc Băng a Bàn Lạc Băng, chính là mẫu thân ruột của người hại người thành như vậy, đáng tiếc người đến bây giờ còn hoàn toàn không biết, hừ, đi hại người, cuối cùng bị người hại.

Bàn Lạc Tuyết thấy Bàn Lạc Băng như vậy một chút tình nghĩa thương hại của tỷ muội trong khoảnh khắc tan thành mây khói, mẫu thân là ranh giới của nàng, nàng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào tính toán làm mẫu thân thương tổn.

Bàn Lạc Tuyết đi tới bên cạnh Dương thị an ủi nói: “Mẫu thân yên tâm, tam muội muội nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Về mặt Dương thị lo lắng: “Hôm qua, nàng đến phòng ta học vẽ tranh vẫn còn khỏe, hôm nay không biết làm sao liền hôn mê, hơn nữa, hơn nữa...”

Bàn Lạc Tuyết nhíu mày: “Mẫu thân, nhưng là có chỗ nào không đúng?”

Dương thị liếc mắt nhìn Bàn Lạc Băng, Tử Tước bên cạnh tiến đến bên cạnh Bàn Lạc Tuyết nói: “Hôm qua nô tỳ nhìn thấy, mặc dù tam tiểu thư gầy yếu, thể nhưng khí sắc rất tốt, hơn nữa cũng không có gầy yếu như bây giờ, tiểu thư người xem, nếu như cái dạng này bị lão gia nhìn thấy, nhất định sẽ bị nói là phu nhân trách móc nặng nề tam tiểu thư.”

Dương thị không biết diễn trò, nàng chịu chút hiểu lầm cũng không có vấn đề gì, nhưng trọng yếu nhất chính là Tuyết nhi của mình, mẫu thân của nàng trách móc thứ nữ nặng nề, nếu bị truyền đi, thanh danh của Tuyết nhi cũng sẽ không được tốt. Tiểu nha đầu này quả nhiên là thất uy không quen sói đói*.

Thất uy không quen sói đói*: Trâu cọt ghét trâu ăn.

Bàng Lạc Tuyết vỗ vỗ tay Dương thị: “Mẫu thân không cần phải lo lắng, tam muội muội là người tốt nên sẽ được trời phù hộ, tin rằng rất nhanh sẽ khỏe, người đừng nên sốt ruột, người ngồi xuống trước đi, nữ nhi đi xem Lạc Băng một cái.”

“Tử Tước, mang chén tổ yến cho mẫu thân vào, sẵn tiện lấy một chén huyết yến của phu nhân cho muội muội bồi bổ thân thể.”

Tử Tước nhìn nhìn Dương thị, Dương thị nhìn nàng gật gật đầu.

Bàng Lạc Tuyết đi tới bên cạnh Lạc Băng, thấy bộ dáng nàng gầy yếu không chịu nổi, tóc rối tung ở sau ót, điều này làm cho mặt tái nhợt càng thêm có vẻ đáng sợ. Bàng Lạc Tuyết nhíu mày, lúc này mới vừa vào mùa hè, buổi tối còn có chút râm mát, mà toàn thân Lạc Băng đều là mồ hôi, lại đang không ngừng run rẩy.

Bàng Lạc Tuyết tỉ mỉ quan sát, nhíu mày, Lạc Băng vẫn luôn rất bình thường, sao sẽ gầy yếu nhanh như vậy. Hơn nữa lúc mới nhìn đến bộ dáng tựa như bị ngược đãi rất lâu.

Bàng Lạc Tuyết đi tới bên cạnh đại phu, vẻ mặt đại phu nhíu mày muốn nói lại thôi, Bàng Lạc Tuyết cười nói: “Đại phu có lời gì cứ nói thẳng, không cần che che giấu giấu.”

Dương thị nhíu mày: “Nói đi.”

Đại phu như là hạ quyết tâm nói: “Tha cho lời của lão hủ, mạch của tam tiểu thư đập loạn, toàn thân mồ hôi hột, thân thể lại suy yếu không chịu nổi, như là như là.....”

“Như là cái gì?” Bàng La Quốc đi tới hỏi.

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày, rõ ràng đã gọi tứ phu nhân kéo Bàng La Quốc lại, có thể thấy đã không giữ chân lại được.

“Tham kiến lão gia.”

“Tham kiến phụ thân.”

“Đứng lên đi, Băng nhi thế nào rồi?” Bàng quốc công gấp gấp hỏi, tứ phu nhân theo sát phía sau nháy mắt.

Bàng Lạc Tuyết quay đầu nhìn lại, quả nhiên là tiện tỳ Tiểu Ngọc này, hừ, sợ là nha hoàn này trái lại có vài phần bản lĩnh. Bàng Lạc Tuyết gật đầu với tứ phu nhân, tứ phu nhân đứng ở một bên.

“Đại phu, người nói tiếp đi.” Bàng quốc công nhíu mày.

Đại phu nhìn Dương thị một cái nói: “Thân thể tam tiểu thư mệt mỏi, giống như là rất nhiều ngày không được nghỉ ngơi, hơn nữa ta phát hiện tiểu thư không có khẩu vị, khí huyết hư, nên thân thể của nàng suy yếu, mà nguyên nhân là bởi vì tiểu thư bị người hạ độc.”

Đại phu nói xong liếc mắt nhìn Bàng quốc công một cái, trên mặt Bàng quốc công âm trầm đáng sợ.

Tiểu Ngọc nằm bò đến bên cạnh người Lạc Băng bắt đầu gào khóc: “Tiểu thư, tiểu thư, người cần phải tỉnh lại, người để nô tỳ phải ăn nói thế nào với tam phu đây!”

Gian phòng trong nháy mắt yên tĩnh.

Đại phu biết nhà hào môn luôn có chuyện như vậy, cũng không dám chen miệng vào nói.

Dương thị nghe thấy đại phu nói như thế, sắc mặt trắng nhợt, nàng chưa bao giờ ngược đãi Lạc Băng, nghe đại phu nói như thế, không biết lão gia suy nghĩ thế nào.

Quả nhiên sắc mặt Bàng quốc công âm trầm, liếc mắt nhìn Dương thị một cái, không nói lời nào, đi tới bên giường nhìn nữ nhi trên giường bị hành hạ đang thoi thóp, phân phó nói: “Mang tam tiểu thư về chỗ tam phu nhân, mấy ngày này phu nhân cũng vất vả, nghỉ ngơi thật tốt đi.” Nói xong cũng không liếc mắt nhìn Dương thị một cái đi ra ngoài.

Bản thân Dương thị chỉ là người thiện lương, nàng xuất thân tiểu thư khuê các, mặc dù được thiên sủng vạn sủng, nhưng cũng chưa từng được thương yêu mà kiêu ngạo, lại không nghĩ rằng, một nha đầu nhỏ nhả này vậy mà độc ác như vậy, không sợ thân thể bị thương tổn chỉ muốn thoát khỏi nơi này. Còn có Bàng quốc công, Dương thị cùng hắn lớn lên, hai người cảm tình rất tốt, có thể nói là thuận theo tự nhiên kết

làm phu thê. Mặc dù mình sinh nữ nhi cho hần, nhưng lại bị lão phu nhân ám chỉ, nạp thêm thiếp thất, tuy chính mình ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng không muốn, bất quá giáo dục truyền thống, nàng biết, dĩễđầnlêquýđôn mình có thể làm chính là cùng đông đảo nữ nhân chia sẻ một trạng phụ, coi nữ nhi thiếp thất của hần như con của mình mà chăm sóc, mặc dù đứa nhỏ không phải tự mình sinh dưỡng, nhưng mình tuyệt không dỗi không để đứa nhỏ thua thiệt, điểm này nàng có thể dùng sinh mệnh của mình để thề, bất quá, hiện tại hình như nói cái gì cũng vô ích, sắc mặt Bằng quốc công lúc rời khỏi có thể nhìn ra được, hần không tín nhiệm nàng, một câu nói cũng không chịu nghe mình nói.

Lòng Dương thị giống như là vỡ thành trăm mảnh, tự giấu, lại không có phát hiện, nước mắt sớm đã không được không chế mà chảy ra.

Bằng Lạc Tuyết nhìn mọi người đỡ Bằng Lạc Bằng đi ra, Dương thị đứng ở nơi ánh sáng mờ mờ, chỉ thấy nước mắt không ngừng chảy, khóe miệng cười tự giấu, Bằng Lạc Tuyết nhìn Dương thị, biết mẫu thân rất quật cường, mặc dù đã bị gia giáo gia đình tiểu thư khuê các trói buộc, thế nhưng nội tâm quật cường lại bởi vì việc này làm cho thức tỉnh.

Quật cường là được di truyền.

“Người đứng lại!” Bằng Lạc Tuyết nói, giọng điệu băng lãnh không có một tia nhiệt độ. Mọi người đang bận đều dừng lại.

Tiểu Ngọc chột dạ quay đầu, phát hiện ánh mắt Bằng Lạc Tuyết như có như không nhìn về phía chính mình, hô hấp của nàng muốn ngừng lại, tim của nàng bị khắp bầu trời băng lãnh này vây quanh, vội vàng chột dạ cúi đầu.

Bằng Lạc Tuyết nói: “Tiểu Ngọc, người ở lại một chút, chỗ mẫu thân có một chút thuốc bổ tốt nhất đợi chút mang qua chỗ tam muội muội.”

Tiểu Ngọc dè dặt, nỉ non lập tức dừng lại, khẩn trương nói: “Tiểu thư, nô tỳ, nô tỳ muốn hầu hạ tam tiểu thư, lời của tam phu nhân nói, nô tỳ không thể không nghe.”

“Ý của người là, ta đường đường là tiểu thư con vợ cả Quốc công phủ ngay cả một hạ nhân cũng sai khiến không được sao? Hay là ta cần phải xin phép với tam di nương một tiếng, là ta muốn dùng nha hoàn của nàng? Người yên tâm, tam muội muội chính là muội muội của ta, Tử Quyên, người theo tam tiểu thư đến chỗ của nàng, chiếu cố nàng thật tốt.” Bằng Lạc Tuyết có thâm ý khác nói.

Tử Quyên gật gật đầu, nhớ đến lúc Bằng Lạc Tuyết lặng lẽ nhắc nhở với nàng, ánh mắt sâu thẳm, nhị tiểu thư cuối cùng cũng đem nàng trở thành tâm phúc của người.

Tiểu Ngọc không dám phản kháng, đành phải cẩn thận từng bước đi, nhìn Lạc Bằng bị mang đi, mà chính mình lại ở trong căn phòng này.

Bằng Lạc Tuyết đi tới bên cạnh Dương thị nói: “Mẫu thân, phụ thân nói đúng, người mệt mỏi rồi, đi về nghỉ trước. Yên tâm, tất cả mọi chuyện sẽ lộ chân tướng rõ ràng.”

Về mặt Dương thị sâu thẳm cười, gật gật đầu, lúc đi, bước chân cũng có chút bất ổn, trong lòng Bằng Lạc Tuyết bị nhéo đau một cái, không có biện pháp, chỉ có thể đành lòng nhẫn nhịn.

Dương thị đi ra ngoài, Bằng Lạc Tuyết nói: “Người ở nơi này chờ một chút, ta sẽ đưa đồ vật cho người, Tử Tước ở đây cùng nàng.” Bằng Lạc Tuyết có thâm ý khác nói.

Tử Tước liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc một cái, cung kính hành lễ nói: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ hiểu được.”

“Tiểu thư, người đi đâu?” Tiểu Ngọc khẩn trương hỏi.

Bằng Lạc Tuyết không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài, Tử Tước đứng ở trước cửa, bình tĩnh nhìn Tiểu Ngọc: “Tiểu thư đương nhiên có chuyện của người, bất quá, tiểu thư đã gọi người lưu lại đương nhiên có nguyên nhân của nàng, người phải biết rằng mặc dù người là nha hoàn bên cạnh tam phu nhân, nếu như tiểu thư thích, bất quá chỉ cần một câu nói. Người nên biết, vị trí phu nhân, không phải ai muốn động liền có thể động, bất quá, phu nhân của chúng ta có tiếng nhân từ, nếu người có thể theo phu nhân cũng là phúc khí của người.”

Tử Tước nói chưa dứt lời, trong lòng càng lo lắng, mình là nha hoàn thiếp thân của tam phu nhân, nếu biết chuyện lần này, chắc hẳn đại phu nhân không giết mình cũng là nhẹ. Cười nói: “Tử Tước tỷ tỷ không nên trêu ghẹo ta, ta đâu có phúc khí hầu hạ phu nhân, nô tỳ là nha hoàn thiếp thân của tam phu nhân, tam phu nhân thế nào.....?”

“Thế nào? Tiểu Ngọc cảm thấy tam phu nhân đã vượt qua phu nhân sao? Vẫn cảm thấy phu nhân thân là phu nhân Bàng quốc công phủ này ngay cả một nha hoàn cũng không muốn đến sao?” Tử Tước lạnh lùng cười nói.

Tiểu Ngọc sợ đến toàn thân phát run, nàng đương nhiên biết lợi hại trong đó, chỉ là con đường chết này, đại phu nhân sẽ không bỏ qua nàng, tam phu nhân càng sẽ không bỏ qua nàng.

Tử Tước nhìn ở trong mắt, biết lời của mình đã dọa nàng sợ, xoay người rời khỏi, đóng kỹ cửa lại, lại khóa cửa ở bên ngoài.

Tiểu Ngọc nghe thấy âm thanh khóa cửa truyền vào, tâm như tro nguội ngã ngồi dưới đất, sợ là lần này phu nhân sẽ không bỏ qua cho mình, không được, mình không thể chết ở chỗ này, tam phu nhân từng đồng ý, tam phu nhân nhất định sẽ cứu mình. Tiểu Ngọc không ngừng tự an ủi mình, mặc dù như thế, toàn thân vẫn không ngừng phát run.

67. Chương 67: Mang Thai Ngoài Ý Muốn

Trong viện tam phu nhân.

Tam phu nhân nằm ở trên giường vừa mở mắt ra, ngồi dậy đỡ tay nha hoàn lê bước chân nặng nhọc đi tới bên cạnh người Lạc Băng, nhìn thấy nữ nhi trên giường đang thoi thóp, nước mắt rơi xuống. Cấn cấn môi, thân thủ sờ lên gương mặt gầy gò của Lạc Băng, trong lòng hung hăng bị nhéo đau đớn, con gái của mình rốt cuộc cũng trở lại bên cạnh mình.

Bàng La Quốc nâng tam phu nhân dậy nói: “Thân thể nàng không tốt, vừa mới tỉnh thế nào lại đi tới đây.”

Về mặt tam phu nhân điềm đạm khóc, dựa vào trong lòng Bàng quốc công khóc thút thút nghẹn ngào: “Lão gia, Băng nhi, Băng nhi sao có thể biến thành cái dạng này? Thiếp thân, thiếp thân làm thế nào sống đây, thiếp thân chỉ có một mình Băng nhi, thiếp thân biết sai rồi, lão gia, lão gia xin người, không nên để Băng nhi rời khỏi thiếp nữa, thiếp sợ, thiếp sợ thiếp sẽ không còn được gặp lại Băng nhi.”

“Không được nói vậy, Băng nhi sẽ tốt thôi, nàng yên tâm, ta sẽ không để Băng nhi rời xa nàng, trước hết nàng đừng khóc nữa.” Bàng quốc công an ủi nói.

Tam phu nhân gật gật đầu: “Thế nhưng Băng nhi thành cái dạng này, thiếp sợ phu nhân sẽ mang Băng nhi trở lại.”

Tam phu nhân khóc ròng dụi dụi mắt nhìn Bàng quốc công, trọng yếu nhất là giữ lại Băng nhi, bây giờ mình vẫn không thể chính diện giao chiến với phu nhân, lợi thế duy nhất của mình chính là Băng nhi. Băng nhi còn nhỏ, nàng phải nghe mình, chỉ khi nào gả Băng nhi cho người giàu sang, mình mới có địa vị ở trong phủ, lòng dạ nhị phu nhân ác độc, gia thế mạnh mẽ, đã từng cùng đại phu nhân giao chiến, bất quá đại phu nhân đầy lòng thiện lương, tính cách mềm yếu, chắc hẳn sẽ không đấu lại mình, nữ nhân ngu xuẩn này, ta thấy người nắm quyền không được bao lâu nữa, cái nhà này liền phải đổi người.

Quả nhiên, Bàng quốc công thấy nữ nhi nằm trên giường hơi thở thoi thóp, mình cũng đã trung niên, con nôi dôi không nhiều, cũng chỉ có một đứa con trai là Bàng Sách, võ võ lưng tam phu nhân: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ cho nàng cái công đạo, sẽ không để Băng nhi rời khỏi nàng nữa.”

Tam phu nhân gật gật đầu, bộ dáng chim nhỏ nép vào người Bàng quốc công, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Cảm Tú các.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Dương thị khóc nửa ngày, yên tĩnh đứng bên cạnh không nói câu nào, mẹ và con gái liền tâm, Bàng Lạc Tuyết có thể cảm nhận được Dương thị đau lòng ra sao, chỉ là mẫu thân quá mức không quả quyết, tại nơi nhà cao cửa rộng này, sớm muộn gì cũng sẽ bị hại chết.

“Tuyết nhi, đứng ở đó có mệt hay không, qua đây.” Dương thị nói.

Bàng Lạc Tuyết đi đến: “Mẫu thân.”

Dương thị khôi phục tươi cười như bình thường, vuốt khuôn mặt giống hệt mình: “Tuyết nhi, đây là cách sinh tồn trong đại gia tộc, ta không hại người, thế nhưng các nàng lại tìm cách bức ta, con cũng nhìn thấy biểu tình của cha con rồi sợ là ông ấy cũng cho là ta là một người ác độc đi, nhiều năm phụ thê như vậy, thực sự giống như một trò cười, hi vọng Tuyết nhi của ta có thể tìm được một người có thể một đời một kiếp cùng con, không nên vào nhà cao cửa rộng để đau khổ tranh đấu.”

Bàng Lạc Tuyết đau lòng: “Tuyết nhi biết, mẫu thân không phải người như vậy, phụ thân cũng chỉ là bị che mắt, tin rằng sau này phụ thân sẽ hiểu, mẫu thân.....”

Dương thị che miệng Bàng Lạc Tuyết: “Tuyết nhi ngoan, mẫu thân cũng là quá mềm yếu, bây giờ ngay cả một tiểu nha đầu cũng có thể hại ta đến bộ dáng thảm hại này, có phải rất buồn cười hay không, ta cũng không phải ăn chay.”

Trong lòng Bàng Lạc Tuyết yên tâm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Mẫu thân cảm thấy nên làm như thế nào mới tốt?”

Dương thị khẽ cười nói: “Không phải còn có một nha hoàn ở đây sao, sợ là cũng không thể hỏi ra được chuyện gì, nha hoàn này chính là nha hoàn thiếp thân của tam phu nhân.”

“Mẫu thân cũng không cần lo mấy chuyện này nữa, Lạc Băng ở bên cạnh mẫu thân chỉ càng thêm trói buộc, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, bất quá mẫu thân yên tâm, các nàng đã dám làm như thế, nhất định phải trả giá thật lớn mới phải.” Bàng Lạc Tuyết trả lời.

“Xem ra Tuyết nhi của ta đã có chủ ý.”

“Đúng vậy, mặc kệ thế nào, việc bây giờ mẫu thân có thể làm chính là đi xem Lạc Băng, mặc kệ quyết định của phụ thân thế nào, nữ nhi cũng không hi vọng mẫu thân lại thương tâm.”

“Đó là đương nhiên.”

Trong thiên điện.

Tiểu Ngọc đứng ngồi không yên, chuyện bên ngoài cái gì cũng không biết, nàng tin tưởng tam phu nhân nhất định sẽ cứu nàng.

Dương thị cùng với Bàng Lạc Tuyết đi đến viện tam phu nhân, nha hoàn phía sau ôm rất nhiều thuốc bổ.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy Bàng quốc công ôm tam phu nhân, vẻ mặt tình chàng ý thiếp, Dương thị cũng không còn đau lòng như lúc ban đầu, có lẽ là thời gian lâu dài, đau xót cũng đã thành thói quen.

Bàng Lạc Tuyết thở dài hành lễ: “Tham kiến phụ thân.”

“Tham kiến lão gia.”

Tam phu nhân cũng mất đồ quyển cúi đầu hành lễ nói: “Tham kiến phu nhân.”

Dương thị đi lên phía trước nói: “Thân thể muội muội yếu đuối vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt mới là trọng yếu nhất.”

“Đúng vậy, đa tạ phu nhân trông nom chuyện trong nhà, thân thể phu nhân cũng yếu, không có chuyện gì thì trở về Cẩm Tú các nghỉ ngơi đi.” Bàng quốc công thần nhiên nói.

Dương thị nói: “Đa tạ lão gia thương cảm, nhưng đây là việc thiếp thân nên làm, thiếp thân chỉ là lo lắng thân thể của muội muội cùng Băng nhi, đặc biệt mang đến một chút thuốc bổ, ta thấy thân thể muội muội đích thực là rất yếu, cũng trách ta không trông nom Băng nhi tốt, muội muội sẽ không trách ta chứ.” Nói xong nắm tay tam phu nhân khẩn trương hỏi.

Tam phu nhân khiêm tốn hạ con người, thầm nghĩ: “Ta là muốn đem chậu nước bẩn này hắt lên trên người của người, xem người phải làm thế nào, chỉ có thể nhận lấy.” Nước mắt tựa như hạt châu đứt đoạn, ủy khuất rơi lệ nhìn về phía Bàng quốc công, lại xoay người vâng vâng dạ dạ nói: “Muội muội không dám, đều là Bàng nhi không hiểu chuyện.”

Cái nhìn này làm tâm Bàng quốc công cũng tan nát, vội vàng ôm chầm lấy nàng an ủi nói: “Không sao cả, lần này ta sẽ không để nữ nhi của ta bị nửa điểm ủy khuất.” Nói xong lạnh lùng liếc mắt nhìn Dương thị một cái.

Dương thị cười nhạt nói: “Ta đi xem Bàng nhi.” Không đợi Bàng quốc công mở miệng liền đi tới bên giường Bàng Lạc Băng, vẫn là sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu, chỉ là lại có một chút huyết sắc, chỉ tiếc lão gia vẫn đang tức giận, cầm khăn tay chùi mồ hôi trên mặt của nàng nói: “Đều là ta không tốt, Bàng nhi mấy ngày gần đây, mỗi ngày đều sầu não không vui, ta liền miễn cho nàng đến thỉnh an, lần trước Sách nhi trở về tổ chức yến hội, cũng từ chối vì không thoải mái, cũng trách ta không để ở trong lòng, nếu như phát hiện sớm một chút, cũng sẽ không bị như vậy, nói cho cùng Bàng nhi cũng là nữ nhi của ta, nàng bây giờ như vậy để ta an lòng thế nào được.”

Dương thị nói xong lặng lẽ nhìn thấy Bàng quốc công có chút mềm lòng, lại nói tiếp: “Bàng nhi trở thành cái dạng này ta cũng có trách nhiệm, ta sẽ đích thân sao chép kinh thư để cầu khẩn cho Bàng nhi.”

Bàng quốc công nghe Dương thị nói như vậy, Bàng quốc công an ủi nói: “Nữ nhi chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể để phu nhân tự tay sao chép.”

Tam phu nhân không ngờ Dương thị vậy mà chịu hạ mình, nói như vậy, lão gia sợ là muốn mềm lòng, thật không cam lòng.

“Nôn.....nôn.....” Tam phu nhân vừa định nói chuyện, lại nhịn không được nôn một trận.

“Làm sao vậy, mau gọi đại phu qua đây.” Bàng quốc công cẩn thận từng li từng tí đỡ tam phu nhân ngồi ở chỗ kia.

Dương thị nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, nàng chỉ thấy vẻ mặt Dương thị yên lặng, đứng ở bên cạnh tam phu nhân ân cần hỏi: “Muội muội làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Trong lòng Tam phu nhân nhảy dựng, tháng này nguyệt sự hình như chưa tới, sao có thể cảm thấy buồn nôn khó chịu như vậy chứ.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhìn bộ dáng tam di nương sợ là rất không thoải mái, hay là để đại phu đến xem đi, nhìn sắc mặt tam di nương không được tốt lắm.”

Dương thị vội vàng nói: “Mau mời đại phu đến, Tử Tước, người tự mình đi gọi đi.”

Tử Tước vừa muốn đi ra ngoài, liền nghe tam di nương nói: “Như vậy thật là phiền phức phu nhân, chỗ ta cũng có đại phu thường dùng, để Tiểu Ngọc đi mời là được. A, Tiểu Ngọc đi đâu rồi?” Bắt đầu nhìn trái nhìn phải tìm kiếm, giống như mới vừa phát hiện không thấy Tiểu Ngọc.

Bàng Lạc Tuyết cảm thấy buồn cười, rõ ràng vừa vào cửa liền không thấy Tiểu Ngọc đi cùng nàng qua đây, tam di nương này thực sự lực nhận nài rất tốt, chẳng trách có thể ở đây sống thích ý như thế.

“Tam di nương, Tiểu Ngọc được ta để lại Cẩm Tú các.” Bàng Lạc Tuyết nói.

“Vì sao? Nàng đã làm chuyện gì chọc tới nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư không cần nhẹ tay, cứ xử trí thỏa đáng, không cần xem nàng ta là nha hoàn thiếp thân của ta. Nàng chỉ là theo ta đã lâu, nên theo thói quen mà gọi nàng thôi.” Tam di nương nói.

“Di nương đang lo lắng cái gì, ta chẳng qua là để nàng chờ, hoàng hậu nương nương thưởng cho ta rất nhiều thuốc bổ, mẫu thân thấy nhiều như vậy liền lấy tới một chút cho tam muội muội, làm sao di nương lại cảm thấy không ổn?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

“Sao có thể? Ta chẳng qua là, nôn.....nôn.....” Tam phu nhân lại tiếp tục nôn mửa không ngừng.

Bàng quốc công nói: “Những thứ này đều là việc nhỏ, mau nhanh gọi đại phu đến xem tam phu nhân, chẳng qua chỉ là một nha hoàn, nếu nàng thích, một hồi ta tự mình mang tới cho nàng. Nàng mau nhanh ngồi xuống, chớ nói chuyện.”

Tam phu nhân nghe thấy như vậy, nét mặt đắc ý liếc mắt nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết một cái.

Bàng Lạc Tuyết nhún nhún vai, vẻ mặt biểu tình không sao cả.

“Làm sao còn chưa tới? Phái người đi gọi nhanh lên.” Bàng quốc công nói.

Tam di nương nhìn nha đầu nháy mắt, nha đầu vội vàng chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau dẫn theo một đại phu lạ mắt đến.

“Tham kiến Bàng quốc công, phu nhân.” Đại phu nói.

“Mau đến đây xem cho tam phu nhân, cứ luôn nôn mửa không ngừng.” Bàng quốc công nói.

“VẬY QUỐC CÔNG GIA TRƯỚC HẾT ĐI QUA BÊN ĐÂY, ĐỂ TẠI HẠ BẮT MẠCH CHO TAM PHU NHÂN.” Đại phu nói.

Bàng quốc công nhanh chóng đi qua một bên, đại phu bắt mạch cho tam phu nhân, nhíu chặt mày.

Dương thị nói: “Vị đại phu này nhìn thật lạ mắt, không giống như đại phu thường dùng trong phủ muội.”

Tam di nương cười nói: “Đại phu trước đây của ta, trong nhà xảy ra một ít chuyện, trở lại quê nhà, người này là khi hắn đi đã đề cử.”

“À? VẬY VỊ ĐẠI PHU NÀY CHẮC LÀ Y THUẬT KHÔNG KÉM PHẢI KHÔNG?” Dương thị nói.

Tam di nương miễn cưỡng nói: “Thiếp thân cũng chỉ là dùng theo thói quen, vị Tàn đại phu này y thuật không tệ. Không giống như Vương Thái y bên cạnh phu nhân y thuật cao siêu, miễn khỏe mạnh là được rồi.”

Dương thị mỉm cười: “Ta chẳng qua là nói như vậy thôi, muội muội không cần để ở trong lòng. Nếu vị Tàn đại phu này y thuật không tệ, cũng để ông ta đến xem bệnh cho Bàng nhi nhiều hơn, muội muội không cần quá nhạy cảm.”

Tàn đại phu lấy tay ra, chấp tay hành lễ với Bàng quốc công: “Chúc mừng Bàng quốc công, tam phu nhân, tam phu nhân có hỉ.”

Trong lòng Dương thị không có tư vị gì, còn trên mặt Bàng quốc công là hài lòng cười tươi, vẻ mặt tam phu nhân kích động, Bàng quốc công khấn trương nói: “Đại phu, người nói thật không?”

Tàn đại phu chắc chắn gật đầu: “Tại hạ rất rành về hỉ mạch, mạch đập lưu loát, đây là đặc thù của hỉ mạch. Chúc mừng Bàng quốc công, chúc mừng tam phu nhân.”

Bàng Lạc Tuyết đi lên phía trước nói: “Thực sự là chúc mừng tam di nương, cần phải dưỡng thai thật tốt.”

Dương thị cũng đi lên phía trước nói: “Chúc mừng lão gia, chúc mừng muội muội, trong phủ chúng ta thế nhưng đã lâu không có sinh con trai, chắc hẳn nếu lão phu nhân biết được, cũng rất cao hứng.”

Quả nhiên trên mặt Bàng quốc công hài lòng, lần trước tứ phu nhân mang thai chính mình còn chưa cao hứng xong, liền đã sinh non, lần này thế nào cũng phải giữ được đứa bé này, điễnđầnlêêquýđôn liền nói: “Nàng nên bảo dưỡng thân thể thật tốt, thân thể nàng yếu như vậy, sau này thính an có thể miễn thì miễn đi.”

Tam phu nhân rúc vào trong lòng Bàng quốc công, đồng ý gật gật đầu.

Dương thị nói: “Đợi một chút, ta sai người đưa tới một chút thuốc bổ cho thai nhi, nếu muội muội thích cũng có thể uống một chút.”

“Đa tạ phu nhân.” Tam di nương hành lễ nói.

Bàng quốc công vội vàng đỡ tam di nương, trách cứ: “Đã nói nàng phải bảo dưỡng thân thể thật tốt, lúc này mới vừa nói xong, nàng lại không nhớ rõ, làm ta yên tâm thế nào đây.”

“Muội muội đã mang thai, nha hoàn bên này sợ là không đủ, đợi chút nữa dẫn vài cô qua đây, muội muội cũng chọn vài người, ta tự mình đi chuẩn bị thức ăn lót dạ cho người đưa tới, lão gia phải ở cùng muội muội nhiều hơn.”

“Làm phiên phu nhân.” Bàng quốc công nói.

68. Chương 68: Ly Biệt

Bàng Lạc Tuyết đỡ tay Dương thị đi ra viện, Dương thị siết chặt tay Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết bị đau nhưng chỉ yên lặng đỡ Dương thị trở lại Cẩm Tú các.

Dương thị cúi đầu nhìn thấy tay mình nắm thật chặt tay của nữ nhi, đã trở nên đầy vết đỏ, diễndầnlêe quýđôn vội vàng dùng tay vuốt lên nói: “Tuyết nhi, mẫu thân làm con đau rồi, làm sao cũng không nói, nhìn xem tay con đây.” Dương thị đau lòng không ngớt.

Bàng Lạc Tuyết vỗ vỗ tay Dương thị: “Mẫu thân, không đau, cũng không có chuyện gì, mẫu thân không cần đau lòng. Mẫu thân cảm thấy việc này thế nào?”

Dương thị cau mày nói: “Bàng Lạc Băng ở chỗ này của ta, ta cũng không có để nàng ăn mặc túng thiếu, Tử Tước phát hiện nàng trừ hằng ngày thính an ra cũng không có gì khác, ta cũng rất tỏ mò, nhất là mẫu thân nàng hiện tại mang thai, thật là đúng lúc.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Nữ nhi thấy mẫu thân vừa đến xem Bàng Lạc Băng, nhưng có chỗ nào đặc biệt, nữ nhi thấy mẫu thân hình như rất nghi hoặc.”

“Đúng là như thế, khi nàng còn ở chỗ này của ta, sắc mặt trắng bệch, trên môi mơ hồ có chút tím, giữa trán có một luồng hắc khí, sắc mặt cũng tím đen, diễndầnlêe quýđôn thế nhưng vừa tới chỗ tam phu nhân, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không có hắc khí, môi cũng không còn tím. Có phải cũng quá kỳ quái hay không?” Dương thị phân tích.

“Đích thực rất kỳ quái, theo lý thuyết, lộ trình từ đây đến đó cũng không xa.”

“Đúng vậy, ta dùng khăn tay chùi mặt của nàng, bất quá lại không có cái gì, có thể thấy có chút kỳ quái ở bên trong.” Dương thị nói.

Bàng Lạc Tuyết lấy khăn tay tới tỉ mỉ quan sát, xác thực không có màu sắc gì, lại để sát vào mũi ngửi, phát hiện có chút hương vị, theo lý thuyết thì không phải a, chỉ có thể tự trách mình y thuật còn chưa tới chốn. Quyết định đưa khăn tay này cho Sở Mộc Dương xem xem.

“Mẫu thân không cần lo lắng, ta thấy đại phu này sẽ chăm sóc tam di nương thật tốt, ngày mai ở chỗ lão phu nhân, mẫu thân cần phải nói chuyện tốt này cho lão phu nhân nghe một chút.” Bàng Lạc Tuyết làm ra vẻ thần bí nói.

“Vì sao?” Dương thị không hiểu.

Bàng Lạc Tuyết tiến đến bên tai Dương thị nhẹ giọng nói mấy câu.

“Con nha, thật là một đứa nhỏ nghịch ngợm mà.” Dương thị nhéo mũi Bàng Lạc Tuyết.

“Nha hoàn kia phải làm sao bây giờ?” Dương thị hỏi.

“Tam phu nhân thích nàng như vậy, hay là chúng ta nhanh trả lại thôi, tránh cho phụ thân tự mình đến nhận về.”

Dương thị gật gật đầu, tự mình đi tới thiên điện nói: “Chủ tử của người mang thai, người cần phải hầu hạ thật tốt, mấy than thuốc bổ này đợi lát nữa mang cho chủ tử của người, trở về đi.”

Khi Tiểu Ngọc nghe âm thanh mở cửa, trong lòng bị dọa đến muốn nhảy dựng, thế nhưng Dương thị nói mấy câu không mặn không nhạt liền để mình đi, cảm giác như mình đã dạo một vòng ở quỷ môn quan.

“Thế nào? Luyến tiếc Cẩm Tú các này không muốn trở về sao?” Bàn Lạc Tuyết âm trầm hỏi.

Tiểu Ngọc vội vàng đứng dậy nói: “Nô tỳ liền mang đến cho tam phu nhân.” Nói xong cầm thuốc bổ chạy nhanh ra ngoài, tựa như phía sau có ác quỷ đang đuổi theo nàng.

“Nhìn xem, nàng chạy nhanh như vậy, sợ là bị dọa không nhẹ, Tử Tước làm không tệ.” Bàn Lạc Tuyết nói.

“Đa tạ tiểu thư, đây là việc nô tỳ nên làm, nha đầu này sợ là đã làm nhiều chuyện xấu, nếu không cũng sẽ không sợ thành cái dạng này.” Tử Tước nói.

“Không có việc gì, từ từ sẽ đến, không cần gấp, tự làm bậy thì không thể sống tốt.” Bàn Lạc Tuyết nói.

“Tuyết nhi nhanh đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai cần phải đi thỉnh an lão phu nhân sớm một chút.”

Bàn Lạc Tuyết gật gật đầu, hai mẹ con nàng cùng nhau cười xấu xa.

Lạc Tuyết các.

Bàn Lạc Tuyết hỏi: “Sở Mộc Dương đến chưa?”

Liên Diệp nói: “Gần đây tinh thần Sở công tử có chút không yên, cũng không biết vì sao? Hiện tại chắc là đang ở phía sau vườn thảo dược.”

Bàn Lạc Tuyết mờ mịt, Sở Mộc Dương luôn luôn vô tâm vô phách, sao có thể không yên ổn chứ, bất quá làm sư phụ, bằng hữu, Sở Mộc Dương đều là người không tệ.

“Chuẩn bị một chút rượu, ta đi xem hắn.”

Liên Diệp gật đầu, chuẩn bị một chút rượu cùng một ít đồ ăn vặt, đi theo phía sau cùng Bàn Lạc Tuyết.

Mới vừa vào cửa liền thấy Sở Mộc Dương đang tưới nước cho thảo dược, hiển nhiên đang thờ ơ, cuối cùng tưới ướt hết thân mình.

“Mộc Dương, thảo dược của ta đều bị chết đuối cả rồi, huynh là đang cố ý sao?” Bàn Lạc Tuyết nói.

Sở Mộc Dương cả kinh, cái thìa trong tay rơi vào trong thùng nước, bắn nước tung tóe, quay đầu lại nhìn thấy Bàn Lạc Tuyết đang lo lắng nhìn hắn, trong lòng âm áp nói: “Thế nào? Tuyết nhi làm sao lúc này lại qua đây. Vẫn chưa tới giờ học y mà.”

“Chưa tới giờ thì ta không thể tới sao? Hay là Sở đại công tử không hài lòng ta?” Bàn Lạc Tuyết nhận lấy rượu, bắt đầu nói.

“Sao có thể? Người tới ta hài lòng còn không kịp mà?” Sở Mộc Dương nở ra một nụ cười thật tình.

Bàn Lạc Tuyết bưng cốc đi tới trong đình, Sở Mộc Dương cũng buông thùng nước, đi tới trong đình ngồi xuống, nhìn trên bàn bày đồ ăn vặt tinh xảo cùng hai ly rượu, liền thất thần.

Bàn Lạc Tuyết khoát tay áo, Liên Diệp liền lui ra ngoài.

Bàn Lạc Tuyết nhìn hắn phát ngốc, cầm bình rượu lên rót hai chén, cầm một chén, đi đến gần Sở Mộc Dương nhìn cánh hoa rơi đầy gốc cây, lá cây mọc đầy cành cây, lá cây màu xanh nhạt, sau giờ Ngọ ánh mặt trời liền dịu lại. Ánh nắng cứ như vậy xuyên qua các khe hở, tia sáng dịu dàng loang lổ ở trên mặt tường.

Bàn Lạc Tuyết chống cằm, cầm ly rượu, híp mắt như hồ ly lười biếng.

“Người muốn phát ngốc đến lúc nào?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

Sở Mộc Dương tỉnh lại trong trầm tư, nhìn bộ dáng Bàn Lạc Tuyết bắt mắt, sủng nịch cười cười: “Không có gì? Thế nào lại có tâm tư muốn tới tìm ta uống rượu như vậy?”

“Người xem, ngày hè đã tới, hoa quả trên cây cũng có chút phẩm đỏ, không bao lâu nữa, thì có đầy trái cây, nhất là quả hải đường, vị rất ngon, hi vọng đến lúc đó sư phụ đến ăn.”

Sở Mộc Dương hoảng sợ, chẳng lẽ nàng nhìn ra cái gì? Làm sao biết chính mình muốn đi?

“Tuyết nhi nói vậy là có ý gì?”

“Ha hả, Mộc Dương huynh đang lo lắng chuyện gì sao? Là muốn trở về Nam Chiếu quốc sao?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

Sở Mộc Dương cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch: “Đúng vậy, Mộc Nguyệt nói thân thể phụ hoàng không tốt, thể cục Nam Chiếu bất ổn, gọi ta mau trở về.”

Bàn Lạc Tuyết bưng tỉnh đại ngộ, lúc này đích thực là thời cuộc Nam Chiếu rung chuyển, diễndầnlêe quýđôn bắt quá lúc này nếu Sở Mộc Dương trở lại Nam Chiếu quốc sợ là sẽ chết không toàn thây. Sở Mộc Nguyệt này là một người thủ đoạn độc ác, ca ca ruột thịt của chính mình cũng không buông tha.

Bàn Lạc Tuyết thăm dò nói: “Mộc Dương huynh muốn làm như thế nào?”

Sở Mộc Dương cay đắng cười nói: “Ta thân là thái tử Nam Chiếu quốc, đương nhiên là phải trở về, chỉ là người cũng biết, Nam Chiếu quốc cũng không có mặt ngoài nhìn đơn giản như vậy.”

“Vậy huynh cảm thấy Sở Mộc Nguyệt là một người như thế nào?”

“Mộc Nguyệt à, Mộc Nguyệt là thân đệ đệ của ta, bắt quá hần so với ta càng mưu cầu danh lợi quyền vị, lần này truyền thư tới nói Mộc Nguyệt trúng độc, ta phải nhanh một chút trở về.” Sở Mộc Dương nói.

Bàn Lạc Tuyết cười khúc khích

“Tuyết nhi đang cười cái gì?”

“Nếu huynh như lo lắng, sớm đã chạy như bay trở về, hà tất ở đây giả vờ rối rắm, có thể thấy vẫn còn chuyện gặt ta.”

“Ha ha, xem ra cái gì cũng không thể gạt được muội, ta xác thực là hoài nghi, chuyện lần này không đơn giản như vậy. Thân thể của phụ hoàng ta, ta đều biết rõ, diễndầnlêe quýđôn đột nhiên lại sinh bệnh, hơn nữa lại nghiêm trọng như vậy, hiển nhiên là có người động tay động chân, trọng yếu hơn là độc của Mộc Nguyệt thâm hậu, hơn nữa độc này rất bá đạo, gọi ta trở về, người nói rất khéo đúng hay không, ta học độc y, chỉ có Mộc Nguyệt biết, ngay cả mẫu hậu cũng không rõ ràng lắm.”

“Huynh đã hoài nghi đó là một cái bẫy, chẳng lẽ còn muốn nhảy vào sao?” Bàn Lạc Tuyết không hiểu.

Sở Mộc Dương lắc đầu cười khổ: “Mặc kệ cái bẫy này là ai bày ra, ta đều muốn trở lại, dù sao hai người này đều là thân nhân của ta, ta không thể mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ chết được.”

“Mộc Dương, có ai nói cho huynh biết hay chưa, kỳ thực huynh không thích hợp làm hoàng đế, tự do tự tại mới thích hợp với huynh nhất, trong cung đình chỉ toàn tính toán, thực sự khó lòng phòng bị, nhất là phát hiện những âm mưu ấy đến từ người thân nhất của bản thân mình.”

“Không, sẽ không, Mộc Nguyệt không phải người như vậy, hần từ nhỏ cũng không thích quyền thế, ta nhận ngôi vị thái tử, cũng là vì bảo hộ bọn họ.”

“À? Hi vọng đệ đệ kia của huynh còn chút lương tâm mới tốt. Huynh dự tính bao giờ khởi hành?”

“Ngày mai, Tuyết nhi lần này ta đi, không biết khi nào mới có thể trở về.” Ánh mắt Sở Mộc Dương tha thiết nhìn Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết cúi đầu làm bộ như không nhìn thấy nhiệt tình trong mắt của hần, nói: “Được rồi, huynh muốn đi, ta cũng không giữ được huynh, Tuyết nhi chỉ mong huynh tự chăm sóc cho mình thật tốt, ta ở chỗ này chờ huynh trở lại, nếu như huynh không trở lại, vậy ta sẽ cùng Thích Dao đến Nam Chiếu quốc tìm huynh, nếu như huynh không may bị thương mảy, ta nhất định sẽ bầm thây vạn đoạn người làm huynh bị thương, mặc kệ hần là ai, nếu như huynh không muốn ta cùng Dao tỷ tỷ thương tâm, liền chiếu cố tốt chính mình đi.”

Toàn thân Sở Mộc Dương đều đang run rẩy, có thể có được một người bằng hữu thật tình đối đãi như vậy, Sở Mộc Dương hần nhất định đã tu luyện phúc khí ba kiếp mới có được, mặc dù mình cũng không muốn chỉ là làm bằng hữu.

“Muội yên tâm, ta chắc chắn sẽ chiếu cố chính mình thật tốt, sẽ không để cho muội hai tay dính đầy máu tươi, y thuật của ta muội vẫn chưa hoàn toàn kế thừa, ta sao có thể an tâm.”

“Như vậy thì tốt, ta mời huynh một chén.”

Sở Mộc Dương bưng ly rượu lên giữa đầu uống cạn, mặc dù hắn không biết Bàn Lạc Tuyết có ẩn tình gì, bất quá nhìn thể lực của nàng cũng không đơn giản, mặc dù chính mình không hỏi đến, nhưng chắc có lẽ nàng cũng có đại thù đi, nếu không cũng không trừ tính như vậy.

“Tuyết nhi yên tâm, ta nhất định sẽ sống mà gặp lại muội, nếu muội có cần cái gì cứ cầm khối ngọc bội này, ta sẽ dốc hết lực lượng của Nam Chiếu quốc cũng sẽ giúp muội thực hiện.” Sở Mộc Dương cam kết.

“Vậy huynh cần phải sống cho tốt, bằng không ta biết đi đâu tìm huynh đổi tiền mặt chứ.” Nói xong cũng không khách khí tiếp nhận khối ngọc bội màu tím kia.

“Đúng rồi, Mộc Dương, huynh ngửi xem mùi trên khăn tay có gì không ổn không?” Bàn Lạc Tuyết lấy khăn tay trong người ra.

Sở Mộc Dương nhận lấy đặt dưới mũi tỉ mỉ ngửi: “Trừ hương hoa bình thường ra, hình như ta ngửi thấy được mùi lạc thảo, mặc dù rất nhẹ, không cẩn thận ngửi sẽ không phát hiện được.”

“Lạc thảo, loại dược thảo này thể nhưng có độc, dùng lâu ngày sẽ làm tiêu hao ý chí con người.” Bàn Lạc Tuyết thì thào tự nói.

“Đúng vậy, không chỉ như vậy, nếu nghiền nát lạc thảo, trộn lẫn cùng sơn môi, sẽ làm cho sắc mặt thoát nhìn vô cùng xám trắng, môi tím bầm.”

Hừ, thì ra là thế, tam phu nhân này thật không tiếc hành hạ con gái của mình.

“Xem ra Tuyết nhi vẫn là học chưa đến, sư phụ cần phải trở lại mau một chút.” Tuyết nhi nói.

“Đây là tự nhiên, lúc đi, ta sẽ để y thuật lại, chờ ta trở lại sẽ kiểm tra muội, nếu muội không học tốt, sư phụ sẽ phải xử phạt.” Sở Mộc Dương giả vờ uy nghiêm nói.

Bàn Lạc Tuyết gật đầu: “Hôm nay ta làm phiền Mộc Dương ca ca một phen rồi, Tuyết nhi sẽ chờ huynh trở về, nhớ kỹ lời nói của ta, ta nhất định sẽ nói được làm được, nào, hôm nay chúng ta không say không về.”

Sở Mộc Dương gật đầu: “Muội yên tâm, ta nhất định sẽ nhớ.”

69. Chương 69: Bách Tử Thiên Tôn

Bàn Lạc Tuyết thật không biết mình cuối cùng là thế nào có thể trở lại gian phòng của mình, chỉ nhớ mang máng là hôm nay Sở Mộc Dương muốn đi, vội vàng đứng dậy hô: “Liên Diệp, Liên Ngẫu.”

Liên Diệp Liên Ngẫu đẩy cửa tiến vào khẩn trương hỏi: “Tỷ tỷ, làm sao vậy?”

“Sở Mộc Dương đâu? A.” Tay Bàn Lạc Tuyết sờ lên trán, cảm giác say rượu thật khó chịu.

Liên Diệp vội vàng lấy ra một cái hộp, Liên Ngẫu đi rót chén nước: “Tỷ tỷ, tỷ mau uống thuốc, thuốc này là trước khi đi Sở công tử đã để lại.” Nói xong mở hộp ra, bên trong là một viên thuốc màu trắng nằm yên tĩnh, vừa nhìn cũng biết không phải là vật tầm thường, bất quá thân thể của nàng xác thực say rượu thật khó chịu, tay cầm một viên bỏ vào trong miệng, nhận lấy nước trong tay Liên Ngẫu, liền uống vào, quả nhiên chỉ chốc lát sau, cảm giác đau đầu cũng không còn nữa, quả nhiên là đồ tốt.

“Muội nói Sở Mộc Dương đi rồi sao?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

Liên Diệp Liên Ngẫu gật gật đầu, thân thủ đưa cho nàng một phong thư: “Đây là vật Sở công tử trước khi đi để lại, trong vườn thuốc Sở công tử để lại mấy thứ cho tiểu thư.”

Trong lòng Bàn Lạc Tuyết mất mát, nhận lấy thư, xé phong thư ra xem: “Tuyết nhi, khi muội thấy được phong thư này thì ta đã đi rồi, ta không muốn từ biệt trước mặt với Tuyết nhi. Ta biết Tuyết nhi là một

nữ hài có chủ kiến, ta cũng biết muội với Dao nhi có rất nhiều bí mật, bất quá Tuyết nhi yên tâm, nếu như ngày nào đó có bất kỳ nhu cầu nào thì hãy phái người tới tìm ta, ta nhất định muôn chết không từ chối. Trong vườn thuốc ta có để lại cho muội mấy mồn đồ, hi vọng có thể hữu dụng đối với muội. Ta cũng sẽ tạo thế lực thật hùng mạnh cho mình, để hai người bọn muội ở dưới cánh chim của ta, không phải vất vả như vậy nữa. Sở Mộc Dương.”

Bàng Lạc Tuyết thở dài, người muốn đi sẽ không giữ lại được, mỗi người đều có một con đường mà mình muốn đi, chỉ hi vọng kiếp này Sở Mộc Dương có thể khôn khéo một chút, bằng không, mình cũng sẽ để Sở Mộc Nguyệt chôn cùng theo hắn.

Bàng Lạc Tuyết cùng với Liên Diệp, Liên Ngẫu đi tới vườn thuốc. Trên bàn bày đầy các loại dược liệu quý hiếm cùng các loại hạt giống hình dạng không giống nhau. Còn có sách thuốc, trên mỗi cuốn đều có chú giải rõ ràng, ánh mắt Bàng Lạc Tuyết cũng đã ước ướm.

“A? Đây là cái gì?” Liên Ngẫu cầm lên một cái hộp tinh xảo, bên trong là nước thuốc trong suốt gì đó.

Bàng Lạc Tuyết nhận lấy cái hộp, vui vẻ nói: “Đây là mặt nạ da người, đúng là mặt nạ da người, cái này tương đối khó làm.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nhìn nhìn, Liên Diệp không hiểu hỏi: “Vật này nên dùng như thế nào?”

Bàng Lạc Tuyết thoáng suy tư: “Những thứ thuốc này, là để bảo tồn da, quả nhiên trong hộp này còn có chú giải cách hướng dẫn làm mặt nạ da người này.” Bàng Lạc Tuyết kích động.

“Hôm qua làm sao ta trở về?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

Liên Ngẫu nhìn Bàng Lạc Tuyết một cái nói: “Hôm qua tỷ tỷ cùng Sở công tử uống tới khuya, là Sở công tử dìu người trở về, nói là sáng sớm ngày mai liền xuất phát, bảo tiểu thư không cần đưa tiễn, ngày sau còn có ngày gặp lại. Tỷ tỷ không cần phải lo lắng, Sở công tử sẽ còn trở lại.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Sở Mộc Dương không phải vật trong ao, chỉ là tính cách quá mức mềm yếu, cho nên.....”

“Tỷ tỷ không cần phải lo lắng, Sở công tử nói nhất định người sẽ trở lại.”

Bàng Lạc Tuyết cười, mỗi người đều có con đường riêng, nàng không phải chúa cứu thế, huống chi chuyện này là chuyện riêng trong nhà của Sở Mộc Dương, nàng không muốn can dự quá nhiều, đi đến đâu rồi cũng không trải qua mưa gió sao có thể nhìn thấy cầu vồng. Dù cho con đường của nàng không bằng phẳng, tràn đầy chông gai, cho dù đấu tranh đến xương thịt không còn nàng cũng sẽ không hối tiếc.

“Được rồi, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Đến viện lão phu nhân thỉnh an thôi.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Hà Hương viên.

Dương thị sớm đã qua đây thỉnh an, lão phu nhân luôn luôn hài lòng người con dâu này, chỉ bất quá bởi vì chuyện của Bàng Lạc Băng, trong lòng lão phu nhân có nhiều bất mãn, ở trong mắt bà thứ nữ cũng là con gái của nàng, không cần thiết phải hành hạ thứ nữ thành cái dạng này, tương lai thứ nữ cũng phải xuất giá, gả ra ngoài là được.

Dương thị đứng ở một bên, cũng không nói câu nào, biết trong lòng lão phu nhân không hài lòng, chỉ là mình cũng không có bất kỳ lý do gì để cãi lại.

Bàng Lạc Tuyết cùng với nha hoàn đi tới Hà Hương viên, ngoài phòng Vương ma ma thiếp thân của Dương thị đang đứng ở ngoài cửa chờ Bàng Lạc Tuyết. Vừa thấy nàng liền vội vàng nói: “Nhị tiểu thư tới, phu nhân đang ở bên trong.”

Bàng Lạc Tuyết như có điều suy nghĩ, hỏi: “Thái độ của lão phu nhân là thế nào?”

“Sắc mặt Lão phu nhân cũng không tốt lắm, phu nhân đến nửa ngày rồi, lão phu nhân cũng lạnh nhạt, ngồi cũng không cho phu nhân ngồi.” Vương ma ma nói.

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày: “Lý mụ mụ hầu hạ bên cạnh lão thái thái nói như thế nào?”

Vương ma ma hạ giọng nói: “Lý mụ mụ nói, hôm qua có nha hoàn đem chuyện của tam tiểu thư thêm mắm thêm muối nói với lão phu nhân, lão phu nhân rất là bất mãn, hơn nữa.....” Vương ma ma khó xử nói.

“Nói!” Bànng Lạc Tuyết nói.

“Lý mụ mụ nói, lão phu nhân có ý tứ muốn lão gia lấy thêm thiếp.” Vương ma ma nhỏ giọng nói.

Bànng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Nhớ nên cho Lý mụ mụ tiền nhiều hơn.”

“Nô tỳ biết, tiểu thư nên mau vào đi thôi.”

Liên Ngẫu vén rèm lên, Bànng Lạc Tuyết đi đến hành lễ nói: “Tuyết nhi tham kiến tổ mẫu, tham kiến mẫu thân.”

Lão phu nhân vẫy tay: “Tuyết nhi qua đây, hôm nay thế nào tới sớm như vậy, tay lạnh như vậy, lần trước người cho người đưa huyết yến đến, tổ mẫu ăn không tẻ, còn có, những thứ bánh ngọt kia, hương vị rất tốt. Vẫn là Tuyết nhi biết nghĩ cho ta.”

Bànng Lạc Tuyết cười dịu dàng: “Là của mẫu thân mang đến cho tam muội muội, Tuyết nhi đương nhiên cũng mang đến cho lão tổ tông người.”

Bànng Lạc Tuyết cẩn thận nhìn lão phu nhân, quả nhiên sắc mặt không tốt lắm, lão phu nhân hừ lạnh nói: “Hài tử Băng nhi kia mặc dù không phải do mẫu thân người tự mình sinh ra, thế nhưng dù gì cũng là muội muội của người, lần này mẫu thân của người làm có chút quá không phóng khoáng.”

Dương thị không dám cãi lại.

Bànng Lạc Tuyết nói: “Hôm qua Tuyết nhi đi thăm tam muội muội, bất quá nhắc tới cũng kỳ quái.”

“Kỳ quái cái gì?” Lão phu nhân hỏi “Chẳng lẽ là muốn giải vây cho mẫu thân của người?”

“Lão phu nhân làm sao nói như vậy, lời của Tuyết nhi chỉ là lời nói thật, làm sao dám lừa gạt tổ mẫu chứ? Huống chi đây là nha hoàn cũng nhìn thấy, Tuyết nhi cần gì phải vì mẫu thân mà giải vây, chỉ là cảm thấy hiếu kỳ, nếu như tổ mẫu cảm thấy không đúng, vậy Tuyết nhi cũng sẽ không nói nữa.” Bànng Lạc Tuyết bĩu môi nói.

“Người nha.” Nói xong dùng cánh tay già nua nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bànng Lạc Tuyết nói: “Nói xem, nhìn thấy có cái gì, tổ mẫu cũng muốn nghe.”

“Đây là tổ mẫu muốn hỏi, không phải Tuyết nhi lắm miệng.” Bànng Lạc Tuyết lôi tay áo của lão phu nhân làm nũng nói.

“Được, được, được, Tuyết nhi nói đi, là tự tổ mẫu muốn hỏi, người nói mau một chút đi.” Lão phu nhân sủng nịch nói.

Bànng Lạc Tuyết nói: “Băng nhi sinh bệnh, mẫu thân cảm thấy mình chăm sóc không chu toàn, cho nên đem rất nhiều thuốc bổ đưa đến viện tam phu nhân. Kỳ quái ở đây chính là, sắc mặt Băng nhi lúc ở chỗ mẫu thân vẫn rất đen, thế nhưng trở lại chỗ tam di nương sắc mặt đột nhiên tốt lên, Tuyết nhi cũng rất kỳ quái.”

Lão phu nhân nhíu mày: “Đích xác kỳ quái, con dâu của ta, ta đều biết rõ, không có tâm địa gian xảo nhiều như vậy, bằng không những thứ nữ này sao có thể sống sót tốt, chẳng lẽ là tự tam di nương làm?”

Bànng Lạc Tuyết thấy lão phu nhân nghi hoặc, trong lòng có nghi vấn, cũng rất tốt.

“Lão phu nhân hà tất nói những chuyện không vui này, bây giờ tam muội muội đã tốt, có thể là ở chỗ của mẫu thân không được quen, đúng rồi, lão phu nhân, hôm nay mẫu thân đến cũng là muốn nói cho người biết một tin tức tốt, tổ mẫu nghe thấy nhất định sẽ rất hài lòng.”

“Nga? Là cái gì? Người xem mẫu thân của người tới đây cũng đã nửa ngày rồi lại còn đứng ở đây, Lý mụ mụ mang ghế qua đây, để phu nhân ngồi xuống.”

“Dạ, lão phu nhân.”

“Là chuyện con dâu cần phải làm, dù sao đứa bé Bằng nhi kia cũng là nữ nhi của ta, cũng là ta bình thường sơ sót, lão phu nhân nhân từ không trách ta, ta cũng đã sao chép kinh thư cầu nguyện cho đứa bé kia có thể mau chóng khỏe lên, cũng coi như là một mảnh tâm ý của ta.” Dương thị cung kính nói.

“Bằng nhi chỉ bất quá là một thứ nữ, không đáng phải làm như vậy, đúng rồi, có chuyện tốt gì?” Lão phu nhân hỏi.

Dương thị nói: “Chúc mừng lão phu nhân, tam phu nhân mang thai, hôm qua đại phu của nàng tự mình đến xem mạch, đã xác định.”

Quả nhiên, vẻ mặt lão phu nhân liền kinh hỉ: “Nói như vậy là đã xác định, quả nhiên là đại hỉ sự, mau một chút đỡ ta đến đó, ta muốn đích thân đi xem, đúng rồi, Lý mục mục, mang cây trầm của ta tới đây, thực sự là hỉ sự, trong nhà đã lâu không có nghe được tiếng trẻ con khóc.”

“Vậy tổ mẫu mau một chút đi đi, mẫu thân cũng chuẩn bị thật nhiều thuốc bổ, vừa lúc có thể cùng nhau mang đến đó.” Bàng Lạc Tuyết đỡ lão phu nhân nói.

Ba người cùng đi tới viện tam phu nhân rất xa cũng có thể nghe được tiếng cười từ bên trong truyền ra.

Lão phu nhân đi tới bên trong nhìn thấy tam phu nhân vượt bụng, ở trong lòng Bàng quốc công cười vẻ mặt hạnh phúc, Bàng Lạc Bằng đứng ở một bên.

Lão phu nhân nhíu mày.

“Bằng nhi, người cũng khỏe không ít, hôm nay trông sắc mặt của người thật tốt. Có thể thấy sống ở chỗ tam phu nhân thích hợp với người hơn, quả nhiên là phúc địa a, ta thấy viện này nên đổi tên gọi là Phúc Thụy uyển đi.” Dương thị nói.

Bàng quốc công gật gật đầu, đích thực là điềm tốt, nên cứ gọi là Phúc Thụy uyển.

Tam phu nhân vội vàng hành lễ: “Tham kiến lão phu nhân, tham kiến phu nhân, nhị tiểu thư cũng tới.”

Dương thị vội vàng đỡ nàng, oán trách đạo: “Cũng đã nói rồi, người bây giờ đang mang thai, hành lễ gì gì đó đều miễn, hôm nay cho người mang theo rất nhiều thuốc bổ, muội muội giữ lại dùng, xem xem có hợp khẩu vị hay không, ta lại sai người lại đưa tới nữa.”

“Đa tạ phu nhân, muội muội có tài đức gì mà có thể được tỷ tỷ chăm sóc như vậy.” Tam phu nhân nói.

Lão phu nhân hài lòng vỗ vỗ tay Dương thị, người con dâu này, thật hiểu rõ lẽ nghĩa. Lại nhìn thấy Bàng Lạc Bằng như người không có việc gì đứng ở một bên, trong lòng bất mãn, hỏi: “Thân thể Bằng nhi tốt lên không ít a.”

Bàng Lạc Bằng vội vàng nói: “Đa tạ tổ mẫu quan tâm, Bằng nhi đã làm tổ mẫu, mẫu thân lo lắng.”

“Đúng vậy, muội muội dọa mẫu thân cùng tổ mẫu như vậy, bất quá muội muội khỏe thật nhanh, có thể thấy mẫu thân nói đây là vùng đất tốt, thực sự là không sai, có thể thấy Tầm đại phu kia thực sự là y thuật cao siêu.” Bàng Lạc Tuyết có hứng thú nhìn Bàng Lạc Bằng.

Sắc mặt Bàng Lạc Bằng hồng hào, không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt của Bàng Lạc Tuyết.

Mặc dù lão phu nhân không hài lòng Bàng Lạc Bằng dùng loại thủ đoạn này để rời khỏi viện đại phu nhân, thế nhưng bây giờ tam phu nhân đang có thai, cũng không muốn xử trí tiểu nha đầu này. Kéo tay tam phu nhân nói: “Phu nhân nói không sai, ở đây đích thực là phúc địa, sau này viện này gọi là Phúc Thụy uyển đi.” Nói xong lấy một cái hộp từ tay Lý mục mục, mở ra nói: “Đây là cây trầm lúc ta mang thai đã mang, trầm này là bách tử thiên tôn, hiện tại liền thưởng cho người.” Nói xong cài cây trầm lên tóc tam phu nhân.

Quả nhiên, mặt trên của trầm vàng ròng bách tử thiên tôn có một chim bồ câu đỏ thắm, tam phu nhân đưa tay sờ sờ, nói với Bàng quốc công: “Thấy đẹp không?”

Bàng quốc công cười: “Đương nhiên, nàng mang cái gì cũng đẹp.”

Tam phu nhân cười ngọt ngào, lại không biết, bên ngoài viện có một đôi đôi mắt đẹp, bên trong chứa ác ý nồng đậm.

70. Chương 70: Hỉ Sự

Tứ phu nhân mặc một thân quần áo màu lam nhạt đứng ở phía ngoài viện, cắn chặt môi, hai mắt đỏ đậm nhìn mọi người trong viện, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì.

Một lát sau, Tiểu Ngọc ở bên ngoài nói: “Tứ phu nhân đến.”

Người trong phòng trong nháy mắt yên tĩnh, Dương thị hòa giải nói: “Tứ muội muội bất quá là tới chúc mừng tam muội muội mà thôi, chắc hẳn chịu qua đây thì cũng đã bỏ qua chuyện lúc trước.”

Tam phu nhân lúng túng, chuyện lúc trước, trong lòng mình cũng rất rõ ràng, “Chuyện lần trước là thiếp thân không đúng, mong muội muội khoan hồng độ lượng bỏ qua cho ta, mau để muội muội vào đi.”

Tứ phu nhân sờ sờ vòng tay trên tay, trên mặt lại mang khuôn mặt tươi cười, đi tới hành lễ nói: “Tham kiến lão phu nhân, lão gia, phu nhân.”

Bàng La Quốc nói: “Thế nào nàng lại qua đây.”

Tứ phu nhân cười dịu dàng: “Tam tỷ tỷ mang thai, chuyện lớn như vậy, ta nhất định phải tới xem một chút.” Nói xong lấy ra một chuỗi vòng khảm ngọc châu đưa tới tay tam phu nhân.

Tam phu nhân vội vàng nói: “Thực sự tứ muội muội quá khách khí, mang tới lễ vật quý giá như vậy.”

“Vòng tay này, là ở chỗ của muội muội, nhất định có thể phù hộ tỷ tỷ thuận lợi sinh ra hài tử.” Tứ phu nhân nói chân thành.

“Như vậy liền đa tạ tứ muội.” Tam phu nhân nói.

Dương thị nói: “Nhìn như vậy thật tốt, tỷ muội trong nhà thân thân thiết thiết, bây giờ tam muội muội mang thai phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, sớm ngày sinh nhi tử cho lão gia mới tốt. Mà thế nào lại không thấy nhị muội muội đến đây?”

“Vẫn là tỷ tỷ nhớ đến ta. Biết ta chưa tới, còn nhắc tới ta một câu.” Nhị phu nhân cùng với Bàng Lạc Vũ đi đến, phía sau nha hoàn bưng đủ loại châu báu cùng trang sức, tơ lụa gấm vóc. Quả nhiên có thể tranh đấu quyền lợi với Dương thị, của cải thật là nhiều.

“Làm sao bây giờ nàng mới đến?” Bàng quốc công kéo tay nhị phu nhân hỏi.

Nhị phu nhân kéo cánh tay Bàng quốc công, cũng không hành lễ, “Vũ nhi nói muốn muốn mang một chút vải vóc tốt nhất cho đệ đệ muội muội tương lai dùng, cho nên ta liền chờ nàng, quý phi nương nương thưởng không ít đồ vật, bây giờ đúng lúc muội muội đang có thai, phải bồi bổ thật tốt.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Vũ sửa sang bộ dạng nhu nhược như trước kia, trang điểm tinh xảo, xem ra nhị phu nhân này đã cầu được phụ thân, thả nàng ra ngoài, trái lại thật thông minh. Quả nhiên Bàng quốc công cùng lão phu nhân cũng hài lòng biểu hiện của Bàng Lạc Vũ.

“Đây mới là việc mà tiểu thư khuê các nên làm. Vũ nhi cũng lớn, đừng làm việc theo cảm tính.” Bàng quốc công dặn dò.

“Đa tạ phụ thân giáo huấn.” Bàng Lạc Vũ cúi đầu bày ra một bộ người thấy đều thương xót.

Bàng quốc công nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi, hôm nay Trường Lạc công chúa gởi thiệp mời cho ngươi, tháng sau là sinh nhật của nàng, vừa lúc ngươi cũng mang theo Vũ nhi đi đi. Chắc hẳn các ngươi đều đã gặp mặt qua, công chúa cũng sẽ không nói cái gì.”

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn Bàng quốc công, biết chắc lại là nhị phu nhân ở sau lưng giở trò quỷ, thật không sợ ta bán nàng ra sao?

Kỳ thực Bàng Lạc Tuyết nghĩ không sai, chuyện này đích thực là nhị phu nhân ở sau lưng giở trò quỷ, Vũ nhi của nàng đã cập kê, nhất định phải tham gia yến hội nhiều mới phải, thế nhưng Trường Lạc công chúa này chỉ gởi thiệp mời cha Bàng Lạc Tuyết, lại không gởi thiệp mời cho con gái của mình, làm thế nào nàng không hận, cho nên khi nàng biết tin tức này liền đi cầu lão gia.

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt Bàng Lạc Vũ lấy lòng đi tới, kéo tay Bàng Lạc Tuyết nói: “Ta cùng với Trường Lạc công chúa cũng đã gặp qua, cũng là có duyên phận, nghĩ nhất định là có thể cùng đi, Tuyết nhi muội nói có đúng không?”

“Đây là tự nhiên, trên yến hội tỷ tỷ không phải cũng đã gặp rồi sao, nếu tỷ tỷ không đi cùng muội, công chúa cũng sẽ không đuổi tỷ ra a.” Bàng Lạc Tuyết thờ ơ trả lời.

Nhị phu nhân vội vàng nói: “Nhị tiểu thư luôn luôn thân với Vũ nhi nhất, hai tỷ muội đi cùng nhau, Vũ nhi cũng có thể chăm sóc cho Tuyết nhi một chút, người nói có đúng không?”

Bàng Lạc Tuyết nghe thấy hai chữ chăm sóc, nàng cũng muốn cười, còn chăm sóc? Nếu Bàng Lạc Vũ phải đi chăm sóc nàng, như vậy nếu như xảy ra chuyện gì, cũng đừng trách nàng. Nhìn về phía Bàng quốc công vẻ mặt tha thiết nói: “Nếu tỷ tỷ muốn chăm sóc Tuyết nhi, vậy đương nhiên không thể tốt hơn rồi. Thân thể mẫu thân khó chịu, ở nhà nghỉ ngơi, nữ nhi cùng với tỷ tỷ đi là được rồi.”

Mấy người ở lại Phúc Thụy uyển một lát thì mỗi người đều trở về, Dương thị đỡ lão phu nhân trở lại Hà Hương viên, Bàng Lạc Vũ theo nhị phu nhân trở lại, Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn tứ di nương, cũng đứng dậy cáo từ trở lại Lạc Tuyết các.

Trong Lạc Tuyết các.

Tứ phu nhân từ cửa sau đi vào, Bàng Lạc Tuyết đang nhàn nhạt uống một ly trà nóng, tứ di nương lấy lại bình tĩnh nói: “Tham kiến tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết không nói lời nào, qua rất lâu thở dài nói: “Chẳng lẽ di nương quên đã đáp ứng ta cái gì sao?”

Tứ di nương cắn cắn môi không nói lời nào.

“Ta biết, trong lòng người rất hận, ngồi xuống đi.”

Tứ phu nhân hành lễ, ngồi bên cạnh Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết đứng dậy đến trước mặt tứ phu nhân, nhìn trong đôi mắt của nàng là bất mãn cùng hận ý, cũng là người ngốc.

Thân thủ cầm lên tay trái của nàng, tay áo trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn mảnh khảnh, bên trên mang một cái vòng tay ngọc bích.

Tứ phu nhân chợt dạ cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Bàng Lạc Tuyết.

“Tứ di nương là đang không tin Tuyết nhi sao? Cho nên mới làm như vậy?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

Một cái tay khác của tứ di nương gắt gao siết chặt ghế, lắp bắp nói: “Ta, ta, không biết, tiểu thư đang nói cái gì?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn ánh mắt lơ lửng bất định của tứ di nương, buồn cười, thật mạnh đặt vòng tay đựng vào bàn, vòng ngọc trên tay tứ di nương vỡ vụn ra, rơi trên mặt đất, kỳ quái chính là, sau khi vòng ngọc nát ra, chảy ra một đồng chất lỏng màu xanh đậm, tản mát ra nồng đậm mùi hôi thối.

Tứ di nương không biết Bàng Lạc Tuyết thế nào phát hiện vòng tay bí mật này, chỉ là tâm như tro nguội ngồi yên lặng rơi lệ.

”Mấy thứ này người mang thường ngày, có làm hại tam phu nhân hay không thì ta không biết, ta chỉ biết, người bị trúng độc trước tiên nhất định là người, đến lúc đó, người có phải tính toán ngay cả mạng này của người cũng không cần nữa phải không?”

Tứ di nương ngẩng đầu, ánh mắt hung ác nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Ta hận, ta thật hận, con tiện nhân kia hại chết nhi tử của ta, thế nhưng bây giờ nàng lại mang thai, a! Người bảo ta làm sao chịu được.”

“Cho nên người đã nghĩ ra ý định hồ đồ như thế, sợ là tam phu nhân không có chuyện gì, thì mạng của người đã không có nữa.”

Tứ phu nhân làm sao không biết hung hiểm trong đó, thế nhưng, nàng không thể tha thứ cho tam phu nhân hung thủ giết người này, bắt nàng đến mạng thì có làm sao chứ.

“Người hãy cứ chờ xem, không bao lâu nữa, trong phủ này, sợ là sẽ không còn cái tên tam phu nhân này nữa. Người yên tâm, ta nói rồi ta nhất định sẽ để cho người tự tay giết nàng, ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời.”

Tứ di nương bụm mặt quỳ trên mặt đất khóc thảm thiết.

Bàng Lạc Tuyết nâng mặt của nàng lên nói: “Đồng ý với ta, sau này không được lại nghĩ mấy ý định hồ đồ như vậy nữa, có nghe không? Bằng không, người cũng không cần ở lại bên cạnh ta, ta sẽ không cho người cơ hội thứ hai nữa.” Bàng Lạc Tuyết gần từng chữ.

Tứ phu nhân vô ý thức gật gật đầu, “Xin lỗi tiểu thư, là ta quá sốt ruột báo thù.”

“Ta hiểu tâm tình của người, bất quá, người cũng phải nhớ kỹ, muốn báo thù, cho kẻ thù đả kích sâu nhất nặng nhất, nhất định phải nhất lần là bắn trúng, bằng không bất luận còn thừa một chút xíu cơ hội nào, nàng sẽ làm cho tro tàn lại cháy, hiểu chưa? Không nên làm chuyện ngu xuẩn, phá hủy kế hoạch của ta. Phải nhớ, sau này có chuyện gì cũng phải tìm ta, không được hành động lỗ mãng như hôm nay như vậy, có nghe chưa?”

Tứ di nương quỳ trên mặt đất nói: “Tiểu thư yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu, đi tới bên tủ, viết một phương thuốc đưa cho nàng “Người đã trúng kịch độc, thoát nhìn cũng đã lâu, phương thuốc này nấu ba chén nước thành một chén nước, thanh trừ độc tố sạch sẽ đi.”

Tứ di nương xấu hổ nhận lấy phương thuốc, trong lòng đều là tràn đầy cảm động, nước mắt không thể nhịn được nữa.

Mấy ngày nay, thoảng cái tam phu nhân thành nữ nhân hạnh phúc nhất trong Bàng quốc công trong phủ này, Bàng quốc công, lão phu nhân, phu nhân luân phiên đưa đồ bổ đến đây. Ngay cả Bàng Lạc Băng cũng đầy đà không ít.

Bàng Sách học nghiệp trở về, theo Bàng quốc công học tập xử lý chính sự, lão phu nhân cùng Dương thị ở bên cạnh, cũng đã tìm kiếm cô nương thích hợp.

Mỗi ngày cứ bình yên vô sự như vậy, thế lực của Bàng Lạc Tuyết thật là như mặt trời ban trưa, toàn bộ Đông Tần quốc nơi nào có người đều có sản nghiệp của nàng.

Bàng Lạc Tuyết ngồi ở trước bàn trang điểm nhìn trâm phượng hoàng huyết ngọc, rơi vào trầm tư, mấy ngày nay, mặc dù Dự vương vào quân đoàn rèn luyện, thế nhưng luôn luôn phái người mang một chút vật ly kỳ cổ quái đến đây, thức ăn kỳ lạ, còn có vải vóc tinh xảo, hoặc là trang sức, hoặc là sách thuốc điển tịch. Bàng Lạc Tuyết nhíu mày, kiếp này nàng không muốn lại dính dáng với người trong hoàng tộc. Thế nhưng lại phát hiện mình với hoàng gia không cách nào trốn thoát.

“Tiểu thư, Tần vương điện hạ cầu kiến. Lão gia đã để hần chờ ở phòng khách, tiểu thư người ra xem?” Tử Quyên nói.

“Hần đến làm cái gì?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

“Ta thấy Tần vương mang theo cái hộp qua đây, lão gia cho rằng hần đến tìm đại tiểu thư, ngay từ đầu cho người mời đại tiểu thư, kết quả Tần vương nói đến tìm tiểu thư.” Tử Quyên nói.

“Nói cho Tần vương ta đang không thoải mái.” Bàng Lạc Tuyết thật sự chán ghét hần dây dưa.

Tử Quyên gật gật đầu, đi tới phòng khách, quả nhiên Bàng quốc công cùng Tần vương điện hạ đang thưởng thức trà, đại tiểu thư Bàng Lạc Vũ ở một bên hầu hạ.

Thái độ của Bàng quốc công không mặn không nhạt làm cho Tần vương cau mày, Tử Quyên đi vào hành lễ nói: “Lão gia, tiểu thư nói nàng không thoải mái, sẽ không qua đây.”

“Tuyết nhi bị bệnh sao?” Bàng quốc công khản trương nói.

“Tiểu thư chỉ là không thoải mái, đã kêu đại phu đến xem, tiểu thư nói lão gia không cần phải lo lắng.” Từ Quyên nói.

“Xem ra vương gia tới không đúng lúc rồi, thân thể nhị nữ nhi của ta không tốt, sợ là phải để người một chuyến tay không rồi.” Lời này của Bàng quốc công ý tứ chính là có đuổi khách.

Bàng Lạc Vũ nhú mày, Bàng Lạc Tuyết này chính là cố ý, giả vờ rụt rè, vẻ mặt Bàng Lạc Vũ không cam lòng.

Tấn vương nói: “Nhị tiểu thư đã không thoải mái, bản vương tự mình đến nhìn mới phải, cũng muốn đưa lễ vật cho nhị tiểu thư.”

Bàng quốc công nhú mày, bản thân hắn không thích Tấn vương gia, tâm cơ quá mức thâm trầm, phu nhân của mình cũng đã nói không hi vọng Tuyết nhi có liên quan gì với Tấn vương.

Bàng Lạc Vũ nói: “Phụ thân, người bạn thì đi trước đi, ta cùng Tấn vương đi thăm muội muội một chút.”

“Như vậy liền tạ ơn đại tiểu thư.” Tấn vương vội vàng nói.

Cũng đã nói đến mức này, Bàng quốc công cũng không biết phải nói thêm cái gì, đành phải gật gật đầu nói: “Vậy người liền cùng Tấn vương đi một chuyến thì tốt rồi, ta đi xử lý công vụ. Vương gia cứ tự nhiên.”

“Quốc công gia đi thông thả.” Tấn vương nói.

Bàng quốc công mới vừa đi, Bàng Lạc Vũ liền chua chua nói: “Phụ thân thực sự là thiên vị, giúp Bàng Lạc Tuyết như vậy, còn có người, nếu không phải là ta giúp người, người hôm nay khẳng định ngay cả cửa của Lạc Tuyết các còn không thể vào được.” Nói xong ôm thắt lưng Tấn vương.

Tấn vương nhìn nữ nhân trong ngực, tà mị cười nói: “Biết nàng tốt nhất, yên tâm, ta nhất định sẽ bồi thường cho nàng. Sau này người đứng ở bên cạnh ta chỉ có nàng.”

Bàng Lạc Vũ ngẩng đầu, thoát khỏi cánh tay Tấn vương: “Đi thôi, ta cùng chàng đi qua đó.”

“Ừ, nàng dẫn ta đi tới cửa là được, Vũ nhi không cần phải đi vào.” Tấn vương vuốt ve cằm Bàng Lạc Vũ.

“Thế nào? Còn có cái gì ta không thể nghe hay sao?” Bàng Lạc Vũ không hài lòng.

“Sao có thể, làm đại sự nhất định phải hi sinh, nàng yên tâm, ta chỉ là gặp dịp thì chơi, người ta yêu chỉ có người một, yên tâm, tương lai vị trí hoàng hậu nhất định là của nàng.” Tấn vương thâm tình nhìn vào mắt Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Vũ thoáng cái mềm lòng, hôm lên môi Tấn vương một cái thật sâu.

Hai người đi tới trước viện Lạc Tuyết các, Bàng Lạc Vũ lưu luyến không rời tạm biệt Tấn vương.

Tấn vương đi vào trong viện, sau giờ ngo, thời gian vốn là làm cho người ta cảm thấy lười biếng như vậy.

71. Chương 71: Thời Gian Lười Biếng

Sau giờ ngo, ánh nắng làm cho người ta cảm thấy dễ chịu cùng lười biếng, ánh nắng trong vắt xuyên qua khe hở của lá cây, trên mặt đất hình thành một mảnh những vết lốm đốm. Trong đình viện có chút hoang vu chim hót côn trùng kêu, khắp nơi nhộn nhịp, một cảnh rộn rã tốt lành. Dưới giàn trồng hoa trong Lạc Tuyết các, trên bàn đu dây rộng lớn, có một tiểu cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi đang nằm yên tĩnh, nhắm mắt lại, một thân quần áo xanh nhạt, trên tóc chỉ cài một cây trâm ngọc bích, đính một viên pha lê màu lam, tóc dài đen nhánh cứ như vậy mà tản ra ở phía sau đầu.

Không sai, người nằm trên bàn đu dây chính là Bàng Lạc Tuyết, khó có được một chút rảnh rỗi, lười biếng nằm trên bàn đu dây xem sách, chỉ chốc lát sau liền ngủ gật, nhưng nàng cảm giác có người tới gần, mở mắt ra, nhìn thấy Tấn vương đứng ở cửa lớn, đang nhìn mình.

Bàng Lạc Tuyết nhú mày, nàng sợ nha hoàn âm ỉ, liền cho các nàng đi nghỉ ngơi. Bàng Lạc Tuyết ngồi dậy nói: “Thế nào mà Tần vương điện hạ lại có hứng thú tới chỗ của ta?”

Tần vương cầm hộp gấm nói: “Nghe nói thân thể nhị tiểu thư khó chịu, bản vương đặc biệt đến xem, nhìn bộ dáng của nhị tiểu thư sợ là rất không hoan nghênh ta sao?”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh: “Nếu như ta nói phải, vậy vương gia sẽ nhanh rời khỏi đây một chút phải không? Vậy lần sau Tuyết nhi phải nhớ kỹ.”

“Người giống như rất ghét ta, bất quá ta chỉ gặp qua nhị tiểu thư mấy lần, ta muốn biết, ta đã đắc tội gì với nhị tiểu thư chứ?” Tần vương nghi hoặc hỏi.

“Vương gia hà tất gì phải nói như vậy, chúng ta bất quá chỉ quen biết hơi hợt, vương gia có chút làm trầm trọng rồi.” Bàng Lạc Tuyết nói.

“Phải không? Bất quá, nhị tiểu thư đã lưu lại ấn tượng khắc sâu cho bản vương, nói thí dụ như ở trong hoàng cung, dưới tình huống như vậy cũng có thể toàn thân trở về, mẫu phi ta liên tiếp khen ngợi.” Tần vương nói.

“Đó là do quý phi nương nương nâng đỡ, Tuyết nhi thẹn không dám nhận, nếu như không có gì chuyện gì, vẫn là mời vương gia trở về đi.” Bàng Lạc Tuyết hạ lệnh đuổi khách.

“Ha ha, nhị tiểu thư, hôm nay ta mang đến một chút lễ vật cho nhị tiểu thư, hi vọng nhị tiểu thư thích.” Nói xong mở hộp ra, phát hiện bên trong là một bộ áo choàng lông chim công, mặt trên kết đầy bảo thạch. “Đây là do cung nữ giỏi nhất toàn hoàng cung liên tục thêu trong một tháng, tất cả những cái này đều là dùng lông chim công tốt nhất làm ra, bảo thạch kết ở mặt trên đều do ta chọn lựa từng viên một, hi vọng nhị tiểu thư thích.”

Bàng Lạc Tuyết đưa tay sờ sờ áo choàng, đích thực là tinh xảo, chỉ bất quá Bàng Lạc Tuyết đặt qua một bên, nói: “Mặc dù áo choàng rất đẹp, bất quá, Tuyết nhi nhìn thấy những thứ công phượng này liền nhớ lại nỗi oan ức hôm đó, quả thật không dám mặc lên người mình.”

“Vậy ta....”

“Bất quá, ta cảm thấy y phục này xinh đẹp như vậy, bỏ đi cũng rất lãng phí, tam muội của ta trái lại rất táo bạo, không bằng đưa cho nàng, chắc hẳn muội muội nhất định sẽ thích. Vừa lúc vài ngày trước, muội muội bị khiếp sợ, như vậy chắc chắn muội muội cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.”

“Bản vương.”

“Vậy cứ quyết định như vậy đi, vô cùng cảm tạ vương gia.” Nói xong Bàng Lạc Tuyết nhận lấy hộp gấm, không cho hắn một cơ hội phản kháng nào.

“Vương gia còn chuyện gì khác không?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

“Bản vương tới lâu như vậy, thế nhưng một ly trà còn chưa uống, nhị tiểu thư cũng nên đãi khách một chút phải không?” Tần vương hỏi.

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh, người muốn uống trà, vậy ta sẽ mời người uống một bình: “Vậy thì mời vương gia vào, ta sẽ tự mình pha trà cho cho người.”

Tần vương hài lòng, mặc dù tổn thất một bộ y phục, nhưng không thể vì cái này mà để lại ấn tượng xấu với Bàng Lạc Tuyết, trong Bàng quốc công phủ này, Bàng quốc công thương yêu Bàng Lạc Tuyết nhất.

Bàng Lạc Tuyết dẫn đường phía trước, Tần vương ngồi ở chỗ kia nhìn Bàng Lạc Tuyết lấy ra một bộ đồ pha trà, Bàng Lạc Tuyết thành thạo nghiền nát lá trà, lại cẩn thận sàng lọc, cầm chiếc thìa bạc nhỏ, đốt than hồng hồng, Bàng Lạc Tuyết bỏ lá trà vào, liên tục nấu ba lần, hương thơm trà bay bốn phía.

Tần vương nhìn động tác Bàng Lạc Tuyết thành thạo như vậy, cảm thấy sức quyến rũ của nha đầu này càng bắn ra bốn phía. Bàng Lạc Tuyết tự mình rót một chén đưa cho Tần vương, mình cũng một chén, cười nói: “Vương gia, người nếm thử đi, tài nghệ của Tuyết nhi không được cao, sợ là phải làm trò cười cho người trong nghề.”

Tấn vương hít sâu một hơi, hương trà mê người, nhấp một ngụm cảm thấy vị trà rót vào trong lục phủ ngũ tạng của mình. Thở dài nói: “Thực sự là trà ngon, tay nghề của nhị tiểu thư quả nhiên rất cao.”

Bàng Lạc Tuyết sờ sờ trân ngọc trên đầu, trong lúc lơ đãng lại sờ soạng miệng bình trà nói: “Vương gia thích thì uống thêm một chén nữa đi.” Nói Bàng Lạc Tuyết lại rót một chén.

Toàn bộ tâm tư của Tấn vương đều đặt ở trên người Bàng Lạc Tuyết, chỉ cảm thấy trên người nàng đều là sức quyến rũ, nhất là mùi thơm xủ nữ trên người. Không tự chủ được bưng ly trà lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy mùi hương phảng phất.

Bàng Lạc Tuyết ngồi ở vị trí của mình nâng chung trà lên nhợt nhạt uống, trong mắt lại ba phần quỷ dị.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, Bàng Lạc Tuyết nhìn Tấn vương uống xong một chén, mình lại rót một chén, khi hần ý thức được chính mình phải nói vài câu, đột nhiên cảm giác được trên người mình như là có trăm ngàn loại sâu đang gặm cắn, thỉnh thoảng lại dùng tay gãi gãi. Vừa mới bắt đầu còn có thể có tác dụng, càng về sau gãi đã không còn tác dụng nữa, trên mặt cũng nổi lên một tầng đốm đỏ rậm rạp.

Bàng Lạc Tuyết kinh ngạc kêu lên: “A! Vương gia, người làm sao vậy?”

Tấn vương tự nhận là nụ cười của mình rất mê người, lại không biết mặt mình bây giờ thoát nhìn kinh khủng thế nào.

Bàng Lạc Tuyết dường như bị khiếp sợ, cầm gương đồng trên bàn đến trước mặt Tấn vương: “Vương gia người xem đi?”

Tấn vương nhìn thấy gương mặt đầy đốm đỏ của mình trong gương đồng, toàn thân cũng càng thêm cảm giác ngứa ngáy khó chịu, nói: “Nhị tiểu thư, đột nhiên bản vương cảm thấy thân thể khó chịu, ngày khác lại đến tặng nhị tiểu thư một bộ lễ vật phù hợp với tiểu thư, tiểu vương cáo lui trước.”

Bàng Lạc Tuyết cười trộm trong lòng, trên mặt lại làm bộ sốt ruột: “Vương gia, người thế này là thế nào vậy?”

Tấn vương vội vàng bưng mặt chạy ra ngoài.

Bàng Lạc Tuyết vỗ vỗ tay, đổ nước trà ra. Hừ, sau này người còn dám tới.

Bàng Lạc Tuyết cầm hộp gấm lên, nói vọng ra ngoài: “Tử Quyên, người vào đây một chút.”

Tử Quyên đi tới nói: “Tiểu thư, người có gì phân phó.”

Bàng Lạc Tuyết ngoắc ngoắc khoe miệng cười tà ác nói: “Người đưa hộp gấm này đến chỗ tam tiểu thư, nói với nàng là Tấn vương đưa cho nàng, bảo thạch đều là hần tự mình chọn từng viên một, hi vọng nàng có thể thích.”

Tử Quyên mở hộp kinh diễm nói: “Tiểu thư, thật đẹp a.”

“Đẹp, nếu vậy thì cho người đi.” Bàng Lạc Tuyết nói

Tử Quyên bĩu môi nói: “Ta mới không cần, ta liền đi đưa đến chỗ tam tiểu thư.”

Tử Quyên mới vừa đi, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu liền tiến vào, thần thần bí bí nói: “Tiểu thư, chút nữa Cúc Thanh sẽ đến đây.”

“Hả? Làm sao vậy, chỗ của Bàng Lạc Vũ đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Muội cũng không biết, chờ nàng ấy tới sẽ biết.” Liên Ngẫu nói.

Một lát sau.

Tử Quyên trở lại Lạc Tuyết các.

Bàng Lạc Tuyết hỏi: “Làm xong chưa?”

Tử Quyên gật gật đầu, nói: “Ta dựa theo phân phó của tiểu thư, đưa đến cho tam tiểu thư, tam tiểu thư rất là cao hứng.”

“Vậy tam phu nhân có ở đó không?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

Tử Quyên gật gật đầu nói: “Tam phu nhân cũng có ở đó, hơn nữa tam phu nhân hỏi rất nhỏ, tam phu nhân rất vui vẻ cầm áo choàng mặc vào cho tam tiểu thư.”

“A? Phải không? Như vậy tốt nhất.” Bàn Lạc Tuyết nói

Về mặt Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nghỉ hoặc

Đêm khuya.

Bàn Lạc Tuyết đọc sách dưới đèn, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu xem sổ, Tử Tước thì thêu vá.

Không bao lâu bên ngoài truyền đến ba tiếng gõ cửa, người trong phòng lập tức dừng việc trong tay, Tử Tước vội vàng đi mở cửa.

Quả nhiên Cúc Thanh khoác chiếc áo choàng nâu, vào cửa hành lễ nói: “Tiểu thư, nô tỳ có việc bẩm báo.”

Bàn Lạc Tuyết kéo tay nàng nói: “Thật may không có để lại vết xước, nói đi, có chuyện gì, tỷ tỷ tốt của ta có gì sao?”

Vành mắt Cúc Thanh đỏ lên, lần đầu tiên có người quan tâm nàng như vậy, cười nói: “Đa tạ tiểu thư, nô tỳ không có chuyện gì, bất quá lần này là có chuyện bẩm báo.”

“A? Chuyện gì?”

“Hôm nay Tấn vương đến, cùng đi với đại tiểu thư, đi đến chỗ này, Tấn vương để đại tiểu thư trở lại, đại tiểu thư đi về, thế nhưng sau khi trở về đại tiểu thư liền phát một trận tức giận thật lớn.”

“Cái này rất bình thường nha.” Liên Diệp nói.

“Liên Diệp tỷ tỷ, có điều tỷ không biết, đại tiểu thư đã là người của Tấn vương.” Cúc Thanh nói.

Kết quả người ở trong phòng không hề có vẻ mặt kinh ngạc, liền biết mọi người đều biết, Cúc Thanh lại nói: “Tôi mấy ngày gần đây, đại tiểu thư vẫn luôn buồn nôn không ngừng.”

“Buồn nôn? Người là nói...” Bàn Lạc Tuyết phỏng đoán nói.

Cúc Thanh gật gật đầu nói: “Tiểu thư đoán không sai, nguyệt tín tháng này của đại tiểu thư cũng đã trễ mấy ngày.”

Bàn Lạc Tuyết kinh ngạc: “Nói như vậy là sự thật, hai người kia thực sự là trời sinh một đôi, chỉ tiếc hai người cũng không phải là vật gì tốt, Cúc Thanh người mấy ngày nay cẩn thận chú ý hành tung của đại tiểu thư, mặc kệ chuyện lớn nhỏ gì cũng phải báo cáo cho ta. Ta sẽ tìm thời gian tự mình đi xác nhận một chút.”

Bàn Lạc Tuyết lại nghĩ đến cái gì, nói với Cúc Thanh: “Người trở lại nói cho đại tiểu thư, hôm nay Tấn vương đưa cho tam muội một bộ áo choàng, áo choàng chim công, diễm nhiên lộng lẫy đôn mặt trên kết đầy bảo thạch, hơn nữa mỗi một viên đều là Tấn vương tự mình chọn. Hơn nữa người phải tìm cách giúp đỡ đại tiểu thư bảo vệ đứa bé trong bụng.”

Cúc Thanh không hiểu, nhưng cũng gật gật đầu: “Tiểu thư phân phó, Cúc Thanh nhất định sẽ làm được.”

Bàn Lạc Tuyết gật gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì hỏi: “Nghe nói chỗ của đại tiểu thư có một cuộn phượng hoàng hỏa?”

Cúc Thanh gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, đại tiểu thư vẫn xem như trân bảo, mỗi ngày buổi tối đều ôm ra nhìn một lần, mới bỏ vào.”

“Bây giờ ta sẽ đưa cho người một lọ được, người bôi thứ này vào cuộn thất phượng hoàng hỏa kia. Nhất định không thể để cho đại tiểu thư phát giác. Người cũng phải cẩn thận.” Bàn Lạc Tuyết nói, mặc dù chính đốn Bàn Lạc Vũ rất quan trọng, thế nhưng Cúc Thanh cũng là người số khổ, nàng không thể vì mình mà đi hại người khác, như vậy nàng cùng với mấy tiện nhân kia không có gì khác nhau.

Cúc Thanh mặc áo choàng hòa vào trong màn đêm.

“Tỷ tỷ, người nói xem chuyện đại tiểu thư mang thai nhị phu nhân có biết không?” Liên Ngẫu hỏi.

Liên Diệp khinh bỉ nói: “Người gốc sao, nếu như nhị phu nhân biết, nhất định sẽ buộc Tấn vương lấy đại tiểu thư rồi.”

Liên Ngẫu cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Tỷ tỷ, người vừa đưa thuốc gì cho Cúc Thanh vậy?” Tử Tước hỏi.

“Không có gì, chẳng qua là một loại dược vật làm ảo tưởng, làm cho đầu óc của nàng lúc nào cũng nghĩ dung mạo mình đẹp, như vậy nàng mới có thể hãm sâu vào. Người nói xem, khi nàng biết người mà nàng tâm tâm niệm niệm đi lấy người khác, trong lòng một chút ý nghĩ cũng sẽ không còn. Yên tâm, rất nhanh liền có trò hay để xem.”

72. Chương 72: Thính Vũ Hiên

Cúc Thanh hầu hạ Bàng Lạc Vũ rời giường, cài trâm phượng hoàng mà nàng yêu thích nhất, lại vẽ giữa mi tâm một đoá hoa mai đang nở rộ.

Bàng Lạc Vũ nhìn kỹ mình trong gương đồng một chút, thực sự rất xinh đẹp, xinh đẹp như vậy có nam nhân nào lại không động tâm.

Tấn vương muốn mình quyến rũ Nam Cung tướng quân, chỉ tiếc rằng trong lòng người này chỉ có mỗi tiện nhân Bàng Lạc Tuyết kia.

“Đại tiểu thư, nô tỳ vừa nghe được một việc, không biết có nên nói hay không.” Cúc Thanh cẩn thận từng li từng tí nói.

Bàng Lạc Vũ nói: “Có chuyện gì?”

“Đại tiểu thư, nghe nói hôm qua Tấn vương đưa cho tam tiểu thư một chiếc áo choàng gấm, Tấn vương còn tự mình chọn bảo thạch cho tam tiểu thư.” Quả nhiên thấy sắc mặt của Bàng Lạc Vũ tối sầm lại.

Thầm nghĩ: “Tấn vương không phải đang theo đuổi Bàng Lạc Tuyết kia sao? Vì sao lại đưa cho nha đầu Bàng Lạc Băng kia.”

“Người nói rõ ràng cho ta, là ai nói với người?”

“Tiểu thư, nô tì làm sao dám nói bậy, tiểu thư biết nô tì luôn trung thành với tiểu thư, hơn nữa hôm nay tam phu nhân cứ cười toe toét, lão gia nói yến hội của công chúa cũng phải dẫn tam tiểu thư đi, nô tỳ thật sự thấy không đáng thay tiểu thư.” Cúc Thanh nói.

“Bàng Lạc Băng, con tiện nhân kia, nàng ta dựa vào cái gì.” Nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi rồi bẻ gãy chiếc lược Mộc Đào trong tay.

“Đại tiểu thư, người đừng nóng giận, người Tấn vương điện hạ thích rõ ràng là đại tiểu thư, thế nhưng một bên Tấn vương lại theo đuổi nhị tiểu thư, lại giống như cũng thích tam tiểu thư, tiểu thư ngài nghĩ đi, tam phu nhân không phải không có tâm kế giống như đại phu nhân, nếu như nàng giúp tam tiểu thư, nay nàng lại được sủng ái, chỉ sợ là đại tiểu thư chịu nhiều thiệt thòi.” Cúc Thanh phân tích nói.

“Bốp, người nói bậy bạ gì đó, người Tấn vương điện hạ yêu chính là ta, điện hạ theo đuổi Bàng Lạc Tuyết chỉ là bởi vì muốn thế lực của Bàng quốc công giúp đỡ, bên cạnh hắn chỉ có ta, chỉ có ta!” Bàng Lạc Tuyết cho Cúc Thanh một cái bạt tai rồi quát.

Cúc Thanh bụm mặt quỳ trên mặt đất khóc: “Nô tỳ là vì tiểu thư mà suy nghĩ, nếu như tiểu thư cảm thấy nô tỳ nói không đúng cứ thẳng tay trách đánh nô tỳ đến khi hết giận, nô tỳ tuyệt đối không dám có nửa câu oán hận.”

Bàng Lạc Vũ hồn bay phách lạc ngồi ở trên ghế, cảm giác thống khổ trong lòng chỉ có một mình nàng biết, nói: “Người đứng lên đi, ta biết người vì muốn tốt cho ta, nhưng mà hiện tại ta có biện pháp gì đây?” Bàng Lạc Vũ cười cay đắng.

Cúc Thanh uỷ uỷ khuất khuất đứng ở một bên, trong mắt đều là phần hận không cam lòng.

Cũng chính bởi vì lời nói của Cúc Thanh hôm nay, đã làm cho nàng trở thành tâm phúc của Bàng Lạc Vũ.

“Nôn....nôn...” Bàng Lạc Vũ nôn khan.

Cúc Thanh vội vàng đỡ Bàng Lạc Vũ nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Nô tỳ đi tìm đại phu.” Nói xong liền muốn chạy ra bên ngoài.

Bàng Lạc Vũ kinh hãi nói: “Không cần, Cúc Thanh người trở lại đây, chuyện này không thể để cho bất luận người nào biết. Ngay cả nương của ta cũng không được nói, có nghe chưa?”

Cúc Thanh gật gật đầu, sốt ruột nói: “Làm sao bây giờ, tiểu thư, người rốt cuộc làm sao vậy?”

Bàng Lạc Vũ nắm lấy góc bàn, khớp xương cũng đã trở nên trắng, nói: “Cúc Thanh, người giúp ta tìm một đại phu từ bên ngoài, tìm người đáng tin, hiểu chưa, chuyện này nhất định phải lặng lẽ, không thể để cho bất luận kẻ nào biết.”

Cúc Thanh gật gật đầu, quả nhiên giống với những gì nhị tiểu thư nghĩ, đại tiểu thư thật sự có tính toán. Cúc Thanh nói: “Nô tỳ có một đồng lương, biết một chút y thuật, nô tỳ liền ra ngoài dẫn hẩn vào đây.”

“Ừ, lén lút, đừng để cho người khác phát hiện.” Bàng Lạc Vũ dặn dò.

Cúc Thanh gật gật đầu.

Cúc Thanh vừa đi, Bàng Lạc Vũ ngồi xoa xoa bụng, chẳng lẽ mình thực sự đã mang thai? Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Nói xong đi về phía giường, mở cái rương nằm tận cùng bên trong, lấy ra cuộn Phượng Hoàng hoạ, ôm vào trong ngực, chuyện này, nàng nên làm sao bây giờ?

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, lại không phát hiện, trên cuộn vải kia tản ra mùi hương nhàn nhạt.

Cúc Thanh lặng lẽ đi đường vòng ra phía sau Lạc Tuyết các, trùng hợp, Bàng Lạc Tuyết đang cầm cuộn Phượng Hoàng hoạ làm một bộ y sam, Liên Diệp, Liên Ngẫu, Tử Quyên cũng đang bận rộn thêu thùa.

Cúc Thanh nói: “Tham kiến nhị tiểu thư.”

“A, thế nào lại qua đây vào giờ này, đến đây nhìn xem, tấm vải này nhìn có đẹp hay không?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

“Tiểu thư, đại tiểu thư kêu nô tỳ lén lút đi tìm đại phu, nô tỳ nói với nàng nô tỳ quen một vị đại phu, đại tiểu thư liền lệnh cho nô tỳ lén lút đi mời.” Cúc Thanh nói.

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu, đứng dậy lấy cái hộp gấm từ trên giá sách, bên trong hiển nhiên chính là mặt nạ da người nàng vừa mới làm, rốt cuộc cũng dùng tới rồi.

Bàng Lạc Tuyết dán mặt nạ lên trên mặt, tỉ mỉ chỉnh sửa một chút, một công tử khoảng hơn hai mươi tuổi liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tử Tước đem tóc Bàng Lạc Tuyết buông xuống, lại vén lên thành một búi tóc, cài vào một cây trâm ngọc. Lại hầu hạ nàng thay một thân thanh bố y sam, một thiếu niên cứ như vậy nhẹ nhàng xuất hiện ở trước mắt các nàng.

Bàng Lạc Tuyết nhìn hai bên một chút rồi hỏi: “Được không?”

Mọi người đều há hốc mồm nhìn ca ca tuần tú này, trên mặt cũng xuất hiện một tầng khả nghi đỏ ửng.

“Thế nào? Mấy tỷ muội các người thế nhưng đều động tâm?” Bàng Lạc Tuyết trêu ghẹo nói.

Mấy người Liên Diệp Liên Ngẫu cho Bàng Lạc Tuyết một cái liếc mắt xem thường, Liên Ngẫu từ đâu lấy ra một hòm thuốc hành nghề y, gật gật đầu, thuận mắt hơn rồi.

Bàng Lạc Tuyết nói với Cúc Thanh: “Người cứ nói ta là người đồng hương với người, gọi ta Vương đại phu là được.”

Cúc Thanh gật gật đầu, đi phía trước dẫn đường cho Bàng Lạc Tuyết, nhưng mà hiện tại hễ nên gọi là Vương đại phu, đi vào từ cửa sau, một đường tránh người tiến vào Thính Vũ hiên.

Cúc Thanh ở ngoài cửa nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ đã mời Vương đại phu tới.”

“Vào đi!” Trong phòng truyền ra một giọng nói mệt mỏi.

Cúc Thanh đẩy cửa đi vào, thấy trên mặt Bàng Lạc Vũ mang mạng che mặt ngồi ở bên cạnh bàn.

Wương đại phu đứng ở một bên, khúm núm, Cúc Thanh nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ đã mời đại phu tới.”

“Đại phu, ta cảm thấy trong người không được thoải mái, nhưng mà chuyện này ta không muốn người khác biết, người yên tâm, về phần thù lao thì ta sẽ không để người phải chịu thiệt, ta cũng hi vọng đại phu có thể giữ bí mật, chắc hẳn nha đầu bên cạnh ta đã nói với người.” Bàng Lạc Vũ thản nhiên nói.

Wương đại phu vâng vâng dạ dạ, thấp giọng nói: “Tiểu nhân biết, tiểu thư yên tâm.”

Bàng Lạc Vũ hài lòng gật gật đầu, vươn cánh tay.

Wương đại phu lấy gối tay ra, Bàng Lạc Vũ đặt cánh tay ở trên đó, Vương đại phu ngồi ở bàn bên cạnh bắt mạch, càng sờ càng cảm thấy hưng phấn, lại làm một bộ dáng khó xử nói: “Chúc mừng tiểu thư, người đã mang thai một tháng.”

Tuy trong lòng Bàng Lạc Vũ hưng phấn nhưng lại mâu thuẫn, Cúc Thanh nói: “Nói vậy bạ gì đó.”

Bàng Lạc Vũ nói: “Cúc Thanh, im miệng!”

“Đại phu, chuyện này ta không muốn bị người khác biết, thế nhưng gần đây ta hay nôn khan, đại phu có phương pháp nào không?” Bàng Lạc Vũ khẩn trương hỏi.

Nếu cứ nôn khan như vậy, sợ rằng không được bao lâu liền bị người khác phát hiện, trong lòng Bàng Lạc Vũ cũng rất gấp gáp.

“Tiểu thư không cần phải gấp, tiểu nhân viết một phương thuốc cho người, người cứ theo đó mà điều trị, không bao lâu thì chứng nôn khan sẽ biến mất, tiểu thư phải nhớ chú ý ăn uống đúng giờ, có chuyện gì cứ thông báo cho tại hạ.” Vương đại phu dặn dò.

“Đa tạ đại phu.” Bàng Lạc Vũ lại nhìn về phía Cúc Thanh nói: “Lấy nhiều tiền một chút đưa cho đại phu.”

Cúc Thanh gật gật đầu, đẩy cửa đưa đại phu ra ngoài, cầm trong tay vài túi tiền.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Người cứ sắp xếp đi, chắc người cũng biết nên nói thế nào. Nhất định phải giúp nàng ta bảo hộ đứa nhỏ, hãy nhớ kỹ.”

Cúc Thanh dùng sức gật đầu: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ biết phải làm như thế nào.”

Cúc Thanh trở lại bên người Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Vũ nói: “Chuyện này không được để nhị phu nhân biết, người nhớ chưa?”

Cúc Thanh nói: “Thế nhưng nếu nhị phu nhân biết cũng sẽ là trợ lực của tiểu thư, tiểu thư bây giờ đang mang cốt nhục của Tấn vương, cũng có thể là một lợi thế, dù sao danh hiệu Tấn vương phi này tam tiểu thư cùng tam phu nhân còn phải đổ mất ghen tỵ.”

Bàng Lạc Vũ nhú mày, Cúc Thanh nói không sai, bây giờ chính mình đang mang thai, bảo hộ được là một cơ hội tốt, nếu như Tấn vương thực sự cưới Bàng Lạc Băng, như vậy chính mình thực sự là không công thay người khác lót đường. Huống chi phụ thân hoàn toàn không muốn Bàng Lạc Tuyết gả cho Tấn vương phủ. Minh lúc này lại đi quyến rũ Nam Cung tướng quân, cũng thật là một người ngu ngốc rồi.

“Tạm thời ta không muốn nói, qua mấy ngày nữa là sinh nhật của Trường Lạc công chúa, đến lúc đó rồi nói, người đi xuống sắc thuốc, không được để người khác phát hiện, được liệu không được lấy trong kho phủ, ra bên ngoài mua, chờ ta suy nghĩ rồi quyết định.” Bàng Lạc Vũ nói.

Cúc Thanh không dám nói quá nhiều, sợ Bàng Lạc Vũ hoài nghi, vội vàng cúi thân mình lui ra ngoài.

Phúc Thụy uyển.

Từ khi tam phu nhân mang thai, lão gia mỗi ngày nhất định phải tới chỗ nàng, có cái gì ngon liền sai hạ nhân đưa đến.

Tam phu nhân từ khi được gả vào cái nhà này còn chưa có được đái ngộ như vậy, mấy năm nay nàng vẫn cẩn thận từng li từng tí, nàng biết trong phủ này trừ đại phu nhân, thì nhị phu nhân thủ đoạn độc ác, tứ phu nhân cũng có tâm cơ thâm trầm, nếu bản thân mình muốn sống tốt trong cái nhà này, nhất định phải có một con trai hoặc con gái. Cũng may ông trời thương tình, nàng có Bàng nhi, nhớ tới Bàng Lạc Băng, khuôn mặt nghiêm túc cuối cùng cũng xuất hiện ý cười. Chỉ là Bàng nhi ở chỗ đại phu nhân, trong lòng lại sợ nữ nhi tương lai sẽ xa cách với mình, nàng liền tìm được đưa cho Bàng Lạc Băng ăn, ép buộc nữ nhi nhà mình thành cái bộ dạng kia, nàng cũng rất đau lòng, nhưng là nàng cũng không có biện pháp, nếu như nữ nhi rời xa mình, như vậy tương lai hết thấy đều u ám. Bây giờ đứa bé này đến thật đúng lúc, nếu như là nam hài, tương lai sau này của nàng có thể bảo đảm. Hiện tại Quốc Công phủ chỉ có đại công tử, nếu như đứa bé này được lão gia thích, tương lai vị trí Quốc công gia còn chưa biết là của ai, suy nghĩ một chút tam phu nhân liền hài lòng.

Tam phu nhân chỉ biết suy nghĩ về tiền đồ sáng lạng của mình, nếu có thể, trong tương lai, nàng vẫn có cơ hội làm vị trí quốc công phu nhân, ai bảo mình bây giờ là nữ nhân may mắn nhất trong phủ quốc công.

“Tam phu nhân, nhị phu nhân cho người đưa tới rất nhiều cháo tổ yến, phu nhân cần phải nếm thử, chính là quý phi trong cung thưởng cho.” Tiểu Ngọc nói.

“Mang đi đổ cho ta, nhị phu nhân thì có hảo tâm gì chứ, nàng thông minh ta cũng không ngốc, chẳng qua là đến khoe khoang muội muội mình là quý phi mà thôi, thật đúng là khi ta được sủng ái nàng ta liền đem đồ tới. Chính mình cũng không phải cầu lão gia giao đại tiểu thư cho nhị tiểu thư tới yến hội của Trường Lạc công chúa sao, chính nàng ta quả thực cũng không có cách nào, phải biết rằng, hiện tại bốn phu nhân mới là người quan trọng nhất của Bàng quốc công phủ, Bàng nhi của ta cũng có thể đi. Đúng rồi, Tiểu Ngọc, gọi Bàng nhi tới, trang phục của ta người phải tỉ mỉ kiểm tra, rõ chưa?” Tam phu nhân nói.

“Vâng, nô tỳ biết, nhất định sẽ bảo hộ phu nhân cùng tiểu thư, nô tỳ đi gọi tam tiểu thư đến đây.”

73. Chương 73: Mời

Khi nàng đang luyện đàn trong phòng thì tam phu nhân gọi.

“Mẫu thân, người gọi ta.” Bàng Lạc Băng nói.

Tam phu nhân cầm khăn tay tỉ mỉ xoa hai má nữ nhi của mình, nhìn nữ nhi càng trưởng thành, mặc dù năm nay bắt quá mười tuổi, đã có ý định của mình : “Bàng nhi, người phải biết rằng, nếu muốn sống tốt trong phủ này phải tự mình đi tranh thủ. Trong nhà chỉ có người, Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Vũ là nữ nhi, thế nhưng đích nữ chỉ có nhị tỷ người, người phải đối tốt với nàng, như vậy mới có chỗ dựa tốt với người, biết không?”

Tuy Bàng Lạc Băng không hiểu nhưng vẫn gật đầu, nhưng nghĩ đến ánh mắt của nhị tỷ lại hiện lên sự chán ghét. Nhất là mẫu thân của nàng, làm hại mình phải đi đến đó học tập quy củ, không thể cùng mẫu thân một chỗ, liền không vui bĩu miệng.

Tam phu nhân biết nàng còn đang để ý chuyện lần trước, dù sao nha đầu này còn nhỏ, không hiểu được ý định của mình, lại nói: “Người có nhớ hôm qua Tấn vương đưa áo choàng kia tới không?”

Bàng Lạc Băng gật gật đầu, nàng gặp qua Tấn vương, lại nghĩ tới Tấn vương nói bảo thạch trên áo choàng này là hắc tự mình chọn từng viên, liền không nhận được đồ vật.

Tam phu nhân biết tâm tư của nữ nhi mình, Tấn vương này đích thực là một chỗ tốt, tóm lại là người hoàng gia. Như vậy hôn sự của Bàng Lạc Băng không hoàn toàn bị nắm giữ ở trong tay đại phu nhân. Vuốt tóc nàng: “Bây giờ, đại tỷ tỷ của ngươi cũng cực kỳ thích Tấn vương điện hạ, còn tưởng rằng nương nhìn không ra. Nói vậy nhị phu nhân nhất định cũng rất vừa ý việc này. Bất quá, Tấn vương có ánh mắt độc đáo, Bàng nhi của ta vậy mà có thể được Tấn vương điện hạ để ý. Lần này nương đi cầu cha ngươi, Trường Lạc công chúa mở tiệc sinh nhật, ngươi có thể cùng đi theo nhị tỷ. Bàng nhi cần phải biểu hiện tốt, nhớ kỹ chưa, nhất là nhị tỷ tỷ của ngươi, nàng chính là tiểu thư con vợ cả Bàng quốc công phủ, ngươi không thể trực tiếp tranh chấp với nàng. Chờ khi chúng ta có chỗ đứng thì vị trí đích nữ cũng là của Bàng nhi.”

Bàng Lạc Băng nghe thấy mẫu thân phân tích như vậy, trên mặt nhỏ nhắn lộ rõ tươi cười: “Mẫu thân yên tâm, Bàng nhi biết phải làm sao, ta nhất định sẽ làm cho Tấn vương điện hạ thích ta. Cũng sẽ hảo hảo cùng nhị tỷ tỷ ở chung.”

Tam di nương hài lòng gật gật đầu, phất tay gọi Tiểu Ngọc qua đây: “Ngươi lấy tổ yến vừa rồi nhị phu nhân đem đến, cho Bàng Nhi, để nàng mang đến cho nhị tiểu thư.”

Bàng Lạc Băng nhận lấy rổ trên tay Tiểu Ngọc, nói với tam phu nhân: “Mẫu thân yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ nắm chặt cơ hội.”

Bàng Lạc Băng cùng Tiểu Thúy đi tới Lạc Tuyết các.

Nắm thật chặt khăn tay, trên mặt nở rộ ra nụ cười tươi đẹp nhất chạy vào viện: “Nhị tỷ tỷ, Bàng nhi tới thăm người.”

Bàng Lạc Tuyết đang trong phòng thêu thùa, nghe thấy giọng nói của Bàng Lạc Băng, hoảng sợ, kim châm vào ngón tay máu chảy ra.

Bên cạnh Liên Ngẫu vội băng bó cho Bàng Lạc Tuyết, hành động tỏ vẻ bất mãn với tam tiểu thư này.

Bàng Lạc Tuyết vỗ vỗ nàng: “Không có gì, đi xem nàng tới làm gì.”

Nói rồi cùng với các nàng ra, quả nhiên, Bàng Lạc Băng mặc một thân quần áo hồng nhạt, như một cánh bướm bay đến bên cạnh Bàng Lạc Tuyết, ôm cánh tay nàng cười ngây thơ: “Nhị tỷ tỷ, Bàng nhi tới thăm người.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn cánh tay bị Bàng Lạc Băng ôm nói: “Thế nào Bàng nhi có thời gian đến thăm nhị tỷ tỷ, thân thể ngươi yếu đuối, thế nào lại không nghỉ ngơi cho thật tốt?”

Bàng Lạc Băng ngây người một chút, rồi khôi phục nói: “Hôm nay nhị phu nhân cho người đưa tổ yến trong cung tới, nhị di nương đã thưởng cho muội, muội thấy ăn ngon nên mang sang cho nhị tỷ tỷ nếm thử.”

Nói rồi lấy hộp đựng thức ăn từ trong tay Tiểu Thúy, lấy lòng với Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Băng nói cười liên tục, tuổi còn nhỏ mà tâm cơ lại cao như vậy, thần nhiên nói: “A? Nói như thế, nhị tỷ thật đúng là có lộc ăn, phải đa tạ Bàng nhi a.”

Bàng Lạc Băng cười xán lạn: “Nhị tỷ tỷ thương Bàng nhi như vậy, Bàng nhi có cái gì nhất định cũng phải nghĩ đến nhị tỷ trước.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh, cũng không trả lời. Cùng nàng đi tới đình trong hoa viên, mở hộp đựng thức ăn ra quả nhiên là huyết yến tốt trong cung, mặt trên tưới nước mật làm người khác nhìn là thèm ăn.

Bàng Lạc Tuyết cho người bưng ra, lại dùng cái thìa nếm thử một miếng: “Quả nhiên là ăn ngon, thật cảm tạ Bàng nhi muội muội rồi.”

Bàng Lạc Băng nuốt một ngụm nước bọt, cười nói: “Nhị tỷ tỷ thích là được rồi.” Mẫu thân nói rất đúng, bây giờ mình còn phải giẫm lên nàng bỏ lên, không thể vì cái này mà đắc tội nhị tỷ tỷ được.

Bàng Lạc Tuyết nhàn nhạt uống, nói: “Bàng nhi cũng nếm thử, quả thật không tệ.”

Bàng Lạc Băng mới dám cầm lên uống.

Chờ hai người uống xong, Bàng Lạc Tuyết nói: “Nghe nói hôm qua Tấn vương đưa cho muội muội một chiếc áo choàng, nghe hạ nhân nói là rất quý.”

Bàng Lạc Bằng đắc ý, nói cho cùng nàng chẳng qua là nha đầu mười tuổi mà thôi. Tất cả không che giấu được, vẻ mặt thẹn thùng nói: “Đúng vậy, đúng là như thế.”

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày nói: “Nghe nói đại tỷ cũng có lòng với Tấn vương, như vậy xem ra, tâm tư của Tấn vương càng đặt thêm nhiều hơn ở chỗ Bằng nhi muội muội, nhị tỷ thực sự là hâm mộ Bằng nhi. Tấn vương điện hạ đúng thực là tuần tú lịch sự, nếu như có thể gả đi, chắc hẳn, nhất định là cầm sắt hài hòa. Thật là làm cho người ta hâm mộ.” Nói xong liếc mắt nhìn Bàng Lạc Bằng một cái, quả nhiên thấy vẻ mặt nàng giận dữ, lại chen miệng nói: “Xem ta đã nói gì rồi, bây giờ tam phu nhân có thai, phụ thân cái gì cũng chiều theo nàng, Bằng nhi muội muội cũng không cần lo lắng, chắc hẳn Tấn vương điện hạ càng là người của người.”

Lúc này Bàng Lạc Bằng hận chết Bàng Lạc Vũ, không ngờ đại tỷ tỷ vậy mà muốn giành vị trí Tấn vương phi với mình, mình nhất định không thể để cho nàng thực hiện được.

Bàng Lạc Tuyết nhìn nàng ở đó suy nghĩ cũng không lên tiếng quấy rầy.

“Tiểu thư, phu nhân nói đưa tới một ít vải vóc cho tiểu thư chọn, mấy ngày nữa phải đến phủ Trường Lạc công chúa dừng để mất cấp bậc lễ nghi.” Quản gia nói.

Bàng Lạc Tuyết đứng lên, nói với Bàng Lạc Bằng: “Muội muội cũng ở đây, không bằng đến cùng nhau chọn đi, mấy ngày nữa người cũng đi, chắc hẳn Tấn vương điện hạ cũng đến, muội muội có thể trang điểm thật tốt, cho vương gia một kinh hỉ.”

Bàng Lạc Bằng cao hứng, hai tỷ muội dắt tay đi vào phòng Bàng Lạc Tuyết, quản gia bày từng cuộn từng cuộn vải ra.

Tay Bàng Lạc Tuyết sờ qua một cuộn vải dệt, Bàng Lạc Bằng nhìn vải Bàng Lạc Tuyết sờ qua đều là màu sắc nhẹ, nàng biết mẫu thân đã nói, bây giờ còn không thể cùng nhị tỷ tỷ là địch, chờ mình đủ lông đủ cánh cái nhà này sẽ là của mình.

Bàng Lạc Tuyết thản nhiên nói: “Vì sao Bằng Nhi không chọn, hay là không thích?”

Bàng Lạc Bằng nói: “Đương nhiên là nhị tỷ tỷ chọn xong, Bằng nhi sẽ chọn, nhị tỷ tỷ nhìn xinh đẹp như vậy, đương nhiên phải làm nhiều quần áo một chút chứ.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười với Bàng Lạc Bằng, chỉ là ý cười cũng không có ở đáy mắt, nói với quản gia: “Đều đã chọn rồi, người đi xuống trước đi.”

Quản gia không dám hỏi nhiều, hành lễ xong đi xuống, Bàng Lạc Bằng không hiểu hỏi: “Tỷ tỷ, thế nhưng những thứ vải vóc này tỷ tỷ không thích sao?” Nàng không dám nói ra khỏi miệng là mình còn chưa chọn, cũng cảm thấy vải vóc này tinh mỹ phi thường.

Bàng Lạc Tuyết làm sao không biết nàng đang suy nghĩ gì, thản nhiên nói: “Ta thấy chúng đều giống nhau, còn không bằng vài lần trước ca ca đưa tới. Vừa lúc vài ngày trước mới làm một bộ, chỉ là ta cảm thấy màu sắc không thích hợp với ta lắm.” Bàng Lạc Tuyết bày ra vẻ như cực kỳ đau đầu.

Bàng Lạc Bằng nghĩ tới chất vải lần trước Bàng Sách đưa tới, tất cả đều là tinh xảo, thăm dò hỏi: “Chỉ bằng tỷ tỷ lấy ra, nếu tỷ tỷ không ghét bỏ, Bằng nhi sẽ góp ý giúp tỷ tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Vây cũng được.”

“Tử Quyên, lấy bộ váy kia tới đây.”

Chỉ chốc lát sau Tử Quyên mang bộ quần áo đặt ở trước mắt Bàng Lạc Bằng, nhàn nhạt hương khí, Bàng Lạc Bằng nói: “Hương liệu này thực sự là rất thơm.”

Tử Quyên nói: “Đây là hương liệu xông quần áo, chẳng qua là tiểu thư có hai chậu hoa Y Lan, hương khí thanh nhẹ, tiểu thư liền dùng làm hương liệu.”

Bàng Lạc Bằng hâm mộ, nếu mình cũng là đích nữ Quốc công phủ này, như vậy mọi đồ tốt đều là của mình.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Nếu Bằng nhi thích, cho người đưa đến cho Bằng nhi. Cũng không phải cái gì quý báu. Muội muội dùng hết bảo hạp nhân tới chỗ của ta lấy.”

Bàng Lạc Băng nói: “Đa tạ nhị tỷ tỷ, mùi vị này thơm mà không ngấy, quả nhiên là dễ ngủi.”

“Được rồi, nhìn bộ y phục này khá hoàn hảo.”

Bàng Lạc Băng cầm lên xem, y phục mặc vào mát lạnh, cảm giác thích thú. Váy dài dùng Kim Ngân sợi tơ thêu thành hoa hải đường cùng chim phượng, dùng ngàn vạn viên ngọc trai, Kim Ngân sợi tơ tôn lên vẻ tuyệt sắc, cao quý. Tay áo thêu năm đường thẳng tới hoa văn, hoa văn trên áo là kim tuyến dệt thành, điểm xuyết ở mỗi mào phượng chính là tinh thạch nhỏ cùng thạch hổ, như ngân quang phát sáng, lộ vẻ phú quý. Bàng Lạc Băng nhìn ngây dại, váy này thực sự là xinh đẹp, thứ xinh đẹp nhất của mình cũng chỉ là chiếc áo choàng Tấn vương tặng, nếu như nhị tỷ tỷ mặc vào bộ y phục này nhất định có thể hấp dẫn chú ý của mọi người, như vậy mình chỉ có thể làm nền.

Bàng Lạc Tuyết thấy hâm mộ cùng đổ kị hiện rõ trong mắt nàng, cũng không vạch trần, chỉ là thần nhiên nói: “Bộ y phục này không thích hợp với ta, ta thấy có lẽ đại tỷ tỷ thích, đang định cho người đưa qua, muội muội cảm thấy thế nào?”

Bàng Lạc Băng hâm mộ nói: “Y phục của nhị tỷ thực sự là đẹp, Bàng nhi cũng không có chuẩn bị y phục, muội thấy bây giờ chuẩn bị cũng không kịp rồi.” Nói xong vẻ mặt thất vọng.

Bàng Lạc Tuyết đặt y phục vào tay nàng nói: “Muội muội đã thích như vậy thì cứ cầm đi, chắc hẳn nhị phu nhân cũng đã chuẩn bị quần áo cho đại tỷ, cũng không kém món này, ta vừa nhìn màu sắc này thực sự là thích hợp với người.”

Bàng Lạc Băng ngẩng đầu lên nói: “Thật vậy chăng? Nhị tỷ thực sự nguyện ý cho ta?”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu: “Đây là tự nhiên, y phục này để chỗ của ta cũng là lãng phí, nếu như phối hợp với áo choàng của muội muội nhất định càng thêm xuất sắc.”

Bàng Lạc Băng cao hứng nhận lấy, thầm nghĩ, hôm nay lần này tới thật tốt, mình nhất định phải nắm chặt tâm Tấn Vương, tuyệt đối không thể để cho đại tỷ cướp đi, bằng không mình sẽ ghen tị đến phát điên.

Bàng Lạc Băng lại quán Bàng Lạc Tuyết một ngày, mới trở lại.

Liên Ngẫu nói: “Hà tất gì tiểu thư lại cho nàng, muội thấy tam tiểu thư này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.”

“Có ai là kẻ dễ bắt nạt đâu, người chờ xem, các nàng đấu nhau người sống ta chết cũng tốt, chẳng qua, lần này tam phu nhân không thể lại để lại, tốt nhất là nhị phu nhân ra tay.” Bàng Lạc Tuyết nhìn tuyết rơi bên ngoài thần nhiên nói.

74. Chương 74: Vu Tội

Hôm qua Bàng Lạc Tuyết diễn cùng Bàng Lạc Băng một ngày, cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

Ngày thứ hai

Trong cung hoàng hậu truyền đến ý chỉ, mời Tuyết quận chúa tiến cung. Không giống lần trước là Dự vương tự mình đến đón, lần này là Nhược Phương cô cô tự mình đến mời.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Cô cô, thế nào người tự mình đến, phái người đến nói một tiếng là được rồi.”

Nhược Phương rất thích cô nương thông minh hiểu chuyện này, liền nói: “Hoàng hậu không yên lòng, sợ những hạ nhân làm thất lễ quận chúa, nên để cho ta tới đón. Mời quận chúa, hoàng hậu đã ở ngự hoa viên bày thức ăn chờ quận chúa cùng nhau ăn điểm tâm.”

Bàng Lạc Tuyết không dám chậm trễ, theo Nhược Phương cùng nhau ngồi xe ngựa tới hoàng cung, lần này xe ngựa trực tiếp chạy vào cung.

Tới ngự hoa viên.

Hoàng hậu đã ngồi ở đấy, trên bàn đặt đồ ăn thường ngày của hoàng hậu.

Bàng Lạc Tuyết hành lễ nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Hoàng hậu vội vàng để Nhược Phương đỡ nàng đứng lên, nói: “Đã lâu rồi Tuyết nhi không có tiến cung vào chơi cùng mẫu hậu, Dự vương phụng chỉ bệ hạ đi nhập quân, trong cung càng ngày càng buồn tẻ.”

“Hồi mẫu hậu, ta thấy khí sắc của mẫu hậu tươi tắn, nhìn người cũng trẻ tuổi rất nhiều.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Hoàng hậu dùng tay nhéo tai Bàng Lạc Tuyết nói: “Thật là một đứa bé lanh lợi, hôm nay trong cung sắp có chuyện tốt, lần trước Vương quý phi tránh được một kiếp, lần này thế nào cũng phải lột một lớp da của nàng mới phải, vừa lúc Chính Dương đưa tới rất nhiều món ăn thú vị, đặc biệt gọi người tiến cung nếm thử.”

Lúc này Bàng Lạc Tuyết mới nhìn đến, trên bàn bày rất nhiều thức ăn hình dạng khác nhau, bất quá Bàng Lạc Tuyết trái lại quen thuộc, bởi vì mấy thứ này đều là Bàng Lạc Tuyết bình thường ăn, đương nhiên cũng là Dự vương đưa tới.

Bàng Lạc Tuyết cùng hoàng hậu dùng cơm, chỉ chốc lát sau có cung nữ tiến vào, nhìn hoàng hậu liếc mắt một cái.

Hoàng hậu gật gật đầu, lúc này nàng cũng hiếu kỳ, hoàng hậu muốn cho nàng đến nhìn trò hay gì.

“Tuyết nhi bồi bản cung trở lại thay y phục đi.”

“Dạ” Bàng Lạc Tuyết trả lời, mặc dù không biết trong hồ lô của hoàng hậu bán thuốc gì, nhưng người sẽ không hại mình.

Bàng Lạc Tuyết theo hoàng hậu trở lại trong cung, Nhược Phương cho tất cả cung nữ ra ngoài.

Hoàng hậu lấy ra một đôi vòng tay dưới gối, thoát nhìn thì giống hệt như huyết phách, nhìn kỹ liền biết chỉ là mã não bình thường, liền biết hoàng hậu muốn bắt Vương quý phi khai đao.

“Mẫu hậu, đây là ý gì?” Bàng Lạc Tuyết không hiểu nói.

Hoàng hậu nhú mày: “Đương nhiên trút giận cho người, chuyện lần trước ở ngự hoa viên còn chưa tính sổ cùng nàng, chẳng qua, lần này ta còn phải thu thêm lợi ích.”

“Xem ra hoàng hậu nương nương đã bố trí xong hết rồi.”

“Đó là đương nhiên, ta tỉ mỉ bố trí một tháng, bằng không con hồ ly tinh kia sao có thể mắc câu chứ.”

“Mẫu hậu, Tuyết nhi hiếu kỳ, mẫu hậu thế nào xác định hôm nay nàng nhất định sẽ mắc câu?” Bàng Lạc Tuyết hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì, một tháng điều tra, nàng đương nhiên đã nắm chắc thứ được nàng gọi là chứng cứ, mà hôm qua ta cho Nhược Phương nói hôm nay gọi người tiến cung là vì ban vật này cho người.”

Bàng Lạc Tuyết hiểu rõ, lấy tính tình Vương quý phi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này. “Nương nương tính ngồi chờ chết sao?”

“Sao có thể, hôm nay gọi người qua đây còn có chuyện quan trọng.”

“Nương nương, hoàng thượng đã tới.”

Hoàng hậu vẫn chưa nói hết, bên ngoài nha hoàn liền tiến đến báo cáo.

Hoàng hậu nhú mày, so với dự tính của mình còn nhanh hơn một chút.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài.”

Bàng Lạc Tuyết đỡ hoàng hậu đi ra ngoài.

Quả nhiên, Vương quý phi trang điểm xinh đẹp, chỉ có sắc mặt trắng bệch, suy yếu dựa vào lòng hoàng thượng, kinh nghiệm nhiều năm nói cho Bàng Lạc Tuyết biết, tiện nhân này đánh phần thực sự là quá tay rồi.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!”

“Thần nữ tham kiến hoàng thượng!”

“Thần thiếp gặp qua hoàng hậu nương nương!” Vương quý phi ôn nhu hành lễ, như muốn ngã quỵ.

Hoàng hậu nhú mày, vẻ mặt lo lắng nói: “Muội muội đây là thế nào, thế nào sắc mặt nhợt nhạt thế.”

Hoàng thượng không vui nói: “Đây là phải hỏi hoàng hậu.”

Về mặt Hoàng hậu nương nương kinh ngạc nói: “Ý của hoàng thượng là thế nào, thần thiếp không rõ.”

“Hừ, không rõ? Hay là muốn trẫm tự mình nói? Điều không phải là chuyện tốt của người sao? Sợ là người giữ lại huyết phách yêu nghiệt kia để lót đường cho con trai của người đi, Dao Nhi nói đúng, xem ra mẹ con các người càng lúc càng không để trẫm vào mắt, người có biết khi quân là tội gì không, hoàng hậu!” Hoàng thượng quát.

Hoàng hậu bị khiếp sợ, nước mắt chực rơi: “Thần thiếp phu thê với hoàng thượng mấy chục năm, lại không ngờ có thể có một ngày bị hoàng thượng chấp vấn đến mức như vậy?”

Ở trong lòng Bàng Lạc Tuyết không khỏi dựng thẳng ngón tay cái khen ngợi hoàng hậu nương nương, cuộc sống trong cung này chính là không giống nhau, rõ ràng là đào hầm cho người khác nhảy, lại có thể làm cho người ta cảm giác mình giống như đã chịu nhiều ủy khuất.

Bàng Lạc Tuyết quỳ xuống nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thần nữ có lời muốn nói.”

“Nga? Đích nữ của Bàng quốc công, người lời gì muốn nói.” Hoàng thượng hỏi.

Vương Nhược Dao sao có thể cho hoàng hậu có cơ hội, chăm chú rúc vào lòng hoàng thượng nói: “Tuyệt quận chúa, việc này không phải người có thể xen vào, người vẫn là không nói gì thì hay hơn.”

Bàng Lạc Tuyết đứng mực nói: “Tuyệt nhi được hoàng hậu nương nương thu nhận làm nghĩa nữ, hôm nay tiến cung, chẳng qua là nương nương muốn làm mấy món ăn cho bệ hạ, muốn cho Tuyệt nhi đến ném một chút mà thôi. Tuyệt nhi nghĩ hoàng hậu nương nương yêu bệ hạ sâu nặng như vậy, sao có thể làm chuyện hoàng thượng không thích được, việc này nhất định là có hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Bàng tiểu thư có điều không biết, Khâm Thiên giám bói toán sẽ không sai, lần này đuổi kịp theo hoàng thượng, người trông ngai mấy ngày nay đêm không thể say giấc, thần thiếp không sợ mình rơi vào hôn mê, chỉ là lo lắng thân thể hoàng thượng.” Nói xong bộ dáng khóc như hoa lê đẫm mưa làm cho người ta nhìn thực sự là muốn ôm vào trong ngực tiếc thương một phen.

Quả nhiên hoàng đế ôm chặt Vương quý phi nhẹ giọng dỗ: “Không nên lo lắng, ái phi, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

” Được, nếu người hôm nay muốn hiểu rõ, vậy ta sẽ nói cho người biết, người tới a, truyền Khâm Thiên giám chính sử qua đây.” Hoàng thượng rồng to hơn.

Bàng Lạc Tuyết quỳ ở một bên đỡ hoàng hậu vẻ mặt thương tâm suy yếu đứng lên, hoàng đế như vậy không đáng để hoàng hậu quỳ, trong lòng hoàng hậu tràn đầy cảm động, nha đầu này quả nhiên là có tình nghĩa.

“Thần Khâm Thiên giám chính sử Vương Thụy tham kiến bệ hạ, các vị nương nương.” Nói xong quỳ hành lễ.

“Đứng lên đi, nói cho hoàng hậu nương nương, gần đây thiên tượng thế nào?”

“Thần tuân chỉ!”

“Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, thần mấy ngày nay xem thiên tượng, phát hiện sao phượng hoàng lên ngôi, ép ngôi chủ tinh, hơn nữa tử vi lờ mờ không ánh sáng, huyết sắc mù mịt, thần không thể không hỏi một câu, hoàng hậu nương nương có thể đập vỡ huyết phách để siêu độ được không?”

Hoàng hậu nghiêm mặt nói: “Đây là đương nhiên, chúng nó bây giờ không phải còn đang thờ phụng trong miếu sao.”

“Thứ cho thần nói, vài ngày trước những thứ ấy đã bị trộm, hơn nữa thần xem thiên tượng, huyết phách còn đang ở trong tấm điện của nường nưon.” Vương Thụy nói.

Hoàng hậu cười lạnh nói: “Lớn mật, huyết phách chỉ có một đôi, làm sao có đôi khác, huống chi lúc đó hoàng thượng ở đó, chẳng lẽ bị mất cũng tới nghi ngờ bản cung sao?”

“Thần không dám, chỉ là bệ hạ đêm không thể say giấc, hơn nữa quý phi nường nường tương khắc với huyết phách, bây giờ thân thể suy yếu, sợ là nếu tra rõ, chỉ sợ nường nường khó giữ được tính mạng.” Vương Thụy nói

“Vậy người muốn như thế nào?” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

“Thần hi vọng nường nường giao huyết phách ra.” Vương Thụy cúi lạy sát đất nói.

Hoàng hậu nhìn nói với hoàng thượng: “Chẳng lẽ bệ hạ cũng không chịu tin thần thiếp.”

Hoàng thượng nhìn mỹ nhân trong lòng, lại nhìn hoàng hậu một cái, nghĩ tới người trong mộng bị đuổi giết, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu đã không chịu giao ra đây, vậy phải người lực soát đi.”

Một chút mong đợi còn sót lại của hoàng hậu đối với hoàng thượng cuối cùng cũng không còn nữa.

Trong lòng Vương quý phi mừng thầm, quả nhiên hoàng vị mới là thứ hoàng đế coi trọng nhất, nháy mắt với một nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn theo đại quân lực soát cùng nhau tiến vào Thần Hi cung, hoàng hậu dính sát vào Bàn Lạc Tuyết, động tác này rơi vào trong mắt Vương quý phi biến thành chột dạ, nắm chặt tay một chút. Lần này nhất định phải kéo hoàng hậu xuống, bằng không đợi Dự Vương trở về, chuyện xấu này liền lớn.

Nha hoàn quen thuộc đi tới tấm cung của hoàng hậu, mò ở phía dưới gối, nhúu mào, rõ ràng hẳn là ở phía dưới gối, kết quả sờ soạng nửa ngày cái gì cũng không phát hiện, lại lấy gối ra, phát hiện có một chốt mở cơ quan, đề xuống có mấy cây phát tinh bắn tới tay nha hoàn, bên trong hộp trừ một ít thủy tinh đỏ hiển nhiên còn có một đôi vòng tay nằm trong đó, chính là huyết phách.

Trên tay cảm thấy đau nhói cũng không bằng hưng phấn mãnh liệt khi tìm được đồ vật, những ngày an nhàn của mình đã sắp tới, một chút cũng không có phát hiện trên tay.

Vội vàng chạy ra quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, nô tỳ tìm được huyết phách.”

Hoàng hậu nhìn người quỳ trên mặt đất chính là nha hoàn trong cung mình, nàng cười lạnh lùng: “Nếu như bản cung nhớ không lầm, người là nha đầu của cung ta.”

Nhược Phương nói: “Trí nhớ của nường nường thật tốt, chính là cung nữ trong Thần Hi cung của chúng ta, tên là Tiểu Băng.”

“Thật là một nha đầu tận tâm a.” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Nha hoàn quỳ trên mặt đất nói: “Nô tỳ chỉ có thể trung thành với một người là bệ hạ, hi vọng hoàng hậu nường nường không nên trách nô tỳ.”

“A, nếu như tận trung vì bệ hạ, chính là đắc tội ta, vậy người đặt bản cung ở đâu, chỉ mong sự lựa chọn của người là chính xác, bằng không ở Thần Hi cung, người sẽ không bao giờ có thể trở về được nữa.” Hoàng hậu nói.

“Tỷ tỷ hà tất nói như vậy, thần sắc nghiêm nghị, chẳng qua chỉ là một nha hoàn, nàng cũng là vì bệ hạ, nếu từ bỏ tỷ, vậy người sau này liền theo ta.” Vương quý phi nói.

“Cảm ơn nường nường, cảm ơn nường nường!” Nha hoàn cúi lạy sát đất nói.

“Vẫn là muội muội lương thiện, nha đầu như vậy, thật đúng là chỉ có muội muội mới có thể giáo dục tốt.” Hoàng hậu châm chọc nói.

Vương quý phi vờ như không cảm giác được, chỉ diềm đạm đáng yêu nói: “Hoàng thượng.”

Hoàng thượng quả nhiên an ủi nói: “Ái phi lương thiện, được rồi lấy vật tới đây.”

Cung nữ nói: “Đây là vật tìm được trên giường trong phòng ngủ của nương nương.” Nói xong đem vòng tay giao cho Vương công công bên cạnh hoàng đế.

Vương công công đưa vòng tay tới, hoàng đế cầm lên nói: “Đây là huyết phách mà người nói?”

Nha hoàn gật gật đầu nói: “Đúng vậy, đây là huyết phách hoàng hậu nương nương giữ, sẽ không sai.”

Hoàng thượng cười lạnh hỏi: “Còn lục soát thấy gì nữa không?”

Vương công công nói: “Hồi hoàng thượng, không có.”

Hoàng thượng ném vòng tay tới trước mặt nha hoàn, vòng tay lên tiếng vỡ vụn, mảnh vỡ xẹt qua má nha hoàn, đẩy người trong lòng ra quát: “Vô liêm sỉ! Các người vậy mà vu tội hoàng hậu!”

75. Chương 75: Hãm Hại

Editor: Kỷ Chi Ro

Hoàng đế không tìm được cơn giận, hẳn cũng không phải cái đồ ngốc gì, liếc sang Vương quý phi bên cạnh, sắc mặt trở nên trầm xuống.

Vương quý phi vội vàng quỳ rạp xuống bên người hoàng đế nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không biết chuyện, hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng thượng nhìn hoàng hậu ở một bên yên lặng rơi lệ, trong lòng khó chịu nói: “Hoàng hậu, trầm trách oan người.”

Nói xong vội vàng đỡ hoàng hậu dậy: “Nàng nghĩ như thế nào lại đem cái vòng tay này đặt vào tấm điện?”

“Thần thiếp mấy ngày trước tìm được ở trong kho phòng, đêm hôm nằm mơ, vừa lúc thuận mắt nhìn thấy vòng tay này, thuận tay đặt ở nơi đó, thần thiếp nào biết được chính cái vòng tay này là nguyên nhân hại muội muội đêm không thể say giấc.” Hoàng hậu ủy khuất nói.

Bàng Lạc Tuyết đi tới bên cạnh Vương quý phi nói: “Nương nương, sắc mặt ngài trông không được tốt, hay là ngài đứng lên đi.”

Bàng Lạc Tuyết vừa nói vừa nâng Vương quý phi dậy. Vương quý phi không dám phản kháng, bởi vì cánh tay của nàng bị Bàng Lạc Tuyết nắm chặt, nàng có muốn phản kháng cũng không có cách nào làm được.

Bàng Lạc Tuyết cúi đầu nhìn thấy trên mặt Vương Nhược Dao phấn đã rơi, trong lòng cười lạnh, xem ra lần này hoàng hậu cũng muốn diệt người.

Hoàng đế cũng không phải đồ ngốc, vội vàng đi đỡ hoàng hậu, an ủi nói: “Hôm nay chỉ là hiểu lầm.”

Về mặt hoàng hậu đầy nước mắt, vừa mới đứng lên, hướng về phía Vương Nhược Dao hung hăng tát một cái vào mặt, dấu bàn tay đỏ tươi hiện lên trên nửa gương mặt Vương Nhược Dao. Bàng Lạc Tuyết trực tiếp buông lỏng tay, Vương quý phi mất trọng tâm liền ngã ngay xuống dưới đất, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Vương Nhược Dao hung hăng trừng mắt nhìn hoàng hậu, nghĩ nàng được nuông chiều từ bé, cho dù vào cung, hoàng đế cũng thiên kiều bách sủng với nàng, chưa từng có lúc nào để mình bị ủy khuất quá lớn như thế.

“Thế nào, tiện nhân, người có biết vu tội hoàng hậu của một quốc gia là tội danh gì không?” Hoàng hậu phẫn nộ nói.

Vương quý phi bò đến bên người hoàng hậu, lời làn váy của nàng đau khổ cầu khẩn: “Hoàng hậu,hoàng hậu nương nương minh xét a, thần thiếp....thần thiếp thật là không có ý.”

Hoàng hậu nhìn về phía Vương Thụy tựa như đang nhìn một người chết. Vương Thụy toàn thân toát mồ hôi lạnh, run run, một câu nói cũng không dám nói.

Hoàng hậu lạnh lùng nói: “Vương đại nhân, nếu như ta nhớ không lầm, ngươi là Vương gia chi thứ tử tôn a. Nói! Ai cho ngươi lá gan này?”

Vương đại nhân nhìn hoàng hậu liếc mắt một cái, run run: “Thần, thần...”

Hoàng thượng biết, hắn vẫn kiên trì chờ đợi của Nam Cung gia, thế nhưng lần trước đã đập vỡ huyết phách, chẳng lẽ là Dao nhi? Nghĩ đến đây, hắn lạnh lùng nhìn về phía Vương quý phi.

Vương quý phi là người bên gối hoàng đế, tâm tư hoàng đế nàng hiểu rõ nhất, sự tình hôm nay chỉ có thể để nàng đến chịu trách nhiệm, bất quá tội vu khống hoàng hậu, nàng kiếp này cũng coi như xong. Sự tình đã như vậy nàng không cam lòng, nàng còn trẻ như vậy.

“Vương Thụy, ngươi biết ngươi phạm tội gì chưa? Bản cung chỉ là đêm không thể say giấc, ngươi hết lần này tới lần khác nói là do huyết phách khuấy phá, phải biết rằng huyết phách nhiều năm trước đây đã tiêu hủy.” Vương quý phi hung hăng nói.

Vương Thụy biết mình đã là một quả khí tử, bây giờ có thể làm chính là giảm thiểu thương tổn, chịu tất cả tội ở trên người mình: “Hoàng thượng thứ tội, là thần không rõ sự tình, mới có thể oan uổng hoàng hậu nương nương, thần nguyện ý từ bỏ mệnh của mình.” Nói xong đứng dậy đập đầu vào bàn bên cạnh, máu tươi chảy lênh láng, bỏ mình tại chỗ.

Hoàng hậu đi tới bên người Vương Nhược Dao, nắm chặt cằm của nàng, sát khuôn mặt vào nói: “Huyết phách đích xác là ở trong tay bản cung, không đủ, mạng của ngươi cũng đã ở trong tay bản cung.” Đột nhiên hoàng hậu lùi về sau lão đảo một cái, che ngực hướng nhìn hoàng thượng, hai mắt nhắm lại một phen hôn mê bất tỉnh.

Người ở bên ngoài xem chính là Vương quý phi ở trên mặt đất đẩy hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng vội ôm lấy hoàng hậu đang té xỉu hung hăng trừng Vương quý phi, hô lớn: “Gọi thái y, nhanh lên một chút, hoàng hậu, ngươi mau tỉnh lại đi.”

Bàng Lạc Tuyết theo hoàng thượng đi vào, nàng biết hoàng hậu căn bản là giả bộ bất tỉnh, nhưng nàng cũng không dám khinh thường người khác, vội vàng đến thăm diện của hoàng hậu.

Thái y vội vàng bắt mạch, hoàng thượng hỏi: “Thế nào, hoàng hậu thế nào, đang yên đang lành sao có thể té xỉu?”

Thái y quỳ xuống hành lễ nói: “Chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đây là có hi.”

Hoàng thượng cũng sốt một chút, hỏi: “Các ngươi nói cái gì?”

“Hồi hoàng thượng, hoàng hậu nương nương có tin vui. Thai nhi đã được một tháng.” Thái y nói.

Bàng Lạc Tuyết hoảng sợ, không ngờ hoàng hậu nương nương còn cao tay như thế, trái lại hoàng hậu chuẩn bị rất đầy đủ, lần này nhìn Vương Nhược Dao ngươi trốn như thế nào.

Quả nhiên, sắc mặt Vương quý phi lúc này trắng bệch, trán cũng đã đổ mồ hôi lạnh, gắt gao siết chặt khăn tay.

Thái y ở bên cạnh thân thể hoàng hậu chăm chú, hoàng hậu ưm một tiếng, chậm rãi mở mắt.

Hoàng thượng cẩn thận từng li từng tí đỡ thân thể hoàng hậu, Nhược Phương vội vàng tiến lên lót gối ở sau người, để nàng dựa vào càng thoải mái.

Hoàng hậu mở mắt nói: “Thần thiếp đây là thế nào? Thần thiếp nhớ muốn đỡ quý phi muội muội một chút, nhưng không nghĩ muội muội...” về mặt hoàng hậu ủy khuất, cầm khăn tay lau khóe mắt. Nhưng căn bản là nước mắt không tồn tại.

Hoàng thượng hung hăng trừng mắt nhìn Vương quý phi đứng ở một bên, lại quay đầu nói: “Tiện nhân này không hiểu chuyện, vậy mà vu tội hoàng hậu, trẫm biết hoàng hậu vẫn đoan trang hiền lành, sao có thể làm

chuyện ảnh hưởng đến trẫm, nàng cũng là, có thai, còn cử động mạnh như vậy, ngộ nhỡ động đến đứa nhỏ thì làm sao bây giờ?” Hoàng thượng nhẹ giọng trách cứ.

Về mặt hoàng hậu mờ mờ, đưa tay sờ sờ bụng, hóa ra nơi này đã có một tiểu sinh mệnh. ước mắt lưng tròng, bắt được tay hoàng đế nói: “Thật vậy sao? Thần thiếp thật sự có mang thai sao?”

Ở trong lòng, Bàng Lạc Tuyết yên lặng tán thưởng hoàng hậu nương nương, màn trình diễn này quá chân thực.

Hoàng thượng nhẹ nhàng lau sạch nước mắt đang vương trên khuôn mặt xinh đẹp của hoàng hậu, nhẹ giọng an ủi.

Thái y nói: “Hồi hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thân thể nương nương vốn suy yếu, cộng thêm vừa rồi tâm tình hoàng hậu nương nương bị dao động nên đã động thai khí. Nương nương cần phải bảo trọng thân thể. Thần sẽ kê một chút đơn thuốc dùng để an thai, nương nương cần phải dùng đúng thời hạn, mới có thể bảo đảm long thai bình an.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Chúc mừng mẫu hậu, sau này người phải chú ý bảo dưỡng thân thể, ngàn vạn không được giống như hôm nay, làm chuyện nguy hiểm như vậy, tuy người thương xót quý phi nương nương, thế nhưng người cũng phải chú ý thân thể của mình, ngộ nhỡ ai đó lại không cẩn thận đẩy người một cái, hiện tại người sao có thể chịu được.”

Hoàng hậu nhìn Bàng Lạc Tuyết với ánh mắt tán dương, nàng đang lo không biết nên đem đề tài dẫn tới trên người Vương quý phi thế nào.

Quả nhiên Vương quý phi quỳ xuống, đầu gối di chuyển đến bên người hoàng thượng, túm chặt áo choàng của hoàng thượng, nước mắt không ngừng chảy ra: “Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài tin thần thiếp, thần thiếp thật không có vụ tội hoàng hậu nương nương, là Vương đại nhân, đúng là Vương đại nhân nói với thần thiếp, người nhất định phải tin thần thiếp.”

Hoàng hậu nói: “Nếu như bản cung nhớ không lầm, Vương đại nhân này chính là thuộc dòng dõi của Vương gia, bản cung thật sự là nghĩ không ra muối muối vì sao phải làm vậy. Bản cung luôn luôn đối với người không tệ, người vậy mà lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích bản cung, chẳng lẽ muối muối coi trọng vị trí của bản cung, hay là hoàng thượng không hài lòng thần thiếp, muốn đổi lục cung chi chủ?”

Hoàng đế đẩy Vương quý phi trên mặt đất ra, nhẹ giọng an ủi: “Hoàng hậu sao lại nói vậy, cũng là trẫm hồ đồ, nghe lời tiện nhân này. Nay Vương Thụy đã tự sát, cũng không thăm vấn được cái gì. Hoàng hậu yên tâm, ta nhất định cho nàng cái công đạo, việc nàng cần phải làm là bảo trọng tốt thân thể, hiện tại nàng đang mang trong mình long nhi.”

“Hoàng thượng, Nghi quý phi tới.” Vương công công cất giọng the thé.

“Để cho nàng đi vào đi.” Hoàng thượng nói.

Nghi quý phi cùng cung nữ hành lễ nói: “Thần thiếp bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu.”

“Thế nào nàng lại qua đây.” Hoàng thượng hỏi.

Nghi quý phi nói: “Thần thiếp nghe nói thân thể muối muối khó chịu, vốn hôm nay định tới thăm quý phi muối muối, không ngờ muối muối tới Thần Hy cung, cho nên thần thiếp liền tới đây, đây là thế nào, muối muối thế nào lại quỳ trên mặt đất?”

“Hừ! Tiện nhân này vậy mà cùng Khâm Thiên giám vu tội hoàng hậu.” Hoàng thượng hừ lạnh nói.

“Ta thấy muối muối luôn luôn tôn kính hoàng hậu nương nương, sao có thể làm những chuyện hồ đồ đó được, chắc hẳn trong đó có hiểu lầm, mong hoàng thượng đừng hiểu lầm oan uổng muối muối.” Nghi quý phi thăm dò nói.

“Hừ, việc này không oan uổng nàng, đều tại ta trước đây quá mức dung túng nàng, mới để cho nàng không biết phép tắc. Tiện nhân kia vậy mà không biết phân biệt, đẩy hoàng hậu, hoàng hậu bây giờ có thai, lại không biết tốt xấu gì đó, nếu như hoàng hậu có chuyện không hay xảy ra, giết nàng cũng không đủ để người ngoay lửa giận.” Hoàng thượng tức giận nói.

Vương quý phi khóc hô lớn: “Hoàng thượng, người tin thần thiếp, thần thiếp thật không có dấy hoàng hậu nương nương, người phải tin tưởng thần thiếp. Thần thiếp là trong sạch, thần thiếp là trong sạch.”

“Người trong sạch? Trước mắt bao người người cũng dám dấy hoàng hậu, đây là trăm tợn mắt nhìn thấy, tiện nhân này cũng dám nói mình thuần khiết?” Nói xong hoàng thượng cho Vương quý phi một cái tát, đánh úp nằng trên mặt đất.

Vương quý phi biết mình hôm nay là không phải do mình, chuyện này nhất định có liên quan đến hoàng hậu, chỉ là tiện nhân này mang thai, chính mình chẳng lẽ thực sự phải nhận mệnh? Bất quá, nằng còn trẻ, hoàng thượng sủng ái nằng như vậy nhất định rất luyến tiếc, đúng rồi, chuyện này có thể đẩy lên người Vương Thụy.

Vương quý phi lại bò đến người hoàng thượng cầu khẩn nói: “Hoàng thượng, hoàng thượng, đều là Vương Thụy, là hần nói cho thần thiếp, mình là bị thiên tượng làm ảnh hưởng, thần thiếp mới có thể như vậy. Thần thiếp là oan uổng.”

“Mẫu hậu, kỳ thực, nếu là hoàn toàn không có cách nào làm rõ ràng, vậy không phải còn có cung nữ sao? Giao cho bộ hình tư thẩm vấn một chút, cái gì cũng sẽ rõ ràng.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn hoàng thượng nói: “Hoàng thượng, có lẽ muội muội thật sự là vô tội, nằng cũng không phải cố ý dấy thần thiếp.”

“Nằng đó, chính là lòng quá mềm yếu, nếu hoàng hậu đã cầu tình, vậy ta liền giao chuyện này cho bộ hình tư, nhất định sẽ cho nằng cái công đạo, bất quá tội chết có thể miễn, hình phạt khó thoát. Người tới, đem cung của Vương quý phi đi dụng hình, cách chức Vương quý phi làm giai nhân. Hiện tại người trở về Khôn Ninh cung, không có mệnh lệnh của trẫm bất luận kẻ nào cũng không được thả nằng ra, cấm bất luận kẻ nào đi thăm nằng, chờ sau khi tra tất cả rõ sau đó giao cho hoàng hậu xử trí.”

Vương quý phi biết, mình nhất định phải cho người bịt miệng nha đầu kia, bằng không, chính mình sẽ không thể xoay người, ủy ủy khuất khuất hành lễ nói: “Đa tạ hoàng thượng, thần thiếp xin cáo lui.”

Hoàng hậu nhìn hoàng thượng xử trí nằng như vậy, trong lòng sốt ruột, địa vị của tiện nhân này ở trong lòng hoàng thượng thực sự là quan trọng. Nếu để cho nằng có một chút cơ hội, nằng vẫn có cơ hội xoay người.

“Làm sao vậy? Tay lạnh như vậy?” Hoàng thượng hỏi.

Hoàng hậu dịu dàng đáp: “Thần thiếp không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi.”

“Vậy mau đi nghỉ ngơi, hôm nay nằng cũng mệt mỏi rồi, nằng yên tâm, nếu thật là tiện nhân này làm, trẫm nhất định tuyệt đối không buông tha.” Hoàng thượng nói.

Nghi quý phi vội vàng nói: “Thần thiếp không phiền hoàng hậu nương nương nghỉ ngơi, thần thiếp bởi hoàng thượng đi về trước.”

Hoàng hậu gật gật đầu nói: “Thần thiếp cung tiễn hoàng thượng.”

Hoàng thượng tự mình kéo kéo góc chăn cho hoàng hậu, mới rời đi.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Mẫu hậu? Người không thoải mái ở đâu? Nếu không mẫu hậu nghỉ ngơi trước.”

“Chờ đã, Tuyết nhi, mẫu hậu có việc muốn người đi làm.” Về mặt hoàng hậu cười âm hiểm.

76. Chương 76: Phong Thủy Phiên Chuyển

Editor: Kỳ Chi Ro

Hoàng hậu nói xong, về mặt Bàng Lạc Tuyết mờ mịt.

Nhược Phương nói: “Nương nương, nô tỳ đã đi điều tra xong, hoàng thượng hiện tại đã đi Kiền Tường cung của Nghi quý phi.”

Hoàng hậu gật gật đầu.

“Tuyệt nhi, mẫu hậu thực sự đa tạ người, nếu như không có người, cũng sẽ không có đứa bé này. Bất quá bây giờ còn chưa được, hoàng thượng chỉ giảm vị phân của nàng, cũng không xử phạt. Đến cùng hoàng thượng vẫn là không đành lòng. Nếu như hôm nay đổi thành bản cung, chắc hẳn hiện tại ta đã không còn ngồi ở vị trí này.” Hoàng hậu cô đơn nói.

“Mẫu hậu, bây giờ người có thai, chuyện không vui tốt nhất không nên để trong lòng, để Tuyệt Nhi xem mạch cho người, thức ăn sau này của người nhất định phải chú ý hơn, nhất là bây giờ người đang mang thai, Dự vương điện hạ cũng không ở trong cung, người đã trở thành cái đích của hàng trăm mũi tên.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Hoàng hậu vui mừng nói: “Tuyệt nhi đúng là nữ nhi tốt của ta, người nói xem, hiện tại trong cung này ta đã thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bất kể là Vương quý phi hay là Nghi quý phi cũng sẽ không mở mắt trừng trừng nhìn bản cung bình an sinh hạ đứa bé này, cho nên hiện tại quan trọng nhất là giải quyết Vương Nhược Dao.”

“Mẫu hậu, người muốn thế nào?” Bàng Lạc Tuyết cười nhẹ nhàng.

“Hài tử ngọc, không phải còn có nha hoàn kia sao, người phải động thủ trước Vương quý phi, à không, Vương giai nhân, lấy được khẩu cung. Còn nữa, ta sẽ tịch thu toàn bộ đồ vật của nàng, chắc hẳn sau này nàng chẳng còn cơ hội để dùng tới nữa rồi.” Trong mắt hoàng hậu tràn đầy ác ý.

Bàng Lạc Tuyết không ngờ hoàng hậu còn có một chiêu này, gật đầu nói: “Nếu chỉ dựa vào chuyện này, nói vậy bệ hạ chỉ giảm vị phân của Vương quý phi, dù sao Vương gia có mấy nhi tử đảm nhiệm chức vụ trong quân đoàn, nói vậy chắc hẳn bệ hạ cũng còn mấy phần tình ý với nàng. Nếu như lấy được khẩu cung của nha hoàn kia, chắc hẳn kiếp này của nàng cũng chỉ có thể ngồi ngáy ngọc ở lãnh cung.”

Hoàng hậu suy tư một hồi nói: “Nhược Phương, chuyện này người đi làm, nếu như nha đầu kia không khai, người liền nói cho ma ma ở Thận hình tư hầu hạ nàng thật tốt, còn nữa, cái vòng tay kia, đưa cho thái y, tự sẽ có người nói cho bệ hạ, Tuyệt nhi liền thay bản cung đến Khôn Ninh cung một chuyến được không, giao cho người khác ta thật không an tâm.” Hoàng hậu khổ não nói.

“Mẫu hậu yên tâm, Tuyệt nhi sẽ thay người đi một chuyến.”

Hoàng hậu suy nghĩ một chút: “Cầm lấy.” Nói liền đưa ấn tử của Hoàng hậu vào trong tay Bàng Lạc Tuyết.

“Mẫu hậu chờ tin tức, chắc hẳn không bao lâu nữa, Vương giai nhân sẽ không còn là mối họa trong lòng của người nữa.”

Hoàng hậu khoát khoát tay.

Bên kia.

Nhược Phương mang theo vòng tay tới chỗ thái y nói: “Phạm thái y, nô tỳ phụng mệnh hoàng hậu nương nương đưa vật chứng tới, người xem vòng tay này có gì không ổn hay không?”

Phạm thái y nhận lấy vòng tay nhìn kỹ một chút, lại đặt dưới mũi ngửi ngửi nói: “Bây giờ thần cũng không dám khẳng định, bất quá xin người nói với hoàng hậu nương nương hãy yên tâm, thần nhất định sẽ vớt hết khả năng tra ra manh mối trong chuyện này.”

Nhược Phương hài lòng gật đầu, Phạm thái y nổi tiếng nghiêm minh, bất luận thế lực thế nào cũng không giúp đỡ, chỉ có người như vậy nói ra sự thật, hoàng đế mới có thể tin.

Trong Thận hình tư.

Tiểu Thúy bị ma ma mang đến trước hình đài, lấy ngân châm, chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, cười nói: “Ta khuyên người nên nhanh cung khai ra, bằng không chờ có trách ta thủ hạ vô tình, người có biết đây không phải là ngân châm bình thường, bên trong ngâm châm chứa độc, người nên biết loại độc tố này sẽ không để

người chết, nhưng sẽ làm cho người đau đến chết, nhất là nó sẽ từng bước một gặm cắn lục phủ ngũ tạng của người.” Nói xong ngân châm lướt qua trước trên mặt Tiểu Thúy.

Toàn thân Tiểu Thúy run rẩy, một cái cũng không dám động đậy. Nàng rất sợ ngân châm đâm rách hai má, độc tố xâm nhập vào cơ thể, nàng biết nếu như mình khai ra Vương quý phi, như vậy người nhà của mình cũng sẽ bị liên lụy, cũng chỉ biết tự trách mình bị lợi ích làm mờ mắt.

“Xem ra, người không định nói.” Ma ma lạnh giọng hỏi.

“Ta... tanô tỳ cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết.” Tiểu Thúy sợ hãi trả lời.

“Hả? Ý tứ của người chính là không chịu khai, vậy người xem xem, nơi này có hơn một trăm loại hình cụ, thời gian của chúng ta còn dài, có thể chậm rãi mà hưởng thụ.” Ma ma nói.

“Không...không... không muốn.” Tiểu Thúy lắc đầu nói.

“Không muốn, cái này không phải do người định đoạt.” Ma ma cười tàn nhẫn.

Nhược Phương đi vào Thận hình tư nói: “Ma ma còn chưa bắt đầu đúng không?”

Ma ma vừa nhìn liền biết ngay là người bên cạnh hoàng hậu vội vàng nói: “Nhược Phương cô cô, thể nào người lại có thời gian qua đây.”

Nhược Phương vỗ vỗ tay ma ma, nhét vào đó một thỏi vàng, nói: “Hoàng hậu nương nương cho ta tới xem, mong ma ma ra ngoài.”

“Cô cô làm sao nói như vậy, đây là đương nhiên, người nói đi, nô tỳ đi ra ngoài.” Ma ma nói.

Nhược Phương gật gật đầu, nhìn Tiểu Thúy bị vắt trên cây cột, cười lạnh nói: “Chắc hẳn, người cũng biết, người tiến vào nơi này, là không thể nào không sờ mề đi ra. Ta biết người là người bên cạnh Vương quý phi, chắc hẳn cũng muốn trung thành và tận tâm.”

Tiểu Thúy cúi đầu cắn chặt môi không nói lời nào.

Nhược Phương nói: “Người nên nhớ lục cung chi chủ của Đông Tần này là hoàng hậu nương nương, nương nương muốn cho ai chết, ai không chết đều là do nương nương định đoạt. Cũng may nương nương nhân từ, vì tích phúc cho hoàng tử trong bụng, không muốn đại khai sát giới, người chỉ cần ngoan ngoãn khai ra, ta bảo đảm người sẽ sống sót đi ra ngoài, hơn nữa sẽ cho người xuất cung, sau này người cũng không cần trở về. Tuyệt quận chúa đến đưa cho ta vài món đồ, nàng ấy nói sau khi người nhìn thấy, cái gì cũng sẽ nói.” Từ trong ngực lấy ra một đôi khuyên tai phong cách cổ xưa.

Trên cây cột, Tiểu Thúy lập tức giãy giụa nói: “Ở đâu mà người lấy được, mẫu thân ta đâu, ta cầu các người, thả bà ấy ra, bà ấy vô tội.”

“Vô tội? Hoàng hậu nương nương cũng vô tội a, không phải người cũng nhẫn tâm đi hãm hại nàng sao, hiện tại ta cho người hai lựa chọn, hoặc là người đồng ý nhận tội, ta đảm bảo cả nhà người an toàn, bằng không không chỉ người phải chết, còn có toàn gia đình người, người nên biết thời gian của người không nhiều lắm, người cho là chủ tử của người sẽ bảo vệ người sao? Ha ha, không bao lâu nữa, nàng ta liền phải đi theo người. Hiểu rõ thời thế mới là người thông minh, người tự mình lựa chọn đi.” Nhược Phương lạnh lùng nói.

Tiểu Thúy cúi đầu, toàn thân mồ hôi lạnh từng giọt tí tích rơi trên mặt đất, Vương quý phi đã hứa, sẽ bảo vệ cả nhà của nàng. Vì sao cả nhà lại ở trong tay Hoàng hậu? Vương quý phi gạt nàng sao? Không, sẽ không, thân nhân của mình làm việc ở Vương phủ, Vương quý phi sẽ không gạt nàng.

“Xem ra, người không suy nghĩ đến tính mạng của người nhà người.” Nhược Phương lạnh lùng nói.

“Không, không phải, bọn họ...” Tiểu Thúy rớt cuộc mở miệng nói.

“Hả? Người còn nhớ bọn họ? Một phu nhân năm mươi tuổi, hai nha đầu tám chín tuổi, còn có một nam hài mười hai tuổi. Thế nào? Còn muốn ta nói tiếp sao?” Nhược Phương thờ ơ đáp.

“Không, không muốn. Ta nói, ta nói. Chỉ cầu nương nương không liên lụy đến bọn họ, nô tỳ nguyện ý trả giá tất cả.” Tiểu Thúy cầu khẩn nói.

Nhược Phương cầm khẩu cung lên nói: “Tự ngươi ký đi.”

Tiểu Thúy gật gật đầu, vội vàng ký.

Nhược Phương cầm lấy, hài lòng gật đầu nói: “Coi như ngươi thức thời, ngươi yên tâm, hoàng hậu nương nương không phải là tiểu nhân nói không giữ lời, người nhà của ngươi sẽ bình an vô sự.”

“Nô tỳ tạ ơn hoàng hậu nương nương, nô tỳ tạ ơn hoàng hậu nương nương.” Tiểu Thúy cảm kích khóc hô.

Nhược Phương không ở lại nói lý với nàng. xoay người rời đi, đi tới cửa nhìn ma ma nói: “Không cần hành hạ nàng, thả nàng ra đi. Khẩu cung đã có.”

Ma ma vội vàng gật đầu.

Khôn Ninh cung.

Bàng Lạc Tuyết cùng mọi người đi tới trong cung, phát hiện có thị vệ canh giữ, Bàng Lạc Tuyết lấy ra ấn tỳ của hoàng hậu, mọi người không dám ngăn trở.

Nữ nhân trong cung tựa như đoá hoa nở rộ, thời trẻ qua mau, nữ nhân bị nhốt trong đây cũng giống như vậy. Vương quý phi từ khi tiến cung liền nhận được sủng ái của bệ hạ, chỉ nhìn Khôn Ninh cung này cũng có thể nhìn ra, trong cung điện vẫn đỉnh dần một tác lương, đèn thủy tinh ngọc bích, màn che trăn châu, cột dát vàng. Giường gỗ trầm hương rộng sáu thước, trên màn trướng thêu chỉ tuyến hình hoa hải đường, đường nét sống động, giống như đoá hoa ngay trước mắt. Gối màu xanh đặt trên giường, trải đệm mềm mại. Sàn nhà làm từ bạch ngọc, khảm kim châu, vẽ hoa sen, nhiều đoá hoa sen ngũ hành, cánh hoa tươi tắn lung linh, ngẫu cả nhị hoa cũng tinh tế, đi chân trần cũng cảm thấy dễ chịu,. Tráng lệ như vậy, cung điện của hoàng hậu cũng không hoa lệ như của nàng.

Rượu hổ phách, chén ngọc bích, bình kim túc, bàn phỉ thúy, món ăn như họa, rượu như suối, đàn cổ tam tã, tiếng leng keng. Trang trí bốn phía đại như một đoá hoa, đài hoa trắng tinh, cốt sứ lộ ra sáng bóng, cánh hoa vẽ hời hợt màu tím nhạt.

Bàng Lạc Tuyết nhìn thấy Vương quý phi chân trần ngồi ở trên giường, đầu tóc rối tung, không có bất kỳ trâm cài tóc, nhưng vẫn là một mỹ nhân, chẳng qua là một mỹ nhân răn rết.

“Cung nghênh Vương quý phi nương nương.” Bàng Lạc Tuyết đứng đó nhưng không hành lễ nói.

Trên giường, Vương Nhược Dao quay đầu lại nhìn về phía vẻ mặt đạm nhiên của Bàng Lạc Tuyết, hai mắt đỏ lên nói: “Ngươi tới làm gì? Bệ hạ nói, không cho phép bất luận kẻ nào vào đây, bây giờ dù cho ta làm giai nhân, cũng là phi tử của hoàng đế, chẳng lẽ ngươi gặp ta không cần hành lễ sao? Nếu để cho hoàng thượng biết, dù cho hoàng hậu nương nương thiên vị ngươi, ta xem ngươi cũng nói không nên lời.”

“Ha ha.....Vương Nhược Dao, ta chịu gọi ngươi một tiếng ‘quý phi nương nương’ là đã cho ngươi mặt mũi rồi, bây giờ chẳng qua là một phi tần thất sủng, mà ta chính là quận chúa, hoàng hậu là nghĩa mẫu của ta, còn nữa, lại nói ngươi chỉ là giai nhân đang bị nhốt, có ra được hay không thì để nói sau đi, ngươi nói phải không Vương giai nhân?” Bàng Lạc Tuyết cười trên nỗi đau của người khác nói.

“Ngươi. Ngươi tới làm gì. Cút ra khỏi Khôn Ninh của ta ngay. Ở đây không chào đón ngươi, lập tức cút ra ngoài cho ta.” Vương quý phi hung hăng quát.

“Nương nương, ta khuyên ngươi nên đối diện với hiện thực mới đúng a. Phải biết rằng, bây giờ ngươi có thể giữ được cái cung điện này hay không, nương nương.” Bàng Lạc Tuyết nói.

“Ngươi. Đừng tưởng rằng có hoàng hậu nâng đỡ thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm. Ta cho ngươi biết, ta là nữ nhi của Vương gia, phụ thân, huynh đệ, tỷ muội sẽ giúp ta, ta tin mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, phong thủy phiên chuyển, hoàng đế nhất định sẽ không giết ta, ta sớm muộn sẽ trở người lại được.” Vương Nhược Dao điên cuồng nói.

77. Chương 77: Muốn Mạng Của Người

Editor: Kỷ Chi Ro

Beta: VinJR

Đối mặt với cơn thịnh nộ của Vương Nhược Dao, Bàn Lạc Tuyết chỉ nhìn nàng tê tâm liệt phế. Đối với kẻ thù, nàng tuyết đối sẽ không mềm lòng, nhất là loại này, lần đầu tiên ở Mẫu đơn yến tiện nhân này liền muốn làm cho mình chết, nàng lại là người của nhà họ Vương, là muội muội của Vương Nhược Sinh, nàng chỉ là từng bước từng bước một đưa các nàng vào địa ngục, bất quá chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

“Người tới, mang tất cả những đồ vật trong đây đi.” Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng nói.

Vương Nhược Dao nhìn cung nữ, thái giám từng người từng người đi tới đi lui chuyển đồ vật bày biện trong cung điện đi, vội vàng đứng dậy nói: “Các người làm gì, ai cho phép người ở Khôn Ninh cung của ta dương oai, bỏ xuống cho ta, tất cả không được nhúc nhích, bản cung không cho người các đem đồ của ta đi.”

Chỉ tiếc rằng cung nữ, thái giám, ai cũng không để ý tới Vương quý phi đang điên lên, yên tĩnh tự khuôn đồ. Bàn Lạc Tuyết đi tới bàn trang điểm, ngồi vào chiếc ghế phía trước, tiện tay mở ra, lấy một hộp trang sức lỏng lánh. “Thực sự là tinh mỹ, chỉ tiếc, nương nương lại không được dùng, mấy thứ này đều dành cho quý phi, nương nương thân là quý nhân, chắc hẳn cũng không dùng tới. Người tới, đem các đồ vật của nàng đến chỗ hoàng hậu, Các người chú ý một chút, vật lớn vật nhỏ trong cung phải lấy đi hết.” Bàn Lạc Tuyết cầm một chuỗi vòng cổ được làm từ một trăm lẻ tám viên châu xuyên thành nói.

Cung nữ vội vàng thu thập sạch sẽ, trừ vòng cổ trong tay Bàn Lạc Tuyết thứ gì cũng không còn lại. Bàn Lạc Tuyết hài lòng gật gật đầu, những cung nữ này làm việc thật lưu loát.

“Người nói, ai cho người quyền để cho người tới lấy?” Vương Nhược Dao nói.

“Nương nương, đầu óc người quá nông cạn. Người chẳng lẽ không nhìn thấy, người nắm quyền trong cung này trừ hoàng thượng nhất người lại, thì còn có hoàng hậu nương nương, người nhìn cho rõ đây là ẩn tử của hoàng hậu, người thấy ẩn tử không quỳ xuống, nếu ta nói cho người khác biết, chắc hẳn cung điện này người cũng không được ở, trực tiếp chuyển vào lãnh cung đấy.” Bàn Lạc Tuyết hảo tâm phân tích nói.

“Người tiện nhân này, chẳng qua là nữ nhi của Quốc công, lại dám chạy đến dương oai trên đầu ta, chờ ta gặp mặt bệ hạ, nhất định sẽ không để cho người sống tốt.” Vương Nhược Dao quát.

Bàn Lạc Tuyết giống như nghe thấy chuyện cười: “Nương nương, người còn muốn gặp mặt bệ hạ, sao có thể, hoàng hậu nương nương tuyết đối sẽ không cho phép người đi gặp mặt bệ hạ, vừa rồi Nhược Phương cô cô đã đến tận hình tư lấy khẩu cung, người cảm thấy cung nữ kia sẽ không bán đứng người sao? Còn nữa ta nói cho người biết, chờ khi tất cả chứng cứ được xác thực, kết quả của người sẽ không phải là lãnh cung, mà là địa ngục.”

Bàn Lạc Tuyết cười lạnh, làm Vương Nhược Dao rung mình, lắc đầu không chịu tin, hoàng đế muốn Vương gia ngăn các gia tộc, hoàng đế muốn nàng ngăn được hoàng hậu và Nghi quý phi, nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất trong hoàng cung, hoàng thượng càng ngày càng sủng ái nàng, nhất định sẽ không để nàng chết, đúng, nhất định sẽ không. Trong lòng có thêm sức mạnh, Vương Nhược Dao đứng ở trước mặt Bàn Lạc Tuyết nói: “Người không cần ở đây nói lời lý gián, hoàng thượng sẽ không không tiếc mà giết ta, nhất định sẽ không.”

“Nương nương, có vài chuyện tự tin là tốt, nhưng nếu như tự tin quá, sẽ biến thành tự phụ, như vậy sẽ không tốt. Có lẽ không được bao lâu nữa người sẽ biết, bệ hạ mà người thường nhắc có thể ban cho người một ly rượu độc, hoặc là ba thước bạch lăng, lại hoặc là một thanh chủy thủ, ta thấy nương nương rất xinh đẹp, chỉ là đáng tiếc, là một người mệnh ngắn, bất quá nương nương yên tâm, Tuyết nhi nhất định sẽ giúp người tiến nhiều thân nhân của người đi theo người.” Bàn Lạc Tuyết bò đến bên tai Vương Nhược Dao nhẹ nhàng nói, giống như là đang nỉ non.

Vương Nhược Dao giơ tay muốn tát một cái, Bàn Lạc Tuyết sao có thể trơ mắt để nàng đánh, nhẹ nhàng nắm cổ tay của nàng, một cây châm ghim vào cổ của nàng, biến mất không thấy, chỉ thấy ả đột nhiên toàn

thân có quắp, như là có ngàn vạn con kiến gặm cắn thân thể.

Ngẩng đầu tàn bạo trừng Bàng Lạc Tuyết: “Tiện nhân, ngươi làm gì với bản cung?”

“Xem ra nương nương vẫn không ngốc, bản cung? Ngươi không có số mệnh làm hoàng hậu, đây chỉ là trường phạt ngươi một chút, còn nhớ chuyện ngươi lấy trâm phượng vu tội ta không? Cây trâm phượng bát vĩ, cuối cùng biến thành cửu vĩ. Ngươi để cung nữ của ngươi vu tội ta, cuối cùng mất cánh tay đắc lực vẫn không thành thật, cố nài làm mưa làm gió, ta cho ngươi biết, lần này hoàng hậu sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta càng sẽ không bỏ qua ngươi, ngươi chờ chết đi, quý phi nương nương thân ái của ta. Đúng rồi, nhìn ngươi thống khổ như vậy, ta cho ngươi biết một việc, độc trên người của ngươi không thể giải, nhất thời gấp gáp, vừa mới nghiên cứu ra được, chỉ tiếc tâm tình bản quận chúa không tốt, không nghiên cứu ra thuốc giải, ngươi yên tâm ngự y sẽ tra không ra, ngươi cũng không cần uống phí tâm cơ.”

Nói xong Bàng Lạc Tuyết đi ra Khôn Ninh cung, nói với thủ vệ: “Hoàng hậu nương nương có lệnh, không được để bất cứ kẻ nào vào thăm Vương quý nhân, cũng không cho phép nàng ra.”

“Dạ, thần tuân lệnh hoàng hậu nương nương.”

“Chắc hẳn Vương quý nhân cũng không cần nhiều người hầu hạ như vậy, không cần lưu người ở bên trong.”

Bàng Lạc Tuyết mang theo đồ vật trở lại Thần Hi cung, hoàng hậu đã rời giường, ngồi ở bên cạnh bàn uống cháo tổ yến, nhìn thấy Bàng Lạc Tuyết vội vàng hô: “Tuyết nhi mau lại đây, ta sai người nấu rất nhiều, ngươi cũng bận rộn một ngày, qua đây ăn một chút.”

Bàng Lạc Tuyết đi vào, quả nhiên còn có một bát: “Tạ ơn mẫu hậu.”

Hai người dùng một chút thức ăn, Nhược Phương cầm lời khai nói: “Nương nương, Tiểu Thúy đã nhận tội.”

Hoàng hậu gật gật đầu, “Ngươi làm rất tốt, lần này vô luận như thế nào cũng không thể để con tiện nhân Vương Nhược Dao kia sống, quả nhiên nàng và Nghi quý phi liên thủ thật khó đối phó.”

“Nương nương yên tâm, nô tỳ đã dựa theo lời người nói, đưa vòng tay cho thái y thự, chắc hẳn, không được bao lâu, bệ hạ sẽ hạ chỉ, ngài cũng có thể an tâm dưỡng thai.” Nhược Phương nói.

Vẻ mặt hoàng hậu hạnh phúc vuốt bụng nói: “Đứa bé này tới thật là đúng lúc, may mà Tuyết nhi cho ta phương thuốc, ta dựa theo phương thuốc điều trị, quả nhiên có thai.”

“Nào có, là vận khí của mẫu hậu tốt.” Bàng Lạc Tuyết nói.

“Nương nương, nô tỳ nghe nói, Vương đại nhân dâng tấu, hơn nữa Nghi quý phi đến chỗ hoàng thượng cầu tình cho Vương quý nhân. Nương nương cần phải tính toán kỹ.” Nhược Phương nói.

Hoàng hậu thoáng suy nghĩ một chút nói: “Ta liền đến chỗ hoàng thượng, Tuyết nhi cùng đi với ta, mang lời khai của nha đầu kia, chắc hẳn thái y thự cũng đã có đáp án.”

“Dạ.”

Bàng Lạc Tuyết không biết trong hồ lô của hoàng hậu nương nương bán thuốc gì, vẻ mặt thần bí, đành phải đi theo, đã có trò hay, vậy thì nhất định phải xem. Vị hoàng hậu nương nương này cũng đã nhện Vương Nhược Dao đủ rồi, bằng không cũng không muốn mạng của nàng như vậy.

Khôn Ninh cung Vương quý nhân, lúc này cung điện hoa lệ chỉ còn lại cái vỏ trống không, cái gì cũng không sót lại, hoàng thượng dùng quyền tư để bao che nàng, bệ hạ sủng ái nàng như vậy, nhà họ Vương càng trung thành với hoàng thất, nàng không tin hoàng thượng sẽ không tiếc mà giết nàng, nhất định là Bàng Lạc Tuyết yêu ngôn hoặc chúng muốn làm cho mình tự loạn trận cước mà thôi. Đúng, nhất định là như vậy.

Trên sân nhà lạnh lẽo, Vương quý nhân lại nhận một trận đau đớn, giống như có hàng vạn con kiến gặm cắn thân thể của mình, “A a, người tới, mau tới đây, gọi bệ hạ, ta muốn gặp mặt bệ hạ, ta muốn gặp bệ hạ, ta muốn gặp bệ hạ.” Nói rồi hung hăng vỗ cửa cung điện.

Chỉ tiếc là thị vệ ở phía ngoài sẽ không cho nàng bất cứ câu trả lời nào, nữ tử cao quý nhất ở trong cung này, cuối cùng cũng thất bại.

“Đây là thế nào? Không nghe thấy Vương quý phi đang ở bên trong sao? Bản cung lệnh các người mở cửa, ta muốn đi vào.” Nghi quý phi hiên ngang nói với thủ vệ.

Bên trong Vương Nhược Dao nghe thấy giọng nói của Nghi quý phi liền liều chết vỗ cửa: “Tỷ tỷ, ta ở đây, ta ở đây, tỷ mau nói cho bệ hạ, nói ta có việc cầu kiến bệ hạ, ta có việc cầu kiến bệ hạ.”

Nghi quý phi nói: “Muội muội, người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người.” Lại xoay người quát: “Còn không mau tránh ra, bản cung muốn đi vào.”

“Lời của nương nương, chẳng lẽ các người không nghe thấy sao? Nương nương muốn đi vào, các người còn không mau tránh ra.” Cung nữ quát lớn.

“Xin lỗi nương nương, không có ý chỉ của bệ hạ, nô tài không thể để ngài đi vào.” Thị vệ nói.

“Lớn mật, cũng dám nói chuyện như thế với nương nương sao?” Cung nữ lớn tiếng nói.

“Nô tài không dám.” Xoạt một tiếng liền quỳ xuống.

“Được rồi, không cần làm khó bọn họ, ta liền đi gặp mặt bệ hạ. Người chờ ở đây.” Nghi quý phi nói.

“Muội muội đa tạ tỷ tỷ, đa tạ tỷ tỷ.” Vương quý phi khóc hô.

Nghi quý phi mới vừa đi, độc trên người Vương Nhược Dao bắt đầu phát tác, đau đớn bức nằng phát điên, đập vài món đồ trong cung điện.

Nghi quý phi vừa tới chỗ hoàng thượng, liền thấy hoàng hậu nương nương cùng Bàng Lạc Tuyết tới.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương.” Nghi quý phi hành lễ nói.

“Thần nữ tham kiến quý phi nương nương.” Bàng Lạc Tuyết hành lễ.

“Thật lâu không gặp quận chúa.” Nghi quý phi lười biếng vuốt tóc nói.

“Đa tạ nương nương quan tâm, thần nữ không chịu nổi kinh sợ.”

Nghi quý phi nhìn Bàng Lạc Tuyết ngoài miệng nói không sợ hãi, trên mặt lại là một mặt yên tĩnh.

Nghi quý phi cười cười nói: “Còn chưa chúc mừng tỷ tỷ mang thai long tự, chuyện này thực sự là đại hỉ sự.”

Hoàng hậu trả lời: “Muội muội sao lại nói như vậy, tuổi của muội muội nhỏ hơn bản cung rất nhiều, đương nhiên cơ hội mang long tự cũng nhiều hơn bản cung, không biết hôm nay đến đây, muội muội là có chuyện gì đến tìm bệ hạ?”

“Muội muội ta chỉ là lo lắng cho quý phi muội muội.” Nghi quý phi cúi đầu đáp.

“Hả? Vậy muội muội cần phải thận trọng lời nói, quý phi muội muội bây giờ đã là quý nhân.” Nói xong hoàng hậu đỡ tay Bàng Lạc Tuyết tiến vào Chính Kiến cung nơi hoàng thượng nghỉ ngơi.

Nghi quý phi không cam lòng cần môi, đỡ tay cung nữ bên cạnh theo hoàng hậu đi vào.

Quả nhiên hoàng đế đang xem tấu chương, thấy hoàng hậu đến, chặn lại nói: “Làm sao giờ này nàng lại đến đây, trời nóng nực, nàng có thai nếu như bị cảm nắng thì phải làm sao?”

“Không có gì, chỉ là có chút chuyện muốn nói với hoàng thượng.” Hoàng hậu nói.

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.”

“Hả, quý phi cũng tới, trời nóng nằng cần phải cẩn thận một chút, nằng sợ nhất là nóng, nếu có chuyện không hay xảy ra ta nhất định phải trừng phạt cung nữ bên cạnh của nằng.”

Nghi quý phi vội vàng kéo tay hoàng thượng nói: “Bệ hạ bớt giận, thần thiếp làm một chút thức ăn, biết bệ hạ xem tấu chương rất vất vả, đặc biệt làm cho bệ hạ dùng.” Nói xong nhận lấy từ trong tay cung nữ nói: “Đây là canh củ sen, là canh dưỡng thần tốt nhất, củ sen mới được đào lên, nước nấu canh cũng là giọt sương trên lá sen lúc sáng sớm.”

Hoàng đế bưng lên nếm thử một miếng nói: “Quả thật là thanh tâm dưỡng thần, ái phi vất vả.”

“Đúng vậy, muội muội thực sự rất có lòng.” Hoàng hậu tán dương.

“Muội muội chân tay vụng về, nói ra vẫn là công lao của nương nương lớn hơn, bây giờ có thai, bệ hạ còn chưa cho tỳ tỳ ngồi xuống.” Nghi quý phi ngồi ở bên cạnh hoàng đế cười nói.

Quả nhiên nụ cười trên mặt hoàng hậu trong nháy mắt cứng lại.

Hoàng đế nói: “Là trăm hồ đồ, hoàng hậu nàng nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi.”

Nghi quý phi cầm khăn tay che miệng cười khê, thầm nghĩ, hoàng hậu là người miễn cảm người dễ nghỉ ngơi lung tung, mềm lòng nhân ái tự mình chuốc lấy cực khổ, vị hoàng hậu nương nương này nếu không có người nhà giúp đỡ, sợ là sớm đã bị người trong thâm cung này bị người ăn tươi nuốt sống.

Mặc dù ngoài miệng hoàng hậu nói không có gì, trong lòng lại rất tức giận, nàng mới là hoàng hậu một nước, hiện tại lại có thai, chỉ tiếc thể lực nhà mẹ đẻ của Nghi quý phi quá mạnh, hoàng thượng lại càng thêm thiên ái, địa vị của mình thực sự là tràn ngập nguy cơ, không được, hôm nay nàng nhất định phải diệt trừ một người.

78. Chương 78: Cái Chết Của Quý Phi

Edit: Mộc Tâm Thanh Mai

Nghi quý phi hầu hạ hoàng đế uống bát cháo lá sen xong, lại tự mình lau miệng cho hắn, hai người tựa như phu thê nhà thường dân, ân ái, đầm tĩnh.

Hai người tình cảm nồng nàn nhìn nhau, Nghi quý phi đỏ mặt xấu hổ nói: “Bệ hạ chỉ thích trêu ghẹo thần thiếp, còn hoàng hậu nương nương ở đây.”

Hoàng đế nói: “Hoàng hậu, hôm nay đến có chuyện gì thế?”

Hoàng hậu nói: “Thần thiếp chỉ xin bệ hạ thả Vương giai nhân, dù sao nàng còn trẻ, chỉ là một lỗi nhỏ có thể tha thứ được, dù sao hoàng thượng cũng đã hạ phân vị của nàng, như vậy cũng đủ rồi.”

Hoàng đế kinh ngạc, Nghi quý phi càng kinh ngạc hơn, nếu đổi lại là nàng, nhất định phải lấy mạng Vương Nhược Dao, vị hoàng hậu này chẳng lẽ đầu óc bị hỏng rồi.

Quả nhiên hoàng đế hài lòng nói: “Hoàng hậu nhân từ, chỉ là Dao Nhi có phần quá can rỡ, vu oan hoàng hậu là một tội lớn.”

Nghi quý phi nói: “Hoàng thượng, Dao muội muội nhất định là biết sai rồi, vừa rồi thần thiếp đi ngang qua cung của nàng, nghe thấy nàng kêu gọi bệ hạ. Chắc hẳn, dieendaanleequyydoon muội muội cũng là yêu bệ hạ quá sâu đậm mới có thể như vậy. Nếu nương nương đã tha thứ cho nàng, sao người không cho muội muội một cơ hội nữa.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn trên mặt hoàng hậu một điểm khác thường cũng không có, thế nhưng nàng sẽ không tin hoàng hậu nương nương thật sự tốt bụng thả Vương Nhược Dao ra, sao có thể chứ.

Hoàng đế vừa định nói chuyện, lại thấy Vương công công nói: “Hoàng thượng, thái y cầu kiến.”

Hoàng đế gật gù đầu: “Tuyên hắn vào đi.”

“Cựu thần tham kiến bệ hạ, tham kiến hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương.”

Quả nhiên đi vào là Phạm thái y, hoàng đế biết hắn luôn luôn cương trực công chính, nói: “Thế nào giờ này lại qua đây, đứng lên đi.”

“Tạ bệ hạ. Hôm nay cựu thần đến đây là có chuyện trọng yếu cần bẩm báo.”

“Người nói đi.”

“Hồi hoàng thượng, hôm nay vật chứng đưa tới là vòng tay mã não, cựu thần tra được một ít chỗ không ổn.”

“Hả? Có gì không ổn?” Hoàng đế hỏi.

“Cửu thần phát hiện, vòng tay này là dùng được ngâm qua, cho nên mới có màu sắc hồng hào như vậy, hơn nữa mặt khác dùng được này, nếu như dùng trong thời gian dài, người dùng càng ảm đạm, dần dần hôn mê bất tỉnh, cho dù có tra cũng không tra ra được.”

Hoàng đế nhíu mày, Vương công công nói: “Bệ hạ, người bộ tư hình đến nói là đã hỏi ra khẩu” Vậy mang lời khai tới đây.”

“Vâng.”

Vương công công mang lời khai tới, hoàng đế liếc nhìn, ném lời khai đến trước mặt Nghi quý phi nói: “Ai cũng không được cầu tình thay con tiện nhân kia, chính người xem đi.”

Nghi quý phi cầm lời khai lên nhìn, vòng ngọc chính là Tiểu Thúy bỏ vào kho của hoàng hậu. Bên trong được cũng là Vương quý phi phái người làm. Lòng Nghi quý phi trầm xuống, quả nhiên người này hết thuốc chữa rồi.

Hoàng hậu nói: “Bệ hạ làm sao vậy, sao lại cáu giận? ”

Hoàng thượng tức giận nói: “Đây là không biết sống chết, dám sai khiến tiện tỳ kia bỏ vòng tay có độc vào kho của nàng, muốn mưu hại tính mạng của nàng. Nàng còn cầu tình thay ả ta, ai cũng không thể cầu tình cho ả.”

Nghi quý phi nói: “Hoàng thượng bớt giận, có lẽ muội muội chỉ là nhất thời hồ đồ, vừa rồi muội muội kêu bệ hạ, bệ hạ, muội muội nhất định là có nguyên nhân, bệ hạ nhất định phải tin muội muội, không thể nghe lời nói từ một bên.”

“Oan uổng? Được, mang tội phụ kia tới, hôm nay ta liền cho nàng cơ hội giải oan.” Hoàng đế lạnh lùng nói.

Hoàng hậu siết tay Bàn Lạc Tuyết nói: “Đúng vậy, hoàng thượng, có lẽ là muội muội không có tâm tư kia đâu, có lẽ là bản cung đa tâm.”

Nghi quý phi nhàn nhạt chen miệng nói: “Thị phi đen trắng, chút nữa muội muội qua đây xem là hiểu được ngay.” Nói xong liền cúi đầu loay hoay nhìn móng tay sơn đỏ của mình, như thể chuyện kia không liên quan đến nàng.

Trong nháy mắt đại diện yên tĩnh, hoàng đế uống trà, hoàng hậu ngồi lẳng lặng, Nghi quý phi chuyên tâm nhìn sơn móng tay của mình, Bàn Lạc Tuyết càng thanh nhàn, đứng ở nơi đó nhìn gạch dưới chân, chỗ đó như là tất cả thế giới của nàng.

Chỉ chớp lát sau, Vương công công dẫn Vương giai nhân tới. Toàn thân mồ hôi đã làm son phấn sền lên, đặc sảng dính trên mặt, rất nhếch nhác.

Vương Nhược Dao vừa vào liền một đường quỳ gối dưới chân hoàng thượng khóc lóc kể lể: “Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài rút cuộc cũng bằng lòng gặp thần thiếp, hoàng thượng, ngài rút cuộc cũng đồng ý gặp thần thiếp, thần thiếp thực sự là oan uổng, thực sự, thần thiếp thực sự là oan uổng mà.”

“Oan uổng, vậy người nói một chút người oan uổng thế nào?” Hoàng đế lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, là nàng, là nàng, nàng hạ độc ở trên người thần thiếp, thần thiếp sống không bằng chết.” Vương giai nhân cầm lấy áo choàng hoàng đế sợ đến mặt không còn giọt máu. Nơi nàng chỉ chính là nơi Bàn Lạc Tuyết đứng.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Bàn Lạc Tuyết phía sau đang bình tĩnh, nói: “Muội muội, Tuyết nhi luôn luôn là đứa nhỏ thiện lương, sao có thể hạ độc ở trên người của muội, muội cần phải thận trọng từ lời nói đến việc làm chứ.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn hoàng hậu, ủy khuất nói: “Mẫu hậu, nhi thần không hiểu vì sao Vương giai nhân vu oan cho nhi thần.”

Toàn thân Vương Nhược Dao phát run, đứng lên quát: “Là người, là người hạ độc ở trên người ta, làm ta đau muốn chết, người còn dám không thừa nhận, là người. Quận chúa, đừng tưởng rằng người có hoàng

hậu bao che là có thể tránh được một kiếp, ta là cung phi của hoàng thượng, hoàng thượng sẽ không thấy ta ủy khuất mà mặc kệ.”

“Đủ rồi. Nhìn dáng vẻ của người đi, nửa điểm thể diện cũng không để ý sao? Dù gì cũng là cung phi của một nước, vậy mà giống như một người điên.” Hoàng đế bất mãn nói.

Nghi quý phi nhanh nhẹn bước ra khỏi hàng nói: “Hoàng thượng, chuyện này có khó gì chứ, nếu muội muội nói mình oan uổng, mà quận chúa cũng cảm thấy oan uổng. Vừa lúc thái y ở đây, gọi thái y bắt mạch cho muội muội, liền biết ai nói thật ai nói dối.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía gương mặt Nghi quý phi bày vẻ xinh đẹp, nhưng miệng lại phun ra toàn là nọc độc.

Vương Nhược Dao vội vàng gạt đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, bệ hạ, thái y có thể chứng minh thần thiếp trong sạch.”

Hoàng hậu nói: “Vu tội quận chúa là tội không nhỏ, ta khuyên muội muội thành thật nhận lỗi, có lẽ bản cung còn có thể tha cho người một lần.”

Vương Nhược Dao vuốt tóc hai bên, nhìn hoàng hậu nói: “Nương nương đang sợ sao, nương nương yên tâm, hôm nay bệ hạ ở đây. Nếu nghĩa nữ của người làm, nàng ta cũng trốn không thoát tội chết, nếu như bản cung oan uổng nàng, như vậy bản cung nguyện ý chết.”

Hoàng hậu còn muốn nói cái gì đó, Bàng Lạc Tuyết trấn an nói: “Nếu như nương nương đã nói như thế, Tuyết nhi liền chờ chứng cứ của nương nương.”

“Thái y, bắt mạch cho Vương giai nhân.”

“Vâng.”

Thái y cẩn thận bắt mạch cho Vương giai nhân một lúc lâu nói: “Hồi bệ hạ, nương nương, mạch của Vương giai nhân ổn định, cũng không có chỗ không ổn gì.”

“Có nghe chưa, có nghe chưa, bệ hạ, mau kéo tiện nhân này kéo ra ngoài chém.” Vương Nhược Dao điên cuồng hô lớn.

“Ta thấy nên kéo ra ngoài chém chính là người.” Hoàng đế nhìn Vương Nhược Dao tựa như nhìn một người chết.

Vương Nhược Dao lắc đầu, bắt được thái y nói: “Người nói cái gì, người nói cái gì, có phải nàng ta cho người tiền sai người nói như vậy có phải không, người nói đi.”

“Đủ rồi. Người còn ngại não chưa đủ mất mặt sao?” Hoàng đế nói.

“Thần thiếp thật là oan uổng, hoàng thượng người phải tin thần thiếp.” Vương Nhược Dao ngồi sững trên đất khóc hô.

“Thái y là trâm kêu đến, Tuyết quận chúa có lý do gì làm hại người, huống chi nàng cũng không có trao đổi với thái y. Dao nhi, người thật là làm cho ta quá thất vọng rồi.” Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng lần cuối, rồi xoay người đi.

Nghi quý phi biết, Vương Nhược Dao đã không thể cứu, cũng không dám nói chuyện, trong đại điện chỉ còn lại tiếng khóc thê thảm của Vương Nhược Dao.

“Người tới, dẫn Vương giai nhân đi, niệm tình hầu hạ trẫm nhiều năm, hôm nay trẫm ban cho người một bình rượu độc.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Vương Nhược Dao nhìn người sống chung với nàng năm năm, từng vì nàng vứt bỏ ba nghìn vẻ đẹp, độc sủng một mình nàng, vì nàng mà vui vẻ.

“Người nói dối. Ha ha ha bệ hạ, người sủng ái thần thiếp, lại không tin thần thiếp, ha ha ha.” Vương Nhược Dao khóc hô.

“Dẫn nàng trở về đi.” Hoàng hậu nói với Vương công công.

Vương công công nháy mắt, phía sau liền có người đến dẫn Vương Nhược Dao điên đại trên mặt đất ra ngoài.

Đi tới trước cửa, Vương Nhược Dao quay đầu nhìn hoàng hậu một cái nói: “Hai vị tỷ tỷ, hôm nay muội muội đi trước một bước, muội muội biết, từ khi muội muội tiến cung tới nay, các người đều hết sức vắng vẻ. Muội muội còn biết, các người ngoài mặt luôn tươi cười chào đón với ta, trong lòng sợ là muốn giết ta cũng nên. Hoàng thượng muôn vàn sủng ái với ta, dieendaanleequyydoon hẳn từng nói qua ba nghìn giai nhân xinh đẹp không bằng một cái ngoái đầu nhìn lại của ta. Hôm nay lại ban rượu độc, muội muội sống quả nhiên buồn cười, nhưng các tỷ tỷ không phải lo lắng, muội muội đi xuống sẽ dẫn đường cho hai vị tỷ tỷ. Ta trái lại muốn nhìn xem, bệ hạ yêu thương sâu sắc có thể cho các tỷ tỷ cái gì không? Ha ha ha.”

Hai nữ nhân trong phòng, nghe Vương Nhược Dao nói, trong lòng lạnh lẽo, các nàng tranh giành tình cảm của nam nhân kia. Có thể sủng ái các nàng trong ngực, một khi liên quan đến đến lợi ích, sợ là không thể bỏ qua.

Hoàng hậu đứng lên nói: “Lời của nàng người không cần để ở trong lòng, dù sao bệ hạ vẫn yêu thương người, muội muội không nên suy nghĩ bậy bạ. Bản cung có thai, người đi tiễn nàng đoạn đường cuối cùng đi.”

“Vâng, thần thiếp cung tiễn nương nương.” Nghi quý phi nói.

Hoàng hậu và Bàng Lạc Tuyết trở lại Thần Hi cung, ngồi tĩnh lặng, Thần Hi cung này rất xa hoa, chẳng qua như là một cái lồng chim, cầm tù nàng, bóp méo linh hồn nàng. Nàng cũng không biết, bao lâu nữa, khuôn mặt trong gương đã không còn như trước, dieendaanleequyydoon chỉ có thể giữ được dung nhan như hoa, nhưng trong mắt đã mất đi vẻ hồn nhiên. Nhìn khóe mắt đã có nếp nhăn, cho dù có dùng phấn trang quý che đầy cỡ nào, nhưng cũng không thể rửa hết máu tươi ở tay nàng, đây chính là cái chấu nhuộm lớn, nữ nhân nào cũng dính đầy máu tươi. Một vẻ hồn nhiên thay bằng vẻ tàn nhẫn, chỉ còn lại tính toán. Sủng ái của bệ hạ đã mất đi ý nghĩa, hẳn chỉ giành quyền lợi mới là thật.

Hoàng hậu tháo trâm phượng trên đầu xuống, nó tượng trưng cho lực cung chi chủ, phượng hoàng dao động, hoàng hậu nắm chặt trong tay, khắc ở trong lòng, nàng muốn quyền lợi cao nhất, chỉ có quyền lợi mới có thể làm cho nàng thoát khỏi loại giam cầm này.

Bàng Lạc Tuyết nhìn hoàng hậu không nói một lời, vào hoàng cung sâu như biển, tâm hồn lương thiện từ đó đã mất đi.

79. Chương 79: Hồi Phủ

Người chết trong cung từ trước đến nay đều là chuyện nhỏ, cho dù là Ngọc quý phi đã từng mình điễm hậu cung. Nữ nhân ở hậu cung này cũng nhiều như những đóa hoa ở ngự hoa viên, bất quá đều chỉ là nhất thời.

Bàng Lạc Tuyết trở về từ trong cung, cuối cùng liếc mắt nhìn địa phương ăn tươi nuốt sống này thật lâu, thở dài.

“Đi thôi.”

Xe ngựa chậm rãi chạy về hướng Bàng quốc công phủ, bên trong xe Bàng Lạc Tuyết chỉ nhắm hờ hai mắt, trong đầu là tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế cuối cùng của Vương Nhược Dao, cuối cùng là thanh âm tan nát cõi lòng khi biết được chân tướng.

“Tiểu thư, đến rồi.”

Trong xe ngựa không có bất kì tiếng động nào.

Một chiếc lá úa chậm chậm rơi xuống. Phu xe vén rèm lên, chỉ thấy Bàng Lạc Tuyết đã dựa vào gối mềm ngủ thiếp đi. Trên gương mặt vẫn còn nét trẻ con, chân mày nhíu chặt. Phu xe vẫn còn đang do dự không biết có nên đánh thức Bàng Lạc Tuyết hay không, đột nhiên Bàng Lạc Tuyết trong xe khẽ động, ánh mắt hắc bạch phân minh mở ra nói: “Đến rồi.”

Phu xe vội vàng nói: “Vâng, tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết chuyển động hai chân đã có chút tê dại, xuống xe ngựa, cũng không quay đầu lại mà đi vào trong phủ. Hôm nay trong cung xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, nàng không tin bên ngoài cả một chút tiếng gió cũng không thu được.

Lạc Tuyết các.

Nhị phu nhân đã đến được một lúc lâu, Tử Quyên ở một bên hầu hạ, vẻ mặt Liên Diệp Liên Ngẫu lo lắng chờ đợi ở bên ngoài.

Nhị phu nhân đến đây vẫn không nói lời nào mà ngồi đó uống trà. Trừ Tử Quyên ra thì bên trong không còn người nào khác. Hai nha đầu này liền lấy cớ đi ra ngoài sân chờ Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết vừa vào viện, liền thấy Liên Diệp cùng Liên Ngẫu như hai con ruồi không đầu đi loạn.

“Hai người các người không có chuyện gì làm hay sao, tại sao lại ở trong sân?” Bàng Lạc Tuyết nghi ngờ nói, kể từ khi Liên Diệp, Liên Ngẫu giúp nàng tiếp nhận việc buôn bán trong phủ lâu, hai người này căn bản ngày ngày đều bận rộn, sao lại có thời gian đi dạo ở chỗ này.

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu vội vàng chạy tới nói: “Tiểu thư, nhị phu nhân đến đây.”

“A? Nàng tới đây làm gì? Có chuyện gì muốn nói sao?”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu lắc đầu nói: “Nhị phu nhân tới, liền nói muốn tìm tiểu thư, nhưng tiểu thư hôm nay vào cung, đã biết điều này, nhưng Nhị phu nhân cái gì cũng không nói, liền ngồi ở chỗ đó uống trà chờ tiểu thư, bất quá Tử Quyên tỷ tỷ ở bên trong hầu hạ, nhị phu nhân này lòng dạ độc ác, nô tỳ không muốn phục vụ nàng ta đâu.”

“Ồ? Vậy các người muốn phục vụ ai đây? Hiện tại sản nghiệp trên tay các người nhiều như vậy, sợ rằng không ai dám để cho các người phục vụ đâu.” Bàng Lạc Tuyết hàm xúc nói.

Sắc mặt hai người Liên Diệp cùng Liên Ngẫu đỏ lên: “Tiểu thư, sao người lại như vậy, nhị phu nhân đang ở bên trong đó. Nhìn bộ dạng của nàng không giống như là có chuyện tốt gì.”

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày nói: “Sợ cái gì, ta nói như thế nào đi nữa thì cũng là tiểu thư con chính thất của cái nhà này, nàng bất quá chỉ là một tiểu thiếp, trước kia không sợ, về sau càng không cần phải sợ.”

Bàng Lạc Tuyết đi vào quả nhiên gặp nhị phu nhân vẻ mặt bình tĩnh ngồi dùng trà.

Bàng Lạc Tuyết thầm cười, nhị phu nhân này quả thật là nhân vật lợi hại. Thật sự là có điểm tựa bằng tuyết trước Thái Sơn, mặt không đổi sắc. Quả nhiên là sắc mặt lợi hại, trách không được, kiếp trước chính mình cùng mẫu thân đều chịu nhục trong tay nàng.

“Nhị di nương sao còn có thời gian tới chỗ của ta ngồi đây. Lúc này không phải đang bồi phụ thân sao?” Bàng Lạc Tuyết hành lễ đơn giản nói.

Nhị phu nhân đứng lên cười nói: “Tam phu nhân hiện đang mang thai, lão gia đang bồi ở bên, nào có thời gian để ta đến bồi. Di nương cũng không có gì để làm, sang đây thăm Tuyết nhi một chút. Dù biết Tuyết nhi không phải là do ta sinh ra, nhưng vẫn coi Tuyết nhi như là thân sinh mà đối đãi, chỉ sợ nhị tiểu thư cho rằng di nương ta trèo cao.”

“Sao di nương lại nói vậy, Tuyết nhi tuy là tiểu thư con chính thất của quốc công phủ này, nhưng đến bây giờ đều xem tỷ tỷ như tỷ tỷ ruột thịt, xem di nương như mẹ ruột mà tôn kính.” Bàng Lạc Tuyết mang vẻ mặt thành thật nói.

Hai tròng mắt của nhị di nương đảo một vòng: “Tuyết nhi yên tâm, Vũ nhi một ngày không thấy người đều than thở vài câu, ta cũng thật sự hâm mộ tình nghĩa tỷ muội của các người a.”

Bàng Lạc Tuyết nghĩ trong lòng, tỷ muội này cũng thật là tốt, tốt đến mức đi cướp đoạt phu quân của nàng, hại chết con của nàng, không chỉ muốn tranh giành địa vị của nàng, mà còn là sủng ái của nàng, tất cả những gì của nàng đều muốn cướp, thật sự là tỷ tỷ tốt. Bàng Lạc Tuyết thần nhiên nói: “Tuyết nhi cũng rất nhớ Vũ nhi tỷ tỷ, chỉ là thân thể tỷ tỷ gần đây không được tốt, ta cũng không muốn đi quấy rầy.”

Nhị di nương thấy Bàng Lạc Tuyết dù thế nào cũng không nói gì về việc trong cung, đành phải hỏi: “Nghe nói, hôm nay hoàng hậu nương nương triệu Tuyết nhi vào cung?”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu.

Nhị phu nhân lại nói tiếp: “Nghe nói trong cung hôm nay khá náo nhiệt a.”

Bàng Lạc Tuyết khẽ cười nói: “Trong hoàng cung, mỗi ngày đều náo nhiệt, hoàng hậu nương nương hiện tại đang mang thai, sợ rằng sủng ái sau này còn phải tăng thêm một bậc rồi.”

Nhị phu nhân kinh ngạc nói: “Thật sao? Đây đúng là tin tốt lành a.” Nhị phu nhân nói xong lại giương mắt nhìn về mặt Bàng Lạc Tuyết.

“Loại chuyện này sao có thể giả được, Tuyết nhi có to gan cỡ nào cũng không dám sắp đặt loại chuyện này.”

Nhị di nương chỉ cười không nói.

Không khí cứ yên lặng như vậy, nhị di nương lại nâng chum trà lên uống một ngụm rồi nói: “Khôn biết quý phi nương nương có tốt không, ta đã lâu rồi vẫn chưa vào cung vấn an.”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày cười thâm, lại bày ra một vẻ mặt rối rắm: “Tuyết nhi có điều này không biết có nên nói ra hay không?”

“Chúng ta đều là người một nhà, có cái gì mà nên nói hay không, Tuyết nhi cứ nói đừng ngại.” Nhị di nương mang bộ dạng cha mẹ từ ái nói.

“Vậy di nương cần phải nghe cho kỹ.”

Nhị di nương gật đầu, vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

“Ta khuyên di nương vẫn là nên nhanh chóng thương lượng cho việc hôn nhân của Vũ nhi tỷ tỷ, không nên chờ quý phi nương nương lo liệu.” Bàng Lạc Tuyết đặc biệt có thâm ý nói.

Về mặt nhị phu nhân mờ mịt hỏi: “Tuyết nhi, lời này là như thế nào, hôn sự của tỷ tỷ người đúng là do đích thân nương nương tự mình hạ chỉ nói nàng muốn lo liệu, tuy nhiên việc này hẳn vẫn là do phu nhân quyết định, nhưng người phải biết rằng, ý chỉ của nương nương, chúng ta cũng không thể cãi lại được.”

Bàng Lạc Tuyết ngồi bên cạnh bàn, Tử Quyên rót ly trà cho Bàng Lạc Tuyết, sau đó đứng ở một bên.

Bàng Lạc Tuyết nâng chum trà lên khẽ nhấp giọng nói: “Quả thật là trà ngon, di nương nói thế thật không phải, mẫu thân vốn cũng không can thiệp nhiều, chỉ là nếu như nói di nương người muốn đợi ý chỉ của nương nương, sợ rằng không thể được.”

“Tuyết nhi sao lại nói những lời này?”

“Tất nhiên là vì Vương quý phi hiện tại đã không có tư cách để nhúng tay vào chuyện tình trong Quốc công phủ của chúng ta.” Bàng Lạc Tuyết dò xét liếc nhìn nhị phu nhân một cái.

Nhị phu nhân nói: “Ta cũng nghe nói, Ngọc quý phi tuổi cũng còn quá trẻ, có chút không biết nặng nhẹ, bất quá hoàng thượng lại sủng ái quý phi nương nương, nói như vậy chắc chỉ khôn bao lâu sau sẽ tốt hơn thôi. Phu thê đầu giường đánh cuối giường hòa. Giữa phu thê với nhau làm sao có thể mang thù hận hàng đêm như vậy a, người nói có đúng không, Tuyết Nhi.”

Bàng Lạc Tuyết cười nói: “Tuyết nhi không hiểu đạo lý chung sống giữa phu thê với nhau trong cung, chỉ biết rằng, tâm ý của hoàng đế mới là quan trọng nhất, thịnh nộ lời đình không phải là kẻ nào cũng có thể chịu được đâu.”

Nhị di nương cẩn thận hỏi: “Vậy quý phi hiện tại như thế nào?”

Bàng Lạc Tuyết suy nghĩ một chút, biến hóa trong cung, bây giờ còn chưa truyền ra, các nàng cũng chỉ biết được phần đại khái.

“Quý phi nương nương vì vu tội cho hoàng hậu nương nương nên bị giáng xuống làm quý nhân.” Nói xong lại nhìn nhị di nương đang khẩn trương nắm khăn tay.

“Giáng xuống làm quý nhân, quý phi nương nương làm sao có thể vu tội cho hoàng hậu nương nương, trong này nhất định có kẻ vu oan hãm hại. Tuyết nhi a, quý phi nương nương chính là muối muối của di nương, nàng cũng là người thân của người, Tuyết nhi là nghĩa nữ của hoàng hậu, nhất định có biện pháp cầu tình giúp quý phi với hoàng hậu nương nương.” Nhị di nương khấn trương nắm tay Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết nhìn tay của nhị di nương, gắt gao cầm lấy tay mình mà cảm thấy ghê tởm, nhú mào, đột nhiên mắt nổi lên ý xấu: “Tuyết nhi cũng rất muốn cầu tình thay quý phi nương nương. Nhưng là...” Về mặt Bàn Lạc Tuyết khó xử.

Nhị di nương khấn trương nói: “Tuyết nhi yên tâm, chỉ cần người có thể vì nương nương mà nói chuyện, chuyện gì di nương cũng đáp ứng người.”

Bàn Lạc Tuyết cười lạnh trong lòng. Lần này ta thật sự nghĩ muốn giúp người, đúng là quý phi nương nương của người đã rơi xuống địa ngục, ta cho dù là giúp đỡ cũng cần người phải xuống địa ngục mời nàng theo.

Bàn Lạc Tuyết ngẩng đầu, vẻ mặt thương tâm nói: “Di nương cứ từ từ đã, quý phi nương nương vì bị tra ra đã đầu độc trong thức ăn của hoàng hậu, cho nên bị hạ lệnh xử tử, hiện tại dù Tuyết nhi có muốn giúp đỡ, cũng đều lực bất tòng tâm.” Dứt lời, Bàn Lạc Tuyết lấy khăn tay ra lau nhưng trong mắt lại không có giọt nước mắt nào.

Nhị phu nhân lập tức đần mắt, hai mắt mở to, khăn tay rơi trên mặt đất cũng không thèm nhặt lên, sự bình tĩnh thường ngày đều đã mất hết, lầm bầm nói: “Không thể nào như vậy, không có khả năng, nương nương luôn luôn được hạ hạ sủng ái, sao hạ hạ có thể không thương tiếc mà giết nàng.”

“Đúng a, Tuyết nhi cũng không tin, chỉ là nhân chứng vật chứng rành rành, đâu có chỗ cho Tuyết nhi mở miệng, di nương cần nên bị thương a, nói vậy thì bây giờ phụ mẫu của di nương nhất định cũng đang rất thống khổ, tin dữ của Quý phi nương nương chắc cũng đã truyền đến hầu phủ, di nương vẫn nên sớm chuẩn bị một chút, tính toán sớm một chút đi.”

Nước mắt của nhị di nương chảy xuống, Vương Nhược Dai là tiểu muội mà nàng thương yêu nhất, tuổi còn trẻ liền phải đi như vậy, chẳng lẽ thật sự gần vua như gần cọp sao?

Nhị di nương lau nước mắt nói: “Vậy đa tạ Tuyết nhi đã trấn an, ta vẫn phải đi bẩm báo với lão gia trước, cũng sớm về nhà khuyên giải cha mẹ, di nương không quấy rầy nữa.”

“Di nương người cần phải nén bị thương a.” Về mặt Bàn Lạc Tuyết bị thương nói.

” “Đa tạ nhị tiểu thư, di nương cáo từ.” Nhị di nương hai mắt sưng đỏ nói.

“Di nương xin cứ tự nhiên.”

Bàn Lạc Tuyết tiễn bước nhị di nương một mặt đau thương, bản thân lại châm một ly trà tỉnh tể nói: “Xem ra mấy ngày tới có thể yên tĩnh một chút, coi như là nhẹ nhàng thở ra được rồi.

Tử Quyên tiến lên hỏi: “Tiểu thư, Ngọc quý phi kia sẽ bị xử tử thật sao?”

“Tất nhiên, loại chuyện này sao có thể nói đùa lung tung, bất quá trừng phạt nàng cũng là đúng tội, như vậy nhị di nương cũng có thể sống yên ổn một chút, bất quá hôn sự của đại tỷ sợ rằng đã không còn có thể dựa vào quý phi nương nương, nói Cúc Thanh nhất định phải đem tin tức này nói cho Bàn Lạc Tuyết, ta ngược lại lại muốn xem nàng nóng ruột.” Bàn Lạc Tuyết bưng ly trà thần nhiên nói.

“Tiểu thư yên tâm, nô tỳ biết phải làm thế nào.” Tử Quyên nói.

Bàn Lạc Tuyết gạt đầu: “Hiện giờ chỗ tam phu nhân nơi đó có an tĩnh không?”

“Bẩm tiểu thư, tam phu nhân gần đây bận dưỡng thai, lão gia đương nhiên là thiên kiều vạn sủng.”

“Ừ, chuyện của hân chúng ta không cần tham dự, cái gì cần đưa cũng không thể thiếu, nhớ kỹ, người đi nói cho Tử Tước, nói với mẫu thân, chuyện tình của tam phu nhân nàng không cần tham dự.” Bàn Lạc Tuyết nói.

“Thân thể phu nhân gần đây thường không khỏe, chuyện nhỏ đều không hỏi đến, đều là do nhị phu nhân quản lý.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu, điểm này mẫu thân làm trái lại lại không sai, so với trước kia có tiến bộ hơn.

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, chẳng qua ánh sáng đối diện chỉ là bóng mờ, quang ảnh luân phiên, cái nhà này cũng sắp thay đổi...

80. Chương 80: Tính Toán Của Ngoại Tổ Mẫu

Quả nhiên, ngày thứ hai, trong cung truyền đến tin tức Ngọc quý phi chết bất đắc kỳ tử, cho dù Vương gia có không cam lòng đến bao nhiêu, Thiên tử vẫn là thiên tử, thiên tử giận dữ, xác chết trôi ngàn dặm. Huống chi chỉ là giết một phi tử mà thôi, Vương gia chỉ có thể cắn răng mà nuốt xuống bụng.

Nhìn Vương gia chỉ có thể làm một bộ mặt tươi cười mà tạ ơn, trong lòng Bàng Lạc Tuyết thật sự rất thống khoái, nhất là Vương di nương, mất đi Ngọc quý phi làm chỗ dựa, hiện tại nàng thật sự là tâm lực lao lực quá độ, nháy mắt xem ra liền già hơn vài tuổi.

Chỉ tiếc là di nương trong nhà, Vương di nương cũng không có cách nào khoác áo để tang, trái lại lão phu nhân lại mở miệng đưa người đi hỗ trợ. Bàng Lạc Vũ hiện giờ lại cảm thấy vô cùng lẻ loi không có chỗ dựa, vốn định dựa vào Ngọc quý phi mà tiến vào Tấn Vương phủ, lần này lại không phải là trò đùa, mẫu thân mình mặc kệ có nói thế nào đi nữa thì vẫn chỉ là thiếp thất, phu nhân đã mặc kệ hôn sự của nàng, hiện giờ hôn sự đều nằm trong tay quý phi, nàng liền ngã xuống, đồng nghĩa với việc hôn sự của mình sẽ gặp trở ngại. Tấn vương đã lâu chưa tới, hẳn một bên vội vàng theo đuổi Bàng Lạc Tuyết lại giống như đang xun xoe với Bàng Lạc Băng, nàng càng ngày càng cảm thấy bản thân mình vô lực.

Nhị phu nhân ở tại Hầu phủ cùng Hầu gia, Hầu gia phu nhân thương tâm, hai người có hai nữ nhi, đại nữ nhi gả cho Bàng quốc công làm thiếp, tiểu nữ nhân bộ dáng xinh đẹp như hoa, lại được hoàng đế ưu ái, cuối cùng trở thành quý phi, tam nữ tử của mình cũng đang ở trong cung, nhị di nương lại càng sốt ruột, từ khi nhà mẹ đẻ của nàng không chịu thua kém, nàng mới có dũng khí đối đầu với đại phu nhân, nhất là mấy ngày gần đây, thân thể đại phu nhân không khỏe, sự tình trong nhà rất nhiều việc đều truyền đến trong tay nàng, chính nàng đã nắm được tư vị của quyền lợi, làm sao có thể tình nguyện buông tay a, Nhất là hôn sự của Bàng Lạc Vũ, nàng trải qua ít nhiều cố gắng, mới có thể nắm được hôn sự của nữ nhi trong tay mà không sợ đại phu nhân sẽ tìm đại một cái cớ gả ra ngoài, thật sự là không cam lòng, muội muội như vậy mà bị xử tử.

Hạ nhân trong phủ chỉ dám đóng cửa nhỏ giọng nỉ non, nào dám ra tiếng. Ngọc quý phi tự mình phạm sai lầm, biếm làm quý nhân, lại muốn giết hại hoàng hậu, hoàng tử, mới bị xử tử. Như vậy dù chết cũng không còn thể diện, ngay cả hoàng lăng cũng không thể vào, chỉ có thể kéo ra bãi tha ma mà chôn. Vương hầu gia lại càng như già thêm mười tuổi, ở trong cung nghe hoàng thượng trách mắng, không thể có nửa phần bất mãn. Quan trọng hơn là vẫn còn phải tạ chủ long ân, sự thống khổ của người đầu bạc tiền người đầu xanh không phải người thường có thể chịu được.

Hầu phủ đại phu nhân thương tâm càng không cần nói, nàng chỉ có hai nữ nhi này, nữ tử của hân đều là do thiếp thất sinh, nếu không phải nữ nhi của mình không chịu thua kém, sợ rằng vị trí đại phu nhân hầu phủ này đã sớm là của người khác. Hiện giờ tiểu nữ nhi đã qua đời, bản thân đại nữ nhi không thể dựa vào, mấy con hồ ly tinh trong nhà kia chắc chắn sẽ không an phận.

Hầu phủ đại phu nhân cầm khăn tỉ mỉ lau nước mắt nói: “Dao nhi của ta a, tại sao mệnh lại khổ như vậy a. người bảo mẫu thân phải sống như thế nào a, hu hu hu

~”

Nhị phu nhân lau nước mắt nói: “Mẫu thân đừng quá mức thương tâm. Tiểu muội trên trời có linh thiêng cũng sẽ không thể yên nghỉ.” Nói xong hai mẹ con ôm nhau khóc rống lên.

“Hừ, hoàng hậu. Ta nhất định sẽ khiến cho Nam Cung gia các nàng phải trả giá đắt, Ta tuyệt đối không thể để cho Dao nhi chết uổng phí như vậy được, đáng thương cho Dao nhi của ta khi còn sống phong quang như vậy, sau khi chết nhưng lại không được đại táng, tất cả đều là do hoàng hậu ban tặng, ta nhất định phải khiến nàng chết không được tử tế.” Đại phu nhân nảy sinh ác độc nói.

Vương Nhược Sanh lắc đầu nói: “Ta làm sao không biết tiểu muội tử chết không minh bạch, đúng là hiện giờ nhà Nam Cung gia chỉ có Nam Cung lão gia cũng công tử chống đỡ, nhưng thiếu gia quả thật là nhân trung long phượng, rất được lòng bệ hạ, hiện giờ tiểu muội đã qua đời, vài vị di nương trong hầu phủ kia sợ là sẽ không an phận, nương a, người phải biết rằng vài vị đệ đệ tuy rằng đảm nhiệm chức vụ trong quân chưa hẳn đã nghe lời người. Đại đệ đệ Vương Thiếu Vân, tuy đã là thiếu tướng quân, nhưng lại là con của nhị di nương, nhị di nương luôn bất hòa với mẫu thân, làm sao có thể giúp người. Vương Thiếu Mộng dưới gối tam di nương, tuy cũng đảm nhiệm chức vụ trong quân như đại đệ đệ, bất quá chức quan không cao, sao có thể giúp đỡ được gì, vả lại Vương Thiếu Kiên của tứ di nương, thời điểm sinh hắn bị nương gây cho không ít khổ cực, dù bọn hắn không mang thù, chắc chắn cũng sẽ không giúp mẫu thân hại người.”

Đại phu nhân lạnh lùng cười nói: “Mấy tiện nhân kia, đừng tưởng là ta không biết, cả ngày thổi gió bên tai lão gia, nếu không phải muội muội người đã ở địa vị quý phi, sợ là đã sớm vượt qua ta rồi, bất quá lúc ấy ta có thể áp chế được các nàng, hiện tại cũng cùng một dạng, nhị phu nhân yếu đuối, tam phu nhân giả dối, tứ phu nhân thân thể yếu kém, cứ cho là bọn hắn không có nương, tự nhiên cũng là con ta, ở tại Hầu phủ này phải nghe lời của ta. Ta thấy cha người đã không có ý muốn tra ra cái chết của Dao nhi, hiện giờ mẫu thân cũng chỉ có thể dựa vào người.”

Vương Nhược Sanh từ nhỏ cùng muội muội tỷ muội tình thâm, đương nhiên cũng hi vọng vì nàng mà báo thù rửa hận, nhưng nàng càng để ý tiền đồ của chính mình hơn, hiện giờ quý phi đột nhiên chết đi, hôn sự của Bằng Lạc Vũ không có tin tức, nếu có cái gì sơ xuất, ngày lành của nàng cũng chấm dứt, nhất là tam phu nhân đang mang thai, sợ là địa vị của nàng càng không còn, Nghĩ đến đây liền an ủi đại phu nhân nói: “Ta từ nhỏ cùng Dao nhi tương thân tương ái, ta cũng muons vì nàng mà báo thù rửa hận, đúng là địa vị của nữ nhi bây giờ ở phủ Quốc công cũng là như trên phiến băng mỏng, vốn tưởng rằng lần trước đã có thể diệt trừ đại phu nhân, chỉ tiếc Vũ nhi không thành công, vả lại tam di nương đang mang thai, ta lại càng không có địa vị. Vũ nhi đã cập kê, tính ra ủy khuất của ta đều không sao cả, chỉ cầu Vũ nhi có thể có một mối hôn sự tốt, về sau còn có thể bảo trụ địa vị của mẹ con chúng ta a.”

Quả nhiên Hầu phủ đại phu nhân liếc mắt một cái liền nhìn thấu đại nữ nhi của mình đang suy nghĩ cái gì, cúi đầu giận giữ nói: “Sao ta không biết a, chỉ tiếc mẫu thân này của người không còn dùng được, không có gì lại làm liên lụy tỷ muội các người, hôn sự của Vũ nhi hiện giờ không có quý phi bảo đảm sợ là muốn khó càng thêm khó.” Đột nhiên chớp mắt nói: “Mẫu thân có ý kiến hay, nhất định có thể một mũi tên trúng hai con nhạn.”

“Mẫu thân không ngại nói một chút xem.” Vương Nhược Sanh nghi hoặc nói.

“Bên kia để cho Vũ nhi gả vào nhà Nam Cung, bằng vào tư lịch cùng dung mạo của Vũ nhi, nhất định có thể bắt được tâm tư tên ngốc tử của Nam Cung gia kia, đến lúc đó thành đương gia chủ mẫu Nam Cung gia, toàn bộ Nam Cung gia há lại không phải do Vũ nhi của chúng ta định đoạt.” Đại phu nhân như đinh đóng cột nói.

Vương Nhược Sanh hoảng sợ, bất quá cẩn thận xem xét thì đây là một mối hôn sự tốt, thận trọng nói: “Chỉ là Vũ nhi tới cùng chỉ là thứ xuất, nhà Nam Cung sợ là không chịu đưa lễ đón chính thê đến cưới Vũ nhi.”

“Cái này thì khó gì, chỉ cần vị Bằng Quốc công phu nhân kia mất, người chẳng lẽ còn không có cơ hội trở thành đại phu nhân sao, đến lúc đó Vũ nhi liền là tiểu thư con của chính thê Quốc công phủ, Nam Cung gia sợ rằng chỉ mong sao có thể cưới được Vũ nhi của chúng ta a.”

Nương a, người nói thật nhẹ nhàng. Muốn nàng chết, sao có thể đơn giản là xong việc được a.” Vương Nhược Sanh nhú mày nói.

“Nhiều năm như vậy người vẫn không học được gì, thân thể vị phu nhân nhà người luôn không tốt, động chút tay chân là được, hay nói cách khác, tam di nương nhà người đang mang thai, hiện giờ người cần phải nhớ rõ, tuyệt đối không thể nhân từ nương tay. Nếu để cho những nghiệt chủng này sinh ra, cứ nhìn Hầu phủ chúng ta xem, những con cháu thứ xuất này, ngày nào cũng khiến ta đau đầu.”

Nữ nhi đã biết, chuyện này ta sẽ để trong lòng, mẫu thân cũng phải bảo trọng thân thể, đừng để nữ nhi phải lo lắng.” Vương Nhược Sanh dịu dàng nói.

“Đây là đương nhiên. Nếu không thể báo thù cho Dao nhi, ta dù chết cũng không an lòng, chắc chắn phải bảo trọng thân thể thật tốt. Người cũng phải nói cho Vũ nhi nên làm thế nào, nàng nhất định phải rõ ràng, ngoại tổ mẫu sẽ không hại nàng, Cho dù không được làm chính thất, cũng phải có được sự sủng ái của Nam Cung tướng quân, như vậy mới có thể nắm cả Nam Cung gia trong tay.”

“Nữ nhi đã hiểu, nhất định sẽ nhắc nhở Vũ nhi thật tốt, Vũ nhi luôn biết chuyện, hiểu được đúng mực, nhất định sẽ không để mẫu thân thất vọng.”

“Ừ...” Đại phu nhân khôi phục lại cúi đầu rơi lệ,

Vương Nhược Sanh nán lại nhà mẹ đẻ ba ngày, trợ giúp mẫu thân lo liệu hậu sự của Vương Nhược Da, ba ngày sau, đại phu nhân Hầu phủ lại đưa cho Vương Nhược Sanh không ít được, phải biết rằng, mẫu thân nàng ta thuở nhỏ thuần thực y thuật... kỹ xảo này, với nàng trái lại lại dễ như trở bàn tay.

Bàng Quốc công phủ.

Vương Nhược Sanh trở về từ Hầu phủ, trước tiên đi đến thỉnh an đại phu nhân, Dương thị trấn an vài câu, liền lấy lí do thân thể khó chịu cần nghỉ ngơi.

Vương Nhược Sanh không trở về viện của mình, mà đi tới Thính Vũ Hiên.

Bàng Lạc Vũ nhìn ngoài cửa sổ không biết đang suy nghĩ cái gì, Vương Nhược Sanh vừa vào cửa đã thấy nàng mặt co mày cau, thân thiết hỏi: “Vũ nhi, sao sắc mặt lại kém như vậy, có cái gì không thoải mái sao?”

Bàng Lạc Vũ khẩn trương hoàn hồn: “Mẫu thân, người trở lại rồi, tang sự của dì đã thu xếp tốt chưa, ngoại tổ mẫu có khỏe không?”

“Tất nhiên, người chết đã qua đời, chúng ta là người sống cũng không thể làm gì cho các nàng. May mà thân thể ngoại tổ mẫu người vẫn còn nhanh nhẹn, trừ bỏ thương tâm quá độ bên ngoài, cũng không có cái gì khác, trái lại Vũ nhi người, ngoại tổ mẫu đặc biệt đưa không ít đồ cho người, đều là những thứ người bình thường vẫn thích nhất.” Vương Nhược Sanh suy nghĩ vẫn là tạm thời không nên nói kế hoạch thỏa đáng của ngoại tổ cho Bàng Lạc Tuyết.

“Ngoại tổ mẫu thật là có tâm.” Bàng Lạc Vũ cao hứng nói.

“Đó là đương nhiên, ngoại tổ mẫu người hiểu rõ nhất chính là người, hôm nay còn đề cập đến hôn sự của người.” Vương Nhược Sanh nói.

Nói đến hôn sự, Bàng Lạc Vũ lại khôi phục vẻ mặt khó chịu: “Hiện tại dì đã qua đời, sợ là hôn sự của Vũ nhi lại càng có biến, đại phu nhân chưa hẳn sẽ cho Vũ nhi tiền đồ tốt.”

“Ài, cái này nương cũng biết, mẫu thân nhất định sẽ không để nàng làm sằng bậy, trước đó vài ngày, dì người có tâm muốn người cho Tấn vương diện hạ làm phim chỉ tiếc còn chưa thành công, giờ lại hương tiêu ngọc vãn, bất quá trước đây dì người trước đây có đề cập với mẫu thân. quý phi kia ánh mắt rất cao, sợ là không chịu, nàng vừa ý muội muội Bàng Lạc Tuyết của người, có ý muốn cưới nàng làm thê, nếu như không phải dì của người đối với nàng còn hữu dụng, sợ là đã sớm nói ra.” Vương Nhược Sanh tự nhiên nói song.

Bàng Lạc Vũ một bên cắn môi, trong lòng nổi lên chua xót, ha ha, Nghi quý phi quả nhiên không muốn để Tấn vương cưới mình sao, vậy mà lại nhìn tới xú nha đầu Bàng Lạc Tuyết kia, nhớ lại liền nắm chặt tay nói: “Mẫu thân, ý tứ của Tấn vương như thế nào a?”

“Tấn vương vẫn còn đang suy xét, trái lại hẳn cũng có ý hướng vào Bàng Lạc Tuyết, bất quá gần đây lại theo đuổi Bàng Lạc Băng, ta trái lại lại không hiểu hẳn đang có chủ ý gì, chẳng lẽ lại muốn một thể một thiếp đều là từ Bàng phủ chúng ta thật sao?” Vương Nhược Sanh nghi hoặc nói.

Tâm Bàng Lạc Vũ như dao cắt, chẳng lẽ mình lại trở mặt thờ ơ nhìn hẳn theo đuổi muội muội của mình sao? Trong bụng của mình cũng đã có cốt nhục của hẳn, nói vậy hẳn nhất định sẽ nguyện ý cưới mình.

Bàng Lạc Vũ đã không còn tâm tư phá hủy cái thai này, chỉ muốn an ổn mà gả đến Tấn vương phủ, nàng tin, bằng vào tình nghĩa của Tấn vương đối với nàng, sớm muộn gì địa vị chính phi kia cũng là của nàng,

nghe đến đó liền nói: “Mẫu thân, ta nghĩ Tần vương quả thật không tệ a, nếu không hai người kia cũng sẽ không đổ xô vào như vậy.”

“Tần vương đúng là không tệ, nhưng ngoại tổ mẫu ngươi lại càng hướng vào công tử Nam Cung gia hơn.”

“Trong lòng Nam Cung ca ca chỉ có Bàng Lạc Tuyết, ta sao có thể xen vào như vậy a? Còn không bằng gả vào chỗ của Tần vương mà vươn lên.”

“Việc này mẫu thân cũng đang suy nghĩ, ngươi cũng phải chú ý nghỉ ngơi a,... nhìn sắc mặt của ngươi thật không tốt.” Vương Nhược Sanh sờ đôi má gầy yếu của Vương Nhược Sanh nói.

“Mẫu thân cũng nghỉ ngơi sớm một chút, mẫu thân cũng đã mệt mỗi nhiều ngày rồi.”

Vương Nhược Sanh gật đầu, quả thật nàng cũng rất mệt, vì thế lại dặn thêm vài câu liền đi.

Bàng Lạc Vũ mở hòm ra, lấy ra một tấm vải nói: “Vương gia, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn lấy hai vị muội muội của ta sao, một khi đã như vậy thì tại sao lại không cho ta một vị trí a.” Nước mắt cứ như vậy mà vô thanh vô tức đọng lại.

81. Chương 81: Trường Nhạc Công Chúa

Cái chết của Ngọc quý phi cũng không gây ra nhiều sóng gió ở kinh thành, rất nhanh trong kinh thành lại nghênh đón một khung cảnh phồn hoa khác.

Sinh thần mười sáu tuổi của Trường Nhạc công chúa, tiểu thư của mỗi nhà đều nhận được tiếp mời, công chúa được hoàng thất sủng ái nhất đương nhiên cũng có người xu nịnh, chỉ là từ khi Trường Lạc công chúa theo Vinh Thân Vương đến Bàng Quốc công phủ gặp Bàng Sách đã nhất kiến chung tình, cho dù người đến cầu thân đập nát phủ Vinh Thân Vương, Trường Nhạc công chúa cũng không gật đầu đồng ý.

Một ngày này, khách khứa tới của phủ Vinh Thân Vương, hoàng đế khâm thưởng cho không ít vải vóc tơ lụa, trân châu bảo thạch, hoàng hậu có tâm hơn còn ban thưởng cho hơn một ngàn cây mẫu đơn được trồng trong ngự hoa viên đến chúc mừng, từ ca đã gửi được mùi thơm của hoa mẫu đơn kia.

Trong Lạc Tuyết các.

Bàng Lạc Tuyết từ sớm đã thức dậy trang điểm thay y phục, nàng rất thích Trường Lạc công chúa này, mỹ mạo lại không kiêu căng, tính tình rộng rãi, học vấn thi thư lễ nghi đều rất cao, càng thêm đáng quý, nàng cũng không hề dựa vào thân phận mà luỵ người, về điểm này rất nhiều con cháu của hoàng thất đều khó có thể làm được.

Bàng Lạc Tuyết mặc dù có tâm tác hợp cho hôn sự ca ca nhà mình cùng công chúa, bắt quá chuyện hôn nhân, vẫn nên dựa vào đôi bên.

“Hôm nay là sinh thần của Trường Nhạc công chúa, không cần phải ăn mặc quá diễm lệ, đoạt phần của nàng sẽ không tốt, đổi quần áo mộc mạc một chút đến đây.” Bàng Lạc Tuyết nhìn nha hoàng nâng bộ áo Hải Đường xuân thụy đỏ bừng mà nói.

Tử Quyên nói: “Ngươi đi xuống trước đi, ta sẽ tự trang điểm và thay y phục cho nhị tiểu thư.”

Tử Quyên thuần thục cầm lấy một cây trâm bảo thạch có kèm chuỗi ngọc từ bàn trang điểm lên, lần lượt cài vào trong tóc, ánh bảo thạch như ẩn như hiện trong tóc, tựa như đem tất cả sao trên trời đính lên tóc, một viên bảo thạch màu ngọc bích bằng ngón tay cái, vừa vặn buông xuống giữa trán.

Bởi vì là dịp quan trọng, lại chọn một bộ váy thiên thủy màu ngọc bích, trên mặt lụa lại bao trùm một tấm lụa mỏng như cánh ve, đường thêu tinh mỹ ẩn hiện dưới tấm lụa mỏng, đi lại linh động mà mỹ lệ.

Bàng Lạc Tuyết hài lòng gật đầu, Tử Quyên nói: “Trang phục như vậy thật sự thích hợp cho dịp hôm nay, mới tiến lùi thỏa đáng.”

“Cũng chỉ có người hiểu được tâm tư của ta.” Bàn Lạc Tuyết vỗ tay Tử Quyên lại nói: “Hôm nay Liên Diệc cùng Liên Ngẫu bận việc bên ngoài, người theo ta đi dự tiệc.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Xem ra đại tỷ cùng tam muội cũng sắp ra ngoài rồi. Chúng ta đến chính sảnh chờ các nàng đi.”

Nói xong, Tử Quyên đỡ Bàn Lạc Tuyết đi về hướng tiền sảnh.

Trong phòng khách, toàn thân hoa y một màu hồng phấn, bên ngoài khoác một tấm lụa mỏng màu trắng, lộ ra cái gáy cùng đường cong duyên dáng lại có thể thấy được xương quai xanh, đường nét trên váy tựa như tuyết nguyệt quang hoa lưu động nhẹ nhàng trên mặt đất, uốn lượn quanh co ba thước có thừa, khiến cho dáng đi càng thêm ung dung ôn nhu, ba nghìn tóc đen dùng dây cột lên. Trên đầu cài trâm Hồ Điệp, một nhúm tóc đen nhánh buông xuống trước ngực, một chút phấn trang điểm mỏng, càng làm tăng thêm nhan sắc. Hai bên má như ẩn như hiện một chút hồng càng tạo nên một loại tinh khiết mềm mại đáng yêu như cánh hoa, cả người tựa như Hồ Điệp tung bay trong gió, lại giống như hoa tuyết trong suốt linh hoạt...

“Hôm nay cách ăn mặc của tỷ tỷ thật sự rất xinh đẹp.” Bàn Lạc Tuyết khen nói.

Nhị phu nhân nhìn cách ăn mặc của Bàn Lạc Tuyết: “Cách ăn mặc của đại tiểu thư có thể nào cũng không bằng nhị tiểu thư. Ta xem chuỗi ngọc trên tóc nhị tiểu thư sợ rằng giá trị xa xỉ a.”

Bàn Lạc Tuyết quay đầu, nhìn tam phu nhân mang theo một người mặc một bộ áo váy áo màu lụa hồng phấn, trên váy đeo một đai lưng màu phả xinh đẹp, mái tóc dùng một cây trâm màu tím khéo léo vấn lên, phía trên còn có một sợi tơ đính kèm một chút bột phấn tỏa ra mùi thơm của hoa mai cùng với một cái vòng tay màu trắng trên tay và khuyên tai ngọc trên người đều tỏa ra phấn hương nhàn nhạt. Thầm nghĩ, hai người kia sợ rằng trên yến hội còn có mục đích khác đi, cách ăn mặc của từng người so với chủ tử nàng còn hoa lệ hơn.

Tam phu nhân gồng ưỡn bụng, thật giống như thân thể rất nặng nề, quả nhiên nhị phu nhân nhìn bụng tam phu nhân thì sắc mặt xuất hiện sự oán độc, nói: “Thân thể tam muội đã nặng nề như vậy, cũng phải cẩn thận một chút, hài tử trong bụng không thể so với các thứ khác, cần phải cẩn thận chút, ta thấy Băng nhi hôm nay trang điểm khá đậm.” Nhìn Bàn Lạc Băng, khó chịu trong lòng càng tràn lan, bộ dáng tiểu nha đầu này cực kỳ giống tam phu nhân, dáng dấp vô cùng yếu điệu, bình thường không trang điểm nên không khiến người ta chú ý, hôm nay đánh lên chút phấn thể nhưng lại rất động lòng người.

Tam phu nhân vịn tay Bàn Lạc Tuyết nói: “Băng nhi là lần đầu tiên xuất hiện trong những dịp như thế này, tất nhiên cũng phải tìm chút quần áo phù hợp mà mặc, nếu không sẽ chỉ làm ô nhục danh tiếng của Bàn quốc công phủ chúng ta, Nhị tỷ người nói có đúng hay không?”

Nhị phu nhân cười coi như đáp lại, cúi đầu tiếp tục chỉnh sửa cho quần áo của Bàn Lạc Vũ.

Tam phu nhân hướng về phía Bàn Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi a, di nương phó thác Băng nhi cho người, nàng còn nhỏ không hiểu quy củ, cần cần Tuyết nhi phải giúp đỡ đôi chút.”

Bàn Lạc Tuyết khéo léo đáp: “Đây là điều đương nhiên, ta tất nhiên sẽ chiếu cố tốt cho Băng nhi.” Trong thâm tâm lại lặng lẽ bổ sung một câu, nếu người sợ nàng không hiểu quy củ, cũng không cần mặt dày mày dạn để cho nàng đi a, thật là.

Bàn Lạc Băng rụt rè đứng bên cạnh Bàn Lạc Tuyết bắt được vạt áo của nàng nói: “Băng nhi thỉnh an Nhị tỷ tỷ, Đại tỷ tỷ.”

Bàn Lạc Vũ nhìn Bàn Lạc Băng một cái, bất quá chỉ là một tiểu nha đầu vọng tưởng vị trí Tấn vương phi, thật là không biết lợi hại, sợ rằng mình không cần làm gì, nàng cũng sẽ bị bêu xấu.

“Băng nhi người không cần sợ, hôm nay đi theo ta cùng Đại tỷ là tốt rồi, công chúa cũng rất dễ hòa đồng.”

Bàn Lạc Băng gật đầu một cái, trong lòng cũng nắm chắc, hôm nay vô luận thế nào cũng muốn lưu lại ấn tượng tốt cho Tấn vương điện hạ.

“Tiểu thư giờ cũng không còn sớm, nên lên đường thôi.” Tử Quyên nói.

Bàng Lạc Tuyết gật đầu một cái, cáo biệt mấy vị phu nhân, từng người lên xe ngựa của mình, bởi vì thông lệ của Đông Tần quốc, Bàng Lạc Tuyết thân là công chúa, xe ngựa càng thêm hoa lệ, hai người kia lại rất bình thường.

Bàng Lạc Bằng liếc nhìn xe ngựa của Bàng Lạc Tuyết, thầm nghĩ: ‘Mẫu thân nói quả nhiên không sai, xe ngựa lẫn đồ trang sức của Nhị tỷ đều là đồ tốt nhất trong nhà, nếu có thể lấy được tâm của Tần vương điện hạ, tất cả những thứ này đều sẽ là của nàng, không thể không nói nhị tỷ thật là may mắn, có nhiều đồ tốt như vậy, mình thật ghen tỵ a.’

Bàng Lạc Tuyết đem sự ghen tỵ trong mắt Bàng Lạc Bằng thu vào trong lòng, tuổi còn nhỏ đã mang tâm cơ thâm trầm như vậy. quả nhiên thích hợp với Tần vương cũng không phải là hạng chủ tử đơn giản gì.

Ba người vừa mới đi, Tứ phu nhân liền đỡ Đại phu nhân đi ra, kể từ khi thân thể Tứ phu nhân tốt lên, liền thân cận với Đại phu nhân hơn không ít, Tam phu nhân cũng là thấy thẹn với Tứ phu nhân, bất quá nhìn khuôn mặt nàng ta tuổi còn trẻ hôm nay đã không còn sinh được hài tử, trong lòng mới cảm thấy tất cả đều đáng giá.

“Ra mắt phu nhân.”

“Đứng lên đi.” Dương thị đỡ đầu nói.

Đôi mắt Nhị phu nhân sắc bén nói: “Sắc mặt phu nhân không được tốt lắm, nhìn như đang có bệnh, vậy mà cũng muốn ra nhìn một chút mới được.”

Tam phu nhân cũng đổi một bộ mặt mũi ân cần nói: “Phu nhân phải bảo trọng thân thể a, nếu không thiếp thân thật sự ăn ngủ không ngon.”

Dương thị chán ghét trong lòng. Mặt ngoài lại nói: “Đa tạ các vị muội muội quan tâm, dù sao cũng chỉ là thân thể khó chịu, nhất định là do trong phủ gần đây có quá nhiều chuyện, ta tính sẽ lên núi Tự Miếu bồi lão phu nhân một vài ngày, Tứ muội sẽ theo ta đi dâng hương cầu phúc, mấy ngày nay phải nhờ vào Nhị muội chăm lo trong nhà, chiếu cố thai nhi trong bụng Tam muội rồi.”

Nhị phu nhân vui mừng trong lòng. Nếu Đại phu nhân không ở trong phủ, hiện tại cũng không cần thiết phải giết hại nàng, Bàng Quốc công phủ này còn không phải là thiên hạ của nàng sao.

Trong lòng tam phu nhân lại càng thêm khó chịu, hôm nay mình có thai, lại bị Nhị phu nhân chèn ép, trong lòng vì thế mà rất buồn bực.

Dương thị nhìn hai người nói: “Mấy ngày nữa ta sẽ lên đường, chuyện lớn nhỏ trong nhà đều giao cho Nhị muội là được, chuyện này ta sẽ nói rõ với lão gia. Ai ôi, người xem vừa mới nói xong, đầu lại bắt đầu đau, Tứ muội muội, phiền người đỡ ta về phòng thôi.”

“Vâng phu nhân.”

“Cung tiễn phu nhân.”

Nhị phu nhân đắc ý nhìn tam phu nhân nói: “Tam muội muội, người yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ chiếu cố người thật tốt.”

Khóe miệng tam phu nhân cười lạnh nói: “Vậy muội muội liền đa tạ tỷ tỷ quan tâm, lão gia rất vừa lòng đứa trẻ trong bụng ta, lão phu nhân cũng tự mình đi dâng hương cầu phúc, chỉ sợ là phải làm phiền tỷ tỷ.”

Nhị phu nhân hừ lạnh trong lòng. Bất quá chỉ là một nghiệt chủng, có thể sinh hạ hay không còn là một chuyện, hôm nay đã diều võ dương oai như vậy, sau này còn đắc ý đến thế nào nữa.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cùng tính toán trước trong lòng mình.

Dương thị trở lại Cẩm Tú các, phát tay cho mọi người lui xuống, không có dáng vẻ suy yếu không chịu nổi như vừa rồi nói với Tứ phu nhân: “Chuyện lần này người không nên dính vào, vừa đúng lúc đi dâng hương cầu phúc, cũng nên đi tụng kinh cho hài nhi chết yếu trong bụng của người đi, nguyện hân có thể sớm đến cực lạc.”

“Vâng, phu nhân, là hài tử kia của ta không có phúc khí, thiếp thân chỉ mong hân có thể sớm đến cực lạc, khỏi phải chịu những thống khổ này.” Tứ di nương chìm giữa bi thương, nước mắt lăn chã rơi.

Hai người căn dặn hạ nhân của mình chuẩn bị hành trang, Dương thị phái người thông báo cho Bàng Quốc công, Bàng Quốc công vội vàng chạy tới hỏi: “Tại sao phu nhân lại muốn lên núi ở, phải biết rằng nơi đó không khí tuy tốt, nhưng là trọng địa Phật môn, dù sao ăn mặc tiêu dùng đều không sánh bằng trong phủ.”

Dương Thị cười nói: “Thái y nói gần đây thân thể của ta không được tốt, ăn nhiều món chay tịnh cũng tốt, vừa đúng lúc Tứ muội muội cũng đi cầu phúc, hai chúng ta cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, hay nói lão phu nhân cũng ở nơi này, lần này nhân tiện có thể đón lão phu nhân trở về, lão gia không cần lo lắng, chuyện trong phủ cũng đã giao cho nhị muội xử lý, đều đã an bài thỏa đáng, lão gia cứ yên tâm.”

Bàng Quốc công gật gù đầu nói: “Nàng cần phải cẩn thận một chút. Sớm niệm kinh xong thì nhanh chóng trở về.”

“Yên tâm đi lão gia, thiếp thân đã biết.”

Bàng Quốc công vừa nhìn về phía tứ phu nhân nói: “Người cũng cần phải chiếu cố mình hơn, hôm nay trong phủ nhiều chuyện, người bồi phu nhân giải sầu nhiều hơn cũng tốt.”

Tứ phu nhân nói: “Đây là điều đương nhiên, thiếp thân nhất định sẽ chiếu cố phu nhân cho thật tốt. Cũng vì lão gia, phu nhân, còn có Tam tỷ mà cầu phúc.”

Bàng Quốc công thấy nàng hiểu chuyện như thế, trong lòng không khỏi vui mừng.

Lại không nói đến sóng ngầm quỷ dị trong phủ, bên này Bàng Lạc Tuyết ngồi trong xe ngựa, nhìn lễ vật mình chuẩn bị, trong lòng lo lắng, không biết Trường Nhạc công chúa có thích không.

Đại tiểu thư vuốt bụng, đường xá xóc nảy khiến nàng cảm thấy trong bụng càng thêm cảm giác nôn mửa, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt một đường.

Bàng Lạc Tuyết lần đầu tiên tham dự những dịp này, dĩ nhiên thời thời khắc khắc luôn nhớ đến phân phó của mẫu thân, nhất định phải biểu hiện mình đoan trang hào phóng.

Ba người cùng nhau đến Vinh Thân Vương phủ, Tứ Quyên đỡ Bàng Lạc Tuyết, Tiểu Ngọc đỡ Bàng Lạc Băng, mà Cúc Thanh lại đỡ Bàng Lạc Vũ ba người cùng nhau xuống xe.

Bàng Lạc Tuyết là con chính thê Bàng Quốc công phủ, dĩ nhiên phải đi ở phía trước, khách mời trong phủ Vinh Thân vương nói liên không dứt, lễ vật để ở chậu vàng đã sớm tràn ra ngoài, quản gia bắt buộc phải đặt thêm mấy cái mới ở bên cạnh.

Trường Nhạc công chúa đứng ở cửa liền thấy Bàng Lạc Tuyết ở xa, mặc dù hai tỷ muội ở bên cạnh ăn mặc diêm lệ vô cùng, nhưng khuôn mặt tinh xảo cũng một thân khí chất xuất trần kia của Bàng Lạc Tuyết dù là ai cũng không thể ngăn trở.

Bàng Lạc Tuyết đi về phía trước nói: “Tuyết Nhi yết kiến công chúa.”

Trường Nhạc đỡ nàng dậy nói: “Người làm cái gì vậy, cần gì khách khí như vậy, Dao nhi đã tới, ta trước sau trái phải đều không thấy người, không thể làm gì khác hơn là đứng chờ người ở cửa.”

Bàng Lạc Tuyết thản nhiên cười nói: “Cũng là lỗi của ta, còn không phải là lo dày công chuẩn bị quà tặng cho người, hai vị này là Đại tỷ của ta Bàng Lạc Tuyết, tam muội muội Bàng Lạc Băng.”

Trường Nhạc công chúa dù sao cũng là chủ nhân, không nên lạnh nhạt với khách, mặc dù nàng chỉ mời một người là Bàng Lạc Tuyết, nhưng tốt xấu gì cũng nên cho các nàng mặt mũi: “Hai vị tiểu thư, hi vọng các người hôm chơi đùa vui vẻ, cũng không cần phải câu nệ những thứ phong tục lễ nghi này.”

Bàng Lạc Vũ cùng Bàng Lạc Băng vui mừng nói: “Đa tạ công chúa, hôm nay là sinh thân của công chúa, chúc công chúa trường nhạc vị ương.”

Trường Nhạc cười nhạt, quay đầu nói với Bàng Lạc Tuyết: “Hôm nay hoa sen trong phủ nở, ta cùng Dao nhi ngắm hoa ở nơi đó, người cũng cùng đi chứ.”

Bàng Lạc Tuyết đồng ý, bên cạnh truyền đến thanh âm rụt rè của Bàng Lạc Băng: “Nhị tỷ, ta có thể đi với người không?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn khuôn mặt đáng thương của Bàng Lạc Băng, trong lòng cảm thấy buồn cười, quả thật vẫn không thể bỏ nàng lại, hôm nay là sinh thần của Trường Nhạc, nàng không muốn có gì xảy ra. Nhìn Trường Nhạc công chúa một cái, thấy nàng gật đầu nói: “Đây là đương nhiên, đại tỷ cũng cùng đi chứ.”

Bàng Lạc Vũ gật đầu, bốn người cùng nhau đi về phía hậu viện Vinh Thân vương phủ.

82. Chương 82: Hoa Thực

Bốn người cùng đi vào bên trong, nhiệt độ càng cao, một hồ nước liền hiện lên trong mắt, trong hồ từng đóa hoa sen thi nhau nở rộ, ở trong khí trời này cũng có thể coi là kỳ cảnh. Chỉ thấy Thích Dao đang cầm một chút thức ăn cho cá, chậm rãi cho cá chép trong hồ ăn.

Trường Nhạc đi về phía trước: “Đã biết người sẽ lười nhác, ta còn phải tự mình đi mời người.”

Miệng Thích Dao từ trước đến nay không buông tha cho người khác nói: “Rõ ràng là người khó ngồi yên tại chỗ, cũng không cần phải đi mời, ta đã nói hôm nay là sinh thần của người, Tuyết nhi nhất định sẽ tới, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ mang thêm hai người chứ.” Nói xong dùng ánh mắt giấu cợt nhìn Bàng Lạc Vũ cùng Bàng Lạc Băng.

“Hôm nay là ta tới trễ, Dao tỷ tỷ thực sự muốn phạt ta sao?” Bàng Lạc Tuyết nói.

Thích Ngọc nhìn nàng một cái nói: “Đây là đương nhiên, hôm nay người có tránh không thoát được.”

Bàng Lạc Vũ nói: “Khí hậu ở phủ Vinh Thân Vương thật là ẩm áp, hoa sen ở đây cũng nở sớm hơn.”

Thích Ngọc nhìn Bàng Lạc Tuyết, lại quay đầu nhìn Bàng Lạc Vũ một chút nói: “Không, không, đây là vì cách bố trí của con người, không phải là tự nhiên.”

Lúc này ngay cả Bàng Lạc Tuyết cũng tò mò: “Ý tỷ là gì vậy?”

Thích Ngọc nhìn gương mặt hồng thấu của Trường Nhạc hàm xúc nói: “Đây là lễ vật sinh thần mà Bàng công tử tặng cho Trường Nhạc.”

“Ca ca?” Bàng Lạc Tuyết ngạc nhiên.

Thích Dao gật đầu: “Ừ, Bàng công tử mua chuộc người làm trong phủ, được Vinh Thân vương cho phép, đem một hồ ôn tuyền trong phủ dẫn đến nơi này, liền khiến cho nước trong hồ này ấm lên, hoa này tất nhiên cũng sẽ nở, cũng không phải là ta nói, ca ca người cũng quá có lòng, Trường Nhạc thích nhất đúng là hoa sen này.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu nói: “Ca ca quả thật là suy nghĩ khéo léo. Nếu nói vậy phần lễ vật này của ta Trường Nhạc cũng sẽ thích.”

Mặt Trường Nhạc đỏ đến rỏ máu, mình quả thật rất thích phần lễ vật của Bàng công tử này, nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Là cái gì, nếu ta không thích, cần phải tặng trừng phạt gấp bội nha.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Tử Quyên một cái, Tử Quyên lấy ra một hộp gấm, chỉ thấy đó là một cây chiết phiến (quat giấy) bạch ngọc, khung đỡ được làm từ ngọc bích, cầm trong tay có cảm giác lạnh lạnh đủ để Trường Nhạc cảm thấy thoải mái, hai đóa hoa sen rũ xuống quạt, bên cạnh lại dùng ngọc bích điêu khắc thành hình lá sen, ở cùng một chỗ tạo ra âm thanh đĩnh đang, nghe rất êm tai. Trường Nhạc mở chiết phiến ra, chỉ thấy trên quạt vẽ một mỹ nhân hồng y, đứng bên hồ cầm một cây quạt trong thích ý nhìn hoa sen trong hồ, trái lại xuất thần. Trường Nhạc nhận ra mỹ nhân trong này đúng là mình, trong lòng cao hứng nói: “Tuyết nhi thật sự là có lòng, phần lễ vật này ta rất thích. Chẳng qua làm sao người biết được cảnh sắc nơi này, hôm nay còn là lần đầu tiên Tuyết nhi tới đây.”

Bàng Lạc Tuyết cười xấu xa nói: “Phía trên này đương nhiên là người tặng hoa hôm nay về. Ca ca tốt nơi đó của ta có bản lĩnh đã gặp là không quên được a.”

Trường Nhạc đỏ mặt, nói: “Người a, lại bắt nạt ta.”

Thích Dao nói: “Mới vừa rồi các người không có ở đây, nữ đầu bếp bưng lên cho ta rất nhiều thức ăn từ hoa sen. Ta thấy yến tiệc dù sao cũng còn lâu, không bằng chúng ta đi thiện phòng(phòng bếp) tự mình làm một chút thức ăn, tự mình vui vẻ trước.”

“Hoa sen này còn có thể ăn?” Bàng Lạc Bằng kinh ngạc.

“Đây là tất nhiên. Tam tiểu thư có thể xem.”

Năm người cùng nhau đi theo Trường Nhạc công chúa đến thiện phòng.

Trường Nhạc cùng Thích Dao đi vào trước.

Bàng Lạc Tuyết đứng bên cửa. Hoa tai trên châu to bằng hạt gạo bên tai, làn da trắng nõn như ngọc càng tươi tắn nổi bật, trên mặt ánh lên nụ cười ấm áp, hai lúm đồng tiền trên má thoát nhìn vô cùng tinh xảo khả ái.

Trường Nhạc cùng Thích Ngọc ngoắc ngoắc tay với nàng: “Người đứng kia làm gì? Cẩn thận sắc phải khỏi. Mau tới đây.”

Bàng Lạc Tuyết chạy tới, tò mò nhìn nàng: “Người đang muốn làm cái gì a?”

Thích Ngọc đưa tay ra, đem bột mì quét lên mặt nàng, cười nói: “Người đoán ta muốn làm gì nào?”

Bàng Lạc Tuyết bùm mặt, con ngươi đảo một vòng: “Các người nhất định là muốn làm bánh ngọt!”

Thấy Thích Ngọc cười một tiếng, lập tức nói tiếp: “Bất quá nhìn khí lực của người, căn bản là không thể làm tốt, còn không bằng để cho nữ đầu bếp làm thì hơn.”

Trường Nhạc cùng Thích Dao cũng biết nàng đang nói sự thật, lại không muốn cứ buông tha như vậy, thích thú nói: “Chúng ta cũng muốn tự làm, nhưng lại sợ làm không tốt thì lãng phí.”

Nữ đầu bếp ở một bên cười nói: “Công chúa, Quận chúa, tiểu thư cứ việc yên tâm, nếu làm không tốt, nô tỳ lại giúp cũng không muộn.”

Trường Nhạc lúc này mới yên lòng, một bên vừa nhào bột mì một bên vừa nói chuyện phiếm với Bàng Lạc Tuyết.

Thấy mặt bánh đã được, Trường Nhạc mới để cho nữ đầu bếp cầm đi hấp. Nhìn hoa sen còn dư lại trước mặt, không khỏi đau đầu: “Nơi này vẫn còn nhiều như vậy, phải làm sao đây.”

Bàng Lạc Tuyết cùng Thích Ngọc cũng không đi vào phòng bếp, hai mắt lại càng xấu xa. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy một tia bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Nữ đầu bếp đem bánh ngọt hấp trên lò, quay lại liền thấy các vị tiểu thư vô cùng rối rắm đứng tại chỗ, không khỏi cười: “Nếu tiểu thư muốn làm một bữa sen yến, không bằng dùng toàn bộ hoa sen mà làm.”

Ánh mắt Trường Nhạc sáng lên: “Hoa sen trừ bánh ngọt ra còn có thể làm cái gì nữa? Người dạy ta, tự ta làm.”

Thích Dao tích cực hưởng ứng: “Ta cũng muốn giúp.”

Chủ tử có lệnh, nữ đầu bếp cũng không tiện tự mình động tay, chỉ đành phải ở bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng chỉ điểm đôi câu: “Hoa sen ngoại trừ làm bánh ngọt còn có thể làm cháo, nhưng cơm canh đã có người làm, nếu tiểu thư không ngại cũng có thể làm những thứ khác.”

Nàng không muốn cắt ngang sở thích của hai người, tiếp tục nói: “Hoa sen có thể được dùng làm gà thái hoa sen, hoa sen chân mềm. Về gà hoa sen này, chính là đem thịt ức gà cộng thêm muối rượu nhẹ và bột trộn đều.”

Thích Dao nhìn xung quanh, thấy nữ đầu bếp đã cắt xong thịt ức gà, trực tiếp lấy tới dùng, chuẩn bị xong mới nhìn nữ đầu bếp: “Tiếp theo thì sao?”

Nữ đầu bếp nói tiếp: “Chọn một chút hoa sen non, rửa sạch rồi xé thành nhiều miếng.” Đợi Thích Dao làm xong mới nói tiếp: “Lần này cho dầu vào, cẩn thận một chút, đừng nóng quá.”

Thích Dao cẩn thận đổ dầu vào, thấy trên mặt dầu toát ra khói nhẹ, lúc này mới bỏ gà đã cắt vào, xào đến lúc trắng, liền bỏ hoa sen vào dầu, sau đó vớt ra. Tiếp theo lại cho một ít nước nóng vào trong nồi, hành lá cắt nhỏ, nước gừng, nêm gia vị, dùng một ít bột sừng, thêm vào gà thái hoa sen.

Cuối cùng sau một quá trình tự làm việc Thích Dao là người luyện võ giúp mọi người nhấc nồi lên, mở nắp nồi ra. Nàng nhìn thành quả lao động của mình, nhất thời cười híp mắt: “Xem ra ta làm rất tốt.”

Bàng Lạc Tuyết che miệng cười: “Nhìn người đặc ý cười, thật đúng là một chút cũng không khiêm tốn.” Lại mở to mắt nhìn chằm chằm nàng: “Ta cũng muốn thử một chút.”

Thích Dao vừa mới làm xong một món ăn, lúc này tâm tình rất tốt, tất nhiên sẽ không thể không đồng ý, thập phần lưu loát nhường lại vị trí cho nàng. Nữ đầu bếp vốn muốn lên giúp một tay, lại bị Bàng Lạc Tuyết ngăn lại, liền lui về phía sau một chút, chẳng qua khoảng cách cũng không xa lắm.

Suy cho cùng là vẫn sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Bàng Lạc Tuyết cau mày suy nghĩ một chút, lại nhìn gà thái hoa sen mà Thích Dao làm được một chút, ánh sáng chột lóe trong đầu. Lấy hoa sen tươi phủ một lớp bột mì bên ngoài cánh hoa, lại cho trứng gà cùng nước gà vào chung một chỗ, làm thành dạng sền sệt. Đổ vào trong cánh hoa sen. Lại đem chiên lên.

Thích Dao nhìn nàng làm đến nghiêm túc, trên trán đã đổ mồ hôi, liền cầm khăn lau thay nàng. Cười nói: “Người thế nhưng lại nghiêm túc, cũng khiến cho một thân đầy dầu mỡ, đáng tiếc cho xiêm áo trên người.”

Bàng Lạc Tuyết cười híp mắt, cũng không để ý nàng. Chọn một vài hoa sen chiên đã chiên tốt bày vào trong đĩa, rắc một ít đường bột lên.

“Được rồi.” Vừa nói xong, đem hoa sen còn dư lại bỏ vào trong đĩa khác, cũng không đụng đến những thứ đồ khác.

Thích Dao cũng Trường Nhạc tiến tới nhìn, hoa sen được bột mì cùng trứng gà bao quanh thành từng miếng, phần ngoài chiên vàng trong vẫn thấy hồng. Giòn xốp tươi ngon. Rắc một ít đường bột lên đĩa càng làm màu sắc tươi tắn hơn, thoát nhìn rất đẹp mắt.

Nữ đầu bếp ở một bên thấy thế liền vui vẻ: “Hai vị cô nương, các người còn muốn làm tiếp không?”

Nàng tính toán trong lòng. Chuyện tiểu thư xuống bếp này, lúc về có thể phải báo cho Vương gia một chút. Đến lúc đó tâm tình của Vương gia tốt, nói không chừng còn có thể được thưởng tiền đây.

Trường Nhạc nghi ngờ liếc nhìn nàng một cái: “Còn có thể làm thứ gì khác sao?”

Nữ đầu bếp cười nói: “Đương nhiên rồi, Công chúa cùng Quận chúa còn muốn làm cái gì nữa?”

Thích Ngọc gật gật đầu nói: “Nếu đã làm, không bằng làm nhiều hơn một chút.” Nắm tay lại đi đến bàn.

Nữ đầu bếp thập phần để tâm tiểu chủ tử cổ tình bộc lộ tài năng trước mặt, Trường Nhạc ra hiệu cho nữ đầu bếp, đem nhân đậu vốn định lấy ra làm nhân bánh ngọt phân thành từng phần nhỏ, trên mỗi cánh hoa sen để một ít nhân ở giữa, gói lại kỹ càng.

Tiếp theo bỏ bột mì vào trong tô, bỏ trứng gà cùng nước sạch vào khuấy thành hồ. Đợi sau khi dầu nóng, để nha hoàn nhóm lửa chỉnh lửa nhỏ, đem gói hoa sen đã gói bỏ vào trong tô bột mì để phủ đầy hồ, dùng đũa gấp vào trong chảo chiên, đợi đến lúc nổi lên hết thì vớt lên. Chờ tới khi chiên xong toàn bộ lại chỉnh lửa vừa, đợi dầu nóng tới sáu phần nhiệt, lại đem hoa sen đã chiên qua bỏ vào chiên lại, vừa chiên vừa lấy muống lật, chiên đến khi thấy miếng hoa sen chuyển sang màu vàng nhạt thì vớt ra, rưới mật ong, rắc đường hoa quế lên.

Bàng Lạc Tuyết ngây ngốc nhìn động tác thành thực của Trường Nhạc, mắt tỏa ra ánh sáng. Thích Dao liếc nàng một cái, cười nói: “Nước miếng cũng chảy xuống rồi.”

“Không nghĩ tới Công chúa lại khéo tay như vậy.” Bàn Lạc Tuyết tán dương.

Bàn Lạc Tuyết lau miệng, mới biết Thích Dao đang gạt nạng, ngay lập tức bỏ sang cù nạng: “Ai bảo người lừa ta.”

Thích Dao cuống quýt né tránh, chạy ra hướng ngoài phòng, vừa chạy vừa cười khanh khách: “Người chính là không đuổi kịp ta.”

Hai người náo loạn trong sân một trận, mới theo nha hoàn Trường Nhạc an bài trở về phòng thay quần áo. Một thân dầu mỡ, trên y phục còn dính bột mì, không đổi không được.

Sau khi hai người tắm rửa thay y phục, chỉ thấy Vương gia phái người bảo các nàng đến tiền sảnh, Trường Nhạc công chúa cùng gọi Bàn Lạc Tuyết cùng Thích Dao đi đến tiền sảnh.

Bàn Lạc Tuyết nhìn trong mắt ca ca mình chỉ có Trường Nhạc công chúa cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, Lâm Thanh ngược lại nhìn Thích Dao đến không rời mắt.

Vương gia nhìn các nàng cùng nhau mà đến, cười nói: “Ta lại nghe nói các người hôm nay tự mình xuống bếp.”

Trường Nhạc đắc ý nhếch miệng: “Vâng, phụ vương, người nhanh ném thử một chút, đây là ta tự mình làm.” Vừa nói vừa hết sức chủ động chia thức ăn cho Vương gia.

Vương gia trong ngày thường rất ít khi hưởng thụ đến loại đãi ngộ này, lúc này hết sức cao hứng: “Người đúng là khó có được lúc ân cần như vậy, chẳng lẽ là muốn đòi thưởng sao?”

Trường Nhạc liếc hần một cái: “Phụ hoàng sao lại nói vậy, ngài vào triều khổ cực, nữ nhi chỉ vì phụ vương mà làm chút chuyện trong khả năng.” Lại thay Thích Dao cũng Bàn Lạc Tuyết tranh công: “Hai vị muội muội hôm nay cũng làm, ta xem cũng rất đẹp mắt, phụ vương cũng nhanh ném thử một chút.”

Vừa nói xong, đột nhiên nhớ tới việc mình bỏ quên những người khác, khuôn mặt nhất thời đỏ lên, đổi phương hướng: “Bàn cô nương, Bàn gia công tử, Lâm công tử, các người cũng ném thử một chút, không cần khách khí.”

Bàn Sách cười nói: “Nghe nói hôm nay các người sử dụng hoa sen làm món ăn, mới lạ như vậy, ta cũng nên ném thử một chút.”

Vương gia cũng khen không dứt miệng: “Hương thơm của hoa sen, vị ngọt tươi mát. Hoa sen chiên này màu sắc thanh nhã, trong trắng có hồng, ăn vào thơm ngon giòn xốp, rất ngon miệng.” Bàn Lạc Tuyết cười nói: “Trên sách có nói, ăn hoa sen có thể thanh trừ chất độc, dưỡng tâm an thần. Mặc dù không biết có phải thần kì như vậy hay không, ngược lại nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng là thật.”

Trong lúc tất cả mọi người đối với cách ăn hoa sen này lại càng thêm tán thưởng, bên trong nhà đột nhiên lại vang lên một âm thanh không hài hòa, khiến tất cả mọi người đều ngừng lại: “Hoa sen đang yên đẹp tại sao lại muốn hái xuống đây? Cứ như vậy mà thưởng thức không tốt sao? Hoa sen đang tốt lại đi nấu, khiến chúng không thể... tỏa hương thơm được nữa, chẳng phải là quá mức tàn nhẫn sao?”

Mọi người quay đầu lại thấy người vừa nói chuyện là Bàn Lạc Vũ đang ngồi an tĩnh, nhíu mày.

Nụ cười của Trường Nhạc công chúa cứng ngắc ở trên mặt, bất quá cũng không nói lời nào, chẳng qua là cúi đầu nhìn trong chén cơm, trong mắt lóe lên một tia chán ghét thật sâu.

Hiển nhiên, nàng nghe được người nói chuyện là ai, lại không muốn cùng người so đo.

Dù gì nàng cũng là chủ nhà không phải sao?

Những người khác cũng nhướng mày, bất quá cũng không nói gì.

Chỉ có Thích Dao ngẩng đầu lên, cười khanh khách nhìn người ngồi ở đối diện, thanh âm không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Thời kì nở hoa của hoa sen không dài, luôn có một ngày sẽ héo tàn. Để cho nó trong thời gian có hạn mà phát huy công dụng lớn nhất của mình, cũng không phải là rất tốt sao?”

Bàn Lạc Vũ nhíu mày, môi nhếch lên một tia cười lạnh. Nàng nhìn Thích Dao, không vui nói: “Chẳng lẽ đem hoa sen có thể thưởng thức đi nấu, còn là một cái công lớn sao? Nếu người nói giá trị của hoa sen là

bị chúng ta lấy đi ăn, mà không phải cứ mặc nó đến thời điểm thích hợp sẽ tự động lụi tàn. Chẳng lẽ người không cảm thấy người rất tàn nhẫn sao?”

Bàng Lạc Tuyết cười khẽ, tránh vấn đề của nàng, hỏi ngược lại: “Lạc Vũ tỷ tỷ, ta nhớ người rất thích ăn bánh ngọt thì phải.”

Trong nháy mắt Bàng Lạc Vũ có chút kinh ngạc, không hiểu Bàng Lạc Tuyết muốn nhắc tới chuyện này làm gì. Nhưng nàng ta rất nhanh phục hồi tinh thần, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Vậy thì sao?”

Bàng Lạc Tuyết cười híp mắt nói: “Theo ta được biết, đào hoa cao, quế hoa cao đều làm từ hoa đào.”

Lời còn dư lại nàng còn chưa nói hết, nhưng Bàng Lạc Vũ đã hiểu được ý của nàng. Không nghĩ đến Bàng Lạc Tuyết luôn luôn nghe lời vào thời khắc này sẽ phản bác nàng, gương mặt nổi cáu nhất thời đỏ lên: “Đào hoa cao quế hoa cao đều là hoa đào qua kỳ mới...”

“Không có hoa qua kỳ, người nói không được tính.” Thích Dao vẫn là một bộ dáng cười lạnh như cũ, khóe mắt nhướng lên nhìn về phía trước, trên vẻ mặt thoát nhìn hết sức châm chọc.

“Theo như tỷ tỷ nói, nếu đều là hoa, thì cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Nếu không người ta còn tưởng rằng, tỷ tỷ nhân từ vô song là giả vờ đấy.” Bàng Lạc Bằng chọc vào một miếng.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Bằng một cái, suy nghĩ của tiểu nha đầu này không đơn giản a...

83. Chương 83: Yến Tiệc (một)

Bàng Lạc Vũ lạnh lùng nhìn Bàng Lạc Bằng một cái, Bàng Lạc Bằng co rúm đầu cúi xuống, nghĩ đến việc mẫu thân nói tương lai phải gả đến Tần vương phủ, sau đó sống mất lưu chuyển, co người lại phía sau người Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết không muốn trong sinh thần của Trường Nhạc lại nảy sinh náo loạn, nói: “Hoa này kì thực không tệ, tỷ tỷ không bằng ngồi xuống nếm thử một chút.”

Bàng Lạc Vũ có một bận thang để bước xuống liền cầm một khối bánh ngọt nói: “Muội muội nói không sai, đúng là mỹ vị, là tỷ tỷ lỗ măng.”

Trường Nhạc công chúa nói: “Mùi vị đào hoa cao cũng không tệ, chẳng qua là bồn cung thích hoa sen mà thôi. Yến hội lúc sau nhất định sẽ có các loại bánh ngọt cùng thức ăn ngon thích hợp với các vị tiểu thư.”

Thích Ngọc liếc mắt, cầm bánh ngọt lên ăn một cách tinh tế, không hiểu nổi những tiểu thư đại gia này sao ăn thứ gì cũng phiến toái như vậy.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Những ngày qua khí trời có nhiều thay đổi, ăn nhiều hoa sen mới có lợi.”

“Tuyết nhi nói phải.” Bàng Lạc Vũ nhàn nhạt nói.

Bàng Lạc Tuyết cười cười.

Vinh Thân Vương tuổi cũng đã lớn, ăn không hết được mấy khối liền nói: “Yến tiệc sắp bắt đầu rồi, không nên mất lễ nghi.”

Trường Nhạc công chúa cúi đầu nói: “Vâng, phụ vương.”

Vinh Thân Vương vừa rời đi, bánh ngọt trên bàn cũng đã ăn được bảy tám phần.

Thích Dao nhìn một chút vui mừng mà nói: “Công chúa, quần áo của người cũng bẩn rồi, không bằng đổi một bộ khác rồi hãy đến yến tiệc.”

Trường Nhạc nhìn áo quần dính bột mì của mình một chút rồi nói: “Quả thật là như vậy, mấy vị cứ đến yến tiệc chờ, Trường Nhạc đi một chút sẽ trở lại.”

Trường Nhạc công chúa trở lại phòng của mình, những người còn lại không thể làm gì khác hơn là đi đến đại sảnh yến tiệc để chờ.

Mọi người đã định sẽ tổ chức yến tiệc trong vườn, mẫu đơn trong cung cũng đã được dời đến, đã trồng ở trong vườn, mỗi một gốc cây đều xuất phát từ danh phẩm, từng đóa hoa to lớn.

Tô Ấp nói: “Trường Nhạc công chúa thật đúng là. Mẫu đơn nơi này đều là tâm của hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương đem nhiều mẫu đơn như vậy tặng cho Trường Nhạc công chúa làm lễ vật sinh thần, có thể thấy được hoàng hậu nương nương thích vị công chúa này đến cỡ nào.”

“Đúng a, hoàng hậu nương nương quả thật rất ưa thích Trường Nhạc công chúa. Trường Nhạc công chúa không chỉ có dáng dấp xinh đẹp như hoa, quan trọng hơn là tâm địa thiện lương, biết rõ đạo lý. Thật là một kỳ nữ. Đúng không, ca ca?” Bàng Lạc Tuyết vừa nói vừa liếc mắt nhìn Bàng Sách không yên lòng một cái.

Bàng Sách đột nhiên bị điểm danh sợ đến hoảng hồn, trợn mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết một cái nói: “Người tiểu nha đầu này đúng là ma quỷ. Thành thật một tí là tốt rồi, cứ như vậy không biết công tử nhà nào dám cưới người.”

Bàng Lạc Tuyết không cam lòng nói trả: “Ca ca người cũng chỉ cần tự lo tốt cho mình là được, xem ta trở về có nói cho mẫu thân biết hay không, người lại ức hiếp ta.” Dứt lời xoay mặt không để ý đến Bàng Sách.

Bàng Sách bắt đắc dĩ. Muội muội của hắn, mình luôn ngàn cung vạn chịu, vội vàng đến dụ dỗ: “Được rồi, coi như là ca ca sai, Tuyết nhi của ta dáng dấp xinh đẹp tựa như hoa, lại thông minh tuyệt đỉnh. Ca ca sao lại có thể nói ra lời hồ đồ như vậy, còn cầu xin muội muội cao quý gờ cao đánh khê thả cho ta một con ngựa, trong phòng ca ca không phải là còn có bức tranh chim nhạn người vẫn muốn sao. Lúc về cho người đấy.”

Tròng mắt Bàng Lạc Tuyết lay động: “Chỉ một bức tranh đã muốn đuổi ta đi, không có cửa đâu.”

Bàng Sách bắt đắc dĩ: “Cô nãi nãi, vậy người phải như thế nào đây.”

Bàng Lạc Vũ nói: “Nghe nói đại ca có được một đôi trân châu Nam Hải, gọi người làm thành khuyên tai, trân châu Nam Hải này quả thật khó có được, muội muội lại thích trân châu, không bằng cho Tuyết nhi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Vũ một cái, chính nàng cũng không biết được ca ca có được một đôi trân châu, xem ra thế lực của Nhị phu nhân không nhỏ a.

Mặt Bàng Sách bắt đắc dĩ, hắn có được một đôi trân châu không tệ, bắt quá lại dựa theo sở thích của Trường Nhạc công chúa mà làm thành khuyên tai.

Bàng Lạc Tuyết cười ngọt một tiếng nói: “Tỷ tỷ biết rõ thật, bắt quá gần đây Tuyết nhi lại thích huyệt ngọc... trân châu này cũng không hợp với ta, bức tranh chim nhạn kia từ trước đến nay ca ca xem như trân bảo, ta móc một miếng thịt của hắn, sao lại nhẫn tâm móc thêm nữa, trân châu kia ca ca tự giữ đi, lúc về đem đồ mang tới cho ta là được.”

Bàng Sách như được đại xá nói: “Đây là đương nhiên.”

Lâm Thanh cùng Tô Ấp nhìn hai người đối thoại liền cảm thấy thích, Bàng gia Nhị tiểu thư quả thật là một nhân vật kì diệu đây.

Khách khứa tham gia yến tiệc đã sớm tụ tập, Vinh Thân Vương ở nơi đó hàn thuyên cùng không ít con cháu quan gia. Đại điện sạch bóng loáng phản chiếu ánh quang thạch anh trong suốt, linh hoạt kỳ ảo, cảnh đẹp như hoa được ngăn trở trong mây, làm cho người ta không phân biệt rõ nơi nào là cảnh thật. Rượu hổ phách, chén bích ngọc, bình rượu vàng, khay phỉ thúy, thực như họa, rượu như suối, cổ cầm róc rách, tiếng chuông leng keng. Bốn phía đại điện đều trang hoàng một loại hoa hình chuông, đài hoa trắng nõn, nụ hoa như sứ lộ ra trắng bóng, đỉnh cánh hoa dài ngắn không đồng đều, màu tím nhạt, tựa như nhuộm lại như tự nhiên. Bàng Lạc Tuyết nhìn sự bố trí này liền biết hoàng đế sủng ái vị Vinh Thân Vương này bao nhiêu.

“Công chúa giá lâm!” Thái giám bên ngoài kêu to.

Chỉ thấy mười mấy cung nữ đỡ một thiếu nữ mặc bộ váy trắng hoa mai bách thủy buông thông trên đất, áo khoác gấm lông cừu màu lam nhạt thêu Ngọc lan phi điệp, áo gấm bên trong màu hồng nhạt bao quanh

ngực, ống tay thêu kim văn hồ điệp tinh xảo, vạt áo trước ngực đan vĩa đường viền hoa, làn váy từng tầng mỏng manh tựa như sương trong vắt ẩn hiện từng làn lụa mỏng, eo buộc đai lưng vàng, quý khí mà để lộ đáng người yếu điệu, khí nhược U Lan, trước cổ là một sợi tơ vàng xuyên bảo ngọc, tăng thêm một phần khí thanh nhã, bên tai đeo một đôi khuyên tai trân châu Nam Hải, phía dưới đài hoa trân châu cũng dùng lá vàng ép thành hình hoa sen. Mái tóc đen nhánh dùng một cây trâm hoa sen bát bảo vấn lên, cố định thêm bằng một cây trâm lá liễu, trên còn cài một đóa hoa Ngọc Lan, tạo vẻ xinh đẹp tươi sáng tốt cùng. Mây chuốt nhẹ, cánh môi anh đào không tô mà đỏ, cả người tản mát ra mùi thơm phong lan u ngọt, thanh tú mà không mất đi nét quyến rũ, tản mát ra hơi thở quý tộc. Xinh đẹp không nhuốm khói lửa nhân gian, xinh đẹp tốt cùng. Tựa như tiên tử đến phàm trần, vung chiết phiến trong tay, ưu nhã mà có khí chất.

Trường Nhạc công chúa vô cùng xinh đẹp, Bàn Lạc Tuyết không nghĩ đến nàng sẽ trang diện như thế, ngay cả mình cũng ngây dại.

Mọi người hành lễ hô: “Tham kiến Công chúa điện hạ, chúc Công chúa điện hạ Trường Nhạc vị ương!”

Trường Nhạc công chúa hoàn lễ nói: “Đa tạ chư vị bằng lòng đến Vinh Thân Vương phủ, kính xin chư vị tận hứng mà đến, hài lòng mà về. Thức ăn ngon hôm nay tất cả đều đến từ Thúy Vi lâu, Trường Nhạc tại đây đa tạ Dao lâu chủ.”

Thích Dao bưng ly rượu bên cạnh lên nói: “Chỉ bằng rượu này, chúc mừng sinh thần Trường Nhạc công chúa.”

Trường Nhạc công chúa dĩ nhiên nể tình uống một hơi cạn sạch.

Mọi người trở lại vị trí, Bàn Lạc Tuyết ngồi bên cạnh Bàn Sách, Thích Dao ngồi bên cạnh, mà bên người Thích Dao là một tiểu thư quan gia khác, Bàn Lạc Vũ cùng Bàn Lạc Băng chỉ có thể ngồi ở phía sau.

Bàn Lạc Vũ mặc dù không cam lòng, nhưng nàng biết thân phận của mình. Hôm nay tới đây đều là nữ nhi chính thất cũng chỉ có hai vị nữ nhi thứ xuất của Bàn Quốc công phủ tới đây, đương nhiên chỉ có thể ngồi phía sau.

Bàn Lạc Vũ nhìn Bàn Lạc Băng một cái, nhớ tới lời của Cúc Thanh nói: “Muội muội gần đây có phải hay cùng Tấn vương điện thân cận hay không?”

Bàn Lạc Băng nhìn Bàn Lạc Vũ, thâm nghĩ, chẳng lẽ đại tỷ cũng coi trọng Tấn vương. Tấn vương cũng là một nhân tài tuấn tú. Đại tỷ cũng đã cập kê, khẳng định sẽ rất nhanh, mình tuyệt đối không thể chấp tay đem Tấn vương nhường được. Vì vậy ngẩng mặt lên cười rực rỡ nói: “Đây là đương nhiên, Tấn vương đối với Băng nhi vô cùng dụng tâm, tặng ta một tấm áo choàng khảm rất nhiều bảo thạch, Tấn vương điện hạ còn nói, bảo thạch trên tấm áo choàng kia đều là do hần tự mình chọn lựa.”

Bàn Lạc Vũ hung hăng nắm chặt quả đấm, hôm nay ngay cả tam muội này cũng bắt đầu đoạt cùng mình. Tam di nương bất quá chỉ xuất thân từ tiểu hộ nhà nghèo, hôm nay ý ịnh có thai, liền cho rằng mình bay được lên đầu cành liền biến thành phượng hoàng, ta nhỏ vào, hai mẹ con này thật là rắn chuột một ổ, không có kẻ nào tốt, Bàn Lạc Vũ liếc nhìn Thích Dao đang tán gẫu thân thiết với Bàn Lạc Tuyết nói: “A? Phải không? Tại sao ta lại nghe nói Tấn vương đang hướng về phía Nhị muội đây. Cũng phải a, nhị muội là đích nữ Bàn phủ, chắc hẳn sẽ có cùng tâm ý với Tấn vương điện hạ, tam muội muội, đại tỷ cũng có một câu nói khuyên người, không phải là của người thì ngàn vạn lần không nên giành, nếu không sẽ chỉ tan xương nát thịt đấy.”

Bàn Lạc Băng dù sao cũng còn trẻ tuổi, nhất thời tức giận lên mặt nói: “Đại tỷ chẳng lẽ cũng thích Tấn vương điện hạ sao, đáng tiếc trong lòng Tấn vương điện hạ đã có người, đại tỷ đã cập kê, mẫu thân nói không bao lâu nữa đại tỷ sẽ phải gả cho người ta, trước đó vài ngày phụ thân còn nói con vợ kế bà con xa hôm nay vừa mười sáu, còn chưa làm mai, ngược lại cùng tỷ tỷ rất là xứng đôi đấy.”

Bàn Lạc Vũ hận không thể xé rách khuôn mặt tươi cười kia của Bàn Lạc Băng, nếu không phải vì duy trì hình tượng danh môn thực nữ của mình, sợ là đã sớm lên cho Bàn Lạc Băng một cái tát. Con tiện nhân Tam phu nhân kia hôm nay gió thổi bên tai cũng thổi trúng không ít, mình không có Ngọc quý phi ủng hộ, chẳng lẽ chỉ có thể để mặc người chém giết, Bàn Lạc Vũ đặt tay lên bụng, trong mắt có phần quỷ dị nói: “Tỷ tỷ sẽ chờ kêu muội muội một câu Tấn vương phi.”

Bàng Lạc Bằng then thùng đồ mặt nói: “Nếu đã nhận lời tốt lành từ tỷ tỷ, vậy ta sẽ nói tốt về tỷ tỷ ở chỗ mẫu thân một chút, để phụ thân tìm cho tỷ tỷ một mối hôn sự tốt.”

Bàng Lạc Vũ nhàn nhạt nói: “Vậy thì đa tạ muội muội!” Cúi đầu nhìn rượu ngon trước mặt, trái lại lại cầm một quả nho lên cho vào miệng.

“Tấn vương điện hạ đến!”

Trường Nhạc công chúa đứng dậy chào đón nói: “Biểu ca tại sao lại rảnh rỗi tới đây.” Trong tất cả các vị biểu ca, Trường Nhạc không thích nhất chính là vị Tấn vương điện hạ trước mắt này, hiền hòa chẳng qua chỉ là vẻ ngoài mà thôi.

Tấn vương một thân áo quần màu chàm, mặt như quan ngọc, phe phẩy chiết phiến nói: “Sinh thân của Trường Nhạc biểu muội, làm biểu ca nhất định phải đến, Nghi quý phi gửi quà tặng, mong biểu muội vui vẻ nhận cho.”

Vừa nói xong, hạ nhân liền đưa lên một bình phong dùng vàng ròng để chế tạo, cái quý là ở chỗ trên bình phong khảm đầy bảo thạch, hơn nữa trên đó còn có một bức tranh hoa sen, hồng bảo thạch mài dũa thành hình dáng hoa sen, lại dùng phẩm thủy mài thành lá sen, nhìn mức độ tinh mỹ cũng biết giá trị không rẻ a.

“Đa tạ Nghi quý phi, đa tạ biểu ca. Người đâu, dọn chỗ cho Tấn vương.”

Tấn vương đi theo hướng dẫn của hạ nhân đến đối diện Bàng Lạc Tuyết, nhìn Bàng Lạc Tuyết hôm nay ăn mặc mộc mạc thuần khiết, lại có thể khiến người ta trong một đám tiểu thư liền có thể chú ý đến nàng, có thể thấy được không quá hai năm nhất định sẽ có dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành.

Bàng Lạc Vũ thấy Tấn vương nhìn cũng không nhìn nàng ta một cái, trực tiếp đi đến đối diện Bàng Lạc Tuyết, ngẩng nhìn Bàng Lạc Tuyết một cách sâu sắc, trong bụng lại ghen tỵ, tại sao, sự chú ý của mọi người hết thấy từ lần này đến lần khác đều ở trên người nha đầu kia. Bàng Lạc Vũ lại không nghĩ tới Bàng Lạc Bằng liền thay đổi sự ngang ngược vừa rồi, thế bằng một vẻ điềm đạm đáng yêu đi tới bên cạnh Tấn vương nói: “Thần nữ tam nữ nhi Bàng Lạc Bằng Bàng Quốc công phủ xin kính Tấn vương điện hạ một chén. Đa tạ Tấn vương điện hạ tặng áo choàng cho Bằng nhi, Bằng nhi rất thích.”

Tấn vương nhìn tiểu nha đầu trước mắt này, đang tự hỏi là ai, không nghĩ tới nàng tự giới thiệu, không thể là gì khác hơn là cầm ly rượu lên nói: “Tam tiểu thư, không cần khách khí, tiểu thư thích là tốt rồi.” Vừa nói vừa nâng ly rượu lên ngẩng đầu uống cạn. Hắn căn bản là muốn đưa cho Bàng Lạc Tuyết, trời xui đất khiến lại đưa cho nàng, nhìn tình cảm trong mắt nàng, trong lòng khinh thường, lại không phạt ý của nàng ta, dù sao có nhiều hơn một con cờ có sao mà không làm đây.

Mặt Bàng Lạc Bằng đỏ lên, hai người lại nói mấy câu, Bàng Lạc Bằng vui vẻ trở lại vị trí của mình.

Bàng Lạc Vũ nhìn Tấn vương nói cười cùng Bàng Lạc Bằng, trong lòng càng thêm khẳng định, Tấn vương sợ rằng cũng muốn Bàng Lạc Bằng.

Bàng Lạc Tuyết đem vẻ mặt của ba người thu vào trong mắt, khóe miệng nhếch lên mỉm cười châm chọc, chuyện xưa này phát triển thật sự là vô cùng thú vị.

84. Chương 84: Ngả Bài

Ba người ba đợt sóng ngầm cũng không hề ảnh hưởng đến người khác, món ngon rượu ngon, lại có vũ cơ nhảy múa vũ điệu thịnh hành nhất, gió trong lành chậm chậm thổi tới. Bàng Sách cùng Trường Nhạc công chúa thâm tình nhìn nhau, Tấn vương cùng Bàng Lạc Vũ Bàng Lạc Bằng quan hệ ba người phức tạp. Bàng Lạc Tuyết ở một bên tự tại xem cuộc vui.

“Dự Vương điện hạ đến.”

Nghe tiếng hô của hạ nhân, Bàng Lạc Tuyết vốn đang xem kịch hay vừa ăn nho trên bàn, hấp tấp bị nghẹn một chút, Thích Dao vội vàng vận công giúp nàng đẩy ra.

Thích Dao nói: “Chẳng qua chỉ là Dự vương điện hạ đến, người phải ăn đến vội vàng như vậy sao, nhìn người nghẹn xem.” Vừa nói vừa bưng mỹ tửu trên bàn lên cho Bàng Lạc Tuyết uống.

Bàng Lạc Tuyết quần bách, mạnh miệng nói: “Nào có.”

Thích Dao lại rót cho nàng một ly rượu, lắc đầu một cái, cũng lười nói với tiểu gia hỏa mạnh mẽ này.

Trường Nhạc tiến lên phía trước nói: “Trường Nhạc yết kiến Dự vương biểu ca!”

“Trường Nhạc đứng lên đi, hôm nay ta phụng mệnh mẫu hậu gấp rút trở về đây, đây là tâm ý của mẫu hậu, mong rằng Trường Nhạc biểu muội thích.” Vừa nói bọn hạ nhân vừa nâng lên một chậu hoa sen, nói là hoa sen cũng không hoàn toàn đúng, bích ngọc làm thành chậu, óng ánh trong suốt, hồng bảo thạch cùng phần tinh thạch tương hỗ chiếu toả làm thành cánh hoa, nhìn qua rất sống động. Trường Nhạc nhìn đến kinh ngạc.

“Hoàng hậu nương nương đã tặng cho muội ngàn gốc mẫu đơn, giờ lại tiêu tốn như thế này, quả thật khiến cho Trường Nhạc thụ sủng nhược kinh.”

”Trường Nhạc biểu muội có tri thức lại hiểu lễ nghi, mẫu thân biết người yêu hoa sen, hoa sen trước nay gần bùn mà không nhuộm bùn, đơn thuần trong sáng mà không lẳng lơ. Rất thích hợp với Trường Nhạc biểu muội.

“Người đâu, nhận lấy.”

“Dự Vương biểu ca xin mời” Vừa nói Trường Nhạc vừa dẫn Dự vương đến thủ vị.

Dự vương cách vũ cơ nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, nhìn nàng đỏ mặt bưng ly rượu, nhất thời cười khê, bưng ly rượu đi tới trước mặt Bàng Lạc Tuyết..

Bàng Lạc Tuyết chỉ lo cúi đầu uống rượu, không nghĩ đến trước mặt lại xuất hiện một bóng râm lớn. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Dự vương, mặc dù vẫn phong thần tuấn lãng như cũ, nhưng trên mặt lại có chút mệt mỏi, trên y phục còn dính nước bùn, Bàng Lạc Tuyết cau mày.

Dự vương nói: “Nói ba nhiều lần không cho cau mày, Bàng tiểu thư nếu như nể mặt thì uống một chén.”

Bàng Lạc Tuyết giơ chén lên, cười nói: “Là vinh hạnh của Tuyết nhi.” Vừa nói vừa bưng ly rượu lên uống một ly cạn sạch.

“Dự vương điện hạ không phải là đang ở trong quân doanh sao. Tại sao lại chạy về đây?” Bàng Lạc Tuyết hiếu kỳ hỏi.

“Nghe nói mẫu hậu có thai, cho nên đặc biệt chạy về. Hơn nữa lần này cùng Tây Lăng quốc một trận toàn thắng, chỉ còn lại chút chuyện nhỏ, tự có Nam Cung quan tâm, ta liền quay về” Dự vương không nhanh không chậm khai báo.

Bàng Lạc Tuyết xem trên dưới người hần cũng không có chỗ nào bị thương, yên lòng nói: “Vậy thì chúc mừng điện hạ rồi.”

Dự Vương thấy Bàng Lạc Tuyết chăm chú nhìn mình như thế, trong lòng ấm áp, cười nói: “Đa tạ nhị tiểu thư, ta đã chuẩn bị quà. Chờ yến tiệc kết thúc, lấy đến cho người xem.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu một cái, Dự vương mới trở lại vị trí của mình.

Dự vương vừa về chỗ, Tấn vương vừa cầm ly rượu nói: “Nghe nói Dự vương ca ca lần này, đại toàn thắng, hoàng đệ ta vẫn còn chưa chúc mừng.” Vừa nói vừa nâng ly rượu lên.

Dự vương nhú mày, tên hoàng đệ này thật biết cách làm cho người ta không thể chịu nổi. Minh trong quân doanh không biết phải gặp phải bao nhiêu lần thích khách tập kích, khó khăn lắm mình mới tránh thoát được. Sợ là trong nhóm người đó cũng có kiệt tác của hần đi. Dự vương giơ ly rượu lên nói: “Đa tạ hoàng đệ quan tâm, cũng may thân thể hoàng huynh cường tráng, còn có thể phân ưu cho phụ hoàng.”

Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết phía đối diện nói: “Không biết thời điểm hoàng huynh có ý đối với nhị tiểu thư Bàng gia là vì sao, phải biết Đại tiểu thư Bàng gia đã cấp kê, tướng mạo lại xinh đẹp, tại sao hoàng huynh lại đem ánh mắt đặt trên người tiểu nha đầu này.”

Dự vương nhìn về phía Tấn vương nói: “Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Tính tình Nhị tiểu thư không màng danh lợi, hai người chúng ta qua lại cũng rất hòa hợp, nếu Bàng gia Đại tiểu thư kia thật sự xinh đẹp như hoa, hoàng đệ phải sớm đoạt được trái tim giai nhân mới phải.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, tia lửa văng khắp nơi.

Bàng Lạc Vũ nhìn Tấn vương chỉ lo nhìn Bàng Lạc Tuyết, lại vừa cũng Bàng Lạc Băng uống rượu tán ngẫu, vô cùng náo nhiệt, trong lòng nhất thời vắng vẻ, đối với Bàng Lạc Băng vừa mới hạnh phúc trở về từ bên Tấn vương nói: “Muội muội, ta có chút không thoải mái, ta đi ra ngoài một chút, nếu người khác hỏi, thì nói ta sẽ trở về nhanh thôi.”

Bàng Lạc Băng cau mày nói: “Đại tỷ nhưng phải đi nhanh về nhanh.”

Bàng Lạc Vũ gật đầu một cái, Cúc Thanh sau lưng nhanh chóng đuổi theo.

Thích Dao ánh mắt sắc bén nói: “Vị Đại tỷ nhà ngươi này lại không biết đang suy nghĩ gì, mới vừa rồi còn mang dáng vẻ muốn ăn thịt người, trong nháy mắt lại trở nên thất hồn lạc phách.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn sang hai người vừa rời đi: “Người mặc kệ nàng làm gì, dù sao cũng không phải chuyện gì tốt là được. Nữ nhân này giữ lại sớm muộn cũng là kẻ gây họa, trong bụng của nàng thật sự ô nhiễm chướng, nhưng lại không thể phá hủy thanh danh của Bàng Quốc công phủ.”

Quả đúng như dự đoán, Tấn vương cũng tìm lí do đi ra ngoài, Bàng Lạc Tuyết mặc dù hiếu kì, nhưng nơi này cũng không phải Bàng Quốc công phủ, mình không thể tùy tiện đi theo.

Ở đối diện nhìn thấy ánh mắt khao khát của Bàng Lạc Tuyết, đi tới trước mặt nàng nói: “Bổn vương uống rượu người có chút nóng, không biết Nhị tiểu thư có nể mặt ta muốn đi thưởng phần mẫu đơn của mẫu hậu dưới cảnh đẹp ánh trăng này không?”

Bàng Lạc Tuyết cúi đầu nói: “Thần nữ vinh đẹp.”

Vừa dẫn Thích Dao mấy câu, liền đi theo Dự vương ra ngoài.

“Mấy ngày nay có tốt không?” Dự vương hỏi.

“Không phải mới vừa rồi không phải đã hỏi rồi sao, ta rất khỏe.” Bàng Lạc Tuyết nhàn nhạt nói.

“Lần này ta trở về muốn tặng nha hoàn cho ngươi, võ công nàng trác tuyệt, nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.” Dự vương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói ra ý nghĩ trong lòng.

Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: “Người đây là muốn giám thị ta.”

Dự vương ghen lời, an tĩnh một lát rồi nói: “Sau này nàng là người của ngươi, ta chỉ muốn ngươi bảo vệ mình thật tốt, là được rồi.”

Bàng Lạc Tuyết gật gù đầu.

“Ta tặng ngươi những thứ đó, còn thích không?” Dự vương nhìn đại tiểu thư là mình yêu, thấy cái gì cũng muốn đem đến trước mặt nàng.

Bàng Lạc Tuyết đỏ mặt nói: “Ừ, đa tạ tâm tư của người.”

“Đúng rồi, ngươi ra ngoài nhưng là muốn theo dõi bọn họ.” Dự vương nhàn nhạt nói.

Bàng Lạc Tuyết kinh ngạc, chẳng lẽ hắn biết mình đang nghĩ gì.

Dự Vương nói: “Mới vừa rồi Tấn vương hoàng đệ liên tục nói cho ta biết, Bàng gia Đại tiểu thư phong tư yếu điệu, tại sao ta nghe vẫn không hiểu được ám hiệu của hắn đây..” Vừa lắc đầu vừa một cách rất khổ não nói.

“Nếu Tấn vương cảm thấy Đại tỷ của Tuyết nhi phong tư yếu điệu, vậy chắc cũng phải ở dưới ánh trăng mà thưởng thức cho tốt.” Bàn Lạc Tuyết nói có thâm ý khác.

Dự vương nói: “Ta với Tuyết nhi tâm ý tương thông, không bằng chúng ta đi thăm dò một phen thì thế nào?”

Bàn Lạc Tuyết đỏ mặt, lại không cự tuyệt.

Dự vương kích động. Ôm eo Bàn Lạc Tuyết, dùng khinh công ôm nàng ngồi lên trên một nhánh cây đại thụ, đây là cây lớn nhất ở phủ Vinh Thân Vương, trong ngày hè nở đầy những đóa hoa đỏ như lửa, cành lá rậm rạp, ước chừng ba người mới ôm hết.

Bàn Lạc Tuyết cũng Dự vương nấp ở trong tán cây, dưới chỗ của hai người là Bàn Lạc Vũ Đại tiểu thư Bàn gia cũng Tấn vương điện hạ vừa mới đi ra ngoài.

Tấn vương nhìn về phía Bàn Lạc Vũ trong mắt có chút không thể nhận được. Hắn không biết nữ nhân này rốt cuộc là đang ồn ào cái gì. Cả ngày cứ bày ra một bộ dạng này, nếu không phải nàng còn hữu dụng, hắn đã sớm nén nàng ta sang một bên. Thật là một nữ nhân không biết phải trái..

Tấn Vương nói: “Người đây là làm sao vậy?”

Bàn Lạc Vũ nghe được trong miệng hắn không vui, hôm nay nàng có thai, trong lúc mang thai lại suy nghĩ nhiều, nước mắt không khỏi rơi xuống, ủy khuất nói: “Vũ nhi mấy ngày nay đều không nhìn thấy Tấn vương điện hạ.”

Tấn vương cau mày nói: “Không phải là theo người nói, nghĩ biện pháp tiếp cận Nam Cung tướng quân sao. Lấy được lòng của hắn, chờ sau này, ta nhất định sẽ cho người vị trí hoàng hậu, những việc người làm bây giờ thì thế nào?”

Bàn Lạc Vũ như đã ra quyết định nói: “Điện hạ, Vũ nhi không cầu cái gì hoàng hậu hay chính phi, chỉ cầu có thể làm bạn bình thường bên người điện hạ là được.”

“Người làm cái gì vậy, chẳng lẽ người không biết ta muốn cái gì sao? Vũ nhi người biết bây giờ ta không thể cưới người, nếu không liên không thể cưới Bàn Lạc Tuyết.” Tấn vương quát.

Tấn vương nói xong câu đó, trên cây Dự vương nghe được không sót một chữ. Ánh mắt trở nên thâm trầm.

Bàn Lạc Tuyết bên cạnh cũng cảm nhận được sát khí bên người Dự vương, Bàn Lạc Tuyết kéo áo Dự vương một cái, Dự vương mới mới khôi phục bình tĩnh. Không thể không nói mới vừa rồi, hắn thật nghĩ muốn trực tiếp cảnh cáo Tấn vương cách xa Bàn Lạc Tuyết một chút, nếu không đừng trách hắn không khách khí.

Dưới tàn cây.

Bàn Lạc Vũ ủy khuất nói: “Người chỉ muốn cưới con tiện nhân Bàn Lạc Tuyết kia, nhưng tại sao lại còn đối tốt với Bàn Lạc Băng kia, còn tặng áo choàng cho nàng, chẳng lẽ cũng bởi vì mẫu thân nàng có thai, là vì tam phu nhân được cha ta sủng ái sao?”

Tấn vương cảm thấy nàng ta càng lúc càng không thể nói lý, chỉ nói: “Người chỉ cần làm xong chuyện ta giao cho người là tốt rồi, những chuyện khác không cần hỏi nhiều. Người ra ngoài cũng đã lâu, mau trở về đi.”

Bàn Lạc Vũ thấy hắn không giải thích thì cho rằng hắn cam chịu, Cúc Thanh nói rất đúng, mình chẳng qua là làm giá y cho người khác mà thôi, gần từng chữ về phía Tấn vương: “Điện hạ, Vũ nhi đã có con của người, không thể gả cho tướng quân!” Nói xong nhìn chằm chằm Tấn vương.

Tấn vương cũng sợ đến choáng váng, một lúc sau lấy lại tinh thần mới nói: “Người nói cái gì?”

Bàn Lạc Vũ nhìn về mặt mê muội của Tấn vương: “Vũ nhi nói, Vũ nhi giờ đã mang thai con của điện hạ, làm sao có thể gả cho người.”

Tấn vương nhìn Bàn Lạc Vũ, bắt được cánh tay của nàng nói: “Người xác định là con của ta.”

Bàng Lạc Vũ cười lộ vẻ sầu thảm, trong đôi mắt nhìn Tấn vương nước mắt như những hạt châu, từng hạt từng hạt rơi xuống, nàng không biết tại sao lòng của nàng lại đau như vậy, cứ nhìn chăm chăm Tấn vương nói: “Cuộc đời này của Vũ nhi chỉ thích một người là Điện hạ, vậy mà Điện hạ lại hoài nghi đứa con trong bụng của ta, cùng lắm thì chờ sau khi sinh con ra, nhỏ máu nghiệm thân là được.” Nói xong nhắm mắt lại không nhìn đến Tấn vương nữa.

Tấn vương lập tức trợn tròn mắt, không, không, hắn không thể tùy tiện cưới Bàng Lạc Vũ, như vậy hắn sẽ không lấy được sự ủng hộ của Bàng Quốc công, vội vàng an ủi: “Vũ nhi, mới vừa rồi là ta không tốt, nhưng Vũ nhi ngươi cũng biết, Dự vương hoàng huynh cũng có ý với Bàng Lạc Tuyết, ta nhất định phải lấy được sự ủng hộ của Bàng Quốc công, mới có thể leo lên để vị, vì thế phải ủy khuất ngươi, đứa bé này, chúng ta không thể có.”

Bàng Lạc Vũ đẩy Tấn vương ra nói: “Tại sao? Tại sao? Nó là con của chúng ta, là con của chúng ta, ta có thể không cần danh phận địa vị, ta chỉ cần có thể ở bên cạnh người thôi.”

“Người biết tâm ý của phụ hoàng ai cũng không thể đoán, những gì ta muốn đều đang ở trước mắt, Vũ nhi mắt nó, ta sẽ bồi thường lại cho ngươi. Ta bảo đảm, sau này chúng ta sẽ lại có con.” Tấn vương giống như con thú khôn khôn bắt lấy Bàng Lạc Vũ nói.

Bàng Lạc Vũ lạnh lùng nhìn người mình yêu trước mắt, càng nghe lại càng không hiểu, khẩn cầu nói: “Vương gia, Vũ nhi cái gì đều không cầu, chỉ muốn đứa bé này thôi.”

Tấn vương thay đổi thái độ bình thường, nắm lấy cằm Bàng Lạc Vũ nói: “Vũ nhi, đứa bé này nhất định không thể có, ta cho ngươi bảy ngày, ngươi nhất định phải bỏ hắn, nếu không, ta sẽ giúp ngươi, Vũ nhi ngươi phải tha thứ cho ta.”

Bàng Lạc Vũ lắc đầu, điềm đạm đáng thương nhìn Tấn vương, nàng không biết vì sao lòng dạ hắn lại ác độc như thế, sớm đã không còn là thiếu niên trong rừng đào nữa, thứ hắn tâm tâm niệm niệm chỉ có ngôi vị hoàng đế mà thôi.

Tấn vương cho rằng nàng đã thỏa hiệp, ôm nàng vào trong ngực an ủi: “Người yên tâm, ta sẽ bồi thường cho ngươi.”

Dứt lời hôn sạch từng hạt châu nước mắt trên mặt Bàng Lạc Vũ, vỗ vỗ tay nàng nói: “Yến tiệc còn đang diễn ra, ta đi trước, Vũ nhi nhớ, nhất định phải bỏ hắn.” Nói xong vỗ về mặt của nàng rồi đi.

Cúc Thanh nhìn Bàng Lạc Vũ ngã ngồi dưới đất, tiến lên đỡ nàng dậy nói: “Đại tiểu thư, người đừng nên thương tâm, trên đất lạnh, sẽ thương tổn đến đứa bé.”

Bàng Lạc Vũ vội vàng đứng lên từ trên đất lạnh bầm nói: “Điện hạ không muốn đứa bé này, làm sao bây giờ, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Cúc Thanh nhìn Đại tiểu thư hoảng loạn nói: “Tiểu thư đây vẫn còn ở yến tiệc, chúng ta ra ngoài đã lâu rồi, có chuyện gì, chúng ta trở về phủ rồi nói.”

Bàng Lạc Vũ tựa như người chết đuối, giờ phút này người nào cho nàng một nhánh rơm, nàng sẽ nắm thật chặt.

85. Chương 85: Xuất Thủ

Cúc Thanh chỉnh sửa trang phục cùng trang điểm cho Bàng Lạc Vũ thật tốt, đỡ nàng đi vào đại điện, tân khách ăn uống rất linh đình, rất náo nhiệt, có một vài tiểu thư còn thi triển tài nghệ, Bàng Lạc Vũ thu lại tâm tình trở lại vị trí, Bàng Lạc Vũ tâm tính kỹ lưỡng, nhìn thấy cặp mắt Bàng Lạc Vũ sưng đỏ, trong lòng buồn bực, hỏi: “Đại tỷ, người sao vậy, mắt lại sưng đỏ như vậy?”

Bàng Lạc Vũ sờ sờ khóe mắt nói: “Có thể là mới vừa rồi gió thổi cát vào mắt, ta lại không cẩn thận dụi hơi nhiều, lại khiến Bàng muội muội quan tâm.”

Bàng Lạc Bằng cười rục rờ một tiếng: “Đây là dĩ nhiên, ngươi là tỷ tỷ của ta, làm muội muội tất nhiên là phải quan tâm. Mới vừa rồi Tấn vương điện hạ đi ra ngoài một lúc lâu, bắt quá lúc trở lại lại tự mình mời ta uống một ly rượu, nụ cười của Tấn vương điện hạ thật là đẹp mắt mà.”

Trong lòng Bàng Lạc Vũ nhói đau, Tấn vương, ngươi cứ sốt ruột khó nhịn như vậy sao? Muốn tỷ muội một nhà của ta toàn bộ rơi vào tay ngươi mới có thể an tâm ư? Không, không đúng, thứ hấn muốn từ trước tới giờ chỉ có Bàng Lạc Tuyết, mà Bàng Lạc Bằng bắt quá chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi, Bàng Lạc Vũ nặn ra một nụ cười nói: “Ồ? Thật sao? Xem ra Bằng nhi rất thích Tấn vương điện hạ đây, chẳng qua Tấn vương năm nay đã mười lăm, Bằng nhi còn năm năm nữa mới có thể cập kê, không biết Tấn vương có thể chờ đến lúc lấy được ngươi hay không.”

Bàng Lạc Bằng bắt mắt trong lòng nói thầm: “Ta thấy đại tỷ là đang ghen tỵ với ta đi, đại tỷ đã cập kê, nhưng Quý phi nương nương đã qua đời, hôn sự của đại tỷ cũng sẽ bị trì hoãn, đại tỷ ghen tỵ Bằng nhi lọt vào mắt xanh của Tấn vương điện hạ đây mà, hừ, đại tỷ ngươi thật xấu xa, ta không bao giờ... muốn để ý ngươi nữa.” Vừa nói xong tức giận nghiêng đầu đi.

Bàng Lạc Vũ tức cười, trong lòng nàng thật sự là ghen tỵ, bắt quá người nàng ghen tỵ là Bàng Lạc Tuyết, mà không phải là tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này. Nghĩ xong, bưng một ly rượu đặt dưới mũi ngửi một hơi, Mân côi diễm tửu. Hương thơm xông vào mũi, Bàng Lạc Vũ cau mày, đặt trên bàn, cầm một quả anh đào lên tinh tế nhâm nhi thưởng thức.

Tỷ muội hai người không nói lời nào, Bàng Lạc Vũ nhìn về phía trước, chỉ thấy Bàng Lạc Tuyết cũng không còn ở yến tiệc, chỉ có Thích Dao cùng Trường Nhạc công chúa đang vui vẻ tán ngẫu. Nguyệt Ảnh cô nương của Thúy Vi lâu đang nhảy điệu múa ánh trăng. Trường Nhạc công chúa xem đến hết sức vui vẻ, vẫn lôi kéo Thích Dao hồi lung tung này nọ.

Trên cây, hoa hồng như lửa. Trên đầu Bàng Lạc Tuyết dính mấy cánh hoa rơi, càng lộ vẻ kiều diễm vô cùng. Dự vương Triệu Chính Dương đưa tay cầm cánh hoa trên đầu nàng nói: “Không nghĩ tới dã tâm của vị hoàng đế này lớn như vậy, ngay cả ba tỷ muội Bàng gia các người cũng muốn bỏ vào túi.”

Bàng Lạc Tuyết nhếch miệng nói: “Trọng điểm Chính Dương người chú trọng hình như sai rồi, dã tâm của hán hình như là ngôi vị hoàng đế đấy.”

Triệu Chính Dương nhún mày nói: “Ta tự nhận bản thân mình yêu mỹ nhân còn hơn giang sơn.”

Bàng Lạc Tuyết liếc hán một cái nói: “Chỉ sợ Tấn vương điện hạ sẽ không để cho người như ý. Mà tại sao người lại quay lại, Nam Cung tướng quân đâu?”

Triệu Chính Dương ăn chua: “Ngươi chỉ nhớ rõ Nam Cung tướng quân. Một chút cũng không để ta ở trong lòng.” Vừa nói vừa bắt lấy tay Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết lập tức giật mình, nàng nhớ tới kiếp trước, Tấn vương nắm tay của nàng ở trong vườn hoa hỏi: “Nàng chỉ quan tâm đến Nam Cung tướng quân, tại sao không quan tâm đến Bốn vương, rốt cuộc ai mới là phu quân của nàng đây, hiện tại ta đang hoài nghi nàng với bốn vương không biết có tình hay không!” Ngay lúc đó Bàng Lạc Tuyết biết được tin tướng quân đã chết. Bi thống vạn phần, dù sao cũng là tình nghĩa cùng nhau lớn lên. Sao có thể nói quên liền quên được. Mà qua mấy ngày sau Tấn vương lại nói: “Ta biết nàng cùng tướng quân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình cảm rất tốt, hôm nay hán chết trận sa trường, để lại Bàng Lạc Vũ một người, lẻ loi hiu quạnh, tướng quân cũng là người ta hết sức khâm phục, Bàng Lạc Vũ cũng là tỷ tỷ của nàng, không bằng cho nàng đến nơi này ở vài ngày, tỷ muội các người trò chuyện, khuyên bảo nàng.”

Lúc ấy Bàng Lạc Tuyết ngây thơ cho rằng, Tấn vương vì hai ngày trước lỡ trách cứ mà đến nói lời xin lỗi, liền vui vẻ nghênh đón Bàng Lạc Vũ vào phủ, không nghĩ đến Bàng Lạc Vũ cùng Tấn vương đã liên thủ an bài thật tốt, nàng thật ngu ngốc, nhìn hai người ngồi trước hoa dưới ánh trăng, ngắm trăng phẩm rượu.

Bàng Lạc Vũ cười yếu ớt thật xinh đẹp nói với Bàng Lạc Tuyết: “Muội muội, cây trâm trên đầu ngươi thật đẹp mắt, nói vậy xem ra Tấn vương rất thương yêu muội muội, tỷ tỷ thật sự rất hâm mộ đấy”

Bàng Lạc Tuyết chẳng qua chỉ cầm cây trâm, vui vẻ cười, không hề phát hiện làn sóng quỷ dị trong mắt Bàng Lạc Vũ.

Cuối cùng hình ảnh dừng lại lúc nàng quay trở về nhà mẹ đẻ bởi mẫu thân mấy ngày, lúc trở lại Tấn vương phủ, trong phòng của nàng, Bàn Lạc Vũ khóa thân cũng Tấn vương ở trên giường cưới của nàng điên loạn đảo phượng, vào lúc đó nàng đã có thai.

Tấn vương không để ý đến cảm thụ của Bàn Lạc Tuyết nàng ngày đó liền lệnh cho nàng dọn đến sương phòng mà ở, mà Bàn Lạc Vũ trên giường từ phía sau ôm lấy sống lưng trần truồng của Tấn vương, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết.

Dự vương nắm tay Bàn Lạc Tuyết, phát hiện tay nàng lạnh như băng đến dị thường, cặp mắt vô thần, lại càng hoảng sợ, cho rằng mình làm đau nàng, vội vàng lay lay Bàn Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi, không phải ta cố ý, người làm sao vậy, tay lạnh như vậy, đừng làm ta sợ.”

Bàn Lạc Tuyết bước ra từ trong hồi ức, nhìn bộ mặt hoảng sợ, cầm tay của nàng hà hơi vào, nhàn nhạt nói: “Ta không có chuyện gì, chỉ là vừa nhớ lại một chút chuyện trước kia mà thôi.”

Triệu Chính Dương nói: “Tuyết nhi yên tâm, ta biết lúc trước ngươi và Nam Cung tướng quân có quen biết, bất quá ta tin, ta thích hợp với ngươi hơn.”

Về mặt Bàn Lạc Tuyết nghiêm túc nhìn Dự vương nói: “Tại sao lại thích hợp hơn, tại sao người lại nói vậy?”

Dự vương nói: “Người xem ánh mắt người nhìn tướng quân với ta rồi sẽ biết, người đối với hần cũng không phải là tình yêu nam nữ, mà là tình cảm của muối muối với cà cà, giống như lúc người nhìn Bàn Sách, mà ánh mắt của người nhìn ta...”

Bàn Lạc Tuyết hiếu kì hỏi: “Sao không nói nữa?”

“Không có gì, ta tin, một ngày nào đó người sẽ tin tưởng ta là thật lòng.” Dự vương kiên định nói.

Bàn Lạc Tuyết trải qua một lần thất bại trong tình cảm, sao nàng không hiểu được tình yêu giữa nam nữ, chung quy so với bị kẻ khác thay thế, thay vì sau này thống khổ, không bằng tự mình tự tại tiêu sái, Bàn Lạc Tuyết nhìn vào mắt Dự vương, nhìn chằm chằm vào hần mà nói: “Nam nhân của Bàn Lạc Tuyết ta, cuộc đời này chỉ có thể yêu một mình ta, hơn nữa cũng chỉ có thể có một mình ta.”

Dự vương nhìn ánh mắt Bàn Lạc Tuyết, nàng nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, lại có một loại sức mạnh đẹp đẽ động lòng người đến khác thường, khiến cho hần bất tri bất giác chìm trong đó.

Dự vương nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Cuộc đời này của ta chỉ biết yêu một người, chỉ có một mình người.”

Bàn Lạc Tuyết cười không nói, nói ai cũng nói được, có câu nói so với hát còn dễ nghe hơn, Bàn Lạc Tuyết cũng không cho hần một câu trả lời xác minh.

Dự vương biết, tiểu nha đầu này thoát nhìn như một con búp bê mềm yếu, nhưng trong xương cốt lại cứng rắn hơn so với bất kì kẻ nào, hần tin sẽ có một ngày, hần sẽ cảm hóa được nàng.

“Chúng ta ra ngoài đã lâu, cũng nên trở về thôi.” Dự vương nói.

Bàn Lạc Tuyết gật đầu một cái, nhìn khoảng cách dưới tàng cây nói: “Làm phiền Chính Dương rồi.”

Triệu Chính Dương nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Bàn Lạc Tuyết, nhanh nhẹn phi xuống.

“Ta đi vào trước, Dự vương điện hạ xin cứ tự nhiên.” Dứt lời, nàng dẫn đầu đi về đại sảnh yến tiệc.

Bàn Lạc Băng vừa nhìn thấy Bàn Lạc Tuyết trở lại liền lập tức ủy khuất kêu lên: “Nhị tỷ, nhị tỷ, người đi dạo ở đâu vậy, Băng nhi ở đây một mình rất buồn chán.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn về mặt hai người nói: “Sao Băng nhi lại cảm thấy buồn chán, không phải đại tỷ cũng ở đây sao?”

Bàn Lạc Băng chu miệng nói: “Đại tỷ không vui khi thấy Tấn vương cười với Băng nhi, Băng nhi không thêm để ý đến nàng.”

Bàn Lạc Vũ cau mày nói: “Băng nhi người không được nói bậy, ta nói lời như vậy lúc nào.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt bất mãn của Bàng Lạc Băng nói: “Tấn vương điện hạ thật sự là một nhân tài tuần tú, chẳng qua là Băng nhi còn chưa cập kê, làm sao lại có thể gấp gáp như vậy, đại tỷ đã qua cập kê, cho nên hôn sự của đại tỷ tương đối quan trọng.”

Bàng Lạc Băng bất mãn nói: “Lúc phụ thân cũng mẫu thân đến đại môn cũng đã nói với nhị tỷ, muốn nhị tỷ chiếu cố tốt cho Băng nhi, Nhị tỷ đem lời của mẫu thân cùng phụ thân, làm thành gió thổi bên tai sao?”

Bàng Lạc Tuyết lúc này là giận thật, nàng ta không nhìn đây là nơi nào, bất quá chỉ là một nha đầu do tam di nương, liền lấy di nương kia đến áp chế nàng, lạnh lùng nói: “Ồ? Vậy Băng nhi muốn Nhị tỷ chiếu cố người như thế nào?”

Bàng Lạc Băng cho rằng lời của mình đã có tác dụng, dù sao mẫu thân hôm nay cũng đang mang thai, đại phu nhân lại đi ra ngoài, nhị tỷ muốn sống tốt, phải nghe theo lời của mẫu thân, vì vậy ngắc đầu kiêu ngạo nói: “Ta muốn ngồi ở chỗ Nhị tỷ, nơi này không có gì hay để chơi.”

Bàng Lạc Vũ nói: “Chỗ nào cũng giống nhau, trước sau đều vậy, chẳng qua chỗ của nhị tỷ người gần với Tấn vương hơn mà thôi.”

Bàng Lạc Băng bị nói trúng lời trong lòng, nhất thời tức giận nói về phía Bàng Lạc Vũ: “Nếu phụ thân đã phân phó cho Nhị tỷ chiếu cố ta cho cẩn thận, Băng nhi đã lọt vào mắt xanh của Tấn vương điện hạ, đối với Bàng Quốc công phủ chúng ta trăm lợi mà không có hại, chẳng lẽ hai vị tỷ tỷ đều ghen tỵ với Băng nhi sao?”

Bàng Lạc Vũ nhìn Bàng Lạc Băng một cái nói: “Người muốn ngồi chỗ kia cũng không khó, chờ người thành Quận chúa hoặc Tấn vương phi đi, hôm nay yến tiệc không mời thứ nữ tham gia, nếu không phải phụ thân nhờ vả Nhị tỷ người, người cảm thấy Nhị tỷ sẽ dẫn người đến đây, người một tiểu thư chưa cập kê mở miệng đóng miệng đều là Tấn vương điện hạ, chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ hay sao? Nhị tỷ của người mới là đích nữ trong nhà, hôm nay phụ nhân mới ra khỏi cửa để cầu phúc, chẳng lẽ người nghĩ mẫu thân người có thể một người độc chiếm hay sao?” Bàng Lạc Vũ khắc nghiệt nói.

Bàng Lạc Băng tức giận: “Đại tỷ có mặt mũi gì mà nói ta đây, ta là thứ nữ, nhưng là nữ nhi mà phụ thân yêu thương nhất, chẳng lẽ đại tỷ thì không phải là thứ nữ sao?”

Bàng Lạc Vũ nhìn nha đầu không biết trời cao đất rộng nói: “Ta là thứ nữ, nhưng ngoại tổ phụ của ta xuất thân là nhà công hầu, không phải là kẻ xuất thân tiểu hộ nhà nghèo có thể so sánh với ta, ta khuyên người vẫn nên cầu nguyện mẹ người có thể bình an mà sinh con, nếu không thật sự không biết, tại sao người có thể nói ra, người là nữ nhi mà phụ thân thương yêu nhất như thế.”

Bàng Lạc Băng nghe xong cầm ly rượu hất lên mặt Bàng Lạc Vũ, rượu chảy dọc theo tóc Bàng Lạc Vũ xuống lông mi, lại từ trên mặt chảy xuống y phục, nhất thời bốn phía đều yên tĩnh lại. Bàng Lạc Tuyết nhìn hai người người tranh ta đoạt thật sự cảm thấy tận hứng, không nghĩ tới Bàng Lạc Băng lúc này còn dùng tới một chiêu này a...

86. Chương 86: Nhỏ Máu Nghiệm Thân

Bàng Lạc Vũ nhìn Bàng Lạc Băng bắt ngờ đem rượu hất lên mặt nàng, ý nghĩ muốn giết người nàng đều có, dưới mắt mọi người trên yến tiệc, muốn để cho mặt mũi nàng phải đặt nơi nào đây.

Bàng Lạc Băng cũng sợ đến hoảng hồn, nàng gần đây vì mẫu thân có thai, phụ thân nói với mẫu thân nhiều lần trong phòng, nàng mới cảm thấy phụ thân thích nàng, mỗi ngày đều mang theo rất nhiều quà cho nàng, khiến cho nàng cảm thấy có chút lâng lâng.

Bàng Lạc Vũ đứng dậy tát vào mặt Bàng Lạc Băng: “Thân phận của người là gì, lại dám làm ra chuyện như vậy.”

Bàng Lạc Băng bùm mặt, đôi mắt chứa đầy nước nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhị tỷ, đại tỷ nàng đánh ta.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn gương mặt non nớt của nàng, đúng là không thể thích được, nếu là nàng khẳng định sẽ làm cho nàng ta thêm thống khổ.

Trường Nhạc công chúa thấy bên này đang tranh chấp đi tới nói: “Đây là thế nào?” Sau đó nhìn áo quần Bàng Lạc Vũ đã sớm bị rượu vấy bẩn, vội vàng nói với nha hoàn: “Y phục của Đại tiểu thư Bàng gia cũng đã ướt rồi, Thúy Trúc người mau đưa nàng đến phòng của ta đổi y phục đi.”

Nha hoàn tiến lên nói: “Đại tiểu thư bên này, mời.”

Bàng Lạc Vũ nhìn y phục mình chuẩn bị tỉ mỉ bị Bàng Lạc Băng làm bẩn, trong lòng phiền não đến cực điểm, chẳng qua bộ dạng này cực kì thất lễ, hướng về phía Trường Nhạc công chúa nói: “Vậy thì vô cùng đa tạ công chúa.”

Bàng Lạc Vũ vừa muốn cáo lui, Bàng Lạc Băng lại ngăn trước mặt nàng, hướng về phía bụng của nàng hung hăng đẩy một cái.

Bàng Lạc Vũ vội vàng che bụng, chuyện mình có thai đã hai tháng không thể để người phát hiện, chẳng qua Bàng Lạc Băng cực kì hận Bàng Lạc Vũ, cái đẩy này dùng mười phần khí lực, Bàng Lạc Vũ không kịp đề phòng tránh không được ngã về phía sau bàn.

Chỉ thấy Bàng Lạc Vũ ôm bụng, ngũ quan trên mặt nhăn nhó cùng một chỗ nói: “Đau, đau. Đau quá.”

Bàng Lạc Băng cười rạng rỡ, mà dưới làn váy Bàng Lạc Vũ rất nhanh liền bị máu tươi nhuộm đỏ, trên yếm hội lập tức yên tĩnh lại, Tấn vương vừa nhìn liền biết không hay, vội vàng nói: “Đại tiểu thư sợ rằng đã bị đau rồi, nhanh đưa nàng trở về phòng.” Vừa nói vừa tự mình ôm Bàng Lạc Vũ hướng về phía sương phòng.

Bọn họ vừa mới đi, trên yến tiệc vừa xì xào bàn tán nói: “Đại tiểu thư này trông giống như là có thai a.”

Lúc này người kinh ngạc nhất là Bàng Lạc Băng. Nàng chỉ muốn Bàng Lạc Vũ chịu chút đau khổ. Tại sao hạ thân của nàng lại chảy nhiều máu như vậy. Bàng Lạc Băng lập tức sợ đến choáng váng.

Bàng Lạc Tuyết cũng không ngờ chuyện sẽ phát triển đến nước này, chẳng lẽ ông trời không nhìn Bàng Lạc Vũ. Đây là muốn danh dự của nàng không trong sạch sao, Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt thất kinh của Bàng Lạc Băng nói: “Chuyện hôm nay, lát nữa trở về ta sẽ bẩm báo lại với phụ thân, tại sao người có thể đẩy đại tỷ, người lập tức trở về phủ cho ta.”

Bàng Lạc Băng nhìn Tấn vương ôm Bàng Lạc Vũ đi, trong lòng gấp gáp. Siết ống tay áo của Bàng Lạc Tuyết cầu khẩn nói: “Nhị tỷ, Nhị tỷ, Băng nhi biết sai rồi, người đừng đuổi ta đi. Đại tỷ chảy nhiều máu như vậy, chúng ta mau đi xem nàng một chút đi.”

Bàng Lạc Tuyết vốn không muốn so đo cùng Bàng Lạc Băng, mấy vị phu nhân bên cạnh nói: “Công chúa a. Xem ra thân thể Đại tiểu thư Bàng gia thật sự không tốt, chúng ta vẫn nên đến xem nàng một chút đi.”

Trường Nhạc không còn cách nào. Không thể làm gì khác hơn là mang theo mọi người cùng đi xem Bàng Lạc Vũ thế nào.

Bàng Lạc Tuyết cùng Dự vương đi ở phía sau, Dự vương vừa đi vừa liếc mắt nhìn Bàng Lạc Băng đang Bàng Lạc Băng gấp gáp đi ở phía ngoài nói: “Thứ muội này của người cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt a, lần này sợ rằng Bàng Lạc Vũ không có đường sống rồi.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh nói: “Ai biết được hai người bọn họ lại vì Tấn vương mà nổi lên xung đột, nói đến cùng vẫn là vì Tấn vương sức quyền rũ lớn. Chúng ta cũng đi xem một chút đi.”

Dự vương nhíu mày không nói gì, đi sau Bàng Lạc Tuyết cùng đi về hướng sương phòng.

Sương phòng Vinh Thân Vương.

Tấn vương ôm Bàng Lạc Vũ cả người toàn máu, không hề chú ý tới phía sau có nhiều người đi theo.

“Đau, Vương gia, ta đau quá...” Bàng Lạc Vũ nhắm mắt nhìn Tấn vương nói, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Tấn vương giờ phút này chỉ muốn đem chuyện này áp xuống, không thể để cho bất kì kẻ nào biết được đứa bé này là của mình. Nhìn Bàn Lạc Vũ cả người đầy máu vội vàng an ủi: “Không sao, không sao đâu, sẽ tốt hơn thôi.”

Tâm Bàn Lạc Vũ lạnh ngắt nửa chừng bắt được cổ áo Tấn vương nói: “Vương gia, con của chúng ta, con của chúng ta.” Bàn Lạc Vũ tê tâm liệt phế.

Tấn vương quát: “Câm miệng, không được kêu, sẽ tốt hơn nhanh thôi.”

Bàn Lạc Vũ co rúm lại, tròn mắt thâm trầm, nàng biết rằng cả đời này của mình xong rồi, nếu nàng không bắt được chút gì, sợ rằng cái gì cũng không chiếm được, Bàn Quốc công phủ cũng sẽ không dung được nàng. Nắm chặt áo Tấn vương, không biết suy nghĩ gì.

Trường Nhạc công chúa mang theo thái y theo sát sau hỏi: “Bàn tiểu thư làm sao vậy?”

“Cút ra ngoài!” Tấn vương quát.

Trường Nhạc công chúa mặt trắng bệch, không nghĩ tới Tấn vương đệ đệ luôn luôn khiêm tốn lại có sát khí nặng như vậy.

Tấn vương thấy sau lưng là Trường Nhạc công chúa vội vàng nói: “Trường Nhạc hoàng tử, ta không biết là người.”

Trường Nhạc công chúa nhân nhạ nói: “Không có gì, ta đến xem Bàn tiểu thư một chút.”

Tấn vương đặt Bàn Lạc Vũ lên giường, quay đầu lại nói: “Nàng không có việc gì, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt, chúng ta nên đi ra ngoài thôi, không nên quấy rầy Đại tiểu thư nghỉ ngơi.”

Trường Nhạc cau mày, vừa muốn mở miệng, phu nhân phía sau lại nói: “Tấn vương gia, Bàn gia đại tiểu thư, trông không giống như chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ tốt, ngài còn trẻ, có vài chuyện của nữ nhân người cũng không hiểu được, mau để cho người ta xem cho Đại tiểu thư, người xem cả người Đại tiểu thư đầy mồ hôi, sợ là sắp không được.”

Mặt Tấn vương đen lại, lại không thấy phía sau càng nhiều người tới.

Bàn Lạc Băng đi tới trước người Bàn Lạc Băng lau mồ hôi cho nàng, Tấn vương hướng về phía Bàn Lạc Băng nói: “Tam tiểu thư, người cũng thấy đấy, đại tỷ nhà người có phải chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể khỏe hơn không, người nói một câu xem.” Mặt Tấn vương sáng quắc nhìn Bàn Lạc Băng.

Bàn Lạc Băng nhìn Tấn vương nắm lấy bả vai của nàng, vẻ mặt cầu khẩn, nhìn mặt Bàn Lạc Vũ tái nhợt, lại nhìn người khẩn cầu một chút, khẽ cắn răng nhìn Trường Nhạc công chúa và mấy vị phu nhân: “Đại tỷ đã không sao rồi, đa tạ các vị quan tâm, ta sẽ đích thân chiếu cố tỷ tỷ.”

Trường Nhạc công chúa có thâm ý khác nhìn Bàn Lạc Băng một cái, Bàn Lạc Băng cúi đầu, không dám nhìn vào mắt nàng.

Bàn Lạc Tuyết đi tới bên người Tấn vương nhìn Bàn Lạc Vũ phía sau rồi kinh hoàng kêu lên: “Đại tỷ, người làm sao vậy?” Vừa kêu vừa hung hăng nói với Tấn vương: “Tấn vương điện hạ, người đây là có ý gì, chẳng lẽ người không nhìn thấy trên người tỷ tỷ đang chảy máu sao?”

Tấn vương nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Nữ nhân mỗi tháng đều có một ngày như vậy, để cho nàng nghỉ ngơi tốt là được.”

Dự vương đi lên phía trước nói: “Nguyệt sự mỗi tháng cũng không thể chảy máu nhiều như nước vậy. Ta thấy Bàn tiểu thư cả người mồ hôi lạnh, nếu không chữa trị sợ rằng khó đỡ được cái mạng nhỏ này a.”

Tấn vương chỉ ước gì giờ phút này Bàn Lạc Vũ chết đi, ít nhất sẽ không liên lụy đến mình, nhưng Dự vương thật sự không muốn để cho mình tốt hơn a.

Trường Nhạc công chúa nói: “Thái y mau qua đây bắt mạch cho Bàn gia đại tiểu thư.”

Thái y gập đầu vâng một tiếng, Tấn vương không dám ngăn cản. Đây là phủ Vinh Thân Vương, không phải là phủ của mình.

Tấn vương vừa định đến gần Bàng Lạc Vũ, muốn âm thầm điểm á huyết của nàng, nhưng Bàng Lạc Tuyết sao có thể để hắn được như ý. Ra hiệu cho Thích Dao một cái. Thích Dao không cần thận dụng Tấn vương một chút nói: “Vương gia thật là ngại quá, ta nhất thời khó chịu, người cũng biết, nữ nhân luôn có mấy ngày khó chịu này.”

Bàng Lạc Tuyết không nghĩ tới Thích Dao sẽ nói như vậy, bất quá thấy vẻ mặt ẩn nhẫn của Tấn vương, chỉ có thể khẽ nhướn mi.

Lúc này Bàng Lạc Vũ đã sớm đau đến ngất đi, Bàng Lạc Tuyết làm sao có thể để cho tấm màn kịch này rơi xuống không công đây. Vì vậy lấy ngân châm trong tay áo ra, phóng về hướng Bàng Lạc Vũ cách vách. Cũng may nàng lấy tay áo che lại, người khác cũng không thấy được.

Quả nhiên, Bàng Lạc Vũ từ từ tỉnh lại, bất quá nàng trúng mê huyết được của Bàng Lạc Tuyết. Lúc này chỉ là trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Vinh Thân Vương thấy yến hội bị náo thành như vậy, cũng theo tới đây, hỏi: “Đại tiểu thư đây là làm sao?”

Thái y nói: “Bẩm vương gia, Bàng đại tiểu thư là bởi vì bị va chạm mà dẫn đến sinh non.”

Lời của thái y khiến cho mọi người đang âm ỉ trong sương phòng lập tức an tĩnh.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Làm sao có thể. Tỷ tỷ còn chưa lập gia đình, làm sao có thể sinh non. Người không nên nói bậy.”

Thái y chấp tay đáp: “Bàng đại tiểu thư đã có thai hai tháng, điểm này lão phu có thể khẳng định, nếu Nhị tiểu thư không tin, có thể mời đại phu khác đến đây chẩn bệnh.”

Bàng Lạc Tuyết dĩ nhiên là tin, liếc nhìn mặt Tấn vương.

Mặt Bàng Lạc Băng cao hứng, nói như vậy, đại tỷ căn bản cũng không thể giành Tấn vương điện hạ với mình.

Bàng Lạc Tuyết hỏi: “Cúc Thanh, Đại tiểu thư có thai, người không biết sao?”

Cúc Thanh quỳ một bên nhìn Tấn vương một cái nói: “Nô tỳ, nô tỳ...”

Người có mắt liền nhìn ra, đứa bé này sợ rằng có liên quan đến Tấn vương điện hạ, bằng không sao nha hoàn này lại nhìn Tấn vương mà không dám nói lời nào.

Tấn vương giờ phút này thật sự rất muốn giết Cúc Thanh.

“Được rồi, đứng lên đi. Lui sang một bên, lúc về ta sẽ nói chuyện với người.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Bàng Lạc Vũ từ từ tỉnh lại đưa tay nhìn Tấn vương nói: “Vương gia, vương gia cứu con của chúng ta.”

Mặt Tấn vương trắng bệch: “Người câm miệng cho ta!”

Bàng Lạc Vũ lúc này đã nửa mê nửa tỉnh, mơ mơ hồ hồ nói: “Vương gia đáp ứng sẽ phụ trách với Vũ nhi, người đã đáp ứng rồi.”

Dự vương mang vẻ mặt xem kịch vui nói: “Tấn vương không nghĩ người còn có ý với Bàng gia Đại tiểu thư a, sao không bẩm báo với phụ hoàng, để phụ hoàng ban hôn cho các người, hôm nay châu thai thâm kết, người nói phải làm thế nào mới được?”

Tấn vương hung hăng nhìn chằm chằm Dự vương nói: “Hoàng huynh, không có chứng cứ không nên nói lung tung, người có cách nào chứng minh đứa bé này là của ta, ta không muốn Bàng tiểu thư bị thương nên mới ôm nàng trở về hôm nay trí óc nàng đã hồ đồ, làm sao người biết nàng gọi vương gia thì không phải là hoàng huynh người, hoàng huynh người không cần chỗ nước bẩn nào cũng hắt về hướng hoàng đệ này, phải biết rằng vương gia ở Đông Tấn quốc này không chỉ có mình ta.”

Dự vương tựa như đã đoán biết Tấn vương sẽ nói như vậy, mặt khổ não nói: “Bổn vương có ý tốt muốn giúp người, nhưng thật không ngờ lời nói của Tấn vương người, thật sự đã thương tâm của hoàng huynh a. Đã như vậy, thái y nhất định có cách phải không?”

Thái y đáp: “Bào thai trong bụng đã thành hình, hiện tại đã sảy thai, chỉ cần nhỏ máu nghiệm thân là được.”

Dự vương nhướng mày nhìn Tấn vương nói: “Như thế được không?”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Chuyện này có liên quan đến trong sạch của tỷ tỷ ta, hi vọng hai vị điện hạ có thể nhỏ máu nghiệm thân, cũng có thể cho Bàng Quốc công phủ chúng ta một cái công đạo.”

Bàng Lạc Tuyết kiên quyết.

Vinh Thân Vương cũng sợ đắc tội Bàng Quốc công phủ, người nữ nhi kia sau này sao có thể còn được ngày tốt, vội vàng nói: “Nhị tiểu thư nói có lý, thái y cứ như vậy đi, chư vị cũng cùng nhau làm chứng.”

Tất cả mọi người đều là đại tiểu thư cùng phu nhân, thấy loại chuyện như thế này, tất nhiên là vui lòng, đề tài chuyện lúc uống trà của các nàng cũng tăng lên rồi.

Tấn vương cảm giác mình như rơi vào hầm băng.

Chỉ chốc lát sau, thái y bưng hai chén sứ trắng lên, trước mặt mọi người rót đầy nước sạch vào bên trong, lại cùng nhỏ một giọt máu.

Dự vương nhìn Tấn vương phát run nói: “Tấn vương, người trước hay là ta trước?”

Tấn vương nhìn vẻ mặt khiêu khích của Dự vương nói: “Không bằng cùng nhau.”

Dự vương gật đầu nói: “Ý kiến hay.”

Tấn vương tự an ủi, nhất định sẽ không có chuyện gì, đời nào lại có chuyện trùng hợp như vậy, con còn nhỏ như vậy, sao có thể hòa được, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Hai người cùng nhau dùng ngón châm đâm vào ngón tay nhỏ một giọt máu vào.

87. Chương 87: Bức Bách

Mọi người nín thở ngưng thần nhìn hai chén nước, lòng bàn tay Tấn vương đổ mồ hôi lạnh.

Chén của Dự vương, hai giọt máu không có bất kì sự trộn lẫn nào, mọi người quay đầu lại nhìn chén kia của Tấn vương gia, chỉ thấy hai giọt máu lại như thân nhân lâu ngày không gặp mà hòa nhập lại cùng nhau.

Mọi người hiểu rõ, có thâm ý khác nhìn về phía Tấn vương.

Tấn vương cả người đều là mồ hôi, lớn tiếng nói: “Không, không, không phải là Bỗ vương, nước này nhất định là có vấn đề, nhất định có vấn đề.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh nói: “Vương gia tại sao lại nói vậy, nước này là do quản gia của Vinh Thân Vương tự mình chuẩn bị, chẳng lẽ người nghi ta có năng lực tiên tri, hay là hoài nghi Vinh Thân Vương gia đây?”

Tấn vương nhìn sắc mặt Vinh Thân Vương gia càng ngày càng đen, Vinh Thân Vương gia nhưng là đệ đệ của phụ hoàng, là hoàng thúc của mình, luôn luôn không màng đến chính sự, nhưng phụ hoàng cũng rất tín nhiệm hắn, nếu tương lại lúc lập thái tử nói một câu vẫn tốt hơn so với triều thần nói nhiều câu. Vội vàng nói: “Bỗ vương làm sao có thể hoài nghi Vinh Thân Vương hoàng thúc, chắc hẳn tuyệt không có ý này.”

Sắc mặt Vinh Thân Vương hơi tốt một chút.

Trường Nhạc công chúa nhìn Bàng Lạc Vũ mơ mơ màng màng nhìn về phía Tấn vương, nghiêng đầu về phía Tấn vương nói: “Bàng tiểu thư thành bộ dạng này, Tấn vương điện hạ cần phải tính toán xong cho thật tỏ a, nếu không Bàng Quốc công sẽ không dễ dàng bỏ qua cho điện hạ người đâu.”

Tấn vương làm sao không biết, nghiêng đầu nhìn về phía Bàng Lạc Vũ trên giường, thật sự muốn giết nàng, thanh danh một đời của hắn đều hủy trên tay nàng rồi.

Thái y ghim một cây ngân châm trên nhân trung của Bàn Lạc Vũ, nhẹ nhàng chuyển động, Bàn Lạc Vũ kêu một tiếng chậm rãi tỉnh lại.

Khỏe miệng Bàn Lạc Tuyết nhếch lên thăm nghĩ, lần này nhân vật nào cũng đều ra sân, tuồng vui này đã bắt đầu, vậy thì ai cũng đừng mong dừng lại.

Bàn Lạc Tuyết đỡ Bàn Lạc Vũ nói: “Tỷ tỷ, người làm sao vậy. Đừng làm ta sợ, đứa con trong bụng của người rốt cuộc là của người nào?”

Bàn Lạc Băng nhìn Bàn Lạc Vũ rất sợ nàng nói ra đứa con đó là của Tấn vương, nàng sẽ thật sự vô duyên với vị trí Tấn vương phi kia.

Vội vàng tiến lên phía trước nói: “Nhị tỷ, ta thấy thân thể đại tỷ suy yếu, hãy để cho nàng nghỉ ngơi đi.”

Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Bàn Lạc Băng, thấy con người của nàng chuyển động không dám nhìn thẳng vào mình, hai tay gắt gao đan vào nhau.

Bàn Lạc Tuyết buồn cười. Tam muội này ngược lại một chút tình nghĩa tỷ muội lại không có.

Bàn Lạc Tuyết nhìn Bàn Lạc Băng nói: “Hôm nay đại tỷ thành bộ dạng này. Chẳng lẽ Băng nhi cứ nhìn Đại tỷ không minh bạch như vậy sao? Phải biết rằng, thường ngày đại tỷ rất thương Băng nhi đấy.”

Bàn Lạc Băng thấy mọi người cũng nhìn mình chằm chằm, sống chết của Bàn Lạc Vũ cũng không phải điều nàng quan tâm. Nhưng nàng vẫn để ý danh tiếng của mình. Vội vàng nói: “Nhị tỷ người hiểu lầm Băng nhi rồi, Băng nhi cũng chỉ là quan tâm quá sẽ loạn, con của đại tỷ là từ đâu mà có, là của ai ta dĩ nhiên cũng muốn biết rõ ràng. Nếu oan uổng Tấn vương gia vậy thì cũng không tốt.”

Mọi người có ngu đi nữa cũng nhìn ra được Tam tiểu thư Bàn gia này có ý trên người Tấn vương, thật là tỷ muội tình thâm đây.

Tấn vương tựa như bắt được một nhánh rơm cuối cùng. Cảm kích nhìn về Bàn Lạc Băng nói: “Tam tiểu thư nói có lý, đây là chuyện có liên quan đến danh tiết của nữ tử, nhất định phải tìm hiểu rõ.”

Tấn vương vừa nói vừa muốn tiến lên chế trụ Bàn Lạc Vũ, để nàng nói đó không phải là con của mình, tiền đồ của mình tất cả đều phụ thuộc vào lần này, chẳng qua là Bàn Lạc Tuyết sao có thể để cho hắn có được cơ hội này.

Bàn Lạc Tuyết đánh văng bàn tay của Tấn vương tiến lên đụng chạm Bàn Lạc Vũ, quát: “Vương gia làm cái gì vậy. Nam nữ thụ thụ bất thân, Vương gia làm như vậy thì coi tỷ tỷ ta là gì. Lại coi Bàn Quốc công phủ của chúng ta ở chỗ nào?”

Dự vương tiến lên nói: “Hoàng đệ, ta thấy người không nên tiến lại quá gần vị đại tiểu thư Bàn gia này, nếu nàng đã tỉnh, đứa nhỏ này là của ai, e rằng chính nàng là người rõ nhất.”

Tấn vương liếc mắt nhìn Dự vương nói: “Đa tạ hoàng huynh quan tâm, vậy chúng ta nghe thử đại tiểu thư nói thế nào đi, đứa bé này cũng chỉ có đại tiểu thư rõ ràng nhất.”

Bàn Lạc Tuyết ở phía sau dùng ngân châm đâm vào làn da mềm mại của Bàn Lạc Vũ, được lực trong nháy mắt rót vào trong máu, Bàn Lạc Vũ trên giường cũng lấy lại được tinh thần.

Tấn Vương nhìn Bàn Lạc Vũ nói: “Vũ nhi, người nói mọi người, đứa con trong bụng của người không phải của ta, nói a, người mau nói a.”

Dự vương nói: “Tấn vương, nói chuyện với người ta lớn tiếng như vậy, sợ là hù đến Bàn gia đại tiểu thư rồi đó!”

Tấn vương hung hăng nhìn chằm chằm Dự vương, Dự vương lại cố làm ra vẻ hoảng sợ nói: “Tấn vương người làm cái gì vậy, nếu người cảm thấy ủy khuất tự nhiên sẽ có Vinh Thân Vương làm chỗ dựa cho người, người yên tâm đi.”

Tấn vương nói: “Là ta đã hù dọa Bàn đại tiểu thư rồi.”

Bàn Lạc Tuyết vỗ vai Bàn Lạc Vũ nói: “Tỷ tỷ nín bi thương a, con sau này còn có thể có.”

Kết quả Bàng Lạc Vũ cúi đầu nước mắt cứ như thế mà nén lại, ngẩng đầu nhìn Tấn vương thâm tình nói: “Vương gia, đều do Vũ nhi vô dụng, không bảo vệ được con của chúng ta, đều do Vũ nhi vô dụng a.”

Mặt Tấn vương lập tức xám như tro tàn, nhìn Bàng Lạc Vũ nói: “Người nói, tại sao lại muốn hãm hại Bổng vương, nói, là ai sai người vu tội cho Bổng vương, Bổng vương không biết đứa con nào cả.”

Bàng Lạc Vũ khóc thút thít nói: “Tấn vương, chẳng lẽ ngài đã quên ở Lâm Giang lâu Vũ nhi đã triền miên với ngài như thế nào sao, nụ hôn của người ôn nhu như vậy, như chuồn chuồn lướt hơi hợt rơi vào trên môi của ta, trên cổ, xương quai xanh, thậm chí toàn thân, Vũ nhi đến nay đều nhớ đến thâm tình của ngài, cam tâm hiến thân cho người, ở Lâm giang lâu Vũ nhi ở dưới thân của người uyển chuyển thừa hoan, ngài còn hứa với Vũ nhi, người còn nhớ không? Người đã nói chờ ngài làm hoàng đế...”

“Im miệng, người im miệng cho ta!” Tấn vương hét lớn.

Bàng Lạc Vũ bị thanh âm của hắn dọa sợ hết hồn, Tấn vương sao lại không biết, nếu để cho nàng nói nữa sợ là không chỉ nói đến chuyện đứa con không thôi.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Vương gia, tỷ tỷ ta còn chưa nói hết, rốt cuộc người đang sợ cái gì vậy?”

Tấn vương nhìn cô nương yên tĩnh này, rung động lòng người như vậy, từng lời nói ra đều khiến trái tim của hắn kết băng.

Tấn vương nói: “Đứa bé này là của ta.” Hắn nắm thật chặt quả đấm, không cam lòng nói.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Tấn vương diện hạ nói một cách ủy khuất như vậy, thật giống như là ta đang ép buộc người, chẳng lẽ Tuyết nhi vu tội cho người, bằng không hãy để cho tỷ tỷ nói đi!” Bàng Lạc Tuyết mang vẻ mặt làm khó.

Tấn vương khê cắn răng, nặn ra một nụ cười: “Nào có, là lúc trước ta không đúng, để cho Vũ nhi bị ủy khuất như vậy, ngày mai ta sẽ đích thân đến Bàng Quốc công phủ nói rõ hết thấy với Bàng Quốc công, ta sẽ cưới Bàng Lạc Vũ làm trắc phi, nhị tiểu thư đã hài lòng chưa?”

Bàng Lạc Tuyết nhú mi nói: “Ta dĩ nhiên là không hài lòng.”

“A? Không biết Bàng tiểu thư không hài lòng ở đâu. Bàng Lạc Vũ tuy là tỷ tỷ của người, nhưng nói đến cùng cũng chỉ là thứ nữ, phong làm trắc phi là đã cất nhắc, nếu không chỉ có thể làm thị thiếp.” Tấn vương bình tĩnh phân tích nói.

Bàng Lạc Tuyết tức giận nói: “Không biết Tấn vương nghĩ mình là ai, coi Bàng Quốc công phủ chúng ta là gì, người tước đoạt sự trong sạch của tỷ tỷ ta, phá hủy thanh danh của nàng, đồng thời cũng làm Bàng Quốc công phủ của chúng ta phải hổ thẹn, đây không phải chỉ cần một vị trí trắc phi là có thể xong việc, chuyện này nếu như đến tai bề hạ ta tin người cũng sẽ cho Bàng Quốc công phủ chúng ta một cái công đạo.”

Tấn vương vội vàng nói: “Nhị tiểu thư bớt giận, chuyện này cần nói rõ ràng, hôm nay phụ hoàng quốc sự bề bộn, tất nhiên không thể kinh động lão nhân gia.”

Bàng Lạc Tuyết bĩu môi, thâm nghĩ cũng biết người không dám kinh động bề hạ, nhưng hôm nay nhiều người như vậy, nhiều miệng như vậy, chẳng lẽ người cảm thấy có thể một tay che rồi hay sao? Bàng Lạc Tuyết nghiêm mặt nói: “Hôm nay tỷ tỷ của ta mang thai con của người, người lại nghi ngờ đứa bé này không phải của mình, người đặt thể diện của tỷ tỷ ta ở đâu?”

Dự vương cũng nói: “Chẳng lẽ Tấn vương cho tới bây giờ đều không muốn lấy Bàng gia Đại tiểu thư, Tấn vương mới vừa rồi còn đem đứa bé này đẩy đến bờ nhọ trên người Bổng vương, người có thâm ý gì khác sao?”

Tấn vương nói: “Hoàng huynh hiểu lầm rồi, mới vừa rồi hoàng đệ ta là do thời thế cấp bách, dù sao dính líu tới danh tiết nữ nhi gia, hoàng huynh cũng đừng chấp nhặt với ta.”

Dự vương hài lòng gật đầu.

Bàng Lạc Tuyết nói tiếp: “Mặc dù Vương gia là con của hoàng đế, mẫu thân lại là Nghi quý phi mà hoàng thượng sủng ái, nhưng Dự vương mới là đích tử mà hoàng hậu sinh ra, như vậy tại sao tỷ tỷ ta lại không xứng với vị trí Tấn vương phi đây?”

Lần này ngay cả Thích Dao cũng không hiểu được Bàng Lạc Tuyết là có ý gì, Bàng Lạc Tuyết luôn ghét tỷ tỷ lòng dạ độc ác này, hôm nay lại vì tương lai của nàng, lời nói lại trang nghiêm giận dữ như vậy.

Tần vương cau mày, trong lòng phiền não, người hấn muốn lấy phải là Bàng Lạc Tuyết, chỉ có Bàng Lạc Tuyết mới xứng với vị trí Tần vương phi của hấn, nhưng nhìn nàng hung hăng dọa người để hấn lấy Bàng Lạc Vũ, trong lòng giống như bị xé rách đau đớn.

Tần vương nói: “Chuyện hôn sự từ trước đến nay đều là lệnh của cha mẹ, lời mai mối, chuyện lấy thê này vẫn phải nghe theo mẫu phi.”

Tần vương cho rằng lý do này đã đủ để chặn miệng mọi người.

Bàng Lạc Tuyết gạt đầu một cái nói: “Tần Vương điện hạ nói có lý.”

Tần vương hài lòng lộ ra nụ cười, chỉ có Dự vương nhìn Bàng Lạc Tuyết, hấn đoán tiểu nha đầu này sao có thể để Tần vương dễ dàng như vậy đây?

Quả nhiên, Bàng Lạc Tuyết nhìn Tần vương nói: “Tần vương nói có lý, mặt dù Bàng Lạc Vũ chỉ là thứ tỷ của ta, nhưng cha ta chưa chắc đã muốn gả nàng cho Tần vương, nói đi nói lại, chuyện này vẫn nên để cho bề hạ quyết định.”

Tần vương hung hăng nhìn chằm chằm Bàng Lạc Tuyết nói: “Nếu Nhị tiểu thư cùng Đại tiểu thư tỷ muội tình thâm như vậy, thật đúng là khiến cho Bổng vương cảm động, chẳng qua là Bổng vương muốn Nhị tiểu thư làm vương phi của Bổng vương hơn.”

Bàng Lạc Tuyết cúi đầu nói: “Vương gia sai lầm rồi, thấy tình huống bi thảm của tỷ tỷ, Tuyết nhi làm sao dám với cao đây.”

Thích Dao cũng nói: “Tần vương thật đúng là nam tử mẫu mực, nữ nhân mình yêu còn nằm trên giường, bên này lại thâm tình hạ thủ với tỷ muội của nàng.”

Những đại tiểu thư khác nghe được lời của Thích Dao, hảo cảm đối với Tần vương lập tức tan thành mây khói, các phu nhân cũng đều kéo nữ nhi của mình lui về phía sau, ngăn cản. Tần vương tức giận muốn học máu, chẳng lẽ hôm nay ra cửa bị quạ nguyên rửa hay sao? Chuyện xui xẻo gì hấn cũng đều gặp phải.

Dự vương nói: “Tuyết nhi chắc chắn sẽ không gả cho người, phụ hoàng cũng sẽ không đồng ý, Tần vương vẫn là nên chết phần tâm này đi.”

Tần vương nhìn về phía Dự vương lại nhìn Bàng Lạc Tuyết một cái nói: “Nhị tiểu thư, Bổng vương thành tâm muốn người gả cho Bổng vương làm chính phi được không? Bổng vương nhất định không cô phụ tình nghĩa của Nhị tiểu thư.”

Bàng Lạc Bằng một bên khấn trương nhìn chằm chằm Bàng Lạc Tuyết, tại sao tất cả chuyện tốt đều là Nhị tỷ, nàng không cam lòng, nàng thật sự không cam lòng, tại sao mọi người đều để ý đến Nhị tỷ, nàng thật sự rất ghen tỵ.

88. Chương 88: Thú Tội

Mọi người đều nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, chỉ thấy Bàng Lạc Tuyết cười điềm đạm nói: “Ta thấy tốt nhất Tần Vương điện hạ vẫn nên chiếu cố tỷ tỷ của ta thật tốt, chẳng lẽ điện hạ không nhìn ra, Tam muội của ta với người cũng là một mối tình thâm thiết sao?”

Bàng Lạc Bằng nghe Bàng Lạc Tuyết nói như thế cuối cùng cũng cảm thấy mình có thể nắm bắt được cơ hội lần này, nhìn Tần vương nói: “Vương gia, tỷ tỷ nói không sai, Bằng nhi cảm nhận được tâm ý của Tần vương điện hạ coi ta, Tần vương điện hạ tặng áo choàng cho Bằng nhi, Bằng nhi rất thích, Bằng nhi không cầu gì khác, chỉ cầu Tần vương điện hạ có thể cho ta một vị trí thôi.”

“Cái áo choàng đó...” Tần vương gấp gáp giải thích.

Bàng Lạc Tuyết vốn sẽ không để hấn có cơ hội, vội vàng nói: “Vương gia cũng nghe thấy, tỷ tỷ cùng muội muội của ta cũng đều ngưỡng mộ điện hạ ngài, ngài sao có thể làm tỷ muội của ta thương tâm, dĩ nhiên, thứ tỷ tỷ muội muội ta thích, ta nửa phần cũng không muốn xen vào.”

Ánh mắt Bàng Lạc Băng sáng quắc nhìn Tấn vương, ánh mắt Tấn vương chìm sâu xuống nói: “Nhị tiểu thư đã suy nghĩ kỹ rồi sao? Người sau này cũng đừng hối hận.”

“Tấn Vương điện hạ đây là đang uy hiếp Tuyết Nhi sao? Vậy Tuyết Nhi càng không dám gả cho ngài, gả cho một ngụy quân tử như vậy, Tuyết Nhi thật sự không muốn đâu.” Bàng Lạc Tuyết không kiêu ngạo siểm nịnh nói.

Tấn vương nắm chặt hay, hấn cảm thấy, hỏa khí trong lòng thật sự đang muốn bộc phát ra, nhìn Bàng Lạc Tuyết một cái nói: “Được lắm, ta như mong muốn của Nhị tiểu thư lấy vị trí chính phi lấy Đại tiểu thư Bàng gia, người hài lòng chứ.”

Bàng Lạc Tuyết hài lòng gật đầu, nói: “Mặc dù nói miệng không bằng có chứng cứ, nhưng ta tin nhiều người như vậy, Vương gia nhất định cũng sẽ không nuốt lời.”

“Đây là tất nhiên, ngày mai ta liền dẫn người đến cửa cầu hôn, đem chuyện này tấu lên phụ hoàng cũng mẫu hậu, nói vậy nhị tiểu thư sẽ hài lòng chứ.” Tấn vương cắn răng nghiêng lợi nói.

“Dĩ nhiên là hài lòng, đã như vậy, Tuyết Nhi cùng tỷ tỷ sẽ chờ tin tức tốt của Vương gia ở Bàng Quốc công phủ. Đúng rồi, Vương gia, hôm nay tỷ tỷ sinh non, nhưng nàng đã là người của người, hi vọng Vương gia sẽ chiếu cố nàng thật tốt.”

“Nhị tiểu thư yên tâm, nàng là Vương phi tương lai của Bồn vương, ta đương nhiên phải chăm sóc.”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Bàng Lạc Băng không cam lòng cũng không nói gì thêm.

Tấn vương nói: “Vinh Thân Vương, hôm nay vốn là sinh thần của Trường Nhạc công chúa, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, là tiểu vương không phải.”

Vinh Thân Vương nói: “Biết sai có thể thay đổi là tốt, hôm nay cũng coi như là có được một chuyện tốt. Ngày sau nhất định phải đối xử tốt với Đại tiểu thư Bàng gia.”

“Vâng, Tấn Nhi đã nhớ.” Nói xong liền rời đi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Cúc Thanh một cái nói: “Gọi hạ nhân đưa Đại tiểu thư lên xe ngựa, nhẹ một chút, đừng làm Đại tiểu thư đau.”

Tất cả mọi người đều nhìn vị Nhị tiểu thư Bàng gia này với cặp mắt khác xưa, Dương thị này dạy dỗ thật sự không tệ. Người xem thân là đích nữ con của chính thê, lại vì tỷ muội thứ xuất của mình mà suy tính, không chỉ cho Bàng Lạc Vũ cái danh chính phi, lại bức bách Tấn vương phải đối đãi tốt cho nàng. Thật là một đứa bé thiện lương ngoan ngoãn.

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Vinh Thân Vương nói: “Hôm nay quấy rầy nhiều như vậy, Tuyết Nhi cũng là lo lắng cho tỷ tỷ, xin Vương gia đừng trách, Tuyết Nhi ở đây tạ lỗi với Vương gia.” Vừa nói vừa đứng lên thi lễ một cái.

Vinh Thân Vương vội vàng nói: “Tấm lòng Nhị tiểu thư nhân hậu, đối đãi với tỷ muội thứ xuất trong nhà cũng dụng tâm như vậy. Huống chi hôm nay người cũng không làm gì sai, không chỉ bảo toàn mặt mũi cho hoàng thất cùng Bàng Quốc công phủ, lại làm mai cho hai vị, đây là chuyện tích phúc đức, sao lại nói những lời trách tội này.”

Trường Nhạc công chúa cũng nói: “Phụ vương nói không sai, tỷ tỷ của người dù làm ra chuyện có tổn hại đến thanh danh Bàng Quốc công phủ, nhưng Tấn vương lại càng làm cho hoàng thất hổ thẹn, Tuyết Nhi có thể lấy đại cục làm trọng, cũng coi như là thành toàn cho hai người bọn họ, hơn nữa lại vì tỷ tỷ của người mà tạo nhân duyên cho nàng, lại cho nàng vị trí chính phi, nói vậy không bao lâu nữa, sẽ có tin mừng xảy ra rồi.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười, không nói, hôm nay làm ầm ĩ như vậy, coi như Tấn vương cam tâm cười Bàng Lạc Vũ, sợ rằng nàng cũng chưa chắc sẽ trải qua những ngày tốt đẹp.

Bàng Lạc Tuyết hành lễ với mọi người nói: “Hôm nay là Tuyết Nhi không phải, quấy rầy mọi người, chờ Tuyết Nhi trở về phủ, nhất định sẽ tự mình bảo hạ nhân chuẩn bị hậu lễ đưa đến phủ các vị, coi như là một chút tâm ý của Tuyết nhi.”

Mọi người vội vàng hoàn lễ nói: “Quận chúa quá khách khí rồi.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Vậy ta đưa tỷ tỷ về phủ trước.”

Vinh Thân Vương tự mình sai người đỡ Bàng Lạc Vũ lên xe ngựa.

Bàng Lạc Tuyết mới vừa đi, Vinh Thân Vương liền nói với Dự vương: “Nha đầu này thật sự là một đứa bé ngoan a.”

Dự vương gật đầu nói: “Tuyết nhi thật sự là một nữ tử tốt.”

Vinh Thân Vương nghiêng ngả hai từ Tuyết nhi rồi nói: “Phải biết quý trọng người trước mắt a, đừng để cho kẻ khác nhanh chân đến trước.”

Dự vương nhìn Vinh Thân Vương một cái nói: “Đa tạ hoàng thúc, ta phải đi tiễn Tuyết nhi trước.”

Vinh Thân Vương hài lòng gật đầu, việc Bàng Lạc Tuyết rời đi cũng không ảnh hưởng đến yến hội, nhưng lại có mấy người chính là ngồi không yên, bên này là Lâm Thanh, Tô Ấp bọn họ, Bàng Sách vì Trường Nhạc công chúa nên tạm thời không thể rời đi, không thể làm gì khác hơn là nhờ hai vị huynh đệ chiếu cố tốt cho muội muội của mình.

Bên kia.

Bàng Lạc Tuyết mang theo Bàng Lạc Vũ Bàng Lạc Bằng lên xe ngựa, không giống với lúc tối, Bàng Lạc Tuyết cùng Bàng Lạc Vũ cùng ngồi trên một chiếc xe ngựa, Cúc Thanh nhìn dáng vẻ của Bàng Lạc Vũ, hỏi: “Nhị tiểu thư, vì sao người phải cho Đại tiểu thư một mối hôn sự tốt như vậy?”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Bàng Lạc Vũ đang hôn mê nói: “Người cũng cảm thấy mối hôn sự này tốt phải không?”

Cúc Thanh gật đầu một cái.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Hôm nay ta bức bách Tấn vương cưới nàng, lại khiến hấn mất hết thể diện trước mặt mọi người, người cảm thấy hấn còn có thể đối xử tốt với Bàng Lạc Vũ sao, sợ rằng chút tình nghĩa này giữa bọn họ cũng tan thành mây khói, Tấn vương sợ rằng giờ phút này tâm tư muốn giết nàng đều có, để nàng ta chết trong tay người mình yêu, nàng mới có thể chết có ý nghĩa đúng không?”

Cúc Thanh gật đầu một cái, không nghĩ đến Nhị tiểu thư suy tính sâu xa như vậy, nhìn Bàng Lạc Vũ lại không khỏi nghĩ tới Nhị phu nhân,

Bàng Lạc Tuyết nhìn Cúc Thanh nói: “Người không cần phải lo đến Nhị phu nhân, nói không chừng nàng sẽ rất hài lòng mối hôn sự này, sẽ không phạt người, ngược lại còn có thể tán dương người với mọi người đấy.”

“Nô tỳ không có gì phải sợ, chỉ cầu hai kẻ ác nhân này sớm bị báo ứng.” Cúc Thanh phẫn hận nói.

Bàng Lạc Tuyết vỗ tay Cúc Thanh, an ủi: “Người yên tâm, các nàng ai cũng không chạy thoát.”

Bàng Quốc cơn phủ.

Tam phu nhân cố đỡ bụng đến trong sân của Nhị phu nhân, hai nha hoàn một trái một phải đỡ nàng.

Tam phu nhân nói: “Nhị tỷ, không phải là muội muội ta nói, hiện tại nếu tỷ tỷ là đương gia, Bàng Quốc công phủ của chúng ta ngay cả yến huyết cũng không nổi sao? Muội muội ta hôm nay có thai, Tiểu Ngọc bên cạnh ta muốn một chút yến huyết tỷ tỷ đều không cho. Đây là cố ý nhằm vào muội muội phải không?”

Nhị phu nhân bưng một ly trà nói: “Muội muội nói đến chuyện này, hôm nay người mang thai con của lão gia, dĩ nhiên là quý giá vô cùng, nhưng, người không làm đương gia làm sao biết đương gia rất khổ cực, đồ tốt trong phủ này, nào phải như nước chảy mà đưa đến chỗ muội muội. Huyết yến này là hoàng hậu thưởng

cho Tuyết nhi, Tuyết nhi lại dành cho phu nhân, phu nhân lại lo lắng cho thân thể của lão gia, liền đưa đến khổ phòng thường cho lão gia ăn. Muội muội nói lời này thật sự là làm cho tỷ tỷ ta đau lòng.”

Tam phu nhân nhìn bên trong chén còn thừa lại yến huyết thì cười lạnh, bất quá mấy ngày lại thật đúng rằng nghĩ mình là phu nhân chính thất.

Hai người vừa chuẩn bị làm ấm lên, liền nghe hạ nhân báo ba vị tiểu thư đã trở về. Hai người còn không kịp cái nhau, mọi người liền vội vàng đi vào. Chỉ thấy Bàn Lạc Tuyết đi phía sau Bàn Lạc Băng, Bàn Lạc Vũ lại bị hạ nhân dùng giá đưa trở về.

Tam phu nhân vui vẻ, Nhị phu nhân nhất thời nóng nảy kêu lên: “Vũ nhi a, ngươi làm sao vậy, ngàn vạn lần đừng làm ta sợ a.”

Bàn Lạc Băng nhìn Tam phu nhân vội vàng tiến lên phía trước nói: “Mẫu thân, ta đã về.” Vừa nói nước mắt liền ứa khuất mà rơi xuống.

Tam phu nhân vội vàng lau nước mắt trên mặt cho nàng: “Đây là thế nào, chuyện gì đã xảy ra, nói cho mẫu thân biết, ai ức hiếp ngươi.”

Tam phu nhân không hỏi thì thôi, hỏi lại càng khiến Bàn Lạc Băng khóc dữ dội hơn, không thể làm gì khác hơn là đứng một bên an ủi Bàn Lạc Băng.

Bàn Lạc Tuyết nhìn Nhị phu nhân lo lắng cho Bàn Lạc Vũ nói: “Nhị di nương không cần lo lắng quá, bất quá là tỷ tỷ sinh non, thân thể suy yếu, mới có thể bất tỉnh.”

Lần này đến phiên Nhị phu nhân cùng Tam phu nhân trợn mắt há mồm, Nhị phu nhân nói: “Tuyết Nhi a, có mấy lời không thể nói lung tung, Vũ nhi mới vừa cập kê, còn chưa vào nhà chồng, làm sao có thể có thai.”

Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Bàn Lạc Băng nói: “Vốn là ta cũng không biết, hôm nay trên yến hội, Tam muội đẩy tỷ tỷ một cái, đại tỷ va vào bàn ghế, dẫn đến sinh non, chuyện này cũng có bằng chứng, thái y cũng tự mình xem qua rồi, nếu người không tin, có thể gọi người đến xem một lần.”

Nhị phu nhân giống như bị sét đánh đến đại ra, chậm rãi hỏi: “Đứa bé kia là của ai?”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Dĩ nhiên là Tấn vương điện hạ.”

Tam phu nhân bắt lấy nàng hỏi: “Tuyết nhi, điều này không nên nói bừa, Tấn vương khi nào lại có quan hệ với Đại tiểu thư.” Không trách được nàng có câu hỏi này, nàng ước gì đó là tạp chủng của người khác, việc con gái của mình thích Tấn vương nàng biết, sao có thể để cho nữ nhi của Nhị phu nhân nhanh chân đến trước được.

Nhị phu nhân nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết nói: “Thật sự là Tấn vương điện hạ?”

Bàn Lạc Băng ứa khuất nhìn về hướng Tam di nương nói: “Di nương... hu hu...” Vừa nói liền bắt đầu khóc thút thít.

Tam phu nhân thương yêu nhất chính là nữ nhi này, hôm nay nữ nhi khóc đến thương tâm như vậy, nhất định là bị người ức hiếp, kể từ khi nàng mang thai tới nay, địa vị trong phủ chính là như mặt trời ban trưa, nàng đã sớm quên cuộc sống dè dặt qua ngày trước đó.

“Được rồi, Băng nhi, sao lại khóc nhiều như vậy?” Tam phu nhân vừa dỗ dành Bàn Lạc Băng vừa nhìn những người khác, nàng dám khẳng định nhất định là có người ức hiếp nàng.

Bàn Lạc Băng nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Là Nhị tỷ, là Nhị tỷ không chiều cố tốt cho Băng nhi.”

Bàn Lạc Tuyết cảm thấy buồn cười, Bàn Lạc Băng thật sự cho rằng nàng khi dễ nàng ta a.

Tam phu nhân nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Không thể nào, trước khi đi, lão gia cũng đã dặn Nhị tỷ người phải chiều cố tốt cho người, từ trước đến nay nàng đều thương người, sao còn có thể khi dễ người chứ? Băng nhi không được nói bậy!”

Bàn Lạc Băng tức giận nói: “Chính là Nhị tỷ, chính là Nhị tỷ, còn có Đại tỷ.”

“Im miệng!” Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng nói, mấy người bên cạnh đều im lặng.

Tam phu nhân bắt mắt nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết: “Nếu nhị tiểu thư có cái gì không hài lòng với di nương, cần gì phải giận dữ, nghiêm nghị như vậy?”

Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn Tam di nương một cái nói: “Di nương còn nhớ mình là một di nương là được, mới vừa rồi, Tuyết Nhi còn cảm thấy người mới là phu nhân Bàn Quốc công phủ đấy.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết nói: “Bằng nhi, nếu ta nhớ không lầm, hại đại tỷ sinh non chính là người đi...”

89. Chương 89: Gà Chó Không Yên

Bàn Lạc Tuyết nói xong, nhìn Bàn Lạc Bằng, Nhị phu nhân ở một bên cũng gắt gao nhìn Bàn Lạc Bằng chăm chăm.

Bàn Lạc Bằng sợ đến hoảng hồn vì đầu sâu trong lòng Tam phu nhân, không chịu ngẩng đầu. Tam phu nhân tự biết lợi hại trong đó, không nghĩ tới Bàn Lạc Vũ có thể không đứng đắn như vậy chưa xuất giá đã mang thai, đứa bé này còn là của Tần vương, bất quá Tần vương thích Bằng nhi của nàng hơn, nghiệt chủng này đã mất thì thôi.

“Lời Tuyết Nhi nói là thật sao?” Nhị phu nhân một phát tóm Bàn Lạc Bằng từ trong ngực Tam phu nhân ra hung tợn hỏi.

Bàn Lạc Bằng giãy dụa, lại phát hiện khí lực của Nhị phu nhân xuất ra lại rất lớn, vội vàng nhìn về phía Tam phu nhân cầu cứu.

Tam phu nhân nhìn Nhị phu nhân nói: “Nhị tỷ, người làm cái gì vậy, Bằng nhi là một đứa bé, nàng cái gì cũng không hiểu.”

Nhị phu nhân lạnh lùng nói “Không hiểu? Không hiểu liền hại Vũ nhi của ta, người xem bây giờ nàng còn chưa tỉnh lại, ta thấy Tam muội chính là quá dung túng Bằng nhi, mới để cho nàng trở thành bộ dạng ngày hôm nay.”

Tam phu nhân cười nói: “Nhị tỷ, lời này phải là nói người mới đúng, nói thể nào chuyện này cũng phải cảm tạ Bằng nhi mới phải, trong bụng Đại tiểu thư có thai, nhưng Đại tiểu thư vừa mới cập kê, việc có thai này, người nói mặt mũi Bàn Quốc công phủ phải để vào đâu?” Nói xong dùng ánh mắt chăm chọc nhìn Bàn Lạc Vũ nằm một bên.

Nhị phu nhân tức giận nói: “Tần vương nhất định sẽ cho Vũ nhi một cái công đạo.”

Tam phu nhân cười lạnh: “Công đạo? Không biết là nữ nhi con thị thiếp, phải biết Tần vương còn có ý với Bằng nhi, ta khuyên Nhị tỷ vẫn nên hiểu chuyện một chút, nếu là Bằng nhi nguyện ý, tương lai nàng làm chủ Tần vương phủ, nhất định sẽ cho Đại tỷ của nàng một vị trí tốt.”

Tam phu nhân chưa nói dứt lời, Bàn Lạc Bằng lại khóc nói: “Đều tại người, đều tại người.”

Vừa nói liền nhào tới Bàn Lạc Tuyết, dùng rất nhiều sức, Nhị phu nhân nhất thời không nín Bàn Lạc Bằng lại kịp, Tử Quyên ở một bên đứng ra trước người Bàn Lạc Tuyết, đẩy Bàn Lạc Bằng ra. Bàn Lạc Bằng lập tức ngồi trên đất khóc quát: “Người là thứ gì, lại dám đẩy bản tiểu thư.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn về phía Bàn Lạc Bằng ngồi trên đất khóc thút thít không ngừng nói: “Vậy người lại là thứ gì, lại dám lớn tiếng với ta, còn có ý định đánh ta.”

Bàn Lạc Bằng nhìn Bàn Lạc Tuyết mặt không có lấy biểu cảm, đột nhiên cảm thấy vị Nhị tỷ luôn dịu dàng này lại giống như ác quỷ thoát ra từ diêm vương, lời nói ra khiến người ta không rét mà run, mà ánh mắt của nàng cũng giống như một cái giếng cổ xưa sâu thẳm thẳm.

Tam phu nhân vội vàng nói: “Nhị tiểu thư, Băng nhi nói thế nào cũng là muội muội ruột thịt của ngươi, sao ngươi có thể dung túng cho hạ nhân làm tổn thương nàng, huống chi, Băng nhi còn nhỏ, nàng không hiểu chuyện. Cứ coi như ngươi không nể tình ta, cũng phải nhìn mặt mũi lão gia mà chiều cổ nàng a.”

Bàng Lạc Tuyết xoay mặt buồn cười nhìn Tam phu nhân nói: “Tam di nương, ta kính trọng ngươi là trưởng bối mà gọi ngươi một tiếng di nương, nhưng ngươi đừng quên thân phận của mình. Ngươi nên nhớ rằng, Bàng Lạc Tuyết ta mới là đích nữ con chính thất của Bàng Quốc công phủ này, chuyện trong nhà khi mẫu thân không có ở đây đều do ta phụ trách. Hiện tại di nương giống như đang có điều không hài lòng a, chẳng lẽ di nương cảm thấy mình đang mang thai thì muốn làm gì thì làm sao?”

Tam phu nhân tức giận nói: “Hừ, cái gì tiểu thư Quốc công phủ, hôm nay ta có thai, lão gia cái gì cũng nghe theo ta. Nhị tiểu thư còn phải nên thông minh một chút, đừng để ta phải nói lão gia trừng trị ngươi.”

“A? Ta ngược lại còn muốn xem ngươi trừng trị Tuyết nhi của ta như thế nào một chút a.” Bàng Quốc công đứng phía sau Tam phu nhân nói.

Tam phu nhân quay mặt lại: “Lão gia, ngài trở về lúc nào vậy, tại sao không thông báo một tiếng, thiếp thân chẳng qua là, chẳng qua là...”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Di nương chẳng qua là cảm thấy Tuyết Nhi chiếm thân phận con chính thê này, di nương có phần bất mãn.” Vừa nói vừa ủy khuất đứng ở bên người Bàng Quốc công.

Bàng Quốc công vội vàng an ủi nàng nói: “Tuyết Nhi yên tâm, đích nữ ở Bàng Quốc công phủ này vĩnh viễn là ngươi.”

Tam phu nhân cùng Nhị phu nhân liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt rất có thâm ý.

Nhị phu nhân nói: “Sao lão gia lại trở lại vào lúc này?”

Bàng Quốc công nói: “Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu ta khôn về, không biết còn thành ra cái dạng gì.”

Hai vị phu nhân giật mình trong lòng, vội vàng nói: “Vũ nhi đã bị giáo huấn rồi, lão gia đừng trách phạt nữa, đứa nhỏ này hiện tại còn đang hôn mê bất tỉnh, thiếp thân rất lo lắng a, nếu lão gia muốn phạt, không bằng phạt thiếp thân đi, xin đừng trừng phạt Vũ nhi.”

Tam phu nhân vội vàng nói: “Lão gia, Băng nhi cũng không phải là cố ý, lão gia người xem Băng nhi lúc nào cũng hiền lành a, làm sao có thể hại Đại tiểu thư a, nhất định là có chỗ hiểu lầm. Mới vừa rồi Nhị tiểu thư còn dung túng hạ nhân của nàng đẩy Băng nhi, người xem gương mặt Băng nhi của chúng ta cũng bị dọa sợ đến trắng bệch rồi.”

Bàng Quốc công lạnh lùng nhìn về phía hai vị di nương hừ lạnh nói: “Thế nào, các ngươi còn ngại thể diện của Bàng Quốc công phủ mất chưa đủ nhiều phải không? Chuyện này Vinh Thân Vương đã phái người nói với ta, Nghi quý phi phái người đưa ngọc bội tới, tất cả chờ thân thể Vũ nhi tốt lên rồi hãy nói, chờ chuyện này định xong, liền để nàng đến khu biệt viện ngoài thành ở.”

Nhị phu nhân quỳ xuống, bắt lấy y phục Bàng Quốc công nói: “Lão gia, đừng mà, sao có thể để cho Vũ nhi đến khu biệt viện ở ngoại thành a, chuyện này không thể đều do Vũ nhi được a, nàng là vô tội a.”

Bàng Quốc công nhìn về phía Bàng Lạc Vũ, quay đầu nói với Nhị phu nhân: “Chính nàng không biết kiểm điểm, chưa lập gia đình mà đã có thai, lại để cho người khác có ý kiến với Bàng Quốc công phủ, trong nhà còn có hai muội muội, thật đúng là không biết ý tứ, khiến người khác lại có định kiến với hai nữ nhi này.”

Tam phu nhân cũng phụ họa nói: “Đúng a, chuyện này đúng là Đại tiểu thư đúng là không suy nghĩ thấu đáo, trong nhà còn có hai vị muội muội chưa cập kê đây, chuyện của đại tiểu thư như thế này, nhất định sẽ liên lụy bọn họ.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Tam phu nhân nói lời này là không đúng rồi, Tuyết nhi không nghĩ Đại tỷ sẽ liên lụy bọn ta.”

Tam phu nhân cười lạnh nói: “Lúc đi Lão gia bảo ngươi chiều cổ Băng nhi thật tốt, Nhị tiểu thư đã làm như thế nào, để cho Băng nhi ủy khuất như vậy.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Bàng Lạc Băng nói: “Băng nhi, người cảm thấy ủy khuất à?”

Bàng Lạc Băng nhìn Tam phu nhân một cái, thấy nàng gật đầu với mình, đứng lên quát: “Đều là người, là người ghen tỵ Tần vương đối tốt với ta cho nên mới nói như vậy, có đúng hay không?”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh nói: “Người tuổi còn nhỏ ta còn có thể hiểu, nhưng người ghen tỵ với đại tỷ, dưới mắt mọi người đầy tỷ tỷ khiến nàng phải sinh non, đây là điều tất cả mọi người đều thấy nên người không cần phải chối cãi, người làm ầm ĩ ở nơi này, đơn giản chỉ vì giấc mộng của người với Tần vương đã chấm dứt mà thôi.”

Bàng Lạc Băng khóc thút thít nói: “Còn không phải là người, là người chia rẽ hai chúng ta.”

“Nếu không phải người đẩy Đại tỷ, nàng cũng sẽ không đến mức sẩy thai, tất nhiên sẽ không có chuyện sau này, buồn cười chính là lúc ta tranh thủ vị trí cho Đại tỷ, người lại cứ giúp người khác che giấu, thật là khiến lòng người lạnh lẽo.”

Nhị phu nhân nghi ngờ nói: “Truyện nhi là có ý gì?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Nhị phu nhân nói: “Lúc Tuyết Nhi biết đứa bé là con của Tần vương, liền bức bách Tần vương dùng vị trí chính phi cưới tỷ tỷ, sợ là Băng nhi bởi vì chuyện này mà ghi hận đi.”

Nhị phu nhân hơi đắc ý nhìn mặt Tam phu nhân, gỡ chiếc còng đeo trên tay mình xuống đeo cho Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết Nhi, người làm như vậy là đúng, các người là tỷ muội thân thuộc, chuyện này làm như vậy, di nương thay mặt tỷ tỷ của người cảm ơn người.”

Nhị phu nhân thầm nghĩ: “Nhị tiểu thư này giữ lại quả là đúng đắn, không chỉ giúp Vũ nhi vững vàng ngồi lên vị trí Tần vương phi, sau này e rằng còn có thể dùng để lót đường, thật là không tệ, bất quá Bàng Lạc Băng này, giữ lại thật đúng là gieo họa, chẳng qua là mẫu thân hồ ly của nàng đang có thai, động tới nàng thật sự không dễ đây.”

Bàng Quốc công nói: “Nghĩ quý phi đã nói, chờ thân thể Vũ nhi tốt lên, sẽ bẩm với hoàng thượng, cầu hôn Vũ nhi cho vị trí chính phi, cũng coi như trong họa có phúc, chuyện này phải làm phiền Tuyết nhi, nếu không Vũ nhi thật sự là xong rồi.”

Nhị phu nhân vội vàng nói: “Nhị tiểu thư từ trước đến nay rất hiểu đại nghĩa, có thể thấy được là do cách dạy dỗ của tỷ tỷ tốt.”

Bàng Quốc công nhìn về phía Tam phu nhân nói: “Lời này không sai, Tam phu nhân, sau khi sinh hài tử thì đưa đến cho Đại phu nhân nuôi dưỡng.”

Tam phu nhân như bị sét đánh, lắc đầu nói: “Lão gia, lão gia, đừng mà, xin người đừng chia rẽ mẫu tử chúng ta.” Vừa nói vừa quỳ xuống thống khổ cầu khẩn.

Bàng Quốc công nói: “Chuyện này ta đã quyết định, người đừng nói nữa, nhìn hai người các người dạy ra nữ nhi thật tốt, một còn chưa thành thân đã có thai, một người khác vì người ngoài mà hại cả tỷ tỷ ruột của mình, thật là khiến lòng ta nguội lạnh, nhìn Tuyết nhi một chút xem, cũng chỉ có đại phu nhân dạy dỗ con cái, mới có thể khéo léo đúng mực như vậy.”

Bàng Lạc Tuyết nhu thuận đứng bên người Bàng Quốc công an ủi: “Di nương còn một thời gian nữa mới sinh, mấy ngày này còn phải an tâm tĩnh dưỡng, nói không chừng, phụ thân cũng sẽ không để mẫu thân nuôi dưỡng đứa bé này.”

Tam phu nhân tựa như bắt được một nhánh rơm cuối cùng vội vàng nói: “Lão gia yên tâm, sau này thiếp thân sẽ an tĩnh mà dưỡng thai, dạy dỗ Băng nhi cho thật tốt, chuyện này là Băng nhi sai rồi.” Vừa nói vừa nhìn về phía Bàng Lạc Băng nói: “Băng nhi, người còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau tạ lỗi với Nhị tỷ, Đại tỷ của người, xin các nàng tha thứ, nếu không di nương cũng không giúp được người.”

Bàng Lạc Băng cắn môi một tiếng nói như muỗi: “Đại tỷ Băng nhi không nên đẩy người, xin tỷ đừng vì Băng nhi mà tức giận.” Rồi hướng về phía Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhị tỷ, hôm nay đều là do Băng nhi giận đến hồ đồ mới nói như vậy, Nhị tỷ luôn hiểu Băng nhi rõ nhất, Nhị tỷ tha lỗi cho Băng nhi đi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn về mặt không cam lòng của Bàng Lạc Băng, cười cười, không nói gì.

Tam phu nhân nóng nảy, tát một cái vào mặt nàng nói: “Bảo người xin lỗi Nhị tỷ, người cứ như vậy mà nói xin lỗi sao? Còn không quỳ xuống, xin Nhị tỷ người tha thứ.”

Bàng Lạc Băng lập tức sợ đến choáng váng, nàng chưa từng thấy qua dáng vẻ như vậy của mẫu thân, Tiểu Ngọc đỡ nàng quỳ trên mặt đất, nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhị tỷ tỷ, Băng nhi biết sai rồi, cầu xin Nhị tỷ tha thứ.”

Bàng Lạc Tuyết đỡ nàng dậy nói: “Người làm cái gì vậy, ta chưa từng thù oán gì người a. Băng nhi thích Tấn vương, Nhị tỷ cũng sẽ chúc phúc cho người, hôm nay Đại tỷ gặp tai bay vạ gió, nhất định phải quan tâm nàng cho tốt, hiểu không?”

Bàng Lạc Băng liếc mắt nhìn Bàng Lạc Vũ nói: “Mỗi ngày Băng nhi đều sẽ sắc thuốc cho Đại tỷ, coi như là một phần tâm ý của Băng nhi.”

Bàng Lạc Tuyết hài lòng gật đầu một cái, Tam phu nhân ở một bên làm sao không phải là lo lắng cho nữ nhi của mình, nàng chưa bao giờ muốn lớn tiếng trách móc nặng nề nàngfm hôm nay lại nghiêm khắc cho nàng một cái tát, thật sự là đánh vào người nhĩ tử, đau tại tâm nương a.

90. Chương 90: Sa Chân Bùn Lầy.

Bàng ạc Băng khó có thể tin nhìn mẫu thân ruột thịt luôn thương yêu mình, nàng biết tất cả đều là lỗi của Nhị tỷ, nếu không phải vì nàng ta, hôm nay mẫu thân cũng sẽ không đánh nàng, càng sẽ không đối xử với nàng như thế.

Bàng Lạc Tuyết nói với Nhị phu nhân: “Nhị đệ nương cũng nên điều dưỡng thân thể tỷ tỷ cho tốt, chờ mấy ngày nữa, định ra hôn sự, tỷ tỷ gả vào Tấn vương phủ, Tuyết nhi tước chúc mừng tỷ tỷ cùng Nhị di nương.”

Nhị phu nhân cười toe toét, cầm khăn che miệng, lôi kéo tay Bàng Lạc Tuyết nói: “Lần này đa tạ Tuyết nhi, nếu không có người cả đời tỷ tỷ người cũng xong rồi, không uổng công hằng ngày di nương thương yêu người, người yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc tỷ tỷ người thật tốt, Tuyết nhi yên tâm, sau này chờ tỷ tỷ của người thành Tấn vương phi, đến lúc đó, cũng có thể giúp đỡ cho lão gia một chút.”

Lúc Nhị phu nhân nói đến việc có thể giúp đỡ lão gia còn cố ý nhấn mạnh, Tam phu nhân tức giận run lấy bầy, lần này thật là tiền mất tật mang, mình một chỗ tốt cũng không chiếm được, còn hại nữ nhi của mình bị khuất nhục lớn như vậy.

Bàng Quốc công nói: “Lần này Vũ nhi cũng coi như trong họa có phúc, bất quá chuyện Vũ nhi mang thai lớn như vậy mà người cũng không biết, người làm di nương cũng tốt đấy.”

Tam phu nhân hung hăng trợn mắt nhìn Cúc Thanh, sòng mắt chuyển động, vừa nhìn cũng biết là đang đánh chủ ý gì.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Tỷ tỷ e rằng cũng không muốn trong nhà lo lắng, dù sao thân thể không thể hiện, sao di nương sẽ biết được đây. Phụ thân cũng không cần trách mắng di nương.”

“Ai ôi.” Tam phu nhân ôm bụng kêu đau.

Bàng Quốc công lập tức sốt ruột, chạy nhanh sang đỡ nàng nói: “Đây là làm sao, tại sao lại bất thành linh như vậy.”

Tam phu nhân nâng gương mặt bởi vì đau mà nhăn lại một chỗ lên nói: “Có thể là đã đứng lâu, đứa bé trong bụng cảm thấy mệt, ở trong bụng đá ta.”

Bàng Quốc công lúc này mới an tâm nói: “Các người còn thất thần làm gì, còn không mau đỡ tam phu nhân về.”

Nhị phu nhân nhìn vẻ mặt Tam phu nhân đoán chừng là đang giả vờ, nhàn nhạt nói: “Lão gia. Của hồi môn hôn sự này của Vũ nhi...”

Tam phu nhân sao có thể để Nhị phu nhân thành công chiếm tiện nghi, lại ôm bụng, toàn bộ thân thể dựa trên người Bàng Quốc công nói: “Lão gia, không biết sao, ta đau quá a, lão gia theo ta về nghỉ có được không.”

Bàng Quốc công vội vàng gật đầu nói: “Được được được, ta đây theo người về.” Vừa nói vừa tự mình ôm lấy tam phu nhân. Quay đầu nói: “Những chuyện này, sẽ có phu nhân làm chủ, qua ít ngày, phu nhân sẽ trở lại. Còn có chuyện hôm nay, Vũ nhị, Bàng nhị đều phải sao chép một trăm cuốn kinh phật, không chép xong không được ra ngoài.”

Tam phu nhân cau mày nhìn về phía Bàng Quốc công. Miệng cử động, nhưng vẫn không nói ra lời cầu tình thay cho Bàng Lạc Băng.

Bàng Quốc công mang theo Tam phu nhân rời đi. Trong sân cũng chỉ còn lại Nhị phu nhân cùng Bàng Lạc Tuyết còn có một Bàng Lạc Vũ đang hôn mê,

Nhị phu nhân nói: “Tuyết Nhi, người cũng biết di nương từ trước đến nay đều coi người cùng Vũ nhị như hài tử của mình a, Vũ nhị đương nhiên cũng thương yêu người nhất.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh trong lòng. Trên mặt càng thêm cảm động nhìn Nhị phu nhân nói: “Di nương có chuyện cần giúp, Tuyết nhị chắc chắn biết gì nói vậy không dám lừa gạt, Tuyết nhị tất nhiên cũng cảm nhận được sự yêu mến của đại tỷ cùng di nương. Nếu không cũng sẽ không trong lúc tỷ tỷ hôn mê mà bức bách Tần vương tỏ thái độ, lúc đầu Tần vương chẳng qua chỉ đáp ứng cưới tỷ tỷ thành Trắc phi đấy.”

Nhị phu nhân nặng nề đập bàn. Hung hăng nói: “Tần vương này, đoạt thân thể trong sách của Vũ nhị, còn muốn cho một cái Trắc phi liền sắp xếp tất cả, quả nhiên là vô cùng vô liêm sỉ.” Lại xoay mặt cười từ ái nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết Nhi, không hổ là do phu nhân dạy dỗ nên, hiểu chuyện như vậy

biết vì Bàng Quoc công phủ chúng ta mà tranh thủ lợi ích tốt nhất.”

Bàng Lạc Tuyết chẳng qua chỉ mỉm cười.

Nhị phu nhân nhìn hai bên một chút nói: “Tuyết nhị, người nói cho di nương biết, tại sao Vũ nhị lại sẩy thai?”

Bàng Lạc Tuyết hơi nhăn mặt nói: “Này...”

Nhị phu nhân kéo tay của nàng nói: “Tuyết nhị yên tâm, hôn sự của Vũ nhị đã định thành, di nương cũng rất hài lòng với hôn sự này, chỉ là có chút chuyện, di nương không biết, trong lòng luôn luôn không thoải mái trong này không có người nào, Tuyết nhị cứ nói đừng ngại người cũng biết, di nương luôn yêu thương người, người lại nhăn tâm nhìn di nương đứng ngồi không yên sao?”

Bàng Lạc Tuyết cắn cắn môi, giống như đã đưa ra quyết định nói: “Tuyết nhị dĩ nhiên là không muốn thấy, vậy Tuyết nhị nói cho di nương, nhưng di nương không được nói cho người khác a.”

Nhị phu nhân gật đầu nói: “Tuyết nhị yên tâm, chuyện này, sẽ không có người khác biết được.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Vũ vẫn đang ngủ say bình yên, nói một cách ngụ ý: “Còn không phải là vì Đại tỷ cùng Tam muội tranh chấp vô mồm, Tam muội có ý với Tần vương điện hạ, nhị di nương chắc cũng nhìn ra, nói vậy Tam di nương cũng rất hài lòng với Tần vương điện hạ, Tần vương điện hạ đưa cho Tam muội một cái áo choàng làm lễ vật đính ước, kết quả đoán chừng là Tần vương quá mức thân mật với Đại tỷ, tam muội ghen tỵ, nên mới nặng tay đẩy tỷ tỷ một cái, tỷ tỷ không kịp tránh bị va vào bàn, lúc ấy liền chảy máu, Tần vương điện hạ tự mình ôm tỷ tỷ đến sương phòng, chẳng qua là không biết vì sao, Tần vương không muốn thừa nhận đứa bé này là của hắn, ngay cả Bàng nhị muội muội cũng giúp hắn che giấu.”

Nhị phu nhân tức giận nói: “Còn có thể vì sao, đồ không biết xấu hổ đó, Vũ nhị nhà ta chịu đau khổ như vậy, còn muốn từ chối trách nhiệm, Bàng nhị vậy mà lại giúp người ngoài, nha đầu này thật là một kẻ nham hiểm a.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Tam muội cô lẽ là không cố ý, chẳng qua là do quá để ý đến Tần vương điện hạ, nhưng một phen giải thích của Tần vương lại thật sự khiến Tuyết nhị thương tâm, cho nên mới chỉ thị người nhỏ máu ghen tỵ.”

Nhị phu nhân cười nói: “Chuyện này, Tuyết nhi làm rất tốt, di nương thật sự vô cùng cảm kích a, thật đúng là khi hoạn nạn mới thấy được chân tình, Tuyết nhi lần này vì Vũ nhi mà suy nghĩ thật là khiến di nương cảm động.”

Bàng Lạc tuyết cười nói: “Di nương sao lại nói chuyện này, đây là điều Tuyết nhi nên làm. Dù nói thế nào, tỷ tỷ cũng là một phần của Bàng Quốc công phủ, ta cũng không thể nhìn tỷ tỷ bị thua thiệt như vậy, bất quá lần này đối với thanh danh của tỷ tỷ thật sự là một trở ngại. Bàng nhi muôi muôi..... ai, có lẽ nàng cũng không cố ý.”

Nhị phu nhân nói: “Bàng nhi này a, thật sự là làm tổn thương lòng của di nương, được Tam phu nhân chăm sóc, đứa bé này còn nhỏ tuổi như vậy, suy nghĩ lại ác độc như thế, cũng không phải là may mắn của Bàng Quốc công phủ chúng ta a.”

Bàng Lạc Tuyết cúi đầu, tựa như nhớ ra điều gì lại nói với Nhị phu nhân: “Nhị di nương, có chuyện này Tuyết nhi không biết có nên nói hay không.” Bàng Lạc Tuyết nhăn mặt.

Nhị phu nhân chớp mắt một cái nói: “Tuyết nhi sao lại nói vậy, cứ coi di nương như là người mình là được, di nương hôm nay không có quý phi làm chỗ dựa, Tam di nương cũng ứ hiếp đến trên đầu của ta.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Trước đó vào ngày ta thấy Ngọc Oánh bên cạnh Tam phu nhân mang theo quần áo dính máu. Len lén lấy ra đi thiêu, những thứ y phục kia nhìn hình dáng như là của Tam phu nhân.”

Anh mắt Nhị phu nhân sáng lên, hỏi: “Tuyết nhi xác định sao?”

Bàng Lạc Tuyết cười nói: “Cũng có lẽ là do ta hoa mắt, bất quá Tam di nương hiện tại đang có thai, phụ thân coi như là bảo bối, cô lẽ là di nương không mặc nên đem cho người làm.” Bàng Lạc Tuyết lúng túng cười nói: “Nhất định là Tuyết nhi đã hoa mắt rồi.”

Nhị phu nhân nhìn vẻ mặt Bàng Lạc Tuyết, nhất định là Tam phu nhân. Nhất định sẽ không sai. Con tiện nhân kia nếu như có thai, quần áo sao có thể dính máu đây. Sợ rằng đứa bé này có ẩn tình khác.

Nhị phu nhân cười nói: “Cô lẽ là thế, chuyện này Tuyết nhi không cần suy nghĩ nhiều. Hiện tại quan trọng nhất vẫn là hôn sự của Tuyết nhi.”

Bàng Lạc Tuyết cười nói: “Trước đó vài ngày, ca ca lại đưa tới một bộ vải Phụng hoàng hỏa, dùng để may giá y thì thật tốt, chẳng qua giá y này phải tự mình thêu. Chẳng qua là tay tỷ tỷ... Vì thế giá y này cứ giao cho Tuyết nhi làm giúp đi.” Bàng Lạc Tuyết chân thành nói.

Nhị phu nhân dĩ nhiên là cao hứng, tay nghề của Bàng Lạc Tuyết dĩ nhiên là nàng biết. Nàng thêu giá y khẳng định sẽ rất đẹp, vì vậy vui vẻ nói: “Như vậy thì đa tạ Tuyết nhi, kỹ thuật thêu thùa của Tuyết nhi đều là chân truyền của phu nhân, nói vậy hôn lễ lần này của Tuyết nhi nhất định sẽ ổn thỏa, thuận lợi vui vẻ rồi.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười: “Dĩ nhiên rồi, chờ tỷ tỷ tỉnh, hết thấy đều sẽ không giống nhau. Để Cúc Thanh cũng ta chọn ra một chút các loại hoa tỷ tỷ thích, ta sẽ bắt tay vào thêu. Chỉ là đồ của ta sau khi đã thành hình, sẽ không thể sửa lại, bất quá tỷ tỷ, Tuyết nhi nhất định sẽ mời tú nương giúp ta thêu một tay.”

Nhị phu nhân hồi hộp, nhìn về phía Cúc Thanh nói: “Không nghe được lời của Nhị tiểu thư hay sao? Đi theo Nhị tiểu thư về Lạc Tuyết các, cần phải chọn cho cẩn thận.”

Cúc Thanh vội vàng nói: “Vâng ạ.”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Cúc Thanh một cái nói với Nhị phu nhân: “Hôm nay tỷ tỷ phải gả ra ngoài, chuyện trong nhà nhất định sẽ bận rộn, ta sẽ để quần gia chọn ra mười nha hoàn cùng mười ma ma cho tỷ tỷ, cũng giúp tỷ tỷ không phải mệt mỏi.”

Nhị phu nhân mặc dù ghen tỵ Bàng Lạc Tuyết là đích nữ bất quá lần này nàng nhin vì Vũ nhi, vội vàng nói: “Đa tạ Nhị tiểu thư, phu nhân không có ở đây, có Nhị tiểu thư thay đương gia làm chủ thật tốt.” Trong lòng cũng bổ sung thật cẩn thận: “Mặc dù nàng có quyền của đương gia, nhưng quyền lợi còn không bằng đích nữ con chính thê, làm sao nàng có thể an tâm, ngay cả an bào người làm đều phải nghe người khác.”

Bàng Lạc Tuyết cười nói: “Chuyện trong phủ phần nhiều còn phải nhờ Nhị phu nhân làm chủ, mẫu thân giao chìa khóa kho phòng cho Tuyết nhi, di nương có gì cần cứ tìm Tuyết nhi là được, được rồi, Tuyết nhi không phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi nữa, chờ tỷ tỷ khá hơn một chút ta sẽ tới thăm.”

Vừa nói vừa hành lễ với trưởng bối, mang theo Cúc Thanh cũng Tử Quyên rời đi.

Nhị phu nhân mỉm cười nhìn Bàng Lạc Tuyết đi ra ngoài, chờ nàng đi ra khỏi cửa, sắc mặt liền suy sụp, nhìn Bàng Lạc Vũ trên giường, thương tiếc vô hạn nếu đứa bé này được bảo vệ, vị trí chính phi sợ rằng càng thêm vững chắc, chẳng qua Bàng Lạc Bằng con tiểu tiện nhân này, ta nhất định phải khiến người đền mạng cho đứa bé này.

Nhị phu nhân nhìn về nha hoàn Tử Ngọc bên cạnh một cái nói: “Người nghĩ biện pháp đến gần Ngọc Oánh bên người Tam phu nhân, xem lời Nhị tiểu thư nói có phải là thật hay không, nhớ nhất định không được để cho người khác biết, nghĩ biện pháp đưa Ngọc Oánh đến nơi này.”

“Vâng, nhị phu nhân.” Tử Ngọc đáp.

Nhìn Tử Ngọc đi ra cửa, khóe miệng Nhị phu nhân nhếch lên một tia cười lạnh, lần này ta sẽ đưa hai mẹ con các người cùng nhau xuống địa ngục, ta xem ai còn có thể cứu được các người. Cái này, giống như một vũng bùn, sẽ chỉ làm người càng lún càng sâu...”

Bàng Lạc Tuyết mang theo Cúc Thanh trở lại Lạc Tuyết các.

Tử Quyên hỏi: “Tiểu thư, công tử chỉ đưa đến một sấp vải a, vải Phượng Hoàng hỏa đỏ nhuộm rất khó khăn, đi đâu lấy ra cái thứ hai đây, huống chi vải vóc kia đều đã dùng để làm quần áo rồi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt gấp gáp của Tử Quyên nói: “Nơi đó của Đại tiểu thư không phải là vẫn còn một tấm sao, người yên tâm đi.”

Tử Quyên nói: “Một sấp vải kia là do Đại tiểu thư cất giữ, làm sao mới có thể lấy được.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Cúc Thanh nói: “Người nói với Đại tiểu thư, giá y của nàng là do ta thuê giúp một tay, sẽ dùng tấm vải kia của ta, Đại tiểu thư nhà người nhất định sẽ nghĩ biện pháp để người mang vải vóc đến, nàng cứ luyện tiếc không thể bỏ được như vậy, chính là vì để mặc vào ngày thành thân.”

Tử Quyên cùng Cúc Thanh cũng gật đầu một cái.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Các người cũng đi ra ngoài đi, ta cũng mệt rồi. Không gọi các người cũng không cần vào hầu hạ.”

“Vâng.” Cúc Thanh cùng Tử Quyên cùng nhau cáo lui.

Bàng Lạc Tuyết ngồi ở mép giường nhìn cái bàn nói: “Đi ra được chưa.”

91. Chương 91: Phạt Rượu

Edit : Sóc Là Ta – diễn đàn Lê Quý Đôn

Bàng Lạc Tuyết nói xong mời bọn họ ra ngoài, cuối cùng có vài người âm thầm theo sau, cũng không nói gì.

Bàng Lạc Tuyết thở dài, nhanh chóng đi thẳng về phía sau lò thuốc, từ Hải Đường dưới tàng cây đào có vài hũ rượu ngon, phải bùn đất, đi vào trong đình lấy ra mấy cái chén, nhìn bên ngoài nói: “Nếu không đi, một chén cũng không cho các người.”

Nói xong Bàng Lạc Tuyết ngửa mặt uống một chén, chép chép miệng, đây là rượu Bách Hoa thực sự rất ngon, hương thơm nồng nặc.

Tô Ấp và Dự vương cũng đồng ý: “Đi hay không?”

Dự Vương sờ dưới mũi nói: “Ta tương đối hiểu kỳ nàng làm sao biết chúng ta ở đây .”

Tô Ấp nhú mày nói: “Minh tự đi hỏi là tốt nhất .”

Dự Vương gật đầu nói: “Tô huynh nói rất có lý.”

Nói xong hai người tiến vào trong viện.

Dự Vương nhìn Bàn Lạc Tuyết đi vào*truyencuaDd&LQd~* đình ngồi yên lặng, bốn phía đều trồng cây trừ một ít hoa đào, hoa hạnh, còn có hải đường thông thường, còn những cây khác tất cả đều là dược thảo, nhất là có một chút ít hoa cỏ tương mạo kỳ quái, thậm chí một ít đất có màu sắc đỏ hồng, màu tím. Dự Vương nhú mày, nha đầu này thật thú vị.

Tô Ấp nói: “Phủ Bàn quốc công thực sự không phải là nơi nên vào, nhìn cách bố trí thế này, e là người bình thường cũng không vào được.”

Bàn Lạc Tuyết lười biếng nói: “Nếu không thích vào, tại sao hai người đến đây .”

Tô Ấp nhú mày nói: “Đó là bản công tử cũng hiểu chút ít về thuật ngũ hành bát quái.”

Dự Vương nhìn bóng đen trên tường nói: “Tướng quân, người đã tới, sao không xuống đây?”

Bàn Lạc Tuyết giật mình. Tướng quân? Hắn tới sao? Nhìn theo tầm mắt của Dự Vương, quả nhiên thấy trên tường viện, một bóng đen nhảy lên. Trong bóng đêm, chính là Nam Cung Trạch đang đứng hóng gió.

“Tướng quân thật hăng hái, thần cũng không ngủ được, ngược lại thần thích ngồi xổm góc tường, xem ra người cũng cảm thấy có hứng thú với Bàn quốc công phủ này.” Con người Dự Vương thâm thúy đặc biệt chói mắt, giờ tay lên, hăng hái đưa vò rượu trong tay cho tướng quân. Đêm khuya không ngủ được, ngược lại thích ngồi xổm góc tường, xem ra người cảm thấy có hứng thú với hầu phủ này.” Con người Thương Dịch thâm thúy đặc biệt chói mắt. Giờ tay lên, vò rượu trong tay bỗng nhiên bắn nhanh ra, bay về phía Nam Cung thiên duệ.

Con người Nam Cung thiên duệ đen, căng thẳng, nhìn vò rượu cách mình càng ngày càng gần, tay vừa nhấc lên, vừng vàng bắt được miệng vò rượu, rượu chưa vẩy ra chút nào, giữa đầu uống một ngụm rượu ngon, chống lại tầm mắt Dự Vương, “Vây, đa tạ Dự vương điện hạ thưởng rượu. Không ngờ Tô huynh cũng ở đây.”

Cảm thấy hứng thú gì đó sao? Ánh mắt không dấu vết liếc qua chỗ ngồi của Bàn Lạc Tuyết bên cạnh Dự Vương, hắn cảm thấy hứng thú sao, sợ rằng người có hứng thú cũng chính là bọn họ!

Hôm nay quân đội chiến thắng trở về. Hắn thức trắng đêm không ngủ không nghỉ, gấp gấp trở về chính là muốn gặp nàng. Cho nên đêm nay hắn tới, lại không nghĩ đến Dự vương Triệu Chính Dương cũng đến đây, Dự vương mặc dù tùy ý tìm hoa, nhưng cũng có quý khí bức người, nghe nói Dự vương thâm hiểm không lường được, hành sự bí hiểm, có lẽ tin đồn là thật, hắn cũng không cách nào tìm kiếm được chút ít nào tâm tình từ trong con người thâm thúy kia. Mà Tô Ấp, thoát nhìn cả lơ phát phơ, lại là vị tài tử ưu tú, xem ra hai người đều có ý với Tuyết nhi.

“Một ngày đẹp trời như thế này, tướng quân chịu nể mặt là việc hiếm thấy, nếu tướng quân không để ý, hãy cùng nhau ngồi xuống cùng chúng ta uống thật thoải mái.” Triệu Chính Dương như cười như không nhú mày, trong mắt có phần kính nể đối với Nam Cung Trạch, hắn biết năng lực của Nam Cung tướng quân, ra chiến trường giết địch, lấy một địch vạn, vì Đông Tần quốc lập được chiến công hiển hách, được hoàng đế tán thưởng sâu sắc. Huống chi hiện tại lại đại thắng trở về, nhớ không lầm, hôm nay hắn là còn đang theo đại quân chiến thắng trên đường trở về, không ngờ nhanh như vậy đã trở về, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Nam Cung Trạch, trên y phục cũng dính đầy bụi đất, thì biết hắn trở về bằng cách nào.

Ngược lại, hắn có chút nghi vấn với người này, âm thầm nhìn Bàn Lạc Tuyết bên cạnh liếc mắt một cái, con người thâm thúy, Bàn Lạc Tuyết có cảm giác thân thể cứng lại, bí mật đã bị tiết lộ, hai người này chắc hẳn là có quan hệ , mà rốt cuộc là quan hệ thế nào? Chẳng biết tại sao, nhưng hắn lại muốn biết.

Dự vương và Tô Ấp nhìn Nam Cung Trạch đến gần, nhận lấy vò rượu từ tay, giữa đầu uống một ngụm.

Bàng Lạc Tuyết thấy Nam Cung Trạch ngồi ở bên cạnh mình, trong khoảng thời gian ngắn, bốn vị trí cực kỳ quý dị, Bàng Lạc Tuyết ngồi ở giữa Dự vương và Nam Cung Trạch, Tô Ấp ở đối diện nhìn nàng với đôi mắt chờ đợi, khóe miệng không khỏi giật giật, vì sao nàng cảm giác bầu không khí này làm cho người ta hít thở không thông, vì sao đêm khuya bọn họ lại xuất hiện ở Lạc Tuyết các của nàng?

“Nghe nói tướng quân đánh thắng trận, chắc hẳn trên chiến trường đao kiếm vô tình, thân thể Nam Cung tướng quân bị thương đã lành hẳn chưa?” Bàng Lạc Tuyết mở miệng, đánh vỡ không khí trầm mặc quý dị giữa bốn người, nàng đương nhiên biết vết thương của hắn đã không còn đáng ngại, nhìn hắn xuất hiện trước mặt nàng, sắc mặt hồng hào, thì biết vết thương vài ngày trước ở trên chiến trường đã khỏi hẳn.

“Đa tạ Tuyết nhi quan tâm, ta không có việc gì.” Nam Cung thiên duệ ôn thanh mở miệng, trong lòng hắn tràn đầy cảm động, Tuyết nhi quan tâm hắn, hắn cũng rất thương nhớ nàng.

Lại một trận trầm mặc, Bàng Lạc Tuyết bỗng nhiên đoạt lấy vò rượu của Dự vương, uống xong một ngụm, lại bởi vì quá chất, khiến cho nàng ho một trận sặc sụa, Dự vương lấy vò rượu trở về, vỗ nhẹ lưng nàng, giúp nàng thuận khí, “Rượu này người không thể uống như thế.”

Trong lời nói có chứa quan tâm, Nam Cung Trạch với đôi mắt thâm trầm, con ngươi nặng nề trĩu xuống, “Không bằng hãy phạt rượu, thua thì uống rượu!”

Bàng Lạc Tuyết và Tô Ấp đều ngẩn ra, phạt rượu ư? Trái lại chủ ý không tệ, bất quá... Mặt mày Dự vương trĩu xuống, như cười như không, “Thua đối đáp, nếu như đáp không được, bị phạt rượu, thế nào?”

Tô Ấp và Nam Cung tướng quân nhìn về phía thương địch, đối đáp? Mặt mày Bàng Lạc Tuyết chùng xuống, xem ra tiệc rượu đêm nay che giấu một cuộc tàn sát khốc liệt!

Tô Ấp miễn cưỡng nói: “Phạt rượu thật sự phiền toái, ta không muốn dính vào mấy người, ta đến chính là muốn xem Tuyết nhi có bình an vô sự hay không, tiện thể cho Bàng huynh một cái công đạo, các người cứ uống, ta đi đến chỗ Bàng huynh, Lâm huynh báo tin, luôn tiện thăm bọn họ một chút.”

Bàng Lạc Tuyết thở gấp, việc này càng ít người tham gia càng tốt, từ trên bàn cầm lên một bình rượu phóng tới tay Tô Ấp nói: “Đa tạ Tô công tử.”

Khóe miệng Tô Ấp giật giật, hắn nghĩ hắn nói vậy, Bàng Lạc Tuyết sẽ lưu hắn lại. Lại không nghĩ đến, nàng lấy rượu đưa cho hắn, trong lòng Tô Ấp nổi lên một trận cay đắng. Đành phải cứng rắn nói: “Vậy ta đi đây.” Nói xong cầm rượu giã hoa mà nhảy ra.

Bàng Lạc Tuyết trở về vị trí, phát hiện ra không khí trở lại một hồi quý dị trầm mặc.

Tầm mắt Nam Cung Trạch rơi trên người Bàng Lạc Tuyết, con ngươi lóe lên.

“Vậy bắt đầu đi.”

Bàng Lạc Tuyết và Nam Cung Trạch đồng thanh nói, lập tức, trong mắt ba người thể hiện ý vị cao thâm, ba người đều muốn đối phương mở miệng trước. Hiện tại muốn xem ai công lực thâm hậu, ai có thể giữ được bí mật!

“Ta bắt đầu trước.” Bàng Lạc Tuyết giương mắt, trong miệng mùi rượu tràn ngập. “Rượu không say người người tự say.”

Dự vương nghe thanh âm Bàng Lạc Tuyết ảm áp mềm mại, khóe miệng khẽ nhếch, “Say nghe mưa gió ủng thoa miên.”

“Ngủ song nhật ảm thêm u mộng.” Nam Cung Trạch mở miệng, ba người nhìn nhau cười. Ván đầu tiên. Ba người hòa nhau, bắt phân thắng bại.

Bàng Lạc Tuyết nghĩ đây chỉ là làm ảm người mà thôi, kế tiếp là một ván ước định từ “Cùng” chữ khởi, “Người” chữ chỉ, Dự vương mở đầu trước, “Tương phùng bất ảm không trở lại, cửa động hoa đào cũng cười người.”

Con ngươi Bàng Lạc Tuyết lóe lên. Mặt mày trĩu xuống, “Quen biết khắp thiên hạ. Tri kỷ có mấy người?”

Bàng Lạc Tuyết nói xong, Dự vương và Nam Cung Trạch đều ngẩn ra, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, tri kỷ có mấy người?

Tay Nam Cung Trạch bỗng nhiên nắm chặt, hẳn muốn nói cho nàng biết, hẳn muốn nàng biết lòng hắn nghĩ gì, thế nhưng... Nghĩ đến phong thư hai năm trước kia, hẳn chỉ có thể nhẫn nhịn, mặc dù im lặng hai năm, trở lại kinh thành, hẳn với nàng cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Con người thâm thúy của Bàng Lạc Tuyết thoáng qua vô số tình tự, người tri kỷ? Trong lòng khẽ rung động, hẳn chưa bao giờ có cảm giác như thế, muốn thỏa mãn nàng bất cứ nguyện vọng gì, muốn bảo vệ nàng dưới tay hắn, muốn làm tri kỷ của nàng như câu thơ kia!

“Nam Cung tướng quân, người thua.” Dự vương nhíu mày, nhàn nhạt mở miệng.

Nam Cung Trạch cay đắng cười, ván này bị phạt rượu, hẳn thua! “Hỏi đi!”

“Nam Cung tướng quân có thích Tuyết nhi hay không?” Dự vương cao giọng mở miệng, không quanh co lòng vòng, vào thẳng vấn đề tiếp mà sắc bén.

Nói xong, mắt Bàng Lạc Tuyết và mắt Nam Cung Trạch thoáng qua tia khó tin, Bàng Lạc Tuyết không ngờ Dự vương sẽ hỏi vấn đề này, mà Nam Cung tướng quân thì lại càng không ngờ tới hắn hỏi trực tiếp như vậy, hẳn cho rằng Dự vương sẽ quanh co thăm dò, không ngờ... Trái lại trong lòng hắn đối với Triệu Chính Dương có một chút kính nể, trực tiếp sắc bén như vậy, khí thế bức người, thực làm cho người ta vui mừng.

“Có.” Nam Cung tướng quân cũng không kiêng dè, thứ nhất mượn trò chơi để tỏ rõ lòng mình, thứ hai không muốn tỏ ra yếu kém trước mặt Triệu Chính Dương, nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, lại chỉ thấy nàng cúi đầu, nhíu mày, trong bóng đêm, không nhìn rõ tâm tình của nàng.

Đạt được đáp án, chân mày Dự vương nhăn lại, đôi mắt sâu thẳm không lường được.

Ván tiếp theo, Nam Cung Trạch mở đầu, trầm tư chốc lát, cao giọng mở miệng, “Ầm tự ba xe, dư đầu tự thành tà; xe xe xe, xa thượng hàn sơn thạch kính tà.”

Khóe miệng Bàng Lạc Tuyết khẽ nhếch, “Hình tam giác ba miệng, thủy đậu tự thành rượu; miệng miệng miệng, khuyển quân càn tấn một ly rượu.”

Bàng Lạc Tuyết vừa nói xong, Nam Cung Trạch và Triệu Chính Dương đều kính nể, Bàng Lạc Tuyết tài hoa, làm bọn họ giật mình!

Bàng Lạc Tuyết lại nhìn về phía Dự vương, trong lòng nàng hi vọng Dự vương không đổi lại được, chỉ có như vậy, nàng mới có thể hỏi những nghi vấn chất chứa trong lòng cho tới bây giờ, thế nhưng, khôn khéo như Dự vương, làm sao lại bị phạt rượu đây?

Bất quá, trầm mặc một lát, bình tĩnh nghe thanh âm Triệu Chính Dương cười khỏ.

“Ta thua.” Khuôn mặt tuấn mỹ dị thường của Dự vương nhu hòa, giọng nói ảo não do đổi không được.

Bàng Lạc Tuyết giật mình, mừng rỡ, “Tốt lắm, Dự vương diện hạ, người là con hoàng hậu, vì sao lại buồn rầu khổ sở như vậy?”

Dự vương dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn ra màn đêm đen nhánh, hít thở không khí thật sâu, trầm mặc hồi lâu sau, cuối cùng lạnh lùng nói, “Đây là cốt nhục thân tình trong hoàng cung, nhìn đơn bạc nhưng tràn ngập họa sát.”

Bàng Lạc Tuyết hơi nhíu mày, nàng không nghĩ đến sẽ là đáp án này, con người thần bí của Dự vương đang che giấu chính là khát vọng tình thân sao? Đơn bạc mà lại tràn ngập sát cơ?

Nam Cung Trạch nhìn thần sắc Dự vương, nhưng trong lòng thì đều rõ, vừa rồi Dự vương cũng không phải là thực sự thua, mà là hắn cố ý thua, để Bàng Lạc Tuyết hỏi vấn đề, xem ra, lòng hắn đối với Bàng Lạc Tuyết không thua gì mình!

Tiếp theo cuộc quyết đấu, ba người bất phân thắng bại, không muốn trả lời vấn đề, liền uống rượu thay thế, may mà ở đây là viện Bàng Lạc Tuyết, không biết Thích Dao từ nơi nào lấy được những rượu ngon này, toàn bộ đều giấu ở đây, rượu quá ba tuần, trò chơi tiếp tục như trước, nhưng ba người cũng đã say.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Bàn Lạc Tuyết “die%nda\$nlq&D” hơi phiếm hồng, giọng nàng ảm mềm lúc bị phạt rượu, càng làm cho người trầm mê, giống như ngoài say rượu còn say lòng người, tầm mắt của Dự vương và Nam Cung Trạch cũng không thể rời nàng, vì say, khi nàng giơ tay nhấc chân, đều là ảm ảm mềm mại đáng yêu, đây là những cử chỉ mà bọn hắn từ trước đến giờ chưa từng thấy qua .

“Ta thua.” Thân thể Bàn Lạc Tuyết khẽ tựa vào phía sau trên cây khô, cười đến ngây thơ, hào khí muôn vàn chỉ vào đêm đen nhánh không, “Phóng ngựa qua đây, vấn đề gì ta đều không cự tuyệt!”

Ai đến cũng không cự tuyệt sao? Con người Dự vương thâm thúy lóe lên, chói mắt dị thường, vấn đề vẫn như cũ vẫn trực tiếp cay độc như trước, làm cho người ta trở tay không kịp, “Nếu như ta và Nam Cung tướng quân , người chỉ được chọn một người làm phu quân, người sẽ chọn ai?”

92. Chương 92: Tính Toán

Bàn Lạc Tuyết cả kinh trong lòng, giật mình một cái, vấn đề của Dự vương giống như một tia sấm, nổ tung trong đầu Bàn Lạc Tuyết, nhất thời tỉnh rượu hơn phân nửa, cả người cảm thấy khỏe hẳn, cảm nhận được tầm mắt của hai người ở trên người nàng, khóe miệng không khỏi kéo ra, trong lòng oán thầm: Thật may, suýt chút nữa là rơi vào trong hố tên Triệu Chính Dương này đào sẵn rồi.

Thu hồi ngón tay về, Bàn Lạc Tuyết ngồi dậy, mặt mày trở lại như thường, mức vò rượu trước mặt, chống lại tầm mắt của hai người, nhủ thầm: “Tuyệt nhi cam lòng uống rượu chịu phạt.”

Buồn cười, tại sao nàng lại phải trả lời vấn đề này? Muốn nhân cơ hội dò xét tâm tư của nàng sao, không dễ như vậy đâu!

Kết quả này như hai người đã đoán trước, bất quá Dự vương vẫn giật mình như cũ, con người khôn khéo khẽ lóe lên, tiểu nữ nhân này, say thành ộ dạng như vậy rồi, trải qua một kích này của hắn, còn có thể thanh tỉnh trong nháy mắt, nhanh chóng tìm về lý trí, xem ra, năng lượng tích trữ trong thân thể này, sợ rằng đã vượt quá tưởng tượng của hắn a! Hứng thú trong lòng càng đậm, ngược lại hắn càng ngày càng muốn xem một chút, chuyện gì mới có thể khiến nàng hoàn toàn bỏ tonaf bộ phòng bị xuống đây.

Khóe miệng Nam Cung Trạch nhếch lên một nụ cười khổ sở, Tuyết nhi cũng khi còn bé đã không giống nhau, nàng bây giờ, suy nghĩ kín đáo, sợ là ngay cả hắn cũng không thể bì kịp.

Thấy Bàn Lạc Tuyết ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn, Nam Cung Trạch nhíu mày một cái, đưa tay đoạt lấy vò rượu nàng đặt bên miệng: “Đủ rồi, muội đừng uống nữa!”

Bàn Lạc Tuyết cũng biết, mình không thể uống nữa, nếu tiếp tục nữa, sợ rằng nàng cũng không thể cảnh giác như vừa rồi, Bàn Lạc Tuyết chống lên thân cây đứng dậy, lại cảm thấy một cơn choáng váng ập tới, mắt thấy nhất định sẽ ngã xuống.

“Tuyệt nhi...” Mắt Nam Cung Trạch lộ ra sự ân cần, đang muốn ôm lấy thắt lưng nàng, một đôi cánh tay dài lại ôm ngang nàng lên trước hắn một bước, cả thân thể nhỏ bé của Bàn Lạc Tuyết đều rơi vào trong ngực Triệu Chính Dương.

”Ta đưa nàng vào nhà nghỉ ngơi,: Giọng nói trầm thấp của Dự vương vang lên, nghe hết sức êm tai. Thân hình cao lớn ngay lập tức xoay người đi về hướng khuê phòng của Bàn Lạc Tuyết.

Bàn tay đang cầm vò rượu của Nam Cung Trạch nắm lại thật chặt nhìn bóng lưng hai người, tâm tình kì lạ tràn ngập trong lòng, có phải hắn đã trở về trẻ rồi không?

Bàn Lạc Tuyết bị Dự vương ôm vào trong khuê phòng, từ đầu đến cuối, hai mắt Bàn Lạc Tuyết đều nhắm, nhưng ý thức của nàng vẫn rõ ràng như cũ. Cảm nhận được thân nhiệt trong lòng ngực của Dự vương. Cho đến khi hắn đặt nàng xuống trên giường, đắp kín chăn, tựa như ở trước giường nhìn nàng một lúc lâu, mới xoay người đi ra cửa. Trước khi ra khỏi cửa, nàng nghe âm thanh có lực trầm thấp của Dự vương truyền đến: “Ngày mai ta sẽ quay lại thăm ngươi.”

Sau khi nghe được tiếng đóng cửa rất nhỏ, Bàn Lạc Tuyết mới chậm rãi mở mắt ra. Ngay mai sao? Nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm nay, sợ rằng vài ngày tới Bàn Quốc công phủ sẽ náo nhiệt hẳn lên đây.

Bên ngoài nhà truyền đến tiếng nói rất nhỏ. Nàng biết Dự vương cũng Nam Cung Trạch vẫn chưa đi, tựa hồ vẫn đang uống rượu ở chỗ cũ, nhưng nàng lại không nghe rõ nội dung hai người đang nói chuyện, Men say cùng mệt mỏi cùng lúc ập tới, chậm rãi nhắm mắt lại, ngủ thật say...

Sáng sớm hôm sau, Bàn Lạc Tuyết bị cơn đau đầu làm cho tỉnh lại.

Bàn Lạc Tuyết nhìn thấy một cái hộp màu trắng để trên bàn trong phòng cùng một phong thư gồm mấy câu được viết cứng cáp có lực: “Khi tỉnh lại uống một viên thuốc trên bàn, sau này không được uống nhiều rượu như vậy nữa. Đề tên Chính Dương.”

Mặc dù chỉ có mấy câu ngắn ngủn. Bàn Lạc Tuyết vẫn cảm thấy ấm áp trong lòng.

Bàn Lạc Tuyết tiện tay cầm một viên thuốc lên, bỏ vào trong miệng. Thứ nàng ăn được không phải hoàn toàn là thuốc, mà còn là tâm ý của một người.

Bên trong Thính Vũ Hiên.

Bàn Lạc Vũ ngủ một đêm, cảm giác mình đã tốt hơn nhiều, mở mắt ra liền nhìn thấy Nhị phu nhân ngồi ở mép giường lo lắng nhìn nàng. Ánh mắt Bàn Lạc Vũ hốt hoảng không dám nhìn Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân nói: “Được rồi, không cần giấu nữa.”

Bàn Lạc Vũ nấc lên một tiếng bắt đầu khóc.

Nhị phu nhân cầm khăn lau nước mắt cho nàng, nói: “Mặc dù chuyện này là do người không đúng, nhưng dù gì Tấn vương cũng đã nguyện ý cưới người làm thê, vậy cũng là may mắn trong bất hạnh.”

Bàn Lạc Vũ ngừng khóc, vẻ mặt mê man, nàng cho là mẫu thân sẽ hung hăng trách mắng nàng không có đầu óc, lần này sợ rằng phụ thân cũng sẽ không chấp được nàng. Không khỏi làm ô uế thanh danh của mình mà danh tiếng của Bàn Quốc công phủ cũng sẽ không tốt hơn, nhưng nghe giọng nói của mẫu thân lại không có vẻ là tức giận.

Bàn Lạc Vũ thử dò xét nói: “Mẫu thân, Vũ nhi chỉ là một lúc hồ đồ thôi.”

Nhị phu nhân xoa đầu của nàng nói: “Sau này có chuyện gì cũng phải nói với mẫu thân một tiếng, nếu người gặp chuyện không may xảy ra thì ta biết sống thế nào a, nước cờ này người đi mặc dù không sai, nhưng nguy hiểm quá lớn, một khi không được sẽ tan xương nát thịt.”

Bàn Lạc Vũ gạt đầu một cái, ôm lấy thắt lưng Nhị phu nhân nói: “Mẫu thân, đều là do Bàn Lạc Băng đó, đều là do nàng ta.”

Nhị phu nhân nói: “Nha đầu này sợ rằng không thể giữ lại được lần này nhất định ta sẽ tống mẹ con hai người đó lên đường.”

Về mặt Bàn Lạc Vũ vui vẻ nói: “Mẫu thân, người có ý gì hay sao?”

Nhị phu nhân cười âm hiểm nói: “Đây là tất nhiên, điều người cần làm bây giờ là điều dưỡng thân thể cho thật tốt, sau đó làm Tấn vương phi xinh đẹp.”

Bàn Lạc Vũ kinh ngạc nói: “Mẫu thân, người đang nói cái gì vậy?”

Nhị phu nhân cười vuốt tóc Bàn Lạc Vũ nói: “Nha đầu ngốc nhà người, Tấn vương đã đáp ứng sẽ lấy người làm Chính phi rồi.”

Về mặt Bàn Lạc Vũ khó có thể tin: “Mẫu thân, người nói thật sao?”

“Tất nhiên rồi, mẫu thân lừa người khi nào chứ.” Nhị phu nhân nói.

Mặt Bàn Lạc Vũ thẹn thùng, nàng chỉ nhớ rõ nàng đau đến hôn mê, con của mình cũng đã sảy, tại sao Tấn vương lại chịu lấy mình làm chính phi?

Nhị phu nhân nhìn vẻ mặt u mê của nàng, nói: “Lần này thật đúng là mang nợ nha đầu Bàng Lạc Tuyết, nếu không phải là nàng vì người nghĩ ra chuyện nhỏ máu nghiêm thân, bức bách Tấn vương, chớ nói chi là hấn căn bản cũng không nguyện ý thừa nhận đứa bé này, đừng nói chi đến vị trí phi tử, nhiều nhất hấn cũng sẽ chỉ cho người một vị trí Trắc phi mà thôi.”

Nói đến đây, Nhị phu nhân liền không hài lòng.

Bàng Lạc Vũ khó có thể tin nói: “Lại là nha đầu Bàng Lạc Tuyết kia.”

Nhị phu nhân gật đầu: “Đúng, Bàng Lạc Băng trừ bỏ đá xuống giếng còn có thể làm cái gì, nhìn hai mẹ con các nàng thật đúng là rắn chuột một ổ.”

“Bất kể như thế nào mà nói lần này là Bàng Lạc Tuyết giúp ta, nhưng ta vẫn không thể trở mặt nhìn anngf sống tốt.”

Nhị phu nhân cau mày, chấp niệm của nữ nhi này so với nàng cũng không nhỏ hơn bao nhiêu. An ủi: “Bây giờ nàng còn có chỗ dùng, chờ người thành Tấn vương phi, mạng của nàng còn không phải là bị người nắm trong tay.”

Bàng Lạc Vũ bất mãn nói: “Cái nha đầu kia còn có chỗ dùng nào, hôm nay ta đã trở thành Tấn vương phi, còn phải giữ lại cái đồ gieo họa đó làm gì.”

Nhị phu nhân nói: “Tay người hôm nay đã bị thương, giá y dù sao cũng phải có người may, huống chi nàng ta có đôi tay khéo léo, ta cũng muốn Vũ nhi ta ăn mặc xinh đẹp để xuất giá, huống chi nàng cũng nguyện ý mang tấm vải Phương hoàng hỏa kia ra làm giá y cho người.”

Bàng Lạc Vũ vừa nghe xong. Nghi ngờ nói: “Nha đầu kia thật sự nói như vậy.”

“Sao lại giả. Cúc Thanh đã đi chọn mẫu. Người an tâm đi.” Nhị phu nhân vỗ tay của nàng nói.

Khóe miệng Bàng Lạc Vũ nhếch lên, mỉm cười một cách tàn nhẫn: “Nha đầu kia đúng là dễ lừa gạt, chờ lợi dụng nàng xong, ta muốn nàng chết.”

Nhị phu nhân nói: “Đây là điều đương nhiên, đến lúc đó mạng của nàng sẽ nằm trong tay của người.”

“Mẫu thân yên tâm, ta biết phải làm như thế nào.”

Nhị phu nhân gật đầu một cái: “Vậy mới đúng, Trước kia đối xử với muội muội của người thế nào thì bây giờ vẫn đối xử với nàng như thế đã biết chưa? Thân thể của người không tốt. Cần nghỉ ngơi thật nhiều. Không có việc gì thì đừng ra ngoài.”

Bàng Lạc Vũ miễn cưỡng nói: “Vì sao lại không thể ra ngoài, là phụ thân lại muốn phạt ta sao?”

Nhị phu nhân nói: “Người không nên suy nghĩ nhiều như vậy”

Bàng Lạc Vũ cau mày nói: “Tại sao, ta sắp trở thành Tấn vương phi rồi. Tại sao phụ thân còn xử phạt ta, hừ, hấn chính là thiên vị cho hai xú nha đầu Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Băng kia. Đến giờ này còn thiên vị các nàngfm ta cũng là con gái của ông ấy. Lại không đau lòng cho ta.”

Nhị phu nhân vội vàng che miệng của nàng lại nói: “Người phải biết lời nào không thể nói, lời nào có thể nói, cẩn thận họa từ trong miệng mà ra, chờ đến khi người trở thành Tấn vương phi, dù cha người có thiên vị nha đầu kia cũng phải cho người ba phần mặt mũi.”

Ngực Bàng Lạc Vũ phập phồng, có thể nàng đã tức giận không nhẹ, nàng tự cho rằng mình có thể trở thành Tấn vương phi, kiên cố có thể có được sự thương yêu của phụ thân, liền có thể không phải chịu những thứ uất ức này. Không nghĩ tới vẫn là như vậy, nếu trên thế gian này không có Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Vũ sẽ cảm thấy thư thái hơn, nàng nhất định phải trừ khử Bàng Lạc Tuyết, bất kể có phải trả ra bao nhiêu giá đi nữa.

Nhị phu nhân nhìn sự không cam lòng trong mắt Bàng Lạc Vũ, lại vội vàng đi an ủi, hai mẫu tử cùng nói chuyện kĩ càng. Chờ tâm tình Bàng Lạc Vũ ổn định trở lại, mới rời đi.

Nhị phu nhân mới vừa đi, Bàng Lạc Vũ liền bảo Cúc Thanh kể lại chuyện trên yến hội cho nàng biết, Bàng Lạc Vũ càng thêm căm ghét Bàng Lạc Bằng, con tiện nhân này, hại chết con của mình, nếu thật sự có đứa bé kia, địa vị của nàng lo gì không giữ được đây, phu thân cũng sẽ không phạt nàng.

Bàng Lạc Vũ nói: “Tấm vải của Bàng Lạc Tuyết kia, vẫn còn sao?”

Cúc Thanh vội vàng nói: “Nghe nói hôm qua Nhị tiểu thư an bài người mở kho phòng, lấy tấm vải kia ra, nói là lấy ra làm giá y cho đại tiểu thư người.”

Bàng Lạc Vũ nói: “Xem ra đây là sự thật.”

Cúc Thanh lại nói: “Quan hệ của nha đầu trông coi kho phòng cũng nô tỳ rất tốt, cho nên nô tỳ rất rõ, Hương nhi nói rằng Nhị tiểu thư đã lấy đi vào buổi trưa, tính đi đã được một canh giờ rồi.”

Bàng Lạc Vũ lật người lấy tấm vải kia từ trong nơi giấu, Bàng Lạc Vũ nàng sao lại có thể dùng đồ của Bàng Lạc Tuyết, nàng muốn dùng tấm vải mà người nàng thích nhất chọn, may giá y, vừa nghĩ vừa yêu thương vuốt ve vải vóc, tựa như vuốt ve tình nhân của nàng, vẻ mặt ôn nhu như vậy, triền miên như vậy.

Bàng Lạc Vũ đưa vải cho Cúc Thanh nói: “Bất kể người dùng biện pháp gì cũng phải đem đổi hai tấm vải, tấm vải của Bàng Lạc Tuyết kia cứ trực tiếp đốt cho xong hết mọi chuyện, tránh để ta nhìn thấy lại tức giận trong lòng, không cần đưa bạc cho nàng.”

Cúc Thanh nhận lấy vải nói: “Vâng, đại tiểu thư, nô tỳ đã biết.”

Cúc Thanh ôm xấp vải đi ra ngoài, Bàng Lạc Vũ trên giường hài lòng nhắm mắt lại, trong đầu đều là cảnh tượng một khắc kia nàng gả cho Tần vương, hai người thâm tình nhìn nhau, sau đó chính là Bàng Lạc Tuyết cả đời chỉ có thể bị Bàng Lạc Vũ nàng giẫm dưới chân.”

Trong Lạc Tuyết các.

Cúc Thanh ôm xấp vải Phương Hoàng hỏa lặng lẽ chạy từ cửa sau vào Lạc Tuyết các. Liên Diệp cùng Liên Ngẫu đang ở trong sân tính toán sổ sách.

Cúc Thanh vội vàng hành lễ nói: “Chào hai vị tỷ tỷ.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu ngẩng đầu nhìn Cúc Thanh nói: “Đều không cần phải hành lễ, sao người lại tới lúc này?”

Cúc Thanh đem chuyện Bàng Lạc Vũ căn dặn nói một lần, Liên Diệp nói: “Tiểu thư ở Duyệt lâu trong sân, ta dẫn người đi.”

Vừa nói vừa buông sổ sách trong tay kéo Cúc Thanh vui vẻ đi tìm Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết đang luyện chế một loại độc được gọi là Thanh Yểm, dùng dược liệu có hoa màu tím điểm lệ kia, khắp cả thân dài đầy xước mưng rôm vừa nhìn cũng biết là vật cực độc.

Bàng Lạc Tuyết đang do dự không biết hoa này dùng thế nào, luyện chế cũng chỉ cả lá cây, hoa cũng là một dược liệu hiếm có nhưng khuyết điểm là vừa hái xuống nhất định phải kyeenj chế ngay lập tức, nếu không sẽ mất đi dược liệu.

Bàng Lạc Tuyết đang nahwn mặt không biết làm sao, Cúc Thanh đã đến.

Khóe miệng Bàng Lạc Tuyết giật giật, nhánh hoa này nở thật là vừa vặn...

93. Chương 93: Âm Mưu

Cúc Thanh ôm xấp vải đặt trong tay của Bàng Lạc Tuyết: “Quả nhiên như tiểu thư dự đoán, đại tiểu thư ra lệnh cho nô tỳ lên thay đổi xấp vải.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh nói: “Tỷ tỷ này, tính tình của nàng ấy ta còn không rõ sao, sợ là hiện tại đang mộng làm Tần vương phi, sau đó hảo hảo giẫm ta ở dưới chân nàng ta mới có thể hả giận được.”

Cúc Thanh nói: “Nhị tiểu thư nói phải, đại tiểu thư ra lệnh cho nô tỳ xé nát xấp vải rồi đốt để thỏa lòng căm hận. Nàng ta cho nô tỳ không ít tiền bạc.”

Bàng Lạc Tuyết chỉ cười cười, nhận lấy xấp vải, trên mặt vẫn lạnh lùng, Bàng Lạc Tuyết hành động, lấy ra nước thuốc giọt hai giọt, cũng không thể để cho tú nương trúng độc.

Tiền bạc cô giữ đi, trong nhà của cô còn có mẫu thân cần trông nom, đồ lấy về đi, hôm nay phòng bếp làm rất nhiều bánh ngọt, cô ăn xong rồi trở lại, thuận tiện lấy cho đệ đệ của cô, tiểu hài tử hẳn là thích ăn ngọt, bảo Liên Diệp lấy cho cô nhiều một chút, đây là năm trăm lượng ngân phiếu, cô giữ lại đi.” Bàng Lạc Tuyết nói xong đem ngân phiếu nhét vào trong tay của Cúc Thanh.

Cúc Thanh từ chối: “Không, không, nhị tiểu thư, người đối với nô tỳ đã rất tốt, nô tỳ làm sao có thể lấy tiền của người được, tiểu thư, nô tỳ thực sự không thể lấy.”

Bàng Lạc Tuyết đem tiền đặt vào trong tay của Cúc Thanh nói: “Ta biết cô đang suy nghĩ cái gì, cô yên tâm, Bàng Lạc Vũ làm Tần vương phi không được bao lâu đâu, ta cũng sẽ không để nàng khoái hoạt, lúc nàng thành thân ta liền đưa khế ước bán thân cho cô, trả lại tự do cho cô, chút tiền này cô cầm lấy như là chút ít sinh ý gì đó đều tốt.”

Cúc Thanh quỳ xuống, nước mắt lưng tròng nói: “Tiểu thư, nhị tiểu thư, đại ơn đại đức của người, Cúc Thanh dù thịt nát xương tan cũng khó lòng báo đáp.”

“Nói ngốc ngếch gì đó, cô là một cô nương tốt.” Bàng Lạc Tuyết nói xong nâng nàng ta đứng dậy.

Cúc Thanh xúc động: “Nhị tiểu thư, nhưng nô tỳ có làm được gì đâu, nô tỳ cũng không có tay nghề gì cả, sợ là rời khỏi phủ Bàng quốc công. Cái gì cũng không làm được.”

Bàng Lạc Tuyết suy nghĩ một chút liền nói: “Trên danh nghĩa của ta có một trang viên, thiếu người quản lý, đến lúc đó cô liền giúp ta xử lý đi, thuận tiện đem một nhà già trẻ của cô nhận lấy đi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Cúc Thanh rơi lệ gật đầu.

Bàng Lạc Tuyết nhìn phía Liên Diệp, Liên Diệp liền dẫn người đi ra.

Bàng Lạc Tuyết nói với Tử Quyên đang đứng bên cạnh: “Có một số việc cho người đi làm.”

Tử Quyên đáp: “Tiểu thư phân phó đi ạ.”

“Người nghĩ biện pháp nói cho tam tiểu thư về đại tiểu thư ngày đại hôn mặc cái gì, còn nói thêm một câu. Vải thừa còn lại không ít, vừa vặn có thể làm một bộ y phục, nhị tiểu thư đang lo có nên làm một bộ để tham gia hôn lễ đại tiểu thư hay không.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Tử Quyên đáp: “Theo ý của tiểu thư là muốn cho tam tiểu thư?”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu nói: “Quả nhiên thông minh, tỷ tỷ đại hôn, ta không nên đưa ra ý kiến mới gì mới phải.”

Tử Quyên nói: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ liền đi làm ngay.”

“Ừ. Thuận tiện gọi tú nương đến.”

Bàng Lạc Tuyết mở xấp vải ra. Cắt một nửa, quay người tiến về phía lò được, nửa kia liền tùy ý ném lên bàn.

Phúc Thụy uyển.

Tiểu Ngọc cẩn thận xoa vai cho tam phu nhân, tam phu nhân nhắm mắt lại, vẻ mặt hưởng thụ, nha hoàn Ngọc Doanh bưng chén tổ yến cẩn thận từng li từng tí nói: “Phu nhân, tổ yến của ngài đây.”

Tam phu nhân biếng nhác mở hẹp mắt xêch, liếc một cái nói: “Tại sao lại chỉ có yến trắng. Ở chỗ phu nhân không phải còn nhiều yến huyết hay sao?”

Ngọc Doanh liếc mắt nhìn tam tiểu thư đang vẽ tranh nói: “Nhị phu nhân nói, đại tiểu thư. Lập tức phải gả cho Tấn vương làm phi, cần bổ dưỡng thân thể, lần này lại dễ non, thân thể đại tiểu thư có chút bị thương nghiêm trọng.”

“Ba” Bàn Lạc Băng nắm chặt bút lông bị bể gãy, phát ra tiếng vang thanh thúy, buông bút lông xuống đỏ mắt chạy đến bên người tam phu nhân: “Mẫu thân, làm sao bây giờ, Bàn Lạc Vũ căn bản không xứng với Tấn vương, lúc đó nếu không phải nhị tỷ, đại tỷ nhất định sẽ thân bại danh liệt, Tấn vương căn bản không muốn cưới tỷ ấy.”

Tam phu nhân vỗ tóc Bàn Lạc Vũ nói: “Lần này không biết đại tiểu thư dẫm phải vận cứt chó gì, cứ nhiên có thể bay lên thành phượng hoàng. Ồi, vị trí Tấn vương phi vốn phải là của Băng nhi ta. Đồng dạng đều là thứ nữ, dựa vào cái gì mà nàng ta lại may mắn như vậy, Băng nhi của ta lại đáng thương như thế.” Nói rồi cầm khăn tay lau nước mắt của Bàn Lạc Băng.

Ngọc Doanh bầm: “Nô tỳ nghe nói hôn lễ lần này của đại tiểu thư làm rất lớn, nhị tiểu thư muốn lấy ra xấp vải phượng hoàng lửa mà công tử tặng đưa cho đại tiểu thư làm đồ cưới.”

Bàn Lạc Băng đứng lên, đem tổ yến lật úp.

Tam phu nhân không vui nói: “Con làm cái gì vậy, thua cũng đã thua, sao lại có bộ dạng này, cũng không nghĩ đến sẽ làm đau lòng mẫu thân sao.”

Bàn Lạc Băng quỳ trên mặt đất bùm mặt khóc nói: “Mẫu thân, con không cam lòng, không cam lòng, con thích Tấn vương, con không muốn tặng cho đại tỷ, con không muốn.”

Tam phu nhân làm sao bằng lòng với cục diện ngày hôm nay, an ủi đạo: “Kia phải làm sao đây, bây giờ kết cục đã định. Con chẳng lẽ còn muốn vội vàng gả cho hấn làm thiếp, đại tỷ con bây giờ là chính phi, con cảm thấy nàng ta có thể bao dung được con sao?”

Lời nói lạnh giá của tam phu nhân làm cho Bàn Lạc Băng ngừng khóc, nâng đôi mắt sưng đỏ lên, trong ánh mắt phụt ra tia ánh sáng, tam phu nhân giật nảy mình, Bàn Lạc Băng nhìn tam phu nhân nói: “Nương, Băng nhi nguyện làm tiểu, con không tin, đại tỷ có thể an ổn một đời làm chính phi.”

Tam phu nhân lắc đầu nói: “Băng nhi, hài tử gốc của ta, dù cho con với Tấn vương lưỡng tình lưỡng duyệt, lão gia cũng sẽ không cho phép, huống chi gia thế nhà mẹ đẻ của nhị phu nhân không kém, nàng ấy cũng không muốn cho con làm thiếp đâu.”

Bàn Lạc Băng bùm mặt lẩm bẩm nói: “Con nên làm sao đây, con nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ muốn con buông tha cho sao? Con không cam lòng, con không cam lòng à!”

Ngọc Doanh nói: “Nghe nói xấp vải của nhị tiểu thư một phần mở được hai phân, vải nhiều hơn, có thể làm hai, một phần để đại tiểu thư đồ cưới, còn một cái phần khác nhị tiểu thư đang lo có nên làm lễ phục để tham gia hôn lễ của đại tiểu thư hay không.”

Bàn Lạc Băng ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Doanh nói: “Người nói là sự thật.”

Ngọc Doanh bị Bàn Lạc Băng nắm lấy đến đau tay, móng tay của nàng ta khấp sâu trên cánh tay của Ngọc Doanh, lưu lại ấn ký màu đỏ hồng.

Ngọc Doanh nói: “Đây là tự nhiên, nhị tiểu thư lo lắng đoạt lấy danh tiếng của đại tiểu thư. Đang suy nghĩ đó. Việc này Tử Quyên nha hoàn của nhị tiểu thư chính miệng nói không sai được.”

Bàn Lạc Băng nhìn về phía tam phu nhân nói: “Nương, mặc kệ con cũng muốn thử một chút, có lẽ người Tấn vương yêu là con. Hấn không muốn cưới đại tỷ.”

Tam phu nhân cau mày nói: “Con cần phải hiểu rõ, cha con nhất định sẽ không đồng ý.”

Bàn Lạc Băng siết nắm tay đạo: “Đừng cho phụ thân biết, Bàn Lạc Vũ làm ra chuyện đòi bại phong tục, phụ thân cũng không có trừng phạt nàng ta, biết là Nghi quý Phi mẫu thân của Tấn vương xuất thân không thấp kém, nếu như sau này Tấn vương đăng cơ, Bàn Lạc Vũ kia sẽ làm hoàng hậu, mẫu thân. Người cảm thấy đại tỷ sẽ bỏ qua cho con sao? Con đã hại chết nghiệt chủng của tỷ ấy à.”

Tam phu nhân suy nghĩ một chút nói: “Con phải chờ, viết kinh thư của con cho xong đi, việc này cứ để ta lo. Nương sẽ đi Lạc Tuyết các, con yên tâm, nương nhất định chuẩn bị giúp con.”

Bà Lạc Băng lúc này mới nín khóc mỉm cười, kéo tay tam phu nhân làm nũng: “Mẫu thân. Người yên tâm. Con nhất định sẽ không để cho đại tỷ dễ chịu, con sẽ không để cho tỷ ấy khi dễ ngài, sau này ủy khuất này nọ sẽ không để cho mẫu thân phải chịu.”

Tam phu nhân an ủi vỗ vỗ tay nàng.

Xoay người mang theo Tiểu Ngọc hướng Lạc Tuyết các đi đến.

Lạc Tuyết các

Bà Lạc Tuyết mới từ lò luyện được ra, cầm một ít xấp vải màu hồng gấp ra, đặt ở trong khay, tự mình đi tới Lạc Tuyết các đặt ở trong phòng, rồi đem một ít chỉ thêu vàng óng như tơ đặt trên xấp vải. Thoạt nhìn xấp vải càng thêm quý phái, đừng coi thường sợi chỉ tơ vàng này nọ. Bọn chúng đều được ngâm qua nước thuốc, tác dụng của thuốc này càng làm cho người ta hao mòn xương cốt.

Bà Lạc Tuyết vừa mới bắt đầu thêu, bên ngoài nha hoàn nói: “Nhị tiểu thư, tam phu nhân tới, tiểu thư có gặp không ạ?”

Bà Lạc Tuyết buông xuống châm thêu nói: “Mau mời tam di nương tiến vào.”

Tam di nương cười nói: “Tuyết nhi đang làm cái gì vậy, khí trời tốt như vậy sao không đi ngắm hoa, Lạc Tuyết các này của Tuyết nhi thực sự là rất đẹp, di nương thật sự hâm mộ rồi.”

Bà Lạc Tuyết đáp lễ nói: “Không biết di nương hôm nay lại rảnh rỗi đến thăm, hôm nay khi trời thật tốt, di nương mau ngồi xuống đi, bây giờ di nương đang có thai, Tuyết nhi không dám chậm trễ di nương.”

Tam phu nhân cười ngồi ở trên ghế, nhìn tấm vải trên bàn thêu: “Nha, Tuyết nhi đang làm cái gì đấy.”

Tam phu nhân cầm xấp vải lên vuốt, xúc cảm phương hoàng lửa độc hữu ôn nhuận, làm cho tam phu nhân yêu thích nói: “Phương hoàng lửa này xứng đáng là xấp vải quý nhất, mịn màng phẳng tinh, trơn mềm. Thật là làm cho người ta yêu thích không buông tay, cũng chính là đại công tử thật có lòng, dụng tâm mới làm ra được xấp vải.”

Bà Lạc Tuyết chỉ cười không đáp lại.

Tam phu nhân đạo: “Tuyết nhi, nghe nói con đem xấp vải này đưa cho đại tiểu thư?”

Bà Lạc Tuyết đạo: “Tam di nương làm sao biết, dù sao cũng chỉ một xấp vải, đại tỷ thành thân, Tuyết nhi không biết tặng cái gì cho tỷ tỷ, bất quá chỉ chút tâm ý mà thôi, không tính là cái gì. Tỷ tỷ gả chính là làm Tấn vương phi, nghe nhị di nương nói bệ hạ có ý định muốn đem vị trí thái tử phân cho Tấn vương, đến lúc đó tỷ tỷ sẽ là thái tử phi, nếu không chừng sau này, đại tỷ còn có thể làm hoàng hậu nữa ấy chứ.”

Ánh mắt của Tam phu nhân thâm trầm, lại cười nói: “Tuyết nhi nói đúng, đại tiểu thư thật sự là tốt số, Tấn vương phi, vị trí đó có cầu cũng không cầu được.”

“Ai nói không phải đâu? Chỉ là đáng tiếc.” Bà Lạc Tuyết nói

Tam Phu nhân cau mày nói: “Tuyết nhi, làm sao vậy, sao lại đáng tiếc?”

Bà Lạc Tuyết muốn nói lại thôi: “Ôi, việc này vốn không tới phiên Tuyết nhi nói, chỉ thấy vì tam muội không đáng mà thôi.”

Tam phu nhân nhíu mày: “Liên quan gì đến chuyện của Băng nhi chứ?”

Về mặt Bà Lạc Tuyết thành thật: “Tấn vương có ý với Băng nhi muội muội, việc này con cũng biết, vốn cho là, Tấn vương phi nhất định là của muội muội, thực sự tạo hóa trêu người, thực sự đáng tiếc.”

“Có lẽ việc này nếu van cầu lão gia vẫn còn có biện pháp.” Tam phu nhân thăm dò nói: “Băng nhi cũng có ý với Tấn vương, nàng cũng không quan tâm địa vị làm thiếp hay không?”

“Nga? Băng nhi muội muội thật sự có ý như vậy?” Bà Lạc Tuyết hỏi.

“Việc này là tự nhiên.” Tam phu nhân đạo.

Bàng Lạc Tuyết nhú mày: “Nghe giọng điệu của phụ thân, dù cho Tấn vương có ý định với Băng nhi muội muội, phụ thân cũng sẽ không đồng ý, dù sao tỷ tỷ cũng là chính vương phi.”

Tam phu nhân thở dài nói: “Ai nói không phải đâu.” Nói xong thể hiện vẻ mặt cô đơn.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Phụ thân mặc dù không hài lòng hành vi của tỷ tỷ, thế nhưng dù sao tỷ tỷ bây giờ cũng đã ngồi ổn làm Tấn vương phi, tỷ tỷ tiền trăm hậu tấu, phụ thân cũng chỉ có thể đồng ý, dù sao tỷ tỷ cũng là nữ nhi của phụ thân.”

Ánh mắt của tam phu nhân sáng ngời, nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Việc này, thật khó có thể nói.”

Bàng Lạc Tuyết thản nhiên nói: “Không biết di nương hôm nay đến đây có chuyện gì? Không phải là đến oán trách Tuyết nhi về việc nhà đó chứ.”

Tam phu nhân có thâm ý nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết.

94. Chương 94: Quỷ Kế

Edit : Sóc Là Ta – diễn đàn Lê Quý Đôn

Bàng Lạc Tuyết nhìn ánh mắt Tam phu nhân thì biết, nhất định Bàng Lạc Băng đang động lòng .

Bàng Lạc Tuyết xe chỉ luân kim, cầm kim tuyến châm một đường, chỉ chốc lát màu hồng được đính phía trên màu vàng kim lấp lánh rực rỡ.

Truyện chỉ có trên “die%nda\$Lq&D”

Tam phu nhân nói: “Tuyết nhi thuê cho ai?”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Cái này Tuyết nhi thuê cho chính mình , cái này vốn là tặng cho tỷ tỷ xuất giá còn dư lại , di nương cũng biết, đây là phượng hoàng rất đắt tiền , cho nên, Tuyết nhi muốn lợi dụng cơ hội này, nhân lúc tỷ tỷ thành thân, lấy phượng hoàng hỏa, thuê lên một chút kim tuyến, làm thành một cái váy mới, cũng là để tham dự hôn lễ của tỷ tỷ.”

Tam phu nhân nói: “Di nương có một cuộn vải Vân Nam, ta cảm thấy màu tím nhạt đó thích hợp với Tuyết nhi hơn, cái này đẹp không thua gì với các đại tiểu thư danh tiếng .”

Bàng Lạc Tuyết để cây châm xuống và nói: “Vậy để đó đi, dù gì di nương nói cũng đúng.”

Tam phu nhân cau mày nói: “Băng nhi cũng muốn có một bộ váy hồng như vậy, người cũng biết lão phu nhân không muốn để thứ xuất nữ nhi mặc váy sắc hồng như vậy, cho nên” tam di nương về mặt khó xử

Bàng Lạc Tuyết đem vải xếp lại đẩy tới tam phu nhân trước mặt nói: “Chẳng qua chỉ là một cuộn vải phượng hoàng, di nương cảm thấy nếu Băng nhi thích thì cứ lấy về cho Băng nhi đi, tiện thể cũng giải quyết mâu thuẫn với Tuyết nhi, đây cũng là việc tốt, lão phu nhân chẳng qua là có ý kết đôi mà thôi, ngày đại hỉ mặc cái này, chắc hẳn lão phu nhân cũng sẽ không chú ý .”

Tam phu nhân không ngờ, nhị tiểu thư lại ăn nói có tình có lý đến vậy, liền nói ngay: “Nhị tiểu thư thực sự rất ngay thẳng, di nương cũng không thể lấy không đồ của con, chỉ bằng ta sẽ sai Tiểu Ngọc đem vải Vân Nam tới cho nhị tiểu thư. Cái đó để ở chỗ ta thật là lãng phí.”

Nhị phu nhân sai Tử Quyên đến, nói: “Nhị tiểu thư, Tấn vương phủ phái người qua đây . Lão gia nói tiểu thư đi tiếp đãi khách.”

Bàng Lạc Tuyết biết, Bàng Lạc Vũ và Bàng Lạc Băng bị cấm túc (ý là không được ra khỏi phòng ý), nên giờ chỉ có mình nàng tiếp khách , nghĩ vận mệnh của hắn đã bị dính trong thánh chỉ: “Tam phu nhân, Tấn vương đến cùng phụ thân làm mai mối , Tuyết nhi cũng nên đi xem.”

Tam phu nhân nói: “Ta ra ngoài cũng khá lâu, cũng tới lúc uống thuốc rồi. Vậy ta không quấy rầy các con nữa.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Di nương đi thông thả.”

Tam phu nhân nhìn Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc biết ý đưa vải giao cho nha đầu bên cạnh, xa xa chạy phía sau Bàng Lạc Tuyết.

Tử Quyên nói: “Tiểu thư. Có người theo dõi.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Ta biết rồi, người xem chừng nàng ta.”

Trong đại sảnh

Bàng quốc công ngồi nghiêm chỉnh, nhị phu nhân đứng bên cạnh, mặt mày tươi cười hơn hở, Tấn vương mang theo rất nhiều vàng bạc châu báu đứng ở một bên.

Bàng Lạc Tuyết đi vào hành lễ nói: “Bái kiến phụ thân. Tấn vương điện hạ.”

Bàng quốc công nói: “Tuyệt nhi. Con đã đến rồi.”

Tam di nương cũng nói: “Nhị tiểu thư tới, hôm nay Tấn vương đến để đặt sính lễ.”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt một cái, mỉm cười nhìn Tấn vương nói: “Vương gia, sính lễ thực sự không nhỏ”

Tấn vương hành lễ nói: “Nhị tiểu thư đừng khách khí, đây là việc bản vương phải làm, dù sao ta đã làm tổn thương đại tiểu thư nhiều, trong lòng bản vương cũng cảm thấy áy náy, đây chỉ là tâm ý của bản vương.”

Sao Tấn vương không muốn giết chết Bàng Lạc Vũ chứ, chỉ là mọi người đều biết chuyện ngày hôm qua, hoàng đế cho gọi hần tiến cung khiển trách một trận. Cuối cùng hoàng hậu và Nghi quý phi ra mặt, hần mới bị trừng phạt nhẹ.

Nghi quý phi cũng chán ghét Bàng Lạc Vũ. Một tiểu thư bình thường, vậy mà lại làm ra loại chuyện này, Nghi quý phi cho rằng nhất định là Bàng Lạc Vũ không cam lòng quyến rũ con trai của bà, mới làm hại Tấn vương, khiến nó đem sính lễ tới hỏi cưới nàng, chỉ nói tới cái lợi trước mắt, hạng thứ nữ này làm thế nào có thể sánh bằng một người có địa vị cao như Bàng Lạc Tuyết, chứ chưa nói tới việc được Bàng quốc công ủng hộ. Nhất là khi tiện nhân Ngọc quý phi chết đi, chưa nói tới việc được Vương gia ủng hộ, vương gia chỉ còn có đại nữ nhi và một người thiếp Bàng quốc công, nhưng thiếp thì có ảnh hưởng gì đâu. Chỉ là phóng lao phải theo lao, Tấn vương còn muốn lấy Bàng Lạc Vũ. Thực sự làm bà tức chết.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Tấn vương kinh ngạc, trong lòng thật cao hứng, đi tới bên cạnh Bàng quốc công đối diện Tấn vương nói: “Tâm ý Vương gia, tỷ tỷ ta nhất định có thể cảm thụ được.”

Mặc dù Bàng quốc công không hài lòng với cách làm của Bàng Lạc Vũ, nhưng hần cũng không coi trọng Tấn vương, một hoàng tử có dã tâm quá lớn, đối với Đông Tấn quốc thật sự là không tốt cho lắm. Nhưng Bàng quốc công vẫn nói: “Chuyện này lão phu đã biết, dù gì gạo cũng đã nấu thành cơm, lão phu cũng không có gì để nói, Bàng Lạc Vũ dù sao cũng là người Bàng gia, mà nàng cũng chưa có thụ hình phạt trước, cho nên các người không được gặp nhau.”

Tấn vương cũng không muốn gặp Bàng Lạc Vũ, vội vàng nói: “Tất cả đều nghe quốc công gia.”

Bàng Lạc Tuyết xinh đẹp nhìn Tấn vương nói: “Vương gia nên thay đổi cách xưng hô, nên gọi là phụ thân quốc công.”

Tấn vương nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Bàng Lạc Tuyết tươi cười, đột nhiên trong nháy mắt có tia dao động, giống như hôm nay người hần cầu hôn chính là Bàng Lạc Tuyết.

Tấn vương cười với Bàng quốc công, hành lễ nói: “Bái kiến nhạc phụ đại nhân.”

Bàng quốc công gật gù đầu, nhìn sắc mặt Tấn vương khá hơn một chút.

Nhị phu nhân đang cảm thấy hứng khởi, chuyện này như một kết cục đã định, con gái của bà sẽ trở thành vương phi.

Nhị phu nhân hỏi: “Không biết Nghi quý phi đã chọn ngày chưa? Việc này không thể qua loa được.”

Tấn vương nói: “Tháng tới là ngày tứ quốc săn bắn, phụ vương muốn chờ tứ quốc săn bắn xong sẽ cử hành hôn lễ, cũng là để đại tiểu thư điều dưỡng thân thể nhiều hơn, dù sao Vũ nhi cũng đang sinh non, bản vương cũng rất lo lắng, mẫu phi cho người mang nhân sâm ngàn năm và Thiên Sơn tuyết liên ban cho Vũ nhi, mong đợi nàng sớm ngày hồi phục.”

Nhị phu nhân gật gật đầu, tứ quốc săn bắn, bốn năm cử hành một lần, mặc dù mang tiếng đi săn bắn, nhưng thực chất là tứ quốc giao lưu để tìm nhân tài, tứ quốc vừa săn bắn vừa tìm anh tài, nhưng trọng yếu hơn là thắng lợi quốc gia trong cuộc tứ quốc săn bắn là nhận được tam quốc mậu dịch thông quan mặt thu nhập từ thuế chính sách Kim Phượng, có thể có trong tay tín vật hộp ngọc long, là biểu tượng cho tam quốc khác, đây là khối thịt béo bở mà quốc gia nào cũng muốn có.

Nhị phu nhân cười nói: Đây là lẽ dĩ nhiên, quốc gia đại sự quan trọng, quốc gia đại sự quan trọng.”

“Nghĩ quý phi nói nếu quốc công gia có đề nghị gì. Tiểu tể nhất định phải tuân theo ý của nhạc phụ đại nhân.” Tấn vương nói.

Bàng quốc công nói: “Hôn sự này đã được bề hạ cho phép, hoàng hậu nương nương cũng rất quan tâm. Hôm qua hoàng hậu phái người truyền nếu là chuyện tốt thì hãy sớm định ngày, tháng sau là tứ quốc săn bắn, săn bắn cũng chậm mất một tháng. Ngày mai các quốc gia sứ thần sẽ kéo tới Đông Tấn, chắc hẳn vương gia cũng bận rộn, kết thúc cuộc tứ quốc săn bắn chính là ngày lành, nhân lúc tứ quốc sứ thần còn ở lại, sẽ tổ chức hôn sự cho Tấn vương và tiểu nữ, cho nên ta định sẽ tổ chức ngày đó, ý các người như thế nào?”

Tấn vương không biết hoàng hậu vì sao lại quan tâm đến việc này, thánh chỉ thì phải tuân theo. Hắn đang tìm cách, khiến Bàng Lạc Vũ trong cuộc săn bắn chết đi, như vậy hắn mới có cơ hội. Nhếch miệng một nụ cười lạnh, ngẩng đầu lên lại thay đổi thành một khuôn mặt tươi cười nói: “Mẫu hậu suy nghĩ thật thấu đáo, ngày ấy nhất định là ngày tốt, vậy mẫu hậu đã nói như thế. Vậy định ngày đó đi.”

Bàng Lạc Tuyết trầm nghĩ. Quả nhiên hoàng hậu sẽ không ngồi yên, hiện tại hoàng hậu có thai, hoàng thượng lại không chịu nghe bà. Tấn vương và Nghi quý phi đang có chủ ý gì, nàng cũng không rõ lắm, hoàng hậu nương nương này cũng không đơn giản để cho người ta lừa gạt đâu.

Bên này vài người trò chuyện với nhau thật vui, cũng cảm thấy chuyện hôn sự này làm cho mọi người hài lòng.

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt Tấn vương có ý cười trong đáy mắt, sợ là hắn hiện tại cũng không để tâm đến Bàng Lạc Vũ.

Bàng quốc công nói mấy câu, thì muốn đi xử lý công vụ. Hôn sự này vốn do đại phu nhân chuẩn bị, nhưng đại phu nhân đi lễ Phật. Sợ là mấy ngày nữa mới đến. Nhị phu nhân liền muốn giúp đem đồ vào kho.

Tự nhiên Bàng Lạc Tuyết chỉ còn cách ngồi tiếp chuyện với Tấn vương điện hạ.

Dọc theo đường đi ai cũng không nói gì, lúc đi tới hoa viên, Tấn vương xoay người nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhị tiểu thư, tiểu vương có một chuyện không rõ, mong rằng nhị tiểu thư có thể giải thích nghi hoặc này cho tại hạ.”

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày nói: “Ừm? Không biết Tấn vương điện hạ có gì nghi hoặc cần Tuyết nhi giúp?”

Xem truyện*truyencuaDd&LQd^*

Tấn vương nói: “Việc này cũng chỉ có nhị tiểu thư giải được.”

“Tấn vương điện hạ cứ nói, thần thiếp biết thì nhất định sẽ nói, nói hết.” Bàng Lạc Tuyết nhìn tiểu nha hoàn ở phía sau bụi hoa.

Tấn vương nói: “Nhị tiểu thư có thể nói cho ta biết không, bản vương đã đắc tội với nhị tiểu thư khi nào mà nhị tiểu thư ghét bản vương như thế?”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Tấn vương thần nhiên nói: “Vương gia nghĩ quá nhiều, Tuyết nhi chưa bao giờ ghét Tấn vương điện hạ.”

“Nàng nói dối, ánh mắt của nàng nói cho ta biết, nàng rất ghét ta.” Tấn vương nhìn chăm chăm Bàn Lạc Tuyết nói.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Ta biết Tấn vương điện hạ thích tỷ tỷ, người cũng đã trở thành tỷ phu của ta, Tuyết nhi cũng chưa từng có ý nghĩ không an phận như thế.”

“Người cũng biết, ta không yêu Bàn Lạc Vũ, tất cả đều là nàng ấy hạ được ta mà tạo ra có sự này, người có biết tâm ý của ta không?” về mặt Tấn vương vô cùng đau đớn.

Bàn Lạc Tuyết ngắt lời nói: “Tấn vương điện hạ, Tuyết nhi biết tâm ý của người, người thích muội muội của ta Bàn Lạc Băng, Băng nhi hồn nhiên, ngây thơ, Tấn vương thấy nàng mà động lòng.” Bàn Lạc Tuyết cố ý nói lớn tiếng.

Từ Quyên nghe thấy, nhìn ánh mắt Bàn Lạc Tuyết, chạy về phía Tiểu Ngọc trong rừng, nàng đã nghe thấy điểm chính yếu, quả nhiên Tấn vương điện hạ thích tam tiểu thư, đúng là đại tiểu thư hạ được với Tấn vương điện hạ.

Tấn vương nắm được vai Bàn Lạc Tuyết, ánh mắt của hắn nói: “Không, không phải, không phải vậy Tuyết nhi, ta yêu nàng, ta yêu nàng, ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã bắt đầu yêu nàng. Nàng không biết, ở bên hồ nhìn thấy nàng lần đầu tiên, ta liền để ý đến nàng, trong lòng ta, mỗi khi nàng cười, làm trái tim ta rung động.”

Bàn Lạc Tuyết nhàn nhạt nhìn bộ dáng điên cuồng của Tấn vương, đẩy hắn ra, nói: “Vương gia nói những lời này còn có ý nghĩa sao? Giờ Ngài muốn nhanh chóng kết hôn cùng tỷ tỷ của ta.”

Tấn vương vội vàng nói: “Chỉ cần nàng nguyện ý, ta sẽ hưu nàng ta kết hôn với nàng, hoặc là làm cho nàng ta chết trong âm thầm, sẽ không ai hoài nghi.”

Bàn Lạc Tuyết chỉ cảm thấy trái tim băng giá, đây chính là nam nhân của nàng kiếp trước, một người máu lạnh như vậy, Bàn Lạc Tuyết cười lạnh nói: “Sao? Chết trong âm thầm?”

Tấn vương nói: “Tháng sau chính là ngày tứ quốc săn thú, ta có thể.”

“Đủ rồi! Vương gia, tỷ tỷ vì người cam nguyện trao thân cho người, người chính là làm như vậy với nàng, lại đối xử với ta giống như vậy sao?” Bàn Lạc Tuyết cười nói

Tấn vương nhíu mày, vừa định biện giải đôi câu

Bàn Lạc Tuyết không cho hắn cơ hội, đến gần hắn nói: “Bất quá vương gia có một việc nói không sai, ta chính là ghét người, từ lần đầu tiên ta thấy người, ta vô cùng ghét người, cho nên, người cách ta xa một chút, đừng để cho ta thấy người, Tấn vương điện hạ, cửa lộ ở phía trước, vương gia, ta rất bận, thứ cho không tiễn xa được!” Nói xong xoay người rời đi

Tấn vương nhìn bóng lưng của Bàn Lạc Tuyết, hung hăng đánh vào nhánh cây bên cạnh, cành cây bị gãy nghe “rắc” một tiếng, tốt lắm, rất tốt, Bàn Lạc Tuyết, ta cứ như vậy để cho nàng ghê tởm ta sao, ta cho nàng biết, ta nhất định sẽ lấy được nàng. Trong lòng Tấn vương nghĩ xong liền xoay người rời khỏi phủ Bàn quốc công.

95. Chương 95: Du Hồ.

Mỗi hôn sự này của Tấn vương cùng Đại tiểu thư Bàn gia này cũng không phải có ai muốn chúc mừng Bàn Lạc Vũ, chẳng qua là chuyện phỉếm để tán ngẫu sau khi ăn xong ở Đông Tấn quốc lại tặng thêm một mà thôi. Bàn Lạc Vũ nằm trên giường biết rằng danh tiếng của mình sẽ không được tốt, lại không nghĩ tới tiếng xấu lại lan xa như vậy, cả Đông Tấn quốc đều biết Đại tiểu thư Bàn Quốc công phủ vì vị trí Tấn vương phi, chưa lấy chồng đã mang thai, có thể là do ông trời không phù hộ, đứa bé này lại bị sảy mất như vậy.

Những chuyện nhảm đồn đãi như vậy cứ bay đầy trời, trên mặt Bàng Quốc công cũng giống như cái nồi đen kịt, cả ngày cũng không cho Nhị phu nhân sắc mặt tốt, chớ nói chi đến Bàng Lạc Vũ, kể từ khi Bàng Lạc Vũ ngã bệnh, thăm cũng không đi thăm một lần, Nhị phu nhân dù gấp gáp cũng không có một chút biện pháp.

Nhất là Hầu phu nhân của Vương gia cũng chính là mẫu thân của Nhị phu nhân, càng gọi Nhị phu nhân đến mà giận dữ mắng cho một trận. Theo ý của bà, Bàng Lạc Vũ tốt nhất là nên gả cho Nam Cung tướng quân, không nghĩ tới giờ lại gả cho Tấn vương, lại dùng cách để lại tiếng xấu này, khiến cho bà ta lúc nói chuyện trước mặt Hầu gia lại cảm thấy không có phân lượng.

Chuyện này ván đã đóng thuyền, cứ như vậy, yên tĩnh mấy ngày, tú nương đến Bàng Quốc công phủ thăm giá y cho Bàng Lạc Vũ, Tam phu nhân bên kia lấy đi một nửa vải vóc, may quần áo cho Bàng Lạc Bằng.

Cả Đông Tần quốc, rồi rảnh nhất chính là Bàng Lạc Tuyết, lúc này nàng mang theo Liên Diệp cùng Liên Ngẫu, ngồi trên thuyền hoa riêng của Thúy Vi Lâu, thanh thần dạo chơi trong hồ, tay cầm một cây quạt tròn, biếng nhác nằm trên lan can thuyền hoa nhìn sóng biếc nhộn nhạo.

Tứ hoàng tử, à, không, Tiểu Tứ tử nằm bên cạnh nàng. Thân thể nhỏ bé bưng một chén anh đào màu hồng, đi tới bên người Bàng Lạc Tuyết yếu ớt nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ăn anh đào đi.”

Bàng Lạc Tuyết hồi thần, ôm tiểu tử lên trên đầu gối của nàng, hôn mạnh một cái, khuôn mặt mập mạp của Tiểu Tứ tử ngay lập tức chữa khỏi tâm tình âm u của Bàng Lạc Tuyết.

Dưới sự yêu thương của mọi người. Tên tiểu tử này rốt cuộc cũng đã chịu mở miệng nói chuyện. Nhất là Thích Dao đặc biệt chịu đựng hắn, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu quản lý quán ăn chỉ cần có thứ gì tốt đều nghĩ đến tiểu tử này đầu tiên, vốn là một tiểu tử rất mập mạp giờ lại càng tròn thêm.

Bàng Lạc Tuyết há miệng ăn quả anh đào mà cánh tay ngăn ngừa của hắn dứt tới. Quả nhiên là vừa chua vừa ngọt ngon miệng, Bàng Lạc Tuyết ngửi mùi sữa trên người của hắn, nhìn hai người Liên Diệp cùng Liên Ngẫu bận rộn làm sổ sách, lại thấy hai người cực kỳ nghiêm túc.

Thích Dao phe phẩy quạt. Cầm một quả anh đào trong tay của tên tiểu gia hỏa, nhéo thịt trên khuôn mặt nhỏ nhắn mà nói: “Được lắm tên tiểu bại hoại nhà ngươi. Ta vừa mới rửa anh đào xong, quay mặt đi một lát liền bị ngươi ôm đi mất.”

Tiểu Tứ tử vừa cầm một quả anh đào dứt vào miệng Thích Dao, vừa cười khanh khách.

Có thể thấy được tình cảm giữa hai người thật sự rất tốt.

Thích Dao ôm lấy Tiểu Tứ tử giang tay ra với nang. Theo thói quen vỗ vỗ cái mông nhỏ của hắn, nói với Bàng Lạc Tuyết: “Không biết Trường Nhạc công chúa bảo chúng ta tới đây làm cái gì.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhìn tình hình hẳn là chuyện săn bắn của tứ quốc đây.”

Thích Dao nhú mày, Tiểu Tứ tử chờ đúng thời cơ lại bỏ một quả vào trong miệng nàng. Bàng Lạc Tuyết cầm cái chén trong ngực của hắn ra, sự chú ý của Tiểu Tứ tử lập tức bị Bàng Lạc Tuyết thu hút, mở to hai mắt dùng vẻ mặt khẩn cầu nhìn Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết cũng bị nhìn đến tan chảy, Thích Dao nói: “Ngươi xem người kia, thật vất vả mới có thể khiến Tiểu Tứ tử trở lại như thường, ngươi còn giành anh đào của chúng ta, phải biết, đây đều là do Liên Diệp cùng Liên Ngẫu tự mình hái cho hắn đấy.”

Bàng Lạc Tuyết nghe được vậy nhìn Liên Diệp cùng Liên Ngẫu bên cạnh. Đột nhiên có một chút áy náy dâng lên, rốt cuộc cũng hiểu tại sao mình lại nhân nhả như vậy, hai nha đầu này đều bận rộn không nghĩ, mình lại thường xuyên trộm được nửa ngày sống kiếp phù du nhân nhạ.

Tiểu Tứ tử bò xuống từ trên người Thích Dao, thừa dịp Bàng Lạc Tuyết ngăn người chộp lấy cái chén anh đào dùng bấp chân ngăn ngừa chạy đến chỗ hai người hô: “Liên Diệp tỷ tỷ, Liên Ngẫu tỷ tỷ, các người cũng ăn anh đào đi, rất ngọt.”

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu là song sinh, dáng dấp giống nhau như đúc, nhìn kỹ cũng không thể phân biệt được, bất quá nơi mi tâm của Liên Diệp lại có một nốt ruồi chu sa màu đỏ, Tiểu Tứ tử ngay cả nhìn cũng

không nhìn liếc mắt một cái liền có thể phân biệt được, có thể thấy được khả năng quan sát của đứa nhỏ này rất nhạy bén.

Liên Diệc cùng Liên Ngẫu cười híp mắt nhận lấy anh đào trong tay Tiểu Tứ tử, bỏ vào miệng, ngọt như ăn mật.

Bàng Lạc Tuyết cùng Thích Dao liếc mắt nhìn nhau, đi tới trước mặt hai người nói: “Hôm nay không phải là đi du hồ sao, phong cảnh tốt như vậy, tội gì phải làm khó mình, các người cũng không cần phải xem sổ sách ở đây. Cũng nghỉ ngơi thật tốt vào.”

Liên Diệc ngẩng đầu lên cười nói: “Tỷ tỷ, chúng ta không mệt, huống chi những thứ này đều là sản nghiệp của tỷ tỷ, chúng ta đương nhiên sẽ chú ý, huống chi, sản nghiệp của Thúy Vi lâu càng ngày càng nhiều, gần đây có không ít người đến tìm phiền toái, chẳng qua là có Trường Nhạc công chúa, Lâm công tử cùng Tô công tử ở đó, bọn họ cũng không dám can rở quá mức thôi, gần đây lương nghiệp nhà chúng ta đúng là trời cho còn khiến cho người khác ghen tỵ đỏ mắt đấy.”

Bàng Lạc Tuyết nhún mày nói: “Ồ? Hiện tại ai lại liều mạng dám đắc tội với Thúy Vi Lâu của chúng ta vậy?”

Thích Dao nói: “Tất nhiên là tên luôn đối đầu với chúng ta.”

Bàng Lạc Tuyết cau mày: “Người nói là Tấn vương?”

Thích Dao gật đầu một cái: “Người nên biết, lương nghiệp, muối vẫn luôn được hoàng thất nắm trong tay, Tấn vương vẫn tự mình mở lương điểm riêng.”

“Từ đâu mà người biết được?” Bàng Lạc Tuyết dĩ nhiên là biết, nhưng không biết Thích Dao biết được từ nơi nào.

Thích Dao nói: “Nguyệt Như là tình nhân của lão quản gia Tấn vương phủ, bất quá mấy ngày nay Tấn vương không được như ý, tính khí trở nên rất nóng nảy, quản gia kia chịu không ít khổ cực, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi thế tử của lão quản gia kia hằng ngày đều dùng Tấn vương uy hiếp hấn, Nguyệt Như lại càng làm ít công to, lúc hấn uống rượu say liền đem tất cả sản nghiệp lương thực cùng tên cửa hiệu của hấn nói hết.”

Bàng Lạc Tuyết: “Nơi này gọi là Lương Nguyên phải không?”

Thích Dao gật đầu nói: “Đúng, đúng, đúng, chính là nơi đó.”

Bàng Lạc Tuyết lắc đầu nói: “Lương Nguyên này là lương điểm lớn nhất Đông Tấn quốc của chúng ta, lão bản phía sau này chính là một thủ hạ của Tấn vương, bất quá là hấn chỉ giảng sượng mồm mà thôi, sở dĩ ta mở Thực Vi Thiên, chính là vì muốn chặt đứt đường tài chính của hấn, mấy ngày này phải thu thật nhiều lương thực, bất kể là giá cao đến thế nào.”

Thích Dao nói: “Vì sao vậy? Hiện tại giá cả lương thực vẫn đang ổn định, huống chi lương thực năm nay lại được mùa, vì sao phải thu mua số lượng lớn đây?”

Bàng Lạc Tuyết nắm một quả anh đào nói: “Người chỉ cần để ý đến việc thu mua, tự nhiên sẽ có nhiều chỗ tốt.”

Bên này mấy người ăn anh đào, đột nhiên Thương Dực từ trên trời nhảy xuống. Một thân trang phục màu đen, trên mặt lại nhiều thêm mấy phần cương nghị.

Tiểu Tứ tử vui vẻ chạy tới kêu lên: “Cữu cữu, cữu cữu.”

Trên mặt Thương Dực lộ ra nụ cười, ôm lấy Tiểu Tứ tử vòng qua cổ của mình, Tiểu Tứ tử cao hứng hươ tay múa chân, hai người chơi đùa một lát, mấy nha hoàn bên cạnh Thích Dao vội kéo hấn đi làm bánh ngọt. Hỏi hấn có muốn thử một chút hay không. Tiểu Tứ tử dĩ nhiên là cao hứng, khoan khoái đi theo.

“Thương Dực yết kiến tiểu thư.” Thương Dực hành lễ nói.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi... không cần phải hành lễ. Ta thấy cũng mệt.” Thích Dao nói.

“Vâng.” Thương Dực lại hành lễ một cái.

Thích Dao cùng Bàn Lạc Tuyết liếc nhau một cái. Cũng thấy được bất đắc dĩ trong mắt nhau.

“Hôm nay ngươi tới là có chuyện gì?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

Thương Dục gật đầu một cái nói: “Thuộc hạ nghe theo phân phó của tiểu thư, huấn luyện một nhóm người, bọn họ cũng vô cùng dụng tâm. Hơn nữa ta cũng đã truyền ra tin tức của Huyết Minh, cũng nhận một vài nhiệm vụ.”

Bàn Lạc Tuyết gật đầu nói: “Rất tốt, cứ từ từ tạo danh tiếng. Phải biết Minh Sát là một tổ chức sát thủ đã lâu năm, muốn giành phần sống trong tay bọn hắn cũng không phải là dễ dàng, bất quá ta có lòng tin có thể khiến cho bọn họ hoàn toàn biến mất, thời cơ này cần phải chờ đợi. Ngươi chỉ cần huấn luyện cho bọn họ thật tốt là được.”

“Vâng, tiểu thư, còn có chuyện này...” Thương Dục khó khăn nói.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Có chuyện gì cứ nói đừng ngại.”

“Lần này tứ quốc tham gia săn bắn. Mấy vị quân chủ cũng sẽ đến, nhất là gần đây ta nghe được có người ở Bắc Yên quốc hỏi thăm tin tức của hoàng tử...” Thương Dục nói.

Bàn Lạc Tuyết cười cười nói: “Việc này ngươi cứ yên tâm. Ta sẽ bảo vệ tốt cho hắn, ta cũng chuẩn bị một thứ đồ cho ngươi, mặc dù là lần đầu tiên làm, nhưng cũng rất tốt, ngươi nhìn thử một chút.”

Vừa nói Bàn Lạc Tuyết vừa nhìn Thích Dao một cái, Thích Dao lấy một cái hộp từ trên giường trong phòng ra, bên trong thể nhưng lại là một cái mặt nạ da người.

“Tiểu thư, đây là?” Thương Dục không chắc chắn hỏi.

“Đây là mặt nạ da người, ta tự mình làm. Ngươi thử một chút, mỗi ngày buổi tối gỡ xuống thì ngâm trong nước này là được, không phải ngại.” Bàn Lạc Tuyết nói.

Thương Dục lấy từ trong hộp ra đeo lên mặt, phát hiện nó lại rất vừa vặn, Thích Dao lấy gương ra, phát hiện người trong gương hiện lên lại vô cùng xa lạ, so với Thương Dục trước kia lại nhiều thêm mấy phần nhu hòa, da càng thêm trắng trẻo, mặt mày hòa thuận, không có sự góc cạnh như gương mặt của Thương Dục, cũng thật sự không nhìn ra bản gốc.

Bàn Lạc Tuyết tựa như đang nhìn một món tuyệt tác nghệ thuật nói: “Thế nào, được không?”

Thương Dục gật đầu nói: “Vậy liền đa tạ tiểu thư.”

“Đây là chuyện nhỏ, ngươi cần phải sắp xếp tốt cho người của ngươi, đừng để cho bọn họ nảy sinh xung đột với Minh Sát.”

“Tiểu thư yên tâm.”

“Ngươi đi chơi với Tiểu Tứ tử một lát đi.” Thích Dao nói.

Thương Dục gật đầu một cái đi vào khoang thuyền.

Thích Dao nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Tay nghề của ngươi thật sự là không tệ, lúc nào thì làm cho ta một cái, những lúc ta cải nam trang cũng dễ dàng hơn một chút.”

“Sao ngươi lại nghĩ ta không làm cho ngươi chứ?” Bàn Lạc Tuyết nói.

Thích Dao mỉm cười, Liên Diệp lấy từ trong ngực ra: “Dao tỷ tỷ, tỷ tỷ đã sớm làm cho ngươi rồi, chỉ là vẫn không hài lòng, lại làm lại mấy lần, mới tạo ra cái này.”

Thích Dao vui vẻ nhận lấy từ tay Liên Diệp rồi mở hộp ra, quả nhiên bên trong có một cái mặt nạ da người được làm khéo léo, chẳng qua là cái mặt nạ này lại khiến cho ánh mắt của Thích Dao ề ề, gương mặt này nàng quen thuộc đến mức nào, rõ ràng là phụ thân đã bị sát hại của nàng, chẳng qua đây là dáng vẻ của hắn lúc còn trẻ mà thôi.

Bàn Lạc Tuyết nhìn bộ dạng của Thích Dao: “Tuy ta chưa bao giờ thấy mặt tướng quân, bất quá hôm qua Dự vương đưa bức họa chân dung của hắn cho ta xem, ta nghĩ rồi sửa lại, hi vọng Dao nhi tỷ sẽ thích.”

Thích Dao ôm Bàn Lạc Tuyết nghẹn ngào nói: “Tuyệt nhi, cảm ơn người, cảm ơn người.” Bàn Lạc Tuyết vỗ vỗ lưng Thích Dao.

Bàn Lạc Tuyết biết Thích tướng quân vẫn là tâm bệnh trong lòng Thích Dao, bất quá bệnh nếu để quá lâu sẽ lưu lại di chứng, đây là điều Bàn Lạc Tuyết không muốn thấy, vì thế Bàn Lạc Tuyết quyết định muốn giúp Thích Dao tiến Tần vương lên đường trước thời hạn.

96. Chương 96: Tuyển Chọn Nhân Tài

Liên Diệc thấy Trường Nhạc công chúa như đang đi về hướng bên này, Trường Nhạc công chúa một thân cung trang màu lam nhạt, trên váy thêu nhiều cánh hoa anh đào nhỏ. Trên đầu là một cây trâm Bích Ngọc linh lung, rũ xuống là một chuỗi hạt Lưu Tô màu bạc. Trên mặt trang điểm một lớp phấn mỏng, được nha hoàn đỡ đang nhìn về hướng này.

Bàn Lạc Tuyết tinh tế nhìn thấy một vị công tử tuần tú cao ngất đứng bên cạnh Trường Nhạc công chúa, chính là đại ca Bàn Sách, hai người đứng chung một chỗ, đúng là trai tài gái sắc.

Bàn Lạc Tuyết nheo mắt lại nhìn về phía hai người, quả nhiên trong nháy mắt hai người đỏ mặt, nhất là mặt Trường Nhạc công chúa hồng như một quả anh đào chín mọng, khiến cho người ta không nhìn được mà đi hái.

Thích Dao cùng Bàn Lạc Tuyết nghe được tiếng chạy bộ bạch bạch thì xoay người, nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Tứ tử đầy bột mì ôm một đĩa xoay có bảy đến tám cái bánh ngọt chạy tới, Thương Dục đi theo phía sau của hắn.

Thích Dao xoay người ôm lấy hắn, cầm khăn lau khuôn mặt nhỏ nhắn, hai má mềm mại cực kì giống quả anh đào, Thích Dao không nhìn được hôn một cái, chọc cho tiểu tử kia cười ha ha không ngừng.

Bàn Sách đỡ Trường Nhạc công chúa đi lên thuyền hoa của Thích Dao nói: “Tên tiểu tử này thật đáng yêu a.”

Thích Dao ôm hắn đưa về phía Trường Nhạc công chúa nói: “Đây là đệ đệ của ta, nữ danh gọi là Tiểu tứ tử.” Vừa nói vừa lắc lư tiểu tử trong lòng với Trường Nhạc công chúa.

Trường Nhạc công chúa chú ý đến một mâm điểm tâm xấu xí đến không thể chịu nổi trong tay Tiểu Tứ tử nói: “Tiểu Tứ tử, đây là người làm sao?”

Tiểu Tứ tử nháy đôi mắt to xinh đẹp nhìn Trường Nhạc công chúa, hai mắt mở lớn, lông mi thật dài như một cây quạt, nhìn Trường Nhạc công chúa gật đầu một cái.

Trường Nhạc công chúa có cảm giác, tâm can tỷ phỉ thẹn của mình cũng bị tên tiểu tử này làm tan chảy. Nhìn Thích Dao nói: “Hắn thật đáng yêu, có thể cho ta ôm không?”

Thích Dao nhìn một chút thấy tiểu tử không cự tuyệt, liền đem hắn đến bên người Trường Nhạc công chúa, Trường Nhạc ôm hắn hôn từng cái, hôn đến mức Bàn Sách cũng có chút ghen, nhìn Trường Nhạc công chúa nói: “Công chúa, người cẩn thận y phục của mình.”

Bàn Sách vừa nói xong câu đó. Toàn bộ nữ nhân trên thuyền đều nhìn hắn chằm chằm. Nheo mắt lại mang theo bộ mặt ghét bỏ.

Bàn Sách ôm ngực: “Chết tiệt, bị bằng hữu của muội muội ghét bỏ. Bị nha hoàn của muội muội ghét bỏ, quan trọng nhất là bị người mình yêu ghét bỏ, thật đau lòng a.”

Trường Nhạc nhìn Bàn Sách nói: “Sách, người nhìn xem, hắn thật đáng yêu a.”

Bàn Sách nhìn tình thương của mẹ bộc phát trên mặt của Trường Nhạc công chúa, trong nháy mắt bị hấp dẫn, mù quáng gật đầu nói: “Thật khả ái, thật đáng yêu.”

Chẳng qua là Bàng Sách nhìn mặt Trường Nhạc công chúa mà nói là đáng yêu, Trường Nhạc chỉ lo dụ dỗ tiểu tử trong ngực, không có thời gian nhìn hấn. Nếu không sẽ lại đỏ mặt.

Bàng Lạc Tuyết đi tới bên cạnh đại ca của mình, đưa tay nhỏ bé ra, nhéo chút thịt của Bàng Sách. Vặn thật mạnh, Bàng Sách bị nàng nhéo đến đau, nhe răng trợn mắt. Nhìn muội tử của mình, trên mặt ngưỡng ngưỡng nói: “Tuyết Nhi, sao ngươi lại nhéo ta. Càng ngày càng bạo lực, cẩn thận không ai thêm lấy đấy.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Sách nói: “Ta còn chưa hỏi huynh, sao huynh lại ở chỗ này.”

Trường Nhạc công chúa hồi thần, lưu luyến giao Tiểu Tứ tử cho nha hoàn bên cạnh Thích Dao: “Là ta mời Bàng công tử tới.”

Bàng Sách gật đầu một cái, hấn còn tưởng rằng Trường Nhạc chỉ mời hấn, không nghĩ tới, còn mời cả muội tử của mình, thật là thất sách a.

Nguyên nhân là như vậy, cuộc săn bắn sắp của bốn nước sắp đến, đây là ngày quan trọng, nhân tài đối với tứ quốc mà nói là quan trọng nhất, vì thế hoàng đế liền giao nhiệm vụ lựa chọn nhân tài này cho hoàng đệ ruột của mình là Vinh Thân vương, Vinh Thân Vương về đến nhà có thể nói là mặt co mày cau, Trường Nhạc công chúa thấy phụ vương mình cả ngày trà không nhó cơm không nghĩ, gầy đi rất nhiều, không thể làm gì khác hơn là hỏi: “Phụ vương, ngài làm sao vậy.”

Vinh Thân Vương nhìn nữ nhi xinh đẹp ngày càng trở mã của mình nói: “Hoàng thượng giao cho ta nhiệm vụ chọn lựa nhân tài từ cuộc thi săn bắn của tứ quốc, ta đây không phải là đang vừa mừng vừa sợ sao.”

Trường Nhạc công chúa nói: “Tứ quốc săn bắn nhưng là đại sự, lần này cử hành ở Đông Tần quốc, hoàng thượng đặc biệt coi trọng, giao việc này cho phụ vương cũng là hi vọng có thể chọn lựa nhiều nhân tài hơn, Dự vương cùng Tấn vương đều là nhân trung long phượng, Dự vương biểu ca là con ruột của Hoàng hậu nương nương, hoài bão to lớn cũng chiếm một dang ngạch, mẫu thân của Tấn vương là Nghi quý phi, , tự thân diện hạ cũng rất nổi bật, cũng có thể chiếm một danh ngạch, nói tới Nam Cung tướng quân Nam Cung gia cũng là một tài tử nổi danh, có thể chiếm một.” Trường Nhạc công chúa phân tích nói.

Vinh Thân Vương gật đầu một cái: “Mấy người này đều rất tốt.”

Trường Nhạc gật đầu một cái nói tiếp: “Công tử Tô gia Tô Ấp, người này mặc dù mặt ngoài thoát nhìn cà lơ phất phơ, nhưng hấn cũng là một người rất có tiếng tăm, có thể chiếm một danh ngạch, vả lại bạn tốt của hấn Lâm Thanh, cũng là con của Lâm học sĩ, có thể tính làm một, còn có Bàng Sách công tử của Bàng Quốc công phủ cũng có thể tính là một.” Lúc Trường Nhạc nói đến Bàng Sách mặt lơ đãng đỏ lên.

Vinh Thân Vương nhìn ở trong mắt, kéo tay Trường Nhạc công chúa nói: “Phụ vương cũng nhìn ra người có ý với tên tiểu tử Bàng gia kia, phu nhân Bàng quốc công cũng từng nói qua với phụ thân, phụ thân cũng chỉ cầu có thể gả con đến nhà tốt.”

Trường Nhạc công chúa đỏ mặt nói: “Phụ vương nói cái gì vậy, Trường Nhạc muốn ở cạnh phụ vương.”

Vinh Thân Vương nhìn nữ nhi bên cạnh nói: “Chuyện này ta tự có sắp xếp, tất cả chờ sau cuộc thi săn bắn của tứ quốc rồi hấn nói.”

Trường Nhạc gật gật đầu nói: “Nữ nhi có lòng tin có thể thắng, có thể tham gia một vị trí, Nhị tiểu thư Bàng gia tài ba vô cùng, có thể chiếm một vị trí.”

Vinh Thân Vương vui mừng nhìn Trường Nhạc: “Là Tuyết Quận chúa đó?”

Trường Nhạc gật đầu nói: “Vâng, Nhị tiểu thư này, cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, có thể nói nàng là một nhân tài, hơn nữa nàng rất lương thiện, vẫn luôn giúp đỡ những đứa trẻ nghèo khó kia.”

Vinh Thân Vương nói: “Nha đầu này ta biết, lần trước Hoàng hậu nương nương còn liên tục khen, có thể thấy nữ nhi được phu nhân quốc công dạy dỗ, so với nữ nhi do thiếp thất của Bàng Quốc công sinh ra tốt hơn rất nhiều, Đại tiểu thư đó cũng có thể nói là tiếng xấu lan xa, ta thấy Tam tiểu thư cũng không phải là kẻ chủ tử lương thiện gì.”

Trường Nhạc nói: “Phu nhân Quốc công xuất thân danh môn, tất nhiên về phương diện dạy dỗ Nhị tiểu thư cực kì nghiêm khắc, Đại tiểu thư kia là con của Nhị phu nhân, xuất thân của Nhị phu nhân không thấp,

chẳng qua là lại không dạy dỗ tốt nữ nhi. Nghe nói Tam phu nhân có thai, có thể kiêu căng hơi quá, cho nên mới khiến Tam tiểu thư tuổi còn nhỏ đã không biết nặng nhẹ như vậy rồi.”

Vinh Thân Vương nói: “Có thể thấy được nhiều thiếp thất, cũng không phải là chuyện tốt, hiện tại ta thấy lão gia hỏa Bàng Quốc công kia càng ngày càng hồ đồ, ta thật là lo lắng về tên tiểu tử Bàng Sách kia.”

Trường Nhạc công chúa nói: “Phụ vương, bát tự còn chưa xem, phụ vương không nên nói lung tung, ta tin tưởng Bàng công tử.”

“Thật là con gái lớn thì không thể giữ a. Đợi ta thử thách hẳn cho tốt rồi hẳn nói.” Vinh Thân Vương nói.

Trường Nhạc ở một bên đỏ mặt không nói lời nào.

Vinh Thân Vương nói: “Lúc này mới tám người. Còn thiếu hai người, làm sao bây giờ đây?”

Trường Nhạc công chúa an ủi nói: “Phụ vương không cần lo lắng, chuyện này cứ giao cho nữ nhi. Nhất định sẽ chọn được mười người cho phụ thân.”

Vinh Thân Vương lúc này mới thả lỏng tâm tư, nếu nữ nhi nói có thể tìm được, vậy nhất định có thể tìm được, nữ nhi này luôn luôn túc trí đa mưu. Ngay cả hoàng đế cũng gọi nàng nữ Gia Cát, nếu Trường Nhạc thân là nam tử thì tốt rồi.

Trường Nhạc tự mình đưa Vinh Thân Vương đi nghỉ ngơi. Minh đình đưa thiếp mời trước mặt mọi người, chỉ bất quá, Bàng Sách tới sớm, chỉ còn một vài người đang ở trên bờ thôi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Trường Nhạc công chúa nói: “Công chúa. Có chuyện gì sao?”

Trường Nhạc công chúa nói: “Ta cũng không quan co nữa, chủ yếu vẫn là chuyện Tứ quốc săn bắn, Trường Nhạc cần các vị giúp một tay.”

Bàng Lạc Tuyết cau mày rồi rầm vô cùng, Thích Dao ở một bên nói: “Chuyện này là chúng ta cũng không có cách nào giúp được.” Vừa nói vừa làm mặt lạnh đi sang một bên.

Trường Nhạc công chúa lúng túng, vốn là nàng cũng hi vọng Thích Dao có thể tham gia. Nhưng là cứ như vậy thì số người của nàng lại mất đi một.

Bàng Lạc Tuyết an ủi: “Công chúa, chuyện này ta đề cử cho công chúa một người.” Vừa nói với nha hoàn: “Gọi công tử ra ngoài.”

Thương Dục mang theo mặt nạ ra ngoài nói với Bàng Lạc Tuyết: “Nhị tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Trường Nhạc công chúa, người cũng biết Dao tỷ tỷ chẳng qua là lâu chủ của Thúy Vi Lâu, phải biết tứ quốc săn bắn đao thương không có mắt, sinh tử hữu mệnh, Dao tỷ gánh vác sinh mạng nhiều người như vậy, không thể đáp ứng qua loa như thế.”

Trường Nhạc công chúa nói: “Chuyện này là ta suy nghĩ không chu toàn. Dao lâu chủ đừng trách tội Trường Nhạc.”

Thích Dao chẳng qua là bất mãn tên hoàng đế hồ đồ đó, mặc dù việc cả nhà mình bị diệt là do Tấn vương hãm hại, nhưng người hạ chỉ là hắn, sao có thể không hận. Nàng ngàn lần cũng sẽ không giúp cái lão hồ đồ đó. Nghe Trường Nhạc nói như thế, đỡ Trường Nhạc mà nói: “Không giúp được công chúa, ta cũng rất xin lỗi, cũng không cần nói xin lỗi nữa, sẽ chỉ khiến chúng ta trở nên xa lạ thôi.”

Bàng Lạc Tuyết nói với Trường Nhạc vị công tử này có thể xuất chiến.

Thương Dục lúc ở trong khoan thuyền cũng đã nghe được, hắn cũng muốn tạo tiếng vang lớn từ cuộc chiến này, nghe thấy Bàng Lạc Tuyết gọi thì lập tức đi ra.

Trường Nhạc nhìn Thương Dục nói: “Vị công tử này phải xưng hô như thế nào?”

Ánh mắt Bàng Sách nhìn Thương Dục thâm trầm, bên người muội muội lúc nào thì xuất hiện thêm một người tài ba dị sĩ như vậy, xem ra những năm nay mình không chú ý, không biết tiểu nha đầu này rồi cuộc đã làm chuyện gì, trên người nam tử này có mùi huyết tinh nồng đậm, hơn nữa võ công tương đối tốt.

Thương Dực nhìn về phía Trường Nhạc mà nói: “Công chúa khách khí, tiểu nhân là minh chủ của Sáp Huyết Minh công chúa gọi ta là Thương Dực là được rồi.”

Trường Nhạc công chúa nói: “Người chính là minh chủ của tổ chức sát thủ gần đây sao, nghe nói các người cướp của người giàu chia cho người nghèo, hơn nữa chưa bao giờ hại người tốt, quả thật là không sai, Trường Nhạc may mắn yết kiến công tử.”

Thương Dực vội vàng hoàn lễ nói: “Công chúa khách khí.”

Bàng Sách nói: “Không biết tại sao Tuyết nhi lại quen minh chủ Sáp Huyết Minh vậy?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn sắc mặt Bàng Sách không tốt, thầm nói một tiếng hồng bét tiến lên kéo cánh tay Bàng Sách làm nũng nói: “Lúc ta ra cửa dâng hương vừa lúc gặp Thương công tử, ngẫu nhiên mà thôi, Tuyết nhi cũng rất khâm phục một thân chính khí của Thương công tử.”

Bàng Sách âm trầm nói: “Vậy sao?”

Bàng Lạc Tuyết bị nhìn đến sợ hãi không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói: “Đúng.”

Thương Dực nhìn về phía Bàng Sách, hai nam tử giương mắt nhìn nhau, người nào cũng không chịu thối lui nửa phần, Bàng Sách đối với Thương Dực cũng có hảo cảm, lại nhìn khuôn mặt chính trực của hắn, chỉ là lo lắng cho mũi mũi của mình, bất quá nhìn dáng vẻ của hắn không giống như là người xấu, thì yên lòng.

Trường Nhạc nói: “Hôm nay ta cũng mời không ít tiểu thư khuê các cùng danh môn công tử, chắc là học cũng đã đợi ở bên đó rồi, chúng ta đến đón bọn họ đi, không nên mất lễ nghi, mới có thể tìm ra người tài này từ trong bọn họ.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu một cái, đi theo Trường Nhạc lên thuyền hoa của Vinh Thân Vương.

97. Chương 97: Bạch Quân Nhược

Bên hồ, các tiểu thư trang điểm xinh đẹp, lộng lẫy, đứng một bên lúu rúu, âm ỉ không ngớt, Dự vương và Nam Cung Trạch, Lâm Thanh Tô Ấp đứng một bên, nhận được thiệp mời của công chúa Trường Lạc, bọn họ cũng còn chút mặt mũi, từ trước đến nay công chúa Trường Lạc là người luôn khiến người khác thích tính cách của mình, huống chi ở đây nhất định có thể gặp được Tuyết nhi.

Dự vương nghĩ đến đây khẽ cười cười.

Tiểu thư quý tộc nhìn về mặt Dự vương cười dịu dàng, xuân tâm của nàng cũng có chút nhộn nhạo, luôn miệng thảo luận không ngớt. Phụ thân của Vương gia tiểu thư cũng là viên quan tam phẩm, mà ở nhà Vương gia tiểu thư cũng được sủng ái, cưng chiều, lần này trên người dính đầy châu ngọc, trang điểm xinh đẹp nhìn mặt diện hạ Dự vương một cách si mê.

Bên cạnh đó, tiểu thư Lý gia lại là một mỹ nhân cay nghiệt, phụ thân của nàng chỉ giữ chức quan nhị phẩm trong triều, hôm nay ăn mặc cũng tương đối diêm lệ, chỉ là đôi mắt của nàng lại nhìn chằm chằm Nam Cung tướng quân, nhìn thấy Vương gia tiểu thư, cái miệng của nàng liền phun ra, nói: “Ai ô, đây là người nào đây, hóa ra là Vương gia tiểu thư, nhìn xem vẻ mặt của nàng hôm nay thật tươi như hoa.”

Vương gia tiểu thư nhìn Lý tiểu thư trang điểm như vậy nhanh chóng đáp lễ nói: “Ta thấy Lý tiểu thư hôm nay trang điểm thật đẹp, y phục trên người cùng vật trang sức trên mái tóc thật là đặc biệt.”

Lý tiểu thư nghe lời khen tự nhiên đắc ý đảo mắt qua nói: “Đây là bộ quần áo do Lâm Lang Hiên làm cả đêm, cả Đông Tần chỉ có một, đương nhiên cũng nên trang điểm một chút. Dù sao phụ thân cũng giữ chức quan, cũng có nhiều người để ý, nên cũng tùy tiện mặc. Không có tính toán gì trước.”

Mọi người đứng xung quanh đại gia tiểu thư nghe thấy Lý tiểu thư nói như thế, cũng xoay người lại nhìn, Lý tiểu thư càng đắc ý, họ thất chủ bất thiết (ý nói bảy miệng tám lưỡi tranh nhau mà nói) nói: “Chẳng

trách tình xảo như vậy, thì ra là có nguồn gốc từ Lâm Lang Hiên, thực sự là rất đẹp, mà cũng chỉ có Lý tiểu thư mỹ nhân mới có thể làm tăng thêm vẻ đẹp vốn có của nó thôi.”

Vương tiểu thư bĩu môi. Không muốn để ý tới nàng, lại nhìn về phía Dự vương.

Lý tiểu thư đựng nàng một cái, Vương tiểu thư không kịp đề phòng lập tức ngã ngồi dưới đất, bộ quần áo cao quý dính đầy bùn đất.

Vương tiểu thư trừng mắt với Lý tiểu thư nói: “Lý tiểu thư, ngươi làm gì vậy?”

Về mặt Lý tiểu thư ủy khuất nói: “Vương tiểu thư, không phải ta cố ý, là do ngươi lo nhìn Dự vương điện hạ, không thấy ta đi tới. Ta chưa trách tội ngươi cản đường của ta, thì sao ngươi lại trách tội ta?”

Vương tiểu thư đứng lên nói: “Có ai mà không biết, Lý tiểu thư yêu Nam Cung tướng quân chứ, vài ngày trước Nam Cung tướng quân chiến thắng trở về, còn tự mình làm bánh ngọt đem tới, chỉ là cửa còn chưa có đi vào được, vậy xin hỏi Lý tỷ tỷ một chút là mùi vị bị bể môn canh (ý là đóng cửa ý) có tốt hay không?”

Xung quanh truyền đến giọng châm biếm, Lý tiểu thư thở gấp nói: “Thì sao nào? Còn hơn người ngồi ở đây mà thêm thuồng, ngươi cũng nên học tập thứ xuất đại tiểu thư Bàng gia, cũng bò lên trên giường Dự vương, có lẽ Dự vương sẽ thu nhận ngươi.”

Vương tiểu thư nói: “Chỉ sợ trong lòng Lý tỷ tỷ đã có chủ ý này, cho nên nàng mới nói như vậy, ta xem Lý tỷ tỷ bò lên giường của Nam Cung tướng quân thế nào?”

“Bốp!” Vương tiểu thư bụm mặt, khó tin nhìn Lý tiểu thư

Lý tiểu thư trừng nàng, cha của nàng là nhị phẩm, mà bất quá cha của tiện nhân này chẳng qua cũng chỉ là viên quan tam phẩm, nàng không sợ, ra tay đánh ả, ở nhà cha nàng còn không dám nói chuyện như thế với nàng, mà giờ ả ta lại dám nói như thế với nàng, quả nhiên là không muốn sống nữa.

Vương tiểu thư cũng là nữ nhi được sủng ái trong nhà, từ nhỏ đến lớn, trong nhà luôn được nâng niu trong lòng bàn tay, bình thường không ai chịu nổi ba chưởng của nàng, nên nàng lập tức bước tới cho Lý tiểu thư một bạt tai.

Ngược lại lần này đối Lý tiểu thư sưng sốt, không nghĩ đến thân phận bước tới nắm tóc Vương tiểu thư nói: “Để cho Tần vương điện hạ xem bộ dạng này của ngươi, thử coi hắn còn muốn ngươi nữa hay không?”

Lý tiểu thư cũng bước lên kéo búi tóc của Vương tiểu thư, làm cho nó rối bù nói: “Ngươi cho là tướng quân sẽ thích người đàn bà chanh chua như ngươi sao?”

Hai người vung tay, Tô Ấp bên này trêu ghẹo nói: “Hai người các ngươi thật đúng là những người cao quý, các ngươi lấy đại tiểu thư ra trêu ghẹo, chắc chắn, ta thấy tội này thật nặng.”

Dự vương chán ghét liếc mắt nhìn, trong lòng bực bội, Nam Cung tướng quân nhìn hai người đánh nhau bất phân thắng bại, thật sự cảm thật ngu xuẩn.

“Tuyệt nhiên rốt cuộc có tới đây hay không?” Tô Ấp lẩm bẩm nói

Nam Cung Trạch và Dự vương cùng nhìn Tô Ấp, ánh mắt có chút suy nghĩ

“Dừng tay!” Giọng công chúa Trường Lạc vang lên, bình tĩnh mà oai nghiêm.

Hai nữ tử còn đang giằng co, lập tức dừng lại, Lý tiểu thư quỳ trên mặt đất khóc lóc kể lể nói: “Công chúa phải làm chủ cho ta, đều là do Vương tiểu thư nhất quyết không buông tha, ta mới có thể như vậy.”

Lý tiểu thư thở gấp nói: “Công chúa đừng nghe tiện nhân này nói bậy, chính là do ả, đều là lỗi của ả.”

Công chúa Trường Lạc nhìn quần áo hai vị xốc xếch, nói: “Các ngươi mau trở về đi, sau này nếu có yến hội Vinh thân vương phủ, hai vị cũng không cần phải tới nữa.”

Nhị vị tiểu thư sợ hãi, nếu yến hội của công chúa không đến, như vậy yến hội thượng lưu cũng sẽ không mời các nàng.

Công chúa Trường Lạc cũng không muốn nghe các nàng nói lời nào nữa, giơ tay lên, lập tức thị vệ lôi nhị vị tiểu thư ra ngoài.

Trường Lạc gật đầu chào một cái: “Thật ngại vì để các vị đợi lâu, giờ xin mời chư vị lên thuyền.”

Dự vương nhìn cũng không thấy bóng dáng Bàng Lạc Tuyết, chuẩn bị quay người đi, công chúa Trường Lạc nói: “Đường ca Dự vương xin dừng bước, phải chăng Trường Lạc tiếp đãi không chu đáo nên hiện tại đường ca muốn đi.”

Dự vương nhìn vẻ mặt Trường Lạc say mê, vội vàng nói: “Không có, Trường Lạc hiểu lầm.” Trường Lạc là con gái của Vinh thân vương, đối với đường muội vẫn rất có thiện cảm, cũng là cho hấn chút mặt mũi.

Trường Lạc nhìn bộ dáng của Dự Vương hiểu rõ nói: “Dự vương đường ca không cần phải lo lắng, trên thuyền hoa nhất định có người mà ca muốn gặp.”

Dự vương nhú mày, xoay người lên thuyền.

Người khác tự nhiên cũng xoay người lên thuyền.

Lúc thuyền xuất phát, Tấn vương dẫn theo một thiếu niên mặc y phục màu trắng, phe phẩy quạt giấy nói: “Trường Lạc đường muội đợi một chút.”

Công chúa Trường Lạc sai người lái thuyền ngừng lại, thấy Tấn vương một thân y phục lông lầy màu tím, bên này đi tới.

Trường Lạc nói: “Tấn vương đường ca tới chậm.”

Tấn vương giơ tay lên chào công chúa Trường Lạc nói: “Đường muội chớ trách, chỉ là trên đường vô tình gặp được Bạch công tử, cho nên liên kết bạn.”

Công chúa Trường Lạc nhìn về phía Tấn vương đang đứng bên cạnh, nhìn hấn khuôn mặt như tranh vẽ, ánh mắt cương nghị, nhìn tuần tú dị thường. Cảm giác đầu tiên của Trường Lạc chính là người này không đơn giản.

Hai người bước lên thuyền hoa. Những người khác vội vàng hành lễ.

Mọi người hàn huyên đôi câu, công chúa Trường Lạc nói: “Hôm nay khí trời thật tốt, cho nên hẹn chư vị tới đây, Trường Lạc chuẩn bị một ít trò chơi mời chư vị đến tiêu khiển.”

Chư vị tiểu thư, công tử xoa tay, vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Trường Lạc nói: “Nếu là trò chơi, tất nhiên sẽ có thưởng, ở đây có năm gian phòng, mỗi gian phòng có tương ứng đề mục. Khi trả lời được một đề mục, Trường Lạc cũng có lễ vật, người qua cửa cũng sẽ có đại lễ.”

Mọi người nhú mày. Có một vị công tử nhanh chóng đi vào, cũng rất nhanh đi ra, có thể thấy đề mục này thật không đơn giản.

Dự vương nhìn trên thuyền không thấy bóng dáng Bàng Lạc Tuyết đâu, nhất định là ở phòng cuối cùng, liền đi vào phòng. Ít lâu sau, liền gọi người thứ hai đi vào.

Vị công tử thân phục màu trắng bên cạnh Dự vương chính là thương nhân Bạch Quân Nhược lớn nhất tứ quốc, hấn không thuộc về bất kỳ quốc gia nào, thật là quân chủ tứ quốc cũng đang cố gắng hết sức để tìm kiếm nhân tài.

Bạch Quân Nhược tương truyền sinh ra Hải quốc vốn là vương tử Hải quốc, chẳng qua là hấn mưu cầu danh lợi với mục đích trao đổi thương mại, đem thương mại phát triển tới tứ quốc. Ở mỗi quốc gia, hấn có một nửa nền kinh tế trong tay, có thể thấy được suy nghĩ về kinh tế thương mại của hấn thật phi thường. Nhất là thân phận Hải quốc của hấn, bất luận là vua của nước nào cũng không dám xưng danh với hấn được. Mặc dù Hải quốc có biển rộng mênh mông, thế nhưng quân lực cao hơn tứ quốc, nhưng Hải quốc không tham gia vào cuộc tranh đấu giữa các lục địa quốc gia, cho nên quốc gia này vẫn là thần bí, chỉ biết thần dân quốc gia này đều tuần mỹ dị thường.

Tấn vương đang đi trên đường liền gặp Bạch Quân Nhược đang ở kinh thành đi dạo, nhìn hấn một thân quý khí, với lại đoàn tùy tùng phía sau hấn toàn là cao thủ, nên tiến về phía trước làm quen, Bạch Quân

Nhược lần đầu tiên đến Đông Tần quốc, chủ yếu là bởi vì kinh tế Đông Tần trong tay hắn vẫn luôn trong trạng thái thâm hụt, nên hắn hiếu kỳ muốn biết ai lại có bản lĩnh nắm giữ kinh tế Đông Tần quốc trong tay như vậy, vậy nên chính mình mang theo tùy tùng Hải quốc xuất cung.

Tần vương giới thiệu mình, hắn muốn đi theo để điều tra, liền cùng lên thuyền hoa của Trường Lạc công chúa.

Nhìn mọi người một đi vào, một đi ra, Tần vương nói: “Không bằng Bạch công tử cũng thử một chút.”

Bạch Quân Nhược vốn không muốn thử, nhưng hắn xuất thân cao quý, không muốn bị thua trên thuyền, đứng dậy đi vào, một lát sau không thấy hắn ra, Tần vương cũng liền đi theo vào.

Bàng Lạc Tuyết cùng Thích Dao ngồi trên thuyền hoa nhìn hoa sen cuối cùng trong hồ, cầm mỗi, khoan thai cho cá ăn, Dự vương đi ra ở phòng cuối cùng, nha hoàn bên trong nói: “Vương gia, tiểu thư nhà ta nói, ngài muốn gặp người thì hãy bước vào sau cánh cửa này.”

Dự vương đẩy cửa ra, quả nhiên thấy Bàng Lạc Tuyết đứng ở thuyền hoa cuối cùng khoan thai cho cá ăn, nhìn thấy Dự vương tiến vào, âm thầm tán thưởng, hướng về phía Dự vương nói: “Chính Dương, người đã đến rồi.”

Dự vương gật gật đầu, Thích Dao chuyên tâm cho cá ăn, nhìn Dự vương liếc mắt một cái, gật đầu coi như là chào hỏi, Dự vương biết tình nghĩa giữa nàng và Bàng Lạc Tuyết rất thân thiết, tự nhiên vội vàng đáp lễ, bản thân thì không thể đắc tội.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Người xem bên này hoa sen nở thật đẹp.”

Tần vương nhìn theo tay Bàng Lạc Tuyết nhận lấy mỗi cá: “Đích xác không tệ.”

Hai người đang nói chuyện, Lâm Thanh, Tô Ấp, Nam Cung tướng quân đi tới, nhất là Nam Cung và Tô Ấp nhìn Bàng Lạc Tuyết cùng Dự vương vừa nói vừa cười, trong lòng tràn ngập cay đắng. Bọn họ ao ước người đứng bên cạnh nàng chính là mình.

Lâm Thanh nhìn Thích Dao nuốt cá một mình, Tô Ấp có ác ý nhìn lên nói: “Phong thái yếu điệu của Dao lâu chủ khiến Lâm huynh nhìn không chớp.”

Thích Dao xoay người nhìn thấy mặt Lâm Thanh đỏ ửng, cũng nghiêm chỉnh cúi đầu.

Bàng Lạc Tuyết bức xúc, nhìn Tô Ấp nói: “Xem ra mắt Tô công tử cũng chỉ nhìn Dao lâu chủ mà không có nhìn ta.”

Tô Ấp ho một tiếng nói: “Tuyết nhi nói lời này sai rồi, chỉ là Chính Dương với người trò chuyện với nhau thật vui, chúng ta không muốn quấy rầy.”

Bàng Lạc Tuyết bức xúc nói: “Ta có cảm giác nhàn nhạt sự đổ kỵ ở đây, chẳng lẽ Tô công tử cảm thấy Chính Dương nói chuyện với ta, nên ghen tị, vậy ta sau này cũng không dám cùng Dự vương điện hạ nói nhiều.”

Tô Ấp bị ghen một chút, sờ sờ đầu, để bớt ngượng.

Cuối cùng lúc Bạch Quân Nhược xuất hiện, lần đầu tiên nhìn thấy Bàng Lạc Tuyết cười tiên phủ hậu ngưỡng (ý là cười tươi ấy, nghĩa gốc là bò ra đất mà cười, cười ngật ngưỡng), dưới ánh mặt trời, hai mắt cong cong, trên mặt của nàng như có một tầng ánh hào quang chiếu rọi.

98. Chương 98: Mười Vị Trí

Người biết thân phận hoàng tử Hải quốc của Bạch Quân Nhược không phải là nhiều, đôi mắt hắn dưới ánh nắng mặt trời có ánh sáng màu lam u ám nhàn nhạt lóe lên, tăng thêm một phần cảm giác thần bí.

Bất quá hẳn còn là thương nhân đứng đầu tứ quốc, hẳn quản mạch sống của tứ quốc, bất kì một quân vương của quốc gia nào cũng không dám khinh thường sản nghiệp của Bạch gia. Bất quá điều khiến hoàng đế của tứ quốc được an ủi chính là từ trước đến nay Bạch gia buôn bán tương đối an phận, mang đến lợi ích không nhỏ cho mỗi quốc gia.

Bàng Lạc Tuyết nhìn ánh mắt Bạch Quân Nhược, nhìn thấy ánh mắt óng ánh lam liên nhớ lại làn khói trên biển sao mệnh mông kia, cũng biết hẳn là ai, tuy nhiên kiếp trước Bạch Quân Nhược tương đối lạnh nhạt, hẳn tới đây bất quá chỉ vì muốn nhìn đệ nhất tài nữ trong truyền thuyết mà thôi, không biết kiếp này Bàng Lạc Tuyết nàng đoạt vị trí tài nữ của Bàng Lạc Vũ, hẳn lại tới làm chi.

Đi tới ngay phía sau Bạch Quân Nhược là Tấn vương gia, lần đầu Tấn vương thấy Bạch Quân Nhược cũng cảm thấy người này bất phàm, nếu có thể lôi kéo hẳn đến bên cạnh, sự trợ giúp với ngôi vị hoàng đế nhất định sẽ không thể bình thường.

Tấn vương dĩ nhiên cũng nhìn thấy Bàng Lạc Tuyết cùng Dự vương đứng chung một chỗ, gió hồ thổi qua, tóc Bàng Lạc Tuyết dài đến eo, tóc đen tung bay, càng lộ vẻ mỹ nhân như ngọc.

Tấn vương nói: “Thì ra là Nhị tiểu thư cũng ở đây.”

Bàng Lạc Tuyết nhướn mày nói: “Yết kiến Tấn Vương điện hạ, ta có quan hệ thân thiết với Trường Nhạc công chúa, tất nhiên cũng sẽ ở chỗ này.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bạch Quân Nhược bên cạnh nói: “Vị công tử bên cạnh Tấn vương này, nhìn thật lạ mắt.” Lúc Bàng Lạc Tuyết nói đến chữ mắt lại nhìn hẳn một cái.

Bạch Quân Nhược liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết cảm thấy sự nhạy cảm của nha đầu này quả thật không bình thường a, thần nhiên nhìn nàng một cái.

Bản thân Tấn vương cũng không biết Bàng Lạc Tuyết có ý gì, thế nhưng trực giác của hắn nói cho hắn biết, lai lịch công tử này không nhỏ. Vì thế hắn mới nguyện ý giao dịch với hắn.

Trường Nhạc công chúa phong tư yếu điệu đi vào, nhìn mọi người nói: “Đa tạ các vị đến đây, các vị có thể tới được cuối cùng có thể thấy được tất cả đều là người tài trẻ tuổi của Đông Tấn, Trường Nhạc có một yêu cầu quá đáng.” Trường Nhạc nhìn mọi người một cái.

Những người khác đều mang một bộ mặt đã hiểu rõ, chỉ có Bạch Quân Nhược nhíu mày, trông mắt thâm thúy nhìn về phía Trường Nhạc công chúa: “Ý tốt của công chúa, tại hạ xin nhận. Tuy nhiên ta ở nơi này chẳng qua là vì phong thổ nhân tình cùng Thúc Vi lâu tiếng tăm lừng lẫy của Đông Tấn mà thôi.”

Thích Dao nghiêng đầu nhìn Bạch Quân Nhược một cái. Lại nghĩ về trước đây, mặc dù nàng là lâu chủ của Thúc Vi Lâu, nhưng hết thấy đều là do Bàng Lạc Tuyết sắp xếp.

Tấn vương nói: “Bạch huynh, sợ rằng người không biết, vị cô nương này chính là lâu chủ của Thúc Vi Lâu, Dao lâu chủ.”

Tấn vương cười với Thích Dao như gió xuân ấm áp, chỉ tiếc Thích Dao chỉ lạnh lùng nhìn Tấn vương một cái, Tấn vương không vui. Thăm nghĩ, sản nghiệp của Thúc Vi Lâu này đã uy hiếp được sản nghiệp của hắn. Nếu hắn có thể mượn tay Bạch công tử, lật đổ nàng cũng thật tốt. Minh không có được, người khác cũng đừng mong có được.

Bạch Quân Nhược liếc mắt nhìn Thích Dao lạnh nhạt, hẳn vốn cho rằng nơi sản nghiệp lớn như Thúc Vi Lâu, chủ nhân nhất định phải là một người khéo léo, mà cảm giác đầu tiên Thích Dao cho hắn chính là, nàng chỉ là lâu chủ, lại chưa chắc đã là chủ nhân của tòa lâu này.

Không thể không bội phục đầu óc của Bạch Quân Nhược, không hổ là thương nhân lớn nhất tứ quốc. Dậm chân một cái cũng có thể khiến cho kinh tế bốn nước hỗn loạn, ánh mắt nhìn người đứng là không bình thường.

Bản thân Thích Dao xuất thân là người học võ, đối với việc giao tiếp với người khác, vẫn còn phải học tập, chẳng qua nếu hôm nay Bạch Quân Nhược đi với Tấn vương, vậy thì nàng cũng không thể cho hắn sắc mặt tốt.

Dự vương thấy Bàn Lạc Tuyết vẫn nhìn chăm chăm vào Bạch Quân Nhược, bình dấm trong lòng nhất thời bị đổ, không vui chắn trước người Bàn Lạc Tuyết, cau mày nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Chẳng lẽ trên mặt hắn nở đầy hoa sao? Người cứ nhìn hắn chăm chăm như vậy.”

Bàn Lạc Tuyết hồi thần, nhìn vẻ mặt ủy khuất của Dự vương, buồn cười, nàng bắt quá chỉ là không muốn có nhiều kẻ thù mạnh, không thể làm gì khác hơn là nói: “Ta thấy Bạch công tử xuất thân không tầm thường, lời nói cử chỉ lại không giống như tiểu nhân, Chính Dương không nên hiểu nhầm.”

Mặc dù Dự vương không biết ý tứ của Bàn Lạc Tuyết, nhưng hắn cũng cảm giác được khí chất của Bạch Quân Nhược không phải là bình thường, ôm quyền nói với Bạch Quân Nhược: “Chính Dương thấy Bạch công tử rất có hứng thú với chuyện buôn bán của Đông Tần, tại hạ có mấy phần giao tình cùng Dao lâu chủ Thúc Vi Lâu, tại hạ rất muốn tiến cử giúp công tử.”

Bạch Quân Nhược cũng ôm quyền nhìn Dự vương một cái nói: “Đa tạ ý tốt của Dự vương điện hạ, bắt quá tại hạ chỉ có hứng thú với chủ nhân của Thúc Vi Lâu, không phải là lâu chủ.” Vừa nói vừa có thâm ý khác nhìn Thích Dao một cái.

Dự vương nhìn Thích Dao một cái, thấy thân thể Thích Dao giật nhẹ, trong nháy mắt liền hiểu được.

Thích Dao nghe được lời của Bạch Quân Nhược, theo bản năng nhìn Bàn Lạc Tuyết một cái, chẳng qua là động tác của Thích Dao nhanh, lại đang xoắn xoắn mái tóc dài, không có người nào chú ý tới, nhưng cũng không phải là không có người chú ý, Dự vương cùng Bạch Quân Nhược nhạy bén, hướng Thích Dao nhìn tới vừa rồi là hướng của Bàn Lạc Tuyết, mặc dù Trường Nhạc công chúa đứng bên người Bàn Lạc Tuyết, nhưng trực giác nói cho bọn hắn biết, người này nhất định không phải Trường Nhạc công chúa mà là Bàn Lạc Tuyết.

Nghi ngờ của Dự vương nhất thời được hóa giải, không trách được nha đầu này cả ngày thần thần bí bí, thì ra là bản lãnh này đây.

Bạch Quân Nhược nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Không biết tiểu thư xưng hô như thế nào?”

Trường Nhạc công chúa cười giới thiệu: “Đây là đích nữ của Bàn Quốc công phủ, Nhị tiểu thư Bàn Gia, Tuyết Quận chúa.”

Bạch Quân Nhược nhượng mày hành lễ nói: “Thì ra là Quận chúa, Quân Nhược yết kiến Quận chúa.”

Bàn Lạc Tuyết đáp lễ lại nói: “Công tử khách khí rồi, nếu công tử không ngại thì gọi ta là Tuyết nhi là được rồi.”

Bạch Quân Nhược rất vừa ý tính tình này của Bàn Lạc Tuyết, không làm bộ như những tiểu thư khuê các khác, hảo cảm lập tức tăng lên gấp bội: “Tuyết Nhi, vậy người cũng không nên không có việc gì thì gọi ta là công tử như vậy, gọi ta là Quân Nhược là được rồi.”

Bàn Lạc Tuyết cười cười.

Trường Nhạc công chúa thấy không khí không tệ thì nói: “Không biết, công tử cảm thấy đề nghị vừa rồi của ta thế nào?”

Bạch Quân Nhược nhìn Trường Nhạc công chúa một cái.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Công chúa, công tử sợ rằng cũng chỉ muốn tham gia những chuyện của thương nhân mà thôi, dù sao cũng là chuyên của Đông Tần quốc chúng ta, sao lại có thể làm phiền Bạch công tử.” Vừa nói vừa nháy mắt mấy cái với Trường Nhạc công chúa và Thích Dao.

Thích Dao nói: “Cũng phải nói, những người được chọn lần này đều là người tài của Đông Tần quốc, nếu Bạch công tử không cẩn thận thua, chúng ta cũng không thể trách tội hắn a.”

Lời nói này của Thích Dao có phần không tốt, Trường Nhạc công chúa biết hai người này cũng là vì giúp nàng. Quả nhiên Bạch Quân Nhược nhượng mày nói: “Dao lâu chủ, coi như bốn công tử không phải là người Đông Tần quốc các người, cũng chưa chắc lúc thay người Đông Tần quốc các người xuất chiến sẽ thua.” Vừa nói vừa mở chiết phiên ra phe phẩy.

Bàn Lạc Tuyết nói: “Vậy thì đa tạ sự khảng khái của Bạch công tử.”

Bạch Quân Nhược nhất thời có cảm giác suy nghĩ của mình bị đình trệ. Nhìn Bàn Lạc Tuyết một cái: “Lời này của Tuyết Nhi là có ý gì.”

Bàn Lạc Tuyết cười đến vô hại: “Chẳng lẽ việc Quân Nhược nói việc xuất chiến thay Đông Tần quốc sẽ không thua là giả sao?”

Bạch Quân Nhược cau mày nói: “Đây tất nhiên là thật.” Bạch Quân Nhược hiểu rõ rằng tài năng của mình, nếu dám nói, nhất định sẽ làm được.

Bàn Lạc Tuyết cười giảo hoạt: “Mọi người cũng nghe được rồi, người tự nguyện thay Đông Tần quốc xuất chiến, hơn nữa nhất định sẽ thắng. Quân Nhược thật sự rất tài giỏi.”

Bạch Quân Nhược bất đắc dĩ lắc đầu trầm nghĩ: “Trong lúc mình vòng vo đã bị nha đầu này cuốn vào tròng rồi. Cũng được, dù sao cũng không phải là đại sự gì, hơn nữa, bây giờ hắn rất có hứng thú với Bàn Lạc Tuyết này.”

Bàn Lạc Tuyết bị hắn nhìn đến tê da đầu, Dự vương cản trước người Bàn Lạc Tuyết, nhìn Bạch Quân Nhược nói: “Không biết hiện tại công tử ở đâu? Nếu chưa chọn được chỗ tốt, Dự vương phủ của ta hoan nghênh công tử.”

Tần vương vội vàng nói: “Dự vương hoàng huynh. Bạch công tử là đi cùng với ta, theo lý cũng nên do hoàng đệ ta mang Bạch công tử đi thưởng thức phong thổ của Đông Tần ta.” Tần vương không muốn đem ngọn núi dựa của mình chấp tay dâng cho người khác.

Bạch Quân Nhược nhìn vẻ mặt của Tần vương trước mặt trong lòng chán ghét nói: “Ý tốt của hai vị Vương gia, tại hạ xin nhận, chẳng qua ở Đông Tần này tại hạ vẫn có mấy chỗ nhỏ để đặt chân, cũng không phiền đến nhị vị.”

Tần vương gấp gáp, nơi nào có thể tốt hơn phủ đệ thoải mái của hắn đây.

Bạch Quân Nhược nói với Bàn Lạc Tuyết: “Tuyết Nhi, ta ở tại Bạch phủ phía sau Thụy Vi Lâu, có chuyện gì đại khái cũng có thể đi tìm ta.” Vừa nói vừa lấy ra một ngọc bội Phỉ Thụy từ trong ngực thả vào trong tay Bàn Lạc Tuyết.

Tần vương nhớ tới Bạch phủ đó là thủ phủ của Tứ quốc, lúc này cũng đã hiểu được Bạch Quân Nhược là người thế nào, trầm nghĩ: “Số của Nhị tiểu thư này đúng thật là tốt, nếu có được một tay Bạch công tử trợ giúp, như vậy ngôi vị hoàng đế cách hắn cũng không xa, bất quá nhìn thấy Bạch Quân Nhược rất cổ hủ cảm với Bàn Lạc Tuyết, nếu mình tặng Bàn Lạc Tuyết cho hắn, không biết có thể đổi lấy sự ủng hộ của hắn hay không.”

Không thể không nói suy nghĩ của Tần vương quả thật là tốt, chỉ tiếc tính toán trong mắt của hắn toàn bộ đều rơi vào trong mắt mọi người, khiến cho người ta cảm thấy khinh thường, Tần vương nhìn Bạch Quân Nhược lấy lòng nói: “Ta cùng Tuyết Nhi đều là người một nhà, có chuyện gì Bạch công tử cũng nên thông báo với Tiểu vương một tiếng, Tiểu vương nhất định sẽ dốc hết toàn lực.”

Bàn Lạc Tuyết nghiêng đầu nhìn về phía Tần vương nói: “Vương gia, không biết lúc nào thì Tuyết Nhi lại thành người một nhà với người rồi, chuyện tốt bậc này, Bàn Lạc Tuyết ta cũng không dám với cao.”

Tần vương rất đắc ý, thật giống như Bàn Lạc Tuyết là người một nhà với hắn, là Bàn Lạc Tuyết chiếm được một phần tiện nghi, nói: “Ta sẽ cưới tỷ tỷ ngươi làm chính phi, chúng ta không phải sẽ trở thành người một nhà sao?”

Bàn Lạc Tuyết cười nói: “Vương gia chịu nâng đỡ, Bàn Lạc Tuyết ta thật là thụ sủng nhược kinh, tuy nhiên Bàn Lạc Vũ chẳng qua chỉ là một thứ nữ của gia tộc thôi, hưởng chi năng còn không có được sự yêu thương như Tam muội muội thứ xuất, àm ta lại là đích nữ con chính thê của Bàn Quốc công phủ, sao có thể đánh đồng các nàng cùng với ta, Tần Vương phi, Tuyết Nhi cũng không dám nhận thân thích loạn.”

Thích Dao cũng nói: “Người nào không biết chuyện cũ kia của Tần vương cùng đại tiểu thư kia, Tuyết Nhi còn chưa cập kê, vương gia cũng nên chú ý tốt một chút, tránh làm bẩn thanh danh của người khác.”

Lời nói này của Thích Dao có thể nói là không phải độc bình thường, mặt Tần vương đều co quắp, dù là Bạch Quân Nhược được nuôi dưỡng tốt cũng không nhịn được mà phụt cười.

Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết, nắm chặt tay đi đến bên cạnh Bàng Lạc Tuyết nói: “Người nên biết, sức chịu đựng của ta là có hạn.”

Bàng Lạc Tuyết nhượng mày nói: “Vương gia, ngài phải biết, ruột của ta ngắn, không muốn bị khiên cho ghê tởm đến nôn ói.”

Tấn vương phần hận xoay người, rồi nói với Dự vương: “Tiểu Vương còn có chuyện chưa xử lý xong, xin được cáo lui trước.”

Dự vương nhượng mày nói: “Tùy Tấn vương.”

Nói dứt lời Tấn vương nhảy về bên bờ, Bạch Quân Nhược cũng nói: “Sắc trời không còn sớm, ta cũng về đây.” Vừa nói vừa tung người nhảy một cái về phía mặt đất, động tác thành thực lưu loát, vừa nhìn là biết ngay.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Như vậy một danh ngạch nữa cũng đủ rồi.”

Trường Nhạc nắm tay Bàng Lạc Tuyết nói: “Lần này thật đúng là đa tạ người.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười, Dự vương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Sao người nhìn ra được thân phận của hần.”

Bàng Lạc Tuyết chỉ chỉ cặp mắt, Dự vương gật đầu một cái, suy nghĩ nha đầu này đúng là tinh tế.

Mặc dù nhiệm vụ của Trường Nhạc công chúa hoàn thành, nhưng cũng sai người đến tặng lễ vật cho tài tử giải nhân ngày hôm nay, để các nàng chơi tận hứng, mới phân phó người trở về...

99. Chương 99: Chương 99: Trường Nhạc

100. Chương 99: Trường Nhạc

Bàng Lạc Tuyết trợ giúp Trường Nhạc công chúa tìm được mười người, nhiệm vụ của Trường Nhạc công chúa cũng coi như là hoàn thành rồi. Bên kia, Tấn vương nhìn dấu vết Bạch Quân Nhược đi xa, trong lòng bất mãn, rõ ràng là mình kết thân với hần trước, nhưng nam nhân này sâu không lường được, chính hần cũng không thể nhìn thấu, tới cùng hần có bao nhiêu bản lĩnh, có đáng giá cho mình hạ mình đi lấy lòng hần hay không.

Trong phủ Bàng Quốc công.

Bàng Lạc Tuyết trở về cùng Bàng Sách, thật sự là điều hiếm thấy, những lúc bình thường, Bàng Sách đều muốn đưa Trường Nhạc công chúa về, nhưng gần đây thân thể Vinh Thân vương không tốt, Trường Nhạc công chúa lại là một người hiếu thuận, bận bịu gấp gáp hầu hạ, nên khó có được dịp Bàng Sách trở về cùng Bàng Lạc Tuyết.

Hai người mới vừa đến trong phủ, Nhị phu nhân đã vội vàng bố trí trước sau.

Bàng Sách phía trước hỏi về phía trước: “Nhị Di Nương, người đây là đang làm cái gì vậy?”

Nhị phu nhân nhìn Bàng Sách, cầm khăn che miệng cười nói: “Hai ngày nữa, lão phu nhân cùng phu nhân và Tứ muội đều sẽ trở lại, thêm hôn sự của Vũ nhi, hôm nay trong cung hạ chỉ nói Nghi quý phi muốn gặp Vũ nhi, phải làm một chút y phục tốt cho nàng đi yết kiến, vả lại thân thể Tuyết nhi đã tốt hơn không ít, muốn làm một cái đu dây ở trong này. Mấy ngày nữa, sợ rằng nơi này cũng phải dùng để chuẩn bị yến hội, vừa lúc có thể chuẩn bị ở nhiều chỗ hơn một chút, dù sao Vũ nhi cũng phải làm vương phi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn nhị phu nhân thu dọn sân, bên trong là đủ loại cây hoa mà Bàng Lạc Vũ thích, Bàng Lạc Tuyết nói với Nhị phu nhân: “Nơi này vốn trồng mẫu đơn mà mẫu thân ta thích nhất, nếu Nhị phu

nhân cảm thấy nó không phù hợp với yến hội, cứ nhỏ rồi trồng vào Lạc Tuyết các cửa ta, dù sao cũng đã trồng nhiều năm như vậy rồi.”

Nhị phu nhân khinh thường nói: “Nhị tiểu thư quả nhiên là tâm địa bồ tát, ta vốn tính rằng chỉ cần ném đi là được.”

“Đây là điều tất nhiên. Nếu không sao Tuyết nhi có thể nguyên ý tranh đoạt vị trí vương phi cho tỷ tỷ, phải biết rằng ánh mắt của Tam muội đúng là thêm thường cực kì a.” Nói xong Bàng Lạc Tuyết cúi đầu ngịch một đóa hạnh hoa được ngắt xuống trên tay.

Nhị phu nhân biết, dù sao hiện tại Vũ nhi vẫn chưa trở thành vương phi, bản thân mình vẫn phải cho bọn hắn một chút mặt mũi, đợi Vũ nhi làm vương phi rồi, xem ai còn quan tâm đến đám người bọn hắn, vì thế cười nói: “Nhị Tiểu Thư nói rất đúng a. Đám mẫu đơn này trồng đã nhiều năm như vậy, ném đi thì thật là đáng tiếc, nếu Nhị tiểu thư đã có lòng hiếu thuận, di nương sao có thể không làm theo chứ.” Nói xong lại nói với những người thợ làm vườn: “Không nghe Nhị tiểu thư nói gì sao? Đưa mấy bụi mẫu đơn này đến viện của Nhị tiểu thư, phải cẩn thận chăm sóc cho tốt.”

Thợ làm vườn vội vàng gặt đầu vâng dạ.

Bàng Lạc Tuyết vươn tay ngắt lấy một đóa hoa hạnh, đặt dưới mũi nhẹ nhàng ngửi nói: “Hạnh hoa sơ ảnh lý, xuy dịch đến Thiên Minh*. Cũng chỉ có tỷ tỷ sẽ được hưởng thụ.”

*(Dịch: Hạnh hoa thừa bóng rọi / Dịch thổ tới bình minh (câu hai có thể hiểu là thổ sáo tới bình minh nhé) - trích trong Lâm giang tiên của Trần Dư Nghĩa-)

Nhị phu nhân cũng cười theo.

Bàng Sách nói: “Nếu di nương đang gấp, Chúng ta nên đi chỗ khác đi.”

Nhị phu nhân cười không nói.

Bên này hai người vừa mới đi tới cửa, ánh mắt Nhị phu nhân đã tràn ngập ác độc nhìn bóng lưng rời đi của hai người. Trong lòng nói: “Chờ cho Vũ nhi của ta làm vương phi, các người cũng đừng hòng có được một ngày tốt lành.”

Quay đầu nhìn người thợ làm vườn nói: “Ai ai, đừng giàn trồng hoa hạnh cho ngay ngắn, hoa hạnh bên này nhất định phải trồng theo quy luật. Như vậy nhìn mới đẹp.”

Bàng Sách nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhị di nương này đúng thật là không có chút thay đổi nào, nhiều năm như vậy, phàm là thứ mẫu thân thích đều cố tìm cách trừ bỏ. Tới giờ ta vẫn còn nhớ chuyện bà ta hạ đã từng sai người hạ độc trong thức ăn của ta và muội, chỉ tiếc là không có chứng cứ thôi. Lại hại Lý ma ma bên người muội chết không minh bạch.”

Bàng Lạc Tuyết hừ lạnh một tiếng: “Đúng vậy, mẫu thân cùng phụ thân từ trước đến nay vợ chồng hòa hợp, hai người tôn trọng lẫn nhau, ân ái nói không nên lời, từ khi có các nàng, huynh còn có thể nhìn thấy nụ cười trên mặt mẫu thân sao? Thứ mẫu thân yêu quý nhất là chúng ta, bởi vì chúng ta mà cùng những thiếp thất này, âm ỉ đến bao nhiêu lần, chút tình nghĩa vợ chồng mỏng manh đó không biết còn có thể chống đỡ đến khi nào.”

Bàng Sách nhíu mày có vẻ dăm chiêu nói: “Muội nói không sai, hiện giờ Bàng Lạc Vũ còn chưa là Vương phi, nàng lại bố trí Bàng quốc công phủ này theo ý của mình, có thể thấy được nếu như Bàng Lạc Vũ có ngày lên làm vương phi, cái nhà này không biết là do người nào định đoạt a.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh nhìn Bàng Sách nói: “Đúng hay sai, thành hay không thành, điều này ai có thể nói chính xác được a.”

Bàng Sách gậ gặt đầu, nhìn muội muội trước mặt nói: “Ta rời nhà vài năm, không nghĩ tới Tuyết nhi đã càng lúc càng trưởng thành, cũng do ta không có biện pháp giúp đỡ mẫu thân, nếu không Tuyết nhi nhất định sẽ không phải sống vất vả như vậy, chỉ cần làm một tiểu thư khuê các không lo không nghĩ là được rồi.”

Bàng Lạc Tuyết kéo tay Bàng Sách, trong lòng tràn đầy cảm động, đây là người huyết mạch tương liên với nàng, Bàng Lạc Tuyết nói: “Ca ca, ta cũng không cảm thấy vất vả. Hiện tại Tuyết nhi cảm thấy rất hạnh

phúc, có ca ca, có mẫu thân, có phụ thân, ít nhất hiện tại chúng ta đang rất hạnh phúc, càng quan trọng hơn là muội cùng mẫu thân không muốn ca ca tam dự đến những việc ngấm ngấm xấu xa trong nhà này. Ta biết ca ca có khát vọng, huynh chỉ cần theo đuổi thứ mình muốn, muội sẽ bảo vệ tốt mẫu thân.”

Bàng Lạc Tuyết chân thành nói xong, Bàng Sách vỗ đầu nàng nói: “Mệt ta còn thường xuyên khoe khoang tâm tư mình tinh tế, không nghĩ tới còn không có được một phần mười của Tuyết nhi a.”

Bàng Lạc Tuyết nghịch ngợm nói: “Bất quá, hiện tại chủ yếu nhất là ca ca người nên cưới Trường Nhạc công chúa về nhà đi, đó mới là thứ mà ta và mẫu thân muốn thấy đấy.”

Bàng Sách chỉ vào đầu Bàng Lạc Tuyết nói: “Lại là nha đầu quỷ quái muội, sao ta lại không muốn như vậy a, muội phải biết Trường Nhạc công chúa là hòn ngọc quý trên tay của Vinh Thân Vương, ta cũng không muốn ủy khuất nàng.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt ưu thương của Bàng Sách, liền biết Bàng Sách cực kỳ yêu thích Trường Nhạc công chúa, kiếp trước đúng là Trường Nhạc công chúa lấy chồng ở nơi xa, lần này nếu hai người có ý, Bàng Lạc Tuyết nàng lại thay nàng ấy sửa lại vận mệnh thì như thế nào đây. Vỗ ngực Bàng Sách nói: “Ca ca không cần lo lắng, Trường Nhạc công chúa là hòn ngọc quý trên tay của Vinh Thân Vương, ông ấy nhất định sẽ tôn trọng ý nguyện của công chúa, ta thấy các người đều là tình chàng ý thiếp, tương lai nhất định là hạnh phúc mỹ mãn.”

Bàng Sách nói: “Nếu là có thể lấy công chúa làm nương tử, Bàng Sách ta nguyện ý cả đời này chỉ có một người là công chúa, tuyệt đối không nạp thiếp.” Bàng Sách nắm tay thành quyền nói.

Bàng Lạc Tuyết kinh hãi, không nghĩ tới ca ca vậy mà lại dụng tình sâu đến mức này, hỏi: “Ca ca nói thật sao? Huynh không sợ phụ thân cùng mẫu thân sẽ không đồng ý sao?”

Bàng Sách sờ tóc Bàng Lạc Tuyết, nhìn mắt nàng nói: “Tất nhiên rồi, ta tin phụ thân cùng mẫu thân sẽ hiểu ta.”

Bàng Lạc Tuyết hắt một chậu nước lạnh nói: “Cho dù bọn họ đồng ý, huynh đừng quên, trong nhà này còn có lão phu nhân, đến bây giờ bà ấy vẫn còn nghĩ đến chuyện cho phụ thân nạp thiếp a.”

Bàng Sách khinh thường nói: “Nếu ta không muốn, ai cũng đừng hòng có thể thay đổi chủ ý của ta.”

Bàng Lạc Tuyết thấy Bàng Sách kiên trì như vậy, đánh Bàng Sách một quyền, nói: “Chờ mẫu thân trở về, tiện thể để cho mẫu thân chuẩn bị, hôn sự của huynh cùng công chúa, ta chỉ sợ là để chậm thì sẽ có biến.”

Bàng Sách khó hiểu nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Sao Tuyết nhi lại nói như vậy?”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Lần này cuộc săn bắn giữa tứ quốc, ta luôn có cảm giác người đến không có ý tốt, nên biết trong yến hội lần trước, Vinh Thân Vương cũng có ý gả Trường Nhạc công chúa cho huynh, đúng là gần đây tình cảm của các người rất tốt, nhưng Vinh Thân Vương lại thường xuyên cau mày nhìn các người. Ta đoán tuyệt đối là hoàng thượng đã nói qua cái gì với Vinh Thân Vương, vì thế ông ấy mới không mở miệng nói về chuyện này. Chỉ là không biết chuyện này có bao nhiêu phân lượng.”

Bàng Sách nghe Bàng Lạc Tuyết phân tích, lòng không khỏi lạnh nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Bàng Lạc Tuyết an ủi: “Có thể không như chúng ta nghĩ, cũng có lẽ là do ta đa tâm. Đợi mẫu thân về, mau chóng quyết định chuyện này. Ca ca mệt mỗi một ngày rồi, vẫn là mau đi về nghỉ ngơi đi.”

Bàng Sách gật đầu, đưa Bàng Lạc Tuyết trở về Lạc Tuyết các, rồi trở về Thanh Tùng viên của mình. Nhớ lại lời nói của muội muội mình, không khỏi cảm thấy nàng nói thật sự có đạo lý, ngay từ đầu Vinh Thân Vương thấy hấn tới vẫn là cực kỳ vui vẻ. Nhưng mấy ngày nay Vinh Thân Vương trái lại lại như có rất nhiều tâm sự. Luôn luôn nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của hấn.

Bàng Sách nằm trên giường xoay trái xoay phải không thể ngủ được, dứt khoát đứng dậy.

Vinh Thân Vương phủ.

Vinh Thân Vương nhìn Trường Nhạc công chúa vội trước vội sau chuẩn bị thức ăn cho ông. Trong lòng chỉ cảm thấy trong lòng được an ủi, vui mừng nói với Trường Nhạc: “Trường Nhạc, con không cần vội, việc này để cho hạ nhân làm là được, con đường đường là công chúa, không nên đụng vào.”

Trường Nhạc ngoái đầu nhìn lại mà cười, vẫn không ngừng việc trên tay nói: “Phụ vương, những thứ này đều là việc nữ nhi nên làm, mấy ngày nay, phải quan tâm phụ vương hơn, con nghe hạ nhân nói, buổi tối người có ho khan một chút, đặc biệt sai người chuẩn bị tổ yến đường phèn, cái này rất hữu hiệu với ho khan, để phụ vương uống nhiều một chút.”

Vinh Thân Vương gật đầu nói: “Thật sự là làm khó cho lòng hiếu thuận của con, có thể là mấy ngày nay bận bịu chuyện của Tứ quốc, qua vài ngày sẽ tốt hơn.”

Trường Nhạc tự mình bưng chén mức tới một muống, tự mình thổi rồi đưa đến bên miệng Vinh Thân Vương nói: “Phụ thân nếm thử trước.”

Vinh Thân Vương không lay chuyển được nằng, đành phải nếm một miếng, hương thơm vào miệng của ông, không giống với những tổ yến mà ông thường ăn, tò mò hỏi: “Tổ yến này cùng đường như không giống trước kia.”

Trường Nhạc nhớ tới đó, sắc mặt đỏ lên: “Hôm nay khi nói về phụ vương với Bàng công tử, hẳn đã sai người đưa đến những thứ tổ yến này, những thứ này đều là hẳn sai người đặc chế thêm vào hông ít được liệu, mới có lợi với bệnh ho khan của phụ vương.”

Vinh Thân Vương nhìn sắc mặt của Trường Nhạc công chúa, làm sao không biết tâm tư của nữ nhi, trong lòng ông cũng cực kỳ hài lòng với tiểu tử Bàng Sách này, Dương thị có phúc khí có được một đôi trai gái không chịu thua kém như vậy, vốn ông cũng có ý định gả nữ nhi đến nhà Bàng quốc công, chỉ là khi ông nói chuyện này lên hoàng thượng, hoàng thượng lại nói không vội, hôn sự của Trường Nhạc công chúa, hẳn có tính toán khác.

Vinh Thân Vương sao lại không biết, trong lòng của hoàng thượng, Trường Nhạc công chúa chỉ là một con cờ, cùng với ông, chỉ là một quân cờ trong tay hoàng thượng, chỉ là ông nguyện ý chịu uất ức, cũng không muốn nữ nhi thanh quân cờ trong tay người khác, đưa tay sờ đôi gò má của Trường Nhạc công chúa nói: “Trường Nhạc trưởng thành rồi, cũng có tâm tư của bản thân, phụ thân thấy những thứ tổ yến này ăn rất được, ngày mai cũng làm một chút ăn xem, so với một chút thuốc đắng kia thì tốt hơn nhiều.”

Trường Nhạc công chúa đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vâng, phụ vương.”

Bên này Vinh Thân Vương cùng Trường Nhạc công chúa ăn uống vui vẻ, nhìn khuôn mặt tươi cười của nữ nhi, ông thề nhất định phải bảo toàn mối hôn sự này cho nàng.

Trường Nhạc công chúa ăn tổ yến, hoàn toàn không biết nằng sắp phải đứng trước sự lựa chọn như thế nào.

101. Chương 100: Tình Nhân Phiền Nao

102. Chương 100: Tình Nhân Phiền Nao

Trong viện, Bàng Sách khoác áo đứng trong sân, nhìn mặt trăng tròn tròn, trước mắt hiện lên khuôn mặt tươi đẹp của công chúa Trường Lạc đang tươi cười, nụ cười của nàng thật đẹp, khiến anh nhớ mãi không nguôi.

Bàng Sách cúi đầu nghĩ ra điều gì, nghiêng người nhảy ra ngoài tường.

Phủ Vinh thân vương

Trường Lạc đỡ Vinh thân vương trở lại phòng ngủ, sai người nấu canh an thần cho hắn uống, rồi mới yên tâm rời đi.

Công chúa Trường Lạc trở lại gian phòng của mình, tỷ nữ hầu hạ thay y phục cho nàng, mặc chiếc váy dài Nguyệt bạch sắc, xoa tóc, đứng bên cửa sổ, trên người không đeo bất kỳ món châu sai nào, làm sạch phần trang điểm, nhìn ánh trăng lạnh lạnh, khóe miệng quyến rũ một nụ cười mím ngọt ngào.

Bàng Sách đứng trên tường dài, nhìn Trường Lạc dưới ánh trăng, tóc dài hơi bay lên trông giống bộ dáng tiên tử.

Bàng Sách nhìn say mê, công chúa Trường Lạc vuốt mái tóc dài màu đen trước ngực, đang nghĩ tới Bàng Sách, đột nhiên Bàng Sách từ trên trời giáng xuống, đến khi công chúa Trường Lạc công chúa thấy rõ người tới, thấp giọng nói: “Người thế nào lúc này lại tới.” Đột nhiên công chúa Trường Lạc nhớ lại là mình đang mặc áo ngủ, sắc mặt đỏ bừng.

Bàng Sách nhìn bộ dáng e thẹn của người trong lòng, nói: “Không kịp đợi đến ngày mai, ta muốn gặp nàng, giờ nàng mau vào đi, nàng mặc mỏng manh coi chừng bị bệnh, ta đi đây.”

Ngoài phòng nha hoàn nghe thấy giọng nói nên đi tới trước cửa nói: “Công chúa, có gì cản dận nô tì?”

Trường Lạc cùng Bàng Sách hoảng sợ, Trường Lạc nắm tay Bàng Sách kéo vào phòng, hướng cửa đối diện nói: “Không có. Ta đã ngủ rồi. Người lui ra đi, ta không cản dận gì thì cũng không cần đến hầu hạ.”

Nha hoàn nói: “Dạ”

Bàng Sách nhìn người trong lòng kéo tay mình, đi vào khuê phòng. Đây là lần đầu tiên hắn đến nơi đây, bình thường cũng chỉ ở bên ngoài sảnh mà thôi.

Tay công chúa Trường Lạc thật lạnh, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ nóng hổi truyền đến từ lòng bàn tay của Bàng Sách, nên xấu hổ đỏ mặt.

Bàng Sách kéo công chúa Trường Lạc lại, nhanh chóng ôm thân thể xinh đẹp của nàng vào lòng nói: “Sao lại không mặc nhiều áo một chút, đứng ở bên ngoài hóng gió, nàng xem thân thể nàng lạnh quá rồi. Nếu như nhiễm phong hàn thì làm thế nào đây”

Bàng Sách nói những lời này khiến người trong lòng mắc cỡ đỏ mặt, nỉ non nói: “Dù sao cũng ngủ không được, ra hít thở không khí mà thôi. Thân thể thiếp tuy mảnh mai nhưng đâu có như chàng nói. Thiếp không cần mặc thêm áo đâu.”

Bàng Sách bắt đắc dĩ, trừ nhị muội muội nhà mình, hiện tại lại có thêm một người trong lòng hắn, hắn có thể không lăm miệng sao. đành phải kéo áo choàng khoác lên cho nàng nói: “Này ban đêm vẫn còn có chút lạnh, nàng phải cẩn thận bảo vệ thân thể của mình.”

Công chúa Trường Lạc kéo áo choàng bao phủ mình, thân thể lộ một chút cảnh xuân, nói: “Biết rồi, hơn nửa đêm chàng không ngủ được, chạy đến chỗ ta làm gì, cẩn thận coi chừng bị người khác nhìn thấy.”

Lần đầu tiên Bàng Sách vào khuê phòng Trường Lạc, đương nhiên là muốn quan sát thật kỹ, một phen nói: “Ta rất cẩn thận, nàng yên tâm. Một lát nữa ta sẽ đi.”

Trường Lạc nhú mày, nàng tự nhiên không có ý đó. Nhưng nàng cũng không muốn giải thích.

Công chúa Trường Lạc không hổ danh là hòn ngọc quý trong tay của Vinh thân vương. Nhìn khắp phòng có thể thấy Vinh thân vương rất sủng ái với nàng, một bên bày biện cực đại dạ mình châu, châu ngọc làm người khác chói mắt, nhưng công chúa Trường Lạc luôn thích trang điểm thanh lệ, chưa bao giờ lấy chúng ra đeo trên người. Trong phòng hoa sen là chính, phù hợp với sở thích của công chúa Trường Lạc.

Bàng Sách nhìn thấy có một bộ tranh vẽ trên bàn, mới chỉ nhìn sơ qua, vừa định đi tới gần nhìn kỹ một chút, Trường Lạc như là nhớ ra điều gì đó, đi nhanh qua, vượt lên phía trước, một phen đem bức họa ôm vào trong ngực nói: “Không được nhìn!”

Bàng Sách nhú mày nói: “Này đó là cái gì lạ lắm sao, sao nhìn cũng không cho nhìn?”

Công chúa Trường Lạc xấu hổ đỏ mặt, hung dữ nói: “Không được là không được, thì sao?”

Bàng Sách nhìn công chúa Trường Lạc bởi vì ôm họa, mà không chú ý áo choàng, cổ nàng trắng tinh, vài sợi tóc vướng lên trên đó, nhìn xuống là bộ ngực cao vút, bởi vì kích động mà lên xuống phập phồng. Lập tức có cảm giác nhột ngay mũi, máu mũi dâng lên xúc động.

truyencuaDd&LQd~

Bàng Sách vội vàng xoay người sang chỗ khác, lòng thầm nói: “Thất lễ, thất lễ”

Trường Lạc cho rằng Bàng Sách không thoải mái ở chỗ nào, vội vàng bước qua nói: “Sách, chàng thấy nơi nào không thoải mái?”

Trong lòng Bàng Sách than khóc, hắn không muốn khinh bạc công chúa điện hạ như vậy, hắn muốn mỗi một hồi ức của nàng trong lòng hắn đều là hoàn mỹ. Thế là hắn bình tĩnh nói: “Không có việc gì, ta chỉ đang suy nghĩ, ta có phải đang làm phiền nàng nghỉ ngơi hay không?”

Trường Lạc cười nói: “Không có, sao có thể vậy chứ.”

Bàng Sách xoay người ôm lấy công chúa Trường Lạc, khiến Trường Lạc duyên dáng gọi to một tiếng. Bàng Sách tà mị nhếch khóe miệng, trực tiếp đi tới giường của công chúa Trường Lạc, nhẹ nhàng đem nàng đặt trên giường, lại kéo chăn gấm bên cạnh cho nàng đắp lên, nhìn nàng chớp mắt, trong nháy mắt, trái tim của hắn loạn nhịp.

Thân thủ Trường Lạc bắt được cánh tay Bàng Sách nói: “Chàng phải đi rồi sao?”

Bàng Sách nhìn vẻ mặt nàng triu mến giống như con mèo nhỏ khiến người khác thương yêu, ở trên giường mặt Trường Lạc hạ xuống một nụ hôn nói: “Ngày mai ta trở lại thăm nàng, hôm nay đã khuya, nàng yên tâm, chờ mẫu thân trở về, ta liền đến phủ Vinh thân vương cầu hôn nàng, sẽ không để cho nàng chờ đợi lâu.”

Trường Lạc nói: “Thiếp không biết vì sao gần đây phụ vương dường như có dáng vẻ tâm sự nặng nề, thiếp sợ, thiếp không thể ở bên cạnh chàng được.”

Bàng Sách nâng cằm Trường Lạc lên, ở trên môi của nàng mạnh mẽ hôn nàng, hôn đến khi Trường Lạc hít thở không thông mới buông ra nói: “Đây là trừng phạt nàng, nàng phải hiểu, nàng là của ta, hơn nữa vĩnh viễn vĩnh viễn là của ta, nàng chỉ có thể gả cho ta, người khác cũng đừng nghĩ có được nàng.”

Trường Lạc mím môi có chút sưng đỏ, nói: “Thiếp chờ chàng.”

Bàng Sách hài lòng vuốt tóc nàng, ở trên trán nàng ấn nụ hôn ngọt ngào, nói: “Ngủ đi, tất cả sẽ tốt thôi.”

Trường Lạc gật gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Bàng Sách xoay người rời đi, nhẹ nhàng đóng kín cửa, bóng dáng cao lớn hòa vào trong màn đêm.

Bàng Sách đi không lâu, công chúa Trường Lạc mở mắt ra, lại thở dài, từ trong ngực lấy ra bức họa kia.

Hoa thương mãn hồ hoa sen, thiếu niên tuấn tú đứng trong hồ trong đình kia rõ ràng là bộ dáng Bàng Sách.

Ngày thứ hai

Tinh thần sáng khoái, Bàng Lạc Tuyết vừa bước xuống giường, liền có nha hoàn đến báo là đại công tử cầu kiến.

Bàng Lạc Tuyết nhìn trời hôm nay rõ ràng mặt vẫn còn mọc ở phía đông. Sao ca ca không đi lấy lòng công chúa lại chạy đến tiểu viện của nàng.

Nghĩ vậy nên hướng nô tỳ nói: “Hôm nay ca ca muốn ở chỗ này dùng bữa, các người chuẩn bị thêm một đôi đĩa đi.”

Bàng Lạc Tuyết không vội, thong thả trang điểm xong chính mình. Tiến về phía sảnh.

Bàng Sách nhìn muội muội từ từ đi tới, cảm thấy mình giống như kiến bò trên chảo nóng.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi bá kiến ca ca, sáng sớm ca ca không đi gặp mỹ nhân, lại chạy đến chỗ của muội muội chỗ này làm chi, thực sự là nhiều người thanh mộng.”

Bàng Sách nghĩ đến còn muốn cầu muội muội giúp, thế nên liếm môi tươi cười nói: “Cũng không thể ngày nào cũng gặp công chúa của ta, thỉnh thoảng cũng phải gặp muội muội xinh đẹp như hoa như ngọc của ta chứ, không phải sao?”

“Ca ca đừng làm trò.” Bàng Lạc Tuyết liếc mắt một cái.

Bàng Sách lấy lòng nói: “Được rồi. Ca ca thật ra là có một chút xú sự tình.”

Bàng Lạc Tuyết bưng tổ yến nha hoàn đưa tới, uống một ngụm, thầm nghĩ: “Biết ngay là anh không có chuyện gì tốt.”

Bàng Sách thấy Bàng Lạc Tuyết không phản ứng gì. Hắn ngồi xuống, kẹp một chiếc đũa phóng tới bát của Bàng Lạc Tuyết nói: “Thức ăn của Muội muội bên này thật ngon, trong phủ này chỉ có muội muội hưởng thụ giỏi nhất, ta muốn sau này ta cũng không cần ăn cơm ở chỗ ta. Đến chỗ muội muội ăn là được.”

Bàng Lạc Tuyết thầm nghĩ: “Nếu như người đến mỗi ngày. Ta còn có thể có ngày lành sao?” Thế là buông bát nói: “Ca ca đến chỗ của ta là do thức ăn không ngon sao? Vậy Tuyết nhi cho ca ca nữ đầu bếp chính ở đây.”

Bàng Lạc Tuyết kiên trì nguyên tắc địch không động ta không động, ca không chịu thành thật khai báo, cũng chớ có trách ta.

Bàng Sách cắn cắn răng, có đôi khi thực sự rất muốn đánh Bàng Lạc Tuyết một trận, nha đầu này rõ ràng hiểu, mà lại ở đây nhìn hắn làm trò.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Sách quán quýt biểu tình, cũng không quản hắn, chỉ muốn ăn. Nàng hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc công chúa Trường Lạc có ca ca trong lòng hay không?

Bàng Sách rốt cuộc hạ quyết tâm nói: “Muội muội, thật ra hôm nay ta có việc muốn nhờ.”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày. Thầm nghĩ: “Biết ngay là ca có việc cầu ta.”

Thế là Bàng Lạc Tuyết cười híp mắt nói: “mời ca ca nói, nhưng cảnh báo trước, năng lực muội muội có hạn, có thể giúp ca ca được hay không thì không nói trước được đâu nha?”

Bàng Sách bất đắc dĩ nói: “Việc này trong lòng người đều biết.”

Về mặt Bàng Lạc Tuyết chăm chú lắng nghe, Bàng Sách thực sự bị nàng đánh bại hoàn toàn.

Bàng Sách nói: “Công chúa Trường Lạc nói với ta, Vinh thân vương gần đây hình như có bộ dáng mang tâm sự nặng nề, ta sợ muội muội nói việc đã xảy ra, cho nên mới van cầu muội muội, nhưng có phương pháp nào tốt hay không?”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày nhìn Bàng Sách nói: “Đây chính là công chúa Trường Lạc chính miệng nói?”

Bàng Sách gật gật đầu, nếu không như vậy, hắn cũng sẽ không gấp gáp như vậy.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Ca ca nghĩ như thế nào?”

Bàng Sách nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Ta có tâm ý đối với công chúa, muội muội nhìn ở trong mắt, kiếp này trừ công chúa, ta cũng sẽ không kết hôn, lòng ta như đá, không thể chuyển đổi.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là bình thường.”

Bàng Sách nói: “Không, ta yêu thương sâu sắc công chúa Trường Lạc, kiếp này trừ nàng, ta không muốn ai cả, đời này kiếp này, ta chỉ muốn nàng, cái gì ba vợ bốn nàng hầu, để cho người khác đi.”

Bàng Lạc Tuyết không ngờ Bàng Sách vậy mà yêu thương sâu sắc Trường Lạc, hỏi: “Ca ca, nếu như, ta nói bề hạ đem công chúa gả cho người khác, người làm sao bây giờ?”

Bàng Sách không hề nghĩ ngợi liền nói: “Vậy ta liền xuất gia đi tu, không vướng bận trần thế nữa.”

Bạn đang đọc truyện online tại “die%nda\$nlq&D”

Khóe miệng Bàng Lạc Tuyết giật giật, cha mẹ thật đúng là uống công nuôi dưỡng ca ca. An ủi nói: “Ta cũng chỉ nói là giả thiết, huống chi ca ca và công chúa là hai người cùng vui vẻ, cùng lắm thì bỏ trốn, cần gì phải xuất gia thật là bi thương cho cha mẹ.”

Bàng Sách nói: “Nếu Trường Lạc nguyện ý, ca ca sẽ yên ổn, không rời bỏ.”

Bàng Lạc Tuyết thở dài nói: “Ca ca không cần phải như vậy, việc này trong lòng muội muội hiểu, ca ca yên tâm, nhất định điều tra rõ ràng, muội tin tình cảm của ca ca sẽ thành, ca ca cùng công chúa Trường Lạc là

một đôi trời sinh, Vinh thân vương rất thương yêu công chúa, chắc hẳn cũng thì nguyện ý làm theo tâm ý công chúa.”

Bàng Sách gật gật đầu nói: “Hi vọng như thế đi.”

103. Chương 101: Chuyện Cũ

104. Chương 101: Chuyện Cũ

Bàng Sách cùng Bàng Lạc Tuyết ăn một bữa sáng trong tâm sự nặng nề, Bàng Lạc Tuyết biết tâm ý kiên quyết của Bàng Sách, tự tay múc một chén tổ yến đưa tới tay hắn nói: “Ca ca, huynh ăn xong thì đi đón tổ mẫu cùng mẫu thân trở về đi.”

Bàng Sách lấy lại tinh thần, nghi hoặc hỏi: “A? Tuyết Nhi, muội đang nói chuyện với ta phải không?”

Bàng Lạc Tuyết trợn mắt: “Chẳng lẽ nơi này còn có người khác sao?”

“Không phải đã nói qua mấy ngày nữa, mẫu thân trở về rồi gặp lại sao? Sao bây giờ lại bảo ta đi đón rồi?” Bàng Sách nghi ngờ.

Hai tay Bàng Lạc Tuyết nâng cằm nói: “Tất nhiên muội cũng không muốn như vậy, nhưng ta sợ qua vài ngày nữa, mẫu thân thấy huynh tiêu tụy, nhất định sẽ đau lòng, nhất định sẽ trách ta không chăm sóc tốt cho ca ca, còn không bằng nhanh chóng đón mẫu thân cùng tổ mẫu trở về.”

Bàng Sách khó xử cười cười, bối rối: “Việc này cũng không vội.”

Bàng Lạc Tuyết bắt đắc dĩ nói: “Được rồi a, đằng nào trước sau gì ta cũng không vội.”

” Đừng, đừng, ta nói đùa đấy.” Bàng Sách quẩn bách nói.

Bàng Lạc Tuyết cười: “Ca ca ăn xong sớm một chút, đi nhanh thôi.”

Bàng Sách dùng lực gật đầu, bưng chén cơm trước mặt lên bắt đầu ăn.

Bàng Lạc Tuyết lắc đầu, xem ra ái tình đúng thật là một thứ thần kỳ, hai mắt cao hứng của Bàng Sách đều đã tỏa ra ánh sáng rồi.

Bên kia Bàng Sách ăn xong vừa mở rồi đi, Bàng Lạc Tuyết được nha hoàn hầu hạ súc miệng, Tử Quyên ở cửa nói: “Tiểu thư, Dự vương đến đây, hẳn còn dẫn theo bốn người.”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày: “A...? Để hắn vào đi, pha chút nước trà qua đây.”

Tử Quyên gật đầu nói vâng.

Dự vương mặc một bộ cẩm bào màu đỏ tía trên người, thắt lưng đeo đai lưng bạch ngọc. Phía sau có bốn thiếu niên mười ba mười bốn tuổi đi theo, buồn cười chính là hai đôi này vậy mà đều là song sinh.

Bàng Lạc Tuyết hành lễ: “Tuyết Nhi yết kiến Dự vương điện hạ.”

Dự vương cau mày nói cau mày nói: “Không phải đã nói với ngươi rồi sao, không cho người gọi ta là Dự vương.”

Bàng Lạc Tuyết bĩu môi: “Xưng hô chỉ là một cái tên mà thôi, lần sau ta sẽ nhớ rõ, Chính Dương.”

Dự vương hài lòng nhếch môi cười: “Tuyết Nhi, còn nhớ chuyện ta đáp ứng tặng thị vệ cho ngươi không?”

Bàng Lạc Tuyết nghĩ nghĩ, dường như thật có chuyện này mà gật đầu. Lúc ấy nàng vẫn hoài nghi Dự vương là muốn giám thị nàng.

Dự vương nói: “Thị vệ bên cạnh ta vốn không ít. Có thể đưa cho người một người. Nhưng ta lại nhớ tới trước kia từng bồi dưỡng một đôi song sinh, càng thích hợp với người, ta nhớ bên cạnh người vẫn còn một cặp nha đầu song sinh đây.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười: “Thì ra là như vậy a. Bất quá các nàng đã bị ta phái ra ngoài làm chút chuyện rồi.”

Bàng Lạc Tuyết còn tưởng rằng hẳn không có thị vệ thích hợp, cho nên đã quên chuyện này. Mấy người thị vệ ca ca đưa tới tuy võ công không tồi, nhưng chỉ thích hợp làm hộ vệ giữ nhà, nhưng bốn người này nhìn đều có chút cương quyết a.

Dự vương nói: “Bốn người bọn hắn đều đến từ một thôn trang. Chỉ là mấy năm trước thôn trang kia gặp ôn dịch, bốn người bọn hắn vốn cũng sẽ bị thiêu sống, Bổng vương lại sai người mang về, may mà bọn hắn cũng chăm chỉ, lại rất có thiên phú với võ công. Tặng cho người, để bọn họ bảo hộ người ta có thể miễn cưỡng yên tâm hơn một chút.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía bốn người. Bốn người quỳ xuống hành lễ: “Yết kiến tiểu thư, nô tỳ tên là Bạch Đình, nô tỳ tên là Bạch Chỉ, Bạch Đình là tỷ tỷ của nô tỳ. Thuộc hạ là Khương Lam, kia là đệ đệ của ta gọi là Khương Mộc.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn bốn người tuy không có gì sai nhưng đáy lòng vẫn có ngạo khí, có thể thấy được là không phục nàng, Bàng Lạc Tuyết thản nhiên nói: “Hảo ý của Chính Dương huynh Tuyết nhi xin nhận, chỉ là đây là thuộc hạ của người, huống hồ bọn hắn cũng sẽ không toàn tâm đi theo ta, người vẫn nên mang về đi.”

Dự vương nhìn bốn người bọn hắn, bốn người cúi đầu, Dự vương lạnh lùng nói: “Nếu như các người không muốn, vương phủ cũng sẽ không chứa được các người, các người đi đi.”

Bốn người khấn trương nhìn Dự vương nói: “Vương gia...”

Dự vương xoay người đi, Bàng Lạc Tuyết bưng một ly trà nhỏ, từ từ uống, bốn người quỳ gối đến bên người Bàng Lạc Tuyết nói: “Tiểu thư, nô tỳ nguyện ý hầu hạ bên cạnh người.”

“Thuộc hạ cũng nguyện ý.” Khương Nam Khương Mộc vừa căng thẳng vừa nói, sợ bị Dự vương đuổi ra ngoài, bọn hắn đều là trẻ mồ côi không có nhà để về, sinh mạng đều là Dự vương cho, bọn họ đã thề sẽ vì Dự vương mà bán mạng, chết cũng không hối tiếc.

Bàng Lạc Tuyết nhìn ánh mắt thỉnh cầu của bốn người, dặt ly trà lên trên bàn nói: “Để ta nhận các người cũng không phải không được, chỉ là ta có một điều kiện.”

Bốn người khấn trương: “Xin tiểu thư cứ nói, chúng ta nhất định sẽ tuân theo.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Về sau chủ nhân của các người chỉ có một người, cho dù ta bắt các người đi giết Dự vương, các người cũng phải nghe theo lệnh của ta.”

Bốn người mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bàng Lạc Tuyết...

Dự vương nói: “Cho dù Tuyết Nhi bảo các người giết ta, các người cũng phải nghe theo mệnh lệnh của nàng.”

Bốn người cảm thấy không biết Dự vương này có phải là điên rồi hay không, nhìn Dự vương.

Chỉ thấy sắc mặt của Dự vương lạnh lùng, trong lòng bốn người chợt lạnh nhìn Bàng Lạc Tuyết rồi lại liếc mắt nhìn nhau một cái, cắn răng quyết định: “Chúng ta nghe lệnh của tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết biết bốn người này đều có lòng trung thành và tận tâm, lúc này mới thay đổi nói: “Về sau, các người đều đã là người của ta, chủ tử của các người cũng chỉ có một mình Bàng Lạc Tuyết ta.”

“Vâng.” Bốn người hành lễ với nàng.

“Được rồi, đứng lên cả đi, trước mặt ta không cần hành lễ. Tử Quyên đưa bọn lui ra, cho bọn họ mỗi người một phòng riêng.”

“Vâng, tiểu thư. Các người đi theo ta.” Tử Quyên mang theo bọn hắn rời đi.

Dự vương nhìn Bàn Lạc Tuyết: “Thế nào, có hài lòng không, tuy rằng đã trễ mấy ngày.”

Bàn Lạc Tuyết tự mình rót ly trà cho Dự vương nói: “Tuy là có chút chậm trễ, bắt quả từ một người biến thành bốn, nói cho cùng đều là ta buồn bán lời.”

Dự vương nói: “Mặc kệ như thế nào, chỉ cần người hài lòng là được.”

Bàn Lạc Tuyết thần nhiên: “Hi vọng bốn người lần này không phải là Dự vương phái đến giám thị ta.”

Dự vương trầm nghĩ, trong lòng nha đầu này lại nghĩ nhiều như vậy, nhú mày nói: “Yên tâm, về sau bọn hắn đều là người của người rồi. Ta bắt quả chỉ là lo lắng cho người mà thôi.”

Bàn Lạc Tuyết nói: “Hi vọng là như thế đi.”

“Tiểu thư, Nhị phu nhân sai người mời người sang bên này xem một chút.” Tử Quyên bước vào bẩm báo.

Dự vương nhìn Bàn Lạc Tuyết: “Gần đây do chuyện tứ quốc sản bản mà có rất nhiều chuyện, hôm nào thì trở lại thăm người sau.”

“Ừ, chuyện sản bản của tứ quốc quan trọng hơn, người nhan đi đi.” Bàn Lạc Tuyết nói.

Dự vương đi đến bên người Bàn Lạc Tuyết nói: “Trong mắt ta không có chuyện gì quan trọng bằng người.”

Bàn Lạc Tuyết xấu hổ đến đỏ mặt liếc mắt nhìn hắn một cái gắt giọng: “Lời ngon tiếng ngọt không có tác dụng với ta đâu.”

Dự vương nói: “”Đúng rồi, cái này cho người.” Nói xong đem thứ gì đó từ trong lòng ra, ho khan một tiếng, đỏ mặt: “Nghe nói người thích ăn cái này. Trong phủ ta có nhiều người làm một chút, nếu người không thích, thì ném đi.”

Bàn Lạc Tuyết mở ra nhìn thấy là hồ lô ngào đường mà mình thích nhất, lại là hương vị mà nàng thích. Chỉ là lúc tam phu nhân mang thai không thích ăn cái này. Lúc đó phu nhân cầm rất nhiều cho Bàn Lạc Tuyết, nhưng bởi vì thứ này có hình tròn mà khi Tam phu nhân dẫm lên, suýt nữa sảy thai. Vì thế Bàn Lạc Tuyết công hạ lệnh, chặt toàn bộ cây táo trong phủ, Dương thị cũng dần không chiều Bàn Lạc Tuyết ăn hồ lô ngào đường nữa.

Bàn Lạc Tuyết ngược mặt lên nói: “Ta rất thích.”

Dự vương xoay người khoe miệng nhếch lên, rời đi.

Bàn Lạc Tuyết đưa bọc giấy cho Tử Quyên: “Cất mấy thứ này cho kỹ. Lên Diệc cùng Liên Ngẫu trở lại rồi sao?”

“Bẩm tiểu thư, Liên Diệc cùng Liên Ngẫu đã trở lại. Gần đây sản nghiệp của chúng ta bóp nghẹt Tấn vương, quấy phá rất nhiều chỗ.” Tử Quyên nói.

“Nói cho Thích Dao, cứ từ từ mà vui đập sản nghiệp của Tấn vương, trong thời gian này cứ để hắn thoải mái một chút. Phải biết rằng thế lực của Minh Sát không kém, ta cũng không muốn thủ hạ của mình có thương vong.”

“Nhưng là...”

“Không nhưng gì cả. Dựa theo lời của ta mà đi làm là được rồi, nói cho Thích Dao, không được hành động theo tình cảm.” Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng nói.

“Vâng, nô tỳ rõ rồi, nhất định sẽ nói cho Dao lâu chủ.”

“Được rồi, đi đến chỗ của nhị phu nhân trước, xem bộ dáng của nàng, chỉ sợ là trong phủ này không được an bình, cũng may là mẫu thân không có ở đây, nếu không không biết lại sẽ có bao nhiêu nước bắn hất lên người mẫu thân.”

“Phu nhân ra ngoài tránh đầu gió cũng tốt, di nương trong phủ này đúng thật là không ớt lo được người nào.”

“Ta thấy mẫu thân cũng có ý muốn trị các nàng, chỉ là địa vị của cá nàng trong lòng phụ thân cũng rất nặng.”

“Lúc đầu Quốc công gia cũng rất yêu phụ nhân, chỉ là về sau lão phu nhân đưa đến vài vị di nương, phụ nhân cùng các nàng cũng có nhiều mâu thuẫn, cho nên tình cảm phụ thân của hai người cũng phai nhạt dần rồi.”

Bàng Lạc Tuyết hiếu kỳ hỏi: “Không chỉ có bốn vị di nương sao? Người nghe từ nơi nào vậy?”

Tử Quyên nói: “Tử Tước theo hầu bên người phụ nhân từ rất sớm, chỉ là lúc ấy thiếu gia còn chưa được sinh ra, lão phu nhân lại đưa đến mấy nha hoàn bên người, chỉ là thông phòng thôi, không có danh phận, chỉ là có một người rất được lão gia sủng ái, lại ý là người bên cạnh lão phu nhân, lúc ấy lão phu nhân cũng không dễ nói chuyện như bây giờ, phụ nhân cũng phải chịu nhiều ủy khuất.”

Bàng Lạc Tuyết cau mày: “Về sau thế nào?”

Tử Quyên nói: “Về sau, người thông phòng kia có thai, vốn dĩ lão gia muốn cho nàng ta danh phận thiếp thất, chỉ là nàng ta ý vào sự yêu thích của lão phu nhân mà muốn vị trí phụ nhân, tiểu thư người phía biết, tuy phụ nhân nhìn như yếu đuối, nhưng tổng lòng lại cực kỳ kiên cường, điểm ấy trái lại tiểu thư thật sự rất giống phụ nhân a.”

“Vậy thì tại sao các nàng đều chết?”

“Ài, vẫn là tại người nhà hoàn gia muốn bắt bí Quốc công gia, lại muốn diệt trừ mấy vị thông phòng khác, sai người hạ dược vào cơm hằng ngày của các nàng, sau cùng lại vì nhầm lẫn hại chết đứa con trong bụng mình, điên mất rồi, lão gia cũng vì việc này mà thương tâm rất lâu, dù sao cũng là đứa con đầu tiên của lão gia, chỉ là lão gia từng hoài nghi là do phụ nhân ra tay, chẳng qua lúc ấy phụ nhân cũng có thai Đại công tử, cho nên chuyện này cũng không giải quyết được gì, về sau lão phu nhân quyết định đưa mấy người nhà hoàn không thể sinh con kia đến trong chùa của Bàng quốc công phủ, tính cả người điên kia thì đều bị giam ở trong đó, sau này lão phu nhân lại làm chủ cưới Nhị phụ nhân, tam phụ nhân, tứ phụ nhân là lão gia tự lấy về.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Sự tình này e rằng còn có chỗ khác thường khác, mẫu thân và lão phu nhân không phải là đang ở bên trong ngôi chùa kia sao?”

“Đúng vậy a, bắt quá các nàng đều bị trông coi rất nghiêm ngặt, ý của lão phu nhân là muốn cho cá nàng một con đường sống, phụ nhân cũng không nói được gì.”

“Ừ, trách không được, ta cảm thấy mẫu thân có khúc mắc, mỗi lần phụ thân nhìn thấy mẫu thân đi cầu phúc, cuối cùng ta lại cảm thấy trong ánh mắt của phụ thân có chút gì đó, nói vậy tình cảm của phụ thân đối với người nhà hoàn gia cũng không tầm thường a, hừ, thật là thú vị. Phụ thân làm đến mức này, may mà mẫu thân rộng lượng, đổi lại là ta, sợ là đã sớm hòa ly rồi.”

“Tiểu thư, có một số chuyện không thể nói bây, phụ nhân cùng lão gia dù sao cũng là thanh mai trúc mã.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười: “Việc này không được nói với người khác.”

Tử Quyên gật gật đầu: “Tiểu thư yên tâm, người biết việc này cũng chỉ có ta cùng Tử Tước, còn lại đều là người bên cạnh lão phu nhân rồi.”

“Được, chúng ta vẫn nên đến chỗ Nhị di nương đi.”

Nói xong liền cất bước đi đến trong viện của Nhị phụ nhân...

105. Chương 102: Dương Thị

106. Chương 102: Dương Thị

Dự vương vừa về đến phủ, việc đầu tiên là sai người mời người làm xâu mút quả ở kinh thành về trong phủ.

Sắc mặt của thị vệ bên cạnh Dự vương tái đi, rốt cuộc không cần ăn xâu mút quả nữa, hẳn thế mà lại ăn hết xâu mút quả ở kinh thành trong một lần.

Đồng Tước chấp tay nói: “Vâng”

Dự vương vỗ vào bả vai Đồng Tước nói: “Làm tốt lắm!”

Đồng Tước đau khổ nói: “Đa tạ điện hạ khen tặng!”

Trong lòng Đồng Tước khổ sở, trong bụng đầy nước chua a, Dự vương điện hạ này không biết nghe ai nói nhị tiểu thư nhà họ Bàng thích ăn xâu mút quả, rõ ràng là muốn hấn nữa cái mạng nha. Nhắc tới, Dự vương đối với nhị tiểu thư nhà họ Bàng thật dễ bụng, coi như ở biên quan xa xăm vẫn luôn nhớ nhị tiểu thư này, mỗi ngày đều mang các loại lễ vật đến tặng, hi vọng vị tiểu tử tông này không muốn thích ăn cái khác, tốt nhất là không muốn ăn thứ chua, hiện tại hẳn nhìn tới xâu mút quả liền muốn phun.

“Người săn bắn ở bốn nước đã lục đục tới rồi, người phải theo dõi thật kỹ Tần vương điện hạ, ta xem hẳn ta nhất định sẽ không im lặng, nghe nói thể lực của hắn ngày càng lớn mạnh, gần đây Nghi quý phi nghĩ hết đủ mọi biện pháp để cho Tần vương leo lên để vị.” Dự vương nói.

“Vâng, chủ tử, như vậy người của ta ở những quốc gia khác có phải triệu tập trở về hay không?” Đồng Tước nói.

“Không cần, Người ở yên chi cũng không thể động, bên này còn cần tiền tài của bên kia ủng hộ, bọn họ không thể động.” Dự vương đạo.

“Vâng. Thuộc hạ hiểu rõ.”

“Ừ.”

“Vương gia, trong cung hoàng hậu nương nương truyền lời, nói ngài tiến cung.” Quân gia bẩm báo.

“Ừ. Ta biết rồi.” Dự vương gật đầu xoay người đi ra ngoài.

Chùa miếu.

Dương thị quỳ gối trên đệm có một tay cầm tràng hạt, chậm rãi nhắm mắt lại, trong miệng niệm kinh thư, tay kia gõ mõ. Tử Tước yên tĩnh đứng một bên.

Rốt cuộc một nén nhang cũng qua, Dương thị mở mắt ra nói: “Lão phu nhân đang làm cái gì?”

Tử Tước bẩm: “Lão phu nhân đã ăn cơm trưa, hiện đang ngủ trưa. Sợ là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tỉnh dậy.”

Dương thị nhắm mắt lại, đợi một hồi mở mắt ra. Bên trong mắt bắn ra tia sấm, vươn tay, Dương thị vươn tay. Tử Tước vội vàng tiến đến nâng bà dậy.

Dương thị đạo: “Có một số việc, đã nhiều năm như vậy, cũng nên đi xem. Đi thôi, không muốn kinh động đến người khác.”

“Vâng, phu nhân.”

Tử Tước đỡ tay Dương thị. Đi đến miếu phía sau, chùa miếu này là do phủ Bàng quốc công cung phụng, lão phu nhân lễ Phật cũng phương tiện, Bàng quốc công vì lòng hiếu thảo, liền mua hết đất trong phạm vi trăm dặm, xây thêm nhiều chỗ ở trong chùa, bình thường người sai phạm sẽ bị phạt ở trong này.

Theo đường nhỏ, đi vào bên trong. Cảnh sắc bên trong có nhiều loại hoa sắc sỡ, nửa điểm cũng không có sự mộc mạc của chùa.

Dương thị lạnh lùng nói, “Nhiều năm ta chưa có tới. Không nghĩ nơi này lại biến thành thế ngoại đào viên.”

Tử Tước bầm: “Phu nhân không cần phiền lòng, bà ấy kiếp này cũng không thể hồi phủ, lão gia cũng nhất thời không đành lòng mà thôi, cũng may bà ta điên rồi.”

“Ha ha, điên rồi ư? Nói thật dễ nghe, hằng năm lão gia lén lút đi tới chỗ này, còn tưởng ta không biết sao, tiện nhân này, điên rồi thật sự là tiện nghi cho nàng ta, ta xem lão gia bố trí chỗ này tốt như vậy, sợ còn có ý khác.” Dương thị đạo.

Quả nhiên, Dương thị và Tử Tước lặng lẽ đi tới, bên trong đều là kỳ hoa dị trân, Dương thị nắm chặt bàn tay, nơi này bà quen thuộc, chỉ là ở đây lại bố trí giống y hệt phủ viện của con tiện nhân kia.

Chỉ thấy trong viện, một vị thiếu phụ hơn ba mươi tuổi xinh đẹp, ngồi du dây, chính mình nhẹ nhàng đẩy, trong mắt lộ vẻ ngây thơ.

Dương thị đi tới trước mặt nàng, chỉ tay vào thiếu phụ xinh đẹp kia cũng không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, siết chặt dây thừng xích đu.

“Đã lâu không gặp a, Thu Nguyệt.” Dương thị kêu tên của thiếu phụ.

Thì ra thiếu phụ này chính là người thiếp thứ nhất của Bàng quốc công, chỉ là không có danh phận mà thôi, Bàng quốc công muốn cho nàng ta danh phận, chỉ là Dương thị không đồng ý. Hơn nữa, sau đó nàng ta bị điên, cho nên chuyện này liền không giải quyết được.

Chỉ là nha hoàn này là do lão phu nhân tự mình điều giáo, được lão phu nhân sủng ái, cho nên mới có sự tình về sau, chỉ là còn có một lý do để Dương thị ghét bà ta. Thu Nguyệt đã từng là thị tỳ thân cận của bà, hai người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, chỉ là thời điểm bà cập kê bị Dương quốc công cho đi, nguyên nhân liền là phụ thân của Thu Nguyệt đề cập một hôn sự cho nàng ấy, vừa lúc Thu Nguyệt cũng hài lòng. Dương thị cũng đồng ý, còn đặt đồ cưới cho nàng ta.

Chỉ là trời không theo ý nguyện của người, lúc Thu Nguyệt chưa ra quá cửa thì phu quân của nàng ta chết vì bệnh, phụ thân của Thu Nguyệt là một con ma cờ bạc, một lòng muốn bán nàng ta vào thanh lâu, Thu Nguyệt liều chết cũng không theo, vừa lúc Dương thị đi qua tình cờ gặp Thu Nguyệt từ thanh lâu chạy ra, thay nàng ta chuộc thân, mang nàng ta về phủ Bàng quốc công.

Vốn là tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp, cảm tình của Thu Nguyệt và Dương thị rất tốt, chỉ khi Bàng quốc công thấy Thu Nguyệt xinh đẹp, có Dương thị thương yêu, Thu Nguyệt luôn được thưởng nhiều hơn so với các nha hoàn khác, trang điểm cũng xinh đẹp, Bàng quốc công liền nổi lên tâm tư, Dương thị không biết từ lúc nào hai người kia nháy mắt với nhau. Cùng với Bàng quốc công náo loạn rất lâu, Bàng quốc công mới thu hồi tâm tư, đang lúc nàng muốn xử trí Thu Nguyệt, lão phu nhân ra mặt muốn đem nàng ta đi, nói là nhìn nha đầu này lanh lợi, vừa lúc bà muốn đi chùa dâng hương cầu phúc. Dương thị nghĩ hai người không thấy mặt có lẽ sẽ tốt, cho nên liền đồng ý.

Chỉ là Dương thị không ngờ, lão phu nhân sớm đã nhìn ra tâm ý của con trai với Thu Nguyệt, bà ta cũng không hài lòng khi Dương thị đã gả qua đây một năm rồi mà vẫn chưa thấy gì, liền muốn đưa nha đầu này qua, tự mình điều giáo. Ở trong chùa hai tháng, lão phu nhân ra lệnh cho ma ma đưa nha hoàn mà mình tự chọn ra điều giáo một phen, kêu Thu Nguyệt qua rồi nói: “Người có biết, vì sao ta lại muốn người qua.”

Thu Nguyệt sợ hãi quỳ trên mặt đất nói: “Nô tỳ, nô tỳ không biết.”

Lão phu nhân thở dài nói: “Ánh mắt của người rất giống một người.”

Thu Nguyệt ngẩng đầu lên nhất gan nhìn lão phu nhân nói: “Còn nhờ lão phu nhân chỉ giáo.”

Lão phu nhân nói: “Người rất giống nha hoàn thân thích của Chấn nhi lúc còn bé.”

Bàng quốc công gọi là Bàng Chấn, lúc nhỏ lão phu nhân tự chọn cho Bàng Chấn không ít nha hoàn hầu hạ. Trong đó có mấy người cùng xấp xỉ tuổi với Bàng Chấn. Lúc nhỏ không có gì, chỉ có một ngày Bàng Chấn chạy đến khấn cầu lão phu nhân, nói hần muốn thú Dương gia đại tiểu thư. Hần muốn lấy Thu nhi ở bên người làm vợ, không muốn tước vị.

Có thể nghĩ, lửa giận của lão phu nhân lúc đó, bà cho Bàng Chấn một cái tát vào ngay lúc đó, hần là nhi tử mà lão phu nhân âu yếm, hần lại không biết, chính mình đi đến ngày hôm nay đã mất đi nhiều khí lực. Lại muốn nhường tước vị cho người khác.

Đêm đó lão phu nhân liền sai người đem Thu nhi dẫn qua, nhìn nha hoàn một tay mình điều giáo, lão phu nhân chỉ muốn ngay tại đó đánh nàng ta.

Thu nhi quỳ trên mặt đất run lấy bầy.

Lão phu nhân tự mình nâng mặt của nàng ta lên đạo: “Nói. Vì sao quyến rũ thiếu gia. Ta đối với người không tệ, coi người như nữ nhi ruột thịt của mình mà sủng ái, người báo đáp ta như vậy sao? Người có biết hay không, người sẽ phá hủy Chấn nhi. Nếu như không có sự ủng hộ của Dương quốc công, Chấn nhi sẽ không làm được Bàng quốc công.”

Thu nhi khóc không ngừng. Nửa chữ cũng không dám nói, lão phu nhân thở gấp đập một cước vào bụng của nàng ta, đúng ngay lúc đó Thu nhi đang có thai, bà tự tay giết chết cháu mình, lúc đó Bàng Chấn chạy đến, Thu nhi thoi thóp, hân vĩnh viễn nhớ ánh mắt của nàng ta nhìn hắn, bất lực tuyệt vọng. Cả người ớn lạnh, cho nên khi nhìn thấy Thu Nguyệt. Đột nhiên có ảo giác, nha đầu này hình như là Thu nhi. Cho nên nhìn thấy nàng bị Dương thị xử trí, bà cứu sống nàng ta, sai người điều giáo nàng ấy, xem như bồi thường cho con mình.

Sau khi Thu nhi đẻ non, không lâu lắm liền qua đời, có một đoạn thời gian dài, Bàng quốc công không ra khỏi cửa phòng một bước, cũng chính lúc đó, phủ Bàng quốc công tranh sủng ngày càng nhiều, mà Dương thị đi vào cuộc sống của hắn, hai người xuất thân đều từ phủ quốc công, Dương thị xưa nay có tiếng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, Dương thị dịu dàng thiện lương, làm cho Bàng quốc công từ từ thoát khỏi đau lòng, hai người được mọi người chúc phúc thành thân. Mà hắn chiếm được sự ủng hộ của Dương quốc công, cuối cùng kế thừa tước vị.

Dương thị nhìn mặt của Thu Nguyệt đạo: “Người đừng có giả bộ, ta biết, người đã tốt rồi.”

Ánh mắt của Thu Nguyệt khê nhúc nhích, cúi đầu không nói lời nào.

Dương thị cười lạnh nói: “Hôm nay ta tới, chính là cùng với người kết thúc, coi như biết rõ ta đồng tâm bệnh, ta cũng là nương người, con trai của ta rất nhanh cũng muốn thú cô dâu tới cửa.”

Thu Nguyệt lạnh lùng nhìn Dương thị, lắc lư theo bàn đu dây nói: “Người lúc nào biết ta khỏi rồi.”

Dương thị nhìn Thu Nguyệt: “Thế nào lại không tiếp tục giả bộ, ta xem người giả vờ thật giống, nếu không lão gia sao lại có thể sai người đến trị liệu cho người.”

So với Dương thị nghiêng răng nghiêng lợi, Thu Nguyệt lại điềm đạm hơn: “Đúng vậy, lão gia đích thực đối xử với ta rất tốt, nếu không phải năm đó, chắc chắn vị trí phu nhân quốc công không biết hai chúng ta ai làm đầu.”

Dương thị tiện tay hái một đóa hoa, nghiền nát trong tay, sắc màu đỏ giống như máu tươi, trong tay Dương thị chảy ra nước, Dương thị tiện tay ném: “Cho dù không có ta, người cũng không có được vị trí này.”

“Thế nào? Không thử một chút, làm sao người biết?” Thu Nguyệt nhún mày, vẻ mặt chế nhạo cười.

“Chỉ bằng việc người vĩnh viễn không sinh ra đứa nhỏ, ha ha ha” Dương thị cười điên cuồng.

Thu Nguyệt đột nhiên muốn vả vào mặt Dương thị, Tử Tước ở bên cạnh đưa hai tay giam cầm nàng ta.

Hai mắt Thu Nguyệt đỏ bừng nhìn Dương thị: “Là người, là người hại con ta chết non, là người hại ta từ đó không bao giờ sinh dục được nữa, đều tại người.”

Dương thị xoay người lạnh lùng nhìn Thu Nguyệt: “Không, hại con người không phải là ta, mà là người, chính người.”

Thu Nguyệt lẩm bẩm nói: “Là ta? Là ta?”

Dương thị đạo: “Là người, chẳng lẽ người đã quên, ngày đó tổ yến mà người sai người hầm, bên trong bỏ thêm thuốc, vốn là để cho chúng ta uống, chỉ là vừa vặn, lão gia tự tay uy người, người đã quên ư? Là người tự tay hại chết con của mình.”

Thu Nguyệt thống khổ ôm đầu lẩm bẩm nói: “Không, không, không phải, không phải, a”

107. Chương 103: Côn Trùng Cẩn

108. Chương 103: Côn Trùng Cẩn

Thu Nguyệt rơi vào hồi ức đau khổ của chính mình, lăn lộn trên mặt đất, đôi mắt nàng hằn lên màu huyết hồng, ôm đầu liên tiếp đánh vào đầu của mình.

Dương thị nhìn nàng, hai mắt cố nén nước mắt chực trào ra, nhưng lại cất tiếng cười to nói: “Ha ha ha, Thu Nguyệt, ta vẫn coi ngươi là tỷ muội của ta, thế nhưng ngươi lại hời hợt ta như vậy, quyền rũ trượng phu của ta, còn muốn hại chết ta, ha ha ha, tất cả đều là báo ứng cho ngươi, ngươi biết không?”

Dương thị ngồi xổm trên mặt đất hung hăng cầm lấy tay Thu Nguyệt, đem tay nàng từ trên đầu kéo xuống, ác độc hung hãn nói: “Thu Nguyệt, ngươi bây giờ thống khổ sao? Vì sao, vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy, ngươi nói xem!” Dương thị tê tâm liệt phế quát.

Trên mặt đất Thu Nguyệt quên mất giày giũa, cứ nhìn Dương thị như vậy, khóe miệng chậm rãi hiện lên một tia cười lạnh, đẩy tay Dương thị ra, sửa sang lại quần áo xốc xếch khi này cho mình một chút, ánh mắt giễu cợt, chế nhạo nhìn Dương thị nói: “Vì sao ư, ngươi còn có mặt mũi hỏi ta vì sao, ta cho ngươi biết, ngay từ lúc nhỏ ta đã rất ghét ngươi, hận ngươi, vì sao ông trời không công bằng như thế, ngươi là hòn ngọc quý của dương quốc công, từ nhỏ nhận hết sủng ái, cho dù ngươi phạm sai lầm gì, ngươi bị trừng phạt chính là ta, ta không thể quên những lần bị roi quất trên mình, không thể quên.”

Dương thị nhìn Thu Nguyệt gào thét nói: “Chẳng lẽ vì nguyên nhân này mà ngươi có thể phản bội ta sao? Ngươi đã quên là ai đem ngươi chuộc ra khỏi thanh lâu sao?”

Thu Nguyệt nhìn Dương thị cười lạnh nói: “Đúng vậy, chính là ngươi, phu nhân hiền lương thực đức, nếu không phải ngươi đưa ta ra khỏi nơi đó, hiện tại ta vẫn còn phải ở lại thanh lâu để tiếp đón khách làng chơi.” Nàng vừa nói vừa cúi đầu cười nhạo một tiếng.

Dương thị nhìn nàng nói: “Vậy vì sao ngươi phải làm vậy với ta. Ta tự hỏi trong phủ Bàng quốc công ta đối xử với ngươi cũng không tệ.”

“Đúng vậy, ngươi đối xử với ta không tệ, nhưng phải làm thế nào đây, ta vốn rất cảm kích ngươi, chỉ là quốc công gia đã yêu ta, mà ta cũng mê luyện hắc sâu sắc, nếu như không có ngươi, ta và hắc hắc là rất tốt, rất đẹp đôi.”

Nhìn bộ dáng Thu Nguyệt điên cuồng triền miên, Dương thị chỉ cảm thấy buồn cười: “Dù cho không có ta, ngươi cũng không chiếm được tim của hắc.”

Thu Nguyệt bắt được tay Dương thị nói: “Không, sẽ không, ta cảm nhận mỗi lần hắc nhìn ta, ánh mắt như có lửa, rất nồng cháy, ánh mắt đó không lừa gạt ta.”

“Đúng vậy, ánh mắt sẽ không lừa gạt ai bao giờ, nhưng lúc đó ta còn quá trẻ, luôn luôn do dự về tình cảm, nếu như ta chịu nghe lời mẫu thân ta, sớm đuổi ngươi ra khỏi phủ, thì giờ đây cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy.” Dương thị cảm thán nói

Thu Nguyệt nhìn Dương thị tùy ý đùa bỡn mái tóc dài của mình nói: “Ngươi đã có danh hiệu đại phu nhân, vì sao không cho lão gia thêm một danh ngạch thiếp thất chứ. Vì sao, nói cho cùng cũng chính do ngươi ích kỷ, không muốn cho lão gia nạp thiếp, hiện tại, lão gia không phải cũng có vài phòng thiếp thất đó sao, có thể thấy lão gia cũng không sủng ngươi lắm đâu.”

“Đúng vậy, ngươi nói không sai, ta không đồng ý lão gia nạp ngươi làm thiếp, ngươi không phải chỉ là một thông phòng nha đầu thôi sao?” Dương thị nhìn Thu Nguyệt lạnh lùng nói

Thu Nguyệt nghe thấy giọng điệu Dương thị châm chọc mình cũng cười, ngồi trên chiếc xích đu nói: “Đúng vậy, khi ngươi nhìn lão gia xuất phủ, không phải ngươi hạ quyết tâm muốn giết ta sao? Đáng tiếc, trời cao cũng không đành lòng nhìn ta chết như vậy, lão phu nhân hết lần này đến lần khác dò xét ta, muốn đuổi ta

đi, lúc đó mặc dù người được lão gia sủng ái nhưng vẫn không có thai, vì thế người đương nhiên không dám cùng lão phu nhân phản kháng lại.”

Dương thị giống như bị chọc tới chỗ đau, hung hăng bước tới cho nàng một cái tát, khoe miệng Thu Nguyệt rướm máu, nhàn nhạt cười nói: “Phu nhân, trông kia, nếu như làm đau tay, không biết lão gia có thấy đau lòng cho người hay không?”

Dương thị nhú mày nói: “Lão gia có đau lòng hay không, ta không quan tâm, bất quá chỉ làm bẩn tay ta.” Nói xong, Tử Tước lấy khăn tay cho Dương thị lau tay.

Thu Nguyệt khinh thường nói: “Đúng vậy, nàng sinh ra đã là cành vàng lá ngọc, đến khi kết hôn cũng được sủng ái, đâu hiểu được mùi vị chúng tôi từ chỗ bần hàn, dơ bẩn muốn trèo lên vị trí cao, lão phu nhân nói không sai, nàng xem trọng ta là vì nàng chỉ là một đại tiểu thư ngang tàng, bướng bỉnh căn bản không biết làm thế nào để trở thành một người con dâu tốt. Lão phu nhân đem ta đi, lại để cho ma ma giáo dục ta thật tốt trong hai tháng, cũng vì trải qua hai tháng đó, ta mới hiểu được Bàng quốc công rất cuộc thích gì, thích ăn cái gì, thích dùng cái gì, có thói quen gì, làm cho ta tiến thêm một bước nắm giữ tâm tư lão gia.”

Dương thị cười nhạt, trong lòng chợt cảm thấy lạnh lẽo, mình thật có lỗi với lão phu nhân, lại luôn đối nghịch với bà, xem ra mình thật mềm yếu, ai cũng có thể tiêu diệt.

“Không phải lão phu nhân đã trao tặng cho người một người sao?”

“Vậy thì sao chứ, các nàng có được sự sủng ái của lão gia sao? Cũng bị nhốt trong miếu, còn ta nhìn các nàng giống như mấy ni cô, ngày nào cũng phải làm việc nặng, dù cho ta bệnh, lão gia cũng phái người đến chăm sóc ta, từng cọng cây ngọn cỏ ở đây đều vì trị liệu cho ta nên lão gia mới làm, thế nào, phu nhân, không biết người thấy được những thứ này có cảm giác thế nào?” Thu Nguyệt cười điên cuồng

Dương thị nhìn từng cọng cây ngọn cỏ, tình yêu đối với Bàng quốc công cũng chỉ là con số không, cũng hóa thành hư ảo, sự hiểu thuận đối với lão phu nhân cũng mất hết hy vọng, nàng nhìn Thu Nguyệt lạnh nhạt nói: “Dù cho quốc công gia thương yêu người, lão phu nhân giúp đỡ người thì sao, người đã được định trước là phải chết ở chỗ này, lão gia bố trí thế này cũng được sự đồng ý của lão phu nhân rồi, chỉ là người cũng biết, hiện giờ trong mắt ta người chính là bất đắc sa tử, người sống cũng không được trở về phủ Bàng quốc công, huống chi là người chết.”

Thu Nguyệt mở to hai mắt nhìn Dương thị nói: “Nếu không phải do người, ít nhất ta còn có danh vị thiếp thất, lão gia đã nói sớm muộn cũng sẽ đón nhận ta trở về, ta cho người biết, lão gia mỗi tháng cũng đến thăm ta, người đừng nghĩ đến việc mưu toan làm hại ta, nếu không lão gia nhất định không buông tha người.”

Dương thị cười nói: “Lão gia không buông tha ta? Đúng rồi quên nói cho người biết, ta tìm một nhóm cô nương, ánh mắt các nàng có chút giống Thu nhi, à, đúng rồi, ta làm sao lại quên chuyện quan trọng như vậy, người còn không biết Thu nhi là ai mà.”

Thu Nguyệt lắc đầu, nhìn Dương thị không có ý tốt tươi cười nói: “Không, ta không muốn biết, không muốn biết.”

Ta không thích nghe.”

Dương thị nhìn vẻ mặt của Thu Nguyệt rất hài lòng, gật gật đầu nói: “Nói chung, chúng ta là bằng hữu từ nhỏ đến lớn lên, may mắn là nha hoàn lại coi trọng trưởng phu của ta, chúng ta lại cùng nhau phụng dưỡng phu quân, người xem chúng ta cùng ở chung lâu như vậy. Người được phu quân sủng ái, khiến ta một mình chịu thống khổ, mà người lại dùng thủ đoạn với ta, chẳng lẽ người đã quên, yên tâm, đây chỉ là bắt đầu, những gì cho ta, ta sẽ trả lại người gấp bội.” Hai mắt Dương thị đỏ bừng

Thu Nguyệt lẩm bẩm nói: “Không, không, người không thể làm như vậy. Lão gia sẽ không cho người làm như vậy.”

Dương thị nhìn móng tay sơn sắc hồng của mình thản nhiên nói: “Đúng vậy, người nói nếu như mắt người bị mù, lão gia còn có thể nguyện ý tới thăm người không?”

“Vì sao, người lại tàn nhẫn với ta như vậy. Ta không thù oán gì với người mà.” Thu Nguyệt hỏi

“Bởi vì ánh mắt của người rất giống Thu nhi. Lão gia thú ta trước tỳ nữ, đúng rồi, nàng bị lão phu nhân hại chết, người nói lão gia có thể hay không hoài nghi người cũng bị lão phu nhân hại chết?” Dương thị tới sát tai Thu Nguyệt tai.

Toàn thân Thu Nguyệt đang chiến tranh lạnh, nàng chưa bao giờ thấy một Dương thị như vậy, Dương thị luôn luôn đoan trang, hào phóng dù cho nàng có quyền lực thế nào nhưng không khi nào khi dễ ai, lúc nào nàng cũng có bộ dáng vân đạm phong khinh, mà giờ đây Dương thị làm cho nàng cảm thấy nàng đang ở trong địa ngục, giống như ác quỷ đến tìm nàng đòi mạng.

Môi Thu Nguyệt run rẩy nói: “Lão gia, lão gia sẽ không bỏ qua cho người. Người nói lúc trước hẳn thương yêu tỳ nữ, người không sợ sao?”

“Sợ? Đúng vậy, ta sợ. Ta bị các người bức đến nước này, ta còn sợ gì chứ? Trí nhớ muội muội thực sự không nhớ à, có thể thấy mấy năm nay sống an nhàn sung sướng đã quen, ta vừa mới cho người biết, ta đã tìm rất nhiều cô nương, có mắt giống Thu nhi, có nàng giống miệng, lông mày, người nói lão gia còn có thể nhớ ra người là ai sao? Quan trọng nhất là, hôm nay ta sẽ làm cho người vĩnh viễn không thể mang thai.” Dương thị nở nụ cười nói

Thu Nguyệt nhìn Dương thị, quỳ xuống níu y phục của nàng nói: “Phu nhân, ta biết sai rồi, ta không có ý nghĩ muốn tranh sủng với người, là lão phu nhân sai khiến ta rằng ta nhất định phải nắm bắt được tâm của lão gia, chính là lão phu nhân bắt ta nhất định phải làm như vậy, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta cũng không muốn làm vậy nhưng thực sự, phu nhân, người tin ta đi, đó là sự thật.” Thu Nguyệt không ngừng cầu xin

Dương thị nhìn Thu nguyệt quỳ trên mặt đất không có nửa phần thương hại, lúc trước nàng chịu khuất nhục đâu chỉ chừng này, nàng muốn đòi lại từng chút từng chút một, kéo tay Thu Nguyệt ra khỏi y phục mình, sau đó nhìn Tử Tước nháy mắt.

Tử Tước từ trong ngực lấy ra một chiếc bình sứ màu đỏ sẫm, hướng về phía Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt nhìn Tử Tước tới gần, từng chút từng chút lui về phía sau, lắp bắp nói: “Không, không, không muốn, không được tới đây, lão gia sẽ không bỏ qua cho các người, lão phu nhân cũng sẽ không bỏ qua cho người. Lão phu nhân cũng sẽ không bỏ rơi ta.”

“Ha ha, người cứ yên tâm, các nàng cũng nhanh chóng đi theo người.” Dương thị thản nhiên nói

Thu Nguyệt kinh hoàng mở to mắt, Tử Tước nhanh tay nhanh mắt ấn cầm của nàng, đẩy cầm của nàng xuống.

Thu Nguyệt ho hai tiếng, ngón tay sắp tiến trong miệng, muốn đẩy ra ngoài, nhưng thuốc này từ thực quản xuống tới bụng mình. Dù cho nôn khan thế nào cũng không được, hung hăng trừng Dương thị nói: “Người cho ta ăn cái gì?”

Dương thị vỗ vỗ tay nói: “Người rất nhanh sẽ biết, người yên tâm, ta sẽ từ từ hành hạ người.” Nói xong nói với Tử Tước: “Chúng ta đi thôi.”

Thu Nguyệt nhìn bóng lưng Dương thị nói: “Ta nhất định sẽ nói cho lão gia biết, ta nhất định sẽ nói.”

Tử Tước nói: “Sao phu nhân không lặng lẽ kết thúc nàng ta để tránh đêm dài lắm mộng.”

Dương thị cười cười nói: “Muốn tránh đêm dài lắm mộng cũng không cần sự kiện này đâu, để cho nàng ta chết như vậy thật quá dễ dàng với ả.”

Thu Nguyệt vuốt cổ họng của mình, chỉ cảm thấy như đang bị rót chì vào miệng, không thể phát ra được thanh âm nào, Dương thị vốn là muốn làm nàng cảm thấy mà, phần hận nhìn bóng lưng Dương thị, đột nhiên nàng cảm giác thân thể mình bắt đầu vô lực, xụi lơ trên mặt đất, khí lực để bò dậy cũng không có, nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, mùi bùn đất lan tỏa khắp nơi, có một loài côn trùng bò xung quanh trên mặt của nàng, muốn đưa tay tiêu diệt nó nhưng căn bản là không có “die%nda\$nLq&D” khí lực, loài côn trùng đang chậm rãi cắn mặt nàng, làn da đầy máu tươi càng hấp dẫn nhiều hơn sâu. Đàn côn trùng tranh nhau hút máu của nàng, cả khuôn mặt dần dần hiện đầy sâu.

Thời điểm hạ nhân phát hiện ra Thu Nguyệt, mặt của nàng đã bị côn trùng gặm cắn thiên sang bách khổng (ý là bị lủng lỗ chỗ; hư hỏng; ung mọt), làn da không còn chỗ nào đẹp, đôi mắt trong sang cũng mất đi ánh sáng.

109. Chương 104: Ngoan Độc

110. Chương 104: Ngoan Độc

Loại dược này tên là Phệ trùng, người uống nó, sẽ từ từ bị cắn, loại cắn này làm người cảm thấy toàn bộ yết hầu như bị đốt cháy, thống khổ, sau đó tứ chi bủn rủn đến cả sức lực đều không có, máu của nàng đã bị độc dược ngấm vào, máu này tản ra một loại hương khiến cho tất cả sâu trùng đều say mê, loại máu này chỉ cần bị nhiễm phải một chút, sâu trùng sẽ điên cuồng bắt đầu muốn uống thêm. Cho nên chỉ cần một sâu trùng cắn vào da của nàng, mùi hương của máu sẽ khiến cho rất nhiều sâu trùng điên cuồng.

Thu Nguyệt bị ni cô đẩy vào trong phòng, chỉ là bây giờ mắt nàng bị mù, lại mất giọng nói, cả người trở nên uể oải không thể chịu nổi.

Đường phân cách—— Đường phân cách hoa lệ——

Dương thị được Tử Tước đỡ đến trong sương phòng của mình, cầm lấy một bản kinh thư, yên lặng xem, Tử Tước lặng lẽ đứng một bên.

Dương thị cầm kinh thư, nhưng không lật sang tờ khác, từng giọt từng giọt nước mắt to như hạt đậu nhuộm lên chữ viết trên kinh thư, từ từ trở nên mờ nhạt.

“Cốc cốc, cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Người nào?” Tử Tước hỏi.

Ni cô ngoài cửa nói: “Phu nhân, đại công tử đến đây.”

Tử Tước nhìn thoáng qua Dương thị nói: “Phu nhân, là công tử đến đây.”

Dương thị xoa xoa mắt nói: “Ừ, để hẩn vào đi.”

Ni cô ngoài cửa đáp vâng một tiếng, liền lui ra.

Dương thị nhìn Tử Tước nói: “Không biết tại sao Sách nhi lại đến đây rồi.”

“Có thể là công tử nhớ phu nhân đấy.”

Dương thị cười từ ái.

Chỉ chốc lát sau ni cô đã dẫn Bàn Sách đi đến trước cửa phòng Dương thị.

Tử Tước nói: “Làm phiên sư thái rồi.”

Ni cô cúi đầu chào cáo lui.

Bàn Sách quỳ xuống hành lễ nói: “Yết kiến mẫu thân.”

Dương thị vội vàng hẩn oán trách nói: “Mau đứng lên, trên đất lạnh, qua vài ngày nữa ta sẽ trở về, sao con lại đột nhiên đến đây?”

Bàn Sách nói: “Hài nhi không chờ được mẫu thân, nên đến đây.”

Dương thị nói: “Bớt học những chuyện làm nũng khờ dại này từ muội muội Tuyết nhi của ngươi đi. Nói đi, có chuyện gì.”

Bàn Sách đầu đầu nói: “Cũng không có gì, muội muội cũng hi vọng có thể đón mẫu thân về sớm một chút.”

” Tuyệt Nhi? Nha đầu kia làm sao vậy? Hay là xảy ra chuyện gì rồi, Tử Tước mau thu thập đồ đạc rồi trở về.” Dương thị vội vàng nói.

Trong nháy mắt Bàng Sách cảm thấy bị tổn thương nhẹ, dùng vẻ mặt đau thương nhìn Dương thị mà nói: “Mẫu thân, người có thể dừng bất công một cách rõ ràng như vậy được không? Người yên tâm, Tuyệt nhi không có việc gì.” Bàng Sách e ẩm nói.

Dương thị mới thả lỏng tâm tình, nhéo tai Bàng Sách nói: “Xú tiểu tử nhà ngươi, sao không nói rõ ràng, làm hại ta lo lắng vô duyên vô cớ.”

Bàng Sách nghiêng mình nói: “Vâng. Đúng, đúng, đều là con không phải, không nói rõ ràng. Làm hại mẫu thân lo lắng.”

Dương thị ngồi nhìn nhi tử nói: “Nếu không có việc gì, qua vài ngày nữa ta sẽ về cùng với tổ mẫu của con.”

Bàng Sách lộ ra khuôn mặt u sầu. Dương thị nhìn biểu tình trên mặt nhi tử, lo lắng hỏi: “Sách nhi, lại làm sao vậy?” Nhi tử, cũng là miếng thịt của mình, huống chi lúc mang thai, mình đã chịu nhiều ủy khuất, nếu lúc ấy không phải có nhi tử, sợ là Bàng quốc công phủ đã không có một vị trí nhỏ nhoi cho mình rồi.

Bàng Sách quỳ xuống nói: “Hài nhi muốn thỉnh cầu mẫu thân giúp hài nhi đề thân với Trường Nhạc công chúa.”

Về mặt Bàng Sách kiên định. Dương thị nói “Lần trước Vinh Thân Vương cũng nói qua, vốn cũng nghĩ khi về sẽ nói chuyện này với phụ thân con. Trước sau gì ta cũng đều hài lòng với cô con dâu Trường Nhạc này.”

Bàng Sách nói: “Mẫu thân, con cùng công chúa cũng là lưỡng tình tương duyệt, nhưng sợ là bây giờ Vinh Thân Vương lại có tâm tư gì khác, hoặc chính là do, hoàng thượng không cho phép con qua lại với Trường Nhạc.”

Dương thị cau mày nói: “Đây là vì sao?”

Bàng Sách như đã hạ quyết tâm nói: “Cuộc săn bắn của tứ quốc sắp tới, bên người hoàng thượng chỉ có một cô công chúa chưa trưởng thành, công chúa có thể được sử dụng chỉ có một mình Trường Nhạc. Vì thế Tuyệt Nhi cũng muốn mẫu thân sớm đến Vinh Thân Vương phủ cầu thân, nếu không sợ rằng đêm dài lắm mộng.”

Dương thị gật đầu nói: “Tuyệt Nhi nói có lý, chúng ta đi mời lão phu nhân trước đi.”

“Vâng, con đa tạ mẫu thân.” Bàng Sách nói.

Dương thị đứng dậy mang theo Bàng Sách đi đến mặt trước của sương phòng.

Sương phòng Dương thị ở là một gian phòng ở tận bên trong cùng, mà nơi lão phu nhân ở lại là một phòng lớn nhất ở phía trước, vì thế lúc hai người tiến vào, lão phu nhân chỉ vừa mới rời giường, Lý ma ma ở bên cạnh hầu hạ bà uống một chén tổ yến, Bàng Sách biết lúc ấy lão phu nhân đã cưỡng ép ức hiếp Dương thị như thế nào, cho nên đối với lão phu nhân này đáy lòng có oán khí. Thấy bà ta ở đất phật an tĩnh mà vẫn ăn được tốt như vậy, đáy lòng không ngừng cười lạnh, thật sự là khẩu phật tâm xà.

Dương thị nói: “Yết kiến lão phu nhân.”

“Yết kiến tổ mẫu.” Bàng Sách nói.

Tuy lão phu nhân không phải rất thích cô con dâu ngày càng mạnh thế này. Nhưng Bàng Sách vẫn là con trai duy nhất trong nhà.

Lão phu nhân ngẩng đầu nói: “Đến đây!”

“Vâng.” Dương thị nói.

Lão phu nhân ho khan hai tiếng, thấy hai người người nào cũng không quan tâm đến nàng, không khỏi giận dữ nói: “Có chuyện gì, không biết ta đang trong lễ phật sao?”

Dương thị nói: “Sợ là trong phủ có việc, cần người trở về quyết định.”

Lão phu nhân thản nhiên nói: “Chuyện gì mà quan trọng như thế, quốc công gia lại làm sao vậy?”

Bàng Sách lạnh lùng nhìn lão phu nhân, trong lòng của bà ta chỉ có con trai bà là quan trọng nhất, những thứ khác đều chỉ làm nền mà thôi.

Bàng Sách nói: “Là tôn nhi, muốn nhờ mẫu thân cầu thân giúp tôn nhi cầu thân.”

Lão phu nhân nhíu mày: “Chuyện lớn như vậy sao lại không nói cho ta biết một tiếng, hai mẹ con các người có để ta vào mắt hay không?”

Bàng Sách nói: “Tôn nhi không dám, chỉ là tổ mẫu đã từng nói, chuyện tổ mẫu dâng hương lễ phật là đại sự, sao tôn nhi có thể làm chậm trễ tổ mẫu.”

Lão phu nhân khó thở, ho khan mấy lần, đứa cháu này cư nhiên lại dám lấy mình nói ngược lại mình. Lão phu nhân như là nhớ tới cái gì đó nói: “Cũng đúng, chuyện lớn nhỏ trong phủ có mẫu thân người lo liệu, tổ mẫu ta cũng yên tâm, chỉ là nơi này có một người, trước khi đi lão gia đã bảo ta phải quan tâm cho tốt, nói đã nhiều năm như vậy rồi, nàng cũng tốt hơn rồi, qua vài ngày nữa ta sẽ đưa nàng trở về.” Nói xong nhìn Dương thị có vẻ dăm chiêu.

Giọng nói của Dương thị nghẹn lại: “Mẫu thân nói đúng, được lão phu nhân quan tâm là phúc khí của nàng, chỉ là lão gia đã nói qua, không cho phép nàng hồi phủ.”

Lão phu nhân đập mạnh lên bàn, tiếng chén sứ đụng vào nhau khiến cho không khí trong phòng trở nên nghiêm trọng.

Lão phu nhân nhìn Dương thị nói: “Chẳng lẽ ngay cả một nha đầu ta cũng không làm chủ được sao?”

Dương thị nói: “Mẫu thân đã nói, ta không dám không nghe theo, nếu tâm ý mẫu thân đã quyết, vậy thì toàn bộ liền nghe theo sự sắp xếp của mẫu thân đi, ta mang theo Sách nhi về trước.” Nói xong mang theo Bàng Sách rời đi.

Dương thị mới vừa đi, lão phu nhân lại đập mạnh lên bàn. Lý ma ma khẩn trương đến đỡ rồi an ủi: “Lão phu nhân, người không nên tức giận ạ, thái y đã nói qua, thân thể của người hiện tại không được kích động.”

Lão phu nhân thở dốc một hơi nói: “Người xem nàng đi, hiện tại còn chưa chết, lại càng ngày càng không đặt ta vào trong mắt, chuyện thành thân của Bàng Sách lớn như vậy còn không thông qua ta. Nàng cho là ta đã chết sao? Ngay cả ta muốn mang một nha hoàn trở về cũng không được!”

Lý ma ma khẩn trương nhuần khí cho lão phu nhân nói: “Phu nhân nói vậy cũng không phải cố ý, người ngẫm lại xem lúc ấy phu nhân mang thai đại công tử, Thu Nguyệt cô nương lại nhận được nhiều sự sủng ái của lão gia, sao đại phu nhân có thể không oán hận a, huống chi Thu Nguyệt lại là nha hoàn bên người của nàng.”

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng nói: “Vậy thì như thế nào, nếu không phải nha đầu Thu Nguyệt kia nhìn rất giống Thu Nhi, ta cũng sẽ không giúp nàng. Nhìn Chấn nhi liền nghĩ đến Lão Quốc công gia, hai người thật sự rất giống nhau a.”

Lý ma ma nói: “Đó là tất nhiên rồi. Bộ dáng của Quốc công gia cùng Lão quốc công đúng là rất giống nhau a.”

Lão phu nhân vui mừng cười nói: “Tất nhiên, Chấn nhi từ trước đến nay đều rất nổi bật. Chỉ là nữ nhân Dương thị kia quá không hiểu quy củ rồi. Nam nhân cưới vợ nạp thiếp là bình thường, nếu không phải do tình huống lúc ấy, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện nàng một năm vẫn không sinh được con mà vẫn ở tại trong phủ rồi. Chấn nhi vừa ý nha hoàn của nàng là phúc khí của nàng, hừ, chỉ là nữ nhân kia lại không biết sống chết nghĩ đến việc một mình đoạt lấy sự sủng ái của phu quân, ta không có được, người khác cũng đừng hòng đạt được.” Lão phu nhân đột nhiên nảy sinh ác độc nói.

Không thể không nói lòng của lão phu nhân thật sự rất bất thường, bản thân mình không chiếm được, người khác cũng đừng hòng có được, nhìn thấy con trai của mình cùng con dâu ăn ái, trong tâm của mình hận không thể cho nàng một cái tát, huống chi bộ dáng con trai cùng trượng phu của mình giống nhau đến vậy, mỗi lần thấy hắn ôm Dương thị lại nghĩ đến trượng phu của mình ôm người khác, khiến lòng nàng ghen tị đến phát cuồng, con trai của mình chỉ có thể nghe mình, không thể bị nữ nhân khác thao túng.

Lão phu nhân nhìn Lý ma ma nói: “Thu Nguyệt còn tốt không? Bệnh của nàng xem ra đã tốt hơn nhiều rồi. Không thể tưởng tượng được Thu Nguyệt lại có sức quyến rũ lớn như vậy, có thể để cho con ta dụng tâm đợi nàng ta như vậy, nói đến cùng là do ánh mắt của nàng kia cực kỳ giống Thu nhi, lần đầu tiên lúc ta thấy nàng cũng thật khiến ta hoảng sợ. Cũng may nàng còn có chút tác dụng, cuối cùng cũng không phụ một chút tâm ý của ta.”

Lý ma ma nói: “Nha đầu Thu Nguyệt kia theo lời của lão phu nhân mà nói, mấy năm nay lão gia đều phái người đến trị liệu cho nàng ta, có thể thấy được lão gia vẫn không muốn vứt bỏ nàng ta, chiếu cố nàng rất tốt, nàng vẫn là một quân cờ rất hữu hiệu.”

“Đúng rồi lão phu nhân, vẫn còn một việc nữa, đợi lát nữa, Đại công tử sẽ theo phu nhân trở về, chuyện hứa hôn của Đại công tử cũng là chuyện đại sự, lão phu nhân không về sao?” Lý ma ma cẩn thận nhìn sắc mặt âm trầm của lão phu nhân.

“Hừ, chuyện vui của bọn hần kia, sao có thể nguyện ý cho bà lão này tham dự a, bất quá ta cũng sẽ không để cho Dương thị được dễ chịu.” Lão phu nhân thâm độc nói.

Sinh mệnh bất tức tức, ngoan độc bất chỉ (câu này editor cũng không hiểu lắm), đây mới là tính cách con người của lão phu nhân, từ lúc trượng phu của bà không chung thủy với bà, từ lúc con trai của bà bắt đầu không còn nghe theo lời của bà kia, bà ta biết chỉ có nắm chặt quyền lực trong tay, bà mới có được thứ mình muốn.

Dương thị thu thập đồ đạc mang theo Bàng Sách vội vàng trở về Bàng quốc công phủ, chỉ là chuyện Dương thị không nghĩ tới lại còn rất nhiều, ví dụ như Bàng Lạc Tuyết cùng nhị phu nhân...

Bàng Quốc Công Phủ.

Bàng Lạc Tuyết nhìn nhị phu nhân bưng nước trà hơi hột uống, đi đến dùng lễ với trưởng bối nói: “Không biết hôm nay cơn gió nào thổi đến, Nhị di nương vậy mà nhớ tới Tuyết nhi rồi.”

Nhị phu nhân nhìn khuôn mặt trở mã xinh đẹp của Bàng Lạc Tuyết, trong lòng bỗng chốc như bị kim đâm...

111. Chương 105: Lộ Tẩy

112. Chương 105: Lộ Tẩy

Nhị phu nhân đứng lên nói: “Tuyết nhi đến đây, hôm nay thời tiết tốt, ta mới vừa làm một chút được thiện, đã mấy ngày chưa gặp qua tam phu nhân, trước sau gì người cũng không có chuyện gì thì cùng đến thăm nàng đi.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười: “Bất quá chỉ mấy ngày không gặp, không nghĩ tới Nhị di nương sẽ nhớ Tam di nương như vậy, dù sao đi nữa giá y của tỷ tỷ thêu cũng không tệ lắm, còn lại cần tỷ tỷ tự mình thêu, buổi tối sẽ sai Tử Quyên đem qua đây.”

Nhị phu nhân nói: “Thật sự là làm phiền Nhị tiểu thư, người yên tâm khi Vũ nhi làm vương phi chắc chắn sẽ giúp đỡ Tuyết Nhi tìm một người lang quân như ý.”

“Vậy Tuyết nhi phải tạ ơn tỷ tỷ rồi.” Bàng Lạc Tuyết thản nhiên nói, vờ như không nhìn thấy một tia âm hiểm kia trong mắt nhị phu nhân.

Nhị phu nhân cười từ ái, hai người nhìn qua hài hòa như thế, lại không biết phía sau sự hài hòa lại là sát khí ẩn ngầm.

“Phu nhân, thuốc đã sắc xong rồi.” Tiểu Ngọc nói.

Nhị phu nhân nói: “Ừ, nhớ lúc này lão gia hần là đang ở chỗ Tam muội muội, chúng ta nhanh đi thôi.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Thời tiết tốt như vậy, cũng để tỷ tỷ ra ngoài hít thở không khí đi.”

Nhị phu nhân nói: “Vũ nhi còn đang bị cấm túc, sợ là không thể ra được.”

Bàng Lạc Tuyết chợt nói: “Là Tuyết Nhi lỡ lời, bắt quá tỷ tỷ sắp làm vương phi, phụ thân nhất định sẽ chịu cho tỷ tỷ ra ngoài.”

Nhị phu nhân xấu hổ cười cười: “Có thể là vậy.”

Bàng Lạc Tuyết hồn nhiên cười nói: “Di nương yên tâm, Tuyết Nhi nhất định sẽ nói giúp tỷ tỷ. Vả lại Nghi quý phi cũng muốn triệu kiến tỷ tỷ, nếu không phải thân thể tỷ tỷ yếu nhược, sợ rằng đã sớm phải đi rồi.”

Nhị phu nhân tựa như nhớ ra cái gì chợt nói: “Vẫn là Tuyết nhi cẩn thận.”

Bàng Lạc Tuyết dịu dàng cười cười.

Tiểu Ngọc cầm lồng com, nhìn nhị phu nhân.

Nhị phu nhân liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết một cái: “Đi thôi, Tuyết Nhi.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu, đi theo Nhị phu nhân về hướng của Tam phu nhân.

Ta là đường phân cách—— bình quả chuyên dụng——

Phúc Thụy uyển.

Tam phu nhân gắng gượng cái bụng có phần gồ lên đang được Bàng Quốc công đỡ xem một gốc cây nở hoa trong hoa viên, hiện tại vì Tam phu nhân đang mang thai, gần đây được bồi bổ bằng thuốc rất nhiều, đôi má vốn gầy yếu cũng đầy đặn ba phần. Tam phu nhân rúc vào trong lòng Bàng quốc công, nơi xa Bàng Lạc Băng cầm bút lông vẽ lại, tốt cho một khung cảnh hài hòa mỹ mãn.

Nhị phu nhân đứng xa xa nhìn nắm chặt tay, cúi đầu ngẩng đầu trong nháy mắt lại trưng lên một khuôn mặt tươi cười nói: “Ai u, nhìn khí sắc của Tam muội muội thật sự rất tốt.”

Bàng quốc công cùng Tam phu nhân ngẩng đầu. Vẻ mặt Tam phu nhân tươi cười như hoa rúc vào trong lòng Bàng quốc công nói: “Sao tỷ tỷ lại đến đây. Nhiều ngày không thấy tỷ tỷ, khí sắc của tỷ tỷ lại chuyển biến tốt hơn rồi.”

Bàng Lạc Tuyết hành lễ nói: “Yết kiến phụ thân, Tam di nương.”

Tam di nương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết Nhi đến đây. Đúng lúc Băng nhi đang nhắc tới người a, nói khả năng hội họa của nàng kém cỏi, muốn Tuyết nhi chỉ giáo một chút.”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày nói: “Khả năng hội họa của Tuyết Nhi kém cỏi, sao có thể chỉ dạy cho Tam muội muội. Sợ là sẽ hại đệ tử rồi. Oa, này, tam muội không phải là đang bị cấm túc giống đại tỷ sao? Sao lại ra ngoài rồi?”

Nhị Di Nương dùng một vẻ mặt đắc ý nhìn Tam di nương. Trong lòng lạnh lùng cười, đợi lát nữa sẽ cho người biết cảm giác ngã từ thiên đường xuống địa ngục là như thế nào.

Tam di nương nhìn Bàng quốc công rồi vẫy tay với Bàng Lạc Băng bên kia nói: “Cũng đều là tại ta, mỗi ngày không nhìn thấy Băng nhi, trong lòng cũng rất nhớ mong, vì thế nên cả người đều mệt mỏi, lão gia vì để cho ta an tâm dưỡng thai, cho nên cho phép Băng nhi ra ngoài rồi. dù sao cũng không phải là lỗi gì lớn.”

Ánh mắt của Nhị phu nhân không có thiện ý, nhưng rất nhanh cũng khôi phục ý cười. Toàn thân Bàng Lạc Băng mặc váy dài sắc hồng anh đào tung bay. Trên mặt vì chạy nhanh nên phủ lên một lớp mồ hôi trong suốt.

Bàng Lạc Băng hành lễ chạy đến trước mặt Tam phu nhân làm nũng, vẻ mặt Tam phu nhân trông như từ mẫu, tự mình xoa mồ hôi oán trách nói: “Băng nhi, lần sau cũng không nên chạy nhanh như vậy, nếu ngã thì như thế nào. Đến lúc đó lão gia sẽ rất thương tâm đấy.”

Nhị phu nhân cũng nói: “Đúng a, Băng nhi, hiện tại dù sao cũng là trong ngày hè, mặc quần áo mỏng manh, chẳng may bị ngã, sợ là sẽ để lại sẹo đấy.”

Nhị phu nhân cầm che miệng làm ra bộ dạng nôn khan, Bàng quốc công lập tức nói: “Đây là làm sao vậy?”

Nhị phu nhân lườm Tam di nương một cái nói: “Không có gì, chỉ là có chút buồn nôn thôi.”

Nhị phu nhân nhìn bộ dáng của Tam phu nhân nói: “Lão gia, thời tiết tốt như vậy, đại phu cũng khuyên Vũ nhi nên đi lại nhiều hơn một chút, giữ lại trong phòng đúng là sẽ ngột ngạt đến hỏng mất, vả lại Nghi quý phi cũng muốn gặp Vũ nhi, chung quy cũng không thể cấm nàng, dù sao nàng cũng sẽ gả đến Tấn Vương phủ làm chính phi.”

Nhị phu nhân nói xong thì nhìn thoáng qua Tam phu nhân, thấy nàng tựa như càng thêm khó chịu, trong lòng bỗng chốc vui vẻ, quả nhiên Bàng quốc công nhú mày, tuy hiện tại ông rất chán ghét nữ nhi này, từng sắp có một lần nghĩ muốn giết nàng, nhưng bây giờ ông không thể giết được nữ nhi này, nhìn vẻ mặt khẩn cầu của Nhị phu nhân, rốt cuộc mềm lòng nói: “Vậy thì thả nàng ra đi, bất quá người phải nhớ kỹ, hiện tại nàng nhưng lại là nữ nhân đang chờ gả, ngàn vạn không nên lại làm ra chuyện gì làm tổn hại đến thể diện của hoàng gia, nếu không sau đó cho dù là ta cũng không cứu được nàng, Nghi quý phi triệu kiến nàng, nhớ rõ nên dạy quy củ trong cung cho nàng cho tốt.”

Nhị phu nhân cao hứng phần chần nói: “”Đa tạ lão gia, thiếp thân nhất định sẽ dạy dỗ nàng thật tốt, Vũ nhi đã biết sai rồi, tuyệt đối sẽ không phạm lỗi nữa.”

Bàng quốc công gật gật đầu.

Nhị phu nhân thấy biểu tình vẻ mặt như ăn phải ruồi bọ chết của Tam phu nhân nói: “Ta xem sắc mặt của muội muội thật là không tốt, hôm nay đặc biệt cho người làm được thiện, đều là dùng để an thai, đúng lúc Tam muội muội nếm thử một chút.”

Nói xong Nhị phu nhân tự mình múc một chén đưa đến trước mặt Tam phu nhân.

Bàng quốc công nhìn Tam phu nhân nói: “Nhị phu nhân có tâm như vậy, thật sự là khó có được, nàng thừa dịp còn nóng nhanh uống đi.”

Tam phu nhân nhìn được thiện trong bát nói: “Một lòng hảo tâm của tỷ tỷ, lòng muội muội ta nhận, chỉ là vừa rồi ta đã dùng qua thuốc an thai, dùng thêm nữa sợ là sẽ không ổn.”

Nhị phu nhân vô cùng nhanh trí nói: “Tam muội không phải sợ, được thiện này chỉ là bổ huyết dưỡng khí, không có bất cứ xung khắc trái ngược nào với thuốc an thai của, muội muội uống hết không chừng sẽ tăng gấp đôi tác dụng của thuốc a, tương lai chắc chắn sẽ sinh ra một nhi tử trắng trẻo mập mạp.”

Bàng quốc công nhìn ánh mắt Nhị phu nhân không giống như sẽ hại Tam phu nhân: “Đây là do Nhị tỷ của nàng tự bưng lại đây, nàng uống một chút đi...”

Tam phu nhân khó xử nói: “Nhưng là, nhưng là...”

“Không nhưng là gì cả, ta dứt cho nàng.” Nói xong Bàng quốc công tiếp nhận chén thuốc trên tay Nhị phu nhân, múc một muỗng, dứt đến bên miệng Tam phu nhân.

Nhị phu nhân trầm nghĩ, biết người sẽ không dám không uống, người cần phải hưởng thụ cho tốt.

Quả nhiên, Tam phu nhân không còn cách nào, đành phải hé miệng, nếm một chút thuốc nói: “Mùi vị của được thiện này thật nồng a.”

Bàng quốc công bưng đến dưới mũi mình ngửi một chút nói: “Không có a, sao ta lại không ngửi được mùi gì a.”

Bàng Lạc Băng tiếp nhận chén thuốc trong tay Bàng Lạc Băng nói: “Phụ thân, có lẽ là do gần đây mẫu thân uống nhiều thuốc hơn, cho nên quá mất cảm đối với vị thuốc đông y, vẫn là để con dứt mẫu thân đi.”

Nói xong Bàng Lạc Băng xoay người nhưng đột nhiên giẫm lên chỗ mép váy, chén thuốc trong tay lập tức bị vỡ, Bàng Lạc Băng cũng bị ngã sấp mạnh xuống trên mặt đất.

Tam phu nhân khẩn trương một tay đỡ bụng, một tay kia kêu gọi nha hoàn ma ma đi đỡ Bàng Lạc Băng.

Chỉ thấy bọn nha hoàn đỡ Bàng Lạc Băng bị ngã đến nước mắt lưng tròng lên, Bàng quốc công nói: “Băng nhi, thực là ngã sấp xuống có làm sao không?”

Bàng Lạc Băng cắn cắn môi nói: “Nữ nhi không có việc gì, chỉ là làm vỡ mất tâm ý của Nhị di nương, nhưng không phải là Băng nhi cố ý, Nhị di nương trăm vạn lần đừng giận.”

Chuyện cười, Nhị phu nhân sao có thể không tức giận, chỉ là nhìn biểu tình của Bàng quốc công, đành phải tiến lên kéo tay Bàng Lạc Bằng nói: “Bất quá chỉ là một chén được thiện, nếu người bị ngã xảy ra cái gì không may, sợ rằng Nhị di nương cũng sẽ khó chịu.”

Bàng Lạc Tuyết nghe Nhị di nương ngoài những lời giả dối vẫn còn có những lời tâm huyết này thì muốn chết cười, nếu hôm nay mọi người cứ trật tự như vậy, xuất diễn này xem ra là không thể diễn được nữa, Bàng Lạc Tuyết cũng cảm thấy đáng tiếc, dù sao thì nàng vẫn cảm thấy Nhị phu nhân này vẫn còn có một chiêu sau.

Quả nhiên Nhị phu nhân vỗ vỗ tay nói: “Lần này làm nhiều hơn một chút, bên trong ninh hãm rất nhiều tổ yến thượng hạng, đều có thể ném thử.”

Bàng Lạc Bằng liếc mắt nhìn Tam phu nhân một cái, quả nhiên thấy trong mắt nàng hiện lên vô số cảm xúc.

Tam phu nhân nói: “Thật đúng là đa tạ Nhị tỷ, suy nghĩ chu toàn như vậy.”

Nhị phu nhân kéo tay Tam phu nhân nói: “Muội muội sao lại nói vậy, phu nhân xuất môn dâng hương cầu phúc, cũng là vì muốn đảm bảo đứa trẻ trong bụng muội, ta được phu nhân trông cậy trông coi trong nhà, tất nhiên cũng cần tận tâm giữ gìn đứa trẻ trong bụng muội, nếu có cái gì không hay xảy ra, ta sợ khi phu nhân trở về ta cũng không thể giao phó tốt a.”

Tam phu nhân cúi đầu cười cười, thầm nghĩ: “Nhị phu nhân này sợ rằng cũng không ngu xuẩn như vậy, hạ độc trong này, lão gia đang ở đây, nàng chắc cũng không dám động tay động chân gì bên trong này.”

Bàng Lạc Tuyết nhân lúc nha đầu Thanh Mai bên người Nhị phu nhân mở nắp được thiện ra gửi thư, quả nhiên đều là thuốc bổ tốt nhất, tổ yến bên trong đều là yến huyết thượng hạng, chẳng qua bên trong lại có hơn mấy loại dược liệu, sợ là Nhị phu nhân đã không thể khoan dung cho Tam phu nhân cứ bay nhảy trong phủ này rồi.

Quả nhiên Tam phu nhân cứ bắt người đút ta, bản thân buồn nôn, không bằng chính mình động thủ, nhận lấy từ trong tay Nhị phu nhân nói: “Thật sự là đa tạ tỷ tỷ lo lắng, muội muội làm sao dám làm phiền tỷ tỷ đút a.” Nói xong tự mình bắt đầu ăn rồi nói: “Lão gia, được thiện này tỷ tỷ làm không tệ, thiếp thân thật là có lộc ăn.”

Bàng quốc công nhìn Nhị phu nhân nói: “Nhược Sanh có tâm, nàng không biết khi Tam nhi mang thai, miệng càng trở nên kén ăn, đầu bếp ta đều đã cho đổi mấy người, nàng đồng ý khen nàng a, khẳng định là nàng làm không tệ.”

Nhị phu nhân tuy tiếc cho những huyết yến thượng hạng này, nhưng nghĩ đến nữ nhân này sau này sắp vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại), trong đó lại là vui sướng, dịu dàng cười nói: “Lão gia sao lại nói vậy, thiếp thân cũng không cảm thấy vất vả, có năng lực chia sẻ với phu nhân vốn là chuyện thuộc bốn phận của ta, lão gia cũng không nên nói như vậy, hơn nữa Tam muội lại mang thai, thân thể khó chịu, dù mỗi ngày nàng đều muốn ăn, thiếp thân vẫn sẽ làm được tới ngày muội ấy sinh.”

Bàng quốc công cực kỳ vui mừng, vỗ tay nàng ta nói: “Nhược Sanh thật sự càng ngày càng biết chuyện rồi.”

Nhị phu nhân vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, chén sứ bị rơi xuống đất phát ra âm thanh thanh thúy.

Bàng quốc công quay đầu nhìn lại...

113. Chương 106: Xem Cuộc Vui

114. Chương 106: Xem Cuộc Vui

Bàng quốc công quay lại, thấy tam phu nhân đang cầm chén sứ, ôm bụng, trán đổ mồ hôi, giơ tay ra, chỉ vào nhị phu nhân nói: “Người, người không ngờ người hại ta!” Trong người như có thứ gì muốn chảy ra, kinh hoàng nhìn Bàng quốc công nói: “Lão gia, lão gia, hãy cứu thiếp, cứu con của chúng ta.”

Bàng quốc công hoảng hồn, vội vàng chạy đến trước mặt tam phu nhân, ôm lấy nàng lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, việc này là thế nào?”

Hai mắt tam phu nhân nửa mở nửa khép, khó khăn nói: “Lão gia, chính là nhị tử muốn hại thiếp, là nhị tử.”

Nhị phu nhân cũng bị dọa làm cho khiếp sợ, quỳ trên mặt đất nói: “Lão gia, thiếp không có, thiếp, làm sao thiếp lại dám hại tam muội ở trước mặt lão gia chứ, tam muội, muội đừng ngậm máu phun người, sao tỷ lại có thể hại muội, huống hồ lão gia còn ở đây, tỷ không hề động đến ai, muội có thể gọi đại thái y tới đây kiểm tra.”

Tam phu nhân ôm Truy?n ch? có trên 'Ddlqđ“Bàng quốc công, chỉ cảm thấy bụng của mình sắp nứt ra rồi, nắm chặt y phục của Bàng quốc công nói: ”Lão gia, lão gia, lão gia nhất định phải cứu thiếp, cứu con của chúng ta ”

Bàng quốc công nhìn bụng tam phu nhân đau giống như là lập tức muốn ngắt đi, hô lớn: “Gọi thái y qua đây, nhanh lên một chút.”

Bàng quốc công tự mình ôm tam phu nhân đi vào bên trong, trước khi đi hung hăng trợn mắt liếc mắt nhìn nhị phu nhân đang quỳ trên mặt đất một cái.

Bàng Lạc Tuyết tiến đến, đỡ nhị phu nhân dậy, nói: “Nhị di nương, nền đất rất lạnh, di nương đứng lên đi, cẩn thận thân thể.”

Nhị phu nhân cầm khăn tay căn bản không có nước mắt lau, nói: “Con thấy không di nương tốt bụng vậy, lại bị tam muội nói thế, hiện tại lão gia cũng không còn tin di nương nữa. Thực tình muốn làm người tốt thật là khó khăn.”

Bàng Lạc Tuyết như cười như không nói: “Đó là chuyện tự nhiên thôi, ở thời đại này muốn làm người tốt rất khó, có điều bộ dáng của tam di nương cũng đau thật, nhìn không giống như là giả , hay chúng ta cũng đi thăm một chút.”

Về mặt nhị phu nhân thương tâm nói: “Dù cho tam muội muội vô tình, di nương cũng sẽ không vô nghĩa, chúng ta mau đi thăm muội ấy một chút đi.”

Có người nói diễn kịch thì diễn cho trót, nhị phu nhân này quả thật là không đơn giản, chẳng trách kiếp trước bà ta muốn gió được gió muốn mưa được mưa.

Bàng Lạc Tuyết và nhị phu nhân mới vừa vào cửa liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết, đặc biệt thê lương.

Bàng Lạc Tuyết nhìn khoe miệng nhị phu nhân nhếch lên, liền biết lần này tam phu nhân chắc là khó qua khỏi.

“Máu, máu, tam phu nhân chảy máu.” Nha hoàn Tiểu Ngọc hoảng sợ nói

Tam phu nhân và Bàng quốc công nhìn thấy làn váy của tam phu nhân có nhiễm ngạch chút máu hồng, lúc này tam phu nhân chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy ra ngoài. Nàng cảm nhận được có thứ gì đó đang từ trong thân thể của mình đang từ từ di chuyển ra ngoài. Chớp mắt liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc đó Bàng quốc công như là già nua nhiều tuổi, chăm chú nắm tay tam phu nhân, Bàng Lạc Bằng quỳ gối bên giường khóc nức nở .

Thái y cầm hòm thuốc chạy vào nói: “Bái kiến quốc công gia.”

Bàng quốc công thấy thái y đến, vội vàng nói: “Vương thái y, người mau chóng xem mạch cho tam phu nhân. Đứa bé này có thể giữ được nữa hay không?”

“Dạ. Tại hạ nhất định cố gắng hết sức mình để bảo vệ đứa nhỏ trong bụng tam phu nhân, còn bây giờ thỉnh quốc công gia nhường cho cụ thân xem mạch cho tam phu nhân trước.” Thái y nói

Tiểu Ngọc kỳ quái, rõ ràng nàng nói Ngọc Doanh thỉnhTần thái y bên cạnh lão gia tới sao giờ lại..., trong lòng khó hiểu, nhưng cũng không nói gì thêm.

Vương thái y là thái y bên cạnh Bàng quốc công từ nhỏ đến lớn, hiện tại cũng thường xuyên đến bắt mạch, thăm bệnh cho Dương thị. Y thuật cũng không tệ, chỉ thấy hần cau mày bắt mạch cho tam phu nhân. Sờ soạng một lần, giống như là không xác định lại tiếp tục sờ soạng một lần nữa nói: “Tam phu nhân không có việc gì.”

Bàng quốc công cùng Bàng Lạc Băng bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, tốt quá, tốt quá, đứa nhỏ không sao rồi.

Bàng quốc công cau mày nói: “Nhưng vì sao tam phu nhân chảy nhiều máu như vậy?”

Vương thái y chậm chậm rãi nói: “Bẩm Quốc công gia, vì đây là thời kì nguyệt tín của tam phu nhân, chảy máu là chuyện bình thường.” Nói xong, hướng về phía tam phu nhân dùng kim châm một cái, tam phu nhân đang hôn mê từ từ tỉnh lại.

Tam phu nhân chậm rãi mở mắt, hai mắt nhắm lệ nhìn Bàng quốc công nói: “Lão gia, thế nào, thế nào, đứa nhỏ thế nào?”

Bàng quốc công trấn an nói: “Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là nguyệt tín tới.”

Tam phu nhân như trút được gánh nặng, nguyên lai là nguyệt tín, là nguyệt tín.

Đột nhiên Bàng quốc công đẩy tam phu nhân đang ở trong lòng mình ra, đứng lên hỏi Vương thái y: “Vương thái y, người nói cái gì?”

Vương thái y nhìn Bàng quốc công nói: “Bẩm Quốc công gia, ngài không cần lo lắng quá mức, nguyệt tín của tam phu nhân bị hỗn loạn mà thôi, cùng lắm lão phu sẽ kê toa thuốc cho phu nhân điều trị.”

Tam phu nhân sờ vào bụng vốn đã khô quắt của mình, mình đang mang thai, tại sao lại có nguyệt tín?

Tam phu nhân ngẩng đầu nói: “Nhưng, ta có thai, sao có thể có nguyệt tín, người không nên nói bậy.”

Vương thái y nhìn tam phu nhân nói: “Tam phu nhân, lão phu chắc chắn không nhầm, nếu như phu nhân không tin, người có thể tìm thái y khác.”

Bàng quốc công nhìn trên giường tam phu nhân, ánh mắt khả nghi, toàn thân tam phu nhân rùng mình một cái, nói: “Tần đại phu đâu, giúp ta gọi Tần đại phu.”

Bàng quốc công nói: “Tần đại phu đâu? Mau đi tìm Tần đại phu cho ta.”

Tiểu Ngọc gật đầu nói: “Để con đi tìm, lão gia, phu nhân thật sự có thai, lão gia phải tin tưởng phu nhân.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn người hầu trung thành và tận tâm nói: “Người đi tìm Tần đại phu tới đây đi, để bắt mạch xem tam phu nhân rốt cuộc có mang thai hay không?”

Bàng Lạc Băng chạy đến trước mặt tam phu nhân nói với Tiểu Ngọc: “Người đi nhanh lên một chút đi, dẫn Tần đại phu đến đây.”

Tiểu Ngọc gật gật đầu.

Tam phu nhân nhìn Bàng quốc công nói: “Lão gia, thiếp làm sao dám lừa người, lão gia, thiếp thực sự mang thai, thực sự.”

Bàng quốc công nhìn tam phu nhân diễm đạm, đáng yêu đang cầu xin mình, chỉ cảm thấy nữ nhân này thật sự là bất trị, Bàng Lạc Băng đẩy ra Vương thái y ra, hung hăng nói: “Người là ai, tại sao muốn vu hãm mẫu thân ta, mẫu thân là thật mang thai, hôm nay mọi chuyện đều lành đi nương hạ được mới làm hại mẫu thân để non.”

Bàng quốc công nhìn Bàng Lạc Băng điên cuồng, lạnh lùng nói: “Băng nhi, không được vô lễ, Vương thái y vẫn ở phủ Bàng quốc công thay đại phu xem bệnh, chẳng lẽ con tin rằng thái y muốn hại mẫu thân con? Mau cút sang một bên cho ta.”

Tam phu nhân lập tức lùi Bàng Lạc Băng ra, bà thực sự sợ chỉ sau một khắc, con gái của mình cũng sẽ bị Bàng quốc công mang đi, Bàng Lạc Băng là lợi thế duy nhất của bà, bà nhất định không thể để cho nàng ta bị thương tổn, nên vội vàng nói: “Băng nhi, Băng nhi, con mau đến đây với mẫu thân, nhanh lên.”

Bàng Lạc Bằng giống như nai con bị khiếp sợ, chạy đến bên giường tam phu nhân nhanh chóng trốn ở trong lòng tam phu nhân.

“Không xong, không xong.” Tiểu Ngọc vội vội vàng vàng chạy vào

Bàng quốc công lạnh lùng nói: “Luống ca luống cuống còn ra thể thống gì, nói đi, Tần đại phu đâu?”

Tiểu Ngọc co rúm lại nhìn tam phu nhân, vâng vâng dạ dạ nói: “Bẩm lão gia, Tần đại phu, Tần đại phu ”

Trên giường tam phu nhân sốt ruột nói: “Người hãy mau nói đi.”

Tiểu Ngọc vẫn không nói gì. Bên cạnh Ngọc Doanh quỳ xuống vừa khóc nói: “Lão gia, lão gia, chuyện không liên quan đến con, chuyện không liên quan đến con.”

Tam phu nhân nhìn Ngọc Doanh nói: “Ngọc Doanh, người nói bậy bạ gì đó, vẫn chưa chịu dậy sao.”

Ngọc Doanh dập đầu một cái nói: “Tam phu nhân, xin phu nhân lượng thứ cho nô tỳ. Nô tỳ cũng không muốn như vậy. Phu nhân hãy mau xuất chiêu đi, có lẽ lão gia vì sủng ái phu nhân sẽ tha thứ cho phu nhân.”

Tam phu nhân trừng lớn hai mắt nói: “Ngọc Doanh, người nói bậy bạ gì đó, còn không mau lui xuống.” Tiểu Ngọc tiến lên cho Ngọc Doanh một cái tát, cổ tình đánh trật qua một bên mặt của Ngọc Doanh.

Ngọc Doanh khom lưng thống khổ ho khan hai tiếng, phun ra một ngụm máu, bên trong còn có cái răng.

Nhị phu nhân nói: “Tiểu Ngọc, người làm cái gì vậy.”

Ngọc Doanh nhìn cái răng trên mặt đất, khóc to: “Tam phu nhân, người sợ nô tỳ nói ra bí mật của người. Người không kìm lòng được sao? May mà nô tỳ đem y khổ có dính máu của người đem đi đốt, giúp người giấu giếm.”

Tam phu nhân trừng lớn hai mắt không thể tin nổi, nói: “Ngọc Doanh, người rốt cuộc đang nói cái gì, ta sai người đốt huyết y khổ của ta lúc nào, người đừng nói bậy.”

Nhị phu nhân nói: “Muội muội, muội làm sao lại hồ đồ như vậy.”

Tam phu nhân vội vàng nói: “Tỷ tỷ, muội muội không biết.”

Nhị phu nhân cười lạnh nói: “Còn không biết cái gì nữa, không phải đã rõ ràng rồi sao, người giả mang thai, muốn tranh giành sự sủng ái của lão gia.”

Trong lòng tam phu nhân nhẩn nhẩn, đau đớn gào thét nói: “Nhị tỷ, tỷ đừng nói bậy, muội không có.” Nói xong, nàng nhìn về phía Bàng quốc công nói: “Lão gia, thiếp, không có, thiếp thật không có, lúc đó là Tần đại phu chấn trị.”

Nhị phu nhân nhìn Tiểu Ngọc nói: “Tần đại phu đâu?”

Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn tam phu nhân nói: “Bẩm tam phu nhân, Tần đại phu, Tần đại phu, hắn đã đi rồi.”

Tam phu nhân thét to: “Cái gì, đi rồi, đi như thế nào, ai cho hắn đi?”

Ngọc Doanh ngẩng đầu ác độc nhìn tam phu nhân nói: “Cho tới bây giờ phu nhân vẫn muốn giấu giếm sao?”

Bàng quốc công nhìn Ngọc Doanh nói: “Người nói đi, tam phu nhân giấu giếm cái gì?”

Tam phu nhân khẩn trương, nàng có cảm giác chuyện này không bình thường, nhìn Ngọc Doanh nói: “Ngọc Doanh, người cũng phải cẩn thận lời nói, người không biết tội vu khống chủ tử phải trả giá thế nào sao?”

Ngọc Doanh ngưỡng mặt lên nói: “Tam phu nhân, nô tỳ vẫn đối với người trung thành và tận tâm, việc người giả mang thai, nô tỳ vẫn giúp người lén gạt người khác, còn giúp người đưa Tần đại phu đi.”

Bàng quốc công cau mày nói: “Người nói cái gì? Tần đại phu là do người đưa đi?”

Ngọc Doanh nhìn mặt Bàng quốc công nổi giận đùng đùng, nói: “Bẩm lão gia, là nô tỳ, là do mệnh lệnh của phụng tam phu nhân muốn tống Tần đại phu đi.”

Bàng quốc công nhìn tam phu nhân, tam phu nhân lắc đầu nói: “Lão gia, không phải ta, ta không biết, nàng đang nói cái gì, nha đầu này hồ ngôn loạn ngữ (ý là nói bậy), lão gia, người nhất định phải tin ta, ngài phải tin tưởng thiếp.” Tam phu nhân từ trên giường lăn xuống đất nắm chặt y phục của Bàng quốc công, lúc này tam phu nhân cũng không cảm thấy đau đớn, quỳ trên mặt đất, nước mắt chảy ròng.

Bàng quốc công kim hãm cầm của nàng nói: “Tất cả đều do người sắp xếp ?”

Tam phu nhân kinh hoàng nhìn Bàng quốc công, nước mắt chảy ròng, một câu cầu xin tha thứ cũng không nói nên lời.

Bàng quốc công dùng sức đẩy “die%nda\$nlq&D” nàng ngã sang một bên, nhìn Ngọc Doanh nói: “Người hãy nói cho ta biết đầu đuôi mọi chuyện cho rõ ràng, bằng không ta nhất định sai người dùng gậy đánh chết người.”

Ngọc Doanh nhìn tam phu nhân liếc mắt một cái, xoay người lại nhìn nhị phu nhân một cái nói: “Vâng nô tỳ nói.”

“Mọi việc là thế nào?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Dương thị.

Ngoài cửa mọi người thấy tứ phu nhân đỡ Dương thị từ từ tiến vào.

Tam phu nhân nhìn nụ cười trên mặt tứ phu nhân, đột nhiên cảm thấy sờn tóc gáy.

115. Chương 107: Xử Trí

116. Chương 107: Xử Trí

Bàng quốc công quay đầu nhìn thấy Dương thị nói: “Sao hôm nay lại trở lại?”

Dương thị nói: “Yết kiến lão gia, có một số chuyện muốn thương lượng với lão gia nên mới quay về trước.”

Tứ phu nhân khấn trương nói: “Yết kiến lão gia.”

Bàng quốc công nhìn về phía Dương Dĩnh nói: “Mấy ngày nay vất vả cho nàng rồi, trở về là tốt.”

Bàng quốc công nhìn hai bên một chút nói: “Lão phu nhân đâu?”

Dương thị nói: “Lão phu nhân nói bà vẫn còn muốn nán lại nơi đó vài ngày, bảo là muốn đón Thu Nguyệt hồi phủ.” Lúc Dương thị nói đến Thu Nguyệt, chậm rãi kéo dài giọng điệu.

Trong lòng Bàng quốc công nhảy dựng, nhìn Dương thị: “Phu nhân, chuyện này không phải là ý của ta, ta đã đáp ứng nàng, sẽ không để nàng ta trở về phủ.”

Dương thị cười cười, kéo tay Bàng quốc công nói: “Lão gia không cần lo lắng, chuyện đều đã qua lâu như vậy rồi, ta cũng không để ở trong lòng, huống chi chuyện này là do lão phu nhân quyết định, thiếp thân cũng nguyện ý nhượng bộ.”

Bàng quốc công nói: “Việc này, ta sẽ nói với lão phu nhân.”

Dương thị nhìn Bàng quốc công, nhìn trái phải xung quanh một vòng nói: “Đây là làm sao vậy, Tam muội có thai, sao lại ngồi dưới đất.”

Nhị phu nhân cười lạnh, rõ ràng vừa vào cửa là thấy được, lại cứ nói xong chuyện khác, hiện tại làm bộ như mới phát hiện, quả nhiên là tâm cơ thâm trầm, xem ra sau khi diệt trừ Tam phu nhân, phải có động tác nhanh một chút mới có thể lật đổ Đại phu nhân.

Tam phu nhân quỳ gối đến dưới chân Dương thị nói: “Phu nhân, ta bị oan, là bị oan.”

Đại phu nhân mang vẻ mặt mù mịt nhìn Bàng quốc công, Bàng quốc công đỡ Dương thị đến trên ghế nói: “Phu nhân, nàng ngồi một chút, đi xe mệt nhọc rồi.”

Dương thị quan tâm cười cười nói: “Sách nhi đi đón ta, trái lại cũng không chịu nhiều khổ cực lắm, vẫn nên để cho Tam muội đứng lên đi, trên mặt đất lạnh, có thể là có hiểu lầm gì thôi.”

Nhị phu nhân nói: “Tỷ tỷ, người có điều không biết. Việc này bây giờ cũng chưa có gì rõ ràng, bắt quá nha đầu kia đúng là nha hoàn của Tam muội.”

Dương thị ngẩng mặt lên nói: “A...?” Dương thị nhìn chăm chăm Ngọc Oánh trên mặt đất: “Đúng thật là nha hoàn của Tam muội, nhìn có vài phần ẩn tượng.”

Ngọc Oánh ngẩng đầu lên nói: “Yết kiến phu nhân, nô tỳ là nha hoàn của Tam phu nhân, nô tỳ tên gọi là Ngọc Oánh.”

Dương thị gật đầu nói: “Ừ, giải thích xem, đây tới cùng là xảy ra chuyện gì. Người nên nói cho cẩn thận. Nếu có nửa điểm không đúng hay không thật, lập tức kéo ra ngoài loạn côn đánh chết.”

Ngọc Oánh nói: “Nô tỳ không dám, phu nhân, lời nô tỳ nói chính là lời thật. Là Tam phu nhân sai nô tỳ đi tìm Tần đại phu này.”

” Tần Đại phu không phải là đồng hương của Tam phu nhân sao? Có vấn đề gì sao?” Dương thị hỏi.

Ngọc Oánh gật đầu nói: “Hồi phu nhân, lúc Tần đại phu này tới, phu nhân từng thương lượng với ông ta rất lâu, mà còn tam phu nhân căn bản không mang thai. Là Tần đại phu dùng được khiến nàng có biểu hiện giả.”

Tam phu nhân nhìn Dương thị nói: “Không, không phải như thế. Thiếp thân không có, thiếp thân thật sự không có, Mẽ Ngọc Oánh vì sao người vu tội ta?”

Ngọc Oánh nói: “Phu nhân, sự tình đã bại lộ. Người cũng không giấu diếm lừa dối được nữa, những quần áo dính đầy máu của phu nhân đều là nô tỳ đốt giúp người, kể cả việc tiễn Tần đại phu đều là Tam phu nhân người sắp xếp cho nô tỳ làm. Người làm sao có thể làm như vậy?”

Dương thị nói: “Cho là phu nhân nhà người giả mang thai. Cuối cùng vẫn lại bị vạch trần, tại sao nàng lại muốn mạo hiểm như vậy?”

Ngọc Oánh nói: “Hôm nay nô tỳ phụng mệnh đưa Tần Đại phu ra ngoài chính là vì Tần Đại phu phải giúp Tam phu nhân ra ngoài tìm một phụ nữ có thai thích hợp. Đến lúc đó treo đầu dê bán thịt chó.”

Bàng quốc công đập mạnh lên trên bàn nói: “Kể tiện nhân này, vậy mà lại ngu xuẩn ác độc như vậy, cách làm tàn độc như vậy cũng nghĩ ra được.”

Tam phu nhân nói: “Phu nhân, ta không có, ta thật sự không có.”

Nhị phu nhân mang vẻ mặt tiếc hận nói: “Tam muội a, người thật sự là quá hồ đồ, sao người có thể làm như vậy, huyết mạch của lão gia sao lại dám qua loa như vậy a.”

Tam phu nhân quỳ gối trước mặt Bàng quốc công, khóc đến lê hoadái vũ nói: “Lão gia, người phải tin tưởng ta a, ta thật sự không có. Là nàng vu cáo hãm hại ta.”

Bàng quốc công nói: “Đến lúc này mà người còn dám chống chế.” Bàng quốc công vô cùng thất vọng với Tam phu nhân, nhìn Tam phu nhân nói: “Đừng ép ta sử dụng gia pháp.”

Nhị phu nhân nói: “Tam muội, ta thấy người vẫn là nên nhận đi.”

Tam phu nhân trừng mắt nhìn Nhị phu nhân nói: “”Là người, là người ghen tỵ việc ta được lão gia sủng ái, là người trù tính ta, toàn bộ đều là người, là do được thiện mà người đưa tới.”

Nhị phu nhân ủy khuất nhìn Bàng quốc công nói: “Lão gia, người nhìn xem, Tam muội muội lại hồ đồ ác độc như vậy, oan uổng thiếp thân a.”

Tam phu nhân nhìn vẻ mặt ủy khuất của Nhị phu nhân, đứng lên, tát cho nàng một cái thật mạnh nói: “Kể tiện nhân người, đều là người hại ta.”

“Không, là chính người bị lợi ích che lấp tâm tư.” Nhị phu nhân lớn tiếng kêu nói.

Bình thường là vị Nhị phu nhân đoan trang đại lượng, lại có lúc tím tái ầu ầu lẫn nhau như vậy.

Tứ phu nhân nhìn thấy trong lòng vui vẻ muốn chết, thì ra là kế hoạch tiểu thư đề ra, quả nhiên là đặc sắc.

Sắc mặt Bàng quốc công càng ngày càng đen, đã sắp bạo phát, cuối cùng Bàng quốc công đứng lên nói: “Tất cả dừng tay.”

Bàng Lạc Băng khấn trương tiến lên giữ Tam phu nhân lại, giờ nàng đã bị dọa đến mờ mịt, hoàn toàn không có gặp qua bộ dạng luống cuống như vậy của mẫu thân, lưu lại trong tâm hồn của nàng một bóng mờ nhỏ.

Lúc hai người dừng lại, quần áo đã bị kéo tới rách tung tóe, trâm cài tóc tán loạn. Bàng Lạc Băng đỡ Tam phu nhân suy yếu, âm ngoan trừng mắt nhìn Nhị phu nhân.

Dương thị nhìn một chỗ trên đất, phảng phất như trong mắt nàng đều không có cái gì phát sinh. Trong mắt Tứ phu nhân lại ngập tràn khoái cảm trả thù.

Trên mặt Nhị phu nhân bị ngón tay bén nhọn của Tam phu nhân cào đến máu tươi chảy ròng ròng, Tam phu nhân đồng dạng cũng không khá hơn chút nào, khóe miệng chảy ra một chút máu.

Bàng quốc công âm ngoan nói: “Các người xem bộ dáng của các người, nào có bộ dạng phu nhân như mọi người, cùng với những người đàn bà chanh chua này thì có cái gì khác biệt. Uống cho các người đều xuất thân là tiểu thư khuê các, nói ra còn không dọa người sao.”

Dương thị nói: “Lão gia, xin người bớt giận, ngàn vạn lần đừng chèn ép thân thể.”

Bàng quốc công vỗ vỗ tay nàng, vẫn chỉ có phu nhân là tri kỷ nhất.

Dương thị nhìn Vương thái y nói: “Vương thái y, hôm nay làm phiền ông rồi, quân gia đến đưa Vương thái y ra ngoài, đến phòng thu chi lấy nhiều bạc hơn, chuyện hôm nay, mong rằng thái y giữ bí mật.”

Vương thái y nói: “Tại hạ đã biết, Quốc công gia, phu nhân, tại hạ xin được cáo lui trước.”

Vương thái y tự nhiên là biết loại chuyện ẩn giấu trong đại gia tộc này, có thể có mấy cái là sạch sẽ. Cách làm của người thông minh chính là giả câm giả điếc, phòng thân mới đúng là vương đạo.

Sau khi Thái y ra về, Dương thị nhìn hai người, lắc lắc đầu, hỏi: “Lão gia, người cảm thấy việc này phải làm thế nào mới được.”

Bàng quốc công chán ghét liếc mắt nhìn Tam phu nhân một cái: “Lão Tam về sau liền chuyển vào Ly viên ở phía sau, không có phân phó gì thì không được ra ngoài.”

Tam phu nhân lập tức trợn tròn mắt. Nàng biết Ly viên là nơi giam giữ tỳ nữ phạm sai lầm của Bàng quốc công phủ. Nữ nhân chết ở đó không một trăm thì cũng chín mươi chín, lão gia nhốt mình tại nơi này sợ rằng cả đời này sẽ không ra được rồi. Tam phu nhân ngồi sững trên đất lẩm bẩm nói: “Lão gia, người đừng đối xử với thiếp thân như vậy. Thiếp thân thật sự bị oan.”

Bàng Lạc Băng oa khóc ra thành tiếng nói: “Phụ thân, cầu xin người đừng giam mẫu thân, mẫu thân thật sự là bị oan, nàng thật sự bị oan.”

Bàng quốc công nhìn tiểu nữ nhi này nói: “Mang Tam tiểu thư đi. Nhanh lên.”

Tam phu nhân lập tức nóng nảy ôm Bàng Lạc Băng nói: “Không, không cho đám người các người lại đây. Không cho các người mang Băng nhi bên cạnh ta đi.”

Bàng Lạc Băng ôm chặt lấy Tam phu nhân, khấn trương nhìn các nha hoàn cùng ma ma đang dần áp sát.

Ý tứ của Nhị phu nhân chính là lần này tốt nhất đem nhốt nha đầu Bàng Lạc Băng này vào Ly viên luôn một lần, như vậy nàng sẽ lặng lẽ sai người giết chết các nàng, thân không biết quỷ không hay.

Nhị phu nhân nói: “Tam muội cùng Băng nhi thật sự là mẫu tử tình thâm a. Cả ta cũng động lòng, không bằng...”

Bàng Lạc Tuyết sao có thể đồng ý để Nhị phu nhân ngoan độc này phá hủy đi đại sự của bản thân, lúc này tới chỗ Tam phu nhân nói: “Tam di nương. Ta biết người rất thương Bàng nhi, phải biết rằng, nếu người cứ tiếp tục như vậy, khó có thể đảm bảo phụ thân sẽ không giận chó đánh mèo với Bàng nhi muội muội, người cần phải suy nghĩ vì tiền đồ của Bàng nhi muội muội a.”

Lời của Bàng Lạc Tuyết nói như nện trong lòng của Tam phu nhân, đầu óc đột nhiên thanh tỉnh, nhìn Nhị phu nhân trừng mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, nhất thời khẽ buông tay, nàng biết, đã biết bản thân đã thua trong tay kẻ tiện nhân Vương Nhược Sanh này, nhưng mình còn có Bàng nhi, nếu Bàng nhi bị giận lây, vậy cả đời này của nàng đều thật sự không có gì rồi.

Nhị phu nhân bắt mắt với việc Bàng Lạc Tuyết đột nhiên mở miệng giúp Tam phu nhân, trong lòng tức giận, nhưng trên mặt mũi lại không để lộ một chút, đủ để thấy tâm tính của nàng mạnh đến cỡ nào.

Tam phu nhân lau khô nước mắt dập đầu một cái với Bàng quốc công nói: “Lão gia, mặc kệ người tin hay không tin, chuyện này thật sự là ta vô tội, bất quá thiếp thân biết, hiện tại bất luận thiếp thân nói cái gì, người cũng sẽ không vì cái gì mà tha thứ cho ta, chỉ hi vọng lão gia có thể nể tình một phần phu thê ân ái, đừng giận lây sang Bàng nhi, nàng vẫn chỉ là một đứa bé.”

Bàng Lạc Băng nhìn Bàng quốc công nói: “Phụ thân, xin người đừng giam mẩu thân, ta không muốn rời xa mẩu thân.”

Bàng quốc công nhìn Bàng Lạc Băng nói: “Các người vẫn còn thất thần làm gì, nhanh mang tiểu thư đi.”

Nha hoàn không dám không tuân theo đỡ Bàng Lạc Băng khóc thét trên mặt đất kéo ra ngoài.

” Mẩu thân, mẩu thân, ta không muốn rời khỏi người, phụ thân, người đừng đối xử với mẩu thân ta như vậy a...” Bên ngoài truyền đến tiếng khóc khàn cả giọng của Bàng Lạc Băng, từng chút từng chút gõ vào trong lòng người trong phòng.

Đến khi không nghe được tiếng của Bàng Lạc Băng nữa, Bàng quốc công đi đến trước mặt Tam phu nhân tát nàng một cái thật mạnh nói: “Người tới, nhốt nàng vào Ly viên, không cho bất luận kẻ nào thăm hỏi.”

Tam phu nhân tựa như cam chịu số phận mà bị nha hoàn khiêng đi.

Ngọc Oánh co rúm lại Bàng quốc công, quả nhiên không ngoài sự đoán, Bàng quốc công thở dài nói: “Đem nha đầu kia kéo ra ngoài loạn côn đánh chết đi.”

Ngọc Oánh hoảng sợ nhìn Bàng quốc công, Bàng Lạc Tuyết dùng vẻ mặt ra hiệu với Tử Quyên bên cạnh.

Tử Quyên nói: “Nhanh bịt miệng kéo nàng ta ra ngoài.”

Ngọc Oánh biết tiểu thư sẽ không giết nàng, nhưng là vẫn phải diễn trò, không ngừng dập đầu nói: “Lão gia tha mạng, tha mạng a.”

Tử Quyên mang người bịt miệng của nàng ta lại, kéo ra ngoài.

Bàng quốc công thở dài thườn thượt một cái, Dương thị vỗ vỗ tay ông nói: “Để Tam muội tĩnh tâm cũng được rồi, lão gia đừng thương tâm quá độ.”

Bàng quốc công dụi dụi mắt nhìn thê tử nói: “”Là nàng ta gieo gió gặt bão, không thể trách người ngoài.”

Dương thị nói: ”Nếu chuyện tình của Tam muội đã xử lý xong, lão gia, thiếp thân cũng có chuyện cần nói.:

Bàng quốc công nhìn Dương thị, Nhị phu nhân đồng thời cũng nhìn Đại phu nhân tuy vẫn đoan trang như vậy, lại cảm thấy sự tươi cười của nàng khiến cho người ta nhìn mà sờn gai ốc.

117. Chương 108: Tàn Nhẫn

118. Chương 108: Tàn Nhẫn

Editor: michelleluu1711

Dương thị thâm tình nhìn Bàng quốc công nói: “Lão gia, ngài đã quên, lần trước Vinh thân vương đến nói, có ý muốn đem Trường Lạc công chúa gả cho Sách nhi của chúng ta.”

Bàng quốc công bình tĩnh đại ngộ nghĩ: “Ừ, là có chuyện này, Trường Lạc công chúa này không chỉ xinh đẹp, mà phẩm chất cao quý, lại là con cái của hoàng thất nữa, không tệ, không tệ.”

Dương thị nói xen vào: “Đúng vậy, huống chi hai đứa trẻ này, cũng có ý, ta xem nên chọn thời gian cùng Vinh thân vương định ra hôn sự.”

Trong lòng nhị phu nhân nghĩ: “Nếu đại công tử cưới Trường Lạc công chúa, thế lực của phu nhân càng ngày càng vững chắc, không được, nàng nhất định không thể thúc đẩy chuyện này.”

Nhị phu nhân cười với Dương thị, “Phu nhân nói có lí, chỉ là tháng sau bốn nước săn bắn, chắc hẳn Vinh thân vương cũng bận rộn nhiều việc.”

Dương thị như có điều suy nghĩ: “Muội muội nói không sai, chính là bốn nước săn bắn chắc hẳn Vinh thân vương cũng sẽ bận rộn nhiều việc, không bằng như vậy, ngày mai ta tự mình đến phủ Vinh thân vương một lần, còn là đa tạ muội muội nhắc nhở.”

Nhị phu nhân nhìn quốc công nói: “Hôn nhân đại sự của đại công tử luôn luôn đều là do lão gia, lão phu nhân làm chủ, việc này có muốn đợi lão phu nhân trở về, phu nhân, lão gia, thiếp thân cũng không có ý tứ gì khác, chính là sợ lão phu nhân biết sẽ không cao hứng.” Nói xong ngẩng đầu nhìn sắc mặt thâm trầm của Dương thị.

Bàng Lạc Tuyết đi tới bên người nhị phu nhân, như cười như không: “Lời này của nhị di nương cũng không sai, chỉ là hôn nhân đại sự, từ xưa đến nay đều là do cha mẹ mai mối đi nói, có thể thấy tỷ tỷ thật đúng là ngoại tộc của phủ Bàng quốc công chúng ta.”

“Người” Nhị phu nhân nhìn khuôn mặt càng ngày càng tinh xảo nhỏ nhắn của Bàng Lạc Tuyết phần hận.

Dương thị liếc mắt nhìn nhị phu nhân một cái: “Đúng vậy, đại tiểu thư nói thật cũng là ngoại tộc, cũng là, đồ cưới của đại tiểu thư gì gì đó. Ý của lão phu nhân là không muốn đánh mất bộ mặt của phủ chúng ta.”

Dương thị nhìn vòng ngọc phỉ thúy trên tay vô ý nói ra, lại như dao đâm vào tim của nhị phu nhân.

Nhị phu nhân cắn răng phần hận nói: “Này tất cả đều dựa vào phu nhân chuẩn bị, chỉ là lúc ta gả qua đây có không ít đồ cưới, thiếp thân nguyện ý cống hiến ra cấp cho đại tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn bộ dạng nhị phu nhân kinh ngạc: “Nhị di nương, mẫu thân chẳng qua là nói đùa mà thôi. Tỷ tỷ gả đi nói thể nào cũng là Tấn vương phi, mẫu thân nhất định là chuẩn bị tốt tất cả.”

Nhị phu nhân cười cười, Dương thị nói: “Đây là tự nhiên. Dù sao Vũ nhi là nữ nhi của thiếp sinh, tốt xấu cũng do ta nuôi ở bên cạnh mấy ngày.”

“Như vậy, liền làm phi tần phu nhân.”

Dương thị nhìn vẻ mặt khấn trương của nhị phu nhân, nhíu khóe miệng: “Nhị muội muội yên tâm. Hôn sự của Sách nhi sẽ không đoạt của Vũ nhi. Chỉ là đính hôn mà thôi, muội muội không cần phải khấn trương như vậy đâu?”

“Do muội muội đa tâm, thỉnh phu nhân trách phạt.” Nói xong nhị phu nhân quỳ trên mặt đất, một bộ ủy khuất, không biết chuyện còn tưởng Dương thị khi dễ nàng ta..

Bàng quốc công nhíu mày: “Phu nhân luôn luôn rộng lượng, sẽ không tính toán với nàng, mặt đất lạnh, thân thể của nàng không tốt. Đứng lên đi.”

Dương thị cũng lười biếng nói: “Lão gia đau lòng muội muội ta đương nhiên biết, còn có tứ muội muội hôm nay trở về. Chắc hẳn cũng rất tưởng niệm lão gia, hôm nay liền để tứ muội hầu hạ lão gia nghỉ ngơi đi.”

Nhị phu nhân nhìn Dương thị, trầm nghĩ, bà cho là tứ phu nhân không thể để trướng kia có thể cướp giật sự sủng ái của ta sao, nhị phu nhân cười nói: “Tứ muội muội vừa trở về, còn là nên để muội muội nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Cũng là, đúng rồi, ta nay đã trở về, phiên muội muội đem quyền quản lý gia đình giao trở về đi, mấy ngày nay ta cảm thấy tứ muội muội quản lý cũng rất tốt, nghĩ dạy dỗ nàng quản lý, lão gia ngài cảm thấy được không?”

Bàng quốc công nhìn vẻ mặt thành thật của Dương thị: “Nếu tứ nương có thể, liền để cho nàng đi theo rèn luyện đi.”

Dương Đình nhìn phu nhân cảm kích “Đa tạ phu nhân, Đình nhi chắc chắn sẽ giúp đỡ phu nhân quản lý gia sự thật tốt.”

Bàng quốc công gật đầu: “Sau này cần phải đi theo phu nhân học tập cho tốt.”

Trong mắt của nhị phu nhân không cam lòng, nhưng cũng không biết phải làm sao.

“Hôm nay phu nhân cũng mệt mỏi, liền nghỉ ngơi sớm đi, trông bộ dạng bụi bặm dậm trường của nàng, ta nhìn cũng đau lòng.” Bàng quốc công tự mình cấp cho Dương thị một ly trà.

Dương thị dịu dàng cười cười: “Đa tạ lão gia nhớ, thiếp thân sẽ chú ý.”

Bàng quốc công nhìn vẻ mặt không vui của nhị phu nhân, lại nhìn vẻ mặt mềm mại như hoa của tứ phu nhân.

Đương nhiên, vẻ mặt không cam lòng của nhị phu nhân hiện cả trên mặt, Dương Đình trở về trước đại phu nhân thế nhưng lại làm cho người ta cấp tứ phu nhân trang điểm đẹp một chút.

Dương Đình ôn nhu nhìn Bàng quốc công: “Lão gia, ta ở bên trong miếu thêu cái túi thơm, ngày ngày đặt ở trước mặt Phật tổ cung phụng, mỗi ngày đều tụng kinh cầu phúc, chính là nghĩ muốn đưa cho lão gia.”

Bàng quốc công buông tay Dương thị ra, kéo tay của tứ phu nhân: “Thực sự vất vả cho nàng, hôm nay ta liền qua phòng của nàng.”

Tứ phu nhân cúi đầu e thẹn, hai má trang điểm tỉ mỉ có vẻ càng thêm kiều mị, nói: “Ừ, thiếp thân cũng rất nhớ lão gia.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Dương Đình, trầm nghĩ, quả nhiên à, trẻ tuổi là tiền vốn để quyến rũ người à, không uống công chính mình điều giáo nàng một phen.

Nhị phu nhân nhìn Bàng quốc công dắt theo tứ phu nhân, tứ phu nhân thẹn thùng nhưng lại dựa vào Bàng quốc công theo hướng viện của chính mình đi.

Nhị phu nhân nhìn vẻ mặt của Dương thị châm chọc: “Phu nhân thực sự là rộng lượng, thiếp thân bội phục.”

Dương thị không có nghe hiểu ý tứ của nhị phu nhân, cúi đầu nhâm nhi tách trà: “Đâu có, nhị muội muội cũng có khả năng, bằng không làm sao tam muội muội lại rơi vào kết cục như ngày hôm nay.”

Nhị phu nhân vừa định giải thích. Dương thị ngắt lời: “Được rồi, người cũng không cần nói, không cần nhị muội muội quản gia, Bàng nhi liền giao cho người dạy đi, từ khi lần trước đứa trẻ kia bị thương, người làm mẫu thân như ta cũng không dám đến gần nàng, cái tiểu nha đầu, thế nhưng tâm tư không đơn giản đâu.”

Nhị phu nhân nói: “Phu nhân, thiếp thân sợ.”

“Không có gì để sợ, việc này ta sẽ nói với lão gia.” Dương thị lạnh lùng nói, thanh âm không có nửa điểm nhiệt độ.

“Thế nhưng, Vũ nhi phải lập gia đình, thiếp thân cũng muốn chuẩn bị” Vẻ mặt nhị phu nhân khó xử.

Dương thị xoay mặt nhìn nhị phu nhân, âm trầm nói: “Thế nào, hiện tại bốn phu nhân sai khiến một thiếp thất cũng không được? Còn là người cảm thấy người là mẫu thân của Bàng Lạc Vũ, người nên biết, người là di nương của Vũ nhi mà thôi. Ta đối với người khoan dung, người trái lại muốn trèo lên đầu ta, lúc trước nhìn mặt mũi của quý phi nương nương, đối với người khoan dung, hiện tại nhà mẹ đẻ người cũng biết, sợ là có thời gian trở về một chuyến đi, nghe nói hầu phủ phu nhân bị thiếp thất hành hạ muốn chết. Hiện tại đều bị giam kín, suy nghĩ đến tuổi này, thực sự đáng thương. Thiếp thất xinh đẹp như hoa kia, thủ đoạn quả nhiên không đơn giản.” Nói xong không đếm xỉa đến biểu tình khó coi của nhị phu nhân chặc chặc hai tiếng.

Nhị phu nhân khiếp sợ: “Phu nhân làm thế nào biết được?”

Dương thị sửa sang lại ống tay áo: “Người đừng có quên, tiểu thiếp của hầu phủ thế nhưng là người đứng đầu bảng của lầu Thúy Vi, việc này truyền khắp cả bên ngoài thành. Chỉ là muội muội người vội vàng quản gia không biết mà thôi. Cho nên tỷ tỷ thu hồi quyền quản gia, muội muội có thể tĩnh tâm đi trợ giúp hầu phu nhân một phen.”

Về mặt âm ngoan của nhị phu nhân: “Đa tạ phu nhân, ta sẽ giáo dục Bạng nhi cho tốt.”

Dương thị gật gật đầu: “Như vậy liền đa tạ muội muội, ta cũng mệt mỏi, Tử Tước đỡ ta trở về, Tuyết nhi cùng ta về Cẩm Tú các, mẫu thân liền mấy ngày nay chưa gặp con.”

“Vâng” Dương thị liền dẫn Bàng Lạc Tuyết đi rồi.

Phúc Thụy uyển

Dương thị đi rồi, nhị phu nhân hung hăng đẩy ngã bình hoa Cảnh Thái Lam trên bàn. Ngồi ở một bên góc tối. Trên mặt tàn nhẫn cười: “Được lắm, các người rất tốt. Ta thật muốn nhìn, đại phu nhân có thể trụ tới trình độ nào, sớm muộn ta cũng sẽ tự mình tổng người xuống địa ngục.”

Nói xong, nhị phu nhân đối với nha hoàn bên người: “Mang tam tiểu thư đến phòng ta, ta muốn đích thân điều giáo.” Nói xong bỏ người lại đi.

Cẩm Tú các.

Dương thị kéo tay Bàng Lạc Tuyết, “Đi mấy ngày, thế nào trông lại gầy.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn chính mình qua gương đồng, không có gầy à, vẫn như cũ, Bàng Sách ở bên cạnh nói: “Mẫu thân thật sự thiên vị, ta thấy nha đầu này mỗi ngày ăn hơn cả ta, ăn ngủ, ngủ ăn, sao có thể gầy.”

Bàng Sách nói xong, Dương thị liền tiến lên lôi tai của hắn nói: “Con á, tại sao lại có thể nói muội muội ruột của mình như vậy.”

“Đau đau, mẫu thân, ngài buông tay, ta sai rồi, Sách nhi sai rồi.” Bàng Sách xoa tai xin khoan dung.

Dương thị buông tay nhìn Tuyết nhi: “Sự tình hôm nay là do ai an bài.”

“Còn có thể là ai, dù sao hai thiếp thất kia, không có ai dễ bắt nạt, nhất định là chó cắn chó, một miếng thô tục mà thôi.” Bàng Sách bất mãn xen miệng.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Là con an bài.”

Bàng Sách uống nước bên cạnh phun một ngụm ra ngoài nói: “Tuyết nhi? Tuyết nhi?”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày nhìn Bàng Sách nói: “Là ta, sao nào? Đại ca có cái gì không hài lòng sao?”

Bàng Sách bị dọa đến, liên tiếp ho khan, vươn ngón tay cái đối với Bàng Lạc Tuyết: “Muội, muội thật là lợi hại, chỉ là lần này ca ca ủng hộ muội, làm cho các nàng đi đấu với nhau là được rồi.”

Dương thị nhú mày: “Chẳng trách mấy ngày trước con giục ta đi hành hương, nguyên lai là cái dạng này.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Nhị di nương và tam di nương hai người cũng không phải là người tốt lành gì, hiện tại hận thù giữa hai người ngày càng lớn, bất cả tam di nương cũng đừng hy vọng có thể xoay người. Mẫu thân làm thật tốt, chắc hẳn nhị phu nhân nhân cơ hội này sẽ giáo dục Bàng Lạc Bạng thật tốt.”

Bàng Sách nhìn Bàng Lạc Tuyết như nhìn người lạ: “Băng nhi, muội muội có phải lại có kế hoạch gì hay không?” Nàng vẫn còn là con nít, muội muội làm như vậy có phải là có chút tàn nhẫn hay không?”

Bàng Lạc Tuyết không thể tưởng tượng nổi nhìn Bàng Sách, trong lòng đột nhiên có một tia đau đớn, bị thân nhân mình nói tàn nhẫn, quả nhiên Bàng Lạc Tuyết sửng sốt một chút, xoay mặt nhìn Bàng Sách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp giờ chuyển thành lạnh giá, ánh mắt như đang nhìn một người lạ nói: “Đúng vậy, ta chính là tàn nhẫn như vậy đó, người máu lạnh vậy đó. Ca ca sớm một chút nhìn rõ ta cũng tốt.”

Nói xong liền hành lễ dẫn Tử Quyên đi rồi.

Bàng Sách nhìn Bàng Lạc Tuyết xa lạ như vậy, cũng hoảng sợ, ánh mắt của nàng tựa như khối băng lạnh, cả người lẫn trái tim đều bị đông cứng.

Bàng Sách đột nhiên ý thức được mình tổn thương đến Bàng Lạc Tuyết, xoay mặt lại thấy Dương thị hung hăng nhìn mình chằm chằm, Bàng Sách không dám nói chuyện.

Dương thị bắt đắc dĩ nhìn con trai mình: “Con cảm thấy muội muội của con đối với Băng nhi làm như vậy thật là tàn nhẫn?”

Bàng Sách không dám cãi lại.

Dương thị lạnh lùng nhìn hấn: “Nói!”

Bàng Sách rút cuộc lấy hết dũng khí nói: “Băng nhi dù sao cũng là một cái nha đầu mười tuổi, nàng có thể gây ra sóng gió gì.”

Về mặt Dương thị giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ngu xuẩn, không ngờ ta tự cho mình là thông minh, lại sinh ra đứa con trai ngu xuẩn như vậy.”

Lần đầu tiên Bàng Sách thấy cái dạng này của mẫu thân, tàn nhẫn như vậy, băng lãnh, mẫu thân của hấn là từ ái, rộng lượng, dù cho tiểu thiếp làm càn, cũng chỉ cười trừ. Hiện tại Dương thị thoát nhìn giống như con thú vào đường cùng, tùy thời chuẩn bị tấn công vào cuống họng của kẻ địch.

119. Chương 109

120. Chương 109

Dương thị nhìn đứa con trai này, cũng tự trách mình bình thường nuông chiều hấn quá. Dương thị đưa tay ra vuốt hai má Bàng Sách, nhìn nhi tử của Bàng quốc công lạnh lùng nói: “Người có biết, vì sao Tuyết nhi muốn bỏ trí*truyencuaDd&LQd~* tất cả những việc này không?”

Bàng Sách lắc đầu

Dương thị tường tận kể rằng Bàng Lạc Băng bị mình hành hạ đến không chịu nổi nên quay sang muốn giá họa cho bà. Vì sao nhị phu nhân lại muốn quấy nhiễu hôn sự của hấn. thời điểm mình mang thai, thiếp thất của Bàng Quốc công đã làm gì để khi dễ bà. Mỗi một hành động, mỗi một cử chỉ, Dương thị đều nhớ rõ ràng, lúc bà kể từng chi tiết một cách rõ ràng, bà cũng không ngờ trong lòng mình lại bình tĩnh đến như vậy, quả nhiên bà cũng không quá vô tâm.

Mặt Bàng Sách trắng bệch, nghe mẫu thân dùng giọng nói bình thản kể rõ sự tình tàn nhẫn, Bàng Sách cảm thấy mấy năm nay, ngoài mặt phụ thân và mẫu thân tương kính như tân (ý là tôn trọng nhau như khách), nhưng khi nâng khay ngang mày chỉ là biểu hiện giả dối.

Dương thị bình tĩnh nói, không muốn Bàng Sách tiếp thu tất cả những việc này, hấn là con trai đích tôn của Bàng quốc công, cũng là đứa con trai duy nhất của bà, lúc hấn còn rất nhỏ, bà và Bàng quốc công đưa hấn lên núi bái sư học tập, đến khi học thành tài mới được xuống núi, mặc dù, hấn cùng học tập với con cháu

hoàng thất, nhưng bình thường, nam nhân này đều dùng võ lực để giải quyết vấn đề, không có lưu tâm đến nữ nhân nhiều như vậy. Đây cũng là lý do Dương thị nuông chiều hần quá mức.

Dương thị nhìn Bàn Sách, trong lòng cũng có chút khổ sở: “Gia đình này chính là như vậy, đây cũng là lý do vì sao ta và Tuyết nhi cũng không muốn người dính dáng gì đến chuyện trong nhà, người là nam nhân, tương lai có trách nhiệm phải làm rạn vỡ tổ tông, mẫu thân rất thích công chúa Trường Lạc, ngày mai tự ta sẽ đi tới phủ Vinh thân vương bái kiến.”

Bàn Sách gật đầu: “Mẫu thân, tiếp đến con sẽ đi xin lỗi tiểu muội. Mẫu thân nghỉ ngơi thật tốt.”

Dương thị khôi phục lại nét dịu dàng, thiện lương lúc trước.

Cung Lạc Tuyết

Bàn Sách mang tâm sự nặng nề đi tới trước cửa cung Lạc Tuyết, cố gắng dùng hết dũng khí gõ cửa, lại sợ gặp khuôn mặt lạnh lùng như băng lãnh ngàn năm của Bàn Lạc Tuyết.

Do dự mấy lần. Rốt cuộc Bàn Sách hạ quyết tâm gõ cửa.

Vừa mới giơ tay lên, một tiếng “Két”, cửa liền mở, Liên Diệp nhìn Bàn Sách đứng ở trước cửa nói: “Đại công tử, sao ngài không tiến vào, tiểu thư đang chờ người ở bên trong.”

Bàn Sách kinh ngạc: “Tuyết nhi biết ta sẽ đến?”

Liên Diệp gật đầu, mở cửa ra, cầm một cái rổ muốn đi ra ngoài. Bàn Sách tò mò hỏi: “Đã trễ thế này, người muốn đi đâu?”

Liên Diệp không nghĩ ngợi nói: “Tiểu thư sai nô tì đem một chút thức ăn cho tam phu nhân, vì hiện tại thân thể phu nhân không được tốt, mà nơi đó lạnh như hầm băng ngàn năm, giờ thân thể tam phu nhân chưa khỏe lại, tiểu thư sợ bà không qua khỏi đêm nay.”

Bàn Sách gật đầu: “Người mau đi đi, để ta vào một mình được rồi.”

Bên trong phòng

Ánh mắt Bàn Lạc Tuyết nhìn sắc sảo. Bàn Lạc Tuyết ngậm hai tay mình ở trong nước hoa hồng, buồn chán ngắt từng cánh hoa, rồi như đang ngăn người. Bốn người nhìn tiểu chủ tử của mình, bọn họ không hiểu rõ vì sao Dự vương, một người chưa bao giờ gần nữ sắc, lại có thể lưu tâm đối với một nha đầu này như thế, bọn họ nhìn trái nhìn phải cũng chỉ thấy nhị tiểu thư Bàn quốc công này chẳng qua có một khuôn mặt đẹp như hoa mà thôi. Nhưng Dự vương là ân nhân cứu mạng của bọn họ, nếu không có Dự vương thì ngày hôm nay cũng không có bọn họ, cho nên bây giờ Dự vương muốn bọn họ chết, bọn họ cũng vẫn cam tâm tình nguyện.

Bàn Lạc Tuyết cũng không nói gì, nâng khăn tay lên, chờ đợi một bên.

Bàn Sách ho khan một tiếng, : “Muội muội còn chưa ngủ sao?”

Bàn Lạc Tuyết nhìn Bàn Sách, lười biếng đáp một tiếng: “Ừ.”

Bàn Sách lúng túng, nhìn muội muội không muốn nói chuyện với mình, hần gãi đầu, đột nhiên trong phòng có bốn người khác, ánh mắt lạ lẫm, hần nhận ra bốn người này đều là cao thủ, võ công cao siêu, hơn nữa những cao thủ này không thua hần là bao.

“Bốn vị này là?”

Bàn Lạc Tuyết cầm lấy khăn tay : “Rất rõ ràng, thủ hạ của ta.”

Bàn Sách nhíu mày nói: “Sao ta không biết hạ nhân nhà chúng ta lại có công phu cao như vậy ?”

Bàn Lạc Tuyết thản nhiên nhìn Bàn Sách: “Đại ca, hôm nay ca tới có việc gì không? Ở đây là nhà mẫu thân muội, ta muốn vài người như thế vẫn có thể được mà, hay là ca có ý kiến gì?”

Bàn Sách sờ sờ mũi: “Không có, chỉ là không ngờ hạ nhân của muội muội lại có võ công cao như vậy.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh một tiếng: “Ca ca có điều còn không ngờ hơn.” Ánh mắt liếc Bàng Sách một cái “Ca ca không phải không biết muội còn lãnh khốc vô tình hơn thế nữa sao?”

Bàng Sách lúng túng nói: “Hôm nay ta nói chuyện hơi quá lời, ta tới để mong Tuyết nhi thứ lỗi.”

Bàng Lạc Tuyết uể oải gật đầu.

“Dù gì ta cũng đến xin lỗi, muội cũng đáp lại vài câu cho ta chứ.” Bàng Sách bắt đầu nhìn Bàng Lạc Tuyết.

“Ca ca đã nói xin lỗi rồi, vậy giờ mời ca ca về.” Bàng Lạc Tuyết ra lệnh đuổi khách

“Tốt lắm.” Bàng Sách gật đầu xoay người bước đi.

Vừa mới đi tới cửa Bàng Sách mới nhớ tới quay đầu nói: “Muội muội, hôm nay ca ca nói nặng lời, muội đừng để ở trong lòng, ca ca không có ý đó.”

Bàng Lạc Tuyết cười chế nhạo: “Ca ca nói không sai, muội chính là người tàn nhẫn, ca ca chỉ cần một lòng đem chị dâu là công chúa thú vào cửa là được rồi.”

Đột nhiên Bàng Sách cảm thấy có chút đau thương, muội muội của mình cùng mẫu thân ở Bàng phủ sống cẩn thận, dè dặt, mà mình lại không giúp đỡ được gì, lại còn làm cho muội muội của mình và mẫu thân lo lắng.

Bàng Lạc Tuyết đứng lên nhìn Bàng Sách cười cười: “Ca ca không cần lo lắng, Tuyết nhi không để trong lòng, Tuyết nhi chỉ hi vọng ca ca minh bạch, muội làm tất cả chẳng qua là vì bảo vệ những người thân yêu của muội mà thôi. Bất quá muội cũng hi vọng ca ca minh bạch, chăm sóc mẫu thân thật tốt, bà thực sự không dễ dàng. Ca ca cũng thấy đấy muốn tồn tại ở phủ Bàng quốc công này thật là không dễ dàng.”

Bàng Sách gật gật đầu, hôm nay là lần đầu tiên hắn nhận thức muội muội của mình, đột nhiên cảm thấy thân thể nhỏ bé của nàng không hợp với tuổi tác của nàng là bao.

“Tuyết nhi, nếu như sau này có chuyện gì cần ta giúp thì phải nói cho ta biết.” Bàng Sách trịnh trọng nói

“Đây là lẽ tự nhiên, ca ca đã trở về, đương nhiên phải giúp muội và mẫu thân chia sẻ nhưng muội và mẫu thân còn không muốn ca ca có dính dáng với những việc trong nhà, nhiệm vụ của ca ca chính là đừng làm loạn lên.” Bàng Lạc Tuyết kéo cằm

“Bất kể như thế nào, muội muội có cái gì cần ta giúp, ca ca dù có chết cũng không từ chối, nhưng ca ca biết Tuyết nhi rất thiện lương, bằng không cũng sẽ không sai Liên Diệp đưa thuốc cho tam di nương.”

Bàng Lạc Tuyết chỉ cảm thấy buồn cười, rõ ràng là huynh muội cùng một mẹ sinh ra, tính cách lại kém khá xa, Bàng Sách thật đúng là người thiện lương, Bàng Lạc Tuyết cúi đầu cười cười, nàng chịu cứu tam phu nhân là bởi vì nàng còn có việc dùng đến bà ta, Bàng Lạc Tuyết lại được trùng sinh một lần nữa, cũng sẽ không nguyện ý lại một lần nữa khờ dại để người khác hãm hại mình như thế. Hiện tại trước mặt Bàng Lạc Tuyết, Bàng Sách thật đơn thuần, hiền lành, bất quá Bàng Lạc Tuyết nguyện ý bảo vệ ca ca hiền lành.

“Ca ca trở về nghỉ ngơi đi, muội cũng mệt mỏi. Ngày mai chúng ta còn đi tới phủ Vinh thân vương.”

“Ừ, Tuyết nhi cũng nghỉ ngơi sớm một chút, nếu có việc gì, hãy sai người đến gọi ta.” Nói xong, Bàng Sách liếc mắt nhìn bốn người đang đứng bên cạnh.

Sau khi Bàng Sách đi khỏi, Bàng Lạc Tuyết nhìn bốn người, hỏi: “Các người không phục ta?”

“Thuộc hạ không dám.” Bốn người đồng thanh nói.

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh: “Không sao, ta cũng không muốn giữ lại những người như vậy bên mình, các người được tự do, ngày mai có thể rời đi, bên phía Dự vương tâu sẽ nói với hắn, các người không cần lo lắng.”

Bốn người nhìn nhau liếc mắt một cái “Tiểu thư, chúng ta làm sai chỗ nào, tiểu thư chỉ cần nói ra, chúng ta lập tức sửa đổi.”

“Không, các người cũng không có lỗi, ta không cần những người vô dụng như các người nên ta cho các người tự do.” Bàng Lạc Tuyết nhìn bọn họ

Bốn người quỳ xuống, vẻ mặt sốt ruột, Dự vương phái họ đến đây có nghĩa bọn họ dù sống hay chết đều là người của Bàng Lạc Tuyết, dù cho bọn họ được tự do, nhưng bọn họ có thể đi đâu đây chứ, Dự vương không hoan nghênh bọn họ nữa “Tiểu thư, cầu xin tiểu thư đừng đuổi nô tì đi.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Ta không phải đuổi các người đi, mà là cho các người tự do, biển rộng có cá nhảy, trời cao có chim bay, những người tập võ nghệ như các người không phải luôn thích cảm giác này sao?”

Bạch Chỉ ngẩng đầu nhìn Bàng Lạc Tuyết: “Tiểu thư, nô tì nguyện ý trung thành với tiểu thư, vĩnh viễn sẽ không phản bội người, cầu xin tiểu thư đừng đuổi nô tì đi.”

Bạch Chỉ là người đứng đầu trong bốn người bọn họ, cũng là người đưa ra ý kiến, ba người khác cũng kinh ngạc nhìn Bạch Chỉ.

Bàng Lạc Tuyết nhìn ba người kia “Ý của các người thế nào?”

Ba người liếc mắt nhìn nhau quỳ xuống “Nô tì nguyện ý trung thành với tiểu thư, sau này chỉ biết nghe theo lệnh của tiểu thư phân phó.”

“Tốt lắm, nếu ta phát hiện các người bất trung, vậy các người sẽ vĩnh viễn không được ở cạnh bên ta nữa.” Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nói

“Dạ vâng ”

“Tất cả đứng lên, sau này ở chỗ của ta không cần hành lễ, sau này Bạch Chỉ và Bạch Đình ở bên cạnh ta giống như nha hoàn, hai người các người chỉ cần ẩn núp trong bóng tối là được rồi, các người nhớ kỹ sau này ta là Bàng Lạc Tuyết mới là đích thực là chủ nhân của các người, nếu ta phát hiện các người để lộ bí mật với Dự vương điện hạ, ta lập tức đuổi các người đi, các người cần phải nhớ rõ điều này.”

“Tiểu thư yên tâm.”

“Vậy các người đi nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu bên cạnh ta.” Bàng Lạc Tuyết khoát tay áo

Bốn người xin cáo lui, ba người ra cửa lôi Bạch Chỉ nói: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ lại?”

Bạch Chỉ nói: “Các người không phát hiện ra sao, nhị tiểu thư của phủ Bàng quốc công này thật không đơn giản, ta có dự cảm, chúng ta theo nàng, cũng là quyết định đúng đắn nhất.”

Ba người kia không thể tin nổi nhìn Bạch Chỉ. Bạch Chỉ nói: “Đi thôi.”

Cung Cẩm Tú

Dương thị nhìn vòng tay trên tay mình, cười lạnh, cái này là khi mới vừa bước chân vào phủ Bàng quốc công, trong ngày đại hôn đó, nàng tự mình đeo trên tay.

“Đeo vòng trên tay, sớm chiều gấp lại.” Thực sự là châm chọc, nàng từng cho là mình và trượng phu là thanh mai trúc mã, sau này nhất định tương thân tương ái, không ngờ mình ở trong lòng trượng phu còn không bằng một nha hoàn. Đã nhiều năm như vậy, Bàng quốc công vẫn không quên nha hoàn Thu Nguyệt, lại len lút tìm người trị liệu cho nàng ta, bố trí viện thành bộ dáng kia. Ha hã, thực sự là châm chọc.

Nghĩ thế Dương thị dùng sức vào hai tay đập xuống bàn, chỉ nghe lạch cạch một tiếng, hai vòng tay nứt ra.

Trên mặt Dương thị cười chảy nước mắt

Dương thị nghĩ đến Bàng quốc công từng nói, nếu như nàng ở trước mặt của hắn rơi nước mắt một lần, như vậy nàng vĩnh viễn không biết sau lưng nàng, hắn khóe bao nhiêu lần. Nàng cũng đã từng bởi vì ánh mắt hắn nên dao động trong lòng, nhưng cố gắng giấu đi cảm xúc. Dương nhiên cuối cùng nàng cũng bị quên lãng, không còn được gặp nhau nữa. Rốt cuộc nàng cũng nghe thấy thanh *truyencuaDd&LQd~*âm đứt đoạn, thanh thúy mà đơn giản, chỗ nứt vỡ như được vá lại, trong lòng mở ra một đóa hoa văn mỹ lệ, giống như là khuôn mặt Bàng quốc công.

Dương thị lau khô nước mắt cầm vòng ngọc bẻ nát tiện tay ném qua một bên.

121. Chương 110: Làm Việc Tốt Thường Khó Khăn

122. Chương 110: Làm Việc Tốt Thường Khó Khăn

Hôm sau.

Bàng Sách dậy sớm, cố ý đến trong viện của Bàng Lạc Tuyết để gặp nàng, xem như nhận lỗi với Tuyết nhi. Cố ý đem theo một quả mà nàng thích ăn nhất.

Hôm nay Bàng Sách cố ý ăn diện một chút, chùi thấy vô cùng tuấn tú, ngũ quan trên mặt rõ ràng như một loại điêu khắc, khuôn mặt góc cạnh rất khôi ngô. Bề ngoài nhìn Bàng Sách như phóng đảng không câu nệ tiểu tiết, nhưng trong đôi mắt lại vô ý toát ra tinh quang, khiến người ta không dám nhìn. Đầu tóc đen dày, bên dưới đôi mày kiếm là một cặp mắt hoa đào hẹp dài, tràn đầy đa tình, khiến người khác không cẩn thận mà sa vào. Mũi cao thẳng, đôi môi mỏng dày mỏng vừa đúng lúc này lại đang tươi cười đến khiến người khác hoa mắt.

Bàng Lạc Tuyết biết hôm nay là ngày quan trọng của ca ca, sáng sớm đã cố ý mặc một chiếc áo thêu phi thủy xanh biếc, váy dài xếp nếp tản ra như hơi nước màu xanh lá, trên người khoác thêm một áo lụa mỏng màu xanh biếc, bờ vai như được đeo gọt, thắt lưng thon thon, da thịt nõn nà như U lan. Ba phần xinh đẹp kiều mỵ không xương. Không thể không nói, Bàng Lạc Tuyết càng trở mã càng xinh đẹp, Tử Quyên cả một cây trâm Khổng Tước lên, hài lòng gật đầu.

“Tiểu thư thật sự rất xinh đẹp.” Tử Tước nhìn Bàng Lạc Tuyết nói.

Bàng Lạc Tuyết nhìn toàn bộ trang phục của mình một chút: “Không thất lễ là được, dù sao hôm nay ca ca mới là nhân vật chính.”

“Hôm nay lẽ ra tiểu thư có thể không cần đi.” Tử Tước ở một bên vừa giúp Bàng Lạc Tuyết chỉnh váy vừa nói.

“Ta thấy Vinh Thân Vương trái lại rất thích gã Trường Nhạc công chúa đến nhà chúng ta, cũng không biết, cũn không biết, lần này hoàng thượng lại có chủ ý gì. Được rồi, đi thôi, đến chỗ mẫu thân thôi, đừng để nàng chờ đợi sốt ruột.”

Quả nhiên vừa ra khỏi cửa, Bàng Lạc Tuyết cười xấu xa nhìn Bàng Sách, Bàng Sách vô cùng : “Tuyết nhi nhìn ta như vậy làm gì?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn trời nhìn đất không nói: “Không có gì a ca ca, cách ăn mặc hôm nay xem ra thật phong thần anh tuấn, Tuyết nhi chỉ cảm thấy hôm nay ca ca rất khác.”

“Nào co, chẳng qua hôm nay dù sao cũng là đi để thân, nên cùng muốn ăn mặc chỉnh chu một chút.” Bàng Sách xấu hổ gãi gãi đầu.

“Vậy sao còn chưa đi?” Bàng Lạc Tuyết khó hiểu.

“Này, cho muội, ăn đi, ngàn vạn lần đừng để phụ thân nhìn thấy.” Nói xong đưa cho Bàng Lạc Tuyết một xâu hồ lô ngào đường.

Bàng Lạc Tuyết khó tin nhìn Bàng Sách, che miệng cười trộm, mỗi ngày Chính Dương đều đưa đến đây, bản thân mình cũng không thiếu, bất quá đã là ca ca của mình cho dù không muốn cũng không thể từ chối. Đưa tay nhận lấy. Màu sắc hồng nhuận của cây sơn trà quả nhiên không sai. Bàng Lạc Tuyết không để ý đến hình tượng cắn một miếng. Hương vị không tệ, chẳng qua kém xa hương vị mà Chính Dương đưa đến đây.

Bàng Lạc Tuyết cũng là bị Dự vương nuôi đến kén ăn, nên biết hồ lô kia là do Đồng Tước ném tất cả hồ lô ngào đường của Đông Tần quốc. Cuối cùng mới chọn được một nhà, mà nhà làm được hương vị ngon nhất kia bị chiêu một đến làm trong Dự vương phủ, trở thành cái cơ trẻ con để mỗi ngày Triệu Chính Dương đến gặp Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết ăn xong hồ lô ngào đường thì tâm tình cũng tốt hơn hẳn, lôi kéo Bàng Sách: “Ca ca, chúng ta đi thôi.”

Bàng Sách kéo tay Bàng Lạc Tuyết đi đến Cẩm Tú các.

Cẩm Tú các.

Tứ phu nhân từ sớm đã đến thỉnh an Dương thị, Bàng quốc công nhìn Tứ phu nhân thực sự khiêm tốn, cực kỳ hài lòng.

“Lão gia, hôm nay phải đến phủ Vinh Thân Vương dâng thân, ta đã chuẩn bị tốt sinh lễ mang theo, lão gia nhìn xem có phù hợp hay không?” Nói xong Dương thị đem lễ vật đã sớm chuẩn bị tốt ra cho Bàng quốc công xem.

Được liệt kê trên giấy có trang sức, đồ may mặc, bạc cùng đồ dùng hằng ngày. Tính ra vòng vàng khảm san hô Đông Châu có một cái, trâm vàng trên châu lớn nhỏ mỗi cái có ba cây, ba đôi khuyên tai vàng mỗi cái khảm hai viên trên châu, hai vòng tay bằng vàng, cúc áo vàng bạc mỗi thứ một trăm hạt, ngọc trai, tiền vàng cùng với các thứ áo ngoài khác, vài chục tấm khăn trải giường bằng da chồn, da rái cá, da cáo, tơ lụa một trăm xấp, bông ba trăm cân. Bát chén, đĩa, bình bạc cùng ché xanh sử dụng trong phòng ăn, phòng trà. Tiền vàng được tặng, mười hai hoàng kim cho vương gia. Bạc trắng bảy trăm lượng, một bộ triều phục da cáo, mũ đội đầu bằng lông chồn thơm, đai lưng vàng, khăn mặt, hà bao cùng các đồ vật khác, thắng yên ngựa có một. Đồ tặng cho mẫu thân của công chúa ba cặp khuyên tai vàng đính chân trâu, một bộ đồ da cáo, sáu tấm da rái cá, một bộ yên ngựa được chế tác tinh xảo. (editor suýt tắt thở --)

Bàng quốc công gật gật đầu: “Không tệ, phu nhân chuẩn bị vô vùng ổn thỏa, chuyện này sớm ngày được quyết định, chúng ta cũng an tâm một chút.”

Tứ phu nhân phụ họa: “Đại công tử cùng Trường Nhạc công chúa trông rất xứng đôi, thật sự là một đôi uyên ương trẻ.”

“Lại là Tứ muội muội nói ngọt.” Dương thị cười đến run cả người.

“Yết kiến phụ thân, mẫu thân, Tứ di nương.” Bàng Sách cùng Bàng Lạc Tuyết hành lễ.

“Hôm nay lại tới sớm như vậy, khó có được ngày Tuyết nhi cũng không muộn.” Dương thị trêu ghẹo nói.

Bàng Lạc Tuyết thề lưỡi.

Bàng quốc công nhìn thoáng qua con trai của mình, cao lớn khôi ngô, vỗ vỗ vai Bàng Sách: “Sách nhi của chúng ta cũng đã hứa hôn, người phụ thân già này có thể được an ủi rồi.”

Bàng Sách cười cười: “Đa tạ phụ thân.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn mọi người: “Sắc trời cũng không còn sớm, nhanh đi thôi, để ca ca bớt sốt ruột.”

“Ừ, được, lên đường thôi.”

“Đây là muốn đi đâu vậy?” Nhị phu nhân được Tiểu Vũ đỡ khoan thai đi đến.

“Yết kiến lão gia, phu nhân, Tứ muội hôm nay tới cũng thật sớm.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn ánh mắt không có thiện cảm nhìn gương mặt người tới không có ý tốt của Nhị phu nhân, tiến lên hành lễ nói: “Yết kiến Nhị di nương, hôm nay tới cũng rất sớm, bây giờ chúng ta phải cùng mẫu thân và phụ thân đến Vinh Thân Vương phủ dâng thân.”

Bàng Lạc Tuyết trợn trắng mắt trong lòng, rõ ràng hôm qua đã nói rõ ràng, hôm nay lại muốn làm trò gì đây.

Quả nhiên, biểu tình của Nhị phu nhân thay đổi, điềm đạm đáng yêu nhìn Bàng quốc công mà nói một cách ủy khuất: “Lão gia, thiếp phụng mệnh chăm sóc cho Bạng nhi, chỉ là người cũng biết. Đứa trẻ này vẫn cho rằng ta hại Tam muội, tâm đã sớm có nút kết với ta, hôm qua thiếp thân đã phải khuyên một đêm.” Nói xong Nhị phu nhân đột nhiên ngắt xiêu ngã vào trong lòng Bàng Quốc công.

Về mặt nha hoàn Thủy Trúc bên người Nhị phu nhân có phần lo lắng: “Lão gia, hôm qua Nhị phu nhân vì chăm sóc cho Tam tiểu thư mà một đêm không ngủ, chính là vì sợ Tam tiểu thư nghĩ quẩn trong lòng.”

Bàng quốc công nhìn Dương thị: “Phu nhâ, bằng không hôm nào chúng ta... Nàng xem cái dạng này của Nhược Sinh.”

Dương thị nhú mày: “Lão gia, việc này ngày hôm qua đã bàn bạc xong xuôi, hiện nay sáng sớm cũng đã sai người đưa thiệp mời đến phủ Vinh Thân Vương, nếu hôm nay không đi sợ rằng Vinh Thân Vương sẽ hiểu nhầm...”

Nhị phu nhân trong lòng Bàng quốc công từ từ tỉnh lại, hơi thở không ổn định: “Lão gia, người vẫn lag không cần phải lo lắng cho ta, công tử... chuyện của công tử... Có vẻ quan trọng hơn...” Nói xong lại hôn mê bất tỉnh.

Bàng quốc công ôm lấy nhị phu nhân mà nói với Dương thị: “Vẫn là hôm nào thì đi đi, ta sẽ đưa lễ vật đến phủ Vinh Thân Vương.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà ôm Nhị phu nhân đi.

123. Chương 111: Từ Bỏ

124. Chương 111: Từ Bỏ

Bàng Lạc Tuyết nhìn Dự vương, khoe miệng khe giết, Dự vương ngẩng đầu nhìn Bàng Lạc Tuyết, cho nàng một ánh mắt an tâm.

“Chính Dương tham kiến Vương thúc. Nguyên lai Bàng Quốc công phu nhân cũng đã ở đây a.”

“Tham kiến Vương gia.”

“Quốc công phu nhân mời đứng lên, ta chỉ là một văn bối, thật sự không dám nhận đại lễ của Quốc công phu nhân, đừng làm ta phải tổn thọ.”

Dương thị vô cùng vừa lòng nhìn Dự vương khiêm tốn hiểu lễ, thật là một đứa trẻ tốt hiếm có.

“Được rồi, sao Dự vương lại tới đây?” Vinh Thân Vương hỏi

Triệu Chính Dương cười cười với Vinh Thân Vương: “Vương thúc, người cũng biết Tuyết Quận chúa là nghĩa nữ của mẫu thân ta, mẫu hậu biết đại công tử hôm nay tới cầu thân cho nên người bảo ta mang chút quà tặng cho Trường Nhạc làm sinh lễ.”

Vinh Thân Vương nhú mày, hôm qua hân tiến cung, thấy ý tứ của bộ hạ không hẳn đáp ứng hôn sự này, nhưng là ý tứ của Hoàng hậu nương nương, cũng cần phải cân nhắc.

“Đa tạ tâm ý của Hoàng hậu nương nương.” Bàng Lạc Tuyết hành lễ nói.

Dự vương vỗ vỗ tay liền có một đồng nha hoàn thái giám khiêng đến hơn mười thùng lạng la tơ lụa, trang sức châu báu, một vạn lượng hoàng kim, vô số vạn lượng bạc trắng, tính cả sinh lễ của Bàng Quốc công phủ thì đây ập đại sảnh, sợ rằng có là sinh lễ nữ nhi của hoàng hậu cũng không nhiều bằng thế này.

Vinh Thân Vương lập tức không thể hiểu được rốt cuộc Hoàng thượng và Hoàng hậu đang nghĩ cái gì, sao hai phu thê lại có hai suy nghĩ không giống nhau như vậy.

Dương thị nhìn vẻ mặt Vinh Thân Vương u sầu lại tưởng ông không hài lòng vì hôm nay Bàng Quốc công không tới, vì thế cười nói: “Vương gia?Ngài có cái gì không hài lòng, chỉ cần ngài nói ra, Bàng Quốc công phủ sẽ dốc hết khả năng.”

“Phu nhân khách khí, hai hài tử tâm ý tương thông, ta cũng thấy vui mừng thay chúng nó. Nhưng là.....” Vẻ mặt của Vinh Thân Vương khó xử.

“Vương gia cứ nói đừng ngại.” Bàng Lạc Tuyết nói

“Đúng vậy, phụ vương. Có gì ngài cứ nói ra, đừng làm nữ nhi lo lắng, người xem mấy ngày nay người ăn không ngon ngủ không yên, mọi người đều khổ sở.” Trường Nhạc Công chúa mang vẻ mặt lo lắng nói.

Vinh Thân Vương than thở: “Nếu đã vậy thì ta cũng không gạt nữa, ta rất vừa lòng đứa bé Bàng Sách này. Việc này lần trước ở Bàng Quốc công phủ ta đã cùng phu nhân trao đổi qua. Chẳng qua là vào lúc tứ quốc sắp bắn, hoàng thượng đã có ý đồ đem Trường Nhạc gả cho thái tử của Nam Chiếu quốc.”

Vinh Thân Vương vừa nói xong, ngay cả Bàng Lạc Tuyết cũng bị kinh hãi. Thái tử của Nam Chiếu quốc không phải Sở Mộc Dương sao? Sư phụ cùng ca ca tranh đoạt nường tử, nàng nên đứng ở bên nào đây?

Lẽ ra Nam Chiếu quốc là một quốc gia lớn, chỉ sau Đông Tần quốc, cũng không cần phải cầu thân để củng cố địa vị quốc gia. Vả lại Sở Mộc Dương yêu Trường Nhạc Công chúa khi nào? Không, không đúng.... Trong chuyện này nhất định có ẩn tình.

Bàng Sách nhìn Trường Nhạc Công chúa, thấy ánh mắt nàng đã tràn ngập bi thương. Lòng đau như cắt, Bàng Sách nắm chặt tay, quỳ gối trước Vinh Thân Vương. Dùng ánh mắt kiên định mà nhìn ông: “Vương gia, cả đời này nếu không phải Trường Nhạc thì Bàng Sách sẽ không cưới. Ta sẽ không trở mắt nhìn Trường Nhạc gả tới Nam Chiếu quốc xa xôi kia.”

Vinh Thân Vương nhìn ánh mắt kiên định của Bàng Sách: “Đứa nhỏ này.... ai.... Sao ta lại muốn cho nữ nhi duy nhất gả xa. Chỉ là mệnh lệnh của hoàng thượng không thể làm trái.”

“Có thể làm trái hay không cũng cần phải thử qua mới biết được, phải nhớ rằng thánh chỉ này cũng chưa được hạ, hoàng thượng chỉ muốn hai nước kết bang giao, nhưng có muốn gán bó cũng không cần phải hy sinh hạnh phúc cả đời của Trường Nhạc Công chúa, thứ cho lời nói vô cùng bất kính của Tuyết nhi, không biết ở trong lòng Vương gia rốt cuộc là bang giao quốc gia quan trọng hay hạnh phúc của nữ nhi quan trọng?”

“Đương nhiên là hạnh phúc của Trường Nhạc quan trọng, người phải biết rằng Trường Nhạc chính là nữ nhi duy nhất của ta, tự nhiên hạnh phúc của nó quan trọng nhất.” Vinh Thân Vương không cần nghĩ ngợi mà nói.

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Trường Nhạc Công chúa, chỉ thấy một đôi con người xinh đẹp của nàng có chút sầu lo, Bàng Lạc Tuyết đi lên trước nắm hai tay có chút lạnh của nàng nói: “Công chúa, tâm ý của ca ca người cũng biết, Tuyết nhi muốn biết, ở trong lòng Công chúa, ca ca chiếm vị trí nào?”

Trường Nhạc nhìn Bàng Lạc Tuyết với ánh mắt tìm tòi, lại nhìn thoáng qua người trong lòng, liền đi lên quỳ gối trước mặt Vinh Thân Vương cùng Bàng Sách kiên định nói: “Phụ vương, tâm của nữ nhi sớm đã rơi vào tay Sách ca ca, nữ nhi nguyện ý ở bên Sách ca cả đời, nữ nhi không muốn gả đến Nam Chiếu, cũng chẳng sợ hoàng thượng thu hồi danh hiệu Trường Nhạc Công chúa, giáng xuống làm dân nghèo, nữ nhi không tiếc.”

Bàng Sách cùng Trường Nhạc thâm tình đối diện, Bàng Sách bắt lấy tay Trường Nhạc công chúa: “Công chúa, Bàng Sách có đức hạnh gì để lọt vào mắt xanh của công chúa, có câu nói kia của công chúa, Bàng Sách ngay cả bất chấp liều lĩnh với cả thiên hạ cũng muốn cùng công chúa ở một chỗ, lòng ta hoá đá, không thể chuyển dời.”

“Sách.....” Trường Nhạc thâm tình nhìn Bàng Sách.

“Vương thúc, người xem, Trường Nhạc biểu tỳ cùng Bàng Sách công tử hai người tình ý sâu đậm, sao lại không thành toàn cho bọn họ, tội gì phải nhìn một đôi tình nhân trở thành hai người xa lạ.” Dự vương cũng xen mồm.

“Chuyện này.....” Vinh Thân Vương khó xử.

“Vương gia có gì không hài lòng, ngài chỉ cần nói ra, ta nhất định sẽ dốc hết khả năng để thoả mãn Vương gia.” Dương thị thành khẩn nhìn Vinh Thân Vương, vì hạnh phúc của nhi tử, cho dù nàng làm cái gì cũng không tiếc.

“Phu nhân khách khí, bốn vương cũng chỉ có Trường Nhạc là nữ nhi, làm sao nguyện ý cho nàng gả đến nơi khác, chỉ là bề hạ đã nói qua rõ ràng, mấy ngày nay thái tử Nam Chiếu quốc cũng đang trên đường đến.” Vinh Thân Vương vỗ thật mạnh vào cái bàn gỗ lim.

“Trường Nhạc, bất kể có chuyện gì, ta cũng không từ bỏ nàng.” Bàn Sách cầm lấy tay Trường Nhạc công chúa.

“Nếu không thể gả cho Sách ca, nữ nhi tình nguyện tự vẫn.” Nói xong, Trường Nhạc đập đầu một cái với Vinh Thân Vương, nàng biết mình đang bức bách phụ vương, chỉ là trong lòng nàng đã có người thương, nếu gả đến Nam Chiếu, sợ là tâm sẽ theo hần mà chết đi, nếu còn sống cũng chỉ là một cái xác không hồn, nàng không muốn phải sống không có hần.

“Nữ nhi, con cần gì phải làm vậy? Con như vậy là muốn ta đau lòng sao?”

“Vương gia, có phải chỉ cần thái tử Nam Chiếu quốc không cưới Trường Nhạc công chúa thì ngài sẽ đồng ý không?” Bàn Lạc Tuyết thấy Vinh Thân Vương mặc dù là đệ đệ ruột của hoàng thượng, nhưng mà hần từ trước đến nay vẫn e ngại hoàng đế Đông Tần, chỉ có thể khác xuống tay theo cách khác.

Vinh Thân Vương nhìn nữ nhi, lại nhìn sang vẻ mặt tính kế của Bàn Lạc Tuyết gật gật đầu: “Nếu Nam Chiếu quốc nguyện ý buông tha cho, ta sẽ đáp ứng mọi hôn sự này.”

Bàn Lạc Tuyết gật đầu nhìn Bàn Sách: “Ca ca, hai người đứng lên trước đi.”

“Không, nếu Vương gia không đáp ứng, ta sẽ không đứng dậy.”

“Nếu ca ca muốn quỳ làm cho Vương gia mềm lòng, chi bằng suy nghĩ biện pháp làm cho Vương gia đáp ứng. Ca ca yên tâm, ta sẽ chờ Trường Nhạc công chúa làm tiểu tử của ta.”

“Vương thúc, ý tứ của mẫu hậu là nàng sẽ nói chuyện này cùng phụ hoàng, đến lúc đó sẽ chọn ra một người thích hợp trong số nữ nhi của các đại thần khác thay công chúa gả đi, chẳng lẽ ngay cả lời nói của mẫu hậu Vương thúc cũng không tin sao?” Dự vương không hề không giận nhìn Vinh Thân Vương

“Dự vương đa tâm, việc này ta cũng khó xử.” Phần trong lòng Vinh Thân Vương nhát gan lại sợ phiền phức chiếm ưu thế.

“Vương thúc.....” Dự vương cũng tức giận.

“Tâm ý của Vương gia, Tuyết Nhi xin nhận, chỉ là việc này nếu hoàng thượng đã mở miệng, cũng không nên làm khó Vương gia. Tuyết Nhi cùng thái tử Nam Chiếu quốc có vài phần giao tình, chuyện này để ta đi thương lượng.” Bàn Lạc Tuyết cũng không nhẫn tâm để Dự vương cùng Vinh Thân Vương trở mặt.

“Tuyết nhi, người đây là nói thật sao?” Bàn Sách lo lắng hỏi

“Là thật, ca ca không cần lo lắng.”

“Ai...Hôm nay lão phu sẽ nhận sinh lễ này, nếu nhị tiểu thư có thể khiến thái tử Nam Chiếu quốc buông tha, ta đây sẽ gả Trường Nhạc cho đại công tử. Việc này ta cũng sẽ nói với hoàng thượng, cho dù phải liều mạng hay từ bỏ vương vị, cũng phải thấy được Trường Nhạc hạnh phúc.” Vinh Thân Vương nhìn nữ nhi đã khóc đến nước mắt đầy mặt, trong lòng không ngừng đau đớn, đây chính là nữ nhi hần thương yêu từ nhỏ, nếu nàng có thể hạnh phúc, bản thân mình cũng an tâm đi gặp Vương phi.

Bàn Lạc Tuyết kinh ngạc, vốn nàng còn rối rắm suy nghĩ làm sao mở miệng với Vương gia để hần lưu lại sinh lễ, xem ra vị Vinh Thân Vương này yêu thương Trường Nhạc công chúa cũng không phải chỉ một chút, vậy mà nguyện ý chống lại hoàng thượng.

“Vương gia, ngài yên tâm. Tuyết Nhi sẽ cố gắng thuyết phục thái tử Nam Chiếu quốc khiến hần đổi người.” Bàn Lạc Tuyết kiên định nhìn Vinh Thân Vương.

“Được vậy thì còn gì tốt hơn, người tới, nhận lấy sinh lễ này, hôm nay cứ ở lại chỗ này ăn bữa cơm canh đạm bạc đi.”

Mọi người hiển nhiên không có ý kiến.

Bàn Quốc công phủ.

Nhị phu nhân được Bàn Quốc công ôm vào trong viện của mình, nhẹ nhàng đặt trên giường.

“Người tới, gọi Thái y đến khám cho Nhị phu nhân, đúng rồi, gọi Tam tiểu thư tới đây.”

“Vâng, thưa lão gia.”

Trên giường, Nhị phu nhân yếu ớt mở hai mắt nhắm nhắm nhìn Bàng Quốc công nói: “Lão gia, lão gia, thiếp thân chỉ là thân thể không thoải mái, lão gia chớ bỏ lỡ chuyện tình của Đại công tử, e rằng phu nhân cũng không vui, thiếp thân thật sự có lỗi.”

“Không cần lo lắng, chuyện của Sách nhi, ngày khác ta sẽ thương lượng với phu nhân, việc này vốn cũng không gấp, chẳng qua phu nhân đã đi, chỉ sợ là việc này một lần hai lần thì không thể định được, nàng không cần lo lắng, nàng xem sắc mặt của nàng nhợt nhạt như vậy, vẫn là nên nghỉ ngơi thật nhiều thì hơn.” Bàng Quốc công tự mình vén vén góc chăn cho Nhị phu nhân.

“Lão gia, Tam tiểu thư đến.”

Bàng Lạc Băng hai mắt sưng đỏ nhìn Bàng Quốc công: “Phụ thân”

Khuôn mặt Bàng Quốc công u ám: “Còn không mau quỳ xuống!”

Bàng Lạc Băng bị dọa sợ, hai chân mềm nhũn quỳ gối xuống đất, hai tay không biết nên để ở đâu, lại nhìn người chính là hung thủ hại chết mẫu thân mình đang nằm trên giường kia, không cam lòng trừng mắt nhìn Nhị phu nhân.

“Lão gia.....” Nhị phu nhân nhìn ánh mắt phẫn hận của Bàng Lạc Băng, uỷ khuất cọ cọ vào lòng Bàng Quốc công.

“Nghịch chương! Đã vậy còn không biết hiểu chuyện, chẳng lẽ ta phải bắt giam ngươi thì mới bằng lòng bỏ qua sao?” Bàng Quốc công tức giận nhìn Tam nữ nhi không hiểu chuyện.

“Nhìn xem ngươi gây chuyện như vậy, làm Nhị di nương tức giận đến phát bệnh, xem ra ta đã quá dung túng ngươi rồi.”

“Phụ thân, chính là nàng, chính nàng đã hại mẫu thân thành như vậy, phụ thân, xin người thả mẫu thân ra đi, đừng tàn nhẫn với mẫu thân như vậy.” Bàng lạc Băng quỳ trên mặt đất khổ sở cầu xin.

“Im miệng, mẫu thân ngươi gieo gió gặt bão, nếu ngươi thay nàng ta cầu tình một chữ, ta cũng sẽ bắt giam ngươi, nhanh chút, xin lỗi Nhị di nương đi.”

“Không, ta không muốn, là nàng hại chết mẫu thân ta, phụ thân, phụ thân, ngày hôm qua Nhị phu nhân muốn ta phải thành thật nghe lời, nếu không nàng sẽ giết ta, phụ thân, người phải cứu ta a.” Bàng Lạc Băng lê đầu gối tới chân Bàng Quốc công, bắt lấy vạt áo hắn.

Nhị phu nhân nhìn Bàng Lạc Băng, ánh mắt thay đổi, cúi đầu khóc nức nở:

“Lão gia, Tam tiểu thư đã như vậy rồi còn vu oan cho thiếp thân....Thiếp thân thật sự không biết phải dạy dỗ Tam tiểu thư như thế nào.” Nói xong nước mắt Nhị phu nhân như sợi hạt bị cắt đứt mà rơi xuống.

125. Chương 112: Tỷ Muội Đánh Nhau

126. Chương 112: Tỷ Muội Đánh Nhau

Bàng quốc công nhìn đứa con gái thứ ba không biết tốt xấu này, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Bàng Lạc Băng “Băng nhi, tốt nhất con nên ngoan ngoãn nghe lời, bằng không đừng trách phụ thân ra tay ác độc với con. Hãy lại đây, xin lỗi nhị di nương mau.”

Bàng Lạc Băng còn muốn nói điều gì, nhớ lại đêm qua nhị phu nhân cho gọi nàng vào viện, nói với nàng những lời đó, nếu ở đây, nhị phu nhân nhất định sẽ không tha cho nàng, nhất định bà ta sẽ giết nàng, nhất là nàng lại làm hại Bàng Lạc Vũ sắp thai, Bàng Lạc Vũ cũng sẽ không tha thứ cho nàng. Bàng Lạc Băng

hạ quyết tâm nhìn Bàng quốc công nói: “Phụ thân, Bàng nhi biết sai rồi, Bàng nhi nguyện ý trở về phúc thụ uyển, không dám quấy rầy nhị di nương nghỉ ngơi.”

Bàng quốc công gật đầu “Con xem con làm cho nhị di nương tức giận, bà luôn luôn là một người dịu dàng, còn bây giờ bị con làm cho tức giận, cũng tốt, con tới phúc thụ uyển đi, sau này hãy thành thật với ta một chút, nếu muốn được thứ tội, con và nhị di nương nên tiến vào uyển, đã hiểu chưa?”

Bàng Lạc Bàng cảm thấy hơi mất mát nhưng cũng gật đầu, nàng cũng không ngốc, nếu nàng ồn ào, làm lớn chuyện, nhất định nàng cũng không có kết cục tốt, ngược lại còn có nhị tỷ tỷ, nàng có thể cầu xin nhị tỷ tỷ, còn tốt hơn là ngồi ở đây chờ chết.

“Nữ nhi xin cáo lui, không muốn phiền nhị di nương nghỉ ngơi, đều là Bàng nhi không hiểu chuyện, mới làm hại di nương ngắt đi, ngàn vạn lần cầu xin nhị di nương đừng chấp nhặt Bàng nhi.” Bàng Lạc Bàng nghiêng rằng nghiêng lợi nói

Nhị phu nhân tựa trên người Bàng quốc công, trên mặt nở một nụ cười “Bàng nhi có thể nghĩ như vậy, di nương cũng an tâm, đều do sức khỏe di nương không tốt, không giúp đỡ được con, nếu như Bàng nhi muốn gì cứ đến chỗ di nương lấy, đừng khách khí.”

“Đa tạ nhị di nương, Bàng nhi cảm ơn di nương.”

“Con lui ra đi. Chuyện của mẫu thân con không dính dáng gì đến con, nhưng nếu ta biết con muốn tiếp cận bà, ta nhất định không tha.”

“Vâng” Bàng Lạc Bàng ngừng khóc, hai tay nắm lại thật chặt, nàng sợ nàng thực sự không nhận được tiến lên xé nát khuôn mặt dối trá của nhị phu nhân.

Chờ đến khi Bàng Lạc Bàng rời đi, nhị phu nhân nhếch khóe miệng, ôm Bàng quốc công làm nũng, hừ. Tiểu nha đầu muốn đấu với bà ư, vừa lúc bà được nhất tiễn song điêu (ý nói một mũi tên bắn hai con chim), Vinh thân vương nhất định cũng sẽ không nguyện ý đem con gái của mình gả cho Bàng Sách.

Phúc thụ uyển

Bàng Lạc Bàng ảo não trở lại phúc thụ uyển. Nha hoàn ở bên trong phủ cũng tỏ thái độ nhạt nhẽo với nàng, quả nhiên cây đổ bầy khỉ tan.

“Tiểu Ngọc. Tới đây.”

Tiểu Ngọc từ trong phòng đi tới, hôm qua Bàng Lạc Bàng và tam phu nhân cùng bị nhốt trong vườn, nhưng nửa đêm nhị tiểu thư phái người đưa thuốc tới nên Nhị phu nhân sai nha hoàn dẫn Tiểu Ngọc ra ngoài lấy. Còn bà ở lại viên. Cũng may nha hoàn đồng ý, Tiểu Ngọc mới có thể thoát thân, bây giờ tất cả trù tính của tam phu nhân đều hướng về Bàng Lạc Bàng.

“Tiểu thư đã trở về.” Tiểu Ngọc vội vàng tiến tới đỡ nàng khi thấy vẻ mặt lo lắng của Bàng Lạc Bàng cùng bước chân có chút bất ổn..

Tiểu Ngọc dìu Bàng Lạc Bàng vào phòng, Bàng Lạc Bàng ngồi ở ghế cao, hung hăng siết chặt nắm tay, sớm muộn cũng có một ngày nàng trả gấp đôi cho nhị phu nhân cho những sự khuất nhục mà nàng phải chịu.

“Tiểu Ngọc, mẫu thân có khỏe không?” Bàng Lạc Bàng lo lắng nhìn về phía Tiểu Ngọc

Tiểu Ngọc gật gật đầu “Tiểu thư đừng lo lắng. Tam phu nhân sai nô tỳ đến đó chính là vì muốn giúp đỡ tiểu thư, cho thấy người có thể giúp phu nhân cũng chỉ có tiểu thư.”

“Ta làm sao không biết. Chỉ là phụ thân không muốn thả mẫu thân.” Về mặt Bàng Lạc Bàng cô đơn

“Tiểu thư, bây giờ việc cần làm chỉ có thể khôn ngoan giữ mình, việc này đều là mưu kế của phu nhân, tiểu thư nhất định không yên lòng, tam phu nhân lo lắng nhị phu nhân sẽ gây bất lợi với tiểu thư, cho nên sai nô tỳ ở bên cạnh tiểu thư, nếu như tiểu thư có được sự giúp đỡ của lão phu nhân thì tốt rồi, trước mắt lão phu nhân không trở về, tiểu thư, phu nhân nói, hãy tận lực giao hảo (ý là có quan hệ thật tốt) với nhị tiểu thư.”

Bàng Lạc Bằng gật đầu: “Bây giờ cũng chỉ có như vậy, lão phu nhân không ở đây, chỉ có thể lợi dụng nhị tỷ tỷ.”

“Ừm, nghe nha hoàn nhị tiểu thư nói, nàng gần đây ở thêu giá y cho đại tiểu thư, nhị tiểu thư có thể đi dạo một vòng.” Tiểu Ngọc nói

“Thêu giá y sao?” Bàng Lạc Bằng lẩm bẩm nói

Đột nhiên ánh mắt Bàng Lạc Bằng sáng lên, nói với Tiểu Ngọc: “Người đi phòng bếp làm bánh ngọt, ta đến chỗ nhị tỷ, chắc hẳn hôm nay nhị di nương thế nào cũng làm loạn, nhị tỷ tỷ cũng tức giận đối với nhị phu nhân, nếu hiện tại ta đi lấy lòng nhị tỷ tỷ cùng nhau đối phó nhị di nương, chắc hẳn cũng sẽ thuận tiện một chút, cũng không biết hôm nay hôn sự của đại ca thế nào, hừ, chắc hẳn nhị di nương làm loạn, mẫu thân cũng sẽ cảm thấy khó chịu.”

“Tiểu thư yên tâm, quốc công gia không đi, phu nhân cũng sẽ không vui, đại công tử cầu thú nữ nhi Vinh thân vương, nếu như vương gia không đi, hôn sự này cũng khó nói.”

“Đây là lẽ tự nhiên, công chúa Trường Lạc là nữ nhi duy nhất đến tuổi cập kê của hoàng thất, thân phận cao quý, nếu phụ thân không đi, chuyện hôn sự này có lẽ không thành, như vậy cũng tốt, như vậy sợ là phu nhân sẽ càng thêm hận thù nhị di nương, đối với chúng ta hoàn toàn có lợi.” Mắt Bàng Lạc Bằng sớm đã không còn hồn nhiên như lúc trước, trải qua nhiều biến cố sớm đã không còn trong sáng, hướng chi tam di nương vẫn giáo dục Bàng Lạc Bằng, thủ đoạn nha đầu này mặc dù kém tam di nương đa mưu túc trí, thế nhưng bên người nàng lại có Tiểu Ngọc cố vấn, cũng sẽ không yếu thế, thảo nào kiếp trước bôn bề vị trí cao còn có thể thuận buồm xuôi gió.

Thính Vũ hiền

Bàng Lạc Vũ bưng một ly trà, sắc mặt sớm đã không còn tái nhợt như trước, cùng Tấn vương đính hôn, sắc mặt càng thêm hồng nhuận, thậm chí có khi nhị phu nhân đưa tới rất nhiều bảo dưỡng phẩm, Bàng Lạc Vũ hoàn toàn rơi vào mộng đẹp, chờ nàng thành Tấn vương phi, trước hết nàng nhất định không buông tha Bàng Lạc Tuyết. Nàng ta thật ngốc khi cho rằng giúp nàng, thì nàng sẽ cảm kích sao? Không thể, có Bàng Lạc Vũ ở đây, cũng sẽ không cho phép Bàng Lạc Tuyết có đất dung thân. Hướng chi Tấn vương từng có tình cảm đối với Bàng Lạc Tuyết, nàng lại càng không tha cho ả ta.

Cúc Thanh cẩn thận từng li từng tí nhìn Bàng Lạc Vũ, ngày ngày, nàng cẩn thận hầu hạ, nhị tiểu thư có lệnh, hầu hạ nàng ta thật tốt, nàng cũng không có bao nhiêu ngày lạnh.

“Cúc Thanh ”

“Có nô tỳ, tiểu thư có cái gì phân phó.”

Bàng Lạc Vũ nhẹ nhàng đem ly trà để trên bàn, nhìn sắc trời một chút “Sắc trời hôm nay thật tốt, nghe nói tam muội muội về tới phúc thụ uyển , chắc hẳn không có tam di nương thương yêu, cũng cảm thấy rất thê lương , chúng ta đi thăm nàng một chút đi, còn không mau qua đây giúp ta thay y phục.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Bàng Lạc Vũ đưa tay, liền có nha hoàn cầm y phục lên, giúp Bàng Lạc Vũ mặc vào, bây giờ tương lai nàng chính là chính phi của Tấn vương chính phi, nhị di nương cũng quen nuông chiều nàng, cái gì cũng tùy nàng.

Bàng Lạc Vũ từ trong viện ra, nhìn cây liễu sớm xanh biếc “Uyển uyển hoàng cảnh liễu mảnh mệnh mong tạt hoa thù. Nhật cao trang sức màu đỏ nằm ỷ đối cảnh xuân trì. Xem ra năm nay ta đã là bỏ lỡ hoàng cảnh liễu mảnh .”

“Tiểu thư đừng thương cảm, sau này còn rất nhiều ngày tốt như vậy, tiểu thư sắp sửa là Tấn vương phi , sợ là sau này vương gia có nhiều sủng ái với tiểu thư nữa hay không?”

Bàng Lạc Vũ tiện tay hái phiến lá liễu, ngậm trên môi, sắc mặt e thẹn “Tùy thuộc vào nàng có miệng lưỡi hay không? Chờ ta thành Tấn vương phi, ta sẽ không quên phần của người.”

“Đa tạ tiểu thư” Cúc Thanh cúi đầu, ánh mắt không thể nắm lấy.

“Đi thôi, sợ làm muội muội phải đợi.”

Có mấy nha hoàn ở phúc thủy uyển đang quét tước viện này, còn lại tụ lại một chỗ đánh mã treo. Hoa rơi đầy xuống đất, cũng không quét.

“Đại tiểu thư, đến ”

Nha hoàn vội vàng thu lại, quỳ xuống nói: “Bái kiến đại tiểu thư.”

Bàng Lạc Vũ liếc mắt một cái trên mặt đất khiến các nha hoàn run lấy bầy, nàng cười lạnh “Tam tiểu thư đâu? Tại sao không ở trong đó hầu hạ.”

“Hồi đại tiểu thư, tam tiểu thư ở trong phòng, nói đúng hơn là nàng không muốn nô tỳ hầu hạ.”

“Sao? Không biết muội muội đang làm những gì, chắc hẳn muội muội thích yên tĩnh, các người ở đây chờ đi, không cần thông báo.”

“Dạ ”

Bàng Lạc Vũ kiêu ngạo mang theo nha hoàn đi vào trong.

Bên trong phòng

Bàng Lạc Băng chơi cửi huyền cầm, đây là quà sinh nhật ngày ấy tam phu nhân sai người làm cho nàng, nàng cố gắng học tập đánh đàn chẳng qua là vì muốn làm mẫu thân hài lòng. Bây giờ mẫu thân đã không thể phù hộ nàng, bây giờ nàng chỉ có thể tự mình tìm cách thoát ra .

“Ô, muội muội ở đây rất yên tĩnh, sao tam di nương không ở đây nhỉ, không có nha hoàn nào bên cạnh muội muội sao? Có muốn tỷ tỷ ban cho người hai nha hoàn hay không?” Bàng Lạc Vũ ngồi ở ghế cao nhìn Bàng Lạc Băng chế nhạo, nghĩ đến con trai của mình chính là bị tiểu tiện nhân này hại chết , nếu không phải vậy, địa vị của mình càng vững chắc.

“Tỷ tỷ nhàn nhã như thế, bây giờ chắc hẳn tỷ tỷ rất vui mừng, sao lại có thời gian đến đây ôn lại tình nghĩa tỷ muội của chúng ta chứ” Bàng Lạc Băng lạnh nhạt nhìn Bàng Lạc Vũ, nàng không tin tỷ tỷ của mình tốt như vậy.

Không ngờ Bàng Lạc Vũ không nổi giận, đi đến bên cạnh Bàng Lạc Băng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bàng Lạc Băng nhếch cực kỳ giống con tiên nhân tam phu nhân kia, nhìn không được chế nhạo “Đàn này nhìn không tệ, không ngờ muội muội còn nhỏ tuổi, mà đã biết đánh đàn hay như vậy.”

Bàng Lạc Vũ nhìn hai tay của mình, từ khi bị thương lại bính không được dây đàn , nhìn ngón tay thon ngọc của Bàng Lạc Băng, bên trong đôi mắt ẩn giấu nhiều oán khí, nàng mới là đại tiểu thư của cái nhà này đại tiểu thư, tất cả thứ tốt tốt nhất đều là của nàng.

“Đa tạ tỷ tỷ khen ngợi, muội đánh đàn quá thật không hay.” Bàng Lạc Băng đem cầm đặt ở trên bàn

Bàng Lạc Vũ cười lạnh, tay lướt qua tám dây đàn, âm thanh lạnh lạnh truyền đến “Quả thật là một hảo cầm, nhưng đặt cây cầm này trong tay muội muội quả thực là cô phụ, ta thấy tay muội muội đẹp như vậy, tỷ tỷ ta có chút đố kị.” Nói xong ôm lấy cửi huyền cầm trên bàn dùng sức ném tới trên mặt đất, toàn bộ cây cầm thân nứt ra.

“Người!” Bàng Lạc Băng nhìn cây cầm nàng thích nhất nằm trên đất, trợn mắt nhìn Bàng Lạc Vũ, đây là mẫu thân tặng cho mình , bình thường nàng rất yêu quý nó , giờ lại bị Bàng Lạc Vũ quăng ra đó.

Bàng Lạc Băng gờ tay muốn đánh vào mặt Bàng Lạc Vũ, chỉ là thấy có nhiều nha hoàn bên cạnh Bàng Lạc Vũ, sao có thể để cho tiểu nha đầu Bàng Lạc Băng này đánh chứ.

Mấy nha hoàn giữ chặt Bàng Lạc Băng

Bàng Lạc Vũ nhìn bộ dáng Bàng Lạc Băng nhe nanh múa vuốt cười lạnh “Muội muội làm cái gì vậy, tỷ tỷ lỡ tay , muội liền muốn phạm thượng ra tay đánh tỷ sao?”

Nói xong Bàng Lạc Vũ khinh khỉnh gờ tay đánh vào mặt Bàng Lạc Băng.

127. Chương 113: Ly Viên

128. Chương 113: Ly Viên

Bàng Lạc Băng chỉ cảm thấy như bàn tay của Bàng Lạc Vũ không phải đánh lên trên mặt mình, mà là đánh vào trong lòng nàng, khoe miệng tràn ra vết máu, lỗ tai cũng trở nên ong ong.

Cái tác này của Bàng Lạc Vũ dùng mười phần sức lực, ngay cả bàn tay mình cũng đã tê rần, tuy nhiên trong lòng Bàng Lạc Vũ lúc này lại vô cùng vui sướng.

” Vì sao muội muội lại dùng ánh mắt này mà nhìn ta, nhìn đến mức làm tỷ tỷ sợ đấy, tỷ tỷ cũng chỉ thay Tam di nương dạy dỗ muội mà thôi, muội cũng không nên ghi hận tỷ tỷ, phải biết rằng đôi lúc cũng có chút quy củ nên dạy cho muội muội.” Bàng Lạc Vũ mân mê móng tay được sơn màu hồng của mình.

Miệng Bàng Lạc Băng phun ra máu tươi, lạnh lùng nhìn Bàng Lạc Vũ: “Tỷ tỷ dạy dỗ rất phải, muội muội không dám có ý kiến gì, chẳng qua cây cỏ của muội muội là của Tam di nương cho, giờ lại bị tỷ tỷ đập bể rồi.”

“A...? Phải không? Tỷ tỷ cũng không phải cố ý, nói vậy thì Tam di nương cũng sẽ không trách tội ta, huống chi sợ rằng Tam di nương cả đời này cũng sẽ không thoát ra được, như thế thì di nương cũng không có lòng dạ nào để trách tỷ tỷ ta rồi.”

“Người, người nói vậy, nhất định mẫu thân sẽ có thể ra ngoài.”

“Bốp!” Lại một cái tát được vung lên mặt Bàng Lạc Băng.

“Muội muội, xem ra giờ người vẫn chưa hiểu được ý của ta, ý của ta là cả đời này Tam di nương cũng sẽ không thể ra ngoài, người bị nhốt vào Ly viên thì có bao nhiêu kẻ có thể ra ngoài, muội muội đừng nên si tâm vọng tưởng, ta không ngại nói cho người biết, Nhị di nương cũng sẽ không để Tam di nương ra ngoài đâu.” Bàng Lạc Vũ âm trầm nói.

Bàng Lạc Băng trừng mắt nhìn Bàng Lạc Vũ, trên mặt là dấu tay rõ ràng.

Bàng Lạc Vũ nhìn chiếc cằm cương nghị của Bàng Lạc Băng đang nhìn mình, nhìn vẻ mặt không thể chịu đựng được của Bàng Lạc Băng, trong lòng Bàng Lạc Vũ lại cảm thấy vô cùng sung sướng, nghĩ đến đứa con bị hại chết của nàng ta, lại càng có thêm sức lực để xử lý Bàng Lạc Băng: “Đau không? Muội muội? Nhưng người đáng bị như vậy, người biết không?”

Bàng Lạc Băng khó khăn lắc đầu. Nước mắt rơi lã chã.

Bàng Lạc Vũ nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Bàng Lạc Băng, cười cười: “Muội muội, người còn nhỏ mà không ngờ lại độc ác đến vậy, hại chết con của ta. Người nói ta có nên tính toán sổ sách với người một chút hay không, người không cần phải suy nghĩ, muội muội, sẽ không có ai đến cứu người đâu. Hiện giờ phụ thân đang ở cùng nhị di nương. Mẫu thân lại mang theo muội muội và đại công tử đi cùng, ta lại muốn xem ai có thể cứu được người đây.”

“Người không sợ ta sẽ nói cho phụ thân sao?”

“Vậy người cứ đi đi, sợ là bây giờ phụ thân căn bản không muốn nhìn thấy người đâu.” Bàng Lạc Băng tùy tiện cười.

“Bất quá ta cũng khuyên muội muội người đừng nên nghĩ như vậy, đến lúc đó sợ rằng người bị tổn thương vẫn là tam di nương, muội muội có lòng hiếu thảo, ta khuyên muội muội vẫn nên nói chuyện cho cẩn thận thì hơn. Người đâu, ta thấy muội muội vô cùng không phục, đánh, đánh cho đến khi nào nàng ta chịu phục mới thôi.”

Nói xong nha hoàn bên người liền tiến lên vả miệng.

Bàng Lạc Vũ bùng ly trà lẳng lặng nhìn.

“Được rồi.” Bàng Lạc Vũ phát phát tay.

Bàng Lạc Bằng bị vớt trên đất, Bàng Lạc Vũ nhìn vẻ mặt hiện tại của Bàng Lạc Bằng, nói: “Muội muội, người nên nhớ rằng Tấn vương là của ta, không lâu nữa ta sẽ thành Tấn vương phi, muội muội vẫn nên an phận một chút. Phải biết rằng, hiện giờ muội đã không còn nơi nào để dựa vào nữa, nếu ta không rộng lòng mà thương muội, sợ là tương lai muội cũng sẽ không tìm được một chốn về tốt rồi. Ta không cần biết người tốn bao nhiêu tâm tư, nếu về sau người lại có ý định gì không nên có, muội muội cũng nên cẩn thận. Hừ! Chúng ta đi.”

Bàng Lạc Vũ mang theo nha hoàn và ma ma chậm rãi rời đi để lại một mình Bàng Lạc Bằng ngồi trên mặt đất lạnh lẽo.

Bàng Lạc Bằng lau một chút máu tươi nơi khoe miệng, lạnh lùng nở một nụ cười, Bàng Lạc Vũ, người nghĩ rằng người có thể ngồi yên vào vị trí Tấn vương phi đó sao? Tấn vương là của ta, nhất định ta sẽ trả lại người toàn bộ mối nhục ngày hôm nay, Bàng Lạc Vũ người quả thật là tỷ tỷ tốt của ta.

Bàng Lạc Bằng sờ má mình càng khiến cho nàng càng cảm nhận sâu sắc được sự khuất nhục nàng phải nhận ngày hôm nay.

Bàng Lạc Bằng nhìn về phía gương đồng, bên trong đang chiếu rọi bộ dáng thê thảm lúc này của Bàng Lạc Bằng.

Tiểu Ngọc cầm hộp thức ăn đựng mấy thứ điểm tâm tinh xảo, vui vẻ đẩy cửa phòng ra: “Tiểu thư, người xem ta làm rất điểm tâm.” Lúc Tiểu Ngọc ngẩng đầu nhìn đến vẻ mặt của Bàng Lạc Bằng thì kinh hoàng mà hô lớn: “Tiểu thư, mặt của người làm sao vậy?”

Bàng Lạc Bằng nhìn Tiểu Ngọc, nước mắt nóng bỏng rơi trên má, cảm giác đau đớn lại tăng thêm, khản tiếng nói: “Tiểu Ngọc” rồi lại khóc không thành tiếng.

“Tiểu thư, nô tỳ chỉ đi xuống bếp làm chút điểm tâm, sao chỉ mới một lúc đã biến thành dạng này rồi, người chờ ta lấy rượu thuốc để bôi lên.”

Nói xong Tiểu Ngọc cầm thuốc nhẹ nhàng bôi lên vết trầy trên gương mặt trắng nõn của Bàng Lạc Bằng.

“A.” Bàng Lạc Bằng nhíu mày.

“Tiểu thư, đã làm đau người rồi, đều là do chân tay nô tỳ vụng về.”

Bàng Lạc Bằng nhìn vẻ mặt sốt ruột của Tiểu Ngọc, đành phải an ủi: “Tiểu Ngọc, không có vấn đề gì, ta có thể nhìn được.”

Tiểu Ngọc lại lau rượu thuốc cho Bàng Lạc Bằng, thoa cho những vết sưng trên mặt đều lặn xuống. Xoa thuốc xong, Tiểu Ngọc thần thần bí bí nói: “Tiểu thư, hôm nay người trong phủ đều không có ở đây, lão gia ở cùng nhị phu nhân, canh phòng ở chỗ đó của tam di nương cũng không phải là quá nghiêm ngặt, nhị tiểu thư đã phái người chuẩn bị trước, nếu tiểu thư muốn gặp tam phu nhân, hiện tại lại là thời cơ tốt nhất.”

“Thật vậy không?” Bàng Lạc Bằng vui mừng nhìn Tiểu Ngọc.

“Đúng vậy, nhưng hiện giờ mặt tiểu thư sưng như vậy thì làm sao đây?” Vẻ mặt của Tiểu Ngọc khó xử.

“Đừng lo, cơ hội khó có được, chúng ta phải đi nhanh một chút, những thứ đồ ăn và quần áo này, không chừng trong Ly viên cái gì cũng không có, người nhanh chuẩn bị đi, chúng ta sẽ lặng lẽ đi qua, nói như vậy, đại tiểu thư chết tiệt kia cũng sẽ không đến đây vào lúc này đâu.”

Tiểu Ngọc gật gật đầu, nhanh tay nhanh chân thu thập xong toàn bộ rồi nói với Bàng Lạc Bằng: “Tiểu thư, chúng ta có thể đi rồi.”

Bàng Lạc Bằng nhìn mặt mình, phát hiện đã không còn sưng như vừa rồi, liền gật gật đầu, đi theo Tiểu Ngọc đến Ly viên.

Ly Viên.

Chỗ sâu nhất trong Bàng Quốc Công Phủ, xuyên qua rừng cây rậm rạp, dọc theo con đường nhỏ, dẫm trên cành lá cây khô theo con đường nhỏ mà đến một ngôi nhà rách nát, viết hai chữ Ly viên. Đây là nơi giam giữ nha hoàn hoặc thiếp thất phạm sai lầm của Bàng quốc công phủ, người bị nhốt vào đó nếu không phải

chờ đến già thì sẽ là không chịu được sự cô đơn mà tự sát, rất ít người có thể còn sống sót mà trở về từ trong đó, tam phu nhân là thiếp thất đầu tiên bị nhốt của Bàng quốc công, trái lại bên trong lại giam giữ không ít nha hoàn.

Đây cũng là lần đầu tiên Bàng Lạc Bằng đến nơi này, quả nhiên gặp mấy hạ nhân đang giữ cửa, chỉ là nhị tiểu thư đã sớm có lệnh, nếu tam tiểu thư tới, có thể lên lút mà cho nàng vào, vì thế mấy người hạ nhân cũng không làm khó Bàng Lạc Bằng. Mở một bên cửa hông, còn cửa chính đã sớm bị niêm phong.

Bàng Lạc Bằng đi theo Tiểu Ngọc tìm thấy một gian phòng mà nhìn lại, chỉ thấy bên trong đều giam giữ một đám nữ nhân điên khùng, đầu tóc rối bù mà khóc la om sòm, bên ngoài cũng không khá hơn chút nào, người điên tóc tai bù xù chạy khắp viện, làm hại Bàng Lạc Bằng sợ đến nắm chặt tay Tiểu Ngọc. Không dám buông lỏng một chút. Cuối cùng cũng đi đến hành lang phía bên trong cùng.

Tiểu Ngọc nói: “Tiểu thư, đến rồi, tam phu nhân ở bên trong.”

Nói xong đẩy cánh cửa phòng dính đầy mạng nhện ra, Bàng Lạc Bằng bị sặc mà ho hai tiếng.

“Người nào đó, là Bằng nhi sao?” Một giọng nói có thanh nhưng vô lực truyền đến từ sau màn che giường trong phòng.

Bàng Lạc Bằng nghe thấy âm thanh yếu ớt như vậy, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Mẫu thân, Bằng nhi đến thăm người đây.”

Quả nhiên một cánh tay trắng nõn từ trên giường vươn ra. Bàn tay đầy da kia cùng nơi rách nát này thật sự là không hợp nhau, Bàng Lạc Bằng nhanh chóng chạy đến bên giường bắt lấy tay tam phu nhân: “Mẫu thân.”

Tam phu nhân dựa vào gối đầu đã rách chỉ. Hai mắt đầm lệ Hai mắt đầm lệ nhìn Bàng Lạc Bằng, bắt chấp đau đớn trên người, ôm chặt Bàng Lạc Bằng vào ngực.

“Mẫu thân.”

“Được rồi, Bằng nhi. Sao ngươi lại đến đây, về sau có chuyện gì cũng đừng tới, nếu để cho người khác nhìn thấy, ngươi lại phải chịu khổ.” Tam phu nhân dỗ dành Bàng Lạc Bằng đã khóc không thành tiếng trong lòng.

Bàng Lạc Bằng ngẩng đầu, tam phu nhân nhìn thấy thì kinh ngạc: “Bằng nhi, mặt con làm sao vậy, là ai đánh con phải không?”

Bàng Lạc Bằng lắc đầu: “Không có việc gì, mẫu thân, là Bằng nhi không cẩn thận mà bị vấp ngã, đã xoa rượu thuốc rồi, lát nữa là tốt thôi.”

Tam phu nhân biết Bàng Lạc Bằng vì không muốn để mình lo lắng mà không nói thật, trong lòng lại càng khó chịu, nữ nhi của mình lại bị ức hiếp thành cái dạng này sao: “Còn đau không? Bằng nhi.”

Bàng Lạc Bằng lắc đầu: “Mẫu thân, hiện tại người thế nào rồi? Chỗ này đơn sơ như vậy, mẫu thân đã phải chịu không ít cực khổ rồi.”

“Đứa trẻ ngốc, hằng ngày mẫu thân chỉ mong có thể không liên lụy tới con là tốt rồi, không cần lo lắng thay cho nương. Trái lại con, cuối cùng là ai đánh con thành cái dạng này?”

Bàng Lạc Bằng vận tay: “Không có ai cả, mẫu thân không cần lo lắng.”

“Tiểu Ngọc người nói.”

Tiểu Ngọc do dự một hồi rồi nói: “Bẩm tam di nương, là đại tiểu thư đánh.”

“Bàng Lạc Vũ, cái thứ không biết xấu hổ kia, dám đánh Bằng nhi của ta thành cái dạng này, nhất định ta sẽ không để nàng ta chết tử tế, sao lại có thể xuống tay nặng như vậy chứ.”

Bàng Lạc Bằng nhìn tam phu nhân, cuối cùng cũng không nhịn được sự uất ức trong lòng mà nói: “Đại tỷ khẳng định là hận ta đã đoạt mất sự yêu thương của Tân vương, cho nên mới đối xử với ta như vậy. Xét đến cùng cũng là do ta hại chết con của nàng, sao nàng có thể bỏ qua cho ta được.”

“Là tự nàng ta không biết xấu hổ, một tiểu thư khuê các chưa lấy chồng, vậy mà lại dám làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy, nếu là người ngoài thì đã sớm bị đem ra ngoài xử tử rồi, còn có thể chứa nàng ta trong này để ở đó mà ngông cuồng sao, không tự ngẫm nghĩ lại, vậy mà còn độc ác như vậy, đánh mặt Bằng nhi của ta thành như vậy, vẫn là do nương hại con a, nếu mẫu thân không bị nhị di nương hãm hại, con cũng không phải chịu mấy thứ áp bức này, đều là mẫu thân không tốt.” Tam phu nhân nói ra nỗi lòng mình, nước mắt cũng rơi xuống.

Bàng Lạc Bằng gấp gấp cầm lấy khăn lau đi: “Mẫu thân đừng nên nói như vậy, ta nhất định sẽ không để nhị tỷ cứ ức hiếp ta mà không trả lại gì, nàng muốn làm Tấn vương phi, vẫn còn phải xem Tấn vương có bằng lòng cam tâm tình nguyện mà yêu thương nàng ta hay không.”

“Bằng nhi, chẳng lẽ con muốn?” Tam phu nhân sốt ruột hỏi.

“Vâng, hiện tại cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ra tay trong một lần thôi.”

Tam phu nhân thở dài: “Con cần phải suy nghĩ cho tốt, đây là chuyện cả đời đấy.”

Bàng Lạc Bằng nghĩ nghĩ: “Mẫu thân, nếu tỷ tỷ thành Tấn vương phi, sao lại có thể còn một vị trí nhỏ nhoi cho ta chứ.”

“Ài...”

“Mẫu thân, đừng nói nữa, ta mang theo một chút thức ăn cùng đồ dùng cho người. Ly viên này kham khổ như vậy, mẫu thân cũng nên chăm sóc mình cho tốt, nhị tỷ cũng đã dặn dò đám hạ nhân này, lần sau ta sẽ vụng trộm tới, sẽ không để người khác nhìn thấy, thân thể mẫu thân kém như vậy, thật sự là làm cho Bằng nhi lo lắng.”

Tam phu nhân vuốt tóc của Bàng Lạc Bằng: “Chuyện này không có gì cả, không liên lụy đến con, đã là chuyện vô cùng may mắn, con phải nhớ kỹ, nếu như thấy trong Bàng quốc công phủ không ai giúp đỡ con, con nên qua lại với nhị tỷ, có lẽ nàng sẽ giúp con, còn có tấm vải kia con cũng cần phải cất cho kỹ.”

129. Chương 114: Thắng Không Dừng Võ Trong Thế Giới Thâm Tình

130. Chương 114: Thắng Không Dừng Võ Trong Thế Giới Thâm Tình

Phủ Vinh Thân Vương

Vinh Thân Vương giữ mọi người lại ăn cơm xong mới thả người đi, Dương thị mặc dù không đạt được đáp án rõ ràng của Vinh Thân Vương, nhưng cũng không sai biết là mấy, có thể đạt được kết quả như ngày hôm nay bà đã cực kỳ hài lòng, bây giờ việc có thể làm là để cho thái tử nước Nam Chiêu buông ra.

Một bữa cơm, Dự Vương luôn nghĩ làm thế nào mà Bàng Lạc Tuyết và thái tử nước Nam chiêu lại quen biết, điều này làm cho mình nghĩ không ra, tiểu nha đầu này thực sự có bản lĩnh.

Rốt cuộc một bữa cơm cũng ăn xong, Dương thị cùng Bàng Lạc Tuyết cáo từ, Dự vương cũng theo sau cáo từ.

Vinh Thân Vương nhìn Trường Lạc công chúa cẩn thận nhìn mỗi bước đi của Bàng Sách, trong lòng thầm nói: “Việc này dù nghịch ý của hoàng thượng, cũng muốn tìm cho nữ nhi một nơi quy túc thật tốt.”

“Được rồi, không nên nhìn, chờ ngày sau gả vào rồi, có rất nhiều thời gian để nhìn.” Vinh Thân Vương nhìn hồn xác của nữ nhi đều bay ra ngoài, nhện không được trêu ghẹo.

“Phụ vương, ngài sao lại trêu ghẹo nữ nhi, nữ nhi không nghe.” Trường Lạc xấu hổ đỏ mặt.

Mới ra cửa, Dương thị liền cảm thấy đầu óc choáng váng khó chịu, cũng không có lên tiếng, sợ hai đứa trẻ lo lắng. Được đỡ lên xe ngựa.

Vừa tới cửa của phủ Bàng quốc công, Dương thị cũng không chịu được nữa, lão đảo, Dương thị té xỉu.

Bàng Lạc Tuyết hoảng sợ, hét lớn: “Mẫu thân, mẫu thân, ngài làm sao vậy?” Bàng Lạc Tuyết lần mò mạch tượng của Dương thị.

Bàng Sách thấy rõ sự việc vội vàng ôm lấy Dương thị đối với Bàng Lạc Tuyết hô to: “Trước đem mẫu thân ôm vào đi, gọi thái y, mau lên.”

Bàng Lạc Tuyết vội vàng gật đầu, tránh ra một bên, chẳng biết tại sao, Bàng Lạc Tuyết cảm thấy trong lòng mình bất an. Vẫn tự mình lẩm bẩm: Sẽ không, sẽ không, nhất định không có việc gì.

Dự vương nhìn vẻ mặt sốt ruột của Bàng Lạc Tuyết, tiến lên an ủi: “Tuyết nhi, nàng không cần quá lo lắng. Phu nhân nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Bàng Lạc Tuyết hoàn hồn nhìn Dự vương “Đa tạ Chính Dương, Tuyết nhi không tiến.”

“Ừ, nàng mau chóng chiếu cố phu nhân đi, ta về tới phủ sẽ gọi người đưa thuốc bổ tốt nhất đến.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu, xoay người bước nhanh vào phủ quốc công.

Cẩm Tú Các.

Bàng quốc công sớm đã nghe hạ nhân bẩm báo, đuổi đến Cẩm Tú Các, một bên lo lắng nhìn thái y bắt mạch cho Dương thị.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng quốc công. Trong lòng không phải không có oán khí, nhiều hơn là đối với mẫu thân cảm thấy không đáng, thời gian qua đi dần ông nhiều bạc tình..

Bàng Lạc Tuyết tự giễu cười cười. Tại đây cái bạc tình trong thế giới thâm tình, thực sự là thắng không cần dùng võ.

Thái y cau mày nói: “Bẩm Quốc công, phu nhân là lo lắng quá độ. Là hiện tượng tâm mạch suy kiệt.”

“Thái y. Như thế nào cho phải, phu nhân làm sao có thể tâm mạch suy kiệt được.” Bàng quốc công lo lắng hỏi.

Thái y khó xử lắc đầu “Quốc công, bệnh này của phu nhân, lão phu cũng bất lực, chỉ có thể an tâm tĩnh dưỡng, đừng quấy rầy tâm thần của phu nhân. Hiện tại ta kê toa thuốc cho phu nhân, trì hoãn bệnh tình của phu nhân.”

“Như vậy liền làm phiền thái y.”

“Quốc công khách khí.”

Trên giường Dương thị chuyển tỉnh, trên mặt hiện rõ mệt mỏi, nhìn nhiều người đứng bên giường “Đây là thế nào.”

Bàng Sách cùng Bàng Lạc Tuyết đứng ở trước giường. Trong mắt ngấn lệ, Bàng Sách kéo tay Dương thị nói “Đều là lỗi của con trai. Thân thể mẫu thân không tốt, còn muốn bận tâm đến hôn sự của con, con trai thật bất hiếu.”

“Nói ngốc ngếch gì đó, con là con trai của ta, bận tâm vì con là chuyện hiển nhiên, chỉ là thân thể của mẫu thân không tốt, sợ là không chống được đến ngày Sách nhi thành thân.” Dương thị vuốt khuôn mặt anh tuấn của Bàng Sách.

Bàng Lạc Tuyết sờ đến mạch tượng của Dương thị liền phát hiện mạch tượng của Dương thị so với ngày trước yếu đi rất nhiều, mẫu thân chỉ là đi dâng hương cầu phúc, sao lại có thể thành ra dạng này.

Dương thị kéo tay Bàng Lạc Tuyết: “Tuyết nhi, nhìn con kìa, sắc mặt sao khó coi như vậy.”

Bàng Lạc Tuyết nghe xong nước mắt rơi lách cách lách cách, kéo tay Dương thị: “Mẫu thân, không cần bận tâm, sau này Tuyết nhi sẽ chia sẻ thay cho mẫu thân.”

“Thật sự làm khó cho con, mẫu thân không ngại, không muốn lo lắng quá nhiều.”

“Mẫu thân, ngài nhất định phải tốt, Tuyết nhi nhất định sẽ không để cho người có việc gì.”

Bàng Lạc Tuyết kéo tay Dương thị, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Bàng quốc công nhìn thấy Dương thị đột nhiên trong lòng cảm thấy áy náy, Dương thị cùng ông qua những ngày tháng gian nan, hai người đều quen biết nhau từ nhỏ, mặc dù ông ngưỡng mộ Nguyệt nhi, Dương thị gả qua đây một năm, trong lòng ông đối với lão phu nhân có oán hận, càng tỏ sắc mặt không tốt đối với Dương thị, ông chịu thú Dương thị là vì địa vị của mình, thế nhưng những ngày tháng dài đằng đặc làm bạn, Dương thị đối với ông dịu dàng săn sóc, hai người tôn trọng lẫn nhau, nếu không phải ông coi trong nhà đầu Thu Nguyệt kia, chắc hẳn ở thời điểm phu nhân bị động thai khí, cũng sẽ không hạ xuống mầm tai họa, nghĩ đến chuyện này, trong lòng áy náy lại thêm mấy phần.

Bàng quốc công nghĩ đến hôm nay chính mình không đi cầu hôn, nhìn sắc mặt bất thiện của Bàng Sách, lời vừa tới miệng lại nuốt xuống.

“Lão gia” Dương thị dơ tay.

Bàng Sách và Bàng Lạc Tuyết đành phải đứng dậy tránh ra, Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng quốc công, trong lòng thậm chí có một chút hận ý, nếu không phải vì ông ta, mẫu thân cũng sẽ không như vậy.

Bàng quốc công dơ tay nắm lấy tay Dương thị, “Phu nhân yên tâm, ta nhất định sẽ cho người ta dùng được tốt nhất, nàng nhất định sẽ khá hơn.”

Dương thị lắc đầu “Lão gia, không cần quan tâm đến thiếp, chỉ là thiếp có một chuyện muốn nhờ cậy.”

“Phu nhân cứ nói, chúng ta phu thê nhiều năm như vậy, có cái gì nhờ hay không nhờ cậy.”

Dương thị mỉm cười “Hôn sự sau này của Tuyết nhi, mong rằng lão gia có thể lo lắng đến ý nguyện của Tuyết nhi nhiều hơn, không muốn đem Tuyết nhi đẩy vào trong thâm cung kia.”

Bàng Lạc Tuyết kinh ngạc, nguyên lai Bàng quốc công có tâm tư này, cái này chẳng lẽ là người cha yêu thương nàng từ nhỏ ư?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng quốc công, Bàng quốc công cúi đầu tránh ánh mắt của Bàng Lạc Tuyết, ông đích thực là chứa tâm tư như thế, chỉ là nhị phu nhân đã nói, phi tử trong cung sợ là qua năm mới tuyển, đầy đủ hậu cung, đến lúc đó nhị tiểu thư cập kê, nếu như nhị tiểu thư tiến cung có thể làm cho địa vị phủ Bàng quốc công càng thêm vững chắc. Ông vốn cũng có cùng suy nghĩ như vậy, chỉ là lúc ông đề cập qua với Dương thị, Dương thị không một chút suy nghĩ liền cự tuyệt, hôm nay phu nhân nói vậy, sợ là trong lòng của Tuyết nhi cũng sẽ có khúc mắc, chỉ là phu nhân sinh bệnh một nửa đều là do mình, Bàng quốc công đánh phải trấn an: “Phu nhân yên tâm, ta nhất định sẽ suy nghĩ ý nguyện của Tuyết nhi.” Liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, chạm đến ánh mắt lạnh lẽo của Bàng Lạc Tuyết, lạnh đến làm cho tim phổi của người ta đều đông lạnh.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Dương thị an ủi: “Mẫu thân yên tâm, Tuyết nhi không phải là hài tử ba tuổi, sẽ không để cho người bán đi, coi như quân cờ.” Nói xong liếc mắt nhìn Bàng quốc công một cái, tình hình ngày hôm nay của mẫu thân đều là do phụ thân này cũng mấy di nương kia tạo thành, bây giờ trái lại tốt, vẫn nghĩ tới bản thân, thật sự không biết nên gọi là gì.

“Tuyết nhi nói vậy bực bội gì đó, chỉ là nhị di nương nói Tuyết nhi thông minh, vào cung phụng dưỡng hoàng thượng cũng là phúc phận của Tuyết nhi, con là tâm can bảo bối của phụ thân, phụ thân làm sao có thể nghĩ bán Tuyết nhi đâu. Lời này thật làm cho phụ thân thương tâm.” Bàng quốc công chột dạ.

Dương thị liếc mắt nhìn Tuyết nhi, vỗ tay nàng “Hài tử ngốc này, phụ thân luôn là người hiểu rõ con nhất, ca ca cũng không gán bó suốt đời cùng với con, chỉ có nhị muội muội nghĩ nhiều, cũng là mẫu thân không dùng được, không ngờ hôn sự của con gái của mình cũng để cho nhị nương vất vả.” Nói xong Dương thị nhắm mắt lại.

Trong lòng Bàng quốc công đấu tranh “Phu nhân nói gì, là ta một mực nuông chiều nàng ta, phu nhân không cần lo lắng. Phu nhân yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho Tuyết nhi vào cung.”

Dương thị gạt đầu, ho khan hai tiếng, sắc mặt càng mệt mỏi.

Bàng Lạc Tuyết đau lòng nói: “Mẫu thân, không nên suy nghĩ nhiều, Tuyết nhi nhất định sẽ bảo vệ mình thật tốt, hôm nay mẫu thân mệt nhọc, không muốn hao tổn tâm tư, sau này con sẽ chiều cố người thật tốt.”

Dương thị vui mừng gật đầu.

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt tình thâm của Bàng quốc công, thản nhiên nói: “Phụ thân, hôm nay cầu hôn, mẫu thân đã lo liệu được rồi, phụ thân không cần quan tâm, còn có Tuyết nhi có một yêu cầu quá đáng.”

“Tuyết nhi, nói đi.”

“Mẫu thân như vậy, sợ rằng muốn tình duyên, sau này Cẩm Tú Các này sẽ không muốn bắt cứ ai tùy tiện tới.”

Bàng quốc công nghĩ: “Ừ, Tuyết nhi nói có lý, chỉ là sự tình trong nhà, nếu không giao cho Nhược Sinh?” Bàng quốc công hỏi dò.

”Thế nào? Chẳng lẽ Tuyết nhi không ở sao? Nhị di nương chỉ là cái di nương, Tuyết nhi là đích nữ của cái nhà này.

Bàng quốc công đạo “Tuyết nhi dù sao cũng là đứa nhỏ, phụ thân chỉ lo lắng.”

“Phụ thân, không lâu sau ca ca muốn lấy công chúa vào cửa, đến lúc đó cái nhà này tự nhiên có công chúa làm chủ, phụ thân có thể yên tâm, hiện tại có tứ di nương giúp đỡ, Tuyết nhi sẽ không quá mức vất vả.”

“Này” Bàng quốc công do dự.

“Lão gia yên tâm, thiếp thân theo phu nhân, học được không ít, thiếp thân sẽ phụ tá nhị tiểu thư thật tốt.” Tứ phu nhân nhìn Bàng quốc công.

Bàng quốc công nhìn tứ phu nhân gật đầu, “Nàng hãy giúp đỡ Tuyết nhi cho tốt.”

“Vâng. Thiếp thân đã rõ.”

Dương thị gật đầu, “Lão gia, thiếp thân biết thân thể mình yếu đuối, liền phái nha hoàn Lục Phù kia đi tìm hiểu không ít nữ tử các nhà, chuẩn bị nạp thiếp thất cho lão gia. Cũng cấp cho lão gia thêm người nối dõi, trong nhà cuối cùng đứa nhỏ cũng hơi thiếu.”

“Phu nhân có lý, chỉ là phu nhân còn phải trông nom thân thể của mình mới phải.” Bàng quốc công cảm khái.

“Lão gia” Dương thị vừa định nói chuyện.

“Tránh ra cho ta” Ngoài cửa truyền đến tiếng hét của lão phu nhân.

Bàng quốc công nhíu mày, liền thấy một đồng lớn nha hoàn vây quanh một người già mặc áo tím có chữ phúc tóc bạc tiến vào. Vội vàng ra đón “Lão phu nhân, ngài sao lại trở về lúc này, sao không thông tri cho con một tiếng, con sẽ đi đón người.”

“Hừ!” Lão phu nhân nổi giận dùng dùng cắt ngang Bàng quốc công, sắc mặt đen xì như đáy nồi, nhìn Bàng quốc công ở bên giường của Dương thị đứng dậy nghênh tiếp cũng không có, khí tức bất ngờ đánh đến. Quả trách Bàng quốc công: “Bây giờ cái nhà này cũng không để ta ở trong lòng, thế nhưng lại ghét bỏ lão bà tử này.” Nói xong nện quả trứng đầu rồng xuống mặt đất.

Bàng quốc công vội vàng đỡ lão phu nhân an ủi “Lão phu nhân là đang làm tổn thọ con trai ư, cái nhà vĩnh viễn đều là do lão phu nhân làm chủ, không biết vì sao lão phu nhân lại sinh lớn khí như thế, nếu như tức quá thân thể làm sao tốt được, con trai thực sự lo lắng.”

“Hừ, người cứ việc thả cho phu nhân của người làm xằng làm bậy, nửa điểm cũng không để ta vào mắt.”

“Lời của lão phu nhân cháu nghe không hiểu.” Bàng Lạc Tuyết yếu ớt nhìn lão phu nhân rồi nói.

131. Chương 115: Dương Thị Bệnh Nặng

132. Chương 115: Dương Thị Bệnh Nặng

“Tuyệt nhi, sao con lại nói chuyện như vậy với tổ mẫu?” Bàn quốc công quát lớn

Bàn Lạc Tuyết cười lạnh, không nói lời nào.

Lão phu nhân chống quải trượng (ý là gậy ấy) bước từng bước một đi vào trong, nhìn Dương thị bị bệnh nằm ở trên giường cười lạnh nói “Người lại làm bộ đáng này cho ta xem ư, chẳng lẽ ta trở về, ngay cả lễ nghĩa người cũng không làm được sao?”

Dương thị nhìn lão phu nhân, bản thân muốn đứng dậy, lại phát hiện thân thể của mình rất mệt mỏi, miễn cưỡng nói “Lão phu nhân đa tâm, tức phụ không dám. Chỉ là thân thể tức phụ bây giờ rất mệt mỏi”

“Hay cho câu rất mệt. Chắc hẳn người làm chuyện gì trái với luân thường đạo lý nên mới có thể như vậy đi.” Lão phu nhân khoanh tay trước ngực đồng dạng nói.

“Lão phu nhân, lời này của người có ý gì? Tức phụ làm chuyện gì sai khiến lão phu nhân tức giận như vậy?” Dương thị cười hỏi

“Người còn có mặt mũi hỏi sao? Người quả là một phụ nữ có tâm địa ác độc.” Lão phu nhân hô to

“Lão phu nhân, không biết mẫu thân làm gì người không vui, nhưng nếu có tội, mong người rộng lòng tha thứ cho mẫu thân đang lâm bệnh không dậy nổi, kính xin lão phu nhân thận trọng từ lời nói đến việc làm của người.” Bàn Lạc Tuyết đứng ra trước mặt Dương thị

“Tuyệt nhi không muốn vâng lời tổ mẫu sao?” Lão phu nhân nhìn đứa cháu ngoan ngoãn của bà.

“Thân thể mẫu thân khó chịu, lão phu nhân có lời gì thì chờ thân thể mẫu thân khá hơn một chút rồi nói.” Bàn Lạc Tuyết nhìn Dương thị, biết bà không thể chịu thêm kích thích nào nữa.

“Thật tốt, tốt, tốt lắm, Ta không có một chút địa vị gì trong cái nhà này nữa rồi, bây giờ các người đều đủ lòng đủ cánh, còn dám cùng tổ mẫu nói chuyện như vậy.” Nói xong giơ tay cao muốn dieendaanleequuydonn đánh vào mặt Bàn Lạc Tuyết khiến mọi người kinh hãi. Nhưng bàn tay này không có rơi xuống trên mặt Bàn Lạc Tuyết, mà bị Bàn Sách nắm chặt tay lão phu nhân.

“Lão phu nhân. Người vì sao phải như vậy? Tuyệt nhi đã nói sai sao?” Bàn Sách cau mày, lão phu nhân cảm thấy cổ tay bị đau. Lão phu nhân bất giác nhăn mặt, hung hăng rút tay ra nhìn Bàn quốc công “Người có dạy bảo con gái của mình hay không? Ta thân là tổ mẫu muốn dạy dỗ cháu gái còn bị tôn tử nhục nhã.”

“Lão phu nhân bớt giận, Sách nhi, mau lại đây xin lão phu nhân thứ tội.”

“Con không cảm thấy ca ca làm sai chỗ nào, cho dù là lão phu nhân lớn tuổi, trí nhớ cũng không tốt, nhưng lão phu nhân đến liền tức giận với mẫu thân con, mẫu thân bây giờ sinh bệnh, không thể đã bị đả kích. Con nghĩ lão phu nhân trở về, đường xá xa xôi, nóng tính như vậy, không bằng trở về nghỉ ngơi thật tốt.” Bàn Lạc Tuyết nhìn lão phu nhân, vẻ mặt không muốn nhượng bộ.

“Được rồi, lão phu nhân. Bây giờ thân thể phu nhân khó chịu. Hay là trước tiên Nhi tử đưa người hồi Hà Hương viên.” Bàn quốc công nghĩ còn là đứng ở bên cạnh lão phu nhân bên người

“Người, tốt, tốt, thật là một đứa con trai tốt của ta, thật là một người chồng tốt” lão phu nhân chỉ vào mặt Bàn công công nói

“Lão phu nhân” Bàn công công kêu lên

Lão phu nhân khoát tay áo “Tốt, tốt, ta nói xong liền đi. Để cho người biết phu nhân người là người như thế nào, Bây đầu, đem người mang vào.”

Chỉ chốc lát sau, có hai thị vệ khiêng một phế nhân với khuôn mặt hoàn toàn bị biến dạng tiến vào. Không khí trong phòng truyền đến mùi thối tanh nồng bốc lên.

Bàn Lạc Tuyết bịt mũi. Bàn quốc công cũng nhíu mày hỏi “Lão phu nhân, người có ý gì?”

“Chẳng lẽ người không nhận ra sao?”

Bàng quốc công cố gắng chịu đựng mùi hôi thối, tiến lên nhìn thấy trên mặt đã bị thối rửa, cặp mắt lay động, bên cạnh thịt thối, còn có cặp mắt bên trong loang lỗ vết máu, trên mặt không có chỗ nào là còn nguyên vẹn.

Bàng quốc công khiếp sợ, bởi vì trên tay nàng rõ ràng có đeo cái ngọc hoàn, cái này là chính tay hắn đưa cho Thu Nguyệt làm vật đính ước.

“Này, đây không phải là Thu Nguyệt sao?” Giọng nói của Bàng quốc công run rẩy hỏi

“Hừ, Thật hiếm thấy, cuối cùng người còn có thể nhận ra?”

“Nàng, vì sao nàng trở nên bộ dáng như thế này?” Bàng quốc công nhìn về phía lão phu nhân nói

“Hừ, điều này phải hỏi phu nhân tốt của người, vốn ta nghĩ đem Thu Nguyệt về phủ, ta tính từ lúc nàng đi, giờ nàng trở về đã thành bộ dạng này, chín phần mười cũng là do phu nhân người làm.” Lão phu nhân tức giận nói

Bàng quốc công nhìn Thu Nguyệt trên mặt đất chẳng khác gì phế nhân, nhẹ nhàng khẽ gọi: “Nguyệt nhi, nàng nghe được không? Là ai hại nàng ra bộ dạng thế này.”

“Không cần gọi vô ích, nàng không thể đáp lại người, đại phu đã nói, nàng bị độc trùng cắn bị thương, tứ chi tê buốt không thể cử động, thêm nữa những con kiến rõ ràng làm hai mắt nàng mù rồi, làm tai nàng điếc, bây giờ nàng không khác gì phế nhân.” Nói xong lão phu nhân phần nộ nhìn Dương thị, người con dâu này biết rất rõ ràng bà đem Thu Nguyệt về, vậy mà lại dám ra tay ác độc. Bà không phải đau lòng cho Thu Nguyệt, mà đau lòng vì chính mình khó khăn lắm mới đào tạo quân cờ nhưng lại bị Dương thị phá hủy.

Thật khó có thể tưởng tượng Bàng quốc công lại rơi nước mắt, trước mặt nhiều tiểu bối ở đây mà ông nhịn không được, nhẹ nhàng ôm lấy Thu Nguyệt, đối đãi giống như tình nhân nhẹ giọng dụ dỗ nàng.

Lão phu nhân thở dài

“Lão phu nhân, người nói là phu nhân hại Thu Nguyệt, người có chứng cứ không?” Bàng quốc công nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Dương thị, dường như nếu như nàng thừa nhận, thì ông liền muốn Dương thị đèn mạng.

Dương thị lộ vẻ mặt sầu thảm cười, mình so với nha hoàn kia kém cỏi sao? Xem ra tình nghĩa ân ái nhiều năm như vậy đều là giả, trong lòng Dương thị cảm thấy tức giận mãnh liệt, phun ra một ngụm máu tươi.

“Mẫu thân” Bàng Sách cùng Bàng Lạc Tuyết sợ đến nỗi vội vàng chạy đến bên cạnh Dương thị.

Lão phu nhân giật nảy mình, bà vẫn cho là người con dâu này là giả bệnh, cho nên mới không kiêng nể gì cả đến viện của nàng náo loạn, bây giờ Dương thị vừa phun máu làm mình cũng hoảng sợ, nhất là Bàng Sách và Bàng Lạc Tuyết nhìn bà với ánh mắt xa lạ, làm cho tim bà càng đập nhanh, Bàng Sách chính là tôn tử duy nhất trong dòng họ của bà.

Bàng Lạc Tuyết hét lớn: “Câm miệng, việc này không phải mẫu thân làm, nếu mẫu thân có thật sự làm, phụ thân làm như thế nào, chẳng lẽ bắt mẫu thân chôn cùng với tiện nhân này? Còn nếu trong lòng phụ thân cảm thấy vẫn còn có mẫu thân, chẳng lẽ địa vị của mẫu thân còn không bằng một đứa thấp hèn.”

Lần này Bàng Lạc Tuyết thực sự là nổi giận, nàng có thể chịu đựng phụ thân vô tình với nàng, thế nhưng nàng không chịu được phụ thân vô tình đối với mẫu thân, bà thật sự yêu phụ thân sâu đậm. Dù cho tâm mạch suy kiệt vẫn còn suy nghĩ đến phụ thân, một nữ nhân như vậy, phụ thân không xứng đáng có một người như vậy ở bên cạnh.

“Tuyết nhi, Thu Nguyệt không phải là kẻ điếm, da.nlze.qu;yo/nn.. thấp hèn, nàng là trường bối của người.” Bàng quốc công cũng tức giận, con gái của mình lại nói xấu nữ nhân mà hắn yêu mến.

“Hừ, sợ là trong lòng phụ thân, nữ nhi còn thì không bằng nàng, sợ là nếu cộng thêm tổ mẫu, tin chắc bà cũng còn chưa quan trọng bằng nàng ta trong lòng phụ thân.”

Lão phu nhân bên cạnh đang ngăn người, nghe thấy Bàng Lạc Tuyết đột nhiên nói đến mình, hoảng sợ, nhìn về phía Bàng quốc công, đột nhiên có chút hối hận tại sao lại liều lĩnh đem Thu Nguyệt mang về như vậy, dù sao bà cũng không có chứng cứ rõ ràng để chứng minh là Dương thị làm hại nàng thành thế này.

“Tuyết nhi, đừng như thế, mẫu thân sẽ thương tâm.” Dương thị thấy nữ nhi vì mình mà tức giận, lại ngăn đầu nhìn Bàng quốc công nói: “Lão gia, không phải là thiếp làm, lão gia có từng nhớ, lão gia đã nói cuộc đời này cũng sẽ không đi gặp nàng ta, cũng sẽ không đem nàng ấy về phủ.”

Bàng quốc công yên lặng, hẳn đương nhiên là biết điều đó, lúc đó phu nhân vì Thu Nguyệt mà động thai, Thu Nguyệt đã làm những nha hoàn khác, đương nhiên là phải bị trừng phạt thích đáng, lại có Thu Nguyệt lúc đó nổi loạn, cho nên mới nói với Dương thị như thế, thế nhưng hẳn lại làm không được, bao nhiêu lần len lén cùng nàng gặp gỡ, lại sai người lặng lẽ trị liệu cho Thu Nguyệt, nàng đã được hơn phân nửa rồi, cho nên hẳn cũng từng nghĩ tới đem Thu Nguyệt trở về, chẳng qua ngại với phu nhân mà thôi, bây giờ, phu nhân nói ra, trái lại khiến Bàng quốc công yên lặng.

Dương thị cười cười “Lão gia không cần lo lắng, bây giờ Thu Nguyệt trở thành bộ dáng như thế này, lão gia hãy đem nàng hồi phủ để tiếp tục chăm sóc đi, dù sao nàng cũng là tỷ muội cùng ta lớn lên, nàng bất nhân, nhưng ta cũng không thể vô nghĩa, chỉ mong lão gia đừng để ta nhìn thấy nàng, nàng từng hại ta thiếu chút nữa mất đi Sách nhi, ta không thể tha thứ cho nàng.” Nói xong nặng nề ho khan hai tiếng

Lão phu nhân nhìn thấy sắc mặt nhi tử, liền biết, chuyện này đã được quyết định như vậy, hẳn sẽ không xử phạt Dương thị, dù sao Thu Nguyệt gây ra những việc tày đình đủ để xử tử lúc đó, thế nhưng Dương thị lại tha thứ nàng, chỉ là đuổi nàng ra khỏi phủ, cuối cùng Dương thị vẫn là người thiện lương, lúc trước bà không muốn nhi tử cùng Dương thị yêu nhau nên mới điều gọi Thu Nguyệt, bây giờ trở thành như thế này, lão phu nhân trong nháy mắt cũng muốn già nua chừng mười tuổi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn bộ dáng lão phu nhân, cười lạnh, đây là kết quả do bà gây ra, nàng cũng nhìn ra trong lòng Bàng Quốc công nghĩ gì, Bàng Lạc Tuyết cũng thấy bất mãn, biết đây không phải là ý trời mà là có người làm, bất kể là ai làm, nàng cũng cảm tạ người đó.” Lão phu nhân, mẫu thân cũng mệt mỏi, chắc hẳn lão phu nhân cũng mệt mỏi, ngài cát bụi dặm trường gấp trở về, cũng tặng một phần đại lễ như vậy, chắc hẳn lão phu nhân cũng đã đạt được mục đích rồi.”

“Tuyết nhi, sao con lại nói chuyện với tổ mẫu như vậy?” Lão phu nhân bất mãn

“Vậy lão phu nhân hi vọng Tuyết nhi dùng thái độ như thế nào để nói chuyện như thế với người đây?” Bàng Lạc Tuyết hỏi lại

“Hừ!” Lão phu nhân hừ lạnh

Bàng Lạc Tuyết nhìn một vòng kẻ trên người dưới: “Ngày mai mẫu thân sẽ đi biệt viện dưỡng bệnh, không có sự phân phó của ta, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy bà, nếu ta phát hiện ai làm phiền bà, bất kể là ai, ta nhất quyết sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.” Nói xong ánh mắt hung hăng hướng trên mặt lão phu nhân quét qua.

Lão phu nhân nghiêng đầu, nặng nề hừ lạnh một tiếng mang người rời đi.

Bàng quốc công ôm Thu Nguyệt vội vàng cho người gọi đại phu chẩn trị cho nàng, chỉ là kết quả này có thể đoán được.

Bàng quốc công nhìn Dương thị nói: “Phu nhân, Nguyệt nhi đã thành như thế này, ta nghĩ hay là nên cho nàng một thân phận, nàng xem có được không?”

“Không thể!” Không đợi Dương thị mở miệng, Bàng Lạc Tuyết liền cướp lời, mở miệng trước

Bàng quốc công nhíu mày “Tuyết nhi, vì sao? Thu Nguyệt ở cùng ta lâu như vậy, bây giờ lại trở thành như vậy, phụ thân chỉ muốn cho nàng một sự bồi thường mà thôi.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh “Bồi thường? Vậy ai sẽ bồi thường cho mẫu thân? Nàng lâm vào tình trạng như ngày hôm nay đều là do nàng gieo gió gặt bão, phụ thân, con khuyên người là vì không muốn lại nhìn thấy mẫu thân thương tâm, bà bây giờ bệnh nặng, còn nghĩ cho phụ thân, đồng ý cho phụ thân lấy thiếp, phụ

thân sao lại có thể không nghĩ tới cảm thụ của mẫu thân? Hay là phụ thân cảm thấy, mẫu thân kém cỏi so với nàng ấy?”

Trong lòng Bàng quốc công cũng suy sụp giống như phế nhân Thu Nguyệt, lại nhìn phu nhân đang thoi thóp trên giường thở dài “Vậy nghe theo lời Tuyết nhi, sắp xếp cho nàng ở trong viện, cho người chăm sóc nàng.”

“Phụ thân thực sự có tình cảm sâu nặng, phụ thân cũng đã nói như vậy, nếu như Tuyết nhi không làm theo, vậy có vẻ Tuyết nhi keo kiệt, như vậy đi, dù sao cũng do lão phu nhân mang về, lão phu nhân cũng cảm thấy Tuyết nhi có phần ngỗ nghịch với bà, vậy hãy cho nàng ta đến ở hậu viện Huyền Lạc Các, như vậy phụ thân cũng không cần lo lắng Tuyết nhi lại làm hại nàng.”

Mặt Bàng quốc công đỏ lên “Tuyết nhi an bài rất tốt, ta sẽ đưa nàng ta về nơi đó, để cho người cùng mẹ của người tiện nói chuyện.”

“Cung tiễn phụ thân!”

133. Chương 116: Đoạn Tuyết

134. Chương 116: Đoạn Tuyết

Bàng Quốc công vừa ôm Thu Nguyệt rồi đi.

Bàng Lạc Tuyết căn vặn xoay người quỳ gối bên người Dương thị cùng với Bàng Sách, Dương thị nhìn đôi trai gái này, trong lòng ấm áp, ánh mắt trong phút chốc đã có chút ươn ướt.

“Các người không cần phải đau lòng thay ta, mẫu thân có hai người các người cũng đã thoả mãn rồi.”

Bàng Sách tức giận đứng dậy: “Ta đi giết kẻ tiện nhân kia.”

“Đứng lại!” Bàng Lạc Tuyết nói.

“Tuyết nhi, thế nào, người cũng sợ bị phụ thân trách phạt sao? Người yên tâm, ai làm người này chịu.” Bàng Sách nện vỡ bàn.

“Sách Nhi, đừng.” Dương thị nhất thời bị kích động, một ngụm máu tươi lại phun ra.

Bàng Sách lại vội vàng chạy đến bên người Dương thị khẩn trương nói: “Mẫu thân, người sao vậy, đừng làm ta sợ.”

“Sách nhi, nghe mẫu thân, nữ nhân kia, đừng quan tâm đến nàng.” Dương thị ôm lấy con trai của mình, không cho hắn làm chuyện điên rồ.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Sách: “Ca ca, đây mới đúng là kết cục của nàng, ta sẽ phái người hầu hạ nàng ta cho tốt, huynh yên tâm. Kết cục ngày hôm nay nàng rơi vào, thật sự rất đáng đời.”

Dương thị cười cười, nàng không định nói cho hai hài tử biết là do nàng gây nên, bởi vì tâm lý của hai đứa trẻ vẫn rất lương thiện.

Bàng Lạc Tuyết cầm lấy tay Dương thị bắt mạch, mày lại nhíu chặt hơn, Dương thị kinh ngạc nhìn nữ nhi: “Tuyết nhi học y thuật lúc nào vậy?”

“Chỉ là rảnh rỗi nhàn chán quá, nên giết thời gian thôi.” Bàng Lạc Tuyết thả tay Dương thị lại vào trong chăn, vén góc chăn cho nàng, an ủi: “Mẫu thân, dù có thế nào nữa người cũng không nên nổi giận, cũng không cần sầu lo, Tuyết nhi sẽ nghĩ ra biện pháp chữa khỏi cho người, sáng mai ta sẽ cho người dọn dẹp Mẫu Đan viên, không khí ở đó rất tốt, mẫu thân vào đó ở một thời gian ngắn đi.”

Dương thị gật gật đầu, Bàn Lạc Tuyết nhanh tay lẹ mắt điểm huyết ngủ của Dương thị, nhìn hai mắt Dương thị từ từ nhắm lại. Một giọt nước mắt mới rơi xuống.

Bàn Sách nhìn muối tử của mình khóc thương tâm như vậy, thật cẩn thận mà lau nước mắt trên mặt nàng: “Tuyết Nhi, muối nói cho ta biết, cuối cùng là mẫu thân làm sao vậy?”

“Ca ca, huynh yên tâm, mẫu thân chỉ là bị các nàng làm tức giận thôi, ta sẽ chữa khỏi cho người. Hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn là mang mẫu thân xuất phủ. Những người này cũng sẽ không còn cách nào để làm người tức giận nữa.”

“Được, vậy toàn bộ nghe theo lời của muối, chỉ là không ngờ phụ thân vậy mà lại tuyệt tình như vậy.” Bàn Sách nhìn Dương thị mà khổ sở nói.

Bàn Lạc Tuyết nhìn khoé mắt Bàn Sách đều đỏ lên, an ủi: “Ca ca, yên tâm, bọn họ đều sẽ phải trả giá đắt. Tuyết nhi không hi vọng ca ca sẽ tham dự vào những chuyện này, huynh phải người bảo vệ Mẫu Đan viên. Bất luận là kẻ nào cũng không cho vào, ngay cả phụ thân hay lão phu nhân cũng không được.”

Bàn Sách gật đầu. Thoáng suy tư nói: “Nữ nhân kia, muối định làm như thế nào? Nhìn thấy nàng còn sống, trong lòng ta sẽ không vui về gì, cái loại vong ân phụ nghĩa như nàng, ta thấy giữ mạng của nàng ta lại thì không công bằng với mẫu thân, muối lại vẫn sắp xếp nàng đến chỗ lão phu nhân. Muốn xuống tay cũng không được.”

“Vì sao phải xuống tay, việc hôm nay toàn bộ đều là do lão phu nhân sắp xếp. Dù thế nào đi nữa bà ta cũng phải trả giá cho sự độc ác của mình.”

“Tuyết nhi, chỉ giáo cho?”

Bàn Lạc Tuyết chụp tay lên vai Bàn Sách: “Ca ca đừng nên tự coi nhẹ bản thân mình, hiện giờ người thật sự có tư cách để khiêu khích thái tử Nam Chiếu quốc đấy.”

Bàn Lạc Tuyết nghĩ nghĩ, nhìn tâm thần Bàn Sách không yên, cười xấu xa một hồi, ca ca nhà mình đúng là vẫn còn chút nhất gan: “Ca ca, huynh đi với muối, để mẫu thân nghỉ ngơi cho tốt một chút.” Lại ngắt đầu nói với phía trên: “Hai người các người ở lại chỗ này bảo vệ phu nhân, dù là ai cũng không cho tiến vào.”

Bàn Sách cả kinh, hắn cũng thuộc vào hàng cao thủ, bên trong có dao động, khiến hắn biết được võ công của hai người kia cũng không thấp, không biết từ lúc nào, Tuyết nhi đã có nhiều cao thủ như vậy rồi?

“Đi thôi.”

Bàn Lạc Tuyết mang theo Bàn Sách đi về Lạc Tuyết các của nàng, hai người ở lại trên nóc đương nhiên là huynh đệ Khương gia mà Dự vương đưa cho nàng để phòng thân, canh phòng kỹ lưỡng cho Dương thị.

Vừa rồi khi âm thầm quan sát bọn hắc đương nhiên cũng đã biết rõ toàn bộ chuyện vừa phát sinh, đột nhiên lại rất bội phục nha đầu vẫn chưa cập kê này, dũng cảm như thế, không giống một tiểu thư khuê các bình thường. Lệ khí trên người lại càng không bình thường.

Lạc Tuyết các.

Bàn Lạc Tuyết mang theo Bàn Sách trở lại trong viện của nàng, đã vào đêm, nhưng đèn đuốc trong viện vẫn cứ sáng trưng như cũ, Liên Diệc và Liên Ngẫu vẫn đang tính toán, mấy ngày nay tới giờ hai nha đầu này tiếp nhận tất cả mạch máu kinh tế của Đông Tần, cho dù là kì tài buôn bán như Bạch Quân Nhược đều đã bái phục.

Bàn Lạc Tuyết mang theo Bàn Sách đến Dược lâu, nơi này có rất ít người có thể vào, Bạch Chỉ và Bạch Đinh thủ ở bên ngoài, nhìn thấy là Bàn Lạc Tuyết, mở cửa.

Bàn Sách càng ngày càng cảm thấu tò mò về muối muối của mình, vì sao bên người của nàng lại đột nhiên có nhiều người có võ công, mà công phu lại không thấp như vậy.

Bàn Sách vào cửa, nhìn thấy Liên Diệc và Liên Ngẫu đang cẩn thận xem một bản giấy tờ dưới ánh đèn, mà trên bàn lại có hơn ba mươi bản.

Từ đầu Liên Diệc và Liên Ngẫu đã tưởng rằng là tiểu thư, cũng không ngẩng đầu, lương thực thu mua gần đây tương đối nhiều, dựa theo phân phó của tiểu thư, đều phải bắt đầu mua dồn lương thực, tuy không thể hiểu rõ ý của tiểu thư, nhưng từ trước đến nay các nàng đều lấy tiểu thư làm chủ, tất nhiên không thể làm trái, thu nhập cho tốt, nhưng thứ này đều là lương thực thu mua của cả nước, thậm chí là của cả những nước khác.

“Tỷ tỷ, những thứ sổ sách này, chúng ta sắp làm xong rồi.” Liên Diệc nói xong thì ngẩng đầu, phát hiện không chỉ có tiểu thư nhà mình mà còn có đại công tử, vội vàng đẩy Liên Ngẫu đang tính sổ ở bên cạnh, hành lễ: “Yết kiến đại công tử.” Nói xong lại nhìn sổ sách hỗn loạn không thể chịu nổi trước mặt, không khỏi than thầm trong lòng.

“Không cần sợ hấn, ca ca là người mình, không cần phải hành lễ.”

Bàng Lạc Tuyết cầm lấy sổ sách mà ném vào lòng Bàng Sách. Bàng Sách liền đón lấy, cúi đầu nhìn kỹ, Thực vi thiên, hấn lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lật thêm lại thấy được Lâm Lang hiên, kinh hoảng đến mức toàn thân đã toát mồ hôi lạnh, bản tiếp theo thật sự là Vọng Giang lâu, rồi khi nhìn thấy một bản là Thuý Vi lâu, miệng Bàng Sách mở thật to, đủ để nhét được một quả trứng chim, lần này Liên Diệc và Liên Ngẫu đã cùng cười.

Bàng Sách nhéo đùi mình, đau, vậy thì không phải là đang nằm mơ, ngẩng đầu nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyệt nhi, những thứ này đều là của muội sao?”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Đây là một phần trong sổ đó.”

Liên Diệc và Liên Ngẫu cùng gật đầu, lời này của tiểu thư nói không sai. Đây quả thật chỉ là một phần nhỏ trong sổ đó, bởi vì, hiện tại những thứ này đều đã được mở mang ra khắp Đông Tân quốc rồi.

Bàng Sách chịu sự kích động, đang chuẩn bị hỏi, bỗng nhiên lại thấy một bóng dáng quỷ mỵ lướt qua. Bên ngoài vang lên tiếng của Bạch Chỉ cùng Bạch Đình: “Ai?”

Bàng Sách rút nhanh kiếm ở bên hông ra, chắn trước mặt Bàng Lạc Tuyết.

“Không cần lo lắng, đều là người một nhà.”

Người tới quả nhiên là Thích Dao và Thương Dực.

Bàng Sách có phần nghi ngờ nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết cho hấn một ánh mắt yên tâm. Không nghĩ tới võ công của Dao lâu chủ lại cao như vậy, bình thường cũng không nhìn ra.

Thương Dực nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Tiểu thư, thuộc hạ đã sắp xếp xong, chỉ là thương nghiệp của tứ quốc vẫn do Bạch gia nắm giữ. Chúng ta gặp trở ngại trên con đường khai thương giữa tứ quốc.”

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày: “Tên Bạch Quân Nhược khó đối phó này cứ cố chấp chiếm giữ danh hiệu đệ nhất.”

Thích Dao cũng nói: “Người có rảnh thì cũng có thể đi gặp tên kia, hấn có thể chỉ dùng một cái liếc mắt đã nhận ra ta không phải là lão bản phía sau màn, quả nhiên là không đơn giản.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu: “Vậy hiện tại hấn đang ở đâu?”

Thích Dao phong tình vạn chủng vuốt vuốt tóc nói: “Còn có thể ở đâu nữa, hiện tại hấn đã coi Thuý Vi lâu như nhà mình rồi. Qua nhiều ngày như vậy, bao cả mặt sau vườn của Thuý Vi lâu. Bất quá hôm qua hấn lại nói muốn nghe tiếng đàn của Như Yên cô nương.”

Bàng Lạc Tuyết sờ sờ cằm: “Nếu hấn muốn nghe tiếng đàn của ta, cái giá này cũng không nhỏ, dù sao người ta cũng là thương gia lớn nhất tứ quốc, Dao tỷ không nên thất lễ. Con dê béo lớn như vậy, làm thịt được cũng không tồi.”

Bàng Lạc Tuyết nói xong, nữ nhân đối diện cười đến gian trá. Khiến cho Bàng Sách ở bên cạnh sợ đến ngây người.

Thương Dực đã sớm coi như không thấy gì, trái lại, hấn lại rất bội phục vị nhị tiểu thư Bàng gia này, tuổi còn nhỏ như vậy nhưng lại quyết đoán hơn bất kì một nam nhân nào, hiện tại tất cả Đông Tần quốc, trừ bỏ quân binh, sợ là cũng đều ở trong tay nàng, con đường hi vọng báo thù của hấn cũng lớn hơn rất nhiều.

Bàng Sách cầm lấy tay Bàng Lạc Tuyết, chân thật nhìn Bàng Lạc Tuyết mà nói: “Tuyết nhi, nhất định là ta đang mơ, muội đến nhéo ta một cái.”

Bàng Lạc Tuyết buồn cười nhéo chặt thịt mềm bên hông Bàng Sách, Bàng Sách đau đớn nhe răng trợn mắt: “Được rồi đủ rồi, ta tin, ta tin rồi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Sách rồi giới thiệu: “Vị này chính là Thích Dao, nàng là con gái của Thích tướng quân.”

Bàng Sách kinh ngạc, không nghĩ tới nàng thực sự là con gái của tướng quân: “Chào Thích tiểu thư, tại hạ vẫn luôn lấy Thích tướng quân làm gương, vẫn không tin ông ấy sẽ làm ra những chuyện thông đồng với địch mà bán nước, tại hạ ngưỡng mộ Thích tướng quân đã lâu, mong tiểu thư hãy nén bi thương, mọi việc sẽ thay đổi.”

Thích Dao ôm quyền, phụ thân bị Tân vương hãm hại, chung quy có một ngày ta sẽ khiến hấn phải trả giá lớn, gia phụ dưới tuổi vàng có biết được, cũng có thể an nghỉ.”

Bàng Sách gật gù đầu, từ nhỏ hấn đã nghe mẫu thân nói qua, cũng đã từng thấy qua Thích Dao lúc còn bé, chỉ là tuổi tác khi ấy còn quá nhỏ, hai người đều đã quên.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Vị này chính là Thương Dực, Đại công tử của Thương gia Bắc Yến quốc, đệ đệ của Thương hoàng hậu.”

Bàng Sách ôm quyền, xem như là nhận thứ, đồng thời cũng kinh hãi, người như vậy mà Bàng Lạc Tuyết cũng có thể thu nhận được.

“Yết kiến Bàng công tử, tại hạ nhờ ơn cứu giúp của tiểu thư, mới sống được đến bây giờ, hoàng tử mới có thể bình an trưởng thành.”

Bàng Sách nhìn Bàng Lạc Tuyết “Hoàng tử?”

“Là Tiểu Tứ tử, hấn là con trai của Thương hoàng hậu, nói vậy thì huynh cũng đã nghe quan chuyện của Thương gia rồi.”

Bàng Sách gật đầu, không nghĩ tới lai lịch của tiểu tử béo vù vù kia lại lớn như vậy.

“Ca ca, nếu hôm nay Tuyết nhi đã mang huynh đi gặp người của ta, như vậy vẫn xin ca ca giữ bí mật giúp ra, đừng để mẫu thân và người ngoài biết được.”

Bàng Sách gật gù đầu, cái gì quan trọng hơn hấn vẫn biết được. Hiện tại hấn đã vô cùng thất vọng với cái nhà này, ngẩng đầu nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi, ca ca cũng muốn góp một chút sức, cũng có thể giúp muội san sẻ một chút, muội mới không cần phải vất vả nữa.”

Bàng Lạc Tuyết nở nụ cười, bây giờ nàng quả thật rất vui mừng: “Ca ca, đây là điều tất nhiên, huynh yên tâm, Tuyết nhi quả thật có chuyện lớn để huynh đi làm.”

Nói xong Bàng Lạc Tuyết lại để lộ một nụ cười của hồ ly, trong nhận thức của những người quen biết nàng, nha đầu kia sợ rằng sắp có việc kinh thiên động địa cần hoàn thành rồi.

135. Chương 117

136. Chương 117

Ngày hôm sau.

Từ sáng sớm Bàng Lạc Tuyết đã đi đến Cẩm tú các, mang đến không ít nha hoàn và ma ma, giúp đỡ Dương thị thu dọn đồ đạc.

Bàng quốc công ở một bên tha thiết trông mong nhìn Bàng Lạc Tuyết, nhưng nàng không hề liếc nhìn ông ta đến một cái. Khương Mộc đến chỗ Dự vương lấy về một chiếc xe ngựa rất đặc biệt, bên ngoài nhìn đặc biệt, nhưng bên trong lại là khung cảnh khác, bên trong trải da cáo mềm mại, gấm Vân Nam tốt nhất dùng để bao góc cạnh, mui xe được khảm vài viên dạ minh châu, được liệu bên trong túi hương, lại bị Dự vương đổi thành thảo dược ngưng thần tĩnh khí hoàn toàn, có thể thấy được là thật sự để tâm.

Dương thị bị Bàng Lạc Tuyết hạ mê được, ngủ rất an ổn, Bàng Lạc Tuyết sợ người trong phủ này sẽ lại kích thích đến Dương thị, vì thế dứt khoát sai người, bỏ mê dược vào trong thuốc của Dương thị, để cho bà được ngủ an ổn.

Dương thị được hạ nhân cẩn thận nâng vào trong xe, phủ một lớp chăn mềm mỏng lên. Nhìn Dương thị được ngủ yên lành, Bàng Lạc Tuyết cũng vui mừng, phân phó người làm nhẹ một chút, đừng làm âm ỉ đến Dương thị.

Bàng quốc công nhìn nữ nhi bận rộn ở một bên, cũng không muốn quan tâm đến ý muốn của ông, do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm nói: “Tuyết nhi, người làm gì vậy?”

Bàng Lạc Tuyết đã nhìn thấy Bàng quốc công, chỉ là lười phản ứng lại, miễn cưỡng đáp lại: “Phụ thân có gì cần dặn dò sao? Nếu không có, vậy thì xin phụ thân nhường một chút, đồ đạc của mẫu thân cũng không ít, phụ thân cần nên đến một bên để nghỉ ngơi đi.”

“Tuyết nhi, ta...” Bàng quốc công vương mắt nói.

“Phụ thân có gì muốn nói sao?”

“Vũ nhi yết kiến phụ thân.” Bàng Lạc Vũ vịn tay Cúc Thanh, chậm rãi hành lễ.

Từ khi Bàng Lạc Vũ có thai Bàng quốc công đã không cho nàng sắc mặt hoà nhã, nhưng dù gì nàng cũng sẽ phải gả vào phủ Tấn vương làm phi tử, cũng không muốn để cho nhị phụ nhân thương tâm. Gật gật đầu: “Sao Vũ nhi lại sang đây?”

Bàng Lạc Vũ đặc ý nhìn thoáng qua Bàng Lạc Tuyết, nói: “Hôm nay mẫu thân muốn xuất môn tĩnh dưỡng, Vũ nhi sang đây để đưa tiễn mẫu thân.”

“Thật sự là đa tạ tỷ tỷ đã lo lắng. ”Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Vũ thản nhiên nói, nàng mới không tin tưởng Bàng Lạc Vũ sẽ tốt bụng như thế.

“A. Sao lại không thấy mẫu thân?” Bàng Lạc Vũ nhìn xung quanh, làm như vừa mới phát hiện ra.

“Tỷ tỷ không cần lo lắng, mẫu thân sau khi uống thuốc đã ngủ rồi. Sau khi mẫu thân tỉnh lại muội sẽ nói cho bà tâm ý của tỷ tỷ.”

“Nhưng dù sao ta vẫn muốn gặp được mẫu thân một lần mới được, nếu không trong lòng Vũ nhi sẽ rất không yên tâm.”

“Vũ nhi, lòng hiếu thuận của người thật sự là khó có được, chờ mẫu thân của người tỉnh lại rồi đi thăm nàng cũng không muộn.” Bàng quốc công nói.

“Không, trước khi mẫu thân tốt hơn, ta không cho phép bất kì kẻ nào trong các người đi quấy rầy bà.”

“Tuyết nhi, chuyện này sợ rằng không phải là thứ người có thể quyết định đâu. Dù sao phụ thân...”

Bàng Lạc Vũ thoáng nhìn về phía Bàng quốc công.

Bàng Lạc Tuyết mỉm cười: “Tỷ tỷ vẫn nên chăm sóc cho thân thể của mình nhiều hơn, dù sao tỷ tỷ vừa mới sắp thai, nếu điều trị không tốt, nhất định sẽ để lại mầm bệnh.”

Ánh mắt của Bàng Lạc Vũ không lạnh, như là nhớ tới chuyện gì đó: “Sao lại không thấy Tam muội, hôm nay mẫu thân đi, sao lại không hiếu quy củ như vậy chứ.”

Quả nhiên Bàng quốc công cũng có chút không vui.

“Yết kiến lão gia.” Nhị phu nhân cầm hộp đựng thức ăn, hành lễ nói.

“Yết kiến nhị di nương.”

“Nàng đến đây lúc nào vậy?” Bàng quốc công hỏi.

Nhị phu nhân đưa hộp thức ăn cho hạ nhân rồi nói: “Hôm nay phu nhân đến biệt viện để tĩnh dưỡng. Thiếp thân cũng không làm được cái gì, chỉ làm chút thức ăn phu nhân thích để mang theo. Sao lại không thấy phu nhân vậy?”

“Đa tạ nhị di nương, mẫu thân vẫn khoẻ, vẫn còn đang ngủ. Bạch Chỉ nhận đồ đi.”

Nhị phu nhân cười cười, nhìn hai bên sân một chút: “Cắm Tú các này thật sự rất đẹp. Mặt sau còn có một hồ nước nóng thơm ngát, hôm qua Vũ nhi còn than thở phải làm sao mới có thể dùng đây?” Nói xong lại liếc mắt nhìn Bàng quốc công một cái.

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh: “Sao vậy? Hiện giờ nhị phu nhân đã hi vọng có thứ gì đó của mẫu thân rồi sao?”

Nhị phu nhân xấu hổ cười cười: “Nhị tiểu thư nói gì vậy, thiếp thân bất quá chỉ là một thiếp thất, làm sao lại dám vọng tưởng đến viện của đại phu nhân, chẳng qua Vũ nhi đã sắp là Tấn vương phi, nàng cũng chỉ muốn tắm nước nóng một chút thôi, Nhị tiểu thư đừng nghĩ nhiều.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh, thì ra người mẫu thân này thật sự đối xử với con rất tốt.

“Di nương không cần lo lắng, Lục Phù đã chọn thêm vài vị di nương vào, nếu nhị di nương có tâm thì vẫn nên điều dưỡng cho bản thân mình thì hơn, lo chuyện con cháu cho phụ thân mới đúng.” Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nói.

Nhị phu nhân cắn răng, Bàng Lạc Vũ nhìn Bàng Lạc Tuyết: “Muội muội, chẳng qua chỉ là một hồ nước nóng mà thôi, chờ tỷ tỷ gả vào phủ Tấn vương...”

“Ha ha, tỷ tỷ, đây là viện của đương gia chủ mẫu, cho dù là tỷ tỷ gả đến vương phủ làm chính phi, nhưng đây là phủ quốc công, tỷ tỷ tính toán cũng thật tốt quá.”

“Người!”

“Đủ rồi”

Bàng quốc công hét lớn, nhìn Bàng Lạc Vũ, Bàng Lạc Vũ sợ hãi, vừa muốn mở miệng, tay Bàng quốc công lại chỉ ra cửa mà nói: “Tâm ý của các người cũng đã đến nơi, ra ngoài ra ngoài, Tuyết nhi nói không sai, đây là viện của phu nhân, cho dù là ai cũng đừng mong vọng tưởng đến. Vũ nhi cũng sắp phải lập thất, càng phải hiểu được tôn ti lớn bé, nếu người thích, chờ người gả vào phủ Tấn Vương, nói vậy thì Tấn vương cũng sẽ thoả mãn cho ý nguyện này của người, ra ngoài đi.”

Bàng Lạc Vũ vừa muốn mở miệng, Nhị phu nhân đã lôi kéo nàng ta. Bàng Lạc Vũ cắn cắn môi, dậm chân, không cam lòng xoay người đi theo phu nhân rời đi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn bóng lưng hai người, cười lạnh trong lòng.

Quả nhiên Bàng Lạc Vũ vừa ra khỏi sân đã nói với nhị phu nhân: “Mẫu thân, người xem Bàng Lạc Tuyết càng ngày càng làm càng, ta muốn một cái viện cũng không được, dựa vào cái gì mà Bàng Lạc Tuyết nàng lại có một cái.”

“Tốt, không nghĩ tới đại phu nhân lại lợi hại như vậy, cho dù có phải chết, vẫn phải mang vào thêm mấy người thiếp thất, đây mới là thứ khiến ta phải tức giận, nếu nàng ta chết, cái nhà này đã là của chúng ta, nhưng đáng giận là đại phu nhân lại giao quyền cho con cáo tứ di nương kia.”

“Nương, vậy phải làm sao bây giờ?” Bàng Lạc Vũ nói: “Ta sắp phải gả vào phủ Tấn vương rồi, dựa vào thân phận vương phi của ta, đến lúc đó mẫu thân, cái viện này sẽ là của người.”

Nhị phu nhân vui mừng: “Nhanh đến chỗ lão phu nhân thỉnh an đi, ta thấy hôm nay lão phu nhân cũng không phải người đến đưa tiễn, có thể thấy được lão phu nhân cũng không hài lòng với Dương thị.”

“Vâng.”

Hai người cất bước, Bàng Lạc Tuyết chỉ đạo mọi người thu thập đồ đạc, trong lòng đã có một chút ý định khác, xem ra dã tâm của hai mẹ con Bàng Lạc Vũ này thật sự không nhỏ. Tấn vương phi? Hừ, không biết nếu Tấn vương đã chết, tỷ tỷ sẽ có suy nghĩ gì đây?

“Tuyệt nhi, ta đưa mẫu thân đi tỉnh dưỡng với người.” Bàng quốc công nhìn gương mặt lạnh lùng của Bàng Lạc Tuyết, biết sự ngăn cách với nữ nhi đã càng ngày càng sâu. Trước kia nữ nhi vẫn luôn làm nũng bên tai mình, hiện giờ cũng sẽ không ôm cánh tay mình mà làm nũng nữa.

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh một tiếng mà nhìn Bàng quốc công: “Phụ thân bận rộn công vụ, chuyện này của mẫu thân xin người không cần quan tâm, lại nói hôm nay lão phu nhân không tới, có thể thấy được là đang giận mẫu thân, phụ thân vẫn nên đến chỗ của lão phu nhân, thăm người người phải quan tâm đi.” Bàng Lạc Tuyết nói xong thì mang theo mọi người rời đi.

Để lại Bàng quốc công tự mình đứng trong viện, vẻ mặt cô đơn.

Trên xe ngựa. Bàng Lạc Tuyết lẳng lặng nhìn Dương thị, nàng ngue an tĩnh được như vậy, như mơ thấy giấc mộng đẹp. Khoé môi đều khẽ nhếch lên.

Hà Hương viện.

Lão phu nhân cầm niệm châu quý trong phật đường, nhắm mắt lại mà đọc kinh thư, Vương ma ma ở một bên nói khẽ: “Lão phu nhân.”

Lão phu nhân mở mắt ra, lại đóng lại rồi nói: “Chuyện gì?”

“Nhị tiểu thư tự mình đưa đại phu nhân đi.”

“Ai! Đúng là đáng giận mà, đang yên lành mà lại thành cái dạng này.”

“Lão phu nhân, còn có một việc nữa.” Vương ma ma khó xử nói.

“Nói!”

“Đường như đại tiểu thư nhìn trướng viện của đại phu nhân, muốn vào ở trước khi gả ra.” Vương ma ma nhìn lão phu nhân.

Lão phu nhân quỳ trên mặt đất, vươn tay, Vương ma ma nâng lão phu nhân dậy. Lão phu nhân nhìn ánh mặt trời bên ngoài, cười lạnh nói: “Kẻ Vũ nhi này đúng thật là càng ngày càng hồ đồ, chỉ là một kẻ thứ xuất, lại dám làm ra loại chuyện không biết xấu hổ, nếu không có Tuyết nhi, sợ rằng nàng chỉ còn cách cạo đầu đi làm bạn với Phật đến cuối đời, hoặc là chết, vậy mà lại không biết tự kiểm điểm như vậy. Nàng ta cho rằng vị trí Tấn vương phi là gì, chẳng lẽ còn muốn vắt người hoàng gia sang một bên sao?”

Wương ma ma phụ họa nói: “Đúng vậy, sợ rằng nhị tiểu thư cũng không muốn.”

“Nha đầu nhìn qua thật lương thiện kia, đúng là người có chủ kiến, Bàng quốc công có thái độ gì.”

“Tất nhiên là lão gia không cho, dù sao phu nhân cũng đã sinh ra đại công tử và nhị tiểu thư, cảm tình của phụ thân với hai người con vẫn rất tốt.”

Lão phu nhân gật gật đầu: “Lần này coi như Dương thị hiểu chuyện, cho Quốc công gia chọn mấy thiếp thất, chỉ là cuối cùng ta vẫn cảm thấy chuyện của nha đầu Thu Nguyệt kia, nàng không tránh khỏi liên quan, chỉ là không có chứng cứ.”

Wương ma ma cũng thở dài: “Dù sao phu nhân cũng rất lương thiện, nhiều năm như vậy cũng không ra tay với Thu Nguyệt, lại còn đồng ý để lão gia xem bệnh cho Thu Nguyệt, bố trí viện thành dáng vẻ kia, có thể thấy được phu nhân đã buông bỏ rồi, việc này là có người là cố ý hãm hại phu nhân, ta thấy lần này phu nhân đã thật sự bị oan uổng, nô tỳ chỉ sợ người này có tâm tư thâm trầm muốn cố ý khiêu khích cảm tình của lão phu nhân với đại công tử, còn có nhị tiểu thư nữa.”

Quả nhiên lão phu nhân đập mạnh lên bàn: “Hừ! Tuyết nhi luôn lớn lên bên người ta, từ trước đến nay luôn hiếu thuận hiểu chuyện, Sách ca lại là cháu trai duy nhất, người không nói sợ rằng ta cũng không ngờ đến một điều này.”

Vương ma ma cúi đầu, sờ sờ vòng tay trên cổ tay: “Lão phu nhân, có thể là tứ phu nhân hay không, dù sao nàng ta cũng đi theo phu nhân.”

Lão phu nhân liếc mắt nhìn Vương ma ma một cái nói: “Không, chắc chắn không phải nàng ta, người nha đầu này thân phận thấp kém, thêm việc thời gian tứ phu nhân vào phủ rất trễ, chưa hẳn đã biết chuyện này, hẳn không phải là nàng.”

“Vậy có thể là tam phu nhân không?” Vương ma ma thăm dò hỏi.

“Chắc không, lúc ấy tam phu nhân đang mang thai, sao nàng lại có thể tổn nhiều tâm tư như vậy, việc này hẳn không phải là nàng ta.”

“Vậy thì chỉ còn nhị phu nhân.”

“Hừ! Sợ rằng chỉ có nàng ta mới có nhiều tâm tư như vậy, nữ nhi của nàng muốn thành Tấn vương phi, địa vị nhà mẹ đẻ của mình lại không thấp, làm nhị di nương nhiều năm như vậy, sợ là đã muốn làm đến vị trí của đại phu nhân rồi, ta xem ý tứ của Vũ nhi, sợ rằng đây cũng là ý của Vương thị này, bất quá còn phải thăm dò ý tứ của Bàng quốc công. Tâm tư của hai mẹ con này quả nhiên là thâm trầm, làm hại Chân nhi cho tới bây giờ đều có vướng mắc với ta.”

“Vậy lão phu nhân chuẩn bị làm sao bây giờ?”

“Chờ xem đi.”

“Két...” Cửa mở.

“Lão phu nhân, nhị phu nhân và đại tiểu thư đến đây.” Nha hoàn cúi đầu đứng ở một bên.

137. Chương 118

138. Chương 118

Bàng Lạc Vũ ôm một bụng tức giận đi theo nhị phu nhân tới Hà Hương viên, lại không ngờ lão phu nhân lại không muốn tiếp bọn họ, điều này làm cho Bàng Lạc Vũ càng thêm tức giận, bây giờ nàng không chỉ là đại tiểu thư của Bàng quốc công, mà còn là Tấn vương phi tương lai, không ngờ lão già kia lại không muốn tiếp mình.

Nhị phu nhân hỏi “Lão phu nhân khó chịu sao?”

Vương ma ma nhìn nhị phu nhân nói “Nhị phu nhân, chẳng qua là lão phu nhân vì phu nhân thương tâm mà thôi, cho nên ở Phật đường tụng kinh cầu phúc cho phu nhân, lại thêm Thu Nguyệt cô nương Die nd da n l e q u u y d o n cũng còn là một phước nhân, nên lão phu nhân cũng rất thương tâm, liền miễn nhị phu nhân bái kiến.”

Nhị phu nhân nhìn cửa phòng đóng chặt, len lén nhét một bao ngân lượng vào tay Vương ma ma, Vương ma ma suy nghĩ một chút, cười nói “Nhị phu nhân khách khí như vậy, làm sao nô tỳ lại không biết xấu hổ mà không nhận đây.”

“Ma ma khách khí, lão phu nhân ở đây, mong rằng ma ma nói tốt vài câu ở trước mặt lão phu nhân.” Nhị phu nhân thấp giọng nói

Vương ma ma mặt mày rạng rỡ kề sát miệng vào tai nhị phu nhân thấp giọng nói “Lão phu nhân rất thương tâm với Thu Nguyệt cô nương, nói là nhất định phải chữa trị cho nàng ta thật tốt, quốc công gia, cũng là an bài không ít danh y.”

Nhị phu nhân gật gật đầu, “Đa tạ ma ma, vậy chúng ta không quấy rầy lão phu nhân tụng kinh cầu phúc.”

“Nhị phu nhân đi thông thả.”

Vương ma ma nhìn hai người đi khỏi, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, cái nhà này sớm đã thay đổi, nhị tiểu thư này quả nhiên là đang bàn tính kế.

Quả nhiên, nhị phu nhân mới vừa ra khỏi Hà Hương viên, nhìn sắc mặt bà không tốt, Bàng Lạc Vũ nhìn nhị phu nhân nghi ngờ nói “Mẫu thân, sao vậy?”

“Hừ, cái lão già kia, chẳng lẽ bốn phu nhân còn không bằng một nha hoàn. Ở trong lòng hắn địa vị của nha hoàn kia chắc cũng còn cao hơn con.”

Bàng Lạc Vũ nhíu mày “Mẫu thân đang nói nha hoàn kia.”

“Ừ, đi thôi, ta muốn nhìn xem con tiện nhân kia bây giờ còn có bản lĩnh gì để mê hoặc lão gia.” Nhị phu nhân nói

Huyền Lạc các

Thu Nguyệt thoi thóp nằm ở đó. Mặc dù thịt thối trên mặt của nàng đã bị xử lý, bắt đầu vảy kết, mặc dù đã bị cầm và mù, nhưng lỗ tai của nàng đã được cứu chữa, đã có thể nghe thấy âm thanh, bây giờ trên mặt của nàng, ở nhiều chỗ mới kéo da non nên rất ngứa ngáy, khó nhìn được, mà nàng lại không có cách nào gãi để cho bớt ngứa.

“Két” Cửa bị đẩy ra.

“Nhị phu nhân, Thu Nguyệt cô nương đang ở bên trong. Nhưng lão gia đã phân phó, không được để người khác quấy rầy Thu Nguyệt cô nương, nhị phu nhân hãy mau một chút. Đừng làm khó cho nô tỳ.”

“Yên tâm, ta sẽ nhanh chóng thăm nàng, rất nhanh sẽ ra.”

“Vậy nô tỳ đứng ở bên ngoài trông nom, nhị phu nhân mau một chút.”

Trên giường Thu Nguyệt nghe thấy nhị phu nhân, trong lòng lạnh lẽo. Nữ nhân này tốt đến nỗi có thể đến thăm mình sao. Đáp án nhất định là không phải vậy.

Quả nhiên, nhị phu nhân nhìn người nằm trên giường, cười lạnh nói “Đây là nữ nhân được cha con yêu nhất, đã từng là nha hoàn của đại phu nhân, lại lấy oán trả ơn lúc trước thiếu chút nữa làm hại phu nhân sinh non.”

Bàng Lạc Vũ tiến lên, cầm khăn tay che mũi cau mày nói “Nữ nhân này đã trở thành phế nhân, hoàn toàn thay đổi, nhìn thực buồn nôn. Không biết phụ thân giữ nàng làm gì.” Về mặt Bàng Lạc Vũ chán ghét.

Nhị phu nhân nhìn trên bàn trang điểm có đủ loại trang sức, son môi, trâm cài tóc, đều là những thứ trang sức Thu Nguyệt thích nhất. Có thể thấy Bàng quốc công đối Thu Nguyệt rất để ý.

Bàn tay trắng nõn của Nhị phu nhân cầm lên một cây trâm cài, hồng bảo thạch rất đẹp, giống như luồng nước Lưu Tô đang chảy, trong lòng càng thêm đố kỵ “Cây trâm thực đẹp, thoát nhìn liền biết giá trị xa xỉ của nó, rõ ràng người đã trở thành phế nhân, lão gia còn đem trang sức châu báu như thế này thưởng cho người, thật là mỉa mai Thu Nguyệt muối muối.”

Trên giường, Thu Nguyệt nghe được câu này, trong lòng càng bị thương, bây giờ toàn thân của nàng ngứa ngáy khó nhìn, trong người như là có trăm ngàn con kiến đang gặm cắn máu thịt của nàng, lúc trước nếu không phải nàng đố kỵ Dương thị, sợ là mình còn có thể đứng đây khỏe mạnh cạnh tranh, không giống như bây giờ, thân thể không khác gì một phế nhân.

Trên giường thân thể Thu Nguyệt khẽ nhúc nhích, nhị phu nhân cười lạnh, ngồi ở bên giường cầm cây trâm xẹt qua da thịt của nàng khiến cho thân thể Thu Nguyệt run rẩy, nhị phu nhân cười hả hê, nhớ ngày đó mình cũng không sai nữ nhân này làm việc gì mờ ám, nên bây giờ khi nhìn thấy bộ dáng này thật làm người ta hả hê, nhưng hiện tại tiện nhân này lại cùng nàng hưởng thụ, trong lòng cảm thấy không cam tâm, nên cầm cây châm này hung hăng đâm vào thân thể Thu Nguyệt, lại hung hăng rút ra, trên đầu cây châm rỉ ra vài giọt máu.

Thu Nguyệt thống khổ lại không phát ra được thanh âm nào, thậm chí là trốn cũng không có cách nào để trốn, nhị phu nhân nhìn thấy cảnh này, trong lòng thoán đau xót một chút, nhị phu nhân cười nói: “Thu

Nguyệt, thực sự là đa tạ người, yên tâm, sau này ta sẽ đến thăm người thường xuyên, để người biết tỷ tỷ ta cũng muốn bồi hoàn lại cho người.”

“Chúng ta đi. Vũ nhi ”

Hai người mới vừa đi, Vương ma ma đi tới bên cạnh Thu Nguyệt, cầm cây trầm mới vừa bị nhị phu nhân ném đi lên, hung hăng đâm vào người Thu Nguyệt, yên lặng ra khỏi phòng.

Mẫu đơn viên

Nơi đây vốn là nơi đại phu nhân cho phép Bàn Lạc Tuyết chế luyện phần son trang điểm, bị Dương thị mua, kể từ khi giao cho Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Tuyết mua lại đồng ruộng thôn xóm lân cận, rồi mua lại dãy núi lân cận, bây giờ có đủ các loại hoa tươi cây ăn quả. Bàn Lạc Tuyết sai người quét tước viện sạch sẽ, bên trong có một hồ nước đủ loại hoa sen, bên cạnh có đủ các loại hoa cỏ cùng thảo dược an thần, phía sau là một ôn tuyền, không phải là ôn tuyền bình thường, lúc trước Bàn Lạc Tuyết mua nơi đây cũng là vì Sở Mộc Dương nhìn ra ôn tuyền này là dược tuyền, lại thả không ít dược liệu trong nước ấm, rất thích hợp cho thân thể Dương thị.

Bàn Lạc Tuyết cũng vì phương thuốc này mới quyết định đem Dương thị tới đây dưỡng bệnh .

Triệu Chính Dương sớm đã chờ ở chỗ này, dẫn theo không ít người tài ba khéo tượng đến chờ ở đây, hoàng hậu nghe thấy Dự vương nói Dương thị bệnh, liền sai hần dẫn theo ngự y chuyên trách chữa trị cho bà, lại thường không ít dược liệu quý báu. Triệu Chính Dương mang tất cả dược liệu quý, dù sao cũng nhạc mẫu tương lai của mình.

Xe ngựa chạy chậm , người trong xe ngựa không cảm giác được xóc nảy chút nào.

Tới nơi, dược thảo thơm ngát làm cho người ta cũng cảm thấy thoải mái, Bàn Lạc Tuyết nhắm mắt lại nghỉ một chút, không tệ, cách bố trí ở đây làm nàng rất hài lòng.

Dự vương tự mình chỉ huy hạ nhân trông thảo dược Bàn Lạc Tuyết vừa mới sai người đưa tới, Bàn Lạc Tuyết nhìn thái dương hần, dưới trán chảy nhiều mồ hôi, cảm thấy rất an tâm.

“Chính Dương, sao chàng không ở trong phòng chờ? Bên ngoài nắng nóng như vậy, nếu như phơi nắng sẽ bị cảm nắng , sợ là mẫu hậu trách tội ta .” Bàn Lạc Tuyết trêu ghẹo, cầm khăn tay giúp Triệu Chính Dương lau mồ hôi hột trên trán.

Dự vương nhếch khóe miệng cười giống như đứa nhỏ “Sao có thể, ở đây nàng trông dược liệu, ta sợ những hạ nhân kia động tay động chân làm không tốt, đành phải tự mình trông nom , ta là người luyện võ, cái này không là gì, huống chi mẫu hậu luôn luôn thiên vị với nàng, sợ là nếu ta làm không tốt mẫu hậu mới trách tội.”

“Ngày càng ba hoa .” Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nói

Triệu Chính Dương cười nói “Có thể được Tuyết nhi lau mồ hôi, dù có phơi nắng cũng đáng giá, trong phòng cũng đã hết thuốc , mẫu hậu ra lệnh cho hai vị thái y đi theo tới đây chăm sóc phu nhân, để có thể giúp nàng giảm bớt lo âu.”

Bàn Lạc Tuyết cảm động “Khi nào có dịp thiếp sẽ đích thân tiến cung khấu tạ mẫu hậu , trong phòng có bao nhiêu đó thuốc cũng được rồi.”

“Ừ, nàng yên tâm, ta ở trong cung biết rất nhiều người có dược thảo, chỉ mong đối phu nhân hữu dụng. Nhưng nàng cũng không cần lo lắng quá mức, phu nhân tốt bụng, hiền lành tự có phúc trời cho.”

“Hi vọng là vậy, người đâu, tiễn phu nhân vào, cầm ô, không được để phu nhân phơi nắng.”

“Ta đi đây.”

Nói xong Dự vương sai người cầm lên một cái ô, đưa Dương thị đến bên giường.

Bàn Lạc Tuyết bên cạnh lấy ra một cây hương thơm ngát bên trong lư hương gas, có một luồng hương khí hoa mai tươi mát lạnh thấu xương, trên giường Dương thị lo lắng dần dần tỉnh lại.

Bàng Lạc Tuyết vội vàng tiến lên nắm tay Dương thị ân cần nói ” dieendaanleequydonnMẫu thân, có cảm giác khỏe lên không?”

Dương thị yếu ớt cười nhìn Bàng Lạc Tuyết “Mẫu thân cảm giác khá hơn nhiều, đã lâu không có ngủ yên ổn như thế .”

Bàng Lạc Tuyết mỉm cười

Bên cạnh Dự vương vội vàng bưng một chén táo tàu tuyết cấp nói “Phu nhân vừa mới tỉnh, uống cái này thông cổ họng, thái y đã chuẩn bị được thiện .”

Dương thị ngẩng đầu nhìn Dự vương hạ thấp người nói “Sao có thể làm phiền vương gia làm việc này ”

“Phu nhân khách khí, đây là việc ta phải làm , đây là táo tàu tuyết cấp do mẫu hậu sai người cấp cho phu nhân bồi bổ thân thể, phu nhân không cần khách khí với Chính Dương ”

Dương thị gật đầu, Bàng Lạc Tuyết nhận lấy bát đút Dương thị ăn từng miếng, Triệu Chính Dương tự mình mang chậu được thảo, cố gắng nhẹ nhàng không để phát ra âm thanh quấy rầy Dương thị.

Dương thị rất hài lòng đứa bé này, mặc dù là con hoàng hậu, lại nhưng lại rất chừng mực, lại có lòng nhân từ, lại rất yêu thương Tuyết nhi, điều duy nhất làm Dương thị không hài lòng chính là hắt xuất thân hoàng thất mà thôi.

“Sao không thấy ca ca con?” Dương thị nhìn hai bên một lúc

Bàng Lạc Tuyết lau miệng Dương thị “Ca ca hôm nay giúp con làm việc, mẫu thân yên tâm, ca ca biết chỗ này, chờ ca ca trở về, con cùng ca ca chuyển đến đây ở chung với mẫu thân.”

Dương thị nhíu mày “Như vậy sao được? ta ở đây thì có thể được, còn các con phải hồi phủ, nếu không sẽ bị người nói xấu ”

Bàng Lạc Tuyết thoáng suy nghĩ một chút, Dương thị lo lắng vẫn có đạo lý .

“Mẫu thân yên tâm, vậy thỉnh thoảng con sẽ đến thăm người, mẫu thân đừng đuổi con đi, ban ngày con không có việc gì sẽ tới thăm người, sau này người yên tâm ở nơi này, đừng lo lắng chuyện gì nữa, Tử Tước và Lục Phù sẽ chăm sóc mẫu thân thật tốt, con cũng phái mấy nha hoàn biết võ công bảo hộ mẫu thân, nếu mẫu thân muốn phân phó trực tiếp thì hãy sao các nàng làm. ”

Dương thị vỗ tay Bàng Lạc Tuyết, Triệu Chính Dương nói “Nơi này cách vương phủ ta không xa, phu nhân có nhu cầu cứ sai người đến nói, Chính Dương nhất định sẽ tận lực , ta sẽ gia tăng tuần tra phủ doãn này, phu nhân không cần lo lắng, an tâm dưỡng bệnh .”

Bàng Lạc Tuyết cảm kích nhìn Dự vương.

Thân thể Dương thị đã rất suy yếu , nói một hồi, lại cảm thấy mệt mỏi, Bàng Lạc Tuyết tự mình đắp chăn cho bà, giữa hè, ở gần núi khó có thể mát lạnh.

Bàng Lạc Tuyết theo Dự vương đi ra ngoài, đóng cửa phòng, nhìn trong viện được thảo vui vẻ mở miệng nói “Đa tạ chàng hao tâm suy nghĩ như vậy ”

“Giữa chúng ta không cần khách khí như vậy ”

Khóe miệng Bàng Lạc Tuyết nhếch lên, cho Dự vương một nụ cười thật to, Triệu Chính Dương nhìn nàng tươi cười thật xinh đẹp, trong lòng âm thầm thề, dù cho hóa thân thành ma, cũng cố gắng bảo vệ nụ cười tươi đẹp này.

139. Chương 119

140. Chương 119

Sau khi Bàn Lạc Tuyết và Dự vương xong việc Dương thị, liền cáo từ, người trong cung tới truyền lời muốn Dự vương đi nghênh đón sứ giả Nam Chiếu quốc, tuy Bàn Lạc Tuyết rất muốn đi theo, nhưng Liên Diệc lại báo rằng Thích Dao muốn tìm nàng, không còn cách nào, Bàn Lạc Tuyết đành phải đi theo Liên Diệc đến Thích phủ.

Thích phủ.

Bàn Lạc Tuyết mang mạng che mặt lặng lẽ đi vào từ cửa sau, chỉ thấy tên gia hỏa Tiểu Tứ tử cái gia hỏa kia đang tự mình ngồi trên ngựa gỗ chơi đến vô cùng cao hứng, Thích Dao ở bên chơi đùa với hắn, một chuỗi tiếng cười như chuông bạc truyền đến.

Dù sao Thích Dao cũng là người tập võ, âm thanh sau khi Bàn Lạc Tuyết đi vào nàng đã sớm nghe được, lí do không quay đầu, là vì biết đó là Bàn Lạc Tuyết.

” Tiểu Tứ tử, chơi đùa vui vẻ như vậy sao.” Bàn Lạc Tuyết ôm lấy Tiểu Tứ tử từ phía sau, sợ hắn rơi từ trên ngựa gỗ xuống, quả nhiên Tiểu Tứ tử vừa ngẩng người, quay đầu nhìn thấy Bàn Lạc Tuyết, cười khách khách không ngừng.

“Tỷ tỷ, đã rất nhiều ngày người không đến thăm Tiểu Tứ tử rồi, có phải tỷ tỷ ghét Tiểu Tứ tử rồi hay không?”

Bàn Lạc Tuyết nhéo cái mũi nhỏ của hắn một chút: “Sao vậy, tỷ tỷ thương người nhất mà.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ tử nghiêng đầu nhìn Bàn Lạc Tuyết để xác định rằng nàng không lừa hắn.

“Thật vậy.” Bàn Lạc Tuyết dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn Tiểu Tứ tử, thầm nghĩ, giờ đứa nhỏ này thật sự không dễ gạt gẫm mà.

Tiểu Tứ tử xác định Bàn Lạc Tuyết không lừa dối hắn, lại ôm cổ Bàn Lạc Tuyết mà bắt đầu làm ầm ĩ. Thích Dao chọc chọc cái mũi mập mạp của hắn, Tiểu Tứ tử khấn thề che lại.

Bàn Lạc Tuyết ôm bỏ Tiểu Tứ tử vào trên tay Bạch Chỉ: “Mang hắn đi dạo trong viện đi, vừa rồi ta mang đến cho hắn rất nhiều thứ đồ chơi, nhất định Tiểu Tứ tử sẽ thích.” Nói xong lại nhẹ nhàng nhéo cái má mập mạp của tên béo nhỏ này.

Tiểu Tứ tử vô cùng vui vẻ bị Bạch Chỉ ôm ra ngoài.

“Người vội vàng bảo ta sang đây như vậy là có chuyện gì?” Bàn Lạc Tuyết nghi hoặc nhìn Thích Dao nói.

Bàn Lạc Tuyết nói chưa dứt lời, Thích Dao lại như là nhớ tới cái gì. Trên mặt nổi giận dùm dùm, tay cầm một con dao, nhánh hoa bên cạnh bị chặt đứt.

Bàn Lạc Tuyết hoảng sợ, Thích Dao này bị làm sao vậy: “Sao lại tức giận đến như vậy?”

“Hừ, còn không phải là do tên Bạch Quân Nhược kia, ở lại hậu viện của Thúy Vi lâu còn không tính. Vậy mà lại còn phái người theo dõi sản nghiệp của chúng ra. Ngày ngày khiêu khích không nói, lại ở bên ngoài bịa đặt nói rằng chủ nhân của Thúy Vi lâu là một người hoàn toàn khác. Tuyết nhi, người nói có đáng ghét hay không, không phải là hắn đã biết gì chứ?”

Bàn Lạc Tuyết nhíu mày, chẳng lẽ tên Bạch Quân Nhược này đã biết gì rồi sao? Nhìn sắc mặt tức giận của Thích Dao mà an ủi: “Người không cần hoảng loạn, có lẽ hắn cố ý làm điều này. Hắn có hành động gì bất thường hay không?”

“Hắn à? Là một tên đại thiếu gia, mỗi ngày đều đi dạo. Nhưng hắn lại để tâm quá nhiều đến sinh ý của chúng ra, bất quá gần đây hắn lại muốn nghe tiếng cầm của Như Yên cô nương, tuy nhiên ta đã nói với hắn trong vòng một tháng, Như Yên cô nương sẽ không đàn. Người đoán hắn nói như thế nào?”

Bàn Lạc Tuyết nhìn biểu tình đáng đánh đòn khi Thích Dao miêu tả Bạch Quân Nhược, cầm quạt phe phẩy: “Bản thiếu gia nguyện ý ra giá gấp mười, hoặc gấp trăm lần, hoặc là nghìn lần để mời Như Yên cô

nương đàn một bản, người nói đầu óc hẳn có bệnh hay không.” Thích Dao nói xong trợn trừng mắt. Lão đảo ngồi trên ngựa gồ.

“Vậy người nói với hẳn giá để đàn một khúc gấp nghìn lầnm cũng là một khúc sau cùng của Như Yên cô nương, hiện giờ Thúy Vi Lâu đã khai trương lâu như vậy, cũng đã lũng đoạn tất cả mạch máu kinh tế của Đông Tần, Như Yên cũng có thể biến mất.”

Thích Dao nhú mày, cũng không phải bởi vì Bàn Lạc Tuyết quyết định không khảy đàn, mà là sản nghiệp trên danh nghĩa của Thúy Vi Lâu nhiều vô số kể, Bàn Lạc Tuyết đàn hay không đàn, nàng vẫn ủng hộ, dù sao Bàn Lạc Tuyết vẫn là một tiểu thư Quốc công, làm việc này, trong lòng nàng cũng không đành: “Tuyết Nhi, người cũng không cần phải đàn, hiện giờ cũng ta cũng không cần đồng vàng đó của hẳn để sống.”

Bàn Lạc Tuyết lắc đầu, nàng không chỉ muốn đàn, mà còn muốn để loại một truyền kì, như vậy Thúy Vi Lâu mới có thể thuận lợi phát triển: “Dao tỷ, việc này bản thân ta đã có có tính toán, người chỉ cần giúp ta sắp xếp là được, thuận tiện giúp ta chuẩn bị một vài thứ, vàng cầm nhiều cũng không đầy tay, hiện giờ hẳn cho chúng ta vàng, nếu chúng ta không nhận, chẳng phải sẽ làm uổng phí tâm ý tặng vàng của Bạch công tử sao, những số tiền này với hẳn mà nói chỉ là số lượng nhỏ mà thôi.”

Thích Dao biết Bàn Lạc Tuyết đã hạ quyết định thì mấy con trâu có kéo cũng không trở lại, đành phải phân phó người đi chuẩn bị thứ gì đó mà nàng muốn.

Bên kia.

Hoàng cung.

Dự vương và Tấn vương đồng thời phụng mệnh nghênh đón sứ giả Nam Chiếu quốc, một quốc gia có thực lực có thể sánh ngang với Đông Tần, hoàng đế bệ hạ của Đông Tần quốc cũng rất coi trọng, vì thế thuận tiện để cho hai người con trai đi nghênh đón.

Dự vương và Tấn vương cưỡi ngựa ở ngoài cung chờ thái tử Nam Chiếu quốc đến.

Mấy ngày nay Tấn vương rất phiền muộn, từ khi chuyện tình của hẳn và Bàn Lạc Vũ bị hoàng đế biết, cũng đã răn dạy hẳn không ít lần, ngay cả Nghi quý phi cũng bắt măn với người con dâu này mười phần, muốn Tấn vương phải nghĩ biện pháp giải trừ mối hôn sự này, thêm lời đồn nổi lên bốn phía của Đông Tần quốc, nói là hẳn chiếm đoạt sự trong sạch của đại tiểu thư Bàn gia, còn muốn chống chế, lập tức khiến hẳn lâm vào tình thế lưỡng nan, vốn hẳn muốn sau khi Tứ quốc sắp kết thúc sẽ lấy Bàn Lạc Vũ, đến lúc đó khi mối hôn sự này đã kết thì hai bên cũng không còn gì để nói rồi.

Mấy ngày nay sản nghiệp trên danh nghĩa của mình đều bị Thúy Vi Lâu chiếm bảy tám phần, cả tổ chức sát thủ mà bản thân mình luôn lấy làm kiêu ngạo cũng bắt đầu không gượng dậy nổi, quả thật tâm huyết tám đời của hẳn đã đổ vỡ, từ khi đính ước với Bàn Lạc Vũ, liền không có một chuyện tốt phát sinh, chuyện xấu lại cứ sắp lại gần hẳn, mà Dự vương ở bên cạnh, nghe nói hẳn và tiểu thư con chính thê của Bàn gia cũng là Bàn Lạc Tuyết đang có lửa nóng, chuyện này khiến hẳn ghi hận không thôi, không phải vì Tấn vương thật sự ái mộ Bàn Lạc Tuyết, chủ yếu là vì lòng tự trọng cùng lòng tham hư vinh của hẳn lại nổi lên, bản thân mình không chiếm được, đó là tốt nhất, người khác cũng đừng hòng chiếm được, hơn nữa lại là người đứng đầu trong số những người có thể được chọn làm thái tử.

Tấn vương nói: “Hoàng huynh, nghe nói lần này thái tử Nam Chiếu quốc có ý muốn cưới Trường Nhạc làm quốc mẫu?”

Hiểu được Tân vương muốn thăm dò, Dự vương làm bộ như bỗng nhiên hiểu ra nói: “Có chuyện như vậy sao, ý tứ của phụ hoàng như thế nào.”

“Ý của phụ hoàng là không muốn Vinh Thân Vương định hôn sự cho công chúa, ta thấy, xem ra là có liên quan rồi.”

” Vinh Thân Vương gia chỉ có Trường Nhạc công chúa là nữ nhi, để nàng lấy chồng xa ở nước khác, quả thật là có chút tàn nhẫn.”

“Hừ, dù sao cũng chỉ là một nữ tử, có thể cống hiến cho đất nước cũng là nàng ta có phúc. Dù sao cũng chỉ là công chúa có quan hệ bên ngoài với chúng ta thôi, có cái gì đáng để theo chúng ta, nàng nguyện ý cũng

được, không muốn cũng được, tóm lại chuyện này không tới phiên Trường Nhạc công chúa quyết định, càng không cần phải biết ý tứ của nàng.” Tấn vương khinh thường nói.

Dự vương nhú mày, cũng không nói gì thêm.

Chỉ chốc lát sau thị vệ phía trước chạy tới báo: “Vương gia, sứ giả Nam Chiếu đến rồi.”

“Ừ, biết rồi.”

Quả nhiên chỉ chốc lát sau một đội nhân mã đã đi đến từ xa, thái tử Nam Chiếu quốc cưỡi con ngựa trắng con ngựa trắng mà đến, bên cạnh tất nhiên là Sở Mộc Nguyệt đi theo, vẻ mặt đầy kiêu kỳ, nhìn vô cùng ương bướng, đi sát người là một lão giả đội khăn che mặt, toàn thân tối đen, chỉ để lộ hai ánh mắt đục ngầu. Nếu Bằng Lạc Tuyết ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này, vị này là độc sư của Nam Chiếu quốc gọi là Dự Độ, độc được toàn thân của hắn cũng khiến cho Sở Mộc Dương kiêng kị, đáng sợ hơn so với độc của hắn là dã tâm, nếu không có hắn đốc thúc hàng đêm, Sở Mộc Nguyệt cũng sẽ không có tâm tư khác, cuối cùng sai người hạ độc giết Sở Mộc Dương, cuối cùng Sở Mộc Nguyệt sẽ lên làm hoàng đế. Nhưng cả đời Sở Mộc Nguyệt lại bị bệnh tim, Dự Độ trở thành độc của Nam Chiếu quốc, dưới một người trên vạn người, biến bao nhiêu người trở thành độc nhân, khiến cho người nọ trời oán.

Hai cỗ xe ngựa được người vây quanh chặt chẽ, trên hai cỗ xe đều có hoa văn tượng trưng cho hoàng thất, vừa thấy liền biết sợ rằng địa vị người bên trong cũng không thấp.

Dự vương và Tấn vương liếc nhau, tiến lên. Dự vương nói: “Bổn vương phụng mệnh của phụ hoàng nghênh đón khách quý của Nam Chiếu quốc.”

Nói xong hai tay ôm quyền, Tấn vương lên theo nói: “Nói vậy các vị cũng đã mệt mỏi, phụ hoàng định sẽ tổ chức yến tiệc, các vị đi theo bổn vương đến trạm dịch nghỉ ngơi đi.”

Sở Mộc Dương nhìn thoáng qua rồi nói: “Đa tạ hoàng thượng Đông Tấn, đa tạ hai vị Vương gia.”

Nói xong Sở Mộc Dương giới thiệu nói: “Vị này chính là xá đệ, Mộc Nguyệt.”

Ba người ôm quyền với nhau, coi như đã quen biết.

“Trong xe ngựa là?” Tấn vương nghi hoặc.

Sở Mộc Dương nhìn xe ngựa nói: “Vũ Dương, ra ngoài yết kiến hai vị vương gia.”

Quả nhiên cửa xe ngựa được đôi tay trắng nõn nà mở ra, bên trong xe quả nhiên có một nữ nhân mặt phục sức của Nam Chiếu quốc, da trắng như tuyết. Chỉ thấy nàng cũng không xuống xe, chỉ khom lưng hành lễ nói: “Vũ Dương yết kiến hai vị vương gia.”

“Công chúa đa lễ.”

Sở Mộc Dương nhìn thoáng qua Vũ Dương, Vũ Dương hạ rèm xuống lại khôi phục dáng vẻ của trước kia. Nhìn hai vị Vương gia.

Dự vương cùng Tấn vương dẫn mọi người đến trạm dịch của Nam Chiếu quốc, mới rời đi.

Quả nhiên bên này Dự vương cùng Tấn vương mới vừa đi.

Vũ Dương xuống khỏi xe ngựa, vươn cái lưng nhức mỏi, nửa tháng ngồi xe ngựa làm nàng mệt quá.

“Hoàng huynh, sao người lại mặt co mày cau như vậy?” Vũ Dương tò mò hỏi.

Tuy Vũ Dương là do một vị sủng phi của hoàng đế sinh ra mà không phải là hoàng hậu, nhưng phi tử kia không có phúc, chết vì khó sinh, hoàng hậu lại tự mình nuôi nấng, hiện giờ Vũ Dương đã tròn mười lăm, một cái mỹ nhân phong tư yếu điệu giơ tay nhắc chân đều có một phong thái quyền rũ nổi bật trời cho, có thể thấy được là do hoàng hậu đã dốc lòng dạy dỗ.

Sở Mộc Dương nhìn muội muội của đang an ủi mình: “Không có gì.” Trong lòng hắn ngàn lần cũng không muốn cưới Trường Nhạc công chúa làm thê, chỉ là phụ hoàng và mẫu hậu vẫn thúc giục hắn, khiến hắn phiền não không thôi, lòng hắn đã đặt tại một nữ tử, mặt mày linh động, mỗi cái nhún mồm mỗi nụ cười đều đã nằm sâu trong đáy lòng của hắn.

Vũ Dương cười cười: “Hoàng huynh đang suy nghĩ về Trường Nhạc công chúa kia sao? Từ khi hoàng huynh trở về, cả ngày cứ mất hồn mất vía, mẫu hậu hỏi người nhiều lần, chỉ là hoàng huynh cứ nói chuyện dè dặt, kỳ thật hoàng huynh không nhất thiết cứ phải cưới công chúa nước khác, chẳng qua phụ hoàng và mẫu hậu đều thấy rằng huynh cũng nên thành thân, hoàng huynh lại từ chối hết các tiểu thư khuê các mà phụ hoàng lựa chọn, phụ hoàng và mẫu hậu mới để huynh cưới công chúa Đông Tần quốc làm vợ, vừa lúc công chúa Đông Tần quốc vẫn chưa gả, nghe nói vị Trường Nhạc công chúa này có danh hiệu nữ Gia Cát, mẫu hậu cảm thấy cưới được nàng không chỉ có thể hiệp trợ hoàng huynh, càng có thể củng cố địa vị của hoàng huynh, hai nước cũng có thể kết thân.”

“Ta biết rồi, mọi đường xe hoàng muội đã mệt nhọc rồi, vẫn nên nghỉ ngơi trước đi, việc này đợi ngày khác rồi nói.”

“Vâng.”

“Ừ, ta đi xem Mộc Nguyệt.”

141. Chương 120: Chương 120 Nhỏ Giọt

142. Chương 120: Nhỏ Giọt

Vũ Dương tiễn Sở Mộc Dương đi xong, liền sai người chuẩn bị tắm rửa thay y phục, nửa tháng đi đường, nàng đã sớm chịu đủ, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi, nghĩ đến bữa báo việc hoàng đế nước Nam Chiếu an bài, ánh mắt Vũ Dương sâu thẳm.

Sở Mộc Dương trở lại trạm dịch thay đổi thường phục, đang chuẩn bị ra cửa. Sở Mộc Nguyệt cực kỳ hứng thú chạy tới, nhìn Sở Mộc Dương thay đổi y phục nghi ngờ hỏi “Đại ca, huynh định đi đâu vậy?”

Sở Mộc Dương ngẩng đầu, nhìn thấy đệ đệ có ba phần tương tự hắc, cười cười “Không có gì, chỉ là đi dạo, Mộc Nguyệt sao không nghỉ ngơi cho tốt, đi đường dài như vậy, sợ rằng cũng đã mệt mỏi rồi.”

Sở Mộc Dương nhìn phía sau Sở Mộc Nguyệt, Dụ Độ, vẫn một thân đen, mạng che mặt.

“Đại ca đi nhiều quốc gia, mong rằng đối với danh lam thắng cảnh của quốc gia Đông Tần cũng hiểu sơ sơ, ai bảo đệ thường ngày không hay đi đây đó, đại ca cũng dẫn chúng em đi dạo đi.”

“Chỗ tốt nhất của quốc gia Đông Tần này là Thúy Vi lâu, chỗ này chắc hẳn Mộc Nguyệt sẽ thích, vì huynh cũng muốn đi nghe ca khúc, chỉ là Dụ Độ cũng muốn đi sao?”

“Thái tử, trước khi đi hoàng hậu muốn ta đi theo bảo vệ nhị hoàng tử, nô tài nhất định muốn đi theo.”

“Vậy thì cùng đi.” Vốn dĩ Sở Mộc Dương muốn đi tìm Thích Dao, được rồi, nói trắng ra là đi xem Bàn Lạc Tuyết có ở đó hay không mà thôi, chỉ là theo chân hai người vẫn có điểm khiêm tốn vậy là được rồi.

Thúy Vi lâu

Trên mặt Bàn Lạc Tuyết dán một tầng mặt nạ da người, lại còn che đầy một tầng mạng che mặt bên ngoài. “Đi thôi, chúng ta đi xem Bạch Quân Nhược, để hẳn chuẩn bị vàng bạc cho tốt, trận này không phải ai cũng có thể nghe, nếu đây là một lần cuối cùng, không bằng đưa một cái nhân tình. Dao tỷ tỷ cảm thấy có được không?”

“Tuyết nhi đã nói vậy, ta đương nhiên cam tâm tình nguyện lưu lại một đoạn giai thoại.” Thích Dao vẫy nhẹ cho cây quạt lay động.

“Đi thôi, nhìn Bạch Quân Nhược này rốt cuộc muốn thế nào?” Nói xong ôm lấy Thích Dao chuẩn bị đi.

Thúy Vi lâu

Thích Dao dùng khinh công vượt nóc tường. Tự nhiên so với Bàn Lạc Tuyết ngồi xe ngựa tương đối mau.

Tiết ma ma nhìn nam tử y phục màu trắng trước mắt, giơ tay nhắc chân đều mang theo một cỗ khí chất quý phái, trên tay cầm cây quạt, nhìn kỹ trên bề mặt là bức tranh sơn thủy. Đứng phía sau là hai người hầu, cầm bội kiếm đứng tĩnh lặng, nếu như không nói lời nào, hai người giống như đầu gỗ. Không nhúc nhích.

Tiết ma ma tự mình bưng một bình bách hoa nhưỡng, ở một bên hầu hạ, Dao lâu chủ đã phân phó. Cẩn thận hầu hạ, cho nên tự mình nhận lấy khay trà từ trên tay nha hoàn, tự mình hầu hạ, công tử này là đại công tử. Chính là tính tình quá lạnh nhạt. Tiết ma ma cười cười “Công tử, đây là lâu chủ của chúng tôi tự mình làm cấp cho công tử chuẩn bị, đây là bách hoa nhưỡng tốt nhất lâu Thúy Vi của chúng tôi, bình thường chính là một ngàn lượng vàng cũng không mua được một bình, chỉ có nhân tài được lâu chủ của chúng tôi vừa mất mới có thể uống đến.”

Bạch Quân Nhược giương mắt, nghĩ tới Dao lâu chủ cả vú lấp miệng em kia, thản nhiên nói “Vậy sao? Nói như vậy ta càng phải tạ lâu chủ nhà người đã nể tình.” Nói xong liếc mắt nhìn tùy tùng ở phía sau, một người vội vàng nhận lấy rượu từ trong tay của Tiết ma ma, đưa tới trước mặt Bạch Quân Nhược.

Bạch Quân Nhược cầm bầu rượu lên ngửi “Không tệ. Đích thực là rượu ngon, thưởng cho người. Đi xuống đi, thuận tiện hỏi một chút ca khúc của ta, lâu chủ nhà người lúc nào thì chuẩn bị tốt.” Nói xong từ trong ngực lấy ra một xấp ngân phiếu đưa đến trong tay Tiết ma ma.

Tiết ma ma ở tại nơi phong nguyệt này đã già đời, đương nhiên là mặt mày rạng rỡ “Công tử yên tâm, tôi sẽ nói với lâu chủ, chắc hẳn Như Yên cô nương cũng nguyện ý vì công tử đặc biệt đàn một bản.” Nói xong cúi chào đóng cửa ra ngoài.

Bạch Quân Nhược cầm lấy bầu rượu rót một chén, nhợt nhạt uống “Đích thực là rượu ngon, khi đưa vào miệng hương thơm thuần khiết.”

“Công tử, chúng ta đưa nhiều tiền như vậy chỉ để nghe một khúc nhạc.” Một người hầu phía sau bất mãn nói.

“Thanh Phong, không được nói vậy, thiếu gia tự có chủ ý.”

“Thanh Thủy, người không nhìn thấy mười rương vàng kia đâu, liền nghe một khúc nhạc của cô nương kia, còn không biết nàng ta như thế nào.”

Hai vị này là người hầu tùy thân của Bạch Quân Nhược, từ nhỏ đã đi theo hắn, hai người đều là cô nhi cha mẹ đều chết vì tai nạn trên biển, hai người ôm cây gỗ mọc dạt tới Hải quốc, được Bạch Quân Nhược cứu, dạy võ công. Nghe thấy thiếu gia nhà mình tiêu tiền như vậy để nghe một ca khúc, hai người tự nhiên không hài lòng.

Bạch Quân Nhược khước miệng tà mị nâng lên, một hơi uống cạn sạch rượu trong tay “Các người biết cái gì, sản nghiệp của chúng ta ở các quốc gia khác như thanh phong thủy khởi, xem xét tình hình ở quốc gia Đông Tần này, ta trái lại cảm thấy lâu chủ của Thúy Vi lâu này bất phàm, bất quá lâu chủ này trái lại không có năng lực lớn như vậy.”

“Ý của công tử?”

“Chủ nhân thực sự là người khác, chẳng qua là không có danh hiệu mà thôi.” Bạch Quân Nhược lười biếng nói.

Trải qua quan sát của hắn nhiều ngày nay, thậm chí phái không ít người theo dõi Thích Dao, thế nhưng nha đầu này rất quỷ quyệt, mỗi lần đều bỏ rơi được người của hắn, nếu không cũng không biết ở đâu tới một tiểu hài tử đến quấy rối, hắn dám khẳng định Thúy Vi lâu này tuyệt đối có vấn đề. Ở đây là chốn đô thành lộ ra một cỗ vị âm mưu.

“Hai người các người đi xem bọn họ tra được như thế nào?”

“Vâng”

Thanh Phong cúi Thanh Thủy chấp tay cáo lui. Chỉ có Bạch Quân Nhược ở lại trong phòng.

Bàng Lạc Tuyết ôm đàn, từ cửa sau tiến vào. Tiết ma ma sớm đã đứng chờ ở đó, đỡ tay Bàng Lạc Tuyết, đỡ nàng đến phòng của Thích Dao, quả nhiên Thích Dao đã đổi y phục, lại là cái cảm bào màu đen đỏ, ung dung hào hoa.

“Tiểu thư, chủ nhân tới.”

“Để cho nàng vào đi, bà đi an bài Bạch công tử đi, liền để cho hắn gian phòng lớn nhất, nói cho hắn chuẩn bị vàng đi.”

“Vâng lâu chủ.”

Bàng Lạc Tuyết đẩy cửa vào, Bàng Lạc Tuyết cầm đàn để trên bàn, cởi mạng che mặt “Gương mặt ta nhìn thế nào?”

Thích Dao nắm cầm nhìn hai bên một chút “Đích thực không tệ, cùng tay nghề của sư huynh ta có thể liều mạng, Tuyết nhi a, xem ra cô có thiên tư học y thuật.”

Bàng Lạc Tuyết cầm gương đồng nhìn hai bên, nhìn không ra kẻ hở mới hài lòng để qua một bên, đối với tay nghề của mình nàng vẫn có lòng tin...

Tiết ma ma đi tới hậu viện của Thúy Vi lâu, ở đây sớm đã được Bạch Quân Nhược bao, bên ngoài thủ vệ là người của hắn, nhìn người tới là Tuyết ma ma không vào thông báo, trực tiếp để bà đi vào.

Tiết ma ma lắc mông chỉ nói “Bạch thiếu gia, lâu chủ nhà ta nói, Như Yên cô nương đã tới, không biết ngài.”

“Người yên tâm” Nói này “Ba ba ba” Ba tiếng liền cho người đưa mười rương vàng tiến vào, vừa mở ra trong nháy mắt ánh sáng vàng rực rỡ, Tiết ma ma coi như kiến thức rộng rãi, nhưng cũng bị vàng làm cho hóa đá.

“Công tử, mời bên này, nô gia đã cho người chuẩn bị một gian phòng lớn tốt nhất.” Tiết ma ma tươi cười rạng rỡ dẫn đường.

Tiết ma ma dẫn Bạch Quân Nhược đi tới Như Thủy các, nơi này cách cầm đài gần nhất, lại thanh tĩnh lịch sự tao nhã, thế nhưng giá cũng đồng dạng xa xỉ, người bình thường bình thường còn không trả được, Như Thủy các bên trong được bố trí thanh lịch, đều lấy tông màu trắng làm chủ đạo, có thể thấy Tiết ma ma cũng có chút nhãn lực.

Bạch Quân Nhược nhìn phòng này, cầm một tấm ngân phiếu đưa vào trong tay Tiết ma ma. Tiết ma ma nhận được liền cười “Đa tạ công tử, nô gia đã sai người chuẩn bị rượu cũng thức ăn ngon, công tử có thể vừa nghe nhạc, vừa thưởng thức. Công tử có cần cô nương bồi rượu không? Cô nương của chúng tôi đều cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông.”

“Không cần, phiền phức ma ma chờ Như Yên cô nương đánh đàn hoàn tất, bản công tử muốn gặp cô nương này một chút.”

“Cái này” Tiết ma ma khó xử, bà biết liên quan đến Như Yên cô nương cần có sự đồng ý của lâu chủ, bà không có biện pháp tự mình làm chủ.

“Ma ma không cần khó xử, đây là một ngàn lượng ngân phiếu, chỉ cần người nói với Như Yên cô nương là được, được hay không ta cũng không trách người.”

Tiết ma ma nhận lấy ngân phiếu, đáp lễ “Công tử xin chờ, ta đi nói với Như Yên cô nương, được hay không nô gia không thể bảo đảm được. Còn thỉnh công tử không nên trách tội, nô gia sẽ tận lực giúp công tử an bài.”

“Như vậy xin đa tạ ma ma.”

“Nô gia xin cáo lui.” Nói xong liền cúi người cáo lui.

“Lâu chủ” Tiết ma ma gõ cửa.

Thích Dao liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết gật đầu, cầm mạng che mặt lên che trước mặt.

“Vào đi!”

Tiết ma ma đẩy cửa vào “Thưa lâu chủ, chủ nhân”

“Chuyện gì?” Thích Dao hỏi

“Hồi lâu chủ, Bạch công tử muốn nói chuyện với Như Yên cô nương” Tiết ma ma cung kính nói

Thích Dao liếc mắt nhìn Bàn Lạc Tuyết, thấy trong mắt nàng mê hoặc, nhân tiện nói “Không thấy, Như Yên cô nương không tiếp khách. Nói cho hẳn biết, nghe đàn có thể liền thành thật nghe, gặp người thì thôi. Bàn không hẳn liền muốn nghe cũng không được nghe.”

“Chậm đã, lâu chủ, người này đối với chúng ta có dùng, tốt nhất không muốn đắc tội với hẳn, nếu như có thể, chúng ta còn cùng với hẳn giao lưu cũng tốt.” Bàn Lạc Tuyết nói.

“Vì sao?” Thích Dao bất mãn, nàng chịu đủ tính tình Bạch Quân Nhược kia, lạnh giống như băng.

“Được rồi, ngày khác ta sẽ tỉ mỉ nói cho tỷ.” Nói xong Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Tiết ma ma, có một số việc, nàng không muốn cho người khác biết.

Thích Dao gật gật đầu “Tùy cô, vậy sau đó chúng ta sẽ gặp hẳn.” Nói xong liền xoa tay.

“Người đi nói với Bạch công tử, một lúc sau ta nhất định sẽ gặp mặt với công tử một lần.”

“Vâng”

Bàn Lạc Tuyết ôm đàn, Thích Dao đỡ hông nàng lôi lên mặt trên đại đường của Thúy Vi lâu, vải màu đỏ từ trên trời giáng xuống, dẫn tới dưới lầu một trăng vỗ tay.

Quả nhiên cầm đài bị đổi đến ngay chính giữa, bách hoa bên cạnh vây quanh, màu trắng của màn che vây quanh cầm đài, bức màn che đã cuốn lên, đàn ở trên đài đã sớm bại lộ trước mắt của mọi người, bình thường Như Yên cô nương đánh đàn đều được màn che màu trắng vây quanh, chỉ có tiếng đàn, lại có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng người, hôm nay lại có thể nhìn thấy chân nhân, quả thân làm cho các vị khách quan kinh ngạc không ngớt.

Bàn Lạc Tuyết ôm đàn, cúi xuống thân thể. Đem đàn đặt trên bàn, liếc mắt với Thích Dao một cái.

Thích dao tiến lên vỗ tay, mọi người đều hướng qua bên này nhìn.

Thích Dao phe phẩy cây quạt, phong tình vạn chủng cười cười, khiến cho phía dưới xì xào, Bàn Lạc Tuyết thâm nghĩ: “Nha đầu này nhất định là cố ý.”

Quả nhiên, Thích Dao thay đổi, cầm cây quạt chậm rãi nói “Hôm nay, Thúy Vi lâu của chúng ta có chuyện tình trọng đại phải báo, thỉnh các vị yên tĩnh một chút.”

Quả nhiên phía dưới lạnh ngắt như tờ.

143. Chương 121

144. Chương 121

“Hôm nay là ngày trọng đại của Thúy Vi lâu của chúng ta, hôm nay Thúy Vi lâu có mời nhạc công Như Yên cô nương cũng là nhạc công tài năng nhất, gảy một khúc nhạc cuối cùng.”

“A? Tại sao có thể như vậy?” Phía dưới có người than thở

Trên mặt Thích Dao cũng thốn thức “Bất quá hôm dieendaanleequuydonn nay cũng thết đãi các vị một bữa ăn no, hôm nay nhân dịp Thúy Vi lâu mời khách, Như Yên cô nương cũng dâng lên một lọ bách hoa nhượng cho Thúy Vi lâu.” Nói xong bọn nha hoàn liền cầm một bầu rượu để trên từng bàn.

“Rượu này nổi tiếng ở Thúy Vi lâu, chắc hẳn chư vị cũng biết, xin mời các vị vừa thưởng thức một khúc nhạc, vừa uống rượu, cũng là thể hiện tâm ý của Thúy Vi lâu chúng ta.”

Thích Dao tung mảnh vải đỏ lên, mảnh vải từ từ bay xuống dưới đài, ánh mắt dịu dàng của Bàn Lạc Tuyết nhìn xuống dưới lầu, đột nhiên nàng quay đầu nhìn về phía Nhược Thủy các, quả nhiên thấy cửa phòng mở ra, Bạch Quân Nhược nằm nghiêng trên giường mỹ nhân, cầm một bình rượu uống. Ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn chằm chằm Bàn Lạc Tuyết, gật đầu chào, Bàn Lạc Tuyết cũng nhẹ khẽ gật đầu.

Hai tay đặt trên dây đàn, ngón tay khẽ nhúc nhích, tiếng đàn như cơn sơn ngọc nát, Phù Dung khóc lộ, làm cho người ta như đắm chìm trong khúc nhạc. Hương hoa cùng tiếng đàn quần quýt si mê, trong đầu mọi người hiện ra một vài cảnh tượng tuyệt vời.

Trên đài, Bạch Quân Nhược nhìn Như Yên cô nương gảy đàn, bỗng cảm thấy giống như đã từng quen biết. Kỹ thuật đàn của nàng quả thật là cao minh, phóng mắt khắp tứ quốc, rất khó để có thể tìm thấy một người có thể so sánh được. Nói xong ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lúc này, đột nhiên tiếng đàn vừa chuyển, mọi người dường như nhìn thấy hoa hải bay khắp bầu trời, lúc này, Thích Dao nhìn mấy tỷ nữ gật đầu, các nàng buông túi lưới trong tay mình ra. Có hàng trăm con bướm bay múa đầy trời.

“Nhìn kìa, chính là hồ điệp!” Quần chúng phía dưới thốt lên một tiếng kinh ngạc

Mọi người rong chơi theo hoa hải, mở hai mắt ra liền thấy rõ bên cạnh Như Yên cô nương có hàng trăm con bướm nhẹ nhàng bay múa vây quanh. Lúc đầu tiếng đàn chuyển động theo nhịp kéo dài, từ từ trở nên nhiệt liệt, có mấy con hồ điệp rơi trên trâm cài tóc của nàng, phe phẩy cánh.

“Kỹ thuật đàn của Như Yên cô nương thực sự là cao siêu đến nỗi có thể dẫn hồ điệp đến, thực sự là mở rộng tầm mắt, Thụy Vi lâu này thực sự là nơi ngoạn hổ tàng long (ý nói là có những người tài năng giỏi giang ấy!)”

“Đúng vậy, đúng vậy. Hôm nay may mắn được đến đây thực sự là mở rộng tầm mắt, Thụy Vi lâu này quả nhiên là nơi không tầm thường.”

“Thì ra là người còn có bản lĩnh này” Bạch Quân Nhược tự mình lẩm bẩm

Thích Dao nhìn bóng dáng Bàn Lạc Tuyết. Sự tốn kém này cũng là do Bàn Lạc Tuyết phân phó mà làm, chính là nàng lấy cây trâm, chắm vào mặt đường vẽ lung tung. Cho nên hồ điệp mới có thể bay múa nhiều như vậy. Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Thích Dao biết Thụy Vi lâu chính là tứ quốc truyền kỳ, một bước cờ này của Bàn Lạc Tuyết thật đúng là hay.

.

Vậy là xong.

Bàn Lạc Tuyết đứng dậy, từ nay về sau nàng sẽ bỏ qua cái tên Như Yên này, mà Như Yên cũng sẽ trở thành Thụy Vi lâu truyền kỳ. Thụy Vi lâu sẽ tồn tại mãi mãi.

Phía dưới có tiếng vỗ tay, bọn họ đều là những nhân chứng chứng kiến cho sự kiện hôm nay.

Thích Dao nhẹ nhàng lên đài, siết chặt mảnh vải đỏ bay tới chỗ cao nhất, Tiết ma ma sớm đã chờ ở đó, nhận lấy cây đàn trên tay Bàn Lạc Tuyết. Dẫn hai vị đến Nhược Thủy các.

“Công tử, lâu chủ Như Yên cô nương tới.”

“Đa tạ Tiết ma ma, người lui xuống trước đi.” Nói xong, lại ném một vàng vào tay Tiết ma ma.

Ngay sau đó Tiết ma ma lui xuống, khom người xin cáo lui.

“Thiếp thân ra mắt công tử” Bàn Lạc Tuyết hành lễ

“Cô nương miễn lễ. Không biết xưng hô với cô nương như thế nào?” Bạch Quân Thụy hỏi

Thích Dao thi lễ “Công tử, vị này là nhạc công của Thụy Vi lâu, Như Yên cô nương. Không biết công tử có gì chỉ giáo?”

Bạch Quân Nhược nhíu mày nhìn về phía Thích Dao “Thụy Vi lâu này, quả nhiên là khó lường, một lâu chủ nhỏ nhỏ, vậy mà có võ công cao cường như vậy, chắc hẳn chủ tử cũng không yếu kém gì.”

Khóe miệng Bàn Lạc Tuyết giật giật, thế nhưng nàng chỉ là phận nữ nhi có sức trời gà không chặt mà thôi.

Thích Dao nhíu mày, nàng không hiểu Bạch công tử này rốt cuộc là có lai lịch gì, vì sao lại cảm thấy hứng thú đối với Thúy Vi lâu như thế, thậm chí còn phái không ít người theo dõi hắn, cũng may Thương Dục phái người thông báo cho nàng, bằng không ư lời hắn nói, hiện tại là địch hay bạn còn chưa phân rõ, tốt nhất là yên lặng theo dõi diễn biến.

Thế là Thích Dao vuốt tóc, cười nói: “Lời nói này của công tử, thứ cho nô gia nghe không hiểu, Thúy Vi lâu chúng tôi chỉ có tôi là chủ nhân, chẳng lẽ là công tử nghe được đồn xấu xa gì sao?”

“Không phải, Dao lâu chủ hiểu lầm, chỉ là ta nhìn sản nghiệp kinh doanh của Thúy Vi lâu giỏi như vậy, chỉ thấy hiếu kỳ đối với chủ tử mới này mà thôi.”

“Nhưng ta phải làm công tử thất vọng rồi, tất cả sản nghiệp này trên danh nghĩa đều là của ta, đương nhiên là ta.” Thích Dao nhíu mày, nhìn ánh mắt của hắn không tốt.

Bạch Quân Nhược lắc đầu nhìn Bàn Lạc Tuyết nghi ngờ nói “Vị cô nương này nhìn rất là quen, có lẽ là đã từng gặp qua ở đâu rồi.”

Bàn Lạc Tuyết hơi vui vẻ “Tiểu nữ cùng công tử hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, không biết công tử nói vậy là có ý gì?”

Bạch Quân Nhược đứng dậy bước tới gần Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Tuyết nhíu mày, bên cạnh Thích Dao cũng vội vàng đích thân đứng trước mặt che chắn cho Bàn Lạc Tuyết.

“Không biết cô nương có thể tháo mạng che mặt xuống hay không, để ta nhìn thấy dung mạo của cô nương, thì lúc đó sẽ biết là đã gặp qua hay chưa.”

“Nếu ta nói ta không muốn?” Bàn Lạc Tuyết trả lời

“Tại hạ chỉ ngưỡng mộ tiếng đàn tinh diệu của tiểu thư mà thôi, nếu như tiểu thư không thích, ta sợ sẽ không quản được miệng mình, vừa rồi tiểu thư đàn một khúc dẫn tới hồ điệp bay đến khiêu vũ như là có nước ở bên trong?” Bạch Quân Nhược chỉ trỏ

Bàn Lạc Tuyết vẫn không trả lời, Thích Dao bên cạnh tức giận “Không biết công tử có ý gì?”

Bạch Quân Nhược nhíu mày “Là ý gì tư, hai vị rõ ràng có ý đồ, không bằng cùng đi xem một chút những đóa hoa kia, hoặc là... Trâm cài tóc” vừa nói, tay hắn vừa gỡ xuống trâm cài tóc trên đầu Bàn Lạc Tuyết, mái tóc đen nhánh nhanh chóng rơi xuống, mùi thơm tỏa ra ngai ngát.

Thích Dao tức giận, tay giơ lên muốn đánh Bạch Quân Nhược, Bạch Quân Nhược tự nhiên cầm cây quạt lên đỡ.

Hai người một đánh một đỡ, Thích Dao lại không chiếm được ưu thế, trái lại bị áp chế.

“Được rồi, công tử đã biết, tiểu nữ tử cũng không thể không nhận.” Bàn Lạc Tuyết nói xong, gỡ mạng che mặt xuống.

Hai người ngừng tay, Thích Dao hung hăng trừng Bạch Quân Nhược, vẻ mặt không cam lòng.

Bạch Quân Nhược thu tay lại khi nhìn thấy gương mặt của Bàn Lạc Tuyết, trong đầu nghĩ khuôn mặt và cái đầu của nàng thật là khác biệt, mặc dù gương mặt này thoát nhìn không tệ, thế nhưng so với cái đầu của nàng kém xa.

“Thế nào, là tiểu nữ quá mức xấu xí ư. Dọa đến người?” Bàn Lạc Tuyết hỏi

Bạch Quân Nhược hoàn hồn “Tiểu thư khách khí, tiểu thư xinh đẹp thiên tiên, chỉ là ta nghĩ tiểu thư chưa trưởng thành bằng người kia.”

“Sao? Không biết công tử nói người kia là ai?” Bàn Lạc Tuyết hiếu kỳ

Bạch Quân Nhược cười “Nhưng kỹ thuật đàn của tiểu thư thực sự là vô cùng kì diệu, tại hạ bái phục.” Nói xong cúi người chào thật sâu, kỹ thuật đàn của vị Như Yên cô nương này cũng không phải tệ, nhất là nàng còn nhỏ tuổi, kỹ thuật như vậy là được, nhưng đợi mấy năm nữa sợ là thế hệ trước sẽ không có ai có thể so sánh với nàng.

[i]Truyện chỉ có trên Die nd da nl e q uu ydo n

“Công tử quá khen, kỹ thuật đàn của tiểu nữ tử chỉ thường thôi. Sao dám sánh cùng các vị đại sư.” Bàn Lạc Tuyết khiêm tốn nói

Thích Dao liếc mắt nhìn Bàn Lạc Tuyết, nói với Bạch Quân Nhược “Công tử có cái gì phân phó không? nếu như không có, chúng ta không tiện quấy rầy.” Thích Dao thật sự không có thiện cảm đối với Bạch Quân Nhược này, hơn nữa người này đối Thúy Vi lâu cũng có hứng thú, nàng thật sự sợ.

Bạch Quân Nhược liếc mắt nhìn Thích Dao, phe phẩy cây quạt mỉm cười “Dao lâu chủ hà tất nóng giận với người từ phương xa tới đây. Bản công tử cũng không có ác ý gì. Chỉ là đối kỹ thuật đàn của Như Yên cô nương có chút muốn thưởng thức. Hơn nữa Thúy Vi lâu làm ăn lớn như vậy, ta cũng muốn học tập thủ đoạn kinh thương của Dao lâu chủ, Dao lâu chủ hà tất làm thế này, thật làm ta tổn thương.”

Thích Dao liếc mắt nhìn “Hôm nay công tử cũng đã gặp qua Như Yên cô nương, đàn cũng nghe rồi, không biết công tử còn có cái gì phân phó nữa?”

“Lâu chủ, ta nhìn Bạch công tử cũng không có ác ý gì.” Bàn Lạc Tuyết dàn xếp

Thích Dao an tĩnh lại, ánh mắt Bạch Quân Nhược sâu thẳm. Liếc mắt nhìn Như Yên cô nương.

“Không phải như vậy, hôm nay tại hạ muốn làm chủ. Thỉnh hai vị uống ly rượu được không? Mong rằng lâu chủ nể mặt.” Bạch Quân Nhược như có điều suy nghĩ nói

Thích Dao mặc dù không vui, thế nhưng cũng nhìn ra Bàn Lạc Tuyết có ý cùng giao hảo với họ Bạch này, cũng kiềm chế tâm tư, ngồi bên cạnh bàn biên.

“Người đâu!” Thích Dao lớn tiếng nói vọng ra bên ngoài

Chỉ chốc lát sau Tiết ma ma đi tới, liếc mắt nhìn Thích Dao, lại cung kính nói “Không biết lâu chủ có gì phân phó?”

“Chuẩn bị một ít rượu và thức ăn, thuận tiện làm hai chung máu nguyên chất, gần đây trời nóng, bản lâu chủ cảm thấy này làn da có chút khô, dù sao Bạch công tử mời khách, không cần thay hần tiết kiệm, đem thứ gì ngon nhất của lâu lý chúng ta lên, để Bạch công tử cũng nếm thử tay nghề chủ Thúy Vi lâu lý chúng ta.”

“Dạ, nô gia liền đi chuẩn bị.”

“Bạch công tử, cảm thấy hài lòng?” Thích Dao lảng lơ nhìn Bạch Quân Nhược, ánh mắt nhẹ nhàng nháy nháy.

Bạch Quân Nhược sờ sờ mũi, “Đa tạ lâu chủ, lâu chủ rất biết thay bản công tử suy nghĩ, vài ngày trước mua một ít Thiên Sơn tuyết liên, vẫn còn một chút Bắc Yên và huyết yến, vừa lúc muốn đưa cho lâu chủ, tiết trời hôm nay thật hanh khô, tục ngữ nói nữ phải biết giữ gìn dung nhan của mình hần là, hần là.”

Thích Dao phe phẩy cây quạt “Nô gia thực sự cảm tạ lễ vật của Bạch công tử.”

“Lâu chủ khách khí, chỉ là bản công tử rất tò mò, lâu chủ nghĩ như thế nào xây dựng Thúy Vi lâu này để buôn bán?” Bạch Quân Nhược thăm dò nói

“Ôi!” Thích Dao chau mày “Chuyện này nói ra rất dài dòng.”

“Lâu chủ, thức ăn đã chuẩn bị xong.” Tiết ma ma đứng ở ngoài cửa nói

“Mang vào, công tử, không bằng chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Thích Dao nói

“Dĩ nhiên.”

Tiết ma ma sai người hầu đem tất cả các món ăn ngon để trên bàn, tự mình rót rượu cho mọi người, lại đem hai chung huyết yến dâng lên cho hai nàng, xoa tay nói “Công tử, rượu này tổng cộng là một vạn hai, hai chung máu tinh này là hai vạn hai, công tử ngài xem, chúng ta ở đây đều là trả tiền trước.”

“Tiết ma ma nói cái gì đó, Bạch công tử thế nào cũng không giống như là phường quýt nợ người, huống chi Bạch công tử là người giàu sang, quyền quý, sao có thể lại làm chuyện bẩn thỉu đó đây.” Nói xong Thích Dao liếc mắt nhìn Bạch Quân Nhược

Bạch Quân Nhược lấy ra ngân phiếu từ trong ngực đưa tới tay Tiết ma ma, Thích Dao nhìn bà một cái, Tiết ma ma ngẫm hiểu, xin cáo lui.

“Công tử mời.” Thích Dao giơ lên ly rượu

“Lâu chủ mời” Bạch Quân Nhược nâng chén

Hai người uống một hơi cạn sạch, Thích Dao cũng hết thành kiến. Hai người nâng cốc nói, trái lại Bàn Lạc Tuyết mở chung thuốc, cầm cái thìa chậm rãi ăn. Quả thật là cực phẩm máu tinh, nấu nướng thật mềm, ăn uống vô cùng thích thú.” Không biết Như Yên cô nương bái sư nơi nào?” Bạch Quân Nhược đột nhiên hỏi

Bàn Lạc Tuyết ngẩng đầu, quả nhiên, không hổ là thương nhân tứ quốc đệ nhất, tâm tư quả nhiên kín đáo, nhanh như vậy liền hoài nghi ta .

145. Chương 122

146. Chương 122

Bàn Lạc Tuyết ngẩng đầu, nhìn Bạch Quân Nhược, thấy hắn thật sự mang vẻ mặt ảm đạm thì cười nói: “Công tử nói đùa, sư phụ của tiểu nữ đã sớm quy tiên, nếu công tử muốn gặp thì sợ là không có cách nào rồi.”

“A... , vậy thì không còn cách nào, chỉ là tại hạ tò mò thôi, nói phải chuyện không vui của Như Yên cô nương, tại hạ cần để kính trước.”

“Công tử khách khí, chỉ là tử lượng của Như Yên không bằng, lấy nước thay rượu là được rồi.” Chuyện cười, buổi tối Bàn Lạc Tuyết vẫn còn phải dự tiệc, không chỉ có sứ thần Nam Chiếu quốc mà sứ thần của ba nước khác cũng đã đến nơi, tối nay chắc hẳn sẽ có yến hội lớn, nàng thân là quận chúa Đông Tần quốc, khẳng định là phải đi, tối lại phải uống rượu, sức nhấm của Bách Hoa tửu này không nhỏ, nàng cũng không muốn say khướt mà đi.

“Tuỳ ý tiểu thư, tại hạ cần kính trước.”

Bàn Lạc Tuyết nâng chén, gắp đầu uống hết, Bạch Quân Nhược nhìn cổ Bàn Lạc Tuyết lại nhìn mặt nàng, khoé miệng hơi nhếch lên, hiện tại chủ nhân thật sự phía sau bức màn này, hắn đoán không sai rồi.

Ba người vui vẻ ăn cơm xong, Thích Dao nhìn người này ra tay rộng lượng, lại quang minh lỗi lạc. Chút thành kiến gì đó với hắn cũng tan thành mây khói rồi.

Bàn Lạc Tuyết mang mạng che, trở lại phòng của Thích Dao từ phòng của Bạch Quân Nhược, kéo mặt nạ da người xuống, cầm trên tay, cái mặt nạ da người này thật sự đã không cần dùng đến nữa rồi.

“Tuyết Nhi, ta vẫn cảm thấy ánh mắt tên Bạch Quân Nhược này nhìn người không bình thường, người đã từng đắc tội với hắn sao?” Thích Dao nhìn Bàn Lạc Tuyết cầm nước thuốc cất giữ mặt nạ da người lại vào trong hộp.

“Cái này thì ta lại không chú ý, tóm lại lai lịch của tên Bạch Quân Nhược này không nhỏ, hẳn là thương gia nổi tiếng nhất tứ quốc, bất quá thứ khiến ta kiêng kỵ không phải là thân phận thương nhân của hắn, dù sao cũng chỉ là thương nhân thôi, kinh doanh cho tốt thì vẫn có thể có cơ hội so sánh với hắn, thứ khiến ta kiêng kỵ là thân phận vương tử Hải quốc trong truyền thuyết của hắn.” Bàn Lạc Tuyết vừa đổ nước thuốc, vừa nói với Thích Dao.

“Hải quốc? Thật sự là hải quốc bên ngoài tứ quốc kia?” Thích Dao kinh ngạc.

“Đúng vậy, người nhìn kỹ mắt của hần, sẽ nhìn ra, màu mắt của hần không giống với chúng ta, chỉ là võ công của hần cao cường, hần là đã áp chế ở trong, nếu không, đôi mắt của hần sẽ có màu xanh đậm.”

“Ừ. Ta thấy con mắt của hần có chút xanh, còn tưởng rằng nguyên nhân là do mắt hần có tật, thì ra lại có nguồn gốc lớn đến như vậy.” Thích Dao có vẻ đắm chiêu.

“Vì thế ta nói. Nhất định phải có quan hệ thân thiết với hần, cho dù không thể trở thành bằng hữu, cũng không thể trở thành kẻ địch.”

“Gần đây ta đối đãi với hần như vậy, không phải là cũng bị ghi hận rồi chứ.” Thích Dao khẩn trương nói.

Bàng Lạc Tuyết lắc lắc đầu: “Yên tâm, có thể nhìn ra, hần không phải là loại người nhỏ mọn kia.”

“Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi.” Thích Dao vỗ ngực nói.

“Tuy nhiên, ta có một chuyện muốn nhờ người giúp một chút.” Bàng Lạc Tuyết nói.

“Tuyết Nhi có cái gì thì cứ nói thẳng, giữa chúng ta mà vẫn còn khách khí cái gì. Nói đi.” Thích Dao nâng cằm nhìn Bàng Lạc Tuyết.

“Nghe nói chuyện sư phụ muốn kết hôn với Trường Nhạc công chúa người cũng biết?”

“Hả? Cái này thì ta thật sự không biết. Tuyết Nhi nghe được ở đâu, sư huynh cưới vợ lại không nói cho ta biết.”

“Sợ rằng lần này tới, là tới để đề thân. Tuy nhiên người cũng đã biết đại ca của ta và Trường Nhạc công chúa sớm đã tình căn sâu nặng, nếu là sư phụ cưới Trường Nhạc công chúa làm vợ, sợ rằng ca ca và Trường Nhạc công chúa đều sẽ thương tâm đến chết. Vì thế ta muốn Dao tỷ hoà giải giúp ta, để sư phụ chọn người khác.”

Thích Dao nhú mày, sao sư huynh lại có thể nguyện ý lấy Trường Nhạc công chúa chứ, nàng nhìn ta người Sở Mộc Dương thích quả thật là Bàng Lạc Tuyết, chỉ là nha đầu này chỉ xem hần như sư phụ mà đối đãi, cũng không có một chút tư tình nữ nhi, nàng cũng đang rối rắm sao sư huynh lại có thể bằng lòng lấy Trường Nhạc công chúa chứ?

“Dao tỷ, người có nghe không?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

“Ừ, ừ, ta đang nghe, Tuyết Nhi người yên tâm, sư huynh tới nhất định sẽ đến tìm ta, ta sẽ nói với hần, dù sao trong lòng Trường Nhạc công chúa cũng không có sư huynh, thì sao lại không thành toàn cho một đôi hữu tình đây? Chẳng qua, chuyện này Tuyết Nhi đi nói, cô lẽ sẽ có tác dụng hơn so với ta đi nói.” Thích Dao có thâm ý khác nói.

“Ta? Vì sao?” Bàng Lạc Tuyết khó hiểu.

“Khụ khụ... Không có gì, dù sao người là đồ đệ duy nhất của hần, khẳng định người nói thì tốt hơn.” Thích Dao lảng sang chuyện khác.

“Vậy được rồi. Đúng rồi, buổi tối ta còn phải đi dự tiệc, nhất định sẽ gặp sư phụ, đến lúc đó ta sẽ nói với hần. Người đi tìm Thương Dục, nói hần phải lựa người cho tốt, ta thật sự muốn giết chết Tần vương trong Tứ quốc sẵn bản.”

“Thật sao?” Mắt Thích Dao sáng lên, nàng muốn giết Tần vương cũng không phải chỉ là một hai ngày, bắt quá thể lực của Tần vương cũng không nhỏ, dưới dự chèn ép của Dự vương, còn có Thích Dao, mà hần còn có thể sinh tồn trong khe hẹp, không thể không nói, Tần vương này cũng không phải người bình thường. Chẳng qua không lâu nữa nàng có thể báo được thù lớn rồi.

“Người yên tâm, ta đã nhờ Dự vương âm thầm điều tra, Nghi quý phi cũng không thể trốn thoát. Không bao lâu nữa thù lớn của Thích tướng quân cũng sẽ được báo rồi.” Bàng Lạc Tuyết an ủi.

Nước mắt của Thích Dao từ từ chảy ra, Bàng Lạc Tuyết lấy khăn ra lau cho nàng: “Dao tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho tướng quân.”

“Ừ, phụ thân, cuối cùng nữ nhi cũng đã có thể giúp người lật lại bản án, người ở dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt rồi.” Thích Dao ngửa mặt lên trời cười dài.

“Dao tử đừng quá đau lòng.”

“Không, không phải là ta đau lòng, ta chỉ hận không thể giết tên tiểu nhân kia ngay lập tức mà thôi.” Thích Dao này sinh ác độc nói.

“Yên tâm, rất nhanh sẽ có thể, ta sẽ giao mạng hắc vào trong tay người.”

“Ừ, cảm ơn người, Tuyết nhi, tuy ta biết nói cảm ơn là rất khách sáo, nhưng ta biết nếu không phải người, ta sợ là đời này cũng không có cách nào để báo thù, càng đừng nói đến có một chỗ để nương thân.”

“Trong khoảng thời gian này, để Thu Nguyệt quản lý quản gia của Tần vương cho tốt, vẫn có rất nhiều chứng cứ cần phải dựa vào hắc.”

“Người yên tâm, mấy ngày trước, vợ của tên quản gia này đã đánh chết hai người tiểu thiếp của hắc, tên quản gia này đúng là khổ mà không nói được, tuy nhiên hắc đã nói với Tiết ma ma rằng muốn cưới Thu Nguyệt làm thiếp, chỉ là vị thê tử kia sống chết đều không chịu, còn ỷ hiếp nói nếu hắc dám, thì sẽ tới chỗ của Tần vương cáo trạng, hiện tại trong lòng hắc đúng là tràn đầy tức giận, muốn hắc nói ra, hiện tại cũng đơn giản hơn. Ta sẽ nói Thu Nguyệt giữ một chút thủ đoạn.”

“Ừ, mạng của hắc không đáng giá tiền bạc, bắt quá những trung thần bị hắc làm hại này, nhất định phải giải tội cho họ mới được.”

“Hừ! Chỉ là cái mạng chó kia của hắc, lão nương ta cũng không để vào mắt, bắt quá những người đã bị hắc thì vẫn cần phải được trả lại trong sạch.”

“Dao tử yên tâm, ta đi thăm mẫu thân trước, buổi tối còn phải đi dự tiệc nữa.”

“Người đi nhanh một chút đi, ta đã sai người chuẩn bị cho người một bộ quần áo tốt. Nhất định người sẽ thích. Tuy nhiên vẫn còn một chuyện, đại tiểu thư nhà người đặt không ít y phục ở Lâm Lang tiên.” Thích Dao nói.

“Nàng? Sợ rằng nàng muốn nhanh chóng tiến cung để vấn an bà bà tương lai, người cứ làm cho tốt, tiền tài cũng phải cần...” Bàn Lạc Tuyết có vẻ dăm chiêu. “Nàng sẽ lại lựa chọn, từ trước đến nay Nghi quý phi thích thứ lông lẩy, Dao tử cần phải sai người chuẩn bị cho tốt.”

“Tuyết Nhi yên tâm, ta hiểu rồi.”

“Vậy Tuyết Nhi xin cáo lui trước rồi.”

“Ừ, người đi cẩn thận một chút, mang theo những thứ thuốc bổ này cho bá mẫu. Chỗ kia, Thương Dục đã phái người bao vây lại. Tuyết Nhi yên tâm, nói đó đã bắt đầu được xây dựng rồi.”

Bàn Lạc Tuyết mang khăn che mặt, đi lên xe ngựa từ cửa sau. Bạch Chỉ và Bạch Đình đã sớm ở phía sau. Nhìn thấy Bàn Lạc Tuyết ra ngoài, khẩn trương đỡ nàng lên xe.

“Đến Mẫu Đan viên thăm mẫu thân.”

“Vâng, tiểu thư.”

Xe ngựa vừa mới đi, Bạch Quân Nhược ở hậu viện Thuý Vi lâu đã sớm thấy được. Nhìn nàng đi vào, ra ngoài lại mang dáng vẻ kia, khoe môi Bạch Quân Nhược nhếch lên thì trào l笑笑: “Đã biết là người.”

Nói xong phi thân lên trên cây. Nhìn xa ngựa chạy về ngoại thành, bản thân mình tự vận khinh công đương nhiên có thể bắt kịp.

Bàn Lạc Tuyết nhìn một xe đầy thuốc bổ quý giá, khoe môi không khỏi rút rút, Thích Dao này thật là, nàng cho rằng chỉ có một chút, lại không phát hiện thậm chí đã đầy xe ngựa. Bắt quá muốn chữa khỏi bệnh tim cho Dương thị trừ phi là có thể tìm được thuốc dẫn trong truyền thuyết, phối với giảo cổ và cam thảo, chỉ thực, bạch thực, sài hồ, quế chi, phục linh, ngũ vị tử, can khương, nếu không sợ rằng sẽ lạnh ít dữ nhiều a. Có thể tìm được thứ này là nàng phải đọc không ít sách cổ mới tìm được.

“Tiểu thư, có người theo dõi.” Bạch Chỉ nói.

Bàng Lạc Tuyết bên trong xe ngựa mở mắt ra, nói: “Có cảm nhận được là ai không?”

“Thuộc hạ vô dụng, võ công của ta và hắc ngang nhau không phân biệt được, nô tỳ không tra được, bắt quá hắc chỉ có một người, người muốn nô tỳ đi ngăn hắc chỉ không.”

Bàng Lạc Tuyết thật sự không muốn quá nhiều người biết được nơi Dương thị ở: “Bạch Chỉ, người đi xem xem là ai, ngăn cản hắc chỉ là được, bản thân người cũng phải cẩn thận, Bạch Đình, cho xe chạy nhanh một chút.”

“Vâng, tiểu thư.” Bạch Chỉ theo lệnh mà nhảy lên trên cây.

“Không biết các hạ là người phương nào, người lén lút theo lâu như vậy, không ngại thì ra mặt đi.” Bạch Chỉ nhìn cây đại thụ trước mặt bằng ánh mắt rét lạnh.

“Không có gì, tại hạ chỉ tò mò về tiểu thư kia? Không biết có thể giải thích nghi hoặc của bản thân không?”

Bạch Chỉ hừ lạnh một tiếng: “Lớn mật cuồng đồ, dám đánh chủ ý lên tiểu thư nhà ta.” Nói xong liền rút kiếm đâm về phía trước mặt.

Bạch Quân Nhược lấy khăn che mặt, bịt mắt lại, hai người bắt đầu giao thủ trong rừng.

Bên kia Bạch Đình điều khiển xe ngựa đi đến Mẫu Đan viện.

Bàng Lạc Tuyết xuống xe kéo khăn che mặt ra: “Không ai đuổi theo chứ?”

“Bẩm tiểu thư, đã không còn, Bạch Chỉ đã đi ngăn cản hắc chỉ, sợ là hơi khó đối phó.”

“Vậy người đi hỗ trợ giúp nàng ấy một tay đi.”

“Vâng, tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết đi vào sân, Tử Tước đang tự mình chọn hoa, cầm rổ, trong rổ đã có không ít hoa.

“Tử Tước, mẫu thân sao rồi?”

Tử Tước ngẩng đầu nhìn thấy là nhị tiểu thư thì nói: “Nhị tiểu thư, hôm qua phu nhân đã uống thuốc, tâm tình không tệ, thấy hoa trong viện nở tốt như vậy. Thuận tiện bảo nô tỳ hái một chút, nói là muốn làm chút son cho tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết cảm thấy ấm áp trong lòng: “Ta đi xem mẫu thân, người đi nấu ít thuốc bổ mang lên cho mẫu thân.”

“Vâng, nhị tiểu thư.”

Quả thật vừa vào trong phòng, Dương thị đang xem một bản sách tiêu khiển, thần sắc lại không tệ.

“Mẫu thân, sao người lại không nghỉ ngơi.”

Dương thị ngẩng đầu nhìn thấy là Bàng Lạc Tuyết, khẽ cười nói: “Tuyết nhi đến đây lúc nào vậy? Không có việc gì làm, tiện thể để Tử Tước đi hái mấy đoá hoa rồi tính toán phải làm son như thế nào.”

“Sao mẫu thân lại muốn làm việc này, thân thể người không tốt, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút.” Bàng Lạc Tuyết đỡ Dương thị.

Dương thị đặt sách xuống, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài: “Không có việc gì, hôm nay ta cảm thấy thân thể đã tốt hơn nhiều, ta nghĩ được những thứ được thảo này trong lòng cũng thoải mái hơn.”

“Vậy được rồi, nhưng thứ được thảo này đều được chăm sóc rất kĩ, bệnh của mẫu thân phải dựa vào chúng nó đấy.”

” Chúng ta ra ngoài đi một chút đi.”

“Vâng, mẫu thân, người cẩn thận một chút.” Bàng Lạc Tuyết cẩn thận đỡ Dương thị đi trong viện. Quả nhiên ánh mặt trời rất tốt, trong viện đã có mấy cây gỗ lim, đều là cây cổ thụ trăm năm. Hoa màu đỏ nở vừa lúc, che đi rất nhiều ánh sáng trong sân, ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu vào trong viện. Thêm việc trong viện được Dự vương trồng không ít được thảo an thần, sau giờ Ngọ sẽ tỏa hương. Bàng Lạc Tuyết vô cùng

hài lòng đỡ Dương thị ngồi trong đình. Rót một ly trà, hai mẫu tử hưởng thụ thời gian thanh thản sau giờ Ngọ.

147. Chương 123

148. Chương 123

Bàng Lạc Tuyết trở lại phủ Bàng Quốc công, Bàng Quốc công đang ở trong sân tiếp khách, Bàng Sách ở một bên.

Mà người khách này lại là Tấn vương, điều khiến cho Bàng Lạc Tuyết không thể tưởng tượng được là, người này hôm nay thật sự lại đến tìm mình.

Bàng Quốc công liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết một cái, ánh mắt có chút áy náy, do dự thật lâu rốt cục vẫn quyết định hỏi: “Tuyết Nhi, mẫu thân con sao rồi?”

Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn Bàng Quốc công, mỉm cười: “Mẫu thân rất tốt, chỉ là đại phu dặn phải tĩnh dưỡng, hiện tại mẫu thân không thể chịu được dù là một chút kích thích nhỏ nữa.”

Bàng Quốc công gật gù đầu: “A... Lúc nào thì ta có thể đến thăm...”

“Phụ thân!” Bàng Lạc Tuyết ngắt lời nói: “Mẫu thân cần tĩnh dưỡng, không thể chịu kích thích, nên biết rằng hiện tại thân thể mẫu thân vô cùng suy yếu, đại phu cũng phải rất tốn sức mới có thể cứu được mẫu thân, nếu phụ thân muốn gặp mẫu thân thì vẫn nên chờ qua vài ngày nữa rồi đi, chờ thân thể mẫu thân ổn định hơn, hỏi qua thái y rồi sẽ mang phụ thân đi, phụ thân cảm thấy vậy có được không?”

Bàng Quốc công nhìn vẻ mặt không thương lượng kia của nữ nhi, chuyện này vốn là ông có lỗi với Dương thị, đành phải thở dài nói: “Vậy là được rồi, Tuyết Nhi chăm sóc mẫu thân con cho tốt, dù sao vẫn là ta có lỗi với nàng, nếu vẫn cái gì, Tuyết Nhi cứ việc mở miệng, phụ thân nhất định sẽ dốc hết toàn lực mà đi làm.”

“Vậy thì Tuyết Nhi xin đa tạ phụ thân rồi.” Bàng Lạc Tuyết cúi đầu hành lễ, không ai nhìn thấy sự khinh thường trong mắt nàng.

“Còn có, hôm nay Tấn vương đến đây, đang ở trong chính sảnh, ca ca con đang ở cùng hần.”

“Sao vậy? Hôm nay Tấn vương đến thăm đại tỷ hay sao? Dù sao hai người cũng đã đính ước, nói vậy điện hạ là tới để thăm tỷ tỷ rồi.”

Bàng Quốc công nhìn nữ nhi trước mặt: “Không, hôm nay Tấn vương điện hạ đến tìm con.” Nói xong ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết khó hiểu, ý này của Bàng Quốc công là gì, u mê nói: “Tìm ta? Vì sao? Tuyết Nhi và Tấn vương phải không có gì việc gì mới đúng?”

Bàng Quốc công nhìn ánh mắt của Bàng Lạc Tuyết không giống như giả vờ, nhẹ nhàng thở ra. Ông đã gả Bàng Lạc Vũ cho hần, cũng không muốn để hần đánh chủ ý lên Bàng Lạc Tuyết, bản thân ông không xem trọng Tấn vương, huống chi thân thể của hoàng đế đệ hạ hiện đang rất tốt, chuyện sau này ai có thể nói được. Nhưng ông đã đáp ứng với Dương thị sẽ không gả Bàng Lạc Tuyết vào cung, nên thời điểm tuyển chọn ba năm tới sợ rằng sẽ phải đưa Bàng Lạc Băng đi rồi.

Bàng Quốc công tỉnh táo lại rồi nói: “Xem ra là có cái gì muốn đưa cho tỷ tỷ con, dù sao hai người cũng sắp thành thân. Tuyết Nhi con cần phải nhớ rõ, Tấn vương gia đã thành tỷ phu của con rồi.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh, trong lòng nàng vô cùng chướng mắt với Tấn vương, khê khom người nói: “Vâng, Tuyết Nhi đã hiểu rõ, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện bề mặt gì.”

Nói đến chuyện bề mặt, vẻ mặt của Bàng Quốc công gia có chút mất tự nhiên, rất nhanh đã đè nén lại: “Tần vương đang chờ trong chính sảnh. Con nhanh đi đi, vì phụ còn có chút công vụ cần xử lý.”

“Cung tiễn phụ thân.”

Thính Vũ hiên.

Bàng Lạc Vũ thay một bộ y phục màu hồng. Soi vào gương đồng mấy lần, cảm thấy không vừa ý, nói với Cúc Thanh: “Còn không nhanh lấy quần áo của ta ra, lại kì kèo mè nheo gì nữa. Đợi lát nữa Tần vương điện hạ đến thăm bản tiểu thư, ta nhất định phải ăn mặc thật xinh đẹp.”

Cúc Thanh ở một bên vừa nâng y phục của Bàng Lạc Vũ vừa phụ hoạ nói: “Tiểu thư và Tần vương quả thật là một đôi trời đất tạo nên, dù có ăn mặc như thế nào, đứng bên cạnh vương gia cũng vô cùng xứng đôi, nô tỳ nhìn thấy đều vô cùng hâm mộ a.”

Bàng Lạc Vũ cảm thấy ngọt ngào. Chon bộ y phục màu xanh mà Cúc Thanh lấy, cũng không tức giận như ngày thường, lại khanh khách nói: “Nha đầu này, nói ngọt như vậy, chờ ta thành Tần vương phi thì không thể thiếu chỗ tốt, còn có, sao bộ y phục này lại đơn giản như vậy, về sau không cần lấy ra, nghe nói từ trước đến nay Nghi quý phi thích những thứ trang sức lộng lẫy hoa lệ, người đi thúc giục, y phục và trang sức ta đặt ở Lâm Lang hiên vẫn chưa có, ta, ta phân phó các nàng làm gấp cho ta, trang sức đều phải vô cùng hoa lệ.”

“Vâng tiểu thư, ta sẽ đến hỏi cái này, nhưng mà tiểu thư, hôm nay Tần vương điện hạ tới, đợi lát nữa cũng không hẳn sẽ đến thăm người, không bằng yến hội buổi tối người lại ăn mặc đẹp một chút cho hẳn bất ngờ.” Cúc Thanh nâng y phục nói.

Bàng Lạc Vũ nhìn bộ y phục màu xanh này, nhú nhú mảy, nghĩ nghĩ rồi để cho nha hoàn bên cạnh mặc vào, bên ngoài còn khoác thêm một lớp lụa mỏng. Cúc Thanh ở bên cạnh lấy một cây trâm hồng bảo thạch vấn thành kiểu tóc vọng tiên.

Bàng Lạc Vũ dùng móng tay lấy một chút son, quẹt nhẹ lên môi, Cúc Thanh tỉ mỉ trang điểm cho Bàng Lạc Vũ theo cách Bàng Lạc Tuyết đã an bài, vẽ một đoá hoa mai nở rộ nơi mi tâm.

Bàng Lạc Vũ nhìn mình trong gương đồng mà hài lòng gật đầu: “Cúc Thanh, tay nghề của người lại càng ngày càng tốt rồi. Bông hoa mai này vẽ lại không tệ. Buổi tối đối hoa mai trên mi tâm này thành hoa đào.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Được, chúng ta đến chính sảnh xem đi.”

“Vâng.”

Chính sảnh.

Bàng Sách nhìn Tần vương, bản thân hai người cũng không có qua lại gì với nhau, chỉ là nếu đã là khách, Bàng Sách cũng không nên đối đãi lạnh nhạt như vậy, chẳng qua Tần vương là người tâm ngoan thủ lạt, bản thân mình cũng không muốn gia tiếp với hắn.

“Không biết Tần vương tìm Tuyết Nhi có chuyện gì? Hiện tại dù sao người cũng đã có hôn ước chắc chắn với đại muội muội của ta, tuy tiện gặp nữ tử khác sợ rằng không ổn.” Bàng Sách có chút chỉ điểm nói.

Bàn tay cầm ly trà của Tần vương có chút run rẩy, ánh mắt cũng khẽ run rẩy, vừa cười vừa nói: “Bàng Huỳnh nghĩ đi đâu rồi, chỉ là có chút việc tư muốn nói với Tuyết Nhi mà thôi, cũng không có gì.”

“A...? Không biết là việc tư gì, có thể nói cho ta nghe một chút được không?” Bàng Sách mang vẻ mặt tò mò, hẳn không muốn muội muội của mình có bất cứ quan hệ gì với tên này.

Tần vương nhú mày: “Không có gì chỉ là mẫu phi nhớ Tuyết Nhi mà thôi.”

“Ồ...? Nếu Nghi quý phi nhớ cũng nên nhớ Bàng Lạc Vũ mới đúng, dù sao đại muội muội của ta mới là con dâu tương lai của nàng.” Bàng Lạc Sách cố ý nhấn mạnh mấy chữ cuối.

Quả nhiên sắc mặt của Tần vương thay đổi trong nháy mắt, Bàng Lạc Vũ này đã biến thân phận cao quý của hắn trở thành chát vật không chịu nổi, chút tình nghĩa đó của hắn đối với nàng, sớm đã tan thành mây

khói, Bàng Lạc Vũ này đã khiến cho hắc trở thành trò cười của cả kinh thành, mẫu phi còn tức giận đến mức ngã bệnh đến hai ngày, Bàng Lạc Vũ này, sợ rằng không thể giữ nàng lại rồi.

“Đúng vậy, chỉ là mẫu phi cũng có lời muốn nói với Tuyết Nhi, ta cũng chỉ là người truyền lời mà thôi, Bàng huynh cũng biết, Bàng Lạc Vũ đã là vương phi của ta, ta có thể có chủ ý gì khác chứ?” Tần Vương mang vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bàng Sách suy nghĩ, mỗi hôn sự này hoàng đế cũng đã biết đến, Tần vương hắc là không nên có ý gì với Tuyết Nhi mới phải rồi.

“Như vậy là tốt nhất.”

Bàng Lạc Tuyết vẫn mặc bạch y, lộ ra vài phần phong vị xuất trần: “Không biết hai vị đang nói cái gì, mà lại náo nhiệt như vậy?” Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Sách mà hỏi.

Bàng Sách nói: “Không có gì, trước sau gì cũng là Tần vương tới Bàng phủ của chúng ta, làm chủ nhà tất nhiên cũng phải chiêu đãi một chút, chỉ là không biết, Tần vương đây là có việc tư tìm muội.”

“Nhị tiểu thư.” Tần vương nhìn Bàng Lạc Tuyết, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm thâm mật.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Ca ca, huynh đi xem những người mà Lục Phù, đã chờ ở Cẩm Tú Các, chờ chút rồi ta sẽ sang sau.”

Bàng Sách liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết một cái, thấy sự kiên trì trong mắt của nàng, gật gật đầu, lúc gần đi nhìn thoáng qua Tần vương, trong ánh mắt kia rất có ý tứ cảnh cáo.

Tần vương cúi đầu, làm như không thấy được ý tứ trong mắt Bàng Sách, rồi lại ngẩng đầu cười ôn hoà.

Tần vương nhìn nha đầu bên người Bàng Lạc Tuyết nói: “Người đi xuống đi, ta muốn nói chuyện riêng với tiểu thư nhà ngươi.”

Tử Quyên nhìn Bàng Lạc Tuyết, chỉ thấy nàng cúi đầu nhìn móng tay, cũng không có mở miệng, liền không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói: “Nô tỳ là nha hoàn bên cạnh tiểu thư, nhất định phải ở bên cạnh tiểu thư thời thời khắc khắc, như vậy tiểu thư có gì mới có thể hầu hạ kịp thời.”

Tần vương chán nản, không nghĩ tới một nha hoàn nho nhỏ hôm nay lại nói như vậy, Bàng Lạc Tuyết này là không đặt hắc ở trong mắt sao?

“Nhị tiểu thư, người xem?” Tần vương nhìn thoáng qua Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu chớp chớp mắt: “Nha hoàn của ta nói có lý, nàng là nha hoàn của ta, tất nhiên sẽ không ra ngoài nói lung tung, lại nói có chuyện gì lại không thể nói trước mặt người, Tần vương là chính nhân quân tử, tất nhiên sẽ không kiêu dè nha hoàn nho nhỏ này của ta.”

“Nhị tiểu thư, bản vương có một chút chuyện muốn nói riêng với người, cho nên vẫn nên để nha hoàn này của người ra ngoài đi.” Tần vương hạ giọng nói.

Bàng Lạc Tuyết nhún mày, khoé môi tràn ra một nụ cười lạnh: “Cũng được, sợ rằng lát nữa tỷ tỷ cũng sẽ muốn tìm ta lấy giá y, vừa lúc, Tần vương điện hạ cũng ở trong này, tất nhiên đến đây, cũng phải đi thăm tỷ tỷ mới đúng, để ta bảo Tử Quyên đi gọi.”

“Không, không cần, hôm nay bản vương có chuyện muốn tìm nhị tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết mang vẻ mặt xoắn xuýt: “Không biết vương gia tìm tiểu nữ có việc gì? Phải biết rằng người sắp làm tỷ phu của Tuyết nhi, nếu để tỷ tỷ biết việc này, không biết sẽ xảy ra bao nhiêu hiểu lầm đây?”

Tần vương cười lạnh lạnh nói: “Không sao, bản vương không ngại.”

Bàng Lạc Tuyết đứng lên thản nhiên nói: “Vương gia không ngại, nhưng ta sẽ ngại.”

“Người ngại?”

“Đúng vậy, ta sẽ ngại, ta tương đối để ý thấy, Vương gia và Bàn Lạc Vũ thật sự là một đôi trời đất tạo nên, Tuyết Nhi chắc chắn sẽ chúc phúc cho các người bạch đầu giai lão.” Trên mặt Bàn Lạc Tuyết cười nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại lạnh lùng bổ sung thêm: “Đoạn tử tuyệt tôn!”

Tấn vương nhìn Bàn Lạc Tuyết, nóng vội nói: “Chẳng lẽ Tuyết Nhi nguyện ý nhìn ta lấy người ngoài sao?” Lúc nói ra những lời này hắn làm ra một biểu tình mà hắn cho rằng u buồn nhất trên khuôn mặt mình, nghĩ rằng mọi nữ nhân đều phải cam chịu đáng về này.

Bàn Lạc Tuyết nhìn biểu tình của Tấn vương thì hận không thể nôn ra, lại làm ra vẻ kinh ngạc trên mặt nói: “Vương gia, người làm cái gì vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao, vậy phải nhanh chóng tìm cho người một ngụ ý rồi. Nếu có chuyện gì sợ rằng tỷ tỷ cũng sẽ đau lòng mất.”

“Bàn Lạc Tuyết, hôm nay ta tới là vì muốn nói cho người, ta yêu người, ngay từ lúc mới gặp thì người thích đầu tiên cũng chính là người, nếu người đồng ý ta nguyện lấy vị trí chính phi mà cưới người, cho người trở thành vương phi của phủ Tấn vương ta.” Tấn vương mang vẻ mặt chân thành nhìn Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng cười hỏi: “Vậy tỷ tỷ thì sao?”

Tấn vương lơ đãng nói: “Nếu người không ngại thì ta có thể để nàng ta làm trắc phi, nhưng vậy hai tỷ muội các người lại không cần phải chia cắt.”

“Vậy nếu ta không muốn thì sao?” Bàn Lạc Tuyết cân nhắc hỏi.

149. Chương 124

150. Chương 124

Tấn vương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bàn Lạc Tuyết, vui vẻ cười “Nếu như Tuyết nhi không muốn, tự nhiên ta cũng có rất nhiều biện pháp làm cho nàng phải gả.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn Tấn vương như có điều suy nghĩ: “Vậy à? Không biết là biện pháp gì, hiện tại tất cả mọi người đều biết, tỷ tỷ của ta muốn trở thành vương phi của vương gia, việc này bề hạ cũng biết, vương gia không sợ tội khi quân?”

Die nd da nl e q uu ydo n Tấn vương nhìn vào mắt Bàn Lạc Tuyết “Nếu ta muốn, không người nào có thể tìm được tung tích của ta được.”

“Vậy sao? Tuyết nhi cũng muốn nghe tường tận?”

“Giờ tứ quốc đang săn thú, khu vực săn bắn luôn luôn có rất nhiều điều không thể nói trước được, huống chi là một cô gái yếu đuối?” Tấn vương phe phẩy chiếc quạt giấy trong tay nói.

Trong lòng Bàn Lạc Tuyết thật sự xem thường hành vi này của Tấn vương, hừ lạnh một tiếng “Vương gia tính toán rất hay, nhưng e rằng Tuyết nhi đã muốn phụ tâm ý của vương gia.”

Tấn vương nhìn Bàn Lạc Tuyết không hiểu rõ ý của nàng ra sao, bình thường tiểu thư quý tộc gặp phải tình huống này thì tỏ ra rất phấn khích, giờ phản ứng của Bàn Lạc Tuyết là như thế nào đây, Bàn Lạc Vũ cũng không phải tỷ tỷ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra với nàng, chẳng qua chỉ là thứ xuất mà thôi. “Ý của Tuyết nhi là gì?”

“Ý của ta là tâm tư vương gia thật sự làm cho ta khiếp sợ, nhưng tâm ý của ngài nên giữ lại cho đại tỷ của ta đi, chắc hẳn nàng có thể hiểu được người, ta cảm thấy chướng mắt đối với tình ý của ngài cũng là điều không phải lạ lắm gì.” Bàn Lạc Tuyết lạnh giọng nhìn Tấn vương nói.

Tấn vương mở to hai mắt, vẻ mặt không tin nổi, hắn đã nói đến nước này rồi mà.

“Tử Quyên tiễn khách ”

Tử Quyên tiến lên phía trước nói “Vương gia, xin mời bên này.”

Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết, sắc mặt bất thiện “Không biết ý của nhị tiểu thư là gì? Chẳng lẽ lời của ta mà nhị tiểu thư nghe không rõ?”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh “Ta đương nhiên hiểu ”

“Đó là tình cảm chân thành của bản vương?”

“Tình cảm của Vương gia ở trong mắt ta không đáng một đồng, ta khuyên vương gia tốt nhất nên cưới Bàng Lạc Vũ, mặc dù nàng chỉ là thứ xuất, nhưng dù sao cũng là con gái của Bàng quốc công, mặc dù không được sủng, nhưng lần này lại bị vũ nhục, mong rằng đối với Tấn vương điện hạ vẫn có ích , dù sao tình nghĩa của nàng ta là thật . Vương gia, ngài còn không biết hưởng thụ thật tốt. Thứ lỗi cho ta không phục tùng chu đáo .”

“Nàng cần phải hiểu rõ, không ai có thể chà đạp tâm ý, tình cảm của ta.” Tấn Vương Thanh nổi gân xanh, dọa Tử Quyên sợ đến nổi giật mình.

Tử Quyên che chắn phía trước Bàng Lạc Tuyết, khẩn trương nhìn Tấn vương, rất sợ hãi làm gì đối với Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt Tấn vương “Vương gia, ngài then quá hóa giận ? Tuyết nhi không dám gả cho một người như vậy, không biết Tấn vương lại là một nguy quân tử như thế đâu?”

“Giỏi lắm. Nàng giỏi lắm. Bàng Lạc Tuyết.” Tấn vương cắn răng nghiêng lợi nói

Bàng Lạc Tuyết vuốt mái tóc dài trước ngực nói “Đa tạ vương gia nhớ ta, ta đương nhiên là tốt , nhưng ta xem sắc mặt vương gia thật không tốt, chắc hẳn là đang nhớ đến tỷ tỷ.”

Nói xong, nhìn ra bên ngoài nhanh chóng thấy Bàng Lạc Vũ, Bàng Lạc Tuyết cười cười “Vương gia, chắc hẳn tỷ tỷ cũng muốn tìm người, trang điểm xinh xắn như thế, chắc hẳn có rất nhiều lời muốn tâm sự cùng vương gia. Vậy Tuyết nhi ở đây xin khuyên một câu, nơi này là Bàng quốc công phủ. Vương gia nếu như muốn thân mật hãy đợi đến khi được thành thân rồi hãy nói. Tỷ tỷ đi nhanh như vậy, vậy ta cũng mau rời khỏi đây rồi, Tuyết nhi không dám quấy nhiễu vương gia cùng tỷ tỷ tâm sự.” Nói xong cùng Tử Quyên rời đi.

Tấn vương nhìn bàng Lạc Vũ trang điểm xinh đẹp đứng ở bên ngoài, trong lòng càng thêm phần hận, nếu không phải vì nữ nhân này, hẳn đã có được Bàng Lạc Tuyết, và giờ hẳn cũng không cần phải đứng đây bị nàng chà đạp, tất cả đều là vì tiện nhân này.

Lúc này Tấn vương, không phát hiện, chính mình đem tất cả tội lỗi đổ cho Bàng Lạc Vũ, chính mình lại thành một người bị hại vô tội, cũng không nhớ chính mình từng chấp nhận là lợi dụng tâm tư của Bàng Lạc Vũ tâm tư.

Bàng Lạc Vũ nhìn Bàng Lạc Tuyết từ phòng khách đi ra, trong lòng không vui, Tấn vương đã là nam nhân của nàng , nàng cũng trở thành Tấn vương phi, nàng không hi vọng Tấn vương sê tái giá cùng Bàng Lạc Tuyết , xem ra mình không thể giữ lại nha đầu này , chờ mình gả đến Tấn vương phủ, nhất định phải nghĩ cách loại bỏ Bàng Lạc Tuyết.

Cúc Thanh nhìn Bàng Lạc Vũ nhìn bóng lưng nhị tiểu thư rời đi, trong lòng giật mình, đại tiểu thư này thực sự là thủ đoạn độc ác, nhị tiểu thư giúp nàng đạt được vị trí Tấn vương phi, giờ lại nghĩ cách làm thế nào hại chết muội muội của mình, thật là xấu xa.

Bàng Lạc Tuyết nói với Cúc Thanh “Ta trang điểm được không?”

Cúc Thanh vội vàng gật đầu “Rất đẹp, tiểu thư đẹp như hoa” Hôm nay cúc thanh trang điểm cho Bàng Lạc Vũ theo thói quen có chút giống Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Vũ hài lòng cười cười “Ta muốn cùng Tấn vương điện hạ nói chuyện, người lui xuống trước đi , không được ta phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần phòng khách, biết không?”

“Dạ, đại tiểu thư.” Cúc Thanh cung kính xin cáo lui.

Vẻ mặt Bàn Lạc Vũ then thừng, mỹ nữ cầm một cây quạt tròn, nhẹ nhàng che thái dương. Nhìn bóng lưng Tấn vương, trong lòng ngọt ngào, tiến lên nhẹ nhàng ôm Tấn vương.

Tấn vương cảm nhận được sau lưng mềm mại, mùi thơm bay vào mũi hân thơm ngát, ánh mắt sâu thẳm, hân vừa bị mùi hương của áo của Bàn Lạc Tuyết đả kích, giờ mới vừa khôi phục lại.

Tấn vương xoay người nhìn Bàn Lạc Vũ, hôm nay trang điểm có phần giống Bàn Lạc Tuyết, nhưng lại không có sức sống như Bàn Lạc Tuyết, Tấn vương nắm cầm của nàng, không chút thương tiếc mà hôn thật mạnh bạo.

Bàn Lạc Vũ đương nhiên là ôm thất lưng cường tráng của Tấn vương mà hôn trả lại. Cảm thụ này làm trong lòng Tấn vương ngày càng nóng.

Tấn vương hung hăng gặm cắn Bàn Lạc Vũ coi nàng thành Bàn Lạc Tuyết mà phát tiết, trong lòng Bàn Lạc Vũ bị Tấn vương hôn hung mãnh, bàn tay to Tấn vương ở trên người Bàn Lạc Vũ bắt đầu di chuyển. Bàn Lạc Vũ đương nhiên là vội vàng đáp lại.

Tấn vương ôm Bàn Lạc Vũ đi tới giường, nhìn sắc mặt nàng hồng hào, trong lòng khinh thường, chẳng qua chỉ có chút nhan sắc mà lại muốn trở thành vương phi của hắn? nhưng thân thể Bàn Lạc Vũ trái lại làm cho hắn ăn quen bén mùi. Nhớ lại lúc nha đầu này tới đây, khẳng định đã sắp đặt người ở bên ngoài trông cửa, mình lại không để ý, lỡ như Bàn quốc công đến thì phải làm thế nào đây.

Cúc Thanh nhìn hai người trong phòng lại muốn phản bác, trong lòng khinh thường, Đại tiểu thư Bàn gia này khát khao nam nhân đến vậy sao? Cô ta không thể chờ đợi được nên phải bò lên giường nam nhân này sao?

Lúc này, Bàn quốc công, Bàn Lạc Tuyết cùng Bàn Sách đang đi đến, nhìn thấy bộ dạng của Cúc Thanh, biết ngay là có chuyện, Tấn vương làm cho nàng ta không còn chút mặt mũi nào nữa.

Bàn quốc công nhìn vẻ mặt lo lắng Cúc Thanh đứng bên ngoài, nhìn xung quanh hỏi “Không phải nhưoir là nha hoàn bên cạnh đại tiểu thư sao? Tại sao lại ở đây, đại tiểu thư đâu?”

Cúc Thanh nhát gan, ấp áp ứng ứng nói: “Hồi lão gia, đại tiểu thư, đại tiểu thư ”

“Tỷ tỷ thế nào, người cứ nói sự thật đi.”

Bàn quốc công nhìn vào phòng khách, nghe tiếng rên rỉ truyền đến, lập tức đẩy Cúc Thanh ra, Bàn Lạc Tuyết cũng tiến lên kịp đỡ nàng một phen, Cúc Thanh khom người quỳ một bên nói “Lão gia, ngài không thể vào, đại tiểu thư phân phó, không có lệnh của tiểu thư, bất cứ ai cũng không thể vào.”

Bàn quốc công hừ lạnh tiến lên một bước đập cửa sảnh các, còn chưa là Tấn vương phi, dám ngang nhiên nói như vậy, đứa con này có gả đi được hay không là do ông định đoạt, khi nào thì tới phiên nha đầu này lên tiếng.

Cửa phòng mở ra, mỹ nhân trên giường kia chính là Bàn Lạc Vũ bất mãn hừ lạnh nói “Là ai? Cúc Thanh, không phải ta đã phân phó, không cho phép ai đi vào sao.” Bàn Lạc Vũ xoay người, thấy vẻ mặt âm trầm của Bàn quốc công.

Tấn vương cũng vội vàng đứng dậy, buông mái tóc rối bời, lại vén thành một búi tóc, đem y phục chỉnh lý lại, rồi hành lễ nói “Bái kiến Bàn quốc công.”

Bàn quốc công đen mặt nhìn về phía Tấn vương, dù cho hắn đã đoạt được thân thể Bàn Lạc Vũ, nhưng hai người suy cho cùng cũng chưa thành thân, vậy mà giữa thanh thiên bạch nhật hắn lại ở trong phủ làm việc đồi bại này.

Bàn quốc công tiến lên hung hăng đánh Bàn Lạc Vũ, một nửa gương mặt trong nháy mắt sưng lên, “Nghiệp chương, người xem người làm chuyện tốt chưa kia!”

“Phụ thân, người nghe con nói, người nghe nữ nhi giải thích.” Bàn Lạc Vũ khóc nói

Bàn quốc công nhìn về phía Tấn vương, thất vọng cực điểm đối với hắn, lạnh lùng nói “Vương gia, ta nghĩ người hãy nhanh chóng cưới đứa con không biết xấu hổ này đi, nếu ta còn giữ nó ở lại, ta sợ danh dự trăm năm của Bàn gia đều bị hủy trong tay của nó.”

Tấn vương biết, đối với sự tình hôm nay nếu như Bàng quốc công đến bẩm báo trước mặt phụ hoàng, hẳn sợ mình sẽ chịu không nổi, vội vàng nói “Bàng quốc công yên tâm, ta sẽ đi thương lượng với mẫu thân, cáo từ trước.”

Bàng Lạc Vũ nhìn Tấn vương muốn rời đi, vội vàng nói “Vương gia, vương gia ”

Tiếc là tiếng kêu gào của nàng càng làm cho Tấn vương đi nhanh hơn.

Bàng Lạc Vũ nhìn về phía Bàng quốc công, nước mắt không ngừng rơi, hy vọng có thể khiến phụ thân thương tình.

Lúc này Bàng quốc công chỉ muốn giết chết nữ nhi này, ánh mắt bất thiện, Bàng Lạc Vũ co rúm lại một góc.

“Phụ thân” Bàng Lạc Vũ lẩm bẩm nói

“Tiện nhân, người còn có mặt mũi gọi ta, ta thực sự là gia môn bất hạnh, sao ta lại sinh ra người để làm tổn hại nề nếp gia đình như vậy, hôm nay ta làm theo gia pháp.”

da.nlze.qu;ido/nn

Bàng Lạc Vũ khóc nói “Không, không muốn, cầu xin người, phụ thân, nữ nhi biết sai rồi.”

“Lão gia, lão gia làm gì vậy?” Nhị phu nhân được Cúc Thanh bẩm báo, vội vàng chạy tới

Bàng quốc công đi lên trước cho nhị phu nhân một cái tát, đánh nhị phu nhân lão đảo. Bụng mặt nhìn Bàng quốc công khóc “Lão gia, ngài tức giận cái gì, cứ hung hăng đánh ta, Vũ nhi vẫn còn con nít, cái gì nó cũng không hiểu .”

“Tốt, tốt cho một đứa nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nàng bây giờ sắp đem bộ mặt của quý phủ làm mất hết , người không biết nàng bị người ta đồn thì còn khó nghe hơn phải không? Ta hôm nay liền muốn giết tiện nhân này, để tránh nó làm thêm chuyện gì nữa.”

Nhị phu nhân kinh ngạc nhìn Bàng Lạc Vũ trên mặt đất, quỳ xuống ôm nàng nói “Vũ nhi mặc kệ lời đồn khó nghe thế nào, con sẽ lập tức trở thành Tấn vương phi , lão gia.”

“Tấn vương phi? Người tưởng Tấn vương thật lòng đối xử tốt với nàng ta sao?”

“Phụ thân, Tấn vương yêu Vũ nhi , hẳn nhất định sẽ thú con.” Bàng Lạc Vũ không cam lòng trả lời.

“Thật tốt, thật là nữ nhi tốt của ta, Bàng Chấn ta rốt cuộc làm nghiệp chương gì mà lại sinh ra một nữ nhi như người cơ chứ?” Nói xong, nhắc tay lên hung hăng đánh một cái tát.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng quốc công nổi giận, lại nhìn xuống mặt đất, mẹ và con gái, lạnh lùng cười “Nhị phu nhân, người còn không mau đứng lên đi.”

Nhị phu nhân nhìn Bàng Lạc Tuyết nói “Tuyết nhi, người hãy mau van cầu phụ thân người, dù sao Vũ nhi với người cũng là tỷ muội.”

151. Chương 125

152. Chương 125

Bàng Lạc Tuyết ung dung nhìn biểu tình ước ao trong mắt của nhị phu nhân, lạnh lùng cười: “Di nương có gì thì cứ nói, Tuyết Nhi chẳng qua cũng chỉ là một văn bối, làm sao có thể can thiệp vào quyết định của phụ thân chứ.”

Nhị phu nhân cắn cắn môi, gật đầu thật mạnh một cái: “Lão gia, Vũ Nhi cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, dù sao bọn họ cũng là một đôi phu thê nhỏ, thiếp thân sẽ dạy dỗ lại Vũ Nhi cho tốt.”

Bàng Lạc Vũ quỳ phía sau nhị phu nhân, tóc tai rối bời, nắm chặt y phục của nhị di nương, một câu cũng không dám mở miệng.

Trong lòng Bàng Quốc công cũng đã sắp bị lửa giận thiêu cháy rồi, nhìn nữ nhi không biết ý tứ kia, tuy là đại nữ nhi của mình, cũng chính là đứa đã lớn lên trong sự yêu thương của mình, cũng là sự kiêu ngạo của mình, nhưng nhiều lần như vậy, lại không hề thông minh ra được. Nếu tương lai nàng gả đến phủ Tấn vương, vạn nhất xảy ra chuyện gì, đến lúc đó khẳng định sẽ liên lụy đến phủ Tấn vương, không bằng hiện tại để cho nàng ra đi.

Trong lòng nhị phu nhân trở nên lạnh lẽo, mười mấy năm phu thê với Bàng Quốc công, làm sao lại không thể biết được tâm tư của lão gia. Nhị phu nhân khẩn trương đứng lên, tát cho Bàng Lạc Vũ một cái tát lên mặt: “Đồ không biết ý tứ nhà người, cho dù hôm nay lão gia có đồng ý tha cho người, thì ta cũng phải đánh chết người.” Vừa nói xong lập tức đánh vào trên người của Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Tuyết thầm nghĩ: ‘Nhị phu nhân này lại rất thông minh, hiện tại để cho Bàng Lạc Vũ chết quả thật là quá có lợi cho nàng, nàng cũng đã chuẩn bị một phần đại lễ rồi.’

“Được rồi, người thành cái dạng này, còn ra thể thống gì nữa.”

Trong ánh mắt của nhị phu nhân có chút không đành lòng, nhìn khoé miệng Bàng Lạc Vũ cũng đã trào ra vết máu, trong lòng đau đớn, nếu không phải như vậy, sợ rằng hôm nay Vũ nhi cũng khó thoát khỏi cái chết.

Bàng Lạc Vũ ôm mặt, không dám cãi lại, chỉ là lẳng lặng khóc.

“Nhị phu nhân, nhị phu nhân.” Nha hoàn bên người nhị phu nhân hốt hoảng kêu lên, thì ra nhị phu nhân đã hôn mê bất tỉnh.

Bàng Lạc Vũ nhanh chóng đứng lên chạy tới vừa khóc vừa gọi: “Nương, nương người làm sao vậy?”

Bàng Quốc công cũng khẩn trương chạy qua đỡ lấy: “Người làm sao vậy? Nhược Sanh, Nhược Sanh. Người đâu, mau gọi đại phu đến đây!”

Nhị phu nhân chậm chạp mở mắt ra. Nước mắt rơi lên tay Bàng Quốc công, nóng hổi như vậy: “Lão gia, người tạm tha cho Vũ nhi đi.”

“Việc này...” Bàng Quốc công nhìn vẻ mặt chờ mong của nhị phu nhân, lại bắt đầu không đành lòng.

Bàng Lạc Tuyết nhìn nhị phu nhân nói: “Nhị di nương, đêm nay có yến hội, nói vậy tỷ tỷ thân là Tấn vương phi tương lai thì cũng nhất định phải đi, nghe nói Nghi quý phi cũng muốn triệu kiến tỷ tỷ. Người yên tâm đi, phụ thân cũng sẽ không làm khó tỷ tỷ đâu.”

Nhị phu nhân nhìn Bàng Quốc công. Quả thật là nếu Nghi quý phi đã triệu kiến, Bàng Lạc Vũ có chết cũng không phải là tốt, hừ, tạm thời giữ một mạng của nàng lại.

“Còn chưa dứt về Thính Vũ hiên của người đi!” Bàng Quốc công quát.

Bàng Lạc Vũ quét ánh mắt ác độc nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết. Nàng có ngày chạt vật này ngày hôm nay, tất cả đều là lỗi của Bàng Lạc Tuyết. Cắn cắn môi, không cam lòng mà lui xuống.

“Đi, ta đưa nàng trở về.” Bàng Quốc công nhìn nhị phu nhân nói.

Nhị phu nhân thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bàng Lạc Vũ không có việc gì là tốt rồi, nhưng Bàng Lạc Tuyết này sợ rằng cũng không thể giữ lại, nếu để nàng lại tương lai nhất định sẽ phá hủy chuyện lớn của mình.

Nhị phu nhân yếu đuối dựa vào trong lòng của Bàng Quốc công nói: “Vâng, lão gia, tất cả nghe theo người.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn bóng lưng hai người rời đi, khoé môi thoáng qua ý cười nhàn nhạt, người đa tình, luôn bị tình gây thương tích.

Thính Vũ hiên.

“A! Nhẹ chút, người muốn hại chết bản tiểu thư sao?” Bàng Lạc Vũ đau đến nhe răng trợn mắt.

Tiểu nha hoàn co rúm lại ở một bên không dám cãi lại, Cúc Thanh đi lấy y phục cho địa tiểu thư, bây giờ còn chưa trở về, thay nàng tới hầu hạ, không biết có phải là do bản thân quá mức xui xẻo hay không, mặt đại tiểu thư sưng lên như vậy, bôi thuốc khẳng định là rất đau rồi.

“Thực xin lỗi, đại tiểu thư, nô tỳ, không phải nô tỳ cố ý.”

Bàng Lạc Vũ nhìn khuôn mặt trắng nõn của nha hoàn, bưng nước nóng trên bàn hắt lên mặt nàng, trên mặt nhất thời dâng lên một tầng bọt nước.

“A!” Nha hoàn kinh hãi, vội vàng quỳ xuống.

Bàng Lạc Vũ nhìn khuôn mặt của nàng ta bị huỷ, trong lòng mới nhẹ nhõm hơn. Cầm lấy anh đào trên bàn bỏ vào miệng rồi hừ lạnh một tiếng: “Đứng lên đi, bôi thuốc cho ta cho tốt, lát nữa ta cần phải vào cung, nếu nhìn ra một chút gì, ta chắc chắn sẽ chặt tay ngươi, ngươi cẩn thận một chút cho ta.”

“Vâng.” Tiểu nha hoàn cầm lấy rượu thuốc nhẹ nhàng xoa mặt cho Bàng Lạc Vũ.

“Tỷ tỷ, người sao rồi?” Ngoài phòng truyền đến tiếng của Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Vũ không vui, Bàng Lạc Tuyết này vừa rồi tuy không nói lời nào, tuy nhiên cuối cùng lại mở miệng thay nàng, trong lòng của Bàng Lạc Vũ cho rằng nàng bất quá cũng chỉ lấy nàng làm truyện cười mà thôi.

Bàng Lạc Vũ thật sự nghĩ không sai, Bàng Lạc Tuyết quả thật là muốn nhìn nàng bị đánh, tuy nhiên đánh nàng ta Bàng Lạc Tuyết còn ngại bản tay mình.

Bàng Lạc Vũ phát tay để nha hoàn lui xuống: “Đi xem nàng tới đây làm gì?”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Bàng Lạc Tuyết mang theo Tử Quyên, Tử Quyên phía sau còn cầm một cái khay, trên khay còn có mấy cái chai lọ.

Tiểu nha hoàn hành lễ: “Yết kiến nhị tiểu thư.”

“Đại tiểu thư đâu?”

“Bẩm nhị tiểu thư, đại tiểu thư đang ở bên trong nghỉ ngơi.”

Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu: “Mang ta vào.”

“Vâng, nhị tiểu thư, bên này.”

Bàng Lạc Tuyết đi theo nha hoàn vào trong phòng Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Vũ đang cầm gương đồng tỉ mỉ nhìn mặt mình, nhị phu nhân ra tay quả thật rất nặng, dấu tay như thế mà vẫn còn, đêm nay còn phải đi yến hội, cứ cái dạng này thì làm sao mà đi được?

“Tỷ tỷ?” Bàng Lạc Tuyết cười đơn thuần.

Bàng Lạc Vũ đặt gương đồng xuống lạnh lùng nhìn Bàng Lạc Tuyết, hiện giờ Bàng Lạc Tuyết này không có tác dụng gì lớn đối với nàng, nàng không cần thiết phải đi lấy lòng nàng ta, nếu nàng ta chết, mẫu thân của nàng ta nhất định cũng sẽ thương tâm đến chết, cái nhà này sẽ là của mẫu tử các nàng, mang giọng điệu không hoà nhã hỏi: “Sao người lại tới đây? Chẳng lẽ là đến cười nhạo ta sao?”

“Tỷ tỷ, sao người lại nói vậy, sao ta lại có thể cười nhạo tỷ tỷ, thật sự là oan uổng cho muội tử rồi.”

“Hừ! Tuyết Nhi người sẽ tốt bụng như thế sao.”

Bàng Lạc Tuyết cũng không giận, lập tức đi đến mép bàn ngồi xuống, lo lắng nhìn Bàng Lạc Vũ: “Nhị di nương ra tay cũng thật mạnh, ta thấy cũng đau lòng nữa.” Bàng Lạc Tuyết thật sự đau lòng sao? Đáp án khẳng định là không, nàng chỉ mong sao các nàng có thể như chó cắn chó, trong lòng chỉ mong sao nhị phu nhân có thể ra tay mạnh hơn một chút, tốt nhất là đánh cho nàng nở hoa đầy mặt.

Bàng Lạc Vũ trợn trừng mắt: “Muội muội không cần mang vẻ mặt mè nheo khóc chuột giã từ bi ấy, ta thấy muội muội rất vui vẻ đấy.”

“Tỷ tỷ hiểu lầm rồi, muội muội thật sự đến để đưa đồ cho tỷ tỷ mà.” Bàn Lạc Tuyết mang về mặt uất ức nói.

“Ồ...? Là thứ gì mà đáng để muội muội tự mình đến Thính Vũ hiến một chuyến vậy, ta chỉ là con mèo nhỏ, sợ là không thể chứa nổi thứ to lớn này của muội muội.”

Bàn Lạc Tuyết cũng không tức giận: “Tử Quyên lấy lại đây.”

“Vâng, nhị tiểu thư.” Nói xong Tử Quyên tiến lên để cái khay trên bàn.

“Đại tiểu thư, những thứ này đều là do nhị tiểu thư sai người đặc biệt luyện chế, buổi tối đại tiểu thư phải đến yến hội, xoa nhẹ cái này lên vết thương, chưa đến thời gian nữa nên nhàn, những thứ vết thương này đều sẽ không thấy nữa.”

Bàn Lạc Vũ cầm một chai nhỏ, mùi hương hoa cỏ thơm ngát ngấm vào lòng người, Bàn Lạc Vũ mở ra, nhìn thấy đó là một chai thuốc cao nhỏ: “Thật sự là thần kỳ như vậy?” Bàn Lạc Vũ bán tín bán nghi.

Bàn Lạc Tuyết tiếp nhận thuốc cao: “Đây là do ta tìm người đặc biệt điều phối ra, bên trong còn trộn ngọc vụn và xương hải ly, lại dùng nước hoa tươi để điều hương, như vậy khi tỷ tỷ thoa lên mặt cũng sẽ không có mùi thuốc đông y, tỷ tỷ cũng có thể dùng để trang điểm.”

Tâm Bàn Lạc Vũ có chút lay động.

Bàn Lạc Tuyết lại nói: “Sợ rằng tỷ tỷ còn phải đi bá kiến Nghi quý phi, nếu để cho quý phi nhìn thấy khuôn mặt như vậy của tỷ tỷ, sợ rằng không tốt lắm.”

Bàn Lạc Vũ sờ sờ những vết sưng còn ẩn ẩn vết máu trên mặt, Nghi quý phi là mẹ chồng tương lai của nàng, nàng cũng không muốn để lại ấn tượng xấu.

“Tỷ tỷ không ngại thì đến thử chứ?” Bàn Lạc Tuyết cầm thuốc cao dụ dỗ.

Bàn Lạc Vũ gật gật đầu gật gật đầu, Bàn Lạc Tuyết dùng tay lấy ra một chút: “Tỷ tỷ, Tuyết Nhi tới giúp người.”

“Ừ.” Bàn Lạc Vũ ngẩng mặt lên.

Ánh mắt sâu thẳm của Bàn Lạc Tuyết nhìn thuốc cao, cầm thuốc xoa lên mặt Bàn Lạc Vũ, một cảm giác mát rượi khiến khuôn mặt của Bàn Lạc Vũ giảm bớt đau đớn.

Bàn Lạc Vũ cười: “Thuốc cao này của Tuyết Nhi thật sự không tệ, so với những thứ thứ lấy của đại phu thì tốt hơn rất nhiều, có thể thấy được trong nhà có cái gì tốt thì dòng chính nữ như người vẫn được hưởng thụ nhiều hơn.” Bàn Lạc Vũ chưa xót nói.

“Sao tỷ tỷ lại nói như vậy, những thứ này đều là mua được ở bên ngoài, muội muội có thứ tốt nào cũng đều nhớ đến tỷ tỷ mà, ngay cả giá y của tỷ tỷ, muội muội cũng bỏ vài vốc mà mình thích ra đấy.”

Bàn Lạc Tuyết như có chút chỉ điểm, Bàn Lạc Vũ nhớ tới giá y là từ tay Bàn Lạc Tuyết, giọng điệu chậm lại hơn một chút: “Muội muội không cần đa tâm, chẳng qua trong lòng tỷ tỷ có chút không thoải mái nên mới nói nặng lời, muội muội không cần để trong lòng, phải biết rằng trong phủ này, người tỷ tỷ hiểu rõ nhất là người rồi.” Nói xong lời kéo tay của Bàn Lạc Tuyết còn mang theo vẻ mặt thành thật với nhau.

“Muội muội cũng vậy mà.” Bàn Lạc Tuyết cười chân thành nói.

“Xem, tỷ tỷ xem xem, vết sưng trên mặt thật sự đã đỡ hơn rồi.” Bàn Lạc Tuyết giơ gương đồng lên cho Bàn Lạc Vũ.

Bàn Lạc Vũ nhận gương đồng nhìn thấy vết sưng đỏ đã giảm hơn rất nhiều, trong lòng cũng vô cùng vui mừng: “Xem ra, thuốc này của muội muội quả thật là không tệ, muội muội có tâm rồi.”

“Vậy thì tỷ tỷ giữ lấy, ta đi xem Bạng nhi, nàng vẫn còn ở chỗ ta đánh đàn, tối nay chúng ta phải vào cung dự yến tiệc, tỷ tỷ cần phải ăn mặc xinh đẹp một chút.”

“Đây là tất nhiên, có thuốc cao của muội muội, chắc rằng một lúc nữa sẽ khỏi hẳn, mặt tỷ tỷ cũng không có việc gì, chỉ là Bạng nhi, tiểu nha đầu này, sao lại đến chỗ của muội muội rồi?”

“Tỷ tỷ, dù sao tam phu nhân cũng đã bị nhốt vào Ly viên, muội muội là vô tội, lại vẫn là muội muội của chúng ta, mấy ngày nay cũng coi như là ngoan ngoãn nghe lời, yện hội tối nay ta theo lời của phụ thân mà mang nàng theo, tất nhiên cũng muốn chăm sóc nàng cho thật tốt rồi.”

“A...? Phải không? Mẫu thân của nàng đã phạm phải lỗi lớn như vậy, không liên lụy đến nàng đã là không tệ, không nghĩ phụ thân lại sắp xếp tỉ mỉ như vậy, để cho nàng đi với chúng ta.” Nói xong Bàn Lạc Vũ lại bất mãn.

“Tỷ tỷ không cần lo lắng, nói ra chúng ta đều vẫn còn chưa cập kê, có thể nào cũng không sánh bằng đáng về thướt tha của tỷ tỷ, tỷ tỷ không cần lo lắng.” Bàn Lạc Tuyết cười lấy lòng.

Tuy Bàn Lạc Vũ không lo lắng về nha đầu Bàn Lạc Băng chết tiết kia nhưng Bàn Lạc Tuyết này vẫn khiến cho nàng kiêng kị, Tuyết Nhi này đúng là càng ngày lớn càng xinh đẹp, nếu đợi vài năm nữa, sợ rằng Bàn Lạc Tuyết sẽ hoàn toàn che mất ánh sáng của nàng, nha đầu này, không thể giữ lại.

153. Chương 126

154. Chương 126

“Muội muội đã nói như vậy thì ta không giữ muội lại nữa, vậy để thuận tiện chúng ta cùng tiến cung.” Bàn Lạc Vũ cầm gương đồng nhìn mặt mình, không sao cả khoát tay.

Bàn Lạc Tuyết mỉm cười liếc mắt với Tử Quyên, chủ tớ hai người liền cáo từ.

Mới ra khỏi cửa, Tử Quyên liền bắt mãn nói “Nhị tiểu thư, đại tiểu thư như vậy, làm gì đưa cho nàng ta nhiều thứ tốt như vậy, thật không biết kiểm điểm, đáng đời bị lão gia vứt bỏ.”

Bàn Lạc Tuyết cười nói “Đó cũng không phải là thuốc bình thường, đã trân quý như vậy, khẳng định có tác dụng, bất quá nhìn sắc mặt mẹ con nàng ta sợ là cũng không tha cho ta lâu đâu, chẳng qua là để cho ta suy nghĩ một chút thật tốt về con gái trưởng của tướng phủ được cưng chiều hết sức mà thôi.”

“Hừ, dựa vào các nàng, nếu như tiểu thư nguyện ý, tìm cái lý do liền có thể đuổi cổ các nàng đi rồi, một đôi mẹ con rần rết như vậy thật làm cho lòng người rét lạnh.” Tử Quyên bắt mãn nói, nhị phu nhân đối đãi với người ở tương đối khắt khe, đại tiểu thư thì nhìn nàng ta đối đãi với Cúc Thanh liền biết nàng ta là người như thế nào rồi.”

“Đuổi các nàng là dễ, bất quá ta không muốn tiện nghi cho bọn họ. Được rồi, chuyện này ta tự có tính toán, vườn mẫu đơn bên kia người quản lý cho tốt là được.”

“Vâng, tiểu thư, tiểu thư yên tâm, đúng rồi, hôm nay Dự vương điện hạ đưa tới thức ăn mà tiểu thư thích đang đặt ở trong phòng của tiểu thư.”

Bàn Lạc Tuyết nghĩ đến cái gì đó sắc mặt đỏ dần lên nói “Ừ, ta biết rồi, Băng nhi đang ở trong sân sao?”

“Đúng ạ, từ khi tam phu nhân bị phế, tam tiểu thư chịu khó nịnh nọt chúng ta, nhắc đến tam tiểu thư cũng thật đáng thương, thế nhưng lại làm cho người ta không thể ưa thích được.” Tử Quyên lẩm bẩm nói.

“Không cần phải xen vào việc của nàng ta, nàng ta đến liền gọi là được.” Bàn Lạc Tuyết tiện tay vôn về một đóa hoa nhài. Hướng về phía vườn của chính mình đi.

Thính Vũ hiên.

Bàn Lạc Vũ hài lòng nhìn mặt của mình, quả thật nửa điểm dấu vết cũng không có, thuốc của Bàn Lạc Tuyết quả thực không tệ. Nghĩ đến nàng ấy là đích nữ của Bàn quốc công, thân phận đương nhiên là có người người bộ đỡ, còn mình lại không có những đồ tốt như vậy, xem ra mẫu thân muốn sai người làm việc, muốn trong lúc thần không biết quỷ không hay giết chết nàng ta thực sự rất đơn giản. Hừ, dù Dự vương Tấn vương có yêu nàng ta đến mấy thì có ích lợi gì, sớm muộn cũng trở thành xác chết mà thôi.

“Nhị tiểu thư, đồ đã cầm về.” Cúc Thanh cung kính nhìn phía sau liếc mắt vào một cái rương gỗ màu đỏ nói.

Bàng Lạc Vũ kinh hỉ đứng lên, nhìn cái rương “Mau đưa vào đi. Ta phải thử một chút.”

“Vâng, đồ đưa vào liền.”

Nha hoàn đem đồ vật tiến vào, Bàng Lạc Vũ bảo các nàng lui xuống. Cúc Thanh mở ra chỉ thấy bên trong là một bộ váy tuyệt mỹ.

Đóa hoa mẫu đơn xanh biếc trên lụa mỏng Bích Hà, uốn lượn kéo theo váy thủy tiên hồng nhạt tán lá xanh, lụa mỏng tơ vàng xanh biếc. Trên váy đầu đủ các màu, nhị hoa khâu rất tinh thạch. Bên trong váy lót màu đỏ hồng mềm mại. Sờ lên tựa như da thịt của trẻ con, mặt trên dùng chỉ thêu kim tuyến thêu ra một chút hoa văn, ẩn hiện, nhìn qua càng làm chiếc váy thêm cao quý.

Bàng Lạc Vũ hài lòng gật đầu, mặc dù giá tiền cao, nhưng bộ y phục này quả nhiên là không tệ, rất hợp với ý của nàng ta, nghe nói Nghi quý phi cao quý trang nhã. Trang phục của nàng như vậy chắc chắn sẽ làm cho Nghi quý phi thích.

“Y phục không tệ, còn trang sức đâu?”

Cúc Thanh lấy ra một hộp tinh mỹ. Màu vàng sáng chói liên thoáng hiện ra, Bàng Lạc Vũ kinh ngạc, không ngờ tay nghề của Lâm Lang hiền so với hoàng cung cũng không kém bao nhiêu. Bàng Lạc Vũ lấy ra một trâm phượng hoàng, cái trâm này là của Bàng Lạc Tuyết lấy từ trong cung ra trước đó, bất quá nàng ta sai người thay đổi một chút, mặc dù chỉ có một đuôi, nhưng nhìn từ xa lại giống như có tám đuôi, lại hoa lệ lại quý phái, mặt trên có khảm hồng ngọc xung quanh, bên cạnh là hoa mẫu đơn hồng ngọc trông rất sống động.

“Bộ trang sức này phối cũng rất đẹp, chuyện này người làm rất tốt, ta sẽ thưởng cho người thật hậu hĩnh.” Bàng Lạc Vũ hài lòng khép hộp lại đối với Cúc Thanh nói.

“Đa tạ tiểu thư.” Cúc Thanh khom lưng, bộ trang sức này thế nhưng là nhị tiểu thư phân phó có thể không dễ nhìn sao, nàng cũng không hiểu nhị tiểu thư muốn gì.

“Đi xem mẫu thân, cầm y phục, ta muốn để cho mẫu thân trang điểm cho ta.”

“Vâng”

Nhị phu nhân ở trong viện Bàng quốc công mới vừa đi, nhị phu nhân muốn đi xem con gái mình, nhớ tới hôm nay hạ nặng tay như vậy, trong lòng càng thấy thêm hận mẹ con nhà Bàng Lạc Tuyết.

“Phu nhân, đại tiểu thư tới.”

“A, mau để cho Vũ nhi tiến vào đi, chuẩn bị một tô hoa đào mà Vũ nhi thích ăn ra đây.”

“Vâng”

“Mẫu thân, nữ nhi tới thăm người, người cảm thấy khá hơn một chút nào không?” Bàng Lạc Vũ mang theo Cúc Thanh đến trước giường của nhị phu nhân.

Nhị phu nhân vội vàng đứng dậy nhìn con gái mình, không ngờ Vũ nhi lại không gây náo loạn, đối lại trước đây nàng ấy nhất định sẽ náo loạn một hồi.

“Vũ nhi, con thấy nơi nào không thoải mái?” Nhị phu nhân nghi ngờ hỏi

Bàng Lạc Vũ dịu dàng đỡ nhị phu nhân nói “Mẫu thân, nữ nhi rất tốt à, đều là do nữ nhi quá lỗ mãng mới để cho mẫu thân bị ủy khuất lớn như vậy.”

Nhị phu nhân sờ lên mặt của Bàng Lạc Vũ “không có việc gì, trái lại mặt của con sao lại tốt như vậy?” Nhị phu nhân ngạc nhiên hỏi

Bàng Lạc Vũ vuốt mặt mình nói “Mẫu thân, không có việc gì, hôm nay con biết nếu không phải mẫu thân, sợ rằng phụ thân cũng sẽ không bỏ qua cho con, nữ nhi biết mẫu thân đều vì con mới phải chịu ủy khuất

lớn như vậy, nếu không phải Bàn Lạc Tuyết đưa phụ thân tới, cũng sẽ không bị vũ nhục như ngày hôm nay.”

Vừa nói Bàn Lạc Vũ lại bắt đầu rơi lệ, nói lên nỗi lòng ghi hận Bàn Lạc Tuyết, nàng ta cảm thấy những chuyện nàng ta gặp phải ngày hôm nay đều là do Bàn Lạc Tuyết ban tặng.

“Vũ nhi yên tâm, ta sẽ cho người đi chuẩn bị xong, chờ lúc bốn nước sẵn bản ta sẽ cho nàng chết, con cứ yên tâm đi.”

“Còn lâu như vậy sao, con sợ con chờ đến lúc đó, trái tim con liền bị đồ kị gặm cắn sạch sẽ rồi.” Bàn Lạc Vũ không cam lòng nói

“Tốt lắm, chờ chuyện của con xong xuôi, Vũ nhi của ta sẽ là vương phi.”

“Mẫu thân, Vũ nhi nhất định sẽ hiếu thuận với người, chờ ta thành vương phi nhất định sẽ nói phụ thân để cho người làm đại phu nhân.”

“Nữ nhi ngọc của ta, nếu như con làm vương phi, ta cũng an tâm, chỉ cần con tốt là được.”

“Mau đem trang phục và trang sức của ta tới đây, mẫu thân, hôm nay người giúp con trang điểm đi, hôm nay con muốn xinh đẹp kiều diễm như hoa.”

“Ừ. Vũ nhi của ta nhìn xinh đẹp như vậy sao có thể phụ lòng. Mau thay y phục đi, hôm nay mẫu thân sẽ trang điểm cho con. Phải cẩn thận khi gặp Nghi quý phi, dù sao bà ta cũng là mẹ chồng tương lai của con.” Nhị phu nhân phân phó nói

“Mẫu thân cũng yên tâm, mẫu thân cho người hỏi thăm Nghi quý phi yêu thích gì đó không sai đâu, nào, mau chóng thay y phục vào, mẫu thân nhìn xem.”

“Vâng, nữ nhi liền đi thay.”

Bàn Lạc Vũ cầm y phục từ Cúc Thanh mặc vào, váy màu đỏ thắm tươi đẹp làm cho Bàn Lạc Vũ như một đóa hoa kiều diễm, lúc đi bộ làn váy như đóa hoa, trên làn váy óng ánh rực rỡ, nhìn từ xa giống như đám mây ngũ sắc. Rất cao quý, Bàn Lạc Vũ hạ nhánh tóc xuống, màu đen cùng với màu đỏ so sánh với nhau lại làm cho Bàn Lạc Vũ trở nên càng cao quý xinh đẹp.

Nhị phu nhân hài lòng nhìn con gái của mình. Quả nhiên nếu như không có Bàn Lạc Tuyết ánh mắt của nam nhân sẽ chỉ nhìn về phía nữ nhi xinh đẹp cao quý của bà.

“Vũ nhi, bộ y phục này so với sự tưởng tượng của ta còn xinh đẹp hơn, Nghi quý phi nhất định sẽ đối với con có ấn tượng tốt, người đâu. Đem bàn trang điểm của ta tiến vào đây. Ta muốn đích thân trang điểm cho đại tiểu thư.”

“Vâng nhị phu nhân”

Chỉ trong chớp lát nha hoàn liền mang một bàn trang điểm hoa văn hoa hồng tiến vào.

Lúc Bàn Lạc Vũ dịu dặt đứng lên, nhị phu nhân để Bàn Lạc Vũ ngồi ở trên ghế, cầm lược chải tóc như tơ lụa của Bàn Lạc Vũ, vén khỏi một búi tóc lên, đem trâm phượng cài lên chính giữa, miệng phượng hoàng ngậm một chuỗi minh châu Hồng Bảo Thạch vừa lúc ở chính giữa tâm, lại cầm hoa ngọc thạch áp trụ tóc. Cầm cây trâm hồi trước là của hồi môn của chính mình cài lên đầu cho Bàn Lạc Vũ, nhìn xung quanh. Hài lòng gật đầu.

Cúc Thanh nói “Tiểu thư, đây là Lâm Lang hiền cố ý điều chế son môi, so với loại bình thường ở trong phủ của chúng ta tốt hơn nhiều, tiểu thư không ngại dùng thử đi.”

Bàn Lạc Vũ nhận lấy, quả nhiên màu sắc thêm mềm mại, nhị phu nhân liền gật đầu, Lâm Lang hiền gì đó thực sự là không tệ, nói xong cầm son môi hòa tan với nước, dùng bột trứng vịt bôi lên mặt của Bàn Lạc Vũ một lớp mỏng, cầm bút lên vẽ một đóa hoa đào nở rộ lên chính giữa. Lại thoa trên hai má một lớp son, thoạt nhìn kiều diễm vô cùng.

“Như vậy cũng rất tốt, Vũ nhi quả thật là tuyệt mỹ.”

Bàng Lạc Vũ nhìn dung mạo mỹ miều của mình trong gương đồng, nàng ta có tự tin, Nghi quý phi nhất định sẽ thích nàng, Tần vương cũng sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư nói xe ngựa phải lên đường liền, các nàng đang ở trên xe đợi.” Nha hoàn ở bên ngoài cung kính nói.

Nhị phu nhân nhìn sắc trời còn sớm không hiểu hỏi “Sao lại nhanh như vậy, vẫn chưa tới lúc mà?”

“Hồi bẩm nhị phu nhân, hình như là hoàng hậu trong cung truyền ý chỉ muốn nhị tiểu thư tiến cung, cho nên mới sớm, đại tiểu thư muốn đi Nghi quý phi thỉnh an, không bằng liền đi sớm một chút đi.”

Bàng Lạc Vũ nhú mày, trong lòng bắt đầu khẩn trương.

“Nhị tiểu thư nói có lý, Vũ nhi yên tâm, Vũ nhi của ta xinh đẹp như vậy, Nghi quý phi nhất định sẽ thích.”

“Nhưng, mẫu thân, ta sợ” Bàng Lạc Vũ giống như tiểu hài tử khẩn trương nhìn nhị phu nhân.

“Nha đầu ngốc, mau đi đi, mẫu thân chờ con trở về.” Xoay người nói với Cúc Thanh “Xem trọng đại tiểu thư, nếu như đại tiểu thư có gì không hay ta sẽ không bỏ qua cho tiểu tiện nhân nhà các người.”

“Vâng nhị phu nhân yên tâm.” Cúc Thanh vội vàng nói

“Đi thôi, xe ngựa chắc hẳn là đã chờ ở bên ngoài.” Nhị phu nhân kéo Bàng Lạc Vũ đi ra. Dọc đường đi dặn dò nàng ta cần phải chú ý những gì.

Bàng Lạc Vũ chăm chú lắng nghe.

Ra khỏi cửa quả nhiên đã thấy Bàng Sách ở đó, nhìn Bàng Lạc Vũ khoan thai tới chậm cũng không có nửa phần bất mãn, chỉ là lơ đãng.

Nhị phu nhân nhú mày mặc dù bà ta chỉ là thiếp, thế nhưng đại công tử luôn không để bà ta vào mắt, thật làm cho người ta sinh khí.

Bàng Lạc Bằng đứng một bên, hôm nay Bàng Lạc Bằng cũng trang điểm thật đẹp, tỉ mỉ hỏi Tần vương yêu thích trang điểm như thế nào, vì trang điểm cho nàng ta mà Bàng Lạc Tuyết tốn không ít công phu.

Một thân xiêm y, màu sắc chiếc váy như màu quả lựu, ngoài là một màu xanh, trên vai có khoắc một chiếc áo khoắc màu vàng nhạt tơ lụa, phối hợp với chiếc váy thật là tuyệt, phía trên chiếc váy được thêu bách hợp màu trắng, lại xen chút điểm hồng, tựa như khuôn mặt trắng nõn hồng hào, phần trên tóc vén thành hình tròn cắm mấy cây trâm ngọc lục bảo, phần dưới buông xõa trên vai, khuyên tai gắn ngọc lục bảo, cổ ngọc trắng ngần, vòng ngọc trên châu với ngọc lục bảo lại tôn lên cổ trắng nõn, hơn nữa khuôn mặt phấn nộn trắng nõn thêm một chút son môi trông đáng yêu xinh đẹp, làm cho khuôn mặt trắng nõn tăng thêm không ít vẻ thướt tha. Lần đầu tiên nhị phu nhân nhìn thẳng Bàng Lạc Bằng như vậy, thì ra bất tri bất giác tiểu nha đầu này đã dễ nhìn như vậy rồi...

155. Chương 127

156. Chương 127

Bàng Lạc Bằng nhìn Bàng Lạc Vũ trang điểm cao quý như vậy, trong lòng đột nhiên oán giận Bàng Lạc Tuyết, mình so với Bàng Lạc Vũ chỉ như cây cỏ, không có nửa điểm khí chất cao quý, mà nàng lại như mẫu đơn cao quý, Bàng Lạc Vũ nhìn thấy vẻ mặt không vui của Bàng Lạc Bằng, đắc ý nhếch khóe miệng lên, nhìn Bàng Lạc Bằng “Muội muội, khuyên tai bảo thạch này nhìn thật độc đáo, thoát nhìn giống như đồ vật nhị muội muội yêu mến.”

“Trí nhớ tỷ tỷ thật là tốt, đó chính là đồ của nhị tỷ tỷ rất yêu mến, món đồ tốt như vậy quả nhiên là hiếm thấy.”

Bàng Lạc Băng thoáng cười, e là muốn đổi cũng không còn kịp rồi.

Bàng Lạc Vũ nhìn chung quanh nhìn hỏi “Tuyệt nhi đâu, ngựa cũng đã chuẩn bị sẵn, tại sao đến giờ nàng vẫn chưa xuất hiện, giờ cũng đã muộn tại sao chưa thấy nàng?”

“Đại tỷ tỷ không cần gấp gáp, nhị tỷ tỷ chỉ đang chuẩn bị diện đồ do hoàng hậu nương nương cấp cho mà thôi.” Bàng Lạc Băng hừ lạnh, dù cho nàng ta trang điểm thế nào thì cũng không xinh đẹp bằng Bàng Lạc Tuyết, phải biết dù cho Bàng Lạc Tuyết không trang điểm cũng vẫn kiều diễm hơn Bàng Lạc Vũ ba phần, huống chi hôm nay Bàng Lạc Tuyết làm cho nàng ta đổ kị, giờ Bàng Lạc Băng đã học được cách nhẫn nhịn, nàng biết nàng như con chim bị thương phải dựa vào Bàng Lạc Tuyết mới có thể đạt được mục đích của mình, mà để đạt được mục đích, nàng không chút do dự đem mọi khuất nhục mà nàng phải chịu đựng hôm nay hướng vào Bàng Lạc Tuyết, nàng thực sự ghen tị với nhị tỷ tỷ của nàng.

Bàng Lạc Vũ không vui, nàng đã chờ đợi lâu như vậy, Bàng Lạc Tuyết ỷ vào mình là con gái ruột lại không biết quý cữ như thế.

“Nhìn xem, nhị tỷ tỷ đã đến.” Bàng Lạc Băng chỉ về phía trước nói

Mọi người ngẩng đầu nhìn một vị mỹ nhân có hai nha hoàn ở phía sau đi tới, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bàng Lạc Tuyết mặc thúy yên sam màu lam. Váy dài dính tán hoa kèm theo hơi nước màu cổ lục, trên người khoác yên sa mỏng màu lam nhạt, bờ vai mảnh dẻ, thắt lưng thon, từng thớ thịt nõn nà đang ẩn giấu trong áo choàng. Eo thon nhỏ nhắn bước nhẹ nhàng, cổ tay trắng nõn được che phủ bởi lụa mỏng. Con người như có chứa nước hồ Thanh Ba, long lanh gọn sóng, cây trâm vàng trên đầu xuyên qua búi tóc tô điểm cho ngọc tím sáng loáng làm tôn lên vẻ đẹp mái tóc đen tuyền trên đầu nàng. Hương thơm tỏa ra từ kiều nữ, má lúm đồng tiền xinh đẹp kiều diễm, đôi môi nhuộm màu đỏ thắm của son, nụ cười làm động lòng người. Sắc mặt nõn nà kín đáo ẩn hiện mùa xuân, hoa nhài màu trắng như ẩn hiện trong từng sợi vải, chiếc váy trăm hoa mai đua nở ẩn hiện trong làn khói trắng, toàn thân dịu dàng, phần trên mặt mềm mại, có mùi ươn ướt. Mái tóc dài đen tuyền chuyển động, một cổ lưới bao quanh búi tóc, ngọc sai từng bước chuyển động khi nàng bước đi, châu ngọc lung linh rũ xuống. Tóc mai chập chờn, lông mày không tô mà có màu đậm tự nhiên, da trắng nõn nà như không cần thoa phấn, môi đỏ thắm nhẹ nhếch lên. Một bên đeo vòng tay hồng ngọc ở cổ tay kết hợp với san hô leng keng, một bên là đeo Phi Hồng Châu lấp lánh, da trắng như tuyết, khiến mọi người kinh ngạc khi thấy vẻ kiều diễm, tươi đẹp của nàng, thân thể được bao bọc bởi một màu vàng sáng loáng. Dải lụa màu xanh biếc thắt bên eo nàng, làm lộ rõ bóng dáng lả lướt, nhu mì, làm mọi người bồi hồi, như thấy trước mắt một bức tranh vô cùng sinh động. Trên người là chiếc váy dài màu trắng, vạt áo rộng lớn thêu hoa văn màu hồng nhạt, trên tay nàng cầm một dải lụa tơ màu tím dài chừng một trượng. Eo nhỏ thon gọn, mang đai lưng bằng gấm có nạm Phi Thúy màu tím. Mái tóc đen nhánh có đeo dải lụa màu tím nhạt, có vài sợi tóc bướng bỉnh rơi xuống hai vai, trong nháy mắt càng làm tôn thêm nước da trắng sáng trên người nàng. Khuôn mặt không trang điểm, hai tròng mắt trong veo như nước, tươi mát lại càng làm động lòng người, nói chuyện bằng lãnh, giống như có thể nhìn thấu tất cả, mười ngón tay thon nhỏ, da mịn nõn nà, trắng như tuyết làm lộ ra lớp phấn hồng, tựa hồ có thể nổi trên mặt nước, đôi môi đỏ thắm, khi hé miệng cười thật xinh đẹp, mọi cử động tựa như đang múa, tóc dài thẳng tới mắt cá chân, nàng xoa tóc, tóc đen theo gió lay động, toát ra hương thơm ngát, vòng eo thon, tay chân thon dài, như có khí chất của tiên tử thoát tục, y phục màu trắng dính thêm hoa văn Hồ Điệp khiến tóc đen cùng hoa văn hồ điệp trên y phục bắt đầu chuyển động, viên Dạ minh châu khắc thành hồ điệp, ánh sáng nhàn nhạt tràn vào càng khiến khuôn mặt tuy không son phấn nhưng vẫn không che giấu được dung nhan tuyệt sắc, nàng đeo chiếc vòng cổ bằng thủy tinh làm lộ rõ xương quai xanh mát lạnh, vòng tay bạch ngọc càng làm tôn thêm nước da trắng như tuyết của nàng, chân nàng mang đôi lưu kim hài dính cùng với trang sức bảo thạch, đôi mắt đẹp lung linh, trong bóng tối có thể hấp dẫn Hồ Điệp, vẻ mặt lạnh nhạt, dường như toát ra một luồng khí tiên tử, khóe miệng tươi cười hấp dẫn, giống như pháo hoa mờ ảo hư vô mà sáng chói, trên người khoác y phục mỏng, dài chấm đất, eo nhỏ được chiếc đai thắt chặt, càng làm thân thể nàng hài hòa, trên đầu nàng cài chiếc trâm san hô Thất Bảo, nét mặt tươi đẹp như đoá Phù Dung. Khuôn mặt diễm lệ vô cùng, đôi mắt phượng tự nhiên, nhưng thể hiện uy nghiêm, tóc đen sơ thành búi, cực kì ung dung, thư thái, ngón út đeo đai tiểu minh châu, óng ánh, sáng loáng như tuyết, lốm đốm phát ra ánh sáng thật đẹp.

Khóe miệng Bàng Lạc Vũ nhếch lên, nàng không ngờ hôm nay Bàng Lạc Tuyết trang điểm xinh đẹp đến như

vậy, làm cho nàng không thể an tâm được.

Ngay lúc đó Bàng Sách nói “Tuyệt nhi, sao muội lại chậm như vậy?” Nhìn muội muội của mình đột nhiên có cảm giác vui mừng như một loại nhà có con gái mới lớn.

Bàng Lạc Tuyết nhìn mọi người nhìn chăm chăm vào mình, cho là mình đã mượn nhân tiện nói “Các vị thứ lỗi, ta chậm trễ”

Bàng Lạc Bằng giống như chim sơn ca bình thường hướng về phía Bàng Lạc Tuyết nghịch ngợm nói “Nhị tỷ tỷ hôm nay thực sự là rất đẹp, tỷ xem mọi người đều nhìn tỷ đến nỗi không còn thấy gì nữa cả.” Nàng cố ý khiêu khích nhìn về phía Bàng Lạc Vũ

Bàng Lạc Vũ nhếch khóe miệng “Đúng vậy, muội muội hôm nay thực sự là đẹp, trắng trong thuần khiết lại trang nhã.”

“Không phải, chẳng qua là ta không thích trang phục diêm lệ, lại cảm thấy mình không hợp với trang phục nhiều màu sắc, còn đại tỷ mặc y phục nhiều màu sắc đẹp, ta cũng chỉ muốn phụ trợ tỷ tỷ cao quý.”

“Muội thật mềm mại.” Bàng Lạc Vũ cầm quạt tròn che miệng cười khê

Nhị phu nhân dần xếp, “Tam tỷ muội các người nhìn cũng có mấy phần giống nhau, mặc kệ như thế nào cũng đều đẹp cả. Mau đi đi, đừng có chậm trễ.”

“Vậy chúng con đi, Bạch Chỉ, Bạch Đình, qua đây dìu ta.” Bàng Lạc Vũ nhìn hai nha đầu phía sau.

Nhị phu nhân nhìn lạ mắt, lại không nói gì thêm, chẳng qua chỉ là hai nha hoàn mà thôi.

“Nhị tỷ tỷ, muội có thể đi cùng với tỷ sao?” Bàng Lạc Bằng nháy mắt ngây thơ hỏi

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Vũ bất mãn ngồi ở phía sau trên xe ngựa, kéo tay nàng nói “Đương nhiên có thể, qua đây đi.”

“Dạ, cảm ơn nhị tỷ tỷ.” Bàng Lạc Bằng vui vẻ ngồi lên xe.

Dọc theo đường đi Bàng Lạc Bằng cũng đang mượn cớ nói bóng nói gió hỏi chuyện Tấn vương gia, Bàng Lạc Vũ nhìn Bàng Lạc Bằng như cười như không nói “Chẳng lẽ Bằng nhi cũng để ý Tấn vương điện hạ? Hôm nay sao lại hỏi về hắn nhiều như vậy?”

Bàng Lạc Bằng xấu hổ đỏ mặt, lại ôm cánh tay Bàng Lạc Tuyết làm nũng nói “Bằng nhi cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi”

Bàng Lạc Tuyết nhàn nhạt thở dài “Đáng tiếc, nếu không phải đại tỷ tỷ gả cho Tấn vương điện hạ, có lẽ tỷ có thể giúp Bằng nhi.”

Trong lòng Bàng Lạc Bằng thất vọng, nàng làm sao không biết, thế nhưng suy cho cùng nếu chưa kết hôn, chuyện này từ nay về sau ai có thể nói trước đâu.

Bàng Lạc Bằng ngọt ngào cười “Nhị tỷ tỷ cứ nói đùa với muội, nếu vậy nữa Bằng nhi sẽ không để ý tới tỷ. Trâm lưu ly bát bảo trên đầu tỷ tỷ thật đẹp, Bằng nhi rất thích.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn ánh mắt Bàng Lạc Bằng, lấy cây trâm ở trên đầu xuống, nghĩ nghĩ đeo trên đầu Bàng Lạc Bằng “Quả nhiên, Bằng nhi cài trâm này thật đẹp.”

Bàng Lạc Bằng lấy tay sờ sờ cây trâm cài tóc trên đầu “Phải không? Vậy tỷ tỷ đeo cái gì?”

Bàng Lạc Tuyết suy nghĩ một chút nói “Không có gì, đợi lát nữa nói, dù sao cũng đang trên đường đi, chúng quy sẽ không vì thế mà giải tán.”

Bàng Lạc Bằng yên tâm nói “Đa tạ nhị tỷ tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười, không nói thêm gì, vốn nàng nghĩ muốn đeo huyết ngọc trâm kia, thế nhưng nghĩ kỹ lại, nếu như Bàng Lạc Bằng coi trọng, tại sao mình không tặng nàng ta.

Xe ngựa chậm rãi ngừng bên ngoài truyền đến giọng Bạch Chỉ “Tiểu thư, đã đến cửa cung, mời nàng xuống xe ngựa.”

“Ừm, Băng nhi, chúng ta xuống đi.” Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Bàn Lạc Băng còn đang chìm trong suy nghĩ.

“Ừm được.” Bàn Lạc Băng bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, theo Bàn Lạc Tuyết xuống xe ngựa.

Đã đến cửa cung các gia tiểu thư, Bàn Sách cũng ở phía trước, nhìn thấy tóc Bàn Lạc Tuyết cau mày nói “Tuyết nhi tóc của muội?”

“Không có gì, để muội sửa lại tóc là được.” Bàn Lạc Tuyết nói

Bàn Sách nhìn Bàn Lạc Băng đeo cây trâm, hiểu rõ, xem ra Tuyết nhi đưa cho nàng ta.

Bàn Lạc Vũ lúc này thướt tha đi tới, nhìn bộ dáng Bàn Lạc Tuyết không vui nói “Muội muội, muội như vậy khiến người khác dị nghị, rằng làm vậy là không tôn trọng hoàng gia .”

Bàn Lạc Băng hoảng sợ “Đại tỷ tỷ, nhị tỷ tỷ đem cây trâm đưa cho muội, cho nên ”

Bàn Lạc Vũ nhìn trâm cài tóc trên đầu Bàn Lạc Băng không vui nói “Cây trâm quý như vậy, sao Tuyết nhi lại không đeo?”

Những lời này của nàng làm Bàn Lạc Băng cũng mất hứng, mặc dù mẹ nàng có xuất thân không tốt, kém xa so với Bàn Lạc Vũ, thế nhưng chưa chắc nàng không có vật gì tốt để đeo.

“Tỷ tỷ, chẳng qua chỉ là một cây trâm mà thôi, nếu như tỷ tỷ thích, ta quay trở về tặng tỷ tỷ một cây.” Bàn Lạc Tuyết không muốn tính toán với các nàng.

“Ồ của muội muội, tỷ làm sao dám đeo, tỷ đây không thiếu thứ gì.” Bàn Lạc Vũ liếc mắt nhìn Bàn Lạc Băng.

Bàn Lạc Băng cúi đầu cắn răng, nàng âm thầm thề sớm muộn có một ngày nàng sẽ đích thân giết chết tiện nhân này.

“Đúng vậy, tỷ tỷ chính là Tần vương phi , tự nhiên không thiếu mấy thứ này, cũng may Tần vương thương yêu tỷ tỷ, trước sau đều không thiếu thứ gì, huống chi Tần vương điện hạ quyền thế như vậy, làm muội nhớ lại chiếc áo choàng bảo thạch của tam muội muội.”

Bàn Lạc Băng cười tươi như hoa nói “Tần vương điện hạ thật là rộng lượng.”

Truyện chỉ được đăng tại Die nd da nl e q uu ydo n

“Hừ! Chẳng qua chỉ là chiếc áo choàng mà thôi, ta nghĩ vương gia nhất định sẽ tặng rất nhiều thứ cho ta.” Bàn Lạc Vũ bắt mắt

“Tỷ!” Bàn Lạc Băng chán nản

“Các người đang nói chuyện gì?” Bàn Sách cầm mấy cái hoa chạy tới

Bàn Lạc Tuyết nhìn hoa trong tay Bàn Sách cảm động, vốn là ca ca muốn đi tìm cây trâm cho nàng.

“Không có gì? Ca ca, cái đó ”

Bàn Sách nói “Không biết muội muội cảm thấy hoa có thích hợp không? Ca ca cũng hái một cành.” Nói xong, đưa hoa cho Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết nhìn hoa trên tay, cầm hoa thay trâm ngọc đính trên đầu, Bạch Chỉ nói “Tiểu thư, nô tỳ nuôi cây trâm hoa này rồi, như vậy mấy canh giờ sau cũng sẽ không héo rũ .”

Bàn Lạc Tuyết kinh ngạc, lấy hoa đưa Bạch Chỉ. Bạch Chỉ giơ tay lên dùng nội công lấy tinh hoa, rồi trao cho Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết nhận lấy hoa chi doanh nhuận gài lên tóc, nụ hoa lặng yên nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

“Người bên cạnh muội muội tài ba thực sự là không ít, nha hoàn nhìn thật lạ mắt.” Bàn Lạc Vũ hỏi

157. Chương 128

158. Chương 128

“Chỉ là hiểu biết một chút võ nghệ mà thôi, không coi là cái gì. Tay nghề của Cúc Thanh bên người tỷ tỷ lại không tệ, vẫn là tay nghề tốt nhất trong phủ.”

Bàng Lạc Vũ quay đầu nhìn Cúc Thanh, khinh thường nói: “Chỉ là một nha hoàn, có thể có cái gì tốt, chỉ có thể làm kẻ bị sử dụng mà thôi.”

Bàng Lạc Bằng nhìn cách Bàng Lạc Tuyết cài trâm hoa và cách ăn mặc của nàng so với những thứ hoa cài đầu bằng châu thạch này càng thêm tinh tế đẹp đẽ, dù sao những thứ đá này có thể nào đi nữa cũng không có sự sinh động như hoa. Nụ hoa trên tóc Bàng Lạc Tuyết còn chưa nở rộ, nhưng là đã vô cùng hoàn mỹ, e rằng để thêm không bao lâu nữa đến khi nở lại tạo nên một cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ rồi.

“Hoa cài trên đầu tỷ tỷ đẹp quá, nhìn nhị tỷ lại có vài phần khí chất xuất trần.” Bàng Lạc Bằng lấy lòng nói

Bàng Lạc Tuyết nhìn mấy đoá thu hải đường trên tay rồi cảm mấy đoá lên búi tóc của Bàng Lạc Bằng: “Tư sắc của muội muội không thua ta, mấy đoá hoa này có thể làm một chút trang sức muội, vừa lúc, khiến muội muội lộ ra vẻ kiều diễm vô cùng.”

“Đa tạ Nhị tỷ tỷ.” Bàng Lạc Bằng hài lòng nói.

“Ồ kia không phải là Trường Nhạc công chúa sao?” Bàng Lạc Vũ nhìn một chiếc xe ngựa đang chậm rãi chạy về phía này.

Bàng Lạc Vũ liếc mắt nhìn Bàng Sách bên người một cái nói: “Nghe nói đại ca đề thân Trường Nhạc công chúa, Vinh Thân Vương nhận sính lễ nhưng lại không đồng ý, cuối cùng ta vẫn không thể hiểu được.”

Bàng sách nhú mày “Đại muội muội đa tâm, là của ta thì sẽ là của ta, không là của ta thì có ép buộc cũng không có được, ta tin tưởng duyên phận trời định.”

“A...? Phải không? Duyên phận trời định? Nghe qua lại không tệ.” Bàng Lạc Vũ nghịch đoá hoa giữa tóc mai.

“Ca ca, đi thôi.” Bàng Lạc Tuyết nhìn thoáng qua Trường Nhạc công chúa.

Bàng Sách gật gật đầu, đón Trường Nhạc công chúa đi tới.

“Biểu muội” Một mỹ nhân dẫn đầu đi về phía này, da trắng như tuyết, mỹ nhân cầm theo quạt đi về phía này.

Bàng Lạc Tuyết đón tiếp Ngọc Yến đã lâu không gặp: “Hôm nay biểu tỷ thật sự rất xinh đẹp.”

An Ngọc Yến che miệng cười khê: “Lại là Tuyết Nhi muội muội nói ngọt.”

“Ồ? Sao lại không thấy biểu muội Ngọc Tình?” Bàng Lạc Tuyết nhìn xung quanh.

“Nàng sao? Đang tán gẫu với thiên kim nhà Vương Ngự sử vô cùng hăng say đấy, tuổi hai bên cũng xấp xỉ nhau, càng có thêm chuyện để nói.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu, kéo Bàng Lạc Bằng qua một bên: “Đây là tam muội của ta Bàng Lạc Bằng.”

Lại nhìn Bàng Lạc Bằng “Đây là đích nữ của An Quốc phu nhân, biểu tỷ An Ngọc Yến của ta.”

“Yết kiến biểu tỷ.” Bàng Lạc Bằng hành lễ

“Biểu muội khách sáo rồi.” An Ngọc Yến thi lễ đáp lại.

An Ngọc Yến nhìn cách ăn mặc như hoa mẫu đơn của Bàng Lạc Vũ ở bên cạnh mà lạnh lùng cười: “Ôi, đây không phải là đại tiểu thư sao? Ài! Ta thật đáng đánh đòn, người đã sắp trở thành Tấn vương phi rồi, tất nhiên ta phải tôn kính một chút rồi.”

Bàng Lạc Vũ cao ngạo ngẩng đầu. Vẻ mặt kiêu ngạo: “Biểu muội khách khí rồi. Cho dù tương lai ta có gả cho Tấn vương làm chính phi, biểu muội cũng là thân thích của ta, tất nhiên là không cần khách khí.”

An Ngọc Yến khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Thân thích? Bản tiểu thư cũng không dám trèo cao. Thủ đoạn của biểu tỷ quá mức cao minh, không thể trách được Tấn vương cũng khó trốn khỏi lòng bàn tay của biểu tỷ, ha ha.”

Sao Bàng Lạc Vũ lại không nghe ra sự châm chọc trong lời An Ngọc Yến, vừa định phát tác. Lại thấy tiểu thư khuê các xung quanh đã bắt đầu chỉ trỏ vào nàng, cho dù là tiểu thư khuê các bình thường hay tiếp xúc với nàng cũng tránh không gặp. Sắc mặt của Bàng Lạc Vũ rất khó coi, nàng đoán hẳn mọi người đều đã biết chuyện của bản thân và Tấn vương, đã từng nghĩ rằng thanh danh truyền đi sẽ không tốt, nhưng cũng thật không ngờ chính là như vậy. Dù hiện tại nàng muốn nhịn cũng không nhịn được rồi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn sắc mặt Bàng Lạc Vũ sắc mặt chỉ cười nhạt nói: “Biểu tỷ, không nên những chuyện này, tỷ tỷ còn phải đi gặp Nghi quý phi. Chúng ta nên làm lễ thời giờ của nàng.”

Bàng Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng: “Muội muội, ta thấy của cung đã mở, chúng ta cũng nhanh chóng đi vào thôi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn thoáng qua Bàng Lạc Bằng đang muốn mở miệng.

“Tuyết Nhi. Cùng đi đi.” Trường Nhạc công chúa ở phía sau được nha hoàn nâng tay đi đến.

“Yết kiến công chúa.”

“Tất cả đứng lên đi.” Trường Nhạc tự mình tiến lên nâng Bàng Lạc Tuyết dậy.

“Ca ca đâu?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

Trường Nhạc thở dài: “Còn phải nói, nhìn thấy Nam Cung tướng quân thì cũng không muốn đi rồi.”

“Đã lâu không gặp Nam Cung tướng quân, từ khi hấn thắng trận trở về bận rộn chuyện gì đó.” Bàng Lạc Tuyết lẩm bẩm nói.

“Bọn hấn luôn luôn bận rộn, chúng ta vào đi thôi, đi bái kiến hoàng hậu nương nương trước.” Trường Nhạc công chúa nói.

“Vâng. Tỷ tỷ cũng đi cùng đi.”

Tất nhiên Bàng Lạc Vũ muốn đi theo, Bàng Lạc Tuyết và nàng ta ở chung một bậc thềm, nàng đành phải đi theo cùng một lúc.

Tất cả mọi tiểu thư dù có ý hay vô ý đều đã cách xa Bàng Lạc Vũ, điều này khiến Bàng Lạc Vũ hận đến mức muốn tiến lên tát mạng cho các nàng mấy cái, chờ Bàng Lạc Vũ nàng trở thành Tấn vương phi nhất định phải các nàng đẹp mặt.

Cung Thần Hi.

Cái thai của hoàng hậu đã rất rõ ràng, mặc phục sức của hoàng hậu, cài trâm phượng cửu vĩ ở giữa. Áo váy bình thường mà không phải là bộ y phục thêu hoa mẫu đơn, phía trên thêu kim phượng trông rất sống động. Ngồi trên ghế phượng, Nhược Phương cầm quạt tròn quạt nhẹ.

Trường Nhạc công chúa mang theo mọi người hành lễ nói: “Yết kiến hoàng hậu nương nương, nguyện phượng thể nương nương khoẻ mạnh, phúc an vạn năm.”

Hoàng hậu cười tí mắt nói: “Đứng lên hết đi, Trường Nhạc, Tuyết Nhi đến đây nói chuyện với bản cung.”

Trường Nhạc và Bàng Lạc Tuyết liếc nhau, đi tới cạnh hoàng hậu, Trường Nhạc tiếp nhận cây quạt tròn trong tay Nhược Phương nhẹ nhàng quạt, hoàng hậu nhắm mắt lại đạo “Vẫn là Trường Nhạc hiểu chuyện nhất, trừ người ra thì chỉ có Nhược Phương cô cô là tri kỷ của ta rồi.”

“Hoàng hậu nương nương không giận Trường Nhạc là được rồi.” Trường Nhạc phe phẩy cây quạt nói.

“Các người cũng đứng lên đi, ngồi đi.”

“Tạ hoàng hậu nương nương.” Trọng nữ khấn trương hành lễ ngồi xuống.

Bàng Lạc Tuyết nhìn hoa tươi bốn phía nói: “Mẫu hậu, mùi hương của những thứ hoa tươi này thật sự rất dễ ngủ, khác hẳn với những thứ hương tầm thường của hương liệu.”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Bàng Lạc Tuyết: “Vẫn là Tuyết Nhi cẩn thận, chỉ là mẫu hậu có thai, vào mùa hè lại không thể đốt hương, ta tiện thể sai người bỏ những loại hoa tươi này vào trong cung, lại cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.”

“Đúng vậy, hoa tươi này là thứ tốt để an thần.” Bàng Lạc Vũ nịnh nọt nói.

Hoàng hậu giương mắt nhìn Bàng Lạc Vũ lại nhớ tới chuyện đang được lan truyền của Bàng Lạc Vũ và Tấn vương chuyện tình, trong lòng không vui, Bàng Lạc Vũ này thật đúng là không biết ý tứ, không chỉ có chưa kết hôn mà có con, vậy mà lại vẫn giữa ban ngày ban mặt làm ra chuyện trái với đạo lý ở phủ Bàng quốc công, nếu đổi lại là trong nhà bà đã kéo nàng ta cho cắt tóc tu hành rồi. Bất quá nàng ta cũng là điều duy nhất để bà cao hứng vì hôn sự của cô ta đã khiến Nghi quý phi tức đến bệnh vài ngày.

“Ôi, đây không phải là con dâu tốt của Nghi quý phi sao, thật khó được một lần đến đây nơi này của ta bình an.” Hoàng hậu hỏi

Bàng Lạc Vũ mồ hôi rơi như mưa, thầm nghĩ: “Xem ra từ sau mẫu đơn yến đã bắt đầu đối xử lạnh nhạt với nàng, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng một cái.”

“Hoàng hậu nương nương chính là chủ nhân của lục cung, tất nhiên thần nữ phải đến bái kiến hoàng hậu nương nương trước.”

“Ừ, coi như là biết chút quy củ.” Hoàng hậu nương nương nhìn nhìn cách ăn mặc của Bàng Lạc Vũ, nhìn kim trâm trên mái tóc nàng, cười lạnh một tiếng, Bàng Lạc Vũ này không biết là ngốc thật hay là giả ngốc.

“Nhược Phương mang đồ lại đây cho ta.”

“Vâng, hoàng hậu nương nương ”

“Chư vị tiểu thư không cần khách khí, hôm nay trong cung đã làm không ít đồ ngọt, bưng lên đồng để cùng thưởng thức một chút thôi.”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương.” Chúng nữ đứng dậy hành lễ.

Chỉ chốc lát sau, các cung nữ bưng đến không ít đồ ngọt, Bàng Lạc Vũ bưng một chén lên thưởng thức lại phát hiện hương vị rất giống như mẫu thân mình nấu, nhất thời nước mắt rơi xuống.

“Nương nương, đã lấy đồ đến rồi.” Nhược Phương bưng một cái rương nói.

Hoàng hậu gật gù đầu: “Đây là một chút thuốc bổ đưa cho Nghi quý phi, trước đó vài ngày thân thể Quý Phi muội muội không khỏe, hiện giờ ta có thai, không thể đi lại nhiều, đợi đến lúc các người đi bái kiến Nghi quý phi thì mang sang đi.”

“Vâng, hoàng hậu nương nương.”

“Ài, vừa mới nói xong, bản cung cũng có chút mệt mỏi.”

Chúng nữ khấn trương đứng dậy nói: “Thần nữ cáo lui.”

Hoàng hậu khoát tay: “Tuyết Nhi, lát nữa nhớ quay lại, ta để lại cho con một chút đồ.”

“Vâng, mẫu hậu.”

Nhược Phương đưa đồ đến tay Bàng Lạc Vũ: “Nghi quý phi đang ở Ngự Hoa Viên lấy hoa, các người đến Ngự Hoa Viên đi.”

“Vâng, đa tạ cô cô chỉ điểm.”

Ngự Hoa Viên

Nghi quý phi nằm trong đình hóng mát, nhìn cung nữ thu mật hoa làm đường phẩm.

Muốn nói đến việc sao Nghi quý phi lại tốt đến mức tự mình tới thu hoa, vẫn phải nói đến việc hôm qua hoàng đế nhìn sắc mặt tiểu tụy của bà ta mà nói hai câu, Nghi quý phi sớm ngày soi gương phát hiện trên mặt mình đã có nếp nhăn. Cung nữ Thanh Ảnh bên người nói, gần đây hoa trong Ngự Hoa Viên nở không ít, để Nghi quý phi đi dạo giải sầu, nàng cũng biết vì chuyện của Tấn vương, trong lòng Nghi quý phi đã không thoải mái một thời gian dài.

Bàng Lạc Tuyết nhìn sắc mặt Nghi quý phi không tốt thì cười lạnh trong lòng, nhìn Bàng Lạc Vũ nắm chặt khăn ở một bên, Cúc Thanh cầm thuốc bổ, cúi đầu.

Thanh Ảnh đã thấy nhóm tiểu thư khuê các từ đằng xa, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Quý Phi nương nương, các tiểu thư đến đây để thỉnh an người.”

Nghi quý phi không cảm thấy khó chịu mà khoát tay áo đứng dậy, nhìn các vị tiểu thư khuê các ăn mặc trang điểm xinh đẹp, nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ của Bàng Lạc Tuyết ở bên trong, trong lòng càng không vui, như là có một hơi bị nghẹn trong ngực mình, rõ ràng này nha đầu này mới đúng là con dâu mà mình coi trúng, lại bị đồ đệ tiện Bàng Lạc Vũ làm hỏng, vậy mà còn vậy bắn thanh danh của con trai mình.

“Yết kiến quý phi nương nương ”

“Đều đã đến đây rồi sao, đứng dậy đi.”

“Tạ ơn quý phi nương nương ”

Nghi quý phi ngẩng đầu nhìn thấy Bàng Lạc Vũ cũng ở bên trong, ánh mắt trở nên sắc bén trong nháy mắt, nhưng bà ta cũng không muốn người ta nhận thấy được, dịu dàng cười: “Tâm ý của các vị tiểu thư, bản cung đã nhận được, hôm nay tinh thần của bản cung cũng không tốt lắm, dù sao buổi tối còn có yến hội, vẫn còn gặp được, các vị cứ lui xuống đi thôi.”

“Thần nữ cáo lui.”

“Tiểu thư Bàng gia ở lại nói chuyện với bản cung một lát đi” Nghi quý phi lười biếng nói

Trường Nhạc công chúa nhíu mày nhìn nhìn Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết gật gật đầu, Trường Nhạc nhỏ giọng nói: “Ta chờ người trong cung của hoàng hậu.”

“Ừ.”

Chúng nữ rời đi.

Bàng Lạc Tuyết tiến lên, Bàng Lạc Vũ và Bàng Lạc Băng đứng ở phía sau lại hành lễ nói: “Thần nữ bái kiến nương nương, mong phượng thể của nương nương khoẻ mạnh.”

159. Chương 129

160. Chương 129

Nghi quý phi nhìn ba nữ nhân trên mặt đất, một người bạch y toàn thân, một người thanh y lại rất hợp mắt của Tấn nhi, cuối cùng là người toàn thân hồng y, cách ăn vận lại rất phú quý.

“Đứng lên đi.” Nghi quý phi ngẩng đầu nói.

“Tạ nương nương!” Ba người đứng lên bên người Nghi quý phi.

Bàng Lạc Tuyết chỉ thấy trên khuôn mặt vốn trắng nõn nà của Nghi quý phi xuất hiện vài nếp nhăn, không thể trách được mỹ nhân như Nghi quý phi lại ở trong này thu thập hoa dưới cái nắng mùa hè.

“Nương nương,...Mấy đoá hoa này phối với mặt hoa thêm một chút sương muộn, lấy nước hoa dùng làm đồ rửa mặt ban, hoa làm mặt nạ bảo dưỡng vào buổi tối, không tới ba ngày da mặt sẽ trở nên tươi tắn.” Bàn Lạc Tuyết nói.

Nghi quý phi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng của Bàn Lạc Tuyết hỏi: “A...? Không nghĩ tới đường đường là tiểu thư của Bàn quốc công mà lại hiểu được những thứ đạo lý dưỡng sinh này.”

Bàn Lạc Tuyết cười nói: “Nương nương khách khí, chỉ là mẫu thân thích chăm sóc chút hoa cỏ, ta cùng Bàn nhi cũng tìm đọc mấy phương thuốc cổ truyền, mới cho ra loại này, quả nhiên dùng không tệ.”

Bàn Lạc Băng vốn đang khấn trương, nghe Bàn Lạc Tuyết chỉ đích danh nàng, giật mình một cái, khấn trương bước ra khỏi hàng nói: “Thần nữ Bàn Lạc Băng, yết kiến quý phi nương nương.”

Nghi quý phi nhìn tiểu nha đầu ngây ngô thần nhiên nói: “Thuần khiết như sen, trang điểm tự nhiên. Đúng là một mỹ nhân thanh lệ.”

“Nương nương khen lắm rồi.” Bàn Lạc Băng khiêm tốn nói, lúc này trong lòng nàng mới bắt đầu cảm kích Bàn Lạc Tuyết, thì ra đây mới là cách trang diện mà nương nương thích, nhớ tới cách trang diện hôm nay của Bàn Lạc Vũ, Bàn Lạc Băng cười lạnh lẽo.

“Tiểu nha đầu này, miệng lại ngọt như vậy, ngày hè nắng nóng như thế, cách trang diện tươi mát lại khiến trước mắt người ta sáng lên, lại có hiệu như vậy, chắc là cách điều chế kia người cũng biết, vậy thì viết xuống đây giúp ta đi.”

“Vâng. Quý phi nương nương.” Bàn Lạc Băng ngây ngất nói.

Bàn Lạc Vũ đứng một bên trong lòng không có cảm xúc nào, rõ ràng nàng mới đúng là nữ nhân của Tấn vương, nhưng Nghi quý phi căn bản lại không chú ý đến nàng.

“Nương nương, trong xe ngựa có đồ ta đã làm sẵn vốn là định đưa cho hoàng hậu nương nương, hiện tại không bằng để cho Bàn nhi đưa tới kính dâng cho nương nương?” Bàn Lạc Tuyết hỏi

Nghi quý phi gật gù đầu: “Vậy thì làm phiền tam tiểu thư rồi.”

Bàn Lạc Băng nhìn thoáng qua Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Tuyết gật gù đầu. Bàn Lạc Băng hành lễ nói: “Vây thần nữ xin được cáo lui trước rồi.”

Bàn Lạc Băng đi rồi mới có thể không còn vướng bận gì nữa, Bàn Lạc Tuyết nhìn Nghi quý phi. Lúc này Nghi quý phi nhìn đoá hoa trên tay mình nói với Bàn Lạc Tuyết: “Tuyết quận chúa. Bản cung vẫn rất thích người, nếu người có thể làm con dâu của bản cung thì tốt rồi.” Nói xong lại thở dài một hơi

Bàn Lạc Tuyết ngại ngừng cười nói: “Sao nương nương lại nói như vậy, tỷ tỷ đã sắp gả cho Tấn vương làm chính phi, sợ là Tuyết Nhi không có phúc khí này.”

“A...? Nếu là ta muốn, vị trí Tấn vương phi này...”

“Nương nương người quá đề cao Tuyết Nhi rồi, sợ là Tuyết Nhi không có phúc khí lớn như vậy, tỷ tỷ và Tấn vương điện hạ lưỡng tình tương duyệt. Thực là một đôi trời đất tạo nên nha.” Bàn Lạc Tuyết ngắt lời nói.

Nghi quý phi nhìn về phía Bàn Lạc Vũ ở một bên, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy phiền toái, lại bắt đầu đau đầu rồi.

Bàn Lạc Vũ nhìn thoáng qua Nghi quý phi: “Thần nữ Bàn Lạc yết kiến quý phi nương nương.”

Nghi quý phi ho khan hai tiếng, nha hoàn bên cạnh nói: “Nương nương nhà ta rất nhạy cảm với các loại mùi, không biết mùi trên người đại tiểu thư Bàn gia là loại nào?”

Bàn Lạc Vũ vươn cánh tay ngửi kỹ một lúc cũng không thấy có mùi gì lạ, so với mùi trên người Bàn Lạc Tuyết cũng không hề kém. Làm sao có thể xông ngạt nương nương. Nhanh chóng quỳ xuống thỉnh tội nói: “Quý phi nương nương thứ tội, thần nữ chỉ dùng một chút nước hoa hồng, nương nương thứ tội. Nương nương thứ tội!”

“Được rồi, lấy bạc hà cao ra đây xoa cho ta.”

“Vâng, nương nương ”

Thanh Ảnh lấy một hộp bạc hà cao mát rượi ra từ trong ngực, mở ra, quả nhiên một cảm giác xông lên mặt, Thanh Ảnh dùng ngón trỏ lấy một chút rồi từ từ xoa lên huyệt thiên linh của Nghi quý phi, Nghi quý phi nhắm mắt lại hưởng thụ.

Bàng Lạc Vũ quỳ trên mặt đất, chẳng dám thở mạnh một tiếng.

Nghi quý phi nhìn thoáng qua Bàng Lạc Vũ trên mặt đất, thản nhiên nói: “Thanh Ảnh, người cũng thật là, đại tiểu thư Bàng gia đã quỳ ở nơi đó lâu như vậy, còn không biết nhắc nhở bản cung để nàng đứng lên, nếu là quỳ đến mắc bệnh, sợ là Bàng quốc công cũng sẽ oán trách bản cung rồi.”

“Đại tiểu thư tới đây hôm nay, nói vậy cũng là vì tấm lòng hiếu thuận, chính nàng ta khiến nương nương khó chịu, nương nương rộng lượng không trách phạt nàng, là đại tiểu thư Bàng gia áy náy trong lòng nên mới quỳ xuống.” Thanh Ảnh đưa mắt nhìn Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Vũ ngẫm hiểu khẩn trương thỉnh tội nói: “Nương nương, là Vũ nhi bất tốt, đều là Vũ nhi không tốt tốt, nương nương rộng lượng không trách phạt, Vũ nhi vô cùng cảm kích.” Quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu dập đầu.

Bàng Lạc Tuyết cảm thấy thật buồn cười, nhìn vẻ mặt chật vật và đáng vẻ thật lòng thật dạ của Bàng Lạc Vũ cảm thấy quả là báo ứng, kiếp trước nàng cũng từng bị Nghi quý phi chinh qua như vậy, ngay lúc đó đúng là cũng không thiếu Bàng Lạc Vũ bỏ đá xuống giếng.

Trán Bàng Lạc Vũ đã bắt đầu đỏ lên, khoe môi Nghi quý phi nhếch lên nói: “Tốt, đứng lên đi, có vẻ như bản cung đang bắt nạt người vậy.”

“Tạ nương nương.” Bàng Lạc Vũ kinh sợ đứng lên.

Nghi quý phi nhìn cách trang diện toàn thân của Bàng Lạc Vũ, trong lòng không vui, quả thật bà ta thích phục trang trắng lợt, nhưng có hoàng hậu ở phía trước bản thân mình cũng phải thật cẩn thận, nhưng nha đầu này lại to gan như vậy. Nhìn y phục của Bàng Lạc Vũ, lại còn đẹp dễ quý giá hơn bản thân mình, nhất là vải thật thối.

“Bộ y phục này của đại tiểu thư lại hoa lệ như vậy, nhìn bảo thạch phía trên cũng thấy giá trị xa xỉ rồi.” Thanh Ảnh hỏi

“Hồi cô cô, đây là nhị phu nhân vì hôm nay yết kiến nương nương cố ý làm, xuất từ ngoài cung Lâm Lang hiên, thật sự đúng là khó có dịp lọt vào mắt của Thanh Ảnh.” Bàng Lạc Vũ cung kính đáp.

Thanh Ảnh khinh thường cười cười, đại tiểu thư này thật đúng là đại đột, tiểu bối mà Nghi quý phi thích đều có cách trang diện và nhan sắc thanh lệ như Bàng Lạc Băng, đó là nguyên nhân lại hợp mắt nương nương.

“Lớn mật, vẫn còn không quỳ xuống.” Nghi quý phi quát lớn

Bàng Lạc Vũ nhảy dựng, nhanh chóng quỳ xuống, Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng cười, thầm nghĩ, rốt cuộc cũng đến rồi sao.

Ngón tay chỉ vào Bàng Lạc Vũ của Nghi quý phi chỉ đều đã run run, Bàng Lạc Vũ cùng Thanh Ảnh giật nảy mình, không biết vì sao Nghi quý phi lại tức giận như vậy.

Thanh Ảnh theo ngón tay Nghi quý phi nhìn đến Bàng Lạc Vũ cây trâm phượng bát vĩ trên đầu Bàng Lạc Vũ, Thanh Ảnh cũng hoảng sợ, chẳng lẽ Bàng Lạc Vũ này u mê thật sao.

Nghi quý phi không để ý đến đáng vẻ của quý phi mà tiến lên rút cây trâm cài tóc trên đầu Bàng Lạc Vũ xuống, tát nàng ta một cái, quát to: “Kể tiện nhân như người, cũng dám cây trâm phượng làm ra cho quý phi, người không biết thứ người mang trên đầu là trâm phượng bát vĩ sao?”

Búi tóc của Bàng Lạc Vũ tán loạn, Nghi quý phi quát to: “Thanh Ảnh, vả miệng cho ta.”

“A? Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng! Thần nữ không dám. A” Bàng Lạc Vũ hô lớn.

“Bốp! Bốp! Bốp... ” Tiếng bạt tai vang lên từ trên mặt Bàng Lạc Vũ.

Nghi quý phi nhìn dáng vẻ của Bàn Lạc Vũ trong lòng mới tốt hơn một chút, sờ sờ tóc nói: “Không nên trách lòng bản cung ác độc, bản cung cũng là vì dạy bảo người, người cũng không nên ghi hận bản cung.”

Bàn Lạc Tuyết ở một bên nhìn sắc mặt của Bàn Lạc Vũ từ từ đỏ lên: “Nương nương, nói vậy nhất định trong này có hiểu lầm.”

Nghi quý phi kéo tay Bàn Lạc Tuyết nói: “Người không cần phải sợ, cũng đừng thắc mắc tại sao bản cung lại đối xử với tỷ tỷ của người như vậy, nàng đã sắp thành con dâu của bản cung, vậy mà lại không hiểu quy củ như vậy, nếu tương lai liên lụy đến Tấn vương vậy thì thật không tốt rồi.”

“Nương nương, cho ta nhìn cây trâm được không.” Bàn Lạc Tuyết cung kính nói.

Nghi quý phi đặt cây trâm vào trong tay Bàn Lạc Tuyết: “Thật sự là đứa trẻ lương thiện.” Lại quay đầu nói với Thanh Ảnh: “Đánh mạnh vào.”

“Nương nương” Bàn Lạc Tuyết nghe tiếng bộp bộp, từ từ nói: “Ừ, Tuyết Nhi có chuyện gì sao?” Nghi quý phi dụi dụi mắt.

“Nương nương, kỳ thật cây trâm phượng này chỉ có một đuôi thôi, chỉ là làm đuôi phượng khá lớn cho nên nhìn hơi giống trâm phượng bát vĩ.”

“A...? Phải không?” Nghi quý phi cầm lấy cây trâm xem, nhưng không có ý để cho Thanh Ảnh dừng lại.

Nghi quý phi nhìn kỹ cây trâm, phát hiện chỉ có một đuôi, chỉ là làm đuôi phượng hơi lớn nên cài trên đầu lại giống bát vĩ.

“Dừng lại.” Nghi quý phi bảo Thanh Ảnh ngừng lại, quay đầu thấy mặt Bàn Lạc Vũ đã sưng đỏ, máu chảy ra từ khóe miệng, quỳ rạp trên mặt đất từng thở từng ngậm.

“Xem ra quả thật là bản cung đã khiến đại tiểu thư bị oan, thật sự cây trâm này chỉ có một đuôi. Tới đây để bản cung xem, Thanh Ảnh, người ra tay mạnh quá, người nhìn khuôn mặt của đại tiểu thư đã bị đánh thành dáng vẻ gì rồi, đúng là làm người ta thương tiếc.” Nghi quý phi xoa mặt Bàn Lạc Vũ mang vẻ mặt lo lắng nói.

Bàn Lạc Vũ ngửa mặt lên, nước mắt ròng ròng xuống uất ức nói: “Nương nương, thần nữ không có, thần nữ thật không có.”

“Được rồi, ta biết rồi, việc này là lỗi của bản cung.” Nghi quý phi có vẻ dăm chiêu nói.

Bàn Lạc Vũ hoảng sợ khẩn trương nói: “Không, không, không, là lỗi của thần nữ, là lỗi của thần nữ, là thần nữ không xem xét kỹ, là thần nữ không tốt.”

“Tốt, yện hội sắp bắt đầu rồi, dáng vẻ này của đại tiểu thư không tốt lắm, Thanh Ảnh mang đại tiểu thư đi trang điểm, này cây trâm này mang đi kèm xấu như vậy, không cần đeo.”

“Vậy đại tiểu thư dùng cái gì để búi tóc ạ?” Thanh Ảnh hỏi

“Trên bàn của ta có cây trâm ngọc, dùng thứ kia đi.” Nghi quý phi nói qua loa, đây cũng xem như bồi thường cho việc đánh nàng ta khi này, đồ ngu xuẩn.

“Đại tiểu thư, cây trâm ngọc kia là vật yêu thích của nương nương, như vậy là đã thưởng cho người rồi.” Thanh Ảnh đỡ Bàn Lạc Vũ đứng lên.

Bàn Lạc Vũ hành lễ nói: “Đa tạ quý phi nương nương.” Bàn Lạc Vũ kêu rên trong lòng, nàng đúng là đã bị ngã tám đời, lại bị bà bà đánh thành cái dạng này.

“Nương nương, tam tiểu thư đến đây rồi.” Cung nữ mang theo Bàn Lạc Băng lại đây.

Bàn Lạc Băng khôn khéo hành lễ: “Nương nương, đồ đã được đem tới, nương nương có thể dùng thử một chút.”

Nghi quý phi ngoắc tay: “Bé ngoan, mau lại đây, đúng là nha đầu làm người yêu thích.”

Bàn Lạc Băng vui vẻ trong lòng, tiến đặt hai lọ cao vào trong tay Nghi quý phi.

Nghi quý phi mở ra, hương thơm hoa hồng thơm ngát phả vào mặt, Bàng Lạc Tuyết cười lạnh, Nghi quý phi này từ trước đến nay thích mùi hoa hồng, vừa rồi chỉ là vì muốn dạy dỗ Bàng Lạc Vũ một chút thôi.

Quả nhiên Nghi quý phi mở ra rồi bôi thử lên tay, ngửi kĩ, thể xác và tinh thần đều thoải mái.

161. Chương 130

162. Chương 130

Bàng Lạc Bằng mở một lọ khác, bên trong là loại cao thượng hạng, lấy lòng nói “Nương nương, đây yến hội lớn, lần này người viếng thăm tứ quốc cũng không ít, nương nương có thể nở mày nở mặt, nhất định người sẽ rất tỏa sáng.”

“Nhìn cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của con kìa, vậy con hãy đỡ bản cung đi nở mày nở mặt đi.” Nghi quý phi khoác tay Bàng Lạc Bằng nói.

“Thưa nương nương, hoàng hậu nương nương còn đang chờ Tuyết nhi, Tuyết nhi xin cáo từ trước.” Bàng Lạc Tuyết hành lễ nói.

Nghi quý phi nhìn Bàng Lạc Tuyết liếc mắt một cái “Tuyết nhi, bản cung cảm thấy thức ăn cũng không tệ, con hãy mang cho hoàng hậu một ít.”

“Dạ, tuân lệnh nương nương.”

“Đi thôi, Bằng nhi, dẫn bản cung đi.” Bàng Lạc Bằng liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết gật đầu “Sau yến hội chúng ta còn có thể gặp nhau, Bằng nhi không Die nd da nl e q uu ydo ncần phải lo lắng, đại tỷ cũng ở đây.”

Bàng Lạc Bằng gật đầu, đỡ Nghi quý phi đi vào trong phủ.

Bàng Lạc Tuyết mang thức ăn do Nghi quý phi chuẩn bị rời đi, mới vừa tới trước cửa liền nhìn thấy Tấn vương đứng ở hành lang trong đình.

“Quận chúa Lạc Tuyết, đã lâu không gặp.” Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói.

Nhiều lần hắn rất muốn chiếm được nữ nhân này, mỗi lần nhìn thấy nàng, dục vọng của hắn đối với nàng đều dâng lên, nhưng chỉ là nàng chưa bao giờ để mắt đến hắn.

“Bái kiến Tấn vương điện hạ, sao điện hạ đã đến rồi mà lại không vào? Tỷ tỷ còn ở bên trong.” Bàng Lạc Tuyết hiểu kỳ nói.

“Không sao, hôm nay yến hội sẽ nhanh chóng bắt đầu, chẳng qua là vì muốn bái kiến mẫu phi, thực sự may mắn là có thể nhìn thấy quận chúa ở đây.” Tấn vương nói.

“Ta nghĩ vương gia cũng nên vào trong, Tuyết nhi cáo lui trước.” Bàng Lạc Tuyết hành lễ nói.

“Nàng quả thật chán ghét ta như vậy sao?” Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết “Vì sao vừa nhìn thấy bản vương liền muốn xin cáo lui?”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày “Vương gia, xin ngài hãy tự trọng! Điều biết hai nữ nhi của Bàng gia chúng ta đều có ý với ngài. Đại tỷ của ta còn là vương phi tương lai của vương gia, Tuyết nhi thật sự là không hiểu rõ cuộc vương gia có ý gì, ghét sao? Nhưng quả thật không biết vì sao Tuyết nhi thật đúng là rất không ưa ngài, cho nên vương gia, cầu xin ngài cách xa ta một chút, bằng không ta không thể cam đoan quý thể thiên kim (ý là địa vị cao quý) của vương gia sẽ như thế nào?”

Tấn vương nhú mày, bắt được cánh tay Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết nhú mày, cổ tay có cảm giác đau.

“Tấn vương, đệ buông tay.” Phía sau truyền đến giọng nói của Dự vương.

Hai người quay đầu nhìn thấy Dự vương nhìn chăm chăm cánh tay của Tần vương nắm cổ tay Bàn Lạc Tuyết.

Tần vương buông tay Bàn Lạc Tuyết, Dự vương bước tới nhú mào, kéo Bàn Lạc Tuyết ra phía sau mình, nhìn Tần vương nói “Hoàng đệ, không biết đệ đệ muốn làm gì?”

Tần vương cười nói “Hoàng huynh, ta và quận chúa không có làm gì cả, chỉ là ta muốn hỏi một chút về vương phi tương lai của ta đang làm gì, hoàng huynh sao lại vội vàng như vậy?”

Dự vương nhìn Tần vương nói “Hoàng đệ, huynh khuyên đệ nên tránh xa quận chúa ra. Nàng là hòn ngọc quý trong tay Bàn quốc công, cũng là người được mẫu hậu sủng ái, vừa rồi đệ nắm lấy tay nàng như thế, đệ không nghĩ sẽ làm đau nàng hay sao? Nếu đệ muốn biết sự tình của Tần vương phi, chỉ bằng chính mình trực tiếp đi hỏi thăm bản thân nàng ấy là tốt nhất.”

“Chính Dương, Tần vương điện hạ chỉ hỏi một chuyện, nếu Tần vương muốn thú tỷ tỷ của ta, thì sau này cũng không cần hỏi ta.” Bàn Lạc Tuyết nói.

“Ừm, như vậy, như vậy là tốt nhất. Tuyết nhi muội ra ngoài đã lâu, mẫu hậu có chút lo lắng về muội cho nên phái huynh tới đón muội.” Dự vương nhìn Tần vương nói.

“Tần vương điện hạ, Tuyết nhi cáo lui trước.” Bàn Lạc Tuyết thản nhiên nói.

“Quận chúa đi thông thả.”

Dự vương để miệng sát vào tai Tần vương nói “Huynh khuyên đệ tốt nhất là nên tránh xa Bàn Lạc Tuyết một chút, bằng không đừng trách hoàng huynh không khách khí.”

Tần vương cười cười “Hoàng huynh, điều này còn phải xem ý của quận chúa thế nào?”

“Hừ, chúng ta đi.” Dự vương nhìn Bàn Lạc Tuyết lại mỉm cười nói “Tuyết nhi, chúng ta đi thôi, mẫu hậu đang chờ, chúng ta mau trở về đi.”

“Dạ ”

Bàn Lạc Tuyết và Dự vương mới vừa rời đi, Tần vương hung hăng đánh vào cây cột một quyền, cột nhà làm bằng gỗ trong nháy mắt biến thành bụi phấn.

“Dự vương, người chờ đi, Bàn Lạc Tuyết nhất định là của ta, nếu không chiếm được nàng, ta thà rằng phá hủy nàng.”

“Tay muội có đau không?” Dự vương nhìn vết đỏ hồng trên tay Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết cúi đầu nhú mào, cái đồ đáng chết đó lại dám động thủ với nàng, nàng nhất định phải khiến hắn mở rộng tầm mắt. Quay đầu đối diện Dự vương, nàng cười cười an ủi nói “Không sao, mọi việc đều ổn, mẫu hậu sao vậy?”

Dự vương vuốt cằm nói “Không có gì, mẫu hậu không có việc gì, chỉ là nghe nói nàng đến bái kiến Nghi quý phi, nên mới qua đây, nàng xem hoa sen ở ngự hoa viên vừa nở rộ, chúng ta chèo thuyền thưởng sen đi.” Dự vương nhìn về mặt Bàn Lạc Tuyết chờ đợi nói.

“Chính Dương không cần chiêu đãi sứ giả sao? Lát nữa là tới yến hội ban đêm rồi.” Bàn Lạc Tuyết hiếu kỳ nói.

“Khi yến hội bắt đầu, chúng ta sẽ trở về.” Dự vương nói.

“Được” Bàn Lạc Tuyết nói.

Hai người đang ở trên một con thuyền tinh xảo, chỉ có Đồng Tước đang đứng ở đuôi thuyền hoa, bộ dáng cùng vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Bàn Lạc Tuyết nhìn Đồng Tước tươi cười, nói “Đồng Tước, sao lại không vui như vậy?”

Đồng Tước nhìn ánh mắt tàn nhẫn của Dự vương, nhanh chóng tươi cười rạng rỡ nói “Sao quận chúa lại nói thế chứ, có thể được hầu hạ quận chúa chèo thuyền, chính là phúc ba đời tiểu nhân đã tu luyện mà có.”

Bàng Lạc Tuyết nhếch khóe miệng, nhắm mắt lại hưởng thụ gió mát trong hồ thổi tới, bên trong xen lẫn mùi vị của hoa sen cùng lá sen thơm ngát.

Về mặt Dự vương si mê nhìn Bàng Lạc Tuyết, ngọn gió phiêu lãng phớt qua, vài sợi tóc lay động trong gió, Đồng Tước lúc lắc cái đầu của mình, thế nhưng trong lòng cũng chưa xót không ít, trong lòng thầm nhủ nhất định không để cảnh tượng này mê hoặc.

Bàng Lạc Tuyết quay đầu lại, nở nụ cười thật tươi, “Thiếp giang ngoạn thu thủy, yêu này hồng cừ tươi. Hà lộng kỳ châu, dập dờn không được viên. Người áng mây lý, dục tặng cách xa thiên. Tương tư vô vi thấy, trưởng vọng gió mát tiên.”(*)

*Giải nghĩa:

Đi chèo thuyền trên dòng sông cuộn cuộn vào mùa thu mà giống như đi trong hoa sen.

Giọt nước trên lá sen không phải lúc nào cũng lăn tròn.

Cô gái xinh đẹp ẩn trong mây, thấy mình cùng hoa bay lượn xa xa trên bầu trời.

Thật khó khăn để gặp được nhau, nên cảnh vật mùa thu cũng u sầu, hoang vắng.

“Thơ hay” Dự vương nói.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Đồng Tước đột nhiên nổi hứng nói “Đồng Tước, chúng ta cùng đi ra chỗ hoa sen phía trong kia đi.”

Đồng Tước liếc mắt nhìn Dự vương, Dự vương gật đầu, nghiêng mặt nhìn Bàng Lạc Tuyết. Đồng Tước lắc đầu, vương gia này thực sự là hết thuốc chữa. Nha đầu như cô không còn cách nào khác, dùng sức vạch tìm đường ở chỗ sâu hoa sen phía trong .

Bàng Lạc Tuyết ngồi ở mũi thuyền, nhìn nước hồ lênh bênh, gợn sóng, tựa như người chơi đàn đang đánh nhịp, hoa sen hồng nhạt e ấp hé mở giống như thiếu nữ đang thẹn thùng.

Bàng Lạc Tuyết hái nụ hoa đang e ấp trên cành hoa sen, dịu dàng dùng mũi ngửi. Hoa sen thơm ngát có thể cho người cảm giác yên tĩnh.” Nếu nàng thích, ta sai Đồng Tước xuống phía sau hái một ít tặng nàng, hoa sen này là do ngoại bang tiến cống qua đây nên nó rất hiếm .”

“Thật vậy sao?” Bàng Lạc Tuyết vui mừng. Nàng thấy hoa sen này không phải bình thường, bên trong nhị hoa có hương vị rất ngọt ngào, là thứ làm cho người ta tĩnh tâm rất tốt, nàng có thể hái một ít về dâng tặng cho mẫu thân.

“Dĩ nhiên là thật, chỉ cần nàng thích, ta có thể mang hết về cho nàng.” Dự vương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói.

“Muội không cần nhiều như vậy, muội chỉ muốn hái khoảng hơn mười bụi cây để tặng cho mẫu thân thôi. Chắc hẳn người sẽ rất thích, thuận tiện cũng trồng một ít trong hồ nước của phủ Bàng quốc công, chị dâu Trường Lạc nhất định cũng sẽ rất thích .” Về mặt Bàng Lạc Tuyết khát khao nói.

Truyện chỉ đăng tại die,n;da.nlze.qu;ydo/nn

“Nàng cứ yên tâm. Ta nhất định sẽ chuẩn bị tốt chỗ hoa dành tặng cho bá mẫu, hôm nay có thuốc an thần, tiện thể Đồng Tước cũng đưa hoa sen này đến chỗ bá mẫu luôn. Yên tiệc tối nay cũng sẽ được bố trí hoàn hảo . Nàng cứ yên tâm.”

Đồng Tước nghe thấy điện hạ Dự vương nhắc tới mình, yên lặng lau mồ hôi trên trán đang túa ra “Dạ, vương gia, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt .”

“Người hãy nhớ kỹ, không được làm phiền bá mẫu nghỉ ngơi.” Dự vương phân phó.

“Vương gia yên tâm, thuộc hạ xin ghi nhớ.” Đồng Tước hành lễ nói.

Bàng Lạc Tuyết sờ vào cánh hoa nói “Thời tiết không còn sớm nữa, chẳng lẽ chúng ta không tham dự sao? Hôm nay ai sẽ chủ trì yến tiệc này?”

“Mẫu hậu đang mang thai, dĩ nhiên Lệ phi sẽ là người chủ trì. Việc này vốn là giao cho Nghi quý phi, nhưng không biết tại sao mẫu hậu lại đem việc này giao cho Lệ phi.”

“Lệ Phi sao? Sao lại giao cho bà được?” Bàng Lạc Tuyết ngạc nhiên nói.

“Đó là ý của mẫu hậu. Chỉ có Nghi quý phi là quý phi lớn nhất sau mẫu hậu. Mẫu hậu cũng giao Mai quý nhân phụ trợ, hai người sẽ hợp chủ trì yến tiệc này.” Dự vương phân tích nói.

“Mai phi sao?” Bàng Lạc Tuyết chợt nghĩ về Mai phi hiền lành, thiện lương ngày trước, trong lúc nàng bất lực, Mai phi từng giúp đỡ nàng, cuối cùng bị hoàng đế hiểu lầm, ban cho nàng ta một ly rượu độc.

“Tuyết nhi biết bà ấy sao?” Dự vương hỏi

“Dạ không, chỉ là hiểu kỳ đó là một người như thế nào, sao bà ta có thể được hoàng hậu nương nương để mắt đến mà thôi.”

“Dù sao cũng chỉ có mẫu hậu quan tâm nàng ta thôi, nhưng Mai phi cũng không có ý xấu, mẫu hậu cũng muốn thân thiết với bà ta.” Dự vương nói.

“Chúng ta phải trở về thôi, trời đã tối rồi, chàng có nghe tiếng sáo vang lên rồi không?” Bàng Lạc Tuyết nói.

Dự vương nhíu mày, vất vả lắm mới có thể cùng Bàng Lạc Tuyết nán lại đây một chút, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Bàng Lạc Tuyết tiến lên khoác tay Dự vương, ngẩng đầu nhìn Dự vương, hai má nàng hồng lên, đột nhiên Bàng Lạc Tuyết cảm thấy lòng mình ấm áp lạ thường.

Dự vương nhìn tay nàng khoác lên tay mình, đột nhiên có suy nghĩ có lẽ tháng này mình sẽ không rửa tay, vì như vậy sẽ vẫn mãi lưu lại độ ấm của Bàng Lạc Tuyết trên tay mình.

“Sao vậy?” Bàng Lạc Tuyết nhìn Dự vương ngây ngốc.

“Không, không có gì, Đồng Tước chúng ta trở về đi.” Dự vương quay đầu rời đi trong sự bối rối của lòng mình.

Cung Nghi quý phi

Bàng Lạc Băng thoa lên mặt Nghi quý phi, bây giờ khuôn mặt Nghi quý phi giống như đang lột vỏ trứng gà, Nghi quý phi hài lòng nhìn bóng mình trong kính, quan sát hai bên trái phải.

Sắc mặt tiểu tụy thì phải chăm sóc, trang điểm lại cho đẹp, đây là hậu cung, nữ nhân chạy không thoát số mệnh, kiếp này bà nhất định phải được bệ hạ sủng ái.

“Băng nhi, lần này nhất định phải khen thưởng con thật tốt, Thanh Ảnh, con hãy đem mã não hồng, vòng cổ cấp ban tặng cho tiểu thư.”

“Tạ ơn nương nương ân chuẩn.” Bàng Lạc Băng vui vẻ nói.

“Đây là phần thưởng mà người đáng được, khi nào có thời gian rảnh, hãy vào cung phục vụ bản cung, bản cung cũng rất thích một tiểu cô nương đáng yêu như thế.” Nghi quý phi nói.

Bàng Lạc Vũ đứng bên cạnh căn môi, bây giờ trên đầu nàng chỉ có một cây trâm bạch ngọc, các châu báu khác đều bị Thanh Ảnh lấy đi hết, lại có lúc này khuôn mặt nàng đã sưng lên, đứng cùng Bàng Lạc Băng làm cho nàng cảm thấy xấu hổ.

“Mẫu phi, yến hội sắp bắt đầu, người mau đi đi, hoàng hậu cũng đã tới, nếu như mẫu phi đến muộn, e rằng hoàng hậu nương nương không vui.” Tần vương nói.

Nghi quý phi liếc mắt nhìn con trai của mình, người vàng ngọc cao quý lại không chịu, lại thú một nha đầu không ra gì làm phi tử, thật là một sự sỉ nhục.

“Tần nhi, con hãy ra ngoài chờ, mẫu phi sẽ mau chóng thay y phục. Các người cũng lui ra đi, Băng nhi và Thanh Ảnh lưu lại để hầu hạ bản cung.”

Bàng Lạc Vũ cắn răng nói: “Thần nữ xin cáo lui.”

Tần vương nhìn mặt Bàng Lạc Vũ, ánh mắt sâu thẳm.

163. Chương 131

164. Chương 131

Tất nhiên Bàng Lạc Vũ biết bản thân mình gả đi là tốt, nhưng là Bàng Lạc Vũ cũng biết chính mình sợ rằng đã trở thành trò cười cho cả Đông Tần, căn bản là không thể hạnh phúc như lời mẫu thân nói.

Nhị phu nhân nhìn Bàng Lạc Vũ mà nói với Cúc Thanh bên cạnh: “Đại tiểu thư đã sắp xuất giá, đi tìm tú nương tốt nhất trong nhà tập hợp đến trong lâu của tiểu thư, giá y Bàng Lạc Tuyết đã làm hơn phân nửa, còn lại tìm tú nương thêm đi. Nương cho con xem, một chút mẫu hoa gần đây, ta thấy thêm trên giá y cũng là không tệ, đáng tiếc Bàng Lạc Tuyết thêm, chỉ còn lại một chút, cũng coi như sẽ không xảy ra chuyện lớn gì. Con yên tâm, nhất định nương sẽ để cho con xuất giá thật hoàn mỹ!”

“Vâng, đa tạ nương!” Bàng Lạc Vũ ở một bên làm nũng.

“Nhị phu nhân, Vương công tử cầu kiến?”

“Vương công tử? Vương công tử nào?”

“Bẩm phu nhân, là Vương Nam công tử.”

Bàng Lạc Vũ cau mày nói: “Sao biểu ca lại đến đây?”

Nhị phu nhân nghĩ nghĩ nói: “Có khả năng là ngoại tổ mẫu gọi Nam biểu ca đến tặng lễ vật cho con, đã sắp đại hôn rồi, ngoại tổ mẫu thương con như vậy, khẳng định là đưa đồ tặng cho con.”

Bàng Lạc Vũ ngẫm lại thấy cũng đúng, ngoại tổ mẫu luôn yêu thương nàng, ngay cả mấy biểu ca của nàng cũng không được bà thích như vậy.

“Mời Nam công tử vào đi.”

Nhị phu nhân nói nói.

Bàng Lạc Vũ cũng đứng dậy, đem đứng ở một bên chờ

Vương Nam vừa vào đã hành lễ với nhị phu nhân nói: “Cô cô, đã lâu không gặp, đây là Lạc Vũ muội muội sao, nhiều năm gặp, Lạc Vũ muội muội càng lớn càng xinh đẹp, phải tổ chức đại hôn ngay thôi.”

Bàng Lạc Vũ xấu hổ đỏ mặt nói: “Nam biểu ca nói đùa.”

Nhị phu nhân nhìn Vương Nam nói: “Trở về lâu như vậy cũng không biết đến xem cô cô, thật là đáng đánh đòn, dạo này phụ thân con có khỏe không? Thân thể của mẫu thân còn khỏe mạnh, bởi vì gần đây cô cô bận bịu hôn sự của muội muội con, không trở về được. Nói vậy nhất định là tổ mẫu của con lại nhắc ta rồi.”

Vương Nam cười nói: “Cô cô nói đùa rồi, thân thể của phụ thân và mẫu thân rất tốt, tổ mẫu cũng rất minh mẫn, chỉ là tổ mẫu rất nhớ cô cô người, tổ mẫu nói, cô cô người gả đến phủ Bàng Quốc công dù sao cũng không phải là phu nhân chính thất, cho dù nhà mẹ đẻ có tốt đến đâu cũng phải thông qua đương gia chủ mẫu. Khẳng định là rất bất tiện. Thân thể của lão phu nhân càng ngày càng yếu đi, cô cô có thời gian đến chỗ phu nhân nói một tiếng đi, cũng có thể đi thăm lão nhân gia bà.”

Nhị phu nhân xấu hổ cười cười. Bà ta gả đến làm thiếp thất, mà Đông Tần quốc có quy tắc, thiếp thất về nhà nhất định phải có được sự đồng ý của đương gia chủ mẫu, nếu không sẽ không thể trở về nhà. Nếu thiếp thất cố ý ỷ vào sự sủng ái mà đi về, đương gia chủ mẫu là có quyền bắt nàng ta lại. Cho nên Vương Nhược

Sanh vẫn đang chờ Dương thị trở về mới có thể nói với bà về chuyện mình muốn về nhà mẹ đẻ. Nhưng căn bản bà ta cũng không biết Dương thị ở nơi nào, lão phu nhân ở phật đường cũng không gặp được người.

Bàng Lạc Vũ bất mãn nói: “Đại phu nhân ra ngoài dưỡng bệnh, lão phu nhân lại không chịu gặp người, cho nên mẫu thân mới không có biện pháp trở về. Lấy tình hình sức khỏe của đại phu nhân kia, sợ là về trong phủ cũng sống không nổi hai ngày, đến lúc đó nương cũng không đến lúc đó nương cũng không cần phải có chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến bà ta mới có thể làm như vậy.”

Vương Nhược Sanh cau mày nói “Vũ nhi nói đúng. Nhưng con cũng biết nha đầu Bàng Lạc Tuyết kia gian xảo đến thế nào, lại giấu đại phu nhân đi. Ngay cả phụ thân con cũng không biết, sao chúng ta có thể biết được.”

Bàng Lạc Vũ cũng cau mày.

Nhị phu nhân nhìn Vương Nam nói: “Nam nhi, sao con lại tới đây lúc này? Trở về nói cho tổ mẫu con, nói ta mấy ngày này không thể về, chỉ có đợi cho Dương thị trở về mới có thể về được, vẫn xin tổ mẫu con thông cảm.”

Nhị phu nhân nói xong trên mặt cũng có chút áy náy.

Vương Nam nói: “Chẳng lẽ cô cô không nghĩ tới việc đoạt thành sao?”

Nhị phu nhân nở nụ cười, hiện tại bà ta đã Vương Nam này tới để làm gì, cười nói: “Nếu có thể bỏ Dương thị, với Vương gia chúng ra cũng là chuyện tốt, đến lúc đó người muối muối cũng có thể lấy thân phận nữ nhi chính thất của Bàng quốc công mà xuất giá, Vương gia chúng ta cũng có thể đầy đủ thăng tiến ở phủ Bàng Quốc công.”

“Không sai, ý của con chính là đây, Dương Quốc công đã xuống dốc, trừ bỏ đại phu nhân là nữ nhi cũng không có đứa con nào khác, phủ Dương Quốc công đi xuống là bình thường, đến lúc đó Vương gia chúng ta cũng có thể đoạt thành hoàn toàn, phải biết rằng địa vị của Vương gia chúng ta đang tăng lên mỗi ngày, Vũ nhi muối muối có thể gả vào hoàng thất cũng là chuyện tốt.” Vương Nam nói, hẳn biết đại phu nhân vẫn luôn là một cái gai trong lòng vị cô cô này, mình giúp bà ta rút cái gai này ra, về sau này Bàng Quốc Công ắt sẽ theo chân Vương gia bọn họ cùng tiến cùng lùi, chỉ là Bàng Lạc Tuyết này thật sự rất khó đối phó, lần trước chuyện bên trong hoàng cung cũng rành rành trước mắt hắn, tuy nhiên gương mặt trái xoan kia của nàng rất hợp khẩu vị của hắn, xuất thân cũng không tệ.

Có lẽ là Vương Nam tâm tư trong mắt biểu hiện quá rõ ràng, Bàng Lạc Vũ không vui nói: “Làm sao vậy? Không phải là Nam biểu ca nhìn trúng nha đầu Bàng Lạc Tuyết kia chứ?”

Vương Nam bị nói trúng tâm tư, đỏ mặt lên nói: “Sao Lạc Vũ muối muối lại nói vậy, thân phận của nàng không tầm thường, sẽ không nhìn đến loại người bình thường như ta.”

“Hừ! Đừng cho là ta không biết, khuôn mặt hồ ly của nàng ta, chỉ cần là nam nhân thấy đều sẽ động lòng.” Cho đến nay Bàng Lạc Vũ còn nhớ rõ lúc trước đúng là Tấn Vương muốn kết hôn với Bàng Lạc Tuyết, tuy nhiên là do vận khí của mình tốt, mới có thể nên nhân duyên với Tấn Vương.

“Lạc Vũ muối muối, muối đã sắp là Tấn Vương phi, cũng không thể ích kỷ như vậy, đến lúc đó thê thiếp xinh đẹp bên người Tấn Vương cũng không phải là ít.” Vương Nam trêu ghẹo nói

Vương Nam nói xong, lại nhìn thấy sắc mặt của Bàng Lạc Vũ không bình thường, thầm nghĩ một tiếng không tốt, cô biểu muội này có tiếng tính tình không tốt, lúc trước khi Bàng Lạc Vũ đi theo Vương thị đồng khởi về nhà mẹ đẻ bởi vì nhìn thấy một nha hoàn có dáng vẻ xinh đẹp mà dùng cây trâm hoa làm mất nàng ta bị thương, mà người nha hoàn kia đúng là nha hoàn bên người Vương Nam, vốn được cho hắn để làm nha hoàn thông phòng, mặt bị huỷ, Vương Nam không còn hứng thú với nàng ta, tìm một kẻ buôn người rồi bán ra ngoài kỹ viện.

Vương thị vội vàng ngắt lời: “Lạc Vũ, sao lại nói với biểu ca con như vậy, biểu ca cũng là vì muốn tốt cho con, tương lai sao bên người Vương gia chỉ có thể chỉ có một mình con, đến lúc đó phải học tập để có thể giúp Vương gia quản lý nữ nhân của hắn.”

Bàng Lạc Vũ cho dù không tình nguyện cũng không nói được cái gì.

Vương thị nhìn Vương Nam nói: “Nam nhi, con nói cho cô cô một câu, có phải con biết đại phu nhân ở đâu không?”

Những lời này của Vương Nhược Sanh, đã khiến Bàng Lạc Vũ yên tĩnh trở lại, nếu Vương Nam biết rõ Dương thị ở nơi nào, đến lúc đó bọn họ sẽ có biện pháp nói tin Bàng Lạc Tuyết bị thương sắp chết cho Dương thị, dựa theo bệnh tình của Dương thị, rất nhanh sẽ có thể đi gặp diêm vương, đến lúc đó Vương thị sẽ hoàn toàn trở thành đương gia chủ mẫu của phủ Bàng Quốc Công!

165. Chương 132

166. Chương 132

Sở Mộc Dương cũng thay đổi y phục hoàng thất nước Nam Chiếu, bốn móng chân rồng vàng được thêu trên áo choàng màu xanh đen, đai lưng bằng bạch ngọc, thể hiện rõ anh tuấn siêu phàm, đứng ở phía sau là Sở Mộc Nguyệt, cũng một bộ dạng như vậy nhưng không có khí thế giống như Sở Mộc Dương, có mấy phần khí chất u ám.

“Thái tử nước Nam Chiếu Sở Mộc Dương bái kiến hoàng đế nước Đông Tần” Sở Mộc Dương chấp tay thi lễ.

Hoàng đế Đông Tần nhìn khí chất anh tuấn siêu phàm của Sở Mộc Dương, quả thật thích hợp với công chúa Trường Lạc, không khỏi cười híp mắt nói: “Thái tử đi đường vất vả, mau ngồi vào vị trí đi, hôm nay không say không về.”

“Đa tạ bệ hạ” Nói xong dưới sự chỉ dẫn vị trí của tỳ nữ liền dẫn sứ thần nước Nam Chiếu đi qua.

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt đứng đắn của Sở Mộc Dương, khóe miệng không khỏi kéo ra, bình thường sư phó nhà mình cùng với hai vị đứng đắn như vậy, trái lại làm nàng không chịu nổi.

Sở Mộc Dương nhìn vị trí ngồi bên cạnh hoàng hậu, Bàng Lạc Tuyết, trong lòng như bị cái gì néo một chút, mấy ngày nay không gặp, nha đầu kia hình như lại nhìn chói mắt hơn một chút.

Bàng Lạc Tuyết hơi cúi đầu nhìn Sở Mộc Dương. Bên cạnh bát công chúa đang ôm cái đầu Phật nhìn Bàng Lạc Tuyết thần thần bí bí hỏi “Tuyết nhi tỷ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì vậy?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt tiểu quỷ của bát công chúa nói “Không có gì, hôm nay tỷ thấy trái lại rất nóng à.”

“Yến hội thôi, có cái gì chơi đùa, tới tới lui lui liên nhiều chuyện như vậy.” Bát công chúa quyết miệng nói.

“Hôm nay sẽ không, muội nhìn anh tài ở bốn nước hội tụ, khẳng định sẽ có cái công chúa thích.” Bàng Lạc Tuyết biết tính tình trẻ con của nàng, đối với yến hội khẳng định ngồi không yên. Nhìn bát hoàng tử đang ngồi nghiêm chỉnh, rất có thần thái của hoàng tử một nước. Tính cách của long phượng thai này lại khác biệt nhiều như vậy.

“Tuyết nhi tỷ tỷ, tỷ sẽ là công chúa. Công chúa gọi ta, gọi ta là Minh Nguyệt là tốt rồi.” Công chúa Minh Nguyệt lười biếng nói.

“Minh Nguyệt, người xem lão bát rất nghe lời.” Bên cạnh, Lệ Phi cau mày nói.

Công chúa Minh Nguyệt quyết miệng, đột nhiên vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy công chúa Trường Lạc, lập tức tươi cười rạng rỡ “Mẫu phi, ta đi đến biểu tỷ Trường Lạc nhé.”

“Ôi, đứa nhỏ này.” Lệ Phi nhún mày. Còn chưa có đáp ứng, bát công chúa đã chạy ra ngoài.

Bàng Lạc Tuyết đưa mắt nhìn lên trên yến hội, Tứ hoàng tử của nước Tây Lăng cùng với đại công chúa dẫn đầu đi cùng đều là những thanh niên anh tài tuấn tú của nước Tây Lăng.

“Thấy qua bộ hạ Đông Tần” Đại công chúa hành lễ nói

“Khuê nữ nước Tây Lăng à. Mau ngồi xuống, thân thể phụ hoàng của các người có tốt không?” Hoàng đế Đông Tần hỏi, bệ hạ nước Tây Lăng bây giờ đã bảy mươi tuổi, hơn nữa thân thể lại không tốt. Chẳng trách hoàng đế Đông Tần lại hỏi như vậy.

“Đa tạ bệ hạ quan tâm. Thân thể phụ hoàng rất tốt.” Đại công chúa hành lễ nói

“Bệ hạ, người đã đến đông đủ.” Hoàng hậu nói

Hoàng đế Đông Tần gật gù đầu đứng lên “Hôm nay là một ngày lành, khó có được thanh niên tài俊 của bốn nước cùng tụ lại một nơi, hôm nay tâm tình của trẫm rất tốt, đến nơi đây không cần phải câu thúc, hôm nay trẫm chuẩn bị không ít rượu ngon món ngon, còn có trợ hứng bằng ca múa, trước khi sẵn bần, chư vị cần phải hưởng thụ một chút, trẫm cạn ly trước kính mời.” Nói đến liền cầm chén lên ngửa đầu cạn sạch.

Mọi người cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Vũ và Bàng Lạc Băng đang ngồi phía dưới.

Nghi quý phi vẫy tay để Bàng Lạc Băng ngồi ở bên người, thực sự là mấy nhà phiền não mấy nhà sầu lo. Bàng Lạc Băng hài lòng, Bàng Lạc Vũ lại nghiêng răng nghiêng lợi uống rượu, đốt tay nắm ly rượu trở nên trắng bệch.

Yến hội được tiến hành rất náo nhiệt nhưng mà tục lệ hủ lậu, tiếng sáo trúc không ngừng bên tai, không gian ăn uống linh đình, chào hỏi vui vẻ hòa thuận. Nhưng mà người sáng suốt cũng nhìn ra được, người người cũng không có trò chuyện được ngay thẳng, chẳng qua là hàn huyên cho có lệ, ca múa mừng cảnh thái bình, ở trong cung cũng không phải là lạ, làm cho người ta chỉ thấy phiền.

Mai phi ở một bên hầu hạ hoàng đế Đông Tần, Lệ phi ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, giống như mọi thứ đều đã được an bài.

Hoàng hậu uống nước trái cây do Bàng Lạc Tuyết đưa cho bà ấy, chua chua ngọt ngọt trái lại rất hợp với khẩu vị của bà, từ khi mang thai, nha đầu này mỗi ngày đều sai người đưa tới đủ loại thức ăn, biến đổi nhiều cách thức khác nhau, khẩu vị của bà càng ngày càng tốt.

Hoàng đế nhìn về phía Vinh thân vương nói “Vương đệ, đệ nhìn thấy thái tử nước Nam Chiếu như thế nào?”

Trong lòng Vinh thân vương nhảy một cái, liếc mắt nhìn về phương hướng nước Nam Chiếu, lúc này Sở Mộc Dương và Sở Mộc Nguyệt không biết đang nói chuyện gì đó. Vinh thân vương liếc mắt nhìn, quay đầu lại nói “Thái tử nước Nam Chiếu cũng là không tệ.”

“Bệ hạ, Thái tử nước Nam Chiếu đích thức rất tuần tú lịch sử, phong thái hiên ngang” Nghi quý phi nói.

Hoàng đế liếc mắt nhìn thấy bát công chúa đang làm nũng với công chúa Trường Lạc nói “Đúng vậy, Trường Lạc là nữ nhi duy nhất của đệ, trẫm nhất định phải trừ tính cho nàng thật tốt.”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết rồi nói với hoàng thượng “Vinh thân vương chỉ có một nữ nhi như vậy, bệ hạ, chắc hẳn Vinh thân vương không muốn gả nữ nhi của mình đến nước Nam Chiếu xa xôi như vậy đâu.”

Hoàng đế nhíu mày, công chúa Trường Lạc gả tới đó có thể giúp Đông Tần đạt được lợi ích lớn nhất “Hoàng hậu, nàng cũng thấy đấy, thái tử nước Nam Chiếu tuần tú lịch sử, đặc biệt thích hợp với công chúa Trường Lạc của chúng ta, nếu không phải tiểu bát năm nay còn quá nhỏ, trẫm liền muốn gả cho tiểu bát.”

Lệ phi quay đầu liếc mắt nhìn hoàng đế, nhíu mày, hơi ho khan hai tiếng.

Hoàng đế quay đầu ân cần nói “Lệ phi không thoải mái?”

Lệ phi khẽ nhíu mày che ngực đạo “Có lẽ là thân thể của thần thiếp gần đây khó chịu mà thôi”

“Thân thể muội muội mảnh mai, lần này bản cung có thai, làm cho muội muội vất vả không ít.” Hoàng hậu nói.

“Hoàng hậu nói chi vậy, là chính thân thể thần thiếp không tốt mà thôi” Lệ phi đứng dậy hành lễ nói

“Muội muội mau ngồi xuống đi” Hoàng hậu cau mày nói

Lệ phi nhìn hoàng đế nói “Bệ hạ, thân thể thần thiếp đột nhiên có chút khó chịu, nghĩ muốn trở về.”

Hoàng đế gật gật đầu: “Vội vàng về nghỉ ngơi đi, nhớ truyền thái y nhìn một cái.”

“Tạ ơn bệ hạ!” Lệ phi thi lễ một cái đi tới phía bên người bát hoàng tử đạo “Hoàng nhi, cùng mẫu phi cùng nhau trở về đi....”

“Vâng, mẫu phi, hoàng muội đâu?” Bát hoàng tử nghi ngờ nói.

Lệ phi nhìn tới bát công chúa đang vui đùa nói “Trường Lạc khó mới có dịp tiến cung, chắc hẳn Minh Nguyệt nghĩ muốn bồi nàng ấy một hồi, con bồi mẫu phi trở về trước đi.”

“Vâng” Bát hoàng tử gật đầu

Lệ phi đi cũng không làm cho yến hội nổi lên cơn sóng gì. Tâm sự của Vinh thân vương nặng nề, hoàng hậu nhíu mày, hoàng thượng này xem ra là quyết tâm muốn gả Trường Lạc đi.

Sở Mộc Nguyệt nhìn Sở Mộc Dương, quay đầu lại nhìn bát công chúa và công chúa Trường Lạc, chạm vào người Sở Mộc Dương nói: “Hoàng huynh, chẳng lẽ huynh muốn cưới công chúa Trường Lạc kia sao, nhìn cũng không tệ lắm, so với tiểu nha đầu bên cạnh tốt hơn nhiều.”

“Ai nói cho muội biết, ta muốn lấy nàng?” Sở Mộc Dương không vui

“Hoàng huynh, huynh không muốn giấu giếm đi, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều có ý tứ kia. Mẫu hậu đưa bao nhiêu nha đầu đến trong phủ của huynh cũng không thấy huynh đồng ý, trái lại, hoàng huynh cũng không phải là không cự tuyệt sao?” Về mặt của Sở Mộc Nguyệt hiện rõ ta rất hiểu sự tình..

“Ta sẽ không cưới nàng” Sở Mộc Dương lẩm bẩm nói

Trên yến hội, một điệu múa đã hoàn tất.

Hoàng đế Đông Tần vỗ tay nói” Người tới, thưởng”

Vũ nữ hành lễ tạ ơn.

Mai phi đạo: “Hoàng thượng, thần thiếp sai người múa bài mới, hoàng thượng cảm thấy như thế nào?”

“Không tệ, không tệ, ái phi có lòng.” Hoàng đế gật gật đầu.

“Bệ hạ, ca múa của nước Đông Tần đích thực là hạng nhất, chúng ta cũng đã mở rộng nhân giới.” Gia chủ Mặc gia nói.

“Lão ca, hôm nay còn có không ít tiết mục nữa, lão ca có thể nhìn thật kỹ.” Hoàng đế Đông Tần nói.

“Chỉ là mà ca múa này lại không có thú, không bằng hôm nay có không ít tài tử giai nhân từ bốn nước tới, nếu như các nàng biểu diễn một chút, chắc hẳn càng thêm thú vị.” Một thiếu nữ ở phía sau Mặc gia nói.

“Vô song, không được vô lễ.” Gia chủ Mặc gia nói

Quay đầu lại với hoàng đế Đông Tần nói “Đây là tiểu nữ Vô Song, luôn luôn bị ta cưng chiều thành quen, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

“Này”

“Mặc lão gia, nữ tử Bắc Yên chúng ta mỗi người đều tài nghệ kinh người, chắc hẳn nữ tử Đông Tần cũng sẽ không thua kém.” Đại hoàng tử Thương Diện nói.

Hoàng đế Đông Tần có chút không vui, nhưng nhìn về phía gia chủ Mặc gia chân cao khí ngang, cảm thấy bực tức..

Mặc Vô Song đứng lên đạo “Tiểu nữ bất tài, nguyện ý vì đại gia đánh một khúc đàn trợ hứng.”

Phía sau tiểu thư Vương gia mở miệng nói “Vô song muội muội là đệ nhất cầm kỳ ở Bắc Yên chúng ta, hôm nay các vị thể nhưng lại có nhĩ phúc.”

“Chỗ đó, Vương tỷ tỷ nói đùa, mọi người đều biết, Vương tỷ tỷ có thể nắm chưởng thượng vũ, đương nhiên kỹ thuật là đệ nhất, không bằng muội muội đánh đàn, tỷ tỷ cũng múa một điệu trợ hứng đi.” Mặc Vô Song nói.

Vương Ngọc Yên biết Mặc Vô Song khẳng định muốn khoe kỹ thuật đánh đàn của mình cao siêu, muốn danh danh tiếng. Bây giờ đã mở miệng, tự nhiên không có biện pháp cự tuyệt.

Vương Ngọc Yên đạo “Muội muội đã lên tiếng, tỷ tỷ tự nhiên nguyện ý ra sức”

Nói xong Vương Ngọc Yên đứng dậy, thư thái yểu điệu liền biết trình độ vũ đạo là thượng đẳng.

“Tốt! Tốt! Tốt! Xem ra hôm nay chúng ta không những được mở rộng tầm mắt cũng được thỏa mãn lỗ tai.” Hoàng đế Đông Tần nói, che dấu sự bất mãn trong lòng.

Mặc Vô Song tự mình nhận đàn cổ từ phía nha hoàn đưa tới, ôm lấy đàn rồi lên đại sảnh ở chính giữa, Vương Ngọc Yên cũng đứng dậy đứng ở giữa đài múa, Bàn Lạc Tuyết nhìn hai người này, liền biết hai người này khẳng định là không tầm thường.

Mặc Vô Song đem hai tay đặt lên dây đàn, khiêu khích liếc mắt nhìn Vương Ngọc Yên nói: “Không biết tỷ tỷ nghĩ nhảy ra điệu gì chưa, muội muội sẽ đàn theo.”

Vương Ngọc Yên liếc mắt nhìn Mặc Vô Song biết là nàng ta không có hảo tâm, thực sự là không hiểu quy củ, lúc này hẳn là nên cùng chung một trận tuyến mới phải, thật là ngu xuẩn, “Muội muội tùy ý đàn liền tốt rồi.”

Mặc Vô Song khơi mào, một tia cười xấu xa, thân thủ bắn lên khúc nhạc khó nhất ở Bắc yên thanh âm cao vút.

Khóe miệng của Bàn Lạc Tuyết hơi nhếch lên thầm nghĩ “Xem ra tâm tình của tiểu thư Mặc gia này thật sự không đồng nhất đâu.”

Chỉ thấy Vương Ngọc Yên xoay tròn, cánh tay dùng sức nâng lên, làn váy màu trắng vây quanh thân thể đang xoay tròn, hoa văn hiện rõ. Mặc dù vóc người của Vương Ngọc Yên nhỏ nhắn yểu điệu thể nhưng lực biểu diễn lại không tầm thường chút nào. Chỉ thấy nàng ta theo tiếng đàn của Mặc Vô Song đung đưa trái phải, đuối theo tiết tấu, lại không có nửa điểm chậm nhịp. Khúc nhạc vừa kết thúc, Vương Ngọc Yên cũng kết thúc điệu nhảy hoàn mỹ, mọi người vỗ tay, mặc dù nói kỹ thuật đàn của Mặc Vô Song cao siêu nhưng vũ đạo của Vương Ngọc Yên càng làm cho người lưu lại ấn tượng sâu sắc.

“Quả nhiên nước Bắc Yên nhân tài nhiều à. Nhìn hai vị tiểu thư diễn tấu thật sự là không tầm thường.”

Hoàng hậu nói.

“Hoàng hậu Đông Tần quá khen, chắc hẳn các tiểu thư của Đông Tần tài nghệ so với tiểu nữ càng giỏi hơn.” Mặc Gia nói.

Quả nhiên, đây mới là trọng điểm của yến hội đi. Quả nhiên bốn phía trong nháy mắt an tĩnh lại, ánh mắt sáng quắc nhìn hoàng đế Đông Tần.

167. Chương 133

168. Chương 133

Hoàng đế Đông Tần quốc nhìn đại hoàng tử Bắc Yên với ánh mắt khiêu khích, nhị hoàng tử cũng phụ họa (ý là nói thêm vào) nói “Hoàng huynh, có lẽ Đông Tần này không có kỹ nữ đàn hay đâu, cho nên mới không dám lên tiếng.”

Hoàng hậu nhú mảy, sắc mặt hoàng đế Đông Tần cũng trở nên khó coi, nhìn nhị hoàng tử ngang bướng, kiêu ngạo với sắc mặt không vui “Nhị hoàng tử nói thế nào chứ, kỹ thuật đàn hát của tiểu thư Vô Song thực sự cao siêu, không hổ danh là tiểu thư nhà gia đình họ Mặc, tuy nhỏ tuổi nhưng thực sự là có tài.”

Mặc Vô Song hát cảm lên, kiêu ngạo giống như Khổng Tước, nói “Bản tiểu thư đã học đàn mười mấy năm rồi.” Sư phụ Liên cũng khen nàng là thiên tài Bắc Yên. Không ai có thể sánh với nàng .

Hoàng đế Đông Tần nhìn Trường Lạc nói “Trường Lạc, khanh có muốn thử một lần hay không? Trẫm sẽ trọng thưởng.” Bây giờ hoàng đế chỉ có thể dựa vào Trường Lạc .

Trường Lạc cũng muốn thử, mặc dù chính bản thân nàng cũng chưa nắm chắc phần thắng trong tay.

“Bệ hạ, thần nữ nguyện ý thử một lần.” Bàng Lạc Băng miễn cưỡng mở miệng, nàng nhất định phải khiến Tần vương thay đổi cái nhìn đối với nàng.

Bệ hạ nhìn Bàng Lạc Băng. Trên bàn tiệc, Bàng quốc công vội vàng nói “Khởi tấu bệ hạ, đây là con gái thứ ba của hạ thần, Bàng Lạc Băng, năm nay nàng đã đủ tuổi, cũng đã từng học qua mấy năm đàn hát.”

Hoàng đế Đông Tần liếc mắt nhìn người con gái tự đề cử mình, gật đầu nói “Đem lục cầm quý báu của trẫm mang tới cho tam tiểu thư.”

“Dạ, thưa hoàng thượng” cung nữ hành lễ nói.

Chỉ chốc lát sau, cung nữ đem tới, Bàng Lạc Băng thi lễ nói “Thần nữ xin được trở tài.”

Nói xong, ngồi trên ghế, bàn tay trắng nõn bắt đầu gảy đàn, thanh âm vang lên thật thanh thoát, chứng tỏ đây thực sự là một cây đàn quý báu.

Bàng Lạc Băng chơi bản nhạc Hách nhiên, chính là bản nhạc khi này Mặc Vô Song đánh đàn, khiến Bàng Lạc Tuyết rất đổi kinh ngạc. Không ngờ nha đầu này còn có tài nghệ cao như vậy, chỉ nghe qua một lần mà đã nhớ. Hơn nữa, tài đánh đàn của nàng so với Mặc Vô Song còn hay hơn bội phần.

Sắc mặt của Mặc Vô Song tái nhợt, không còn tỏ vẻ kiêu căng như trước nữa. Sau khi tiếng đàn vừa dứt, Nghi quý phi vỗ tay, nói “Không ngờ kỹ thuật đàn của tam tiểu thư thật xuất sắc, bản cung rất thích .”

Hoàng đế Đông Tần cũng gật đầu tán thưởng, nói “Đúng vậy, tam tiểu thư đã từng học qua bản nhạc này sao?”

Bàng Lạc Vũ lắc đầu nói: “Thần nữ cũng là lần đầu tiên nghe.”

Mọi người ồ lên, lần đầu tiên nghe, vậy mà có thể đánh đàn hay đến như vậy. Mọi người lập tức vỗ tay, nói “Tam tiểu thư thực sự rất xuất sắc, Bàng quốc công cũng thật giỏi. Nữ nhi của người thực sự làm người ta ngưỡng mộ.”

Bàng quốc công cũng không ngờ tam nha đầu này lại lợi hại đến vậy, vội vàng đứng lên, nói “Bệ hạ quá khen, chẳng qua tiểu nữ chỉ bắt chước người khác, tập tành học đàn thôi.”

Hoàng hậu nhìn Mặc Vô Song nói, “Bàng quốc công thật khiêm tốn. Học mấy ngày lại đàn hay hơn nhiều so với người học nhiều năm sao? Nha đầu này thực sự không tệ, nhìn dáng dấp cũng rất khác biệt, thanh thoát, xinh như đoá hoa sen trong hồ nước, thiên nhiên càng tô điểm thêm cho nét đẹp của nàng.”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương khen ngợi.” Bàng quốc công nói.

Hoàng đế nói “Mặc gia chủ, người cảm thấy thế nào?”

Mặc gia chủ nhìn tiểu nữ nhi của mình, thản nhiên nói “Ta biết Đông Tần là nơi có một ngọa hổ tàng long (ý là người tài giỏi). Không ngờ tam tiểu thư chỉ nghe qua một lần không quên, còn đánh đàn hay như vậy.”

“Hừ! Đánh đàn hay thì sao?” Mặc Vô Song nói chen vào.

“Vô song, không được vô lễ.” Mặc gia chủ trừng mắt, không vui nhìn Vô Song, nói.

Mặc Vô Song lại không quan tâm, nói “Bệ hạ Đông Tần, bệ hạ nên biết rằng mới vừa rồi ta đánh đàn, còn tỷ tỷ Ngọc Yên khiêu vũ. Mặc dù kỹ thuật đàn của Tam tiểu thư rất giỏi, nhưng không biết còn khiêu vũ như thế nào?”

Bàng Lạc Băng thật sự khó khăn, nàng thật sự không biết chút gì về vũ đạo cả, đành đứng ở đó, cảm thấy rất lúng túng.

Hoàng đế Đông Tần nhìn Bàng Lạc Băng, hỏi “Tam tiểu thư, khanh có biết vũ đạo không?”

Bàng Lạc Băng liếc mắt nhìn hoàng đế Đông Tần, lập tức nhớ ra điều gì, nói “Kỹ thuật đàn của thần cũng đều do nhị tỷ tỷ dạy. Nhưng nhị tỷ tỷ cũng chưa kịp dạy thần về vũ đạo, chỉ bằng nhị tỷ tỷ sẽ thay thần biểu diễn.” Bàng Lạc Băng không còn cách nào khác, nàng cũng đã có được danh tiếng, hiện giờ đại tỷ lại không có ở đây, nhị tỷ tỷ đứng bên cạnh hoàng hậu nương nương thực sự khiến nàng cảm thấy rất chướng mắt.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Băng, nha đầu này cứ muốn tận mắt chứng kiến cảnh mình bị mất mặt sao? Thật là một đứa em gái ngoan của mình.

Hoàng hậu nhìn Bàng Lạc Tuyết, nói “Tuyết nhi còn ít tuổi, hãy tìm người khác biểu diễn vũ đạo đi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn hoàng hậu yêu thương mình, không chút do dự giúp nàng. Trong lòng nàng thật sự cảm động.

“Vậy chẳng lẽ nhị tiểu thư sợ, xem ra vũ đạo Đông Tần cũng không thể qua được Bắc Yên chúng ta.” Nhị hoàng tử nói.

“Nhị tiểu thư, khanh biểu diễn một màn vũ đạo được không?” Hoàng đế Đông Tần mở miệng nói.

“Tâu Hoàng thượng” hoàng hậu vừa mới mở miệng, Bàng Lạc Tuyết dâng chén nước trà lên mời hoàng hậu nương nương.

“Tâu Bệ hạ, xin cho phép thần chuẩn bị vài thứ.” Bàng Lạc Tuyết hành lễ nói.

“Trẫm chuẩn tấu!”

Hoàng hậu kéo tay Bàng Lạc Tuyết, nói “Tuyết nhi hãy biết lượng sức.”

“Tuân lệnh mẫu hậu.” Bàng Lạc Tuyết an ủi nói.

“Được nhị tiểu thư biểu diễn, chúng ta thật may mắn khi được thưởng thức tài nghệ của nàng.” Mặc Vô Song nói.

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Mặc Vô Song, thản nhiên nói “Vậy thì mong tiểu thư Vô Song vui lòng chỉ giáo.”

Cầm kỳ thi họa (mình giải thích ngoài lề một chút xíu ở đây nhé : Cầm kỳ thi họa là bốn chữ để diễn tả một cô gái có đầy đủ yếu tố của một người phụ nữ. Cầm nghĩa là giỏi đánh đàn. Kỳ là đánh cờ giỏi. Thi là biết làm thơ. Họa là vẽ giỏi.) cũng cần phải bồi dưỡng từ nhỏ. Những thiên kim, tiểu thư khuê các đang ngồi ở đây cũng đều là cao thủ. Cho nên nàng không thể lộ mặt ngay được, nàng phải dùng mưu, Bàng Lạc Tuyết mỉm cười.

Đông Tần hoàng đế nhìn Bàng Lạc Tuyết, cảm thấy ánh mắt của người thiếu nữ này không giống những người khác, ánh mắt trong sáng như ánh trăng rơi xuống giếng nước, trong suốt mà sâu sắc, đáy mắt tựa như có mảnh băng lạnh lẽo, vắt ngang qua nơi đó, làm cho người ta không tìm thấy gì.

“Thần nữ còn muốn mượn bệ hạ hai thứ, thỉnh bệ hạ nhận lời.” Giọng nói Bàng Lạc Tuyết nhẹ nhàng nhưng cũng rất trang trọng, mang bộ dáng chững chạc, trang nghiêm.

Hoàng đế Đông Tần nói: “Được, trẫm chuẩn tấu”

Nữ quan (người bên cạnh vua, phụ giúp nhà vua) nghe công chúa phân phó, liền đi theo Bàng Lạc Tuyết chuẩn bị. Đi qua hành lang gấp khúc, thẳng đến nơi không ai nhìn thấy, Bàng Lạc Tuyết mới khẽ cười nói: “Phiên cô giúp ta chuẩn bị mấy thứ này.”

Nữ quan nghe xong lời nàng, trên mặt lộ ra biểu hiện nghi hoặc, nhưng vẫn nhanh chóng phân phó người thi hành.

Tại yến hội.

Mặc Vô Song cười lạnh một tiếng: “Hừ, cố làm ra vẻ huyền bí, chẳng qua cũng chỉ là khiêu vũ mà thôi, để xem nàng ta lại làm trò gì.”

Hiện tại Bàng Lạc Băng hận không thể xé nát Bàng Lạc Tuyết. Nàng cố gắng kìm lòng cho đến khi thấy Bàng Lạc Tuyết bị mất mặt.

Sở Mộc Dương giờ ly rượu lên, nói: “Mộc Nguyệt, đến đây, huynh mời đệ một chén.” Trong lòng không ngừng nói thầm, không biết rốt cuộc nha đầu này đang muốn giở trò gì?

Sở Mộc Nguyệt ngẩng đầu lên nói: “Đa tạ hoàng huynh.”

Nghi quý phi nhìn Bàng Lạc Băng bên cạnh, nha đầu này thật bản lĩnh. Nhưng dù sao cũng đa tạ nàng, hôm nay Bàng Lạc Tuyết chắc khó thoát. Nàng muốn kiên cường, lên mặt, nhưng chính mình lại quá đáng thương. Bàng Lạc Tuyết, hiện tại ta không thể chờ đợi được phút giây người tử đầu.

Lúc này, trước mặt mọi người, bọn hạ nhân giăng màn che bằng lụa màu trắng khắp bốn phía. Nhị hoàng tử Bắc Yên cười nói: “Cái này chính là làm cho người ta mê hoặc. Không phải nói sẽ biểu diễn vũ đạo sao? Hay là muốn vẽ tranh trước mặt mọi người?”

Trong ánh mắt của Liên hoàng hậu thoáng qua một tia hiếu kỳ.

Mọi người cũng bàn tán sôi nổi.

Bàng Lạc Tuyết làm như không có nghe thấy gì. Nàng nhìn thấy trong cung đã chuẩn bị sẵn y phục vũ đạo trắng tinh, nàng liền bước vào trong màn che. Màn che quá cao to, mọi người chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng một người biểu diễn vũ đạo yếu điệu, mảnh khảnh, mà lại hoàn toàn nhìn không thấy hết khuôn mặt của người vũ đạo, bọn họ càng thêm hiếu kỳ.

Yến hội hoàn toàn yên tĩnh, tĩnh lặng giống như không có ai tồn tại.

Tiếng nhạc vang lên, Bàng Lạc Tuyết bắt đầu xé tay áo lụa và ném lên không trung. Nàng nhảy theo tiết tấu chậm rãi, không chút ngần ngại. Sau đó, hai tay nàng nắm vạt áo, chậm rãi vung lên, toàn thân xoay vòng. Tay áo rộng lớn, bay lên múa lượn như muốn cùng hòa với làn mây biểu diễn vũ điệu vui tươi này. Vòng khuyên trên châu lỗ lửng trên đầu, lắc lư theo điệu nhạc nghe lạnh canh, vang vọng khắp yến hội. Một cơn gió thổi qua làm cho vô số cánh hoa bay lả tả, dính vào tóc mai của nàng, rơi trên tay áo của nàng. Giai điệu cùng tiết tấu của tiếng nhạc như nối kết hương thơm với biển mây vô tận. Trên không trung, eo nàng mềm mại như tơ liễu, mặt nàng đang ngửa lên dần cúi xuống, vẩy tung bay trong gió, mái tóc bồng bênh tung bay. Sau đó, nàng nhảy điệu luyện, cho đến khi cây trâm bính trên tóc phát ra âm thanh lạnh canh. Không lâu sau, người nàng hướng lên không trung, tay áo rộng mở, hai chân xoay tròn ngày càng nhanh, vạt váy hoa tựa như tỏa ra tia sáng hào quang chói lọi, ngọc bội tung bay như nước. Lúc này ánh sáng tràn ngập khắp yến hội. Trên mặt đất, từng cánh hoa đua nhau khoe sắc. Gió nhẹ thổi tới, làm cho hoa nhẹ nhàng bay bổng, lan tỏa hương thơm, trông thật sinh động. Mọi người không có cách nào để nhìn thấy dung nhan của nàng, chỉ thấy bóng dáng yếu điệu mảnh khảnh kia, giống như ráng chiều bị mất hút, rơi xuống đất, bị tấm màn che kia chụp lại.

Mọi người thưởng thức màn vũ đạo kia đến độ sửng sốt. Bọn họ chưa từng xem qua loại phương thức khiêu vũ như thế này. Lúc đầu họ thấy cũng bình thường, ngược lại là không có gì đặc sắc. Nhưng khi bóng dáng mỹ nhân chiếu vào bốn bức màn, phảng phất bóng dáng xinh đẹp, yêu kiều, khiến cho tâm hồn họ trở nên miên man, bất định.

Hoàng hậu cười: “Đúng là một tiểu công chúa thông minh.”

Đúng lúc này, Bát công chúa đột nhiên nhảy lên. Đôi mắt to tròn của nàng mở lớn, hét lên: “Hãy nhìn kìa.”

Mọi người lại chăm chú nhìn, thấy tận mắt phía trên màn trắng đột nhiên có một chấm nhỏ. Sau đó, xòe ra như bông hoa nở. Tiếp theo đó, từng bản nhạc đệm vang lên, cùng với nhiều đóa hoa nhỏ li ti khiến người khác say sưa ngắm nhìn. Điều khiến người khác ngạc nhiên chính là cổ tay Bàng Lạc Tuyết chuyển động, vẽ ra nụ hoa, tựa như đang lúc say ngủ chợt tỉnh giấc, từ từ mở rộng, mở lớn hơn, mở xung quanh.... Như vậy mọi người như có thể thưởng thức kỹ càng quá trình của hoa nở là như thế nào.

Mây trên trời dường như đang uốn lượn, sương mai dường như ngưng tụ, đọng lại giống như giọt nước mắt của thiếu nữ.

Dường như chim cũng bay ra từ cây rừng cao to, thỏ đang thoát thân từ chuồng, cũi kiên cố.

Điệu nhảy của Bàng Lạc Tuyết nhẹ nhàng linh hoạt, nàng chuyển động nhẹ nhàng, mềm mại, đánh thức mọi loài hoa từ hoa to, hoa nhỏ, hoa đơn cánh, hoa nhiều cánh, hoa cánh kép, Mọi loài hoa như đang tỏa ra trên bức màn kia. Trong bụi hoa, sau tấm màn, dường như còn có thấp thoáng bóng người còn đang nhanh nhẹn nhảy theo nhịp điệu. Nhạc khúc càng nhanh hơn, tấm bình phong mở ra càng nhiều loài hoa, càng ngày càng nồng cháy, càng thêm rực rỡ, càng thêm nhiệt tình, càng thêm dồi dào.

Bát công chúa chậm rãi đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của cô đỏ hồng, vỗ tay thật mạnh nói: “Hay quá! Quả thật rất hay, rất đẹp. Ô kìa, màn này so với màn trước càng đẹp hơn nhiều.”

Mọi người đều thán phục không ngớt. Màn múa kỳ tích này làm mọi người nói không nên lời. Vũ đạo cũng không phải là tuyệt thế vô song (ý là có một không hai ấy), kỹ thuật vẽ tranh cũng chưa chắc tài giỏi, nhưng để vừa khiêu vũ vừa vẽ tranh thì thật khó. Mà điều khó nhất chính cả hai phải phối hợp rất ăn ý, mỗi một bước nhảy phải được hòa hợp với đóa hoa thủy mặc (hoa thủy mặc là hoa bằng tranh vẽ trên bức màn) đang nở rộ, mỗi một điệu nhạc cũng phải kết hợp với thiên nhiên, hòa hợp cùng với từng đóa hoa tươi nở rộ, cùng múa lên với từng khóm hoa. Bàng Lạc Tuyết thật sự khéo léo, tinh tế mới cho ra đời được một màn múa tuyệt vời này để mọi người thưởng thức.

169. Chương 134

170. Chương 134

Hoàng đế Đông Tần nhìn không chuyển mắt, đột nhiên cuối cùng lại cười rộ lên, ông gật nhẹ đầu, nói: “Đứa bé này, quả thật rất thông minh.”

Vũ khúc vừa dứt, hoa tươi trên các tấm bình phong ở bốn phía đều đã nở rộ, hoa tươi kết hợp với cảnh đẹp càng trở nên tráng lệ, Bàng Lạc Tuyết thở gấp một hơi, chậm rãi đi ra từ phía sau bình phong, lúc này mọi người mới phát hiện, tay áo của nàng đã sớm bị mực nước nhuộm đen, thế nhưng nàng lại làm như bình thường không có chuyện gì, cười hì hì tiến lên hành lễ với hoàng thượng và hoàng hậu.

Hoàng hậu vui vẻ nói: “Tuyệt nhi thật sự đã cho bản cung không ít kinh ngạc.”

Hoàng đế Đông Tần mỉm cười, nói: “Người có thể có phần tâm tư này thì rất tốt, chẳng trách hoàng hậu rất thích người. Đây vũ khúc gì?”

Bàng Lạc Tuyết chớp chớp đôi mắt trong veo của mình, cười nói: “Bẩm bệ hạ, đây là Thủy Mặc vũ.”

Thủy Mặc vũ, Hoàng đế Đông Tần gật đầu: “Cũng đúng với tên.” Nói đoạn, hoàng đế vẫy vẫy tay, ý bảo nữ quan bên cạnh nâng một cái khay sang, Bàng Lạc Tuyết nhận lấy, lại là một cái khay chứa đầy châu báu túi gấm, Bàng Lạc Tuyết tươi cười tạ ân, trở lại vị trí của mình, lại nhìn thấy Bàng Lạc Vũ cùng Bàng Lạc Băng mang vẻ mặt oán độc nhìn nàng, Bàng Lạc Tuyết không thèm để ý chút nào, cười ngọt ngào với các nàng, dứt khoát ngồi xuống.

Bát công chúa chạy đến bên người Bàng Lạc Tuyết kéo tay áo nói của nàng nói: “Tuyệt nhi tỷ tỷ, Minh Nguyệt muốn học, Minh Nguyệt muốn học, tỷ tỷ dạy Minh Nguyệt được không?”

Hoàng hậu nhìn một thân bạch y Bàng Lạc Tuyết đều bị nhuộm mực, tức giận liếc mắt nhìn Minh Nguyệt một cái nói: “Y phục của Tuyệt nhi đã bị bẩn, nàng vừa mới múa xong, không bằng để nàng nghỉ ngơi rồi đổi một bộ y phục, Minh Nguyệt còn sợ Tuyệt tỷ tỷ của người chạy sao?”

Minh Nguyệt u oán liếc mắt nhìn hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, có Tuyệt tỷ tỷ thì lại không thích Minh Nguyệt nữa.”

Hoàng hậu lắc đầu trầm nghĩ: “Bây giờ trong cung chỉ có một mình nha đầu Minh Nguyệt này. Tất nhiên bà cũng thích, huống chi nha đầu này cũng không có một chút tâm cơ.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Minh Nguyệt nói: “Thường ngày nương nương thương Minh Nguyệt nhất, Minh Nguyệt nhìn đáng yêu như vậy, ai nhìn cũng sẽ thích.”

Minh Nguyệt liếc mắt nhìn hoàng hậu nói: “Minh Nguyệt cũng rất thích mẫu hậu” Lại nhào vào trong lòng Bàng Lạc Tuyết thật thà nói: “Minh Nguyệt cũng thích Tuyết nhi tỷ tỷ”

Hoàng hậu tràn đầy yêu thương mà lắc lắc đầu liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, xoay người nói: “Tiểu thư Mặc gia, người phục không.”

Mặc Vô Song nghe thấy mình bị điểm danh, trừng mắt liếc Bàng Lạc Tuyết một cái, khom người hành lễ nói: “Tiểu nữ phục.” nói xong lại cắn môi.

Từ xưa đến nay gia chủ Mặc gia đa mưu túc trí, đứng lên cười ha ha nói: “Nha đầu nhà thần luôn mắt cao hơn đầu, bây giờ để nàng biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên cũng là chuyện tốt, chỉ là không ngờ Đông Tần quốc thực sự là ngọa hổ tàng long, vị tiểu thư này quả nhiên đã khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa a”

Hoàng đế Đông Tần hài lòng nhìn vẻ mặt của mọi người. Cười nói: “Gia chủ Mặc gia, vị này cũng là ái nữ của Bàng quốc công, lại là nữ nhi con chính thê, tất nhiên không thể so với người bình thường. Đương nhiên cũng là nghĩa nữ Tuyết quận chúa của ta và hoàng hậu.”

Gia chủ Mặc gia bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là thế. Chẳng trách xuất chúng như vậy.”

Bàng Lạc Tuyết đứng dậy hành lễ nói: “Đa tạ lời khen của gia chủ Mặc gia”

Ánh mắt Mặc Vô Song nhìn Bàng Lạc Tuyết mắt tựa như đang muốn lột sống nàng.

Bàng Lạc Băng thất thần ngồi bên người Nghi quý phi, vinh quang vừa rồi của nàng ta giống như một chiếc lá xanh bình thường, dường như chỉ để làm nền cho đoá hoa tươi nhị tỷ này vậy. Khiến nàng ta có cảm giác ở bên cạnh nhị tỷ của mình nàng ta vĩnh viễn chỉ là một hạt bụi bình thường, mà nhị tỷ tỷ của nàng ta chỉ tùy ý là có thể thu hút được ánh mắt của người khác, trở thành trân châu trong mắt mọi người.

Hoàng hậu nhìn vết mực trên người Bàng Lạc Tuyết trên rồi nói với Nhược Phương: “Đi lấy bộ xiêm y thêu hoa văn như ý của ta kia đến cho quận chúa thay.”

Bàng Lạc Tuyết kinh ngạc: “Mẫu hậu, việc này tuyệt đối không thể, nhi thần không dám.”

Nói đùa, trong cung cấp bậc rõ ràng. Trên y phục của hoàng hậu cũng có hoa văn dành riêng cho hoàng hậu, cho dù Bàng Lạc Tuyết có được hoàng hậu sủng ái cũng không thể làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy được.

Hoàng hậu kéo nàng nói: “Đây là y phục trước đây của ta. Chỉ mặc lúc bình thường, bên trên cũng không tô long thêu phượng, không có gì quan trọng cả.”

Nghi quý phi cười nói: “Nhị tiểu thư, tú nương phải mất bốn năm để thêu được bộ y phục này, nhị tiểu thư không cần từ chối, bây giờ tỷ tỷ đã có thai sợ là cũng không mặc được.”

Hoàng hậu lạnh lùng cười: “Muội muội nói phải, y phục tốt như vậy, cũng phải xem là ai mặc, ta thấy cũng chỉ có Tuyết nhi thích hợp.”

Bàng Lạc Tuyết vừa mới muốn nói gì, Nhược Phương đã nhẹ nhàng nói: “Quận chúa, đây chính là một chút tâm ý của nương nương, ngài đừng chối.”

Bàng Lạc Tuyết hành lễ nói: “Vậy xin được tạ ơn mẫu hậu, nhi thần xin được cáo lui trước.”

“Đi đi.”

Bàng Lạc Tuyết lui xuống theo Nhược Phương, đi đến cung của hoàng hậu.

Nhược Phương nhìn quận chúa này trầm mặc ít lời này, sợ là chuyện hôm nay nhất định sẽ khiến cả tứ quốc khiếp sợ. Không khỏi nhìn đến thất thần.

“Cô cô? Cô cô?” Bàn Lạc Tuyết nhìn Nhược Phương đang sững sờ mà nói.

Nhược Phương giật mình hoàn hồn, hành cái lễ nói: “Quận chúa thứ tội, là nô tỳ thất thần.”

Bàn Lạc Tuyết cười cười: “Cô cô khách khí rồi. Nhìn cô cô nghĩ đến nhập thần như thế, không biết là đang suy nghĩ đến chuyện tốt gì vậy?”

“Chỉ là đang nghĩ tới Thuỷ Mặc vũ của quận chúa hôm nay thật sự rất xuất chúng, nhất định có thể lưu danh sử sách đấy.” Nhược Phương khen ngợi.

Bàn Lạc Tuyết ngại ngùng cười cười: “Chẳng qua chỉ là một điệu múa mà thôi, hưởng hồ lúc Tuyết nhi múa cũng không để ý, chẳng qua là may mắn mà thôi.”

Nhược Phương nhìn tiểu thư biết tiến lùi như Bàn Lạc Tuyết, quả thật là hiếm thấy.

Quận chúa chờ một chút, nô tỳ lấy y phục đến.” Nhược Phương dẫn Bàn Lạc Tuyết ngồi vào trong cung.

Bàn Lạc Tuyết ngồi chờ, chưa tới một lát đã có một đám nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, Nhược Phương tự mình nâng phần váy màu trắng có hoa văn hình mây kia.

Nhược Phương biết cái váy này là thứ hoàng hậu nương nương thích nhất, dù cho Minh Nguyệt công chúa thích, hoàng hậu nương nương cũng không chịu bỏ thứ mình yêu thích, thân váy lấy màu trắng là chính, dùng tơ tằm lạnh tốt nhất để dệt nên, loại tơ tằm lạnh này được gọi là băng ti do một loại tằm được nuôi trên núi tuyết nhả ra mà dệt thành, loại tằm này rất khó nuôi, cũng chỉ có một ngọn núi tuyết cách đây hơn ngàn dặm nuôi được hơn trăm con, hằng năm không biết phải tốn bao nhiêu tiền bạc để nuôi chúng nó, thứ khó có được chính là cái này váy đều được dệt từ băng ti, sờ lên liền có cảm giác mát lạnh, mùa hè mà mặc thì quả thật là không thể tốt hơn.

Bàn Lạc Tuyết nhìn bộ y phục này, sợ là cả Đông Tần quốc cũng chỉ có hoàng hậu mới có.

Những đám mây trên váy được dùng chỉ bạc mà thêu ẩn bên dưới, không thể trách phải mất đến nửa năm, những thứ này thật sự rất khó.

Nhược Phương nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Bàn Lạc Tuyết, cười nói: “Quận chúa, cái này váy cả toàn bộ Đông Tần cũng chỉ có một bộ, phần thêu bên trên đều được những tú nương giỏi nhất của phường thêu thức ngày thức đêm đẩy nhanh tốc độ đến nửa năm mới có thể hoàn thành, mặc vào mùa hè sẽ cảm thấy rất mát mẻ, hoàng hậu nương nương vẫn rất thích, cũng là có duyên với quận chúa.”

Bàn Lạc Tuyết vuốt y phục, cảm giác mát lạnh truyền đến từ đầu ngón tay khiến nàng không khỏi khen ngợi: “Quả nhiên là y phục tốt, phải đa tạ mẫu hậu rồi.”

“Được rồi, ta thay giúp quận chúa.” Nhược Phương nói.

Bàn Lạc Tuyết dang hai tay, mấy nha hoàn liền tiến lên cởi bộ y phục đã nhuộm mực của Bàn Lạc Tuyết ra.

Tuy nói bộ y phục kia của Bàn Lạc Tuyết không tầm thường, thế nhưng khi so sánh với bộ y phục này thì thật sự cách nhau rất xa.

Mấy nha hoàn làm rất nhanh, chỉ chớp lát đã giúp Bàn Lạc Tuyết mặc xong y phục, vài người giúp nàng sửa nếp váy, Bàn Lạc Tuyết cảm nhận được cảm giác mát mẻ mà băng ti truyền đến, trong lòng cũng trở nên dễ chịu hơn, cung nữ lấy gương đồng đến, Bàn Lạc Tuyết nhìn mình trong kính vậy mà lại cảm thấy có chút không thực.

“Y phục này cũng chỉ có quận chúa mặc mới có thể không làm xấu nó.” Nhược Phương thở dài nói.

Bàn Lạc Tuyết cười nói “Không hổ là y phục của nương nương, mỗi một chi tiết đều để lộ khí chất.” Bàn Lạc Tuyết vuốt đai lưng nói.

“Đây là tất nhiên, chẳng qua y phục phải hợp với người, y phục của nương nương, phường thêu không dám không tận tâm. ”

Bàn Lạc Tuyết cười rục rĩ nói: “Tạ ơn cô cô.”

“Quận chúa, chúng ta trở về thôi, chắc hẳn nương nương cũng muốn xem đấy.” Nhược Phương nói.

“Àn ”

Yến hội.

Từ khi tiểu thư Mặc gia mất cao hơn đầu thất bại trước Bàng Lạc Tuyết, lại không có ai dám nhảy ra khiêu khích, trái lại mấy tiểu thư khuê các lại đang xem một vũ khúc phong tình mà công chúa Vũ Dương Nam Chiêu quốc của Nam Chiêu quốc.

Lúc Bàng Lạc Tuyết xuất hiện ở cửa, yến hội đang náo nhiệt lại trở nên yên tĩnh trong nháy mắt.

Bàng Lạc Tuyết mỉm cười đi về phía hoàng hậu, nụ hoa trên tóc đã nở, mọi người nhìn thấy những nụ hoa như những hạt ngô đã nở đầy trên tóc Bàng Lạc Tuyết, hết như tiên tử trong hoa, bạch y trắng như tuyết, mày dài ẩn vào trong tóc mai.

Hoàng hậu hài lòng nhìn Bàng Lạc Tuyết, ngay cả hoàng thượng cũng nhìn không dời mắt.

Bàng Lạc Tuyết hành lễ nói: “Nhi thần tạ ơn mẫu hậu ”

Hoàng hậu kéo Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi mặc thế này thiếu chút nữa ta đã không nhận ra, còn tưởng rằng là tiên nữ nhà ai hạ phàm đây.”

Nghi quý phi thoáng qua một chút giật mình. Thăm nghĩ tốt nha đầu như mà con bà ta lại không thể lấy, quả nhiên là tính sai, bây giờ lại muốn lấy nữ nhân có tiếng xấu kia.

Nghi quý phi nói: “Hiện giờ Tuyết quận chúa còn chưa có cập kê mà tư sắc đã xuất chúng như vậy, sợ rằng chưa đợi được đến ngày cập kê thì người cầu thân đã đập nát cửa phủ Bàng quốc công rồi.”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Nghi quý phi nói: “Ánh mắt của nữ nhi này của ta rất cao, hướng hồ có lẽ tương lai ta sẽ làm mai cho Tuyết nhi.” ngụ ý chính là Nghi quý phi người đừng nên vọng tưởng.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Tấn vương, nhìn thấy sự si mê trong mắt của hắn thì nói: “Sau cuộc thi tứ quốc sắp bắt này, chắc là Tấn vương cũng sẽ lấy tỷ tỷ của Tuyết nhi, đến lúc đó người làm tỷ tỷ như ta chắc chắn cũng sẽ cho Tấn vương một phần lễ vật.”

Nghi quý phi hết như đã ăn phải ba cân cơm thiêu, mang vẻ mặt ngượng ngùng nói: “Vạy thần thiếp đa tạ hoàng hậu nương nương .”

“Muội muội khách khí rồi, hôm nay đại tiểu thư cũng tới, ta thấy cách trang diện của đại tiểu thư cũng khá độc đáo, không biết muội muội xem thế nào?” Hoàng hậu không có ý tốt nói

Bàng Lạc Tuyết mới giật mình hoàn hồn, thì ra hoàng hậu nương nương cũng nhìn thấy trâm phượng hoàng, chỉ là làm bộ không biết mà thôi.

Trong lòng Nghi quý phi cũng phát hoảng, lại không có cách nào mở miệng.

Hoàng hậu nhìn về phía Bàng Lạc Vũ cười lạnh: “Nếu đại tiểu thư đã tới, thì để nàng qua đây đi.”

Nghi quý phi nhú mày, Nhược Phương cô cô lại dứt khoát đi đến trước mặt Bàng Lạc Vũ, nói: “Đại tiểu thư, hoàng hậu nương nương cho mời.”

Bàng Lạc Vũ hoảng sợ, trong lòng bồn chồn, nhưng cũng vội vàng đứng dậy theo Nhược Phương đi tới chỗ hoàng hậu hành lễ: “Yết kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương cát tường ”

Nghi quý phi phiết liếc mắt nhìn Bàng Lạc Vũ một cái, trong bụng đều là tức giận.

“Đứng lên đi.” Hoàng đế nhìn Bàng Lạc Vũ hỏi mang trang sức màu đỏ toàn thân: “Người là khuê nữ Bàng gia mà Tấn nhi muốn lấy sao?”

Bàng Lạc Vũ hành lễ: “Vâng.”

Hoàng thượng nhìn Bàng Lạc Vũ, lại quay đầu nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, quả thực là hai người cách biệt một trời.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Bàng Lạc Vũ: “Thế nào, trang phục mà đại tiểu thư mặc lại không đồng đều với nhau, bộ váy áo hoa lệ như vậy sao lại phối với một cây trâm đơn giản như thế?”

Nói xong hoàng hậu liếc mắt nhìn Nghi quý phi.

171. Chương 135

172. Chương 135

Nghi quý phi nhìn mặt Bàng Lạc Vũ, không ngờ hoàng hậu lại làm khó dễ vào lúc này, lập tức sắc mặt trở nên âm trầm, lạnh lùng liếc mắt nhìn Bàng Lạc Vũ, xoay người lại cười híp mắt nhìn về phía hoàng hậu nói: “Tỷ tỷ, cây trâm kia là thần thiếp thưởng cho , cũng là vật thần thiếp đã yêu thích nhiều năm qua, để tỏ lòng hiếu thuận của mình mà đại tiểu thư mới đeo lên, người cũng biết xưa nay thần thiếp thích trang phục thanh lệ mà.”

“Phải không?” Hoàng hậu không có ý tốt cười nói.

Nghi quý phi liếc Bàng Lạc Vũ nói: “Đại tiểu thư, bản cung nói có đúng không? Người nói cho hoàng hậu nương nương nghe đi.”

Bàng Lạc Vũ rùng mình một cái, mặc dù nói mùa hè vừa đến, nóng đến khó nhịn, thế nhưng lúc này Bàng Lạc Vũ lại giống như đang ngâm trong nước lạnh mùa đông, Bàng Lạc Vũ biết Nghi quý phi là mẹ chồng tương lai của nàng ta, có nói thế nào mình cũng không thể đắc tội với bà, vội vàng hành lễ với hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, Nghi quý phi nói không sai, cây trâm này là vật nương nương yêu thích , ban tặng cho Vũ nhi, Vũ nhi cũng cảm thấy cây trâm này rất đẹp, lại là tâm ý của quý phi nương nương nên mới cài lên đầu, lại không nghĩ đến chính mình suy nghĩ không chu đáo toàn, không chú ý đến y phục hôm nay của mình không hợp với cây trâm này, là Vũ nhi sai, làm xấu cây trâm này.”

Nghi quý phi hài lòng cười cười, coi như Bàng Lạc Vũ này biết điều, quay đầu nói với hoàng hậu: “Nương nương, người còn có nghi hoặc gì sao?”

Hoàng hậu cúi đầu liếc mắt nhìn bộ móng giả trên tay mình, ngẩng đầu lại khôi phục nụ cười như cũ: “Muội muội nói cái gì vậy, ta đâu là có gì nghi ngờ, chỉ là thấy cách trang diện của đại tiểu thư không tương xứng nên mới hỏi thôi, muội muội nghĩ nhiều rồi.”

Nghi quý phi cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, cười nhạt nói “Ồ? Thì ra là muội muội đa tâm.”

Ánh mắt của hoàng hậu trở nên thâm trầm. Nâng chén trước mặt lên uống một hơi cạn sạch.

Hoàng đế thấy hai người người tới ta đi, cũng không can thiệp, nhìn Bàng Lạc Vũ nói: “Không biết đại tiểu thư Bàng gia có tài nghệ gì có thể biểu diễn không?”

Bàng Lạc Vũ gấp gáp. Thơ từ ca phú của nàng ta thì không cần phải nói đến, nếu phải biểu diễn trước mặt người của tứ quốc, không chỉ làm long nhan tức giận, mà còn có thể làm Tấn vương không vui.

Bàng Lạc Tuyết tò mò nhìn Bàng Lạc Vũ, nàng lại muốn xem rốt cuộc Bàng Lạc Vũ này muốn biểu hiện cái gì.

Quả nhiên Mai phi cũng tò mò nói: “Cầm nghệ của tam tiểu thư không tầm thường, một khúc Thủy Mặc vũ của nhị tiểu thư cũng khiến người ta bội phục, không biết đại tiểu thư sẽ lại mang đến cho chúng ta sự bất ngờ gì đây.”

“Bàng Lạc Vũ, ngươi cứ thoải mái là được, dù sao tương lai cũng phải gả cho vào hoàng thất chúng ta, chính phi của Tấn vương cũng không phải dễ làm như vậy . Lúc đó Nghi quý phi cũng đã nói đại tiểu thư tình thông tất cả cầm kỳ thư họa rồi.” Hoàng đế chen miệng nói.

Lần này Bàng Lạc Vũ đúng là gặp địch khắp nơi, nếu nàng ta biểu diễn không tốt sợ là ngay cả Tấn vương cũng sẽ hận nàng ta.

Quả nhiên Tấn vương nhìn Bàng Lạc Vũ, hẳn ta không biết tài nghệ của tiểu thư thiên kim của Bàng Lạc Vũ đều là trộm từ trên người Bàng Lạc Tuyết, chỉ biết kỹ thuật thâm thừa của nàng ta cao siêu. Thế nhưng hình phạt của hoàng hậu lại khiến Bàng Lạc Vũ không thể thâm thừa. Chỉ sợ bàn tay này đã bị phế đi, phương diện thi ca không biết am hiểu đến đâu, chẳng lẽ Bàng Lạc Vũ sẽ đánh mất mặt mũi của hẳn sao, vì thế lập tức nói: “Phụ hoàng, tay của đại tiểu thư đã từng bị thương, Vũ nhi vốn có kỹ thuật thâm thừa nhất nhì, nhưng hiện tại sợ là không thể biểu diễn.”

Hoàng hậu không vui nói: “Lời này của Tấn vương, là đang trách mắng hậu sao.”

Tấn vương vội vàng quỳ xuống thỉnh tội nói: “Mẫu hậu bớt giận. Tất nhiên nhi thần không có ý này, đại tiểu thư bị thương là chính là do nàng gieo gió gặt bão. Tại sao có thể trách mắng hậu, nhi thần tuyệt đối không có ý này. Ý của nhi thần là đại tiểu thư chỉ là tận tâm đọc nữ huấn, ở những phương diện khác đều không tinh thông.”

Mai phi nói: “Điều này cũng chứng tỏ là đại tiểu thư không có tài nghệ gì sao?” Nói nhìn về phía Bàng Lạc Vũ vẫn hơi run rẩy. Không biết đại tiểu thư này có vận khí tốt gì mà có thể gả làm phi cho Tấn vương, muốn bà ta để mắt đến, e rằng thân phận tiểu thiếp cũng đã để mắt đến nàng ta lắm rồi.

Bàng Lạc Vũ quỳ xuống thỉnh tội nói: “Thần nữ thật sự không có tài nghệ gì, sợ rằng sẽ làm bẩn mắt của chư vị quan khách.”

Hoàng đế nhìn người của tứ quốc ở đây, tất nhiên là không thể vất hết mặt mũi ở chỗ này, vốn dĩ ông ta còn cho rằng tiểu thư cầm kỹ của tam tiểu thư không tầm thường, nhị tiểu thư càng khiến người kinh ngạc, vốn tưởng địa tiểu thư này sẽ còn có những chỗ hơn người, thì ra lại là người ngu ngốc, nữ tử như vậy mà lại muốn làm con dâu của mình, suy nghĩ một chút trong bụng đã cảm thấy tức giận.

Vũ Dương công chúa của Nam Chiếu quốc nói: “Chắc hẳn ba vị tiểu thư của Bàng gia mỗi người đều có tài nghệ riêng, đại tiểu thư như vậy thì quả thật là quá khiêm tốn, không bằng đại tiểu thư cũng biểu diễn một chút để chúng ta được mở rộng tầm mắt, Tấn vương phi tương lai không phải là không làm được gì chứ.”

Sở Mộc Dương cũng nghĩ muội muội mình sẽ lại mở miệng khiêu khích, tuy nhiên chỉ cần không liên quan đến Tuyết nhi, những thứ khác hẳn đều không để ý.

Hoàng tử Tây Lăng quốc cũng nói: “Bản hoàng tử cũng tò mò không biết rốt cuộc Tấn vương phi tương lai có chỗ nào hơn người.”

Hoàng hậu nghe những lời này, liếc mắt nhìn Nghi quý phi nói: “Nếu không muội muội nói một chút, ta thấy nhất định đại tiểu thư có điều chuẩn bị ở phía sau, không có sự cho phép của muội muội, sợ là không dám biểu diễn đâu.”

Nghi quý phi nhìn Bàng Lạc Vũ, cau mày nói: “Vũ nhi à, không bằng ngươi cứ biểu diễn một chút, cứ vì thanh danh Đông Tấn quốc chúng ta là được.”

Vũ Dương nói: “Hai vị tiểu thư đều xuất sắc như thế, chắc hẳn đại tiểu thư sẽ khiến chúng ta chấn động hơn nữa.”

Lòng bàn tay Bàng Lạc Vũ đều là mồ hôi, nàng biết việc này từ chối cũng không xong, nếu từ chối sợ là hoàng thượng sẽ không vui, không khỏi liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, bây giờ nàng cũng chỉ có thể trông chờ vào Bàng Lạc Tuyết được rồi.

Bàng Lạc Vũ nói: “Vậy xin phép cho thần nữ lui xuống chuẩn bị một chút.”

Hoàng đế nhìn thì cảm thấy hấp dẫn, liền gật đầu nói: “Đi đi, chuẩn bị.”

Bàng Lạc Vũ liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Muội muội, không biết muội muội có thể đi cùng tỷ tỷ một chút không?”

Bàng Lạc Tuyết buồn cười liếc mắt nhìn Bàng Lạc Vũ, chẳng lẽ bây giờ tiện nhân này còn muốn lợi dụng mình sao.

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, nhi đi giúp tỷ tỷ, xem thử mình có thể giúp đỡ được gì hay không.”

Hoàng hậu gật gật đầu, trong mắt tràn ngập yêu thương nói: “Đi đi. Người đã biểu diễn một điệu múa rồi, nên nghỉ ngơi thì tốt hơn.”

Bàng Lạc Tuyết hành lễ xin cáo lui.

Bàng Lạc Tuyết cùng Bàng Lạc Vũ đứng cùng nhau, phía dưới liền vang lên tiếng nghị luận nhao nhao: “Đóa hoa tươi này, chỉ có lá xanh mới có thể tôn lên vẻ đẹp của nàng ấy, người nhìn nhị tiểu thư và đại tiểu thư đứng chung một chỗ, nét đẹp của nhị tiểu thư này quả thật là khiến người khác mù mắt mà.”

“Đúng vậy, đúng vậy, một thân bạch y của nhị tiểu thư lại khiến nàng giống như tiên tử của cung Hằng Nga vậy.”

Bàng Lạc Vũ bên cạnh nghe nói như thế, sắc mặt ngăm trở nên tức giận, thoát nhìn càng thêm đáng sợ, Bàng Lạc Tuyết hơi nhếch môi, sợ rằng Bàng Lạc Vũ sẽ không nhịn được đâu.

Mới ra khỏi cửa, Bàng Lạc Tuyết theo Bàng Lạc Vũ đi tới phòng bên cạnh, Bàng Lạc Tuyết đi tới bên cạnh bàn rót cho mình một ly trà để uống, bên cạnh Bàng Lạc Vũ nhin mấy lần mới nén được cơn giận của mình, nỗ lực nở một nụ cười cứng nhắc, nói: “Tuyết nhi, lần này cần phải giúp ta.”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Bàng Lạc Vũ thản nhiên nói: “Không biết tỷ tỷ có cái gì cần ta giúp đỡ, phải biết tỷ tỷ là đệ nhất tài nữ của Đông Tần quốc này, cầm kỳ thi họa đều tinh thông.” Bàng Lạc Tuyết châm chọc nói.

Sắc mặt Bàng Lạc Vũ ở cạnh lại đen hơn, lạnh lùng nói: “Tuyết nhi đây là đang trách tội tỷ tỷ ta sao?”

Bàng Lạc Tuyết giả vờ kinh ngạc nói: “Muội muội làm sao dám, vì sao tỷ tỷ lại nghĩ như vậy? Lại làm muội muội sợ đấy.”

Bàng Lạc Vũ đi tới trước mặt Bàng Lạc Tuyết, quỳ xuống nói: “Tuyết nhi, lần này người nhất định phải giúp ta.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Tỷ tỷ, người làm cái gì vậy, mau đứng lên, Tuyết nhi có tài đức gì mà có thể giúp tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng làm khó ta.”

Bàng Lạc Vũ đã bắt đầu khóc, không biết còn tưởng rằng là Bàng Lạc Tuyết bắt nạt nàng ta, sao Bàng Lạc Vũ có thể không cảm thấy uất ức, tuy nhiên chỉ nghĩ đến mình có thể nắm chặt Tấn vương trong lòng bàn tay, sau này chắc chắn sẽ trả lại Bàng Lạc Tuyết, sự nhục nhã ngày hôm nay, ngày khác nhất định sẽ trả lại gấp mười lần.

“Tuyết nhi, người thông minh như vậy, nhất định sẽ có cách, nếu không thì người vẽ một bức tranh, ta cầm lấy nói là ta vẽ.” Bàng Lạc Vũ mang vẻ mặt chờ mong nhìn Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết không ngờ Bàng Lạc Vũ lại không biết xấu hổ như vậy, thản nhiên nói: “Việc này cũng không phải là không thể, muốn vẽ một bức tranh cũng không có vấn đề gì, thứ ta sợ chính là cái khác.”

Bàng Lạc Vũ đứng lên hét lớn: “Sợ cái gì, nói đến cùng rốt cuộc chính là người không muốn giúp ta, không phải là sợ ta đoạt danh tiếng của người sao.”

Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn Bàng Lạc Vũ: “Tỷ tỷ, đây coi như là thẹn quá hóa giận sao? Nếu tỷ tỷ đã không cần Tuyết nhi giúp, tỷ tỷ cứ tự mình suy nghĩ, Tuyết nhi xin cáo lui.”

Bàng Lạc Tuyết không quan tâm, người cho rằng người còn là Bàng Lạc Vũ của kiếp trước sao, tài nữ, điệu dáng khắp nơi, lần này người chỉ là kẻ đóng vai trò cười, không biết người còn nói được cái gì hay không.

Bàng Lạc Vũ trở nên luống cuống, vội vàng túm lấy Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi, là tỷ tỷ sai rồi, tỷ tỷ không nên nói chuyện với người muội như vậy, phải biết tỷ tỷ luôn luôn thương yêu người nhất, chờ ta thành Tấn vương phi, nhất định sẽ tìm cho Tuyết nhi một người trong sạch.”

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày nhìn nơi bị Bàng Lạc Vũ túm, nàng cũng không muốn y phục bị phá: “Giúp người cũng không phải là không thể, vẽ tranh cũng không phải là khó, sợ là sợ sẽ có người khác chất vấn,

dù sao chúng ta cùng đi ra ngoài, nếu như bọn họ nghi ngờ tỷ tỷ lừa gạt, muốn tỷ tỷ vẽ ra một bức trước mặt mọi người thì sẽ không tốt, đến lúc đó tỷ tỷ mất thể diện là nhỏ, nếu để cho bề hạ biết, đó sẽ không chỉ là mất thể diện, đến lúc đó không những vị trí Tần vương phi của tỷ tỷ sẽ không được bảo đảm, sợ là sẽ rơi vào tội mất đầu.”

Bàng Lạc Vũ buông Bàng Lạc Tuyết ra, lẩm bẩm nói: “Xong, xong rồi, tất cả đã hết rồi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn dáng vẻ muốn chết của nàng ta, đột ánh sáng chợt loé trong mắt: “Cũng không phải là không có cách.” Bàng Lạc Tuyết giả vờ khó xử nói

Bàng Lạc Vũ cứ như đã nắm được một nhánh cỏ cuối cùng, vội nói: “Tuyết nhi, ta biết muội có cách, muội nói mau.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Vài ngày trước ta có được một cây đàn, hôm nay định đưa cho hoàng hậu nương nương, thứ kia cũng là hiếm có trong tứ quốc, tiếng của nó lại càng trong trẻo, lúc đánh đàn chắc hẳn không tệ, nếu tỷ tỷ nguyện ý thử một lần, vậy muội muội sẽ mượn trước cho tỷ tỷ dùng.”

Bàng Lạc Vũ khó xử nói: “Nhưng ta không biết đánh đàn.”

Bàng Lạc Tuyết nói: “Kia có gì khó, ta nhớ có một cầm phổ đơn giản, hiện tại tỷ tỷ cứ học thuộc nó, ta sẽ giúp người, giai điệu của khúc nhạc này đơn giản, dùng qua hôm nay sẽ không có vấn đề gì.”

Bàng Lạc Vũ biết mình không có đường để lui, gật gật đầu hạ quyết tâm nói: “Như vậy thì phải làm phiền Tuyết nhi rồi.”

Bàng Lạc Tuyết mỉm cười: “Tỷ tỷ khách sáo rồi.” Thứ ta muốn là mạng của người, tất nhiên phải nâng người lên càng cao thì ngã mới càng đau .

173. Chương 136

174. Chương 136

Bàng Lạc Tuyết thuận tay cầm giấy và bút mực, vẽ một cầm phổ(ý là bản nhạc, một khúc đàn) đơn giản. Mặc dù khúc đàn của Bàng Lạc Vũ không có tuyệt vời như Bàng Lạc Tuyết thậm chí còn không bằng Bàng Lạc Băng, thế nhưng dù sao nàng cũng là đại tiểu thư quyền quý của Bàng quốc công, nên khi nhìn vào, cũng hiểu về khúc đàn này.

Mặc dù khúc đàn của Bàng Lạc Vũ đơn giản, nhưng cũng rất tuyệt vời. Bàng Lạc Vũ lo lắng, nhìn Bàng Lạc Tuyết nói “Tuyết nhi, như vậy có được không ?”

Bàng Lạc Tuyết lạ lùng, liếc mắt nhìn Bàng Lạc Vũ. Sau đó nàng thu bút lại, rồi nói: “Được hay không được là dựa vào tỷ tỷ. Đây là lần đầu tiên muội được thưởng thức khúc đàn này, mà khúc nhạc này cũng là do nhà làm xiếc kia đưa cho muội. Nói vậy, nếu họ muốn lừa muội thì cũng không phải là chuyện khó.”

Bàng Lạc Vũ vội vàng gật đầu nói: “Hôm nay có thể qua được thì tốt, qua được thì tốt.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn nét mặt của Bàng Lạc Vũ, thấy nàng chỉ coi sự việc hôm nay là chuyện nhỏ, nhẹ nhàng lấy ra một khúc phổ (ý là bài nhạc), vẽ mặt quần quýt, vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, hay là tỷ tỷ hãy biểu diễn màn khác đi. ”

Ánh mắt Bàng Lạc Vũ trừng lớn nhìn Bàng Lạc Tuyết, không vui nói: “Chắc muội sợ tỷ tỷ đoạt danh tiếng của muội phải không?”

Bàng Lạc Tuyết đỡ cánh tay Bàng Lạc Vũ nói “Tỷ tỷ, lần này tỷ tỷ thật sự hiểu lầm muội .”

Bàng Lạc Vũ nhú mày nói: “Vậy thì vì sao muội lại nuốt lời?”

Bàng Lạc Tuyết nhát gan, cúi đầu nói: “Khúc đàn này chưa từng có ai đàn qua, chắc tỷ tỷ cũng biết, không nên xúc phạm tới hoàng tộc.”

Bàng Lạc Vũ suy nghĩ một hồi, nói: “Muội nói cũng phải, vậy thế này đi, để tỷ tỷ sửa lại khúc đàn đơn giản này thành một khúc nhạc mới. Muội muội hãy đem đàn tới cho tỷ. ”

Bàng Lạc Tuyết vừa muốn nói cái gì đó, nhưng thấy Bàng Lạc Vũ nhিপ nhịp, gõ gõ lên mặt bàn nói “Sao vậy? Chẳng lẽ muội muội bận rộn đến nỗi không giúp được tỷ tỷ? Hay là muội muội cảm thấy tỷ tỷ làm mất mặt Bàng Quốc công?”

“Tỷ tỷ, Thật oan uổng cho Tuyết nhi . Dù trước hay sau, tỷ tỷ cũng đã có chủ ý, Tuyết nhi cũng chỉ phụng sự nghe theo mà thôi. Nếu như xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ cũng đừng nên trách tội muội muội.” Bàng Lạc Tuyết thâm trầm nói.

“Muội muội cứ cho đó là chủ ý của tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng chẳng trách muội đâu.” Bàng Lạc Vũ hài lòng nhìn Bàng Lạc Tuyết. Chỉ cần có cây đàn này, thì hôm nay, kẻ chiến thắng sẽ là nàng. Nói xong, ánh mắt nàng lung linh, nhẹ nhàng đưa qua lại. Nàng đang nghĩ đến cảnh tượng vận mệnh tương lai của tứ quốc. Đến lúc đó, chỉ sợ là Bàng Lạc Tuyết và Bàng Lạc Băng chỉ như chú hề, đứng đó nhảy nhót làm nền cho nàng mà thôi.

Bàng Lạc Vũ nghiêm túc, không còn cau mày nữa. Mặc dù nàng không hiểu biết nhiều về đàn, nhưng nàng cảm thấy có nhiều chỗ cần phải được cải biến. Có như vậy từ khúc (ý là bản nhạc, ca khúc) của nàng mới càng thêm tuyệt diệu.

Từ phía sau tấm bình phong, Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn Bàng Lạc Vũ sửa lại bản nhạc dựa theo ý của nàng, thầm nghĩ: “Tỷ tỷ thân yêu, dù ngươi có thành quỷ, cũng không ngờ ta đã sửa bản nhạc này. Ta biết tỷ tỷ sẽ sửa ở đâu? Vậy cũng coi như đây là đại lễ ta tặng tỷ tỷ. Ngươi phải nên hưởng thụ nó thật tốt.”

Bàng Lạc Vũ vui vẻ cải biến vài chỗ, khẽ ngâm nga, có cảm giác mình đang ở trình độ thượng đẳng lại được tiến thêm một cấp.

Bàng Lạc Tuyết chờ nàng thỏa mãn xong, mới bước tới nói: “Tỷ tỷ, muội đã sai Bạch Chỉ Bạch Đình đưa tỷ đến đại sảnh, giờ tỷ có thể đi .”

Bàng Lạc Vũ vui vẻ. Sau lại liếc mắt nhìn khúc nhạc, lấy nó ôm vào trong ngực mình. Trong lúc đang đắc ý, định rời đi thì Bàng Lạc Tuyết kéo Bàng Lạc Vũ lại nói: “Nếu tỷ tỷ cứ thế này mà đi, thì có lẽ sẽ không tốt cho lắm.”

Nói xong, không biết vô tình hay cố ý, Bàng Lạc Tuyết nhìn búi tóc trên đầu Bàng Lạc Vũ, mọc mọc đến nỗi không thể mọc mọc hơn, mà thân Bàng Lạc Vũ lại đang khoác y phục màu hồng, thực sự là chẳng ra sao cả.

Bàng Lạc Vũ nhú mày. May là mình chưa ra khỏi đây chứ nếu không chỉ sợ mọi người ở các quốc gia khác cũng sẽ nhìn thấy rồi.

Bàng Lạc Tuyết đi tới bình hoa, thuận tay hái mấy đóa hoa mẫu đơn đang bắt đầu nở, cài lên đầu Bàng Lạc Vũ, lại lấy thêm mấy cây hoa nhỏ, màu đỏ cài lên tóc Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Tuyết làm xong, lấy chiếc gương hường về phía Bàng Lạc Vũ, nói: “Giờ tỷ tỷ cảm thấy thế nào? Tiếc là ở đây không có trang sức bảo thạch quý báu giúp tỷ tỷ trở nên xinh đẹp hơn, đành phải dùng mấy đóa hoa này thay thế cho tương xứng .”

Bàng Lạc Vũ nhìn búi tóc của mình. Mặc dù không có làm người khác sợ hãi như lúc ban đầu nữa, thế nhưng nó đã thay thế cây trâm, làm gương mặt nàng trở nên xinh đẹp hơn. Nàng vui vẻ cười nói: “Vẫn là Tuyết nhi suy nghĩ thấu đáo, tỷ tỷ đa tạ muội muội ”

Bàng Lạc Tuyết khéo léo cười nói “Thời gian không còn sớm, tỷ tỷ hãy mau đi đi. Lỗi cũng do muội muội và Băng nhi tham lam làm phiền đến tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định sẽ hoàn thành tốt.”

Bàng Lạc Vũ nâng cằm lên, đắc ý nói “Đây là lẽ tự nhiên.” Nói xong, nàng liếc nhìn vào gương thấy đóa hoa thay thế cây trâm ngọc trên đầu mình thì trong lòng bỗng cảm thấy vui vẻ hẳn lên, yếu diệu tiến bước về phía đại sảnh.

Bàng Lạc Vũ vừa tiến vào phòng yến hội, công chúa Nam Chiếu quốc không ưa nàng nên khiêu khích nói “Tiểu thư đại gia Đông Tần quốc này quả thật không bình thường, sao lại trang điểm như thế này mà đến dự yến hội? Hãy đi vào trang điểm đi thôi.” Từ đằng xa, Nghi quý phi liền nhìn thấy cách trang điểm của Bàng Lạc Vũ, nắm chặt hai tay, thầm nghĩ: “Bàng Lạc Vũ trang điểm như thế này là cố ý làm cho bà ta mất mặt sao? Bà vừa mới khen ngợi nàng là người trung hiếu. Tức thời, xoay người lại thấy một đóa hoa đỏ tươi, thực sự là quá tầm thường. Nếu muốn bắt chước Bàng Lạc Tuyết thì cũng phải xem lại dung nhan của mình chứ, không ngờ lại bắt chước bừa.”

Hoàng hậu thấy Bàng Lạc Vũ đi đến, liếc mắt thấy sắc mặt mọi người ngồi bên cạnh bắt đầu u ám. Nghi quý phi cười nói: “Vũ nhi, chắc hẳn con cũng chuẩn bị xong, vậy hãy biểu diễn cho các đại gia ở đây thưởng thức một chút đi.”

Bàng Lạc Vũ thấy vẻ mặt hoàng hậu ôn hòa như vậy, cho là mình trang điểm như vậy làm hoàng hậu hài lòng, nên thi lễ nói: “Thần nữ tuân chỉ ”

Bàng Lạc Vũ ngồi xuống cũng không quên liếc mắt nhìn Tần vương, đôi mắt long lanh quyến rũ, nhưng chỉ đổi lấy chỉ là đôi mắt tàn nhẫn, thâm độc của Tần vương. Bàng Lạc Vũ hoảng sợ, cúi đầu xuống, rồi lại ngẩng đầu lên. Trong chốc lát, nàng quyết định, chỉ cần danh tiếng nàng vang khắp tứ quốc, thì Tần vương cũng sẽ thay đổi cách nhìn đối với nàng thôi.

Bàng Lạc Vũ đưa tay kéo tấm vải đỏ đang bao trùm cây đàn xuống. Trên đàn, có tượng điêu khắc bằng gỗ khắc quanh thân, tiếp đến uốn chuyển thành bộ dáng phượng hoàng. Nàng cầm đàn huyền bí xuất hiện trước mọi người.

“Phượng thủ đàn Không, đầu có chấn”(ý nói người dùng đàn tuy là cao thủ, có tài nhưng trong lòng vẫn có đau thương cùng mất mát.). Đây thật sự là cây đàn tuyệt nhất.” Hoàng hậu thở dài nói.

Bàng Lạc Vũ mỉm cười, gật đầu nói “Hoàng hậu nương nương thật tinh tường.”

“Đều nói phượng hoàng đậu trên cây ngô đồng, (mình giải thích ngoài lề một chút:Theo truyện tích : Bá Nha & Tử Kỳ thì khi xưa, vua Phục Hy thấy tinh hoa của năm vì sao rơi xuống cây ngô đồng, chim phượng hoàng liền đến đậu. Vua Phục Hy biết ngô đồng là gỗ quý, hấp thụ tinh hoa Trời Đất, có thể làm đồ nhã nhạc, liền sai người đốn cây ngô đồng xuống, cắt làm ba đoạn để phân Thiên, Địa, Nhơn. Đoạn ngọn thì tiếng quá trong mà nhẹ, đoạn gốc thì tiếng quá đục mà nặng, duy đoạn giữa thì tiếng vừa trong vừa đục, có thể dùng được, liền đem ra giữa dòng sông nước chảy ngâm 72 ngày đêm, rồi lấy lên phơi khô, chọn ngày tốt, thợ khéo Lưu Tử Kỳ chế làm nhạc khí, bắt chước nhạc Cung Dao Trì, đặt tên là Dao cầm.) chỉ mong tiếng đàn của Bàng đại tiểu thư có thể làm mọi người chúng ta ở đây nở phục.” Hoàng tử Tây Lăng quốc thần nhiên nói, hẳn sớm đã nhìn ra bộ dáng giả vờ rụt rè của Bàng Lạc Vũ, thực sự là làm cho người ta buồn nôn.

Bàng Lạc Tuyết nhìn công chúa Vũ Dương Nam Chiếu quốc, quả nhiên là một người tuyệt vời.

Đông Tần hoàng đế nhíu mày nhìn cây đàn kia nói “Vật này rất quen thuộc, hình như ta đã từng thấy qua ở đâu rồi.”

Hoàng hậu quay đầu sang, liếc mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Nghi quý phi, khẽ cười nói “Hoàng thượng, trước tiên hãy để đại tiểu thư đánh đàn, chúng ta cũng nên thưởng thức.”

Hoàng thượng gật đầu nói “Nữ nhi Bàng gia, khanh khải một bản đi, cũng cho các quốc gia khác thưởng thức tài nghệ của tiểu thư đại gia một chút, Tần vương phi tương lai cũng không phải là trang sức dùng để trang trí đâu.”

Bàng Lạc Vũ lập tức lấy lại tinh thần, hành lễ nói “Dạ, thần nữ đáng bị chê cười.”

Đôi mắt Nghi quý phi chăm chú nhìn vào cây đàn ở phía trên. Cái này khiến bà nhớ lại ngày mình mới vào tiến cung, khi đó bà còn là tiểu thư đại gia ngây thơ rụt rè, cũng có lý tưởng với chính mình, nguyện một lòng một dạ đến đầu bạc răng long đối với một người. Trời cao trên đầu lòng người, Nghi quý phi là con gái hầu tước, đương nhiên là được mọi người sủng ái. Nếu bà đồng ý, không biết có bao nhiêu người nguyện ý quỳ gối xuống trước mặt bà.

Cây đàn này chính là vật quý báu mà chồng trước tặng cho bà. Công tử Tưởng gia là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ với Nghi quý phi. Công tử còn tự mình làm cây đàn này tặng riêng cho bà. Trong khúc đàn như có tình ý, làm cho người nghe tưởng tượng ra được cảnh hai người chớm nở tình yêu và đang vui vẻ rơi vào bể tình ái.

Bàng Lạc Vũ ngồi ở trên ghế, tay rung rung phím đàn, tùy ý đánh ra hai cái. Thanh âm lạnh lùng thuần khiết như tuyết đầu mùa.

Âm thanh tự nhiên như vậy nhưng khi vào tai Nghi quý phi lại như ma chú (ý là lời nguyên rủa của ma quỷ ấy) đòi mạng.

Bàng Lạc Tuyết hài lòng nhìn mẹ chồng kiếp trước của mình, nàng luôn nghĩ rằng ở trong cung Nghi quý phi rất nghiêm trang, đứng đắn, kính cẩn tuân theo mọi lễ luật trong cung. Nhưng trên thực tế, thời gian Nghi quý phi tiến cung, công tử Tưởng thường xuyên lui tới trong cung. Việc này là do nha hoàn của bà ta nói. Không bao lâu sau, người nha hoàn cũng bị bà ta lén lút sai người giết để diệt khẩu. Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Tấn vương, không biết khi diện hạ Tấn vương biết chuyện này thì có thái độ thế nào? Nàng thật sự mỗi mắt mong chờ.

Bàng Lạc Vũ cẩn thận đánh từng nốt nhạc, mỗi nốt nhạc như biểu hiện tâm tình vui sướng, khiến mọi người trầm mê, nhất là hoàng đế, trên mặt người lộ ra thần sắc mê mang.

Mọi người gật đầu tán thưởng. Tuy kỹ thuật đàn của đại tiểu thư không được tốt lắm, nhưng cảnh tượng cũng không tệ. Bàng Lạc Vũ và Tấn vương cũng được xem như là cả hai đều tình nguyện, lúc biểu diễn đánh đàn, nàng đã bộc lộ tâm tư mình hết rồi.

Bản nhạc kết thúc.

Bàng Lạc Vũ đứng dậy hành lễ. Sở Mộc Dương nói “Không nói về kỹ thuật đàn của đại tiểu thư, tiếng đàn thể hiện tình yêu thâm thiết làm cho người ta cảm thấy vui vẻ, xem ra đại tiểu thư rất hiểu ý cây đàn này.” Nói xong, như có điều suy nghĩ, liếc mắt nhìn về phía Tấn vương đang ngây ngốc ở đó.

Dự vương cũng trêu ghẹo, nói “Nhìn Tấn vương thưởng thức si mê kìa. Đại tiểu thư Bàng gia đánh đàn xong rồi mà thần sắc đờ đờ vẫn còn chưa trở về.”

Tấn vương hoàn hồn. Hắn ngây ngốc là bởi vì hồi còn bé hắn đã từng nghe Nghi quý phi đàn qua khúc này. Nhưng lần nào cũng đều làm hắn xúc động rơi nước mắt. ..Không ngờ Bàng Lạc Vũ lại biết khúc này. Sau giây phút hoảng hồn, trong nháy mắt hắn ngẩng đầu cười nói “Ta với đại tiểu thư, cả hai thuận theo ý trời, có tình ý với nhau cũng là bình thường.”

Bàng Lạc Vũ liếc mắt về phía Tấn vương một cái, không kìm chế được nên tỏ ra thẹn thùng, lại khiến hoàng đế Đông Tần cười vui vẻ.

“Thật tốt. Đại tiểu thư và Tấn nhi quả thật là tình ý triền miên, thật là một hôn sự tuyệt vời.” Hoàng đế cao hứng nói.

Hoàng hậu nhìn sắc mặt trắng bệch của Nghi quý phi, ân cần nói “Thế nào? Muội muội không thoải mái sao? Hay để ta mời thái y đến xem mạch.”

Nghi quý phi hoàn hồn, nói “Đa tạ nương nương quan tâm, thần thiếp chỉ là uống nhiều nên có chút say rượu.”

Hoàng hậu thâm độc, cố tình gợi chuyện, nói “Muội muội, muội cảm thấy tiếng đàn của đại tiểu thư Bàng gia thế nào?”

Nghi quý phi ngẩng đầu nhìn về hướng Bàng Lạc Vũ, trong mắt tràn đầy căm thù, khiến Bàng Lạc Vũ hoảng sợ.

175. Chương 137

176. Chương 137

Cuối cùng Nghi quý phi vẫn là người đã sống trong chốn hoàng cung nhiều năm, hơi ổn định tâm thần, nhìn về phía hoàng hậu nói: “Nương nương nói rất đúng, dù cảm kỹ của đại tiểu thư không tốt, thế nhưng lại có thể biểu hiện tình cảm bên trong tình khúc vô cùng tốt, có thể thấy là tâm ý tương thông với Tần nhi của chúng ta.”

Hoàng hậu nhìn về phía Tần vương, quả nhiên thấy Tần vương mang theo tình ý nồng đậm nhìn về phía Bằng Lạc Vũ, hoàng hậu hài lòng gật gật đầu: “Tần vương và đại tiểu thư thực sự rất xứng đôi, chúng ta vẫn phải nhanh chóng định mối hôn sự này thôi, miễn cho đôi phu thê cứ phải nhìn nhau như vậy.”

Tần vương đứng lên nói: “Mẫu hậu nói đùa, tứ quốc sẵn sẵn quan trọng, đợi đến lúc cuộc thi này kết thúc rồi bàn lại cũng không muộn.”

Hoàng thượng hài lòng gật đầu: “Tần nhi nói không sai, rất có tinh thần trách nhiệm của hoàng tử một nước.”

Tần vương đứng dậy hành lễ nói: “Đa tạ phụ hoàng.”

“Tuy nói là sự tình của quốc gia quan trọng, tuy nhiên hôn nhân đại sự, tất nhiên cũng phải cẩn thận, khó có được người có tình gặp rồi hiểu nhau, ta nhớ lúc muội muội người mới vào cung, cũng thích rất thích đánh đàn, đến khi có Tần nhi rồi cũng không thấy muội muội đàn nữa.” Hoàng hậu nhìn hoàng thượng nói.

Hoàng thượng suy tư một chút, nghĩ tới lúc vừa vào cung Nghi quý phi vẫn chỉ là một quý nhân, tính tình ôn hòa, gặp nhau ở ngự hoa viên, nàng mặc một thân xiêm y màu trắng ngồi dưới gốc phù dung ôm đàn tấu, ngay lúc đó Nghi quý phi ngoái đầu lại cười, dáng cười xinh đẹp ấy đến nay ông ta vẫn còn nhớ.

Hoàng thượng nhìn về phía Nghi quý phi nói: “Cũng phải nói duyên phận của Nghi quý phi và trẫm vẫn bắt đầu từ khúc đàn này, trẫm vẫn còn nhớ cảnh quý phi đánh đàn lúc đó đấy.”

Nghi quý phi đứng lên nói: “Khó có được hoàng thượng còn nhớ.”

Hoàng thượng rơi vào trí nhớ trước đây, thâm tình nhìn Nghi quý phi: “Nói đến khúc phượng hoàng hầu sợ là không có người nào có thể so được với quý phi rồi. Vậy mà thủ khúc và ca từ của khúc nhạc này lại giống hệt như Nghi quý phi năm đó, liên khúc trung đích tình nghi đô như vậy tương tự. Lúc đó trẫm thật sự đã bị tình ý sâu đậm này hấp dẫn.”

Hoàng hậu như có chút suy nghĩ, lúc đó Nghi quý phi tiến cung lại không được sủng. Sao có thể đàn ra một khúc hữu tình như vậy, trái lại rất đáng giá cân nhắc.

“Lúc đó muội muội vẫn còn chưa được sủng ái nhưng đã có phần tình ý này với bệ hạ, đúng là hiếm có.” Hoàng hậu lười nhác chen vào một câu

Quả nhiên hoàng thượng nhíu mày, nhìn về phía Nghi quý phi bên cạnh, ông ta biết lúc này không phải lúc truy cứu Nghi quý phi, chỉ là nhân nhạ quay mặt đi chỗ khác. Thế nhưng một nghi vẫn cứ như vậy mà nảy sinh trong lòng hoàng thượng.

Hoàng hậu nhếch môi, mặc dù không có lửa thì sao có khói, thế nhưng chỉ cần có cái một chút nghi ngờ. Bằng vào sự hiểu biết của bà với hoàng thượng, sau này cũng có chuyện để nói rồi.

Nghi quý phi nhìn dáng vẻ của hoàng thượng. Trong lòng lộ bộ một chút, thầm nói không tốt, sợ rằng lão già kia đã nổi lên lòng nghi ngờ với bà ta, Nghi quý phi vừa muốn giải thích hai câu. “Ai ôi.” Hoàng hậu ở bên cạnh ôm bụng thở nhẹ ra tiếng. Người ở bên cạnh cũng nhanh chóng đi tới, Nghi quý phi cũng bỏ lỡ thời cơ giải thích tốt nhất.

“Hoàng hậu, đây là thế nào, mau truyền thái y.” Hoàng thượng khẩn trương nói

Hoàng hậu kéo tay hoàng thượng an ủi nói: “Không có chuyện gì, bệ hạ, chỉ là đứa trẻ nghe tiếng đàn vui quá nên đá ta mà thôi, đồ bướng bỉnh này.”

Hoàng thượng yêu thương sờ sờ hoàng hậu bụng nói: “Hoàng tử hoạt bát như vậy, lại có hứng thú với âm nhạc như vậy, tương lai nhất định sẽ rất am hiểu âm luật.”

Hoàng hậu cười buồn cười nói: “Cứ mong đứa trẻ khoẻ mạnh thì tốt rồi.”

Yến hội kéo dài đến đêm khuya mọi người mới đứng dậy rời đi.

Hoàng thượng lệnh cho Dự vương và Tấn vương đi hộ tống các sứ giả của các nước còn bản thân mình thì đi theo Mai phi nghỉ ngơi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Vũ thở phào nhẹ nhõm. Buồn cười tiến lên phía trước nói: “Tỷ tại sao không có nói với muội chuyện tỷ sẽ bỏ khúc đàn đó.” Bàng Lạc Tuyết nghi ngờ nói.

Bàng Lạc Vũ chỉnh bông hoa ở trên đầu nói: “Chỉ là thay đổi trong phút chốc thôi, cảm thấy sẽ càng hấp dẫn hơn. Tỷ cũng không phải cố ý, chẳng lẽ muội muội tức giận sao?”

“Sao lại có thể, chỉ là muội muội không biết tỷ lại tinh thông âm luật như vậy, lại có vẻ muội muội nông cạn rồi.” Bàng Lạc Tuyết cười như không cười nói.

Bàng Lạc Vũ một thân Bàng Lạc Tuyết trang diện như tiên tử, lòng lại ghen tị nói: “Hôm nay muội muội trang diện không giống ngày thường, cho dù có cách xa nhưng ta cũng có thể cảm nhận được khí mát lạnh nhát, y phục của muội muội thật tinh xảo.”

“Tỷ sau này sẽ còn rất nhiều điều khiến tỷ kinh ngạc, tỷ nên đi về trước đi, ta thấy tỷ sắc mặt không được tốt.” Bàng Lạc Tuyết chậm rãi nói.

Bàng Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng quay người đi về phía xe ngựa.

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Bàng Lạc Băng, không quan tâm tới nàng ta, quay người đi về phía xe ngựa của mình, Bàng Lạc Băng bên cạnh liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, mặc dù nàng ta rất ghen tị với Bàng Lạc Tuyết, nhưng hiện tại nàng ta lại rất cần sự bảo bọc của nhị tỷ.

Bàng Lạc Băng đợi rất lâu thấy Bàng Lạc Tuyết cùng Bàng Lạc Vũ cũng không phản ứng tới nàng ta, tự mình tới ngồi xe ngựa của Bàng Lạc Tuyết, ý này, chẳng lẽ tự mình phải chạy về sao.

“Nhị tỷ.” Bàng Lạc Băng điềm điềm yếu đuối nói.

Bàng Lạc Tuyết nghe thấy tiếng cũng dừng một chút, nhưng cũng không quay đầu, không Bàng Lạc Băng này lại không biết tốt xấu, dù gì mình cũng đã giúp nàng ta, thậm chí có thời khắc giấu đồ bìm leo tâm địa Bàng Lạc Băng nàng còn lạnh hơn nàng, quả nhiên là người một nhà, chắc cũng được truyền sự nhẫn tâm đến cùng đi.

Bàng Lạc Băng cũng không dám chạy vào trong hoàng cung, không dám xỏ cùng cái gì vội vàng chạy đến phía trước kéo Bàng Lạc Tuyết tay nói: “Nhị tỷ, tỷ đừng giận Băng nhi, Băng nhi không cố ý.”

Bàng Lạc Tuyết không để lại dấu vết rút về tay nói: “Phải không? Nhị tỷ cho rằng Băng nhi có thể chăm sóc cho bản thân mình rất tốt rồi.”

Bàng Lạc Băng vội vàng nói: “Nhị tỷ, ta sai rồi.” Nói xong nước mắt đã muốn rơi xuống.

“Đi thôi.” Bàng Lạc Tuyết lên xe nói với Bàng Lạc Băng.

Bàng Lạc Băng lau nước mắt, vội vàng leo lên xe.

Trong xe ngựa.

Bàng Lạc Tuyết nhắm mắt lại, cũng không quan tâm đến Bàng Lạc Băng đang mở miệng lấy lòng bên cạnh.

Bàng Lạc Băng nhìn Bàng Lạc Tuyết không nói lời nào, trong lòng gấp gáp, hôm nay biểu hiện của nàng ta có chút vội vàng, nàng ta phải nên chờ mình đủ lòng đủ cánh mới nên trở mặt với nhị tỷ, hiện tại nàng còn là cần khối đá kê chân Bàng Lạc Tuyết này, nàng ta có cảm giác Bàng Lạc Tuyết còn là thích nàng, mặc dù nàng rất đố kỵ nhị tỷ, thế nhưng cũng còn cần dựa vào nhị tỷ này mới có thể đứng vững.

Bàng Quốc công phủ.

Nhị phu nhân đã sớm chờ ở Thính Vũ hiên, bà ta biết hôm nay nhất định Vũ nhi sẽ nhận được sự khen ngợi của Nghi quý phi, dù gì cũng là do chính tay bà ta trang điểm cho nàng.

Xe ngựa dừng trước phủ Bàng quốc công.

Bàng Lạc Tuyết được Bạch Chỉ đỡ đi về phía Lạc Tuyết các, căn bản là không quan tâm Bàng Lạc Băng ở phía sau, nàng chịu quan tâm đến nàng ta không để cho nàng ta bị mất thể diện bên ngoài đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Bàng Lạc Tuyết vừa mới trở lại Lạc Tuyết các.

Bàng Lạc Băng liền đi theo Bàng Lạc Tuyết đến Lạc Tuyết các, tiến lên kéo Bàng Lạc Tuyết tay cẩn thận từng li từng tí kêu lên: “Nhị tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết quay đầu lại: “Băng nhicó chuyện gì, nếu như không có thì trở về đi.”

“Nhị tỷ giận Băng nhi sao?” Bàng Lạc Băng hỏi.

Bàng Lạc Tuyết quay đầu lạnh lùng nói: “Vậy Băng nhi cảm thấy thế nào?”

Quả nhiên, dứt lời, Bàng Lạc Băng vẫn đang kéo tay nàng đi về phía trong viện ngẩn ra, phút chốc dừng bước, vẻ mặt hoảng loạn cả lên, để mình tự hiểu sao? Lời nhị tỷ nói làm cho nàng ta phải suy nghĩ, chính bản thân mình cũng thấy có phần như vậy... Nghĩ đến cái gì, Bàng Lạc Băng dâng một cảm giác mất mát, nhưng nàng ta có thể trả lời thế nào, đây là có chuyện gì vậy?

Bàng Lạc Băng nỗ lực kìm chế tâm tình của mình, thế nhưng, vẫn không thể che giấu sự hoang mang trong mắt nàng ta: “Nhị tỷ giận Băng nhi vì lời trên yến hội đúng không? Nhưng Băng nhi thực sự không cố ý, nhị tỷ phải tin tưởng ta, Băng nhi biết nhị tỷ thương Băng nhi nhất.”

Nếu nhị tỷ giận thật, như vậy chuyện của nàng ta phải làm sao bây giờ, giờ nhị tỷ này vẫn còn chỗ dùng, Bàng Lạc Băng vô cùng hốt hoảng.

“Ta không nghĩ gì cả, có phải Băng nhi đang nghĩ nhiều rồi hay không?” Bàng Lạc Tuyết nghiêm mặt, giọng điệu lại lạnh hơn một chút.

Phịch một tiếng, Bàng Lạc Băng quỳ gối trước mặt Bàng Lạc Tuyết, ánh mắt lóe ra tia sáng bất định.

“Người làm cái gì vậy?” Bàng Lạc Tuyết cup mắt, lạnh giọng hỏi.

“Băng nhi sai rồi, Băng nhi không nên dấy nhị tỷ, nhị tỷ đừng giận, sau này Băng nhicũng không dám nữa, nhị tỷ đừng giận Băng nhi, đừng trách Băng nhidùng không để ý tới Băng nhi có được không?” Suy cho cùng Bàng Lạc Băng vẫn còn nhỏ, lúc nhìn thấy vẻ mặt Bàng Lạc Tuyết khi xuất cung liền biết không tốt, cũng đã luống cuống, lúc này trong lời nói của nàng lộ ra ý lạnh, càng làm cho tất cả sự nguy trang của nàng ta biến mất trong nháy mắt.

Bàng Lạc Tuyết nhàn nhạt quét mắt liếc nàng ta một cái: “Người đã đã làm gì? Thôi được, làm thì cũng đã làm rồi, dù sao cũng không có gì, sau này cũng đừng trách ta!”

Bàng Lạc Băng giật mình, không thể hiểu được ý của Bàng Lạc Tuyết, nghĩ đến cái gì, lập tức Bàng Lạc Băng khóc rống lên: “Nhị tỷ, Băng nhi đã bị tách khỏi mẫu thân, đã không có mẫu thân bảo vệ, nhị tỷ đừng không để ý tới Băng nhi, Băng nhi sai rồi...”

“Người về đi! Ta mệt rồi.” Bàng Lạc Tuyết cũng không động lòng với sự yếu ớt của Bàng Lạc Băng, trong mắt nàng, tuy trước mặt nàng chỉ là một nữ hài chưa tới mười tuổi, nhưng tâm tư đã có thể so với một nữ tử trưởng thành, nói gì trước đây Bàng Lạc Băng còn có mấy phần làm người thích, nhưng lúc này, có thể nào nàng cũng không thích nổi.

Nói xong, liền vòng qua Bàng Lạc Băng, bước vào gian phòng của mình... Bàng Lạc Băng ở bên ngoài khóc một hồi, có lẽ là khóc đến mệt, liền xấu hổ rời khỏi.

Thính Vũ hiên.

Bàng Lạc Vũ mang tinh thần phấn chấn trở lại Thính Vũ hiên, nhị phu nhân vội vàng đi tới, tiến lên phía trước nói: “Vũ nhi, con đã trở về, yến hội hôm nay như thế nào, Nghi quý phi có ấn tượng tốt với con không?”

Nhìn vẻ gấp gáp trên mặt nhị phu nhân, Bàng Lạc Vũ tiến lên an ủi nói: “Mẫu thân, người đừng gấp, nghe ta nói từ từ.”

Nhị phu nhân gật gù đầu nói: “Đúng vậy, chắc hẳn con cũng mệt rồi, mau lại đây nghỉ ngơi một chút, uống tổ yến mẫu thân chưng cho con này.”

Bàng Lạc Vũ cười nói: “Tạ ơn mẫu thân.” Bàng Lạc Vũ nhìn tổ yến mẫu thân chưng, cảm thía nhẹ nhàng quấy.

“Vũ nhi, trâm cài tóc của con đâu?” Nhị phu nhân hỏi.

177. Chương 138

178. Chương 138

Bàng Lạc Vũ sững sốt một chút rồi nói: “Hừ, đừng nói nữa, đều là do cách ăn vận kia, người nhìn mặt ta này.”

Bàng Lạc Vũ ngẩng mặt lên, hai má đều sưng đỏ: “Đây đều là Nghi quý phi làm.”

Nhị phu nhân ngẩng đầu tức giận nói: “Vì sao? Sao bà ta có thể đánh con?”

Bàng Lạc Vũ đặt mạnh tổ yến tới trên bàn oan ức nói: “Vì sao? Còn không phải là bởi vì cái kia cây trâm kia, mặc dù tinh mỹ, nhưng Nghi quý phi lại tưởng nhầm là trâm phượng tám đuôi mà vả miệng con.”

Nhị phu nhân nói: “Chẳng lẽ mắt Nghi quý phi có vấn đề sao, tại sao có thể đánh Vũ nhi đáng thương của ta vậy, nhất định ta phải nói lão gia đòi lại cho con!”

Bàng Lạc Vũ nói: “Mẫu thân, dù sao bà ta cũng là bà bà của con , cuối cùng ta phải gả vào hoàng cung, cũng không được lấy cứng đối cứng.”

Nhị phu nhân cau mày nói: “Chẳng lẽ cứ quên đi như vậy, dù bà ta có là quý phi cũng không thể đối xử với con như vậy!”

Bàng Lạc Vũ vuốt cây trâm trên đầu đưa cho nhị phu nhân nói: “Nhìn đi, đây là do bà bà thưởng cho con, đánh ta một phát sau đó lại xoa dịu ta, dù con có làm ầm lên thì cũng không tốt, đã không có lợi thì sao phải làm ầm lên, không duyên cớ làm Tấn vương cùng Nghi quý phi tức giận, ngày tháng sau này của con cũng sẽ không được dễ dàng.”

Nhị phu nhân yêu thương vuốt hai má Bàng Lạc Vũ nói: “Vũ nhi của ta đã trưởng thành, hiểu được lợi và hại, chỉ là cơn tức này ghen ở cổ, mẫu thân không thể nào nuốt xuống được.”

Bàng Lạc Vũ ném cây trâm lên trên bàn lạnh lùng nói: “Mặc dù không có cách đắc tội quý phi nương nương, tuy nhiên có người có thể.”

“Là ai?” Nhị phu nhân hiếu kỳ hỏi.

Bàng Lạc Vũ cười lạnh nói: “Mẫu thân, mặc dù Nghi quý phi này thích phụ kiện hoa lệ. Thế nhưng nàng lại thích tiêu biểu mặc y phục thanh nhã thuần khiết, hôm nay Bàng Lạc Tuyết cùng Bàng Lạc Băng lại được toả sáng, ta lại thành một kẻ làm nền. Thiếu chút nữa đã làm hỏng hôn nhân đại sự của đời mình.”

Bàng Lạc Vũ bắt mắt lắm lắm, nhị phu nhân nói: “Hiện tại vóc người Bàng Lạc Tuyết đã trưởng thành, dung mạo cũng đã trở nên vô cùng xinh đẹp, chỉ mấy năm nữa nhất định sẽ trở thành mỹ nhân kinh thành, dáng vẻ của nàng ta nhất định sẽ giống địa phu nhân như đức, đều là hồ ly tinh câu người. Bàng Lạc Băng lại là thứ gì, chẳng qua là cũng chỉ là một kẻ mồ côi mà thôi. Không có tam phu nhân, nàng còn có thể làm gì?”

“Tại sao lại không, dung mạo tài nghệ của ta không bằng Bàn Lạc Tuyết cũng không sao. Bàn Lạc Băng thì sao? Chúng ta cùng là thứ xuất, thế nhưng nha đầu kia quỷ kế đa đoan, nàng ta lại có thể bám lấy Bàn Lạc Tuyết, cách ăn vận của nàng ta hôm nay lại hợp khẩu vị của Nghi quý phi vị. Ta thấy sợ rằng Nghi quý phi cũng nhắm nàng ta thành Tấn vương phi rồi. Không chỉ cho nàng ta hầu hạ thưởng không ít đồ, còn khen nàng ta không dứt.”

Bàn Lạc Vũ bất mãn phát tiết ra, nhị phu nhân khiếp sợ mở to mắt, đây là tiểu nha đầu nhất gan kia sao, so với tam phu nhân, tâm cơ của nha đầu này thật sự chỉ có hơn chứ không kém a. Nhị phu nhân suy nghĩ một chút nói: “Cũng là tiểu tiện nhân Bàn Lạc Băng kia mèo mù đánh chuột chết, lấy được vận cứt chó mà thôi. Dù cho nàng có được mắt nhìn của Nghi quý phi thì làm thế nào, nói cho cùng người mới là Tấn vương phi. Đây chính là việc hoàng thượng hoàng hậu đều biết, việc này coi như cả Nghi quý phi cũng không thể thay đổi.”

Bàn Lạc Vũ thu hồi sự không cam lòng trong mắt nói: “Mẫu thân nói rất đúng. Bất quá hôm nay nha đầu Bàn Lạc Băng kia lại đàn rất tốt.”

Nhị phu nhân biết tâm tư nữ nhi của mình, sợ là sẽ không bỏ qua cho Bàn Lạc Băng, cũng tùy nàng đi.

Nhị phu nhân kéo Bàn Lạc Vũ gỡ những cánh hoa trên búi tóc của nàng ra rồi nói: “Vũ nhi, con nên biết con đã sắp trở thành người của hoàng gia, sau này đều phải chú ý đến mỗi tiếng nói cử động, đừng để bị người bắt được nhược điểm, sau này xử lý các nàng cũng không muộn.”

Bàn Lạc Vũ yếu ớt xoay người nhìn về phía nhị phu nhân bất mãn nói: “Mẫu thân, bây giờ đại phu nhân đã chuyển ra ngoài, Bàn quốc công phủ này, chỉ có địa vị của mẫu thân là cao nhất, chẳng lẽ vẫn phải ỉn nhẫn sao?”

Nói xong, Bàn Lạc Vũ uất ức, nước mắt đã rơi xuống, điều này cũng giống như nện ở nhị phu nhân trong lòng, vội vàng an ủi nói: “Con gái à, người phải biết, tuy nói đại phu nhân đã chuyển ra ngoài không để ý tới sự tình trong nhà, thế nhưng Bàn Lạc Tuyết là đích nữ, đích nữ là có quyền quản gia, huống chi nàng còn là quận chúa, thân phận tôn quý, muốn động vào nàng nói dễ như vậy sao, tuy nhiên con yên tâm, quên chuyện thứ ta đã cho con lần trước rồi sao?”

Bàn Lạc Vũ gật gật đầu, quả thật lần trước mẫu thân đã đưa cho nàng ta một vài thứ, thế nhưng lại không biết phải dùng thế nào.

“Người yên tâm, có vài thứ kia, ta có thể khiến nhị tiểu thư mất đi sự sủng ái của lão gia, đến lúc đó cho dù làm cái gì mẫu thân cũng sẽ không ngăn cản con.” Nhị phu nhân an ủi nói.

Bàn Lạc Vũ có được sự đồng ý của phu nhân, mới bật cười, ôm eo nhị phu nhân làm nũng nói: “Mẫu thân, người thật tốt.”

Nhị phu nhân vuốt tóc Bàn Lạc Vũ nói: “Hôm nay con cũng mệt mỏi rồi, tứ quốc săn bắn tiểu thư khuê các cũng có thể tham dự, con cần phải tu dưỡng tinh thần.”

“Vâng, nữ nhi biết, mẫu thân cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Bàn Lạc Vũ lanh lợi nói.

Nhị phu nhân hài lòng nhìn nữ nhi của mình, gật gật đầu đỡ nha hoàn tay ra ngoài.

Nhị phu nhân mới vừa đi, Bàn Lạc Vũ tháo một bông hoa trên tóc xuống, chậm rãi bóp nát nói: “Hừ! Ta không động Bàn Lạc Tuyết, chẳng lẽ hiện tại ta cũng không làm gì được Bàn Lạc Băng sao?”

Nghĩ tới đây Bàn Lạc Vũ nói với Cúc Thanh: “Qua đây, Cúc Thanh, trang điểm cho ta. Bản tiểu thư muốn đi xem muội muội đánh đàn giỏi của ta như thế nào.”

Cúc Thanh hoảng sợ, cũng không dám phản kháng, liếc mắt nhìn nha hoàn ngoài cửa, nha đầu kia liền xoay người hoàn mình vào màn đêm ngay lập tức.

Cúc Thanh cũng bắt đầu giúp đỡ Bàn Lạc Vũ búi tóc lên.

Lạc Tuyết các.

Bàn Lạc Tuyết được Tử Quyên hầu hạ tháo trang sức rửa mặt chải đầu, gỡ búi tóc ra, lại cẩn thận đổi y phục ngủ buổi tối rồi cất bộ váy hoàng hậu tặng.

Bạch Chỉ Bạch Đình gác ở bên ngoài, không có Bàn Lạc Tuyết phân phó ai cũng không vào được.

Bàn Lạc Tuyết vừa mới nằm trên giường, Bạch Chỉ bên ngoài đã nói: “Nhị tiểu thư, có nha hoàn đến báo nói đại tiểu thư đi tìm tam tiểu thư.”

Bàn Lạc Tuyết nghe xong trầm mặc một hồi, nàng không phải là người tốt luôn đầy lòng tốt, hôm nay Bàn Lạc Băng vì lợi ích của mình mà bán đứng nàng, thật đúng là tiền đồ lồng lộng, liền mở miệng nói: “Ừ, ta biết rồi.”

“Nhị tiểu thư có cần đi xem không?”

“Không, ta mệt rồi, ngủ, ai tới ta cũng không tiếp.” Bàn Lạc Tuyết nói.

“Vâng. Tiểu thư ”

Bàn Lạc Tuyết nghĩ thấy mùi an thần tràn ngập trong phòng liền biết là Liên Diệp và Liên Ngẫu sai người mang tới, dùng sức hút hai cái, gấp một cái, sợ rằng ngày mai cũng sẽ rất ồn ào, nàng cần tu dưỡng tinh thần cho tốt mới được.

Nói xong, liền tiến vào mộng đẹp.

Phúc thụ uyển

Bàn Lạc Băng một mình một người hồi đến nơi này, mặc dù viện này được tu sửa rất hoa lệ, thế nhưng không có tam di nương, lại khiến Bàn Lạc Băng cảm thấy cô đơn, nàng hối hận, là thật sự hối hận, nàng không nên đẩy Bàn Lạc Tuyết ra ngoài nhanh như vậy, nàng nên đợi một chút, đợi mình đạt được vương gia, như vậy nàng sẽ có cơ để ra khỏi phủ Bàn quốc công phủ, đến lúc đó nàng ta cũng có thể giúp mẫu thân rời khỏi nơi quỷ quái kia, thế nhưng xem ra, nhị tỷ đã thực sự tức giận vì chuyện hôm nay, vậy phải làm sao mới tốt, nhất định nàng phải nắm bắt nhị tỷ cho tốt, trên người nhị tỷ có nhiều thứ như vậy, nếu là mình có thể học được đến lúc đó Bàn Lạc Vũ đâu còn là đối thủ của mình.

Tiểu Ngọc đã thấy Bàn Lạc Băng từ xa, vội vàng nghênh đón nói: “Tam tiểu thư, người đã trở về, sao rồi?”

Bàn Lạc Băng nhào tới trong lòng Tiểu Ngọc lẩm bẩm nói: “Ta nhớ mẫu thân quá.”

Lòng Tiểu Ngọc bị nhéo một chút, vỗ nhẹ Bàn Lạc Băng nói: “Không có việc gì, tam di nương rất tốt, người yên tâm, tam di nương cũng rất nhớ người, tiểu thư, chúng ta mau vào đi thôi, nô tỳ hâm cháo cho người, chỉ sợ lúc ở yến hội người ăn không no thôi.”

Tiểu Ngọc gật gật đầu, sờ bụng một chút, quả thật là đói bụng, bởi vì ngồi bên người Nghi quý phi, nàng cũng không dám ăn nhiều, vì thế chỉ nhìn quý phi nường nường ăn, đồ ăn trước mặt mình cũng không động vào được: “Cảm ơn Tiểu Ngọc, bây giờ đã không còn mẫu thân, ta cũng chỉ có thể dựa người.”

Tiểu Ngọc nói: “Tam tiểu thư mau đi tắm thay y phục một chút, ta sẽ đi lấy cháo cho người.”

“Được.”

Bàn Lạc Băng trở lại trong phòng, thấy nước tắm đã được, ở đây không phải viện của nhị tỷ, trong viện của nàng có một chút hương canh, bên trong còn có nước ấm, nàng từng đổ kị nhị tỷ có thể được đến nhiều như vậy của đích nữ, bất quá từ khi nàng theo Bàn Lạc Tuyết liền biết tài hoa trên người nhị tỷ này cũng không ít, chỉ cần nàng có thể học ngày tốt của mình đã sắp tới rồi.

Bàn Lạc Băng nhìn mình trong gương đồng, mặc dù không có khuôn mặt tuyệt mỹ như Bàn Lạc Tuyết, nhưng tư sắc của nàng hơn Bàn Lạc Vũ, rút cây trâm bắt bảo xuống, một ngày nào đó mọi thứ tốt trên thế gian này cũng là của Bàn Lạc Băng nàng.

Bàn Lạc Băng ngẫm mình trong nước, cho dù hôm nay có thế nào, mình cũng đã chiếm được sự yêu thích của Nghi quý phi, ngay cả Tần vương cũng nhìn mình với cặp mắt khác xưa, Bàn Lạc Vũ kia thật là một kẻ ngu ngốc, lúc đánh đàn cũng có lỗi, tuy nhiên việc tài mạo kia xem ra cũng chỉ là giả, khúc phượng hoàng hầu cũng sợ là nhị tỷ đưa cho nàng ta đi, so với chính mình cây trâm cái kia đồng tây càng thêm quý trọng, nay nhị tỷ còn thật là hảo lợi dụng đâu, bằng không nhất định Bàn Lạc Vũ sẽ mang bộ mặt như đưa đám, sợ là hoàng thượng cũng sẽ không hài lòng Bàn Lạc Vũ này, nhị tỷ cũng thật đáng ghét, dám cản trở con

đường của mình mà đi giúp Bàng Lạc Vũ, chẳng lẽ nàng không biết trước đây Bàng Lạc Vũ này cũng chỉ lợi dụng nàng thôi sao, ngu xuẩn.

Bàng Lạc Băng mặc y phục ăn cháo Tiểu Ngọc làm, mặc dù đơn giản nhưng rất ngon. Từ khi mẫu thân không ở viện này nữa, từng nha đầu trong viện này đều mang sắc mặt khó coi với các nàng, loại chó cạy gần nhà, gà cậy gần chuồng này, sớm muộn gì nàng cũng sẽ xử lý, cho các nàng biết kết cục dám xem nhẹ mình là gì.

“Tiểu thư, ăn xong thì mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm.” Tiểu Ngọc nói.

“Được, Tiểu Ngọc tử, tử cũng nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Bàng Lạc Băng cái bụng no đến mức tròn vo của mình mà nói.

Tiểu Ngọc gật gật đầu.

“Tam muội đang ăn cái gì vậy?” Bàng Lạc Vũ không có thông báo gì mà đã đến, hết như nàng ta mới là chủ nhân nơi này.

“Yết kiến đại tiểu thư” Tiểu Ngọc vội vàng hành lễ

Bàng Lạc Vũ khoát khoát tay, nhìn về phía chén cháo trống không trên bàn, khoé môi lại nhếch lên một nụ cười ác nghiệt.

179. Chương 139

180. Chương 139

“Muội muội, thức ăn trong yến hội không ngon sao mà lại ở đây ăn cháo trắng? Nếu tử tử biết muội muội không ăn được những món trong yến hội thì tử tử đã sai người làm cháo tổ yến cho muội muội, cũng còn tốt hơn là ở đây ăn cháo trắng thay cho bữa điểm tâm, dù sao muội muội cũng thuộc gia đình Bàng quốc công chúng ta.”

Bàng Lạc Băng đứng lên hành lễ rồi nói “Đại tỷ tử ”

Bàng Lạc Vũ ngồi trên ghế, đối diện Cúc Thanh nói “Người hãy ra ngoài đóng cửa lại, bản tiểu thư có vài lời muốn giải bày cùng tam muội muội, người hãy đứng canh ngoài cửa, không cho phép ai quấy rầy chúng ta.”

Cúc Thanh liếc mắt nhìn tam tiểu thư, trầm nghĩ lần này nhất định đại tiểu thư sẽ không bỏ qua cho nàng nên bất đắc dĩ phải đứng lên, ra ngoài, cũng không quên đóng cửa lại, nhắm mắt làm ngơ”Dạ, đại tiểu thư ”

Bàng Lạc Băng liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc ngằm hiểu len lén đi ra ngoài từ cổng sau.

Bàng Lạc Vũ nhìn Bàng Lạc Băng nhếch khóe miệng lên không nói lời nào, Bàng Lạc Băng bị Bàng Lạc Vũ nhìn đến nổi toàn thân tỏa ra mồ hôi lạnh.

Cuối cùng Bàng Lạc Băng nhìn Bàng Lạc Vũ, giả vờ bình tĩnh nói “Không biết tỷ tỷ đêm khuya đến đây có gì dạy bảo?”

Bàng Lạc Vũ nhìn Bàng Lạc Băng cười ôn nhu rồi nói “Thế nào, nghe lời này của muội muội giống như không hoan nghênh tỷ tỷ đến.”

“Muội muội không dám.”

“Hừ! Bàng Lạc Băng, đừng nghĩ là tỷ không biết trong đầu muội đang nghĩ gì. Tỷ tỷ khuyên muội tốt nhất nên ngoan ngoãn, bằng không muội muội cũng đừng nên trách tỷ tỷ không nể mặt , muội nên biết nếu tỷ

tỷ muốn thì cũng dễ dàng giết muội như giết một con kiến vậy.” Bàn Lạc Vũ vừa nói vừa hung hăng đẩy Bàn Lạc Băng một cái.

Bàn Lạc Băng lão đảo, đứng cố gắng giữ thăng bằng nhìn về phía Bàn Lạc Vũ. Bây giờ nàng chỉ có hy vọng vào Bàn Lạc Tuyết, hi vọng Tiểu Ngọc có thể dẫn Bàn Lạc Tuyết tới đây. Như vậy nàng mới có thể thoát khỏi cửa ải này: “Tỷ tỷ nói lời này muội muội không hiểu lắm, muội muội không biết tỷ tỷ có ý gì?”

“Bàn Lạc Băng, bây giờ ở đây không có người ngoài, muội còn muốn làm bộ làm tịch cho ai nhìn đây. Hôm nay, nhìn biểu hiện lạnh lợi động lòng người của muội ở bên cạnh Nghi quý phi, tỷ tỷ lại không nghĩ rằng muội muội muốn chiếm được nụ cười của quý phi nương nương. Tại sao muội muội giấu điều này không nói cho tỷ tỷ biết?” Bàn Lạc Vũ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Bàn Lạc Băng chậm rãi nói.

Mặt Bàn Lạc Băng bị móng tay của Bàn Lạc Vũ cấu xuống làm tay cô tê buốt, nhưng lại cố gắng đè xuống nỗi sợ hãi trong lòng nói “Muội muội chỉ gặp may mà thôi. Muội trang điểm vừa khéo trúng ý của quý phi nương nương mà thôi nhưng chẳng phải hôm nay tỷ tỷ cũng rực rỡ, xinh đẹp đó sao.”

Bàn Lạc Vũ sửa sang lại tóc của mình, nhìn Bàn Lạc Băng nói “Tỷ cho muội biết, Bàn Lạc Băng, muội phải nhớ kỹ, đừng tưởng rằng có Bàn Lạc Tuyết giúp muội thì muội có thể muốn làm gì thì làm. Nha đầu Tuyết nhi kia rất thiện lương, cho nên mới bị muội lợi dụng. Tỷ biết những trang sức muội đeo hôm nay đều là của nàng ấy. Chứ với thân phận của muội hiện tại thì làm thế nào lại sở hữu được đồ tốt như vậy chứ. Ngay cả chính muội cũng không biết bộ dáng của muội thật sự làm cho người khác cảm thấy buồn nôn.”

Bàn Lạc Băng lạnh nhạt nhìn Bàn Lạc Vũ. Nếu nàng lợi dụng Bàn Lạc Tuyết thì tỷ tỷ không có sao? Hay là chính tỷ tỷ cũng không phân biệt? Bây giờ tỷ còn đổ trách muội muội là yêu tinh, thật là không biết phải trái” Lời của tỷ tỷ sai rồi. Muội muội làm sao dám lợi dụng nhị tỷ tỷ, chẳng qua là nhị tỷ tỷ nhìn muội muội đáng thương mà thôi. Bây giờ đã khuya, tỷ tỷ hãy nhanh chóng về phủ nghỉ ngơi đi. Muội không tiễn.”

“Bốp” Bàn Lạc Vũ dùng hết sức lực tát vào mặt Bàn Lạc Băng.

Bàn Lạc Băng bụm mặt, nàng biết con tiên nhân Bàn Lạc Vũ này đâu có tốt lành gì mà tự nhiên để đây thăm nàng. Nhưng hiện tại nàng chỉ có thể nhẫn nhục mà thôi. Bàn Lạc Băng cắn môi, che giấu thái độ không phục trong mắt, im lặng không nói tiếng nào đứng yên tại chỗ.

Bàn Lạc Vũ nhìn hai tay mình ửng đỏ nói “Muội rất thông minh. Tỷ đánh như vậy, mà muội không phản kháng câu nào, quả nhiên là một con cầu tốt.”

“Tỷ tỷ đánh là vì muốn dạy dỗ Băng nhi, nhất định là Băng nhi đã làm sai chỗ nào. Sao Băng nhi có thể cùng tỷ tỷ cãi lại hay tranh luận đây?”

Bàn Lạc Vũ nhếch môi mỉm cười thâm độc, nói “Đúng vậy, muội muội đương nhiên là làm sai, tỷ tỷ mới động thủ đánh người. Muội muội nên biết nếu không phải đồ vật của mình thì ngàn vạn lần đừng nên mơ ước, bằng không đến lúc đó tỷ tỷ cũng không thể bảo vệ muội muội.”

“Muội muội không dám.”

“Tốt nhất là không dám. Nhưng gần đây, muội muội thường muốn lấy lòng mẹ chồng tương lai của tỷ tỷ, khiến cho tỷ tỷ khổ sở. Hay là thế này, tỷ tỷ cũng không muốn giảng đạo lý làm người đâu, tỷ tỷ có ý này, bây giờ đâu.” Bàn Lạc Vũ cười nói.

“Đại tiểu thư có nô tỳ.” Ngoài cửa một nha hoàn bước đến.

“Hãy vả miệng nàng. Nếu ta không cho phép dừng, thì không được dừng. Muội muội của mình đương nhiên là mình phải dạy dỗ tốt chứ.” Bàn Lạc Vũ tàn nhẫn nói.

Bàn Lạc Băng không tin nhìn Bàn Lạc Vũ. Không ngờ con tiên nhân này lại tàn nhẫn như vậy, nên nàng vội vàng quỳ xuống nói “Tỷ tỷ, muội muội sai rồi.”

Bàn Lạc Vũ liếc mắt nhìn Bàn Lạc Băng, hồi thúc nha hoàn nói “Thế nào? Lời của bản tiểu thư mà người cũng dám không nghe sao? Hay là người muốn chịu thay nàng?”

Nha hoàn bước lên nói một tiếng “đắc tội”, rồi vả tới tấp vào mặt Bàn Lạc Băng.

Bàng Lạc Vũ cau mày nói “Người không được cho ăn cơm hả? Dùng sức đánh cho ta, đánh thật mạnh cho ta.”

Nha hoàn không dám đành phải nhắm mắt lại đánh mạnh vào mặt Bàng Lạc Bằng. Lúc đó, trong Phúc Thụy Uyển vang lên tiếng kêu thảm thiết của Bàng Lạc Bằng.

Mà ở bên kia, Tiểu Ngọc nhìn thấy ám hiệu của Bàng Lạc Bằng, chậm rãi chạy đến Lạc Tuyết các. Lần này nhất định là đại tiểu thư muốn ăn tươi nuốt sống tam tiểu thư rồi. Bây giờ người có thể cứu tam tiểu thư cũng chỉ có nhị tiểu thư. Hiện tại chỉ có thể cầu xin nhị tiểu thư bảo vệ tam tiểu thư thôi. Như vậy nàng mới có thể thoát.

Tiểu Ngọc nhìn thấy cửa chính ở Lạc Tuyết các đóng chặt, bèn bước lên gõ cửa, nói “Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, nô tỳ có chuyện quan trọng muốn cầu kiến nhị tiểu thư.”

Nha hoàn Lạc Tuyết các nghe thấy tiếng đập cửa, xoa xoa mắt buồn ngủ nói “Đừng gõ cửa, nhị tiểu thư đã ngủ, có việc gì gấp thì ngày mai trở lại.”

Tiểu Ngọc như là kiến bò trên chảo nóng (ý là vội vàng, gấp gáp), lại đập cửa mạnh hơn, vội vàng nói “Tỷ tỷ, ta là nha hoàn của tam tiểu thư, người mau mở cửa đi, tam tiểu thư có việc muốn tìm nhị tiểu thư.”

Nha hoàn cảm thấy rất phiền phức, lại sợ nàng vẫn gõ cửa, đánh thức nhị tiểu thư, đến lúc đó không biết ăn nói sao với nhị tiểu thư, đứng dậy nói lầm bầm “Bọn này, mở cửa cho ta.”

Tiểu Ngọc ở ngoài cửa lo lắng chờ, nàng biết hiện tại tam tiểu thư một mình đối mặt đại tiểu thư này, chắc chắn sẽ không có cái gì hảo.

Chỉ nghe “Két” một tiếng nha hoàn từ bên trong mở cửa, bất mãn nói “Có chuyện gì không thể đợi được đến ngày mai rồi nói sao?”

Tiểu Ngọc không dám đắc tội. Với thân phận của nàng bây giờ, bất cứ một nha hoàn nào cũng có thể lên mặt với nàng. Biết mình vốn không phải là nha hoàn được yêu thích nên Tiểu Ngọc mỉm cười lấy lòng nói “Tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt của muội, tam tiểu thư có việc gấp tìm nhị tiểu thư, nên sai nô tỳ đến tìm, trề như thế này mà còn quấy rầy tỷ tỷ, xin tỷ tỷ thứ tội.”

“Muội ở đây chờ một chút, để ta đi xem nhị tiểu thư ngủ chưa? Nếu như nhị tiểu thư đã ngủ, ta cũng không dám đánh thức.” Nha hoàn lầm bầm nói.

Tiểu Ngọc nhú mày, lúc này chắc chắn nhị tiểu thư đã ngủ. Nếu như không đánh thức nàng, chỉ sợ tam tiểu thư dữ nhiều lành ít vội vàng cầu khẩn nói “Tỷ tỷ, cầu xin tỷ tỷ, nhất định phải đánh thức nhị tiểu thư, vì tam tiểu thư có chuyện quan trọng tìm nàng.”

“Ừm” nha hoàn xoay người đi vào, để Tiểu Ngọc một mình ở ngoài cửa lo lắng chờ đợi.

Nha hoàn đi qua hoa viên đi tới phòng ngủ chính thấy Bạch Chỉ Bạch Đình đang gác đêm nên hành lễ nói “Nhị vị tỷ tỷ, tam tiểu thư sai nha hoàn đến nói là tam tiểu thư có chuyện quan trọng muốn tìm nhị tiểu thư, không biết nhị tiểu thư đã ngủ chưa?”

Bạch Đình lạnh lùng nói “Nhị tiểu thư đã ngủ từ sớm rồi, tiểu thư có căn dặn, bất cứ ai cũng không được quấy rầy nàng, người hãy ra ngoài nói nha hoàn trở về đi.”

“Thế nhưng nàng ấy nói nhất định phải bẩm báo với nhị tiểu thư.” Nha hoàn nói.

“Người thật to gan. Rốt cuộc người là nha hoàn của ai đây? Khi này ta đã để hương an thần được bào chế từ là sen và củ sen, chỉ sợ tiểu thư sẽ ngủ tới hừng sáng. Người mau nhanh đuổi nha hoàn đi, nếu đánh thức nhị tiểu thư, người cũng sẽ không có gì tốt đâu.”

Nha hoàn bị dọa nên giật mình, tự nhiên cũng hết buồn ngủ, nói “Nô tỳ sẽ nhanh chóng đuổi nàng ta đi ngay.”

Nói xong vội vàng chạy đi ra ngoài, mở cửa đối diện với Tiểu Ngọc nói “Nhị tiểu thư đã ngủ, tiểu thư có căn dặn bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy nàng, ngày mai người hãy đến đi.”

Nói xong muốn đóng cửa lại, Tiểu Ngọc vội vàng tiến lên chặn cửa nói “Tỷ tỷ, làm phiền tỷ bẩm báo với nhị tiểu thư một chút, Quả thật tam tiểu thư có việc gấp tìm nhị tiểu thư.”

Nha hoàn nóng nảy. Nếu như đánh thức nhị tiểu thư, nàng không có trái cây ăn, không đáng để hy sinh vì một tam tiểu thư không được sủng mà đắc tội với nhị tiểu thư như vậy, vội vàng nói “Nhị tiểu thư đã ngủ, người có việc gì ngày mai đến” nói xong, dùng lực đóng cửa.

Tiểu Ngọc lúc này cũng bất chấp, hô lớn “Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, nô tỳ có chuyện quan trọng tìm ngài, nhị tiểu thư ”

Nha hoàn nóng nảy, nếu như đánh thức nhị tiểu thư, sợ là ngày mai nàng sẽ bị đuổi đi, nên vội vàng lôi nàng ta nói “Sao người lại làm thế? Ta đã nói tiểu thư nhà ta đã ngủ.”

Tiểu Ngọc lại hung hăng đẩy nàng ra, chạy vào, một đường chạy đến trong viện kêu to “Nhị tiểu thư, van cầu người đi cứu tam tiểu thư, van cầu người đi cứu tam tiểu thư.”

Bạch Chỉ tiến lên ngăn cản Tiểu Ngọc nói “Người là ai, dám ở trong viện nhị tiểu thư la lớn.”

Tiểu Ngọc bị nàng ngăn lại, đứng bất động, lo lắng nhìn vào phòng ngủ của nhị tiểu thư nói “Tỷ tỷ, phiền người nói cho nhị tiểu thư, tam tiểu thư có chuyện tìm nàng.”

Bạch Chỉ lạnh lùng nói “Nhị tiểu thư đã ngủ, nếu người làm loạn ở đây, ta sẽ đem người quăng ra kia.”

Tiểu Ngọc hoảng sợ, nàng cảm giác được nha hoàn khí lực cực đại (ý là khỏe mạnh, có sức khỏe), nhưng đây là nha đầu ở bên cạnh nhị tiểu thư, đành phải dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng.

“Làm loạn cái gì ở đây” Tử Quyên khoác nhất kiện y sam* (ý là y phục) không vui nói.

Tiểu Ngọc vừa nhìn là biết ngay nàng chính là nha hoàn bên cạnh nhị tiểu thư, bất chấp tất cả vội vàng nói “Tử Quyên tỷ tỷ, van cầu tỷ thông báo cho nhị tiểu thư một tiếng, nói tam tiểu thư có chuyện gấp cần tìm nàng.”

Tử Quyên lạnh lùng nhìn Bạch Chỉ Bạch Đình nói “Không phải nhị tiểu thư đã căn dặn các người, không cho kẻ nào tới gần làm âm ỉ sao? Lớn tiếng như thế, nếu như đánh thức tiểu thư, các người có gánh được không?.”

“Dạ, Tử Quyên tỷ tỷ.” Bạch Chỉ vội vàng nói.

Tử Quyên nhìn Tiểu Ngọc nói “Tiểu thư nhà ta đã ngủ, người ở đây làm loạn cũng vô dụng. Ta khuyên người hãy nhanh chóng trở về chăm sóc tam tiểu thư. Nếu người ở đây tiếp tục âm ỉ, ta sẽ sai người quăng người vào vựa củi .”

“Tử Quyên, người không sợ bỏ lỡ chuyện các tiểu thư sao? Đến lúc đó, nếu nhị tiểu thư trách tội, ta xem người làm sao bây giờ?” Tiểu Ngọc ác độc, hung hãn nói.

Tử Quyên liếc mắt nhìn sắc trời nói “Làm sao bây giờ, ta tự có biện pháp của ta, nhị tiểu thư đã căn dặn, ai tới cũng không tiếp, Bạch Đình tống nàng ra.”

“Dạ” Bạch Đình tiến lên bắt được cánh tay Tiểu Ngọc, liền kéo nàng ta về phía trước.

Tiểu Ngọc chưa từ bỏ ý định, vừa định gọi, Bạch Chỉ tiến lên châm vào á huyết (huyết này làm cho cảm, không nói được) của nàng, đem nàng ném ra ngoài cửa. Sau đó mới mới giúp nàng giải huyết.

Tiểu Ngọc không có cách nào, đành phải quay trở về.

181. Chương 140

Trong phòng, Bàn Lạc Tuyết đang ngủ rất trầm, bàn tay để trên trán, khí sắc mệt mỏi.

Tiểu Ngọc từ lúc trở về Phúc Thụy Uyển, thế nào nàng cũng nghĩ không thông tại sao nhị tiểu thư lại đột nhiên không giúp tam tiểu thư, ở phủ Quốc Công này, nhị tiểu thư là người rất đơn thuần, mặc dù lớn hơn tam tiểu thư mấy tuổi nhưng so với tam tiểu thư nàng đơn thuần hơn.

Mặt của Bàn Lạc Băng sưng lên, Bàn Lạc Vũ ở một bên quấy nhiễu hưng phần nhin.

“Được rồi” Bàn Lạc Vũ lười biếng nói

Vết máu ở khoe miệng Bàn Lạc Băng vẫn còn loang lổ, toàn thân vô lực, ngu ngốc ngồi dưới đất.

“Muội muội, muội nhìn muội xem, tại sao lại không cẩn thận như vậy, ngã nghiêm trọng như thế này, mấy ngày nay hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu có thể thì tốt nhất đừng đi ra ngoài.” Bàn Lạc Vũ vỗ tay lười biếng nói.

Bàn Lạc Băng hừ lạnh một tiếng, xoay mặt đi, nàng không muốn động, động một chút liền đau.

“Muội nên nhớ kỹ, hôm nay chỉ là mới khai vị ăn sáng thôi, muội tốt nhất ngoan ngoãn bằng không đừng trách lần sau ta muốn mạng của muội.” Bàn Lạc Vũ lau tay mình, đem khăn tay ném tới mặt của Bàn Lạc Băng “Chúng ta đi”

Trên mặt đất, Bàn Lạc Băng nhìn sàn nhà lạnh giá, nghĩ đến mẫu thân, hai tay chăm chú nắm thành quả đấm, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng trả lại toàn bộ sỉ nhục ngày hôm nay cho nàng ta.

Tiểu Ngọc đẩy cửa ra thấy Bàn Lạc Băng ngồi dưới đất, đau lòng nói “Tam tiểu thư, tiểu thư thế nào rồi?”

Bàn Lạc Băng rơi nước mắt nói “Nhị tỷ không chịu tới sao?”

Tiểu Ngọc gật đầu “Tam tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy?”

Bàn Lạc Băng lau nước mắt nói “Tiểu Ngọc, ta không có chuyện gì, sau này ta sẽ trả lại toàn bộ sỉ nhục ngày hôm nay cho nàng ta.”

“Tam tiểu thư” Tiểu Ngọc lo lắng kêu lên

“Qua đây hầu hạ ta thay y phục đi, ngày mai ta sẽ đích thân đến cầu nhị tỷ tha thứ.” Nói xong nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc gật gật đầu...

Sáng sớm, ánh sáng đầu tiên dịu dàng chiếu vào, Bàn Lạc Tuyết ngủ một giấc đến bình minh, tinh thần sáng khoái vươn mình.

“Tử Quyên ”

Tử Quyên đẩy cửa ra, nhìn thấy Bàn Lạc Tuyết đã tỉnh đang lười biếng nhìn ánh nắng xuyên qua ở bên ngoài cửa sổ.

“Nhị tiểu thư, trái lại hôm nay lại dậy sớm” Tử Quyên bưng một chậu nước, trong nước phủ đầy cánh hoa tươi.

“Hôm nay việc không ít, dậy sớm cũng tốt.” Bàn Lạc Tuyết ngâm tay mình trong chậu nước.

Tử Quyên ở một bên hầu hạ Bàn Lạc Tuyết rửa mặt chải đầu nói “Như nhị tiểu thư sở liệu, hôm qua đại tiểu thư đích thực hung hăng giáo huấn tam tiểu thư, Tiểu Ngọc cũng qua đây, bắt quá nô tỳ để nàng ta quay trở về.”

Bàn Lạc Tuyết dùng khăn nóng lau mặt nói “Không cần phải xen vào chuyện của các nàng, Bàn Lạc Băng còn có tác dụng. Chỉ tiếc nha đầu này không hiểu được nhân nhĩ, giáo huấn lần này cũng để cho nàng ta rõ ràng. Không cần phải xen vào việc của nàng.”

“Vâng, nhị tiểu thư, hôm nay lão gia cho người qua chính viện ăn cơm. Tiểu thư mau chuẩn bị trang điểm một chút đi.”

“Ừ”

Bàng Lạc Tuyết mang theo Bạch Chi và Bạch Đình đi tới chính viện, Bàng Quốc Công đã chờ ở đó, nhị phu nhân mang theo Bàng Lạc Vũ ngồi ở bàn cơm, tứ phu nhân ngồi ở bên kia. Bàng Lạc Tuyết tiến đến hành lễ nói “Tuyệt nhi thấy qua phụ thân. Nhị di nương và tứ di nương.”

Nhị di nương cùng tứ di nương đứng lên nói “Thấy qua nhị tiểu thư”

Lục phù ghé sát vào Bàng Lạc Tuyết nói mấy câu, khoe miệng Bàng Lạc Tuyết cong lên mỉm cười.

“Có chuyện gì tốt sao?” Nhị phu nhân hỏi

Bàng Lạc Tuyết đi đến bàn cơm cười nói “Đây là tự nhiên.”

Bàng Quốc Công nhìn chăm chú nhị nữ nhi của mình, hẳn vốn nghĩ là đã rất sủng ái đứa bé này nhưng mấy ngày nay tới giờ Bàng Quốc Công càng lúc càng phát hiện mình không hiểu tiểu nha đầu này “Tuyệt nhi, hôm nay chuẩn bị món canh củ từ mà con yêu thích nhất này, uống nhiều vào.”

“Tạ ơn phụ thân.”

“VẬY ĂN CƠM ĐI.”

“Bằng nhi đâu? Sao vẫn chưa gặp được Bằng nhi?” Bàng Quốc Công đạo

Trong lòng Bàng Lạc Vũ nhảy một nhịp, rất nhanh lấy lại bình tĩnh nói “Có lẽ muội muội còn chưa dậy đi”

Bàng Lạc Tuyết uống một ngụm canh nói “Thân thể tam muội muội khó chịu, chúng ta đừng chờ nằng, lát nữa cho người đưa thức ăn qua là được.”

“Bằng nhi thực sự là càng lúc càng không hiểu chuyện. Dù cho không đến cũng không nên để cho lão gia đợi lâu như vậy.” Nhị phu nhân không vui nói.

Tứ phu nhân gấp món ăn để vào bên trong chén của Bàng Quốc công đạo “Tam tiểu thư đã sai người đến nói, nhị tỷ tỷ không cần phải lo lắng.”

Khoe miệng Vương Nhược Sinh rút ra nói “Muội muội thật sự là vất vả. Bây giờ muội muội quản gia trái lại làm không tới chút nào.”

“Phu nhân cùng nhị tiểu thư an bài quá, ta chẳng qua chỉ là giúp một tay mà thôi.” Tứ di nương không mặn không nhạt nói.

Bàng Quốc Công nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của tứ phu nhân, tự mình chuẩn bị một chén canh đưa tới tay của tứ di nương.

“Mấy ngày nay nằng cũng vất vả rồi, một bên hầu hạ ta, một bên còn quán xuyến một đại gia đình như vậy.”

“Lão gia nói gì vậy, đây là chuyện thiếp thân nên làm.” Tứ di nương tựa vào trong lòng Bàng Quốc Công.

Bàng Lạc Tuyết nhìn ở trong mắt của nhị di nương không cam lòng, cười lạnh, dù cho đại phu nhân không ở, nhị phu nhân cũng chỉ là thiếp, hơn nữa vĩnh viễn chỉ là thiếp.

Bàng Lạc Tuyết nhìn tứ di nương một cái nói “Di nương, nghe nói người đã sắp xếp xong xuôi.”

Tứ di nương gật đầu nói “Nhị tiểu thư yên tâm, ta đã dựa theo sự phân phó của nhị tiểu thư cho người đưa đến Khinh Thủy Uyển rồi.”

“Ừ, rất tốt” Bàng Lạc Tuyết hài lòng gật đầu nói.

“Tuyệt nhi đang nói chuyện gì vậy, như thế nào lại thần thần bí bí như vậy.” Nhị phu nhân nghi ngờ nói.

“Không có gì ăn cơm trước đi” Bàng Lạc Tuyết cũng không đáp lại nhị phu nhân.

Nhị phu nhân tức giận nhưng lại không dám ngay trước mặt Bàng Quốc Công phát tác, đành phải ủy khuất nhìn Bàng Quốc Công.

Bàng Quốc Công nhìn Bàng Lạc Tuyết, không vui nói “Dù thế nào thì nhị phu nhân cũng là trưởng bối của con, tại sao con lại có thể nói chuyện như thế với nằng.”

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu lên nói “Vậy ta phải dùng thái độ gì, phụ thân, ta là đích nữ trong phủ này, lúc nào lại phải nói chuyện cung kính với một cái thiếp thất?”

“Này” Bàng Quốc Công yên lặng

“Muội muội, mẫu thân cũng là trưởng bối, tại sao ngươi lại có thể như vậy, ta sắp gả làm phi tử của hoàng gia, muội muội, có phải cũng phải cho ta hành lễ đâu.” Bàng Lạc Vũ không vui nói.

Bàng Lạc Tuyết buồn cười nói “Tỷ tỷ chờ ngươi trở thành Tấn Vương phi rồi hãy nói. Đến lúc đó muội muội khẳng định sẽ cúi đầu xưng thần với tỷ tỷ.”

Bàng Lạc Vũ thở gấp, đành phải đặt mạnh chén trên bàn.

“Các người đã muốn biết. Tứ di nương, hãy nói đi.” Bàng Lạc Tuyết nhìn tứ di nương.

Tứ di nương Dương Đình nhìn nhị tiểu thư nói, “Vâng, nhị tiểu thư.”

Nói xong xoay người nhìn Bàng Quốc Công đạo “Lão gia, nhị tiểu thư cũng là một mảnh hiếu tâm. Đại phu nhân sai người nạp thiếp cho ngài, chỉ sợ các nàng hầu hạ lão gia không tốt nên mới sai người đi điều giáo các nàng, hôm nay Lục Phù cũng dựa theo phu nhân phân phó đưa các nàng về Khinh Thủy Uyển, vốn định ăn cơm xong mới cùng với lão gia nói, không ngờ nhị tỷ tỷ lại nóng ruột như vậy.”

Bàng Quốc Công nhìn Bàng Lạc Tuyết đạo “Như vậy là ta đã trách lầm Tuyết nhi.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười không để ý, nàng đã tuyệt vọng đối với Bàng Quốc Công này. Ông đối với tình yêu không chung thủy. Đối đãi với nữ nhi thì nghi ngờ, bất quá không phải ông không yêu người nhà này mà chỉ là không có chủ kiến, quá ích kỷ mà thôi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn nhị phu nhân đạo “Nhị di nương. Lần này thì ngươi đã biết rồi đó.”

Nhị phu nhân bị khiếp sợ, phu nhân an bài sự tình gì, tại sao bà lại không biết, vậy mà không có người đi thông tri bà. Nha hoàn hạ nhân trong nhà này lại không để mình trong lòng. Cứng nhắc cười nói “Nhị tiểu thư thực sự là hiếu tâm, không biết phu nhân tìm mấy vị muội muội qua đây?”

Tứ phu nhân đạo “Nhị tỷ tỷ không cần phải gấp chẳng qua là nạp hai vị muội muội mà thôi.” Xoay người nói với Bàng Quốc Công “Lão gia, buổi tối phải đi xem hai vị muội muội nha, muội muội đã dựa theo phân phó tiến vào Khinh Thủy Uyển rồi, cách chính viện của lão gia rất gần, để lão gia đi lại dễ dàng, hy vọng các muội có thể sinh cho Bàng Quốc Công nhà ta nhiều con nối dõi.”

Bàng Quốc Công mặt mày rạng rỡ đạo “Thực sự vất vả cho nàng, vậy tối nay ta liền qua đó.”

“Ừ. Lão gia vui vẻ là được rồi, đây đều là ý tứ của phu nhân. Dù cho thân thể của phu nhân không tốt cũng lo lắng cho lão gia, lo lắng cho phủ Bàng Quốc Công.” Tứ di nương đạo

Bàng Quốc Công đạo “Không biết phu nhân hiện tại ra sao?” Nói xong liền nhìn bên cạnh an tâm ăn cơm, cũng không có hướng bên này nhìn, trong lòng tràn đầy thất lạc.

“Thân thể mẫu thân đã khá hơn nhiều, bất quá thầy thuốc đã phân phó, mẫu thân vẫn nên tĩnh dưỡng, không thích hợp có người quấy rầy, càng không thể có một chút xúy kích thích. Những chuyện khác các người nói thể nào đều không sao cả, nếu ta biết ai đi quấy rầy mẫu thân thanh tịnh liền trừng phạt Tuyết nhi.” Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nói.

Nhị phu nhân vốn định tiểu tâm tư cũng tỉnh táo lại, hiện tại nhị tiểu thư càng lúc càng đáng sợ.

Bàng Quốc Công nhíu mày, thể nhưng nghĩ tới việc hấn đã làm, mở miệng sẽ làm cho nữ nhi và mình càng ngày càng xa cách.

Một bữa cơm ăn thật không biết mùi vị, mọi người đều có suy nghĩ riêng của mình.

Bàng Lạc Tuyết trở lại Lạc Tuyết các, Bàng Lạc Băng đã quỳ ở trong sân từ lâu rồi, mặt trời đã đi ra, chiếu vào mặt của nàng ta đỏ bừng.

“Muội muội ở đây làm cái gì, trời nắng như vậy, mặt trời chiếu vào càng thêm khó chịu, muội muội còn là đứng lên đi.” Bàng Lạc Tuyết ở phía sau Bàng Lạc Băng nói.

Bàng Lạc Băng quay đầu điềm đằm đáng yêu cầm lấy chân của Bàng Lạc Tuyết đạo “Nhị tỷ, Băng nhi biết sai rồi, Băng nhi cầu xin tỷ tỷ tha thứ, nếu như nhị tỷ không tha thứ cho muội muội, vậy muội liền quỳ không đứng lên” Bàng Lạc Băng hạ quyết tâm nhìn Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Băng đạo “Ôi~ Người cần gì phải làm vậy đâu?”

Bàng Lạc Băng đạo “Băng nhi nguyện ý nghe theo lời tỷ tỷ, cầu xin nhị tỷ giúp ta, dù cho nhị tỷ nói Băng nhi đi tìm chết, Băng nhi cũng tình nguyện, còn dễ chịu hơn như thế này.”

Bàng Lạc Tuyết cúi đầu nhìn mặt sưng như đầu heo của Bàng Lạc Băng đạo “Mặt của người làm sao vậy?”

Bàng Lạc Băng quay mặt qua chỗ khác đạo “Là Băng nhi không cẩn thận ngã”

Bàng Lạc Tuyết hất tay Bàng Lạc Băng qua một bên, lạnh lùng nói “Người đã không muốn nói thật thì liền đi ra ngoài đi.”

Bàng Lạc Băng đạo “Nhị tỷ tỷ, muội nói, muội nói, là đại tỷ, đại tỷ đánh, nàng còn uy hiếp muội không cho muội nói, bằng không liền lấy mạng của muội, nhị tỷ tỷ, Băng nhi không phải là cố ý, sau này Băng nhi sẽ không nói dối với tỷ tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết thở dài nói “Đại tỷ lại ngoan tâm như vậy, thật là làm cho ta khiếp sợ.”

Bàng Lạc Băng ở một bên yên lặng rơi lệ.

“Sau này liền ở nơi này đi, chắc hẳn đại tỷ sẽ không tới đây, ta đi sai người dọn phòng.”

Bàng Lạc Băng ôm Bàng Lạc Tuyết đạo “Đa tạ nhị tỷ tỷ, đa tạ nhị tỷ.”

“Người về thu dọn đồ đạc đi, sau này tạm thời ở nơi này đi.” Bàng Lạc Tuyết không quay đầu lại nói.

182. Chương 140

Trong phòng, Bàng Lạc Tuyết đang ngủ rất trầm, bàn tay để trên trán, khí sắc mệt mỏi.

Tiểu Ngọc từ lúc trở về Phúc Thụy Uyển, thế nào nàng cũng nghĩ không thông tại sao nhị tiểu thư lại đột nhiên không giúp tam tiểu thư, ở phủ Quốc Công này, nhị tiểu thư là người rất đơn thuần, mặc dù lớn hơn tam tiểu thư mấy tuổi nhưng so với tam tiểu thư nàng đơn thuần hơn.

Mặt của Bàng Lạc Băng sưng lên, Bàng Lạc Vũ ở một bên quấy nhiễu hưng phấn nhìn.

“Được rồi” Bàng Lạc Vũ lười biếng nói

Vết máu ở khóe miệng Bàng Lạc Băng vẫn còn loang lổ, toàn thân vô lực, ngu ngốc ngồi dưới đất.

“Muội muội, muội nhìn muội xem, tại sao lại không cẩn thận như vậy, ngã nghiêm trọng như thế này, mấy ngày nay hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu có thể thì tốt nhất đừng đi ra ngoài.” Bàng Lạc Vũ vỗ tay lười biếng nói.

Bàng Lạc Băng hừ lạnh một tiếng, xoay mặt đi, nàng không muốn động, động một chút liền đau.

“Muội nên nhớ kỹ, hôm nay chỉ là mới khai vị ăn sáng thôi, muội tốt nhất ngoan ngoãn bằng không đừng trách lần sau ta muốn mạng của muội.” Bàng Lạc Vũ lau tay mình, đem khăn tay ném tới mặt của Bàng Lạc Băng “Chúng ta đi”

Trên mặt đất, Bàng Lạc Băng nhìn sàn nhà lạnh giá, nghĩ đến mẫu thân, hai tay chăm chú nắm thành quả đấm, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng trả lại toàn bộ sỉ nhục ngày hôm nay cho nàng ta.

Tiểu Ngọc đẩy cửa ra thấy Bàng Lạc Băng ngồi dưới đất, đau lòng nói “Tam tiểu thư, tiểu thư thế nào rồi?”

Bàng Lạc Băng rơi nước mắt nói “Nhị tỷ không chịu tới sao?”

Tiểu Ngọc gật đầu “Tam tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy?”

Bàng Lạc Băng lau nước mắt nói “Tiểu Ngọc, ta không có chuyện gì, sau này ta sẽ trả lại toàn bộ sỉ nhục ngày hôm nay cho nàng ta.”

“Tam tiểu thư” Tiểu Ngọc lo lắng kêu lên

“Qua đây hầu hạ ta thay y phục đi, ngày mai ta sẽ đích thân đến cầu nhị tỷ tha thứ.” Nói xong nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc gật gật đầu...

Sáng sớm, ánh sáng đầu tiên dịu dàng chiếu vào, Bàng Lạc Tuyết ngủ một giấc đến bình minh, tinh thần sảng khoái vươn mình.

“Tử Quyên ”

Tử Quyên đẩy cửa ra, nhìn thấy Bàng Lạc Tuyết đã tỉnh đang lười biếng nhìn ánh nắng xuyên qua ở bên ngoài cửa sổ.

“Nhị tiểu thư, trái lại hôm nay lại dậy sớm” Tử Quyên bưng một chậu nước, trong nước phủ đầy cánh hoa tươi.

“Hôm nay việc không ít, dậy sớm cũng tốt.” Bàng Lạc Tuyết ngâm tay mình trong chậu nước.

Tử Quyên ở một bên hầu hạ Bàng Lạc Tuyết rửa mặt chải đầu nói “Như nhị tiểu thư sở liệu, hôm qua đại tiểu thư đích thực hung hăng giáo huấn tam tiểu thư, Tiểu Ngọc cũng qua đây, bất quá nô tỳ để nàng ta quay trở về.”

Bàng Lạc Tuyết dùng khăn nóng lau mặt nói “Không cần phải xen vào chuyện của các nàng, Bàng Lạc Băng còn có tác dụng. Chỉ tiếc nha đầu này không hiểu được nhẫn nhịn, giáo huấn lần này cũng để cho nàng ta rõ ràng. Không cần phải xen vào việc của nàng.”

“Vâng, nhị tiểu thư, hôm nay lão gia cho người qua chính viện ăn cơm. Tiểu thư mau chuẩn bị trang điểm một chút đi.”

“Ừ”

Bàng Lạc Tuyết mang theo Bạch Chi và Bạch Đình đi tới chính viện, Bàng Quốc Công đã chờ ở đó, nhị phu nhân mang theo Bàng Lạc Vũ ngồi ở bàn cơm, tứ phu nhân ngồi ở bên kia. Bàng Lạc Tuyết tiến đến hành lễ nói “Tuyết nhi thấy qua phụ thân. Nhị di nương và tứ di nương.”

Nhị di nương cùng tứ di nương đứng lên nói “Thấy qua nhị tiểu thư”

Lục phù ghé sát vào Bàng Lạc Tuyết nói mấy câu, khoe miệng Bàng Lạc Tuyết cong lên mỉm cười.

“Có chuyện gì tốt sao?” Nhị phu nhân hỏi

Bàng Lạc Tuyết đi đến bàn cơm cười nói “Đây là tự nhiên.”

Bàng Quốc Công nhìn chăm chú nhị nữ nhi của mình, hẳn vốn nghĩ là đã rất sủng ái đứa bé này nhưng mấy ngày nay tới giờ Bàng Quốc Công càng lúc càng phát hiện mình không hiểu tiểu nha đầu này “Tuyết nhi, hôm nay chuẩn bị món canh củ từ mà con yêu thích nhất này, uống nhiều vào.”

“Tạ ơn phụ thân.”

“VẬY ĂN CƠM ĐI.”

“Băng nhi đâu? Sao vẫn chưa gặp được Băng nhi?” Bàng Quốc Công đạo

Trong lòng Bàng Lạc Vũ nhảy một nhịp, rất nhanh lấy lại bình tĩnh nói “Có lẽ muội muội còn chưa dậy đi”

Bàng Lạc Tuyết uống một ngụm canh nói “Thân thể tam muội muội khó chịu, chúng ta đừng chờ nàng, lát nữa cho người đưa thức ăn qua là được.”

“Bằng nhi thực sự là càng lúc càng không hiểu chuyện. Dù cho không đến cũng không nên để cho lão gia đợi lâu như vậy.” Nhị phu nhân không vui nói.

Tứ phu nhân gấp món ăn để vào bên trong chén của Bàng Quốc công đạo “Tam tiểu thư đã sai người đến nói, nhị tỷ tỷ không cần phải lo lắng.”

Khóe miệng Vương Nhược Sinh rút ra nói “Muội muội thật sự là vất vả. Bây giờ muội muội quản gia trái lại làm không tồi chút nào.”

“Phu nhân cùng nhị tiểu thư an bài quá, ta chẳng qua chỉ là giúp một tay mà thôi.” Tứ di nương không mặn không nhạt nói.

Bàng Quốc Công nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của tứ phu nhân, tự mình chuẩn bị một chén canh đưa tới tay của tứ di nương.

“Mấy ngày nay nàng cũng vất vả rồi, một bên hầu hạ ta, một bên còn quán xuyến một đại gia đình như vậy.”

“Lão gia nói gì vậy, đây là chuyện thiếp thân nên làm.” Tứ di nương tựa vào trong lòng Bàng Quốc Công.

Bàng Lạc Tuyết nhìn ở trong mắt của nhị di nương không cam lòng, cười lạnh, dù cho đại phu nhân không ở, nhị phu nhân cũng chỉ là thiếp, hơn nữa vĩnh viễn chỉ là thiếp.

Bàng Lạc Tuyết nhìn tứ di nương một cái nói “Di nương, nghe nói người đã sắp xếp xong xuôi.”

Tứ di nương gật đầu nói “Nhị tiểu thư yên tâm, ta đã dựa theo sự phân phó của nhị tiểu thư cho người đưa đến Khinh Thủy Uyển rồi.”

“Ừ, rất tốt” Bàng Lạc Tuyết hài lòng gật đầu nói.

“Tuyết nhi đang nói chuyện gì vậy, như thế nào lại thần thần bí bí như vậy.” Nhị phu nhân nghi ngờ nói.

“Không có gì ăn cơm trước đi” Bàng Lạc Tuyết cũng không đáp lại nhị phu nhân.

Nhị phu nhân tức giận nhưng lại không dám ngay trước mặt Bàng Quốc Công phát tác, đành phải ủy khuất nhìn Bàng Quốc Công.

Bàng Quốc Công nhìn Bàng Lạc Tuyết, không vui nói “Dù thế nào thì nhị phu nhân cũng là trưởng bối của con, tại sao con lại có thể nói chuyện như thế với nàng.”

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu lên nói “Vậy ta phải dùng thái độ gì, phụ thân, ta là đích nữ trong phủ này, lúc nào lại phải nói chuyện cung kính với một cái thiếp thất?”

“Này” Bàng Quốc Công yên lặng

“Muội muội, mẫu thân cũng là trưởng bối, tại sao ngươi lại có thể như vậy, ta sắp gả làm phi tử của hoàng gia, muội muội, có phải cũng phải cho ta hành lễ đâu.” Bàng Lạc Vũ không vui nói.

Bàng Lạc Tuyết buồn cười nói “Tỷ tỷ chờ ngươi trở thành Tấn Vương phi rồi hãy nói. Đến lúc đó muội muội khẳng định sẽ cúi đầu xưng thần với tỷ tỷ.”

Bàng Lạc Vũ thở gấp, đành phải đặt mạnh chén trên bàn.

“Các người đã muốn biết. Tứ di nương, hãy nói đi.” Bàng Lạc Tuyết nhìn tứ di nương.

Tứ di nương Dương Đình nhìn nhị tiểu thư nói, “Vâng, nhị tiểu thư.”

Nói xong xoay người nhìn Bàng Quốc Công đạo “Lão gia, nhị tiểu thư cũng là một mảnh hiếu tâm. Đại phu nhân sai người nạp thiếp cho ngài, chỉ sợ các nàng hầu hạ lão gia không tốt nên mới sai người đi điều giáo các nàng, hôm nay Lục Phủ cũng dựa theo phu nhân phân phó đưa các nàng về Khinh Thủy Uyển, vốn định ăn cơm xong mới cùng với lão gia nói, không ngờ nhị tỷ tỷ lại nóng ruột như vậy.”

Bàng Quốc Công nhìn Bàng Lạc Tuyết đạo “Như vậy là ta đã trách lầm Tuyết nhi.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười không để ý, nàng đã tuyệt vọng đối với Bàng Quốc Công này. Ông đối với tình yêu không chung thủy. Đối đãi với nữ nhi thì nghi ngờ, bất quá không phải ông không yêu người nhà này mà chỉ là không có chủ kiến, quá ích kỷ mà thôi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn nhị phu nhân đạo “Nhị di nương. Lần này thì ngươi đã biết rồi đó.”

Nhị phu nhân bị khiếp sợ, phu nhân an bài sự tình gì, tại sao bà lại không biết, vậy mà không có người đi thông tri bà. Nhà hoàn hạ nhân trong nhà này lại không để mình trong lòng. Cũng nhắc cười nói “Nhị tiểu thư thực sự là hiếu tâm, không biết phu nhân tìm mấy vị muối muối qua đây?”

Tứ phu nhân đạo “Nhị tỷ tỷ không cần phải gấp chẳng qua là nạp hai vị muối muối mà thôi.” Xoay người nói với Bàng Quốc Công “Lão gia, buổi tối phải đi xem hai vị muối muối nha, muối muối đã dựa theo phân phó tiến vào Khinh Thủy Uyển rồi, cách chính viện của lão gia rất gần, để lão gia đi lại dễ dàng, hy vọng các muối có thể sinh cho Bàng Quốc Công nhà ta nhiều con nối dõi.”

Bàng Quốc Công mặt mày rạng rỡ đạo “Thực sự vất vả cho nàng, vậy tối nay ta liền qua đó.”

“Ừ. Lão gia vui vẻ là được rồi, đây đều là ý tứ của phu nhân. Dù cho thân thể của phu nhân không tốt cũng lo lắng cho lão gia, lo lắng cho phủ Bàng Quốc Công.” Tứ di nương đạo

Bàng Quốc Công đạo “Không biết phu nhân hiện tại ra sao?” Nói xong liền nhìn bên cạnh an tâm ăn cơm, cũng không có hướng bên này nhìn, trong lòng tràn đầy thất lạc.

“Thân thể mẫu thân đã khá hơn nhiều, bất quá thầy thuốc đã phân phó, mẫu thân vẫn nên tĩnh dưỡng, không thích hợp có người quấy rầy, càng không thể có một chút xúy kích thích. Những chuyện khác các người nói thể nào đều không sao cả, nếu ta biết ai đi quấy rầy mẫu thân thanh tịnh liền đừng trách Tuyết nhi.” Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nói.

Nhị phu nhân vốn định tiểu tâm tư cũng tỉnh táo lại, hiện tại nhị tiểu thư càng lúc càng đáng sợ.

Bàng Quốc Công nhíu mày, thế nhưng nghĩ tới việc hấn đã làm, mở miệng sẽ làm cho nữ nhi và mình càng ngày càng xa cách.

Một bữa cơm ăn thật không biết mùi vị, mọi người đều có suy nghĩ riêng của mình.

Bàng Lạc Tuyết trở lại Lạc Tuyết các, Bàng Lạc Băng đã quỳ ở trong sân từ lâu rồi, mặt trời đã đi ra, chiếu vào mặt của nàng ta đỏ bừng.

“Muội muội ở đây làm cái gì, trời nắng như vậy, mặt trời chiếu vào càng thêm khó chịu, muội muội còn là đứng lên đi.” Bàng Lạc Tuyết ở phía sau Bàng Lạc Băng nói.

Bàng Lạc Băng quay đầu điềm đạm đáng yêu cầm lấy chân của Bàng Lạc Tuyết đạo “Nhị tỷ, Băng nhi biết sai rồi, Băng nhi cầu xin tỷ tỷ tha thứ, nếu như nhị tỷ không tha thứ cho muội muội, vậy muội liền quỳ không đứng lên” Bàng Lạc Băng hạ quyết tâm nhìn Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Băng đạo “Ôi~ Ngươi cần gì phải làm vậy đâu?”

Bàng Lạc Băng đạo “Băng nhi nguyện ý nghe theo lời tỷ tỷ, cầu xin nhị tỷ giúp ta, dù cho nhị tỷ nói Băng nhi đi tìm chết, Băng nhi cũng tình nguyện, còn dễ chịu hơn như thế này.”

Bàng Lạc Tuyết cúi đầu nhìn mặt sưng như đầu heo của Bàng Lạc Băng đạo “Mặt của ngươi làm sao vậy?”

Bàng Lạc Băng quay mặt qua chỗ khác đạo “Là Băng nhi không cẩn thận ngã”

Bàng Lạc Tuyết hất tay Bàng Lạc Băng qua một bên, lạnh lùng nói “Ngươi đã không muốn nói thật thì liền đi ra ngoài đi.”

Bàng Lạc Băng đạo “Nhị tỷ tỷ, muội nói, muội nói, là đại tỷ, đại tỷ đánh, nàng còn uy hiếp muội không cho muội nói, bằng không liền lấy mạng của muội, nhị tỷ tỷ, Băng nhi không phải là cố ý, sau này Băng nhi sẽ không nói dối với tỷ tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết thở dài nói “Đại tỷ lại ngoan tâm như vậy, thật là làm cho ta khiếp sợ.”

Bàng Lạc Băng ở một bên yên lặng rơi lệ.

“Sau này liền ở nơi này đi, chắc hẳn đại tỷ sẽ không tới đây, ta đi sai người dọn phòng.”

Bàng Lạc Băng ôm Bàng Lạc Tuyết đạo “Đa tạ nhị tỷ tỷ, đa tạ nhị tỷ.”

“Người về thu dọn đồ đạc đi, sau này tạm thời ở nơi này đi.” Bàng Lạc Tuyết không quay đầu lại nói.

183. Chương 141

Bàng Lạc Tuyết đồng ý để Bàng Lạc Băng ở nơi này, còn cho nàng ta một gian phòng ở đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu không phải nàng ta còn có một chút tác dụng như vậy chút tác dụng, nhất định Bàng Lạc Tuyết đã mặc kệ nàng.

Bàng Lạc Tuyết đuổi Bàng Lạc Băng, liền đi lên từ cửa sau lên xe ngựa của mình, Bạch Chỉ đã trên xe chờ ở trên xe.

Thúy Vi lâu.

Thích Dao phẩy nhẹ quạt, nhàn nhã nằm trên giường mỹ nhân, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu đeo mặt nạ da người đang ngồi sắp xếp sản nghiệp trên danh nghĩa của Thúy Vi lâu, bây giờ nơi giàu có nhất Đông Tần chỉ sợ là Thúy Vi lâu này thôi.

“Dao tỷ, gần đây nghe nói sản nghiệp Bạch gia đang muốn thôn tính chúng ta, vậy phải làm sao bây giờ.” Liên Diệp nhìn sổ sách phát sầu nói.

Thích Dao đứng dậy nhìn hai người rầu rĩ nói: “Hiện tại về căn bản Đông Tần này chính là thiên hạ của chúng ta, không ngờ Bạch gia này lại muốn đi chùa một chén canh, lại nói Bạch Quân Nhược đúng là có chút thủ đoạn, cứ chờ xem Tuyết nhi sẽ nói như thế nào đi, bản thân ta thật sự rất muốn cho hắn biến mất vĩnh viễn.”

“Tuy nhiên nghe ý của Tuyết nhi tỷ tỷ là không được động thủ với Bạch Quân Nhược.” Liên Ngẫu ngẩng đầu nhìn Thích Dao nghiêm túc nói, rất sợ Thích Dao có xung đột với Bàng Lạc Tuyết.

Thích Dao nhú mày, quay đầu không nói lời nào.

Liên Diệp Liên Ngẫu liếc mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Bàng Lạc Tuyết mang theo Bạch Chỉ đi tới Thúy Vi lâu, đi từ cửa sau đến phòng của Thích Dao, Bạch Chỉ thủ ở bên ngoài không thể đi vào, tuy nhiên nàng vẫn kỳ vì sao hôm nay Bàng Lạc Tuyết lại mang nàng tới nơi này, chẳng lẽ chủ tử đang kiểm tra nàng sao? Nghĩ đến chỗ này Bạch Chỉ vội vàng đứng yên, không dám nhìn xung quanh quá nhiều, hoàn thành tốt bổn phận của mình, Dự vương tặng bốn người bọn họ cho Bàng Lạc Tuyết, cuộc đời này bọn họ chỉ là người của Bàng Lạc Tuyết.

Bạch Chỉ nghĩ không sai. Bàng Lạc Tuyết mang Bạch Chỉ đi tới nơi này chính là vì muốn kiểm tra nàng, nếu như nàng đang nói gì với Dự vương, không cần biết là Bạch Chỉ hay Bạch Đình, nàng cũng sẽ không để lại.

Bàng Lạc Tuyết mang khăn che mặt. Đi vào từ cửa sau, hạ nhân nhìn thấy nàng vội vàng hành lễ: “Yết kiến chủ nhân.”

“Đứng lên đi, các người cứ làm việc của mình, tự ta đến chỗ lâu chủ là được.”

“Vâng, chủ nhân.”

Bàng Lạc Tuyết đi từ phía sau vào phòng của Thích Dao, lại không hề phát hiện hành tung của nàng đã rơi vào trong mắt của người trong phòng đối diện.

Bạch Quân Nhược nằm trên giường hứng trí nhìn thủ vệ quỳ bên cạnh lười biếng nói: “Có thấy rõ ràng không?”

“Bẩm công tử, trên xe ngựa có cao thủ. Thuộc hạ không dám lại gần, chẳng qua mặc dù trên xe ngựa kia không có khắc ấn gì của Bàng quốc công, nhưng chính xác là chạy ra từ phủ Bàng quốc công.”

“Được. Người lui xuống đi, có thể dùng công kích Thúy Vi lâu được rồi.” Bạch Quân Nhược nói.

“Vâng, thiếu gia.”

Bạch Quân Nhược bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch: “Như Yên cô nương, Lần này ta đã biết người là ai rồi. Ha ha.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn mọi người trong phòng nói: “Tỷ lại lưỡi biếng rồi. Cứ để hai người Liên Diệp và Liên Ngẫu vất vả như vậy.”

Thích Dao chẳng hề để ý đứng dậy, nâng chung trà lên nhấp một miếng nói: “Hôm qua có thấy sư huynh của ta không? Gần đây bị tên Bạch tiểu tử kia bức đến đau đầu. Nếu còn bức bách ta nữa, ta cũng chỉ còn cách sử dụng vũ lực thôi.” Nói xong Thích Dao nắm chặt tay, tiếng khớp xương vang lên răng rắc.

“Nhìn tỷ xem, chỉ biết chém giết, ta đã thấy sư phụ, chẳng qua hắn còn mang tới một nữ nhân nữa.”

“Sao có thể?” Thích Dao nhíu mày, nàng biết người sư huynh nhà mình thích thật ra là Tuyết nhi, chỉ là nhìn Tuyết nhi không có ý kia thôi.

Bàng Lạc Tuyết cười nghịch ngợm: “Là Vũ Dương công chúa của nước bọn họ. Còn đệ đệ Sở Mộc Nguyệt kia của hắn.”

Thích Dao tự biết Bàng Lạc Tuyết cố ý, dọa nàng một chút rồi nói: “Muội vẫn nên hiểu rõ khôn cảnh trước mắt đi. Hiện tại tài sản trong tay chúng ta đang bị Bạch gia đùa giỡn rồi, Muội mau suy nghĩ một chút đi.”

Bàng Lạc Tuyết cau mày nói: “Ta vốn không muốn đối địch với Bạch Quân Nhược, chỉ là rốt cuộc người này đang làm gì, vẫn luôn công kích chúng ta, sản nghiệp của chúng ta cũng không thể chống chọi với gia tộc phú thương trăm năm như Bạch gia được. Ta thấy nên đi xem thử hắn sẽ nói gì, hắn cứ đánh những trận nhỏ với chúng ta như vậy cũng không có lợi gì, sợ là hắn có âm mưu khác.”

Thích Dao cau mày nói: “Chẳng lẽ hắn đã phát hiện cái gì sao? Có phải không?”

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày, chẳng lẽ thân phận của nàng đã bại lộ rồi sao, nàng cũng không muốn công khai thân phận: “Không biết, Dao tỷ, tỷ phải biết Bạch gia bọn hắn không giống chúng ta, hắn chính là người thừa kế duy nhất, nếu như hắn có chuyện gì, sợ rằng cả Đông Tần cũng phải chôn cùng hắn.”

Thích Dao bị dọa đến tròng mắt, nàng thầm vui vì đã không tự quyết định đến Thương Dục đi ám sát hắn, nếu không mình đã phạm lỗi lớn rồi.

“Dao tỷ, tỷ đang nghĩ gì vậy?”

Thích Dao mờ mịt lắc lắc đầu, Bàng Lạc Tuyết cũng không quan tâm lắm.

“Lâu chủ, Bạch công tử xin gặp chủ nhân.” Tiết ma ma ở bên ngoài cung kính nói.

Thích Dao sững sốt: “Tuyết nhi, Bạch Quân Nhược này thực sự không đơn giản, sao hắn biết muội ở đây?”

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày: “Xem ra chúng ta đã xem nhẹ hắn, cũng tốt, có lẽ người này cũng có thể để cho chúng ta sử dụng. Ta sẽ đi gặp hắn, Thích Dao, tỷ đến Thích phủ xem sư phụ có đến đó không, nói cho hắn biết cần phải cẩn thận với Sở Mộc Nguyệt và tùy tùng của hắn ta.”

Thích Dao lo lắng nói: “Muội thực sự không cần ta với muội sao? Muội không cần phải xen vào chuyện của sư huynh, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội gặp mặt, ngược lại là muội, nếu như Bạch Quân Nhược nổi lên lòng xấu xa gì thì làm sao bây giờ?”

Liên Diệp và Liên Ngẫu nói: “Tỷ tỷ, Dao tỷ tỷ nói đúng, chúng ta đi với tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt gấp gáp của ba người thì cười khúc khích, lấy ra một cây ngân châm lấp lánh ánh xanh từ trong ngực ra nói: “Nếu hắn không có ý tốt, ta cũng sẽ khiến hắn đau đến chết, không cần lo lắng, nói thế nào thì dù sao đây cũng là địa bàn của chúng ta, ta nghĩ hắn sẽ không ngu xuẩn đến mức sẽ ra tay ở đây.”

Thích Dao vẫn không yên lòng, chẳng qua nàng cũng biết một khi Bàng Lạc Tuyết đã ra quyết định thì người khác có nói gì cũng không có tác dụng, đành phải thở dài: “Nếu Tuyết nhi đã có quyết định, vậy chúng ta phân công nhau hành động, nhưng muội phải bảo vệ hảo chính mình đấy.”

Thích Dao nói với Tiết ma ma bên ngoài: “Người chờ bên ngoài, ta sẽ ra ngay.”

“Vâng, chủ nhân.” Tiết ma ma cung kính nói

“Liên Diệp Liên Ngẫu, ta sẽ hồi phủ cùng các người, còn có người từ Bắc Yến, chúng ta phải về Thích phủ nhất định phải bảo vệ tốt Tiểu Tứ tử.” Bàn Lạc Tuyết nghĩ khởi cái kia đáng yêu tiểu gia hỏa, trịnh trọng nói.

“Vâng, tỷ tỷ.” Liên Diệp cùng Liên Ngẫu rất thích tên nhóc đáng yêu kia, các nàng cũng không hy vọng hẳn bị thương.

Bàn Lạc Tuyết trùm kín khăn che mặt, đi tới trước cửa phòng Bạch Quân Nhược, Tiết ma ma nói “Chủ nhân, nô tỳ đi cùng với người nhé.” Tiết ma ma không yên lòng nói, chính bà cũng biết người bên trong không tầm thường, tuy nhiên chủ nhân luôn đối xử tốt với mọi người, bà cũng muốn đáp trả lại .

Tất nhiên Bàn Lạc Tuyết biết ý của bà, giọng điệu khi nói chuyện lại có phần chậm rãi: “Không cần, bà cứ đi xuống chào hỏi khách khứa, những cô nương mới được tuyển gần đây cũng cần phải được dạy dỗ cho thật tốt, bà đã biết chưa.”

Tiết ma ma biết chủ nhân đang khẳng định với bà, để bà tiếp nhận những việc khác của Thụy Vi lâu, vội vàng nói: “Đa tạ chủ nhân.”

Bàn Lạc Tuyết đi tới trước cửa phòng Bạch Quân Nhược, vừa giơ tay lên muốn gõ cửa, bên trong đã truyền đến giọng nói lười biếng của Bạch Quân Nhược: “Tiểu thư đã tới cứ tiến vào được rồi, không cần gõ cửa.”

Bàn Lạc Tuyết hơi nhú mày, thầm nghĩ lá gan của người này lại rất lớn.

Bàn Lạc Tuyết đẩy cửa ra, quả nhiên thấy Bạch Quân Nhược nằm trên giường thoải mái uống rượu, Bàn Lạc Tuyết âm thầm kêu một tiếng yêu nghiệt.

“Yết kiến Bạch công tử, không biết công tử có chuyện gì phân phó? Còn có chỗ nào không hài lòng với Thụy Vi lâu của chúng ta, chỉ cần công tử nói ra, nhất định ta sẽ chiêu đãi thật tốt.”

“Cũng không có gì, này Thụy Vi lâu chiêu đãi ta rất tốt, bản công tử cảm thấy tiêu bạc cũng là đáng giá, Thụy Vi lại là nơi tốt nhất Đông Tần, tất nhiên cái gì cũng phải là tốt nhất.”

Bàn Lạc Tuyết nhú mày: “Đã có thể được công tử khen, thực sự là tam sinh hữu hạnh, không biết công tử gọi ta qua đây có gì phân phó.”

Bạch Quân Nhược đứng dậy, đi đến chỗ Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Tuyết vô ý lui về phía sau. Lúc lui về phía cửa, Bàn Lạc Tuyết nhú mày nhìn Bạch Quân Nhược đang dẫn đến gần trước mặt nhìn không được mở miệng nói “Công tử, ý của người là gì?”

Bạch Quân Nhược ôm ngực nói: “Nhị tiểu thư Bàn gia, người như vậy không mệt sao?”

Bàn Lạc Tuyết hoảng sợ nói: “Ta không hiểu Bạch công tử đang nói gì cả!”

“Không hiểu sao? Không đâu, nhị tiểu thư thông minh như vậy, chắc hẳn là có thể hiểu .” Bạch Quân Nhược vuốt cằm của mình nhìn vào mắt Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết âm thầm mắng một tiếng, này Bạch Quân Nhược thật là một khó chơi gì đó, hẳn lời này là chắc chắn mình nhất định là nhị tiểu thư không được, Bàn Lạc Tuyết ngắc đầu khiêu khích nhìn Bạch Quân Nhược nói: “Không biết sao công tử có?”

“Tiểu thư không thừa nhận sao?”

“Nếu ta không thừa nhận thì sao?”

“Không thừa nhận sao?” Bạch Quân Nhược nhìn Bàn Lạc Tuyết, đột nhiên mắt loé lên chút ánh sáng, nói: “Nghe nói sản nghiệp của Thụy Vi lâu mở rộng khắp tứ quốc, không biết một khi đã bị sản nghiệp của Bạch gia ta phong toả Thụy Vi lâu có còn phát triển được không? Có lẽ lúc nào đó Bạch gia chúng ta nhân rồi không có việc gì cũng có thể đến Thụy Vi lâu thử xem sản nghiệp nơi này có ổn định hay không, không biết sản nghiệp của Thụy Vi lâu có thể chịu được công kích liên tục của Bạch gia ta không?” Bạch Quân Nhược hài lòng nói

Bàng Lạc Tuyết cắn răng hừ lạnh một tiếng nói: “Xem ra một chiêu này của Bạch công tử là muốn ép ta rồi.”

“Nếu vậy thì sao?”

Bàng Lạc Tuyết tháo mạng che mặt cười nói: “Thủ đoạn của Bạch công tử thật sự rất tốt.” Nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Bạch Quân Nhược.

Bạch Quân Nhược trở lại bên cạnh bàn nói: “Không bằng Bàng tiểu thư qua đây cùng uống một chén đi.”

Bàng Lạc Tuyết cũng không khác người đi tới, nhìn Bạch Quân Nhược nói “Làm sao người biết thân phận của ta.”

Bạch Quân Nhược rót một ly rượu nói: “Đây đương nhiên là ta thông minh, ta không chỉ biết người mới là chủ nhân, quan trọng hơn người còn là Như Yên cô nương.”

Tay cầm ly rượu của Bàng Lạc Tuyết hơi run, cười cười nâng lên uống một hơi cạn sạch.

“Công tử nói đùa, ta đường đường là tiểu thư quốc công, quận chúa của Đông Tần quốc, sao có thể ra làm xiếc được?”

“Nhị tiểu thư cũng không cần chối, ta đã biết tất cả.” Bạch Quân Nhược nhìn Bàng Lạc Tuyết bằng vẻ mặt thấu hiểu.

184. Chương 141

Bàng Lạc Tuyết đồng ý để Bàng Lạc Băng ở nơi này, còn cho nàng ta một gian phòng ở đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu không phải nàng ta còn có một chút tác dụng như vậy chút tác dụng, nhất định Bàng Lạc Tuyết đã mặc kệ nàng.

Bàng Lạc Tuyết đuổi Bàng Lạc Băng, liền đi lên từ cửa sau lên xe ngựa của mình, Bạch Chỉ đã trên xe chờ ở trên xe.

Thúy Vi lâu.

Thích Dao phẩy nhẹ quạt, nhàn nhã nằm trên giường mỹ nhân, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu đeo mặt nạ da người đang ngồi sắp xếp sản nghiệp trên danh nghĩa của Thúy Vi lâu, bây giờ nơi giàu có nhất Đông Tần chỉ sợ là Thúy Vi lâu này thôi.

“Dao tỷ, gần đây nghe nói sản nghiệp Bạch gia đang muốn thôn tính chúng ta, vậy phải làm sao bây giờ.” Liên Diệp nhìn sổ sách phát sầu nói.

Thích Dao đứng dậy nhìn hai người rầu rĩ nói: “Hiện tại về căn bản Đông Tần này chính là thiên hạ của chúng ta, không ngờ Bạch gia này lại muốn đi chia một chén canh, lại nói Bạch Quân Nhược đúng là có chút thủ đoạn, cứ chờ xem Tuyết nhi sẽ nói như thế nào đi, bản thân ta thật sự rất muốn cho hắn biến mất vĩnh viễn.”

“Tuy nhiên nghe ý của Tuyết nhi tỷ tỷ là không được động thủ với Bạch Quân Nhược.” Liên Ngẫu ngắc đầu nhìn Thích Dao nghiêm túc nói, rất sợ Thích Dao có xung đột với Bàng Lạc Tuyết.

Thích Dao nhíu mày, quay đầu không nói lời nào.

Liên Diệp Liên Ngẫu liếc mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Bàng Lạc Tuyết mang theo Bạch Chỉ đi tới Thúy Vi lâu, đi từ cửa sau đến phòng của Thích Dao, Bạch Chỉ thủ ở bên ngoài không thể đi vào, tuy nhiên nàng vẫn kỳ vì sao hôm nay Bàng Lạc Tuyết lại mang nàng tới nơi này, chẳng lẽ chủ tử đang kiểm tra nàng sao? Nghĩ đến chỗ này Bạch Chỉ vội vàng đứng yên, không dám nhìn xung quanh quá nhiều, hoàn thành tốt bổn phận của mình, Dự vương tặng bốn người bọn họ cho Bàng Lạc Tuyết, cuộc đời này bọn họ chỉ là người của Bàng Lạc Tuyết.

Bạch Chỉ nghĩ không sai. Bàn Lạc Tuyết mang Bạch Chỉ đi tới nơi này chính là vì muốn kiểm tra nàng, nếu như nàng đang nói gì với Dự vương, không cần biết là Bạch Chỉ hay Bạch Đình, nàng cũng sẽ không để lại.

Bàn Lạc Tuyết mang khăn che mặt. Đi vào từ cửa sau, hạ nhân nhìn thấy nàng vội vàng hành lễ: “Yết kiến chủ nhân.”

“Đứng lên đi, các người cứ làm việc của mình, tự ta đến chỗ lâu chủ là được.”

“Vâng, chủ nhân.”

Bàn Lạc Tuyết đi từ phía sau vào phòng của Thích Dao, lại không hề phát hiện hành tung của nàng đã rơi vào trong mắt của người trong phòng đối diện.

Bạch Quân Nhược nằm trên giường hứng trí nhìn thủ vệ quỳ bên cạnh lười biếng nói: “Có thấy rõ ràng không?”

“Bẩm công tử, trên xe ngựa có cao thủ. Thuộc hạ không dám lại gần, chẳng qua mặc dù trên xe ngựa kia không có khắc ấn gì của Bàn quốc công, nhưng chính xác là chạy ra từ phủ Bàn quốc công.”

“Được. Người lui xuống đi, có thể dùng công kích Thụy Vi lâu được rồi.” Bạch Quân Nhược nói.

“Vâng, thiếu gia.”

Bạch Quân Nhược bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch: “Như Yên cô nương, Lần này ta đã biết người là ai rồi. Ha ha.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn mọi người trong phòng nói: “Tỷ lại lười biếng rồi. Cứ để hai người Liên Diệp và Liên Ngẫu vất vả như vậy.”

Thích Dao chẳng hề để ý đứng dậy, nâng chung trà lên nhấp một miếng nói: “Hôm qua có thấy sư huynh của ta không? Gần đây bị tên Bạch tiểu tử kia bức đến đau đầu. Nếu còn bức bách ta nữa, ta cũng chỉ còn cách sử dụng vũ lực thôi.” Nói xong Thích Dao nắm chặt tay, tiếng khớp xương vang lên răng rắc.

“Nhìn tỷ xem, chỉ biết chém giết, ta đã thấy sư phụ, chẳng qua hắn còn mang tới một nữ nhân nữa.”

“Sao có thể?” Thích Dao nhíu mày, nàng biết người sư huynh nhà mình thích thật ra là Tuyết nhi, chỉ là nhìn Tuyết nhi không có ý kia thôi.

Bàn Lạc Tuyết cười nghịch ngợm: “Là Vũ Dương công chúa của nước bọn họ. Còn đệ đệ Sở Mộc Nguyệt kia của hắn.”

Thích Dao tự biết Bàn Lạc Tuyết cố ý, dọa nàng một chút rồi nói: “Muội vẫn nên hiểu rõ khôn cảnh trước mắt đi. Hiện tại tài sản trong tay chúng ta đang bị Bạch gia đùa giỡn rồi, Muội mau suy nghĩ một chút đi.”

Bàn Lạc Tuyết cau mày nói: “Ta vốn không muốn đối địch với Bạch Quân Nhược, chỉ là rốt cuộc người này đang làm gì, vẫn luôn công kích chúng ta, sản nghiệp của chúng ta cũng không thể chống chọi với gia tộc phú thương trăm năm như Bạch gia được. Ta thấy nên đi xem thử hắn sẽ nói gì, hắn cứ đánh những trận nhỏ với chúng ta như vậy cũng không có lợi gì, sợ là hắn có âm mưu khác.”

Thích Dao cau mày nói: “Chẳng lẽ hắn đã phát hiện cái gì sao? Có phải không?”

Bàn Lạc Tuyết nhíu mày, chẳng lẽ thân phận của nàng đã bại lộ rồi sao, nàng cũng không muốn công khai thân phận: “Không biết, Dao tỷ, tỷ phải biết Bạch gia bọn hắn không giống chúng ta, hắn chính là người thừa kế duy nhất, nếu như hắn có chuyện gì, sợ rằng cả Đông Tần cũng phải chôn cùng hắn.”

Thích Dao bị dọa đến trợn mắt, nàng thầm vui vì đã không tự quyết định đến Thương Dục đi ám sát hắn, nếu không mình đã phạm lỗi lớn rồi.

“Dao tỷ, tỷ đang nghĩ gì vậy?”

Thích Dao mở miệng lắc lắc đầu, Bàn Lạc Tuyết cũng không quan tâm lắm.

“Lâu chủ, Bạch công tử xin gặp chủ nhân.” Tiết ma ma ở bên ngoài cung kính nói.

Thích Dao sừng sốt: “Tuyệt nhi, Bạch Quân Nhược này thực sự không đơn giản, sao hần biết muội ở đây?”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày: “Xem ra chúng ta đã xem nhẹ hần, cũng tốt, có lẽ người này cũng có thể để cho chúng ta sử dụng. Ta sẽ đi gặp hần, Thích Dao, tỷ đến Thích phủ xem sự phụ có đến đó không, nói cho hần biết cần phải cẩn thận với Sở Mộc Nguyệt và tùy tùng của hần ta.”

Thích Dao lo lắng nói: “Muội thực sự không cần ta với muội sao? Muội không cần phải xen vào chuyện của sư huynh, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội gặp mặt, ngược lại là muội, nếu như Bạch Quân Nhược nổi lên lòng xấu xa gì thì làm sao bây giờ?”

Liên Diệp và Liên Ngẫu nói: “Tỷ tỷ, Dao tỷ tỷ nói đúng, chúng ta đi với tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt gấp gáp của ba người thì cười khúc khích, lấy ra một cây ngân châm lấp lánh ánh xanh từ trong ngực ra nói: “Nếu hần không có ý tốt, ta cũng sẽ khiến hần đau đến chết, không cần lo lắng, nói thế nào thì dù sao đây cũng là địa bàn của chúng ta, ta nghĩ hần sẽ không ngu xuẩn đến mức sẽ ra tay ở đây.”

Thích Dao vẫn không yên lòng, chẳng qua nàng cũng biết một khi Bàng Lạc Tuyết đã ra quyết thì người khác có nói gì cũng không có tác dụng, đành phải thở dài: “Nếu Tuyết nhi đã có quyết định, vậy chúng ta phân công nhau hành động, nhưng muội phải bảo vệ hảo chính mình đấy.”

Thích Dao nói với Tiết ma ma bên ngoài: “Người chờ bên ngoài, ta sẽ ra ngay.”

“Vâng, chủ nhân.” Tiết ma ma cung kính nói

“Liên Diệp Liên Ngẫu, ta sẽ hồi phủ cùng các người, còn có người từ Bắc Yến, chúng ta phải về Thích phủ nhất định phải bảo vệ tốt Tiểu Tứ tử.” Bàng Lạc Tuyết nghĩ khởi cái kia đáng yêu tiểu gia hỏa, trịnh trọng nói.

“Vâng, tỷ tỷ.” Liên Diệp cùng Liên Ngẫu rất thích tên nhóc đáng yêu kia, các nàng cũng không hy vọng hần bị thương.

Bàng Lạc Tuyết trùm kín khăn che mặt, đi tới trước cửa phòng Bạch Quân Nhược, Tiết ma ma nói “Chủ nhân, nô tỳ đi cùng với người nhé.” Tiết ma ma không yên lòng nói, chính bà cũng biết người bên trong không tầm thường, tuy nhiên chủ nhân luôn đối xử tốt với mọi người, bà cũng muốn đáp trả lại.

Tất nhiên Bàng Lạc Tuyết biết ý của bà, giọng điệu khi nói chuyện lại có phần chậm rãi: “Không cần, bà cứ đi xuống chào hỏi khách khứa, những cô nương mới được tuyển gần đây cũng cần phải được dạy dỗ cho thật tốt, bà đã biết chưa.”

Tiết ma ma biết chủ nhân đang khẳng định với bà, để bà tiếp nhận những việc khác của Thuý Vi lâu, vội vàng nói: “Đa tạ chủ nhân.”

Bàng Lạc Tuyết đi tới trước cửa phòng Bạch Quân Nhược, vừa giơ tay lên muốn gõ cửa, bên trong đã truyền đến giọng nói lười biếng của Bạch Quân Nhược: “Tiểu thư đã tới cứ tiến vào được rồi, không cần gõ cửa.”

Bàng Lạc Tuyết hơi nhú mày, thầm nghĩ lá gan của người này lại rất lớn.

Bàng Lạc Tuyết đẩy cửa ra, quả nhiên thấy Bạch Quân Nhược nằm trên giường thoải mái uống rượu, Bàng Lạc Tuyết âm thầm kêu một tiếng yêu nghiệt.

“Yết kiến Bạch công tử, không biết công tử có chuyện gì phân phó? Còn có chỗ nào không hài lòng với Thuý Vi lâu của chúng ta, chỉ cần công tử nói ra, nhất định ta sẽ chiêu đãi thật tốt.”

“Cũng không có gì, này Thuý Vi lâu chiêu đãi ta rất tốt, bản công tử cảm thấy tiêu bạc cũng là đáng giá, Thuý Vi lại là nơi tốt nhất Đông Tần, tất nhiên cái gì cũng phải là tốt nhất.”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày: “Đã có thể được công tử khen, thực sự là tam sinh hữu hạnh, không biết công tử gọi ta qua đây có gì phân phó.”

Bạch Quân Nhược đứng dậy, đi đến chỗ Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết vô ý lui về phía sau. Lúc lui về phía cửa, Bàng Lạc Tuyết nhú mày nhìn Bạch Quân Nhược đang dẫn đến gần trước mặt nhìn không được mở miệng nói “Công tử, ý của người là gì?”

Bạch Quân Nhược ôm ngực nói: “Nhị tiểu thư Bàng gia, người như vậy không mệt sao?”

Bàng Lạc Tuyết hoảng sợ nói: “Ta không hiểu Bạch công tử đang nói gì cả!”

“Không hiểu sao? Không đâu, nhị tiểu thư thông minh như vậy, chắc hẳn là có thể hiểu.” Bạch Quân Nhược vuốt cằm của mình nhìn vào mắt Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết âm thầm mắng một tiếng, này Bạch Quân Nhược thật là một khó chơi gì đó, hẳn lời này là chắc chắn mình nhất định là nhị tiểu thư không được, Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu khiêu khích nhìn Bạch Quân Nhược nói: “Không biết sao công tử có?”

“Tiểu thư không thừa nhận sao?”

“Nếu ta không thừa nhận thì sao?”

“Không thừa nhận sao?” Bạch Quân Nhược nhìn Bàng Lạc Tuyết, đột nhiên mắt loé lên chút ánh sáng, nói: “Nghe nói sản nghiệp của Thụy Vi lâu mở rộng khắp tứ quốc, không biết một khi đã bị sản nghiệp của Bạch gia ta phong toả Thụy Vi lâu có còn phát triển được không? Có lẽ lúc nào đó Bạch gia chúng ta nhân rồi không có việc gì cũng có thể đến Thụy Vi lâu thử xem sản nghiệp nơi này có ổn định hay không, không biết sản nghiệp của Thụy Vi lâu có thể chịu được công kích liên tục của Bạch gia ta không?” Bạch Quân Nhược hài lòng nói

Bàng Lạc Tuyết cắn răng hừ lạnh một tiếng nói: “Xem ra một chiêu này của Bạch công tử là muốn ép ta rồi.”

“Nếu vậy thì sao?”

Bàng Lạc Tuyết tháo mạng che mặt cười nói: “Thử đoạn của Bạch công tử thật sự rất tốt.” Nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Bạch Quân Nhược.

Bạch Quân Nhược trở lại bên cạnh bàn nói: “Không bằng Bàng tiểu thư qua đây cùng uống một chén đi.”

Bàng Lạc Tuyết cũng không khác người đi tới, nhìn Bạch Quân Nhược nói “Làm sao người biết thân phận của ta.”

Bạch Quân Nhược rót một ly rượu nói: “Đây đương nhiên là ta thông minh, ta không chỉ biết người mới là chủ nhân, quan trọng hơn người còn là Như Yên cô nương.”

Tay cầm ly rượu của Bàng Lạc Tuyết hơi run, cười cười nâng lên uống một hơi cạn sạch.

“Công tử nói đùa, ta đường đường là tiểu thư quốc công, quận chúa của Đông Tần quốc, sao có thể ra làm xiếc được?”

“Nhị tiểu thư cũng không cần chối, ta đã biết tất cả.” Bạch Quân Nhược nhìn Bàng Lạc Tuyết bằng vẻ mặt thấu hiểu.

185. Chương 142

Bàng Lạc Tuyết hiếu kỳ nói “Công tử không cần như vậy, ta chỉ là hiếu kỳ mà thôi.”

Bạch Quân Nhược cầm quạt giấy mở ra, phe phẩy vài cái, mở miệng nói “Nàng phải biết trí tuệ của bản công tử không phải ai cũng có thể đoán ra. ”

Bàng Lạc Tuyết nhếch khóe miệng “Kính thỉnh công tử chỉ giáo ”

“Tiểu thư đã muốn biết, đương nhiên ta biết những việc gì thì sẽ nói hết cho nàng nghe.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bạch Quân Nhược. Đây là lần đầu tiên nàng tán đồng với lời nói của Thích Dao, thật muốn làm thật hẳn cho thế giới thanh tịnh.(ý là yên bình)

“Đó là hương thơm. ”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bạch Quân Nhược nói ” Hương thơm sao? Hương thơm gì vậy? Hay là công tử gạt ta?”

Bạch Quân Nhược đưa mặt sát vào Bàng Lạc Tuyết nói “Chẳng lẽ tiểu thư không có chú ý tới hương thơm tỏa ra từ trên người nhị tiểu thư?”

Bàng Lạc Tuyết giơ tay áo lên ngửi một chút, hương liệu trên người nàng hồi trước đều do Dương thị chuẩn bị, hiện tại là do Liên Diệp và Liên Ngẫu chuẩn bị, hình như dùng tuyết thủy điều hòa mà thành nên luôn cảm giác có lãnh hương (một luồng khí lạnh) trong đó.

“Thì ra là thế, nhưng hương thơm trên người ta cũng giống với các cô nương khác...”

“Không đâu, không giống.” Bạch Quân Nhược chắc chắn đáp trả, “Lãnh hương trên người nhị tiểu thư rất quý báu, nhưng nhị tiểu thư chắc không để ý đến có một mùi thuốc trên người nàng. Chỉ riêng chúng tôi mới có loại thuốc này.”

Bàng Lạc Tuyết cẩn thận ngửi ngửi, rồi sau đó nhếch khóe miệng nói “Chính xác là có một chút hương liệu. Cách đây vài ngày, Hải quốc có mang đến một hương liệu được tinh luyện và đặc chế từ cá. Mũi của Bạch công tử thật tốt. Hương liệu này chính là đặc sản ở chỗ công tử, vậy chắc hẳn Bạch công tử cũng thừa nhận mình chính là người của Hải quốc.” Bàng Lạc Tuyết chắc chắn nói.

Bạch Quân Nhược lúng túng sờ sờ mũi, tiểu nha đầu thật lanh lợi. Xem ra hòa nhau rồi.

“Nhị tiểu thư có chứng cứ không? Chẳng lẽ chỉ bằng lời nói thôi sao?”

“Đương nhiên ta còn có bằng chứng khác.” Bàng Lạc Tuyết miễn cưỡng nói.

“Ồ! Ví dụ như?”

Bàng Lạc Tuyết để chén xuống nói “Ví dụ như ánh mắt của Bạch công tử nhìn chúng tôi không bình thường. Nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra, ánh mắt của công tử dường như chứa đựng một mảng tối tăm, âm u. ”

Bạch Quân Nhược vừa muốn mở miệng. Bàng Lạc Tuyết lại nghịch ngợm cười nói “Công tử, không cần che giấu, bởi vì trên người của công tử có mùi vị của biển.”

Bạch Quân Nhược cười sang sảng, nói “Quả nhiên nàng không hổ danh là nhị tiểu thư. Xem ra chúng ta thực sự là kỳ phùng địch thủ đem gặp lương tài, (ý là sức lực ngang bằng nhau) quả thật nhị tiểu thư quan sát rất cẩn thận.”

“Vậy xem ra công tử Bạch thật sự đến từ trên biển. Chẳng trách Bạch gia có thể làm cho tứ quốc kiêng dè.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Bạch Quân Nhược cũng không phủ nhận, Bàng Lạc Tuyết nói tiếp “Công tử, ta muốn hỏi người một vấn đề, chẳng biết có được không?”

“Mời nhị tiểu thư nói.”

“Không biết Thúc Vi lâu đắc tội với công tử khi nào mà vì sao công tử muốn tấn công vào sản nghiệp Thúc Vi lâu vậy?”

Bạch Quân Nhược miễn cưỡng cười nói “Không có gì, chỉ là hiếu kỳ khi thấy Thúc Vi lâu được quản lý tốt như vậy, đột nhiên muốn biết chủ nhân của Thúc Vi lâu rốt cuộc là ai?”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Hả? Chỉ vậy thôi sao?” dieendaanleequydonn Bàng Lạc Tuyết kinh ngạc hỏi

Bạch Quân Nhược nhìn vẻ mặt của Bàng Lạc Tuyết buồn cười nói “Nàng yên tâm, ta vừa sai người đình chỉ công kích. Sau này Bạch gia sẽ không còn uy hiếp sản nghiệp Thúc Vi lâu nữa.”

Bàng Lạc Tuyết đột nhiên có cảm giác mình hoàn toàn không hiểu rốt cuộc Bạch Quân Nhược suy nghĩ gì nữa. Đơn giản chỉ vậy thôi mà lại khiến nàng lầm tưởng rằng Bạch gia có ý muốn chia rẽ.

“Vậy thì tốt, đa tạ công tử giờ cao đánh khê. Tuyết nhi nâng ly rượu kính công tử một chén.”

“Thật là vinh hạnh cho ta.” Bạch Quân Nhược giờ ly rượu lên đáp lại nói.

Hai người uống mấy ly rượu, Bàn Lạc Tuyết cau mày nói “Công tử, ta còn có một việc, hy vọng công tử đáp ứng.”

“Tuyết nhi cứ nói, sau này gọi ta là Quân Nhược được rồi.”

“Được, Quân Nhược, ta hi vọng người có thể giữ bí mật giúp ta. Ta không muốn người khác biết ta đứng sau sản nghiệp này. Trên danh nghĩa, chủ nơi này là Thích Dao.” Bàn Lạc Tuyết nghiêm túc nói.

“Cũng đúng. Dù gì nàng cũng là quận chúa của Đông Tần quốc, nếu người khác biết nàng mở thanh lâu này thì e rằng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của nàng.” Bạch Quân Nhược nói.

Bàn Lạc Tuyết lắc đầu nói “Không phải là chuyện danh tiếng. Đối với ta, cái này chẳng đáng là gì. Hiện tại ta chưa muốn công khai thân phận này.”

“Tuyết nhi yên tâm, ta không phải người nhiều chuyện.”

Hai người lại uống thêm mấy chén, trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Bàn Lạc Tuyết dần dần hiểu rõ con người của Bạch Quân Nhược, xem ra người này thực sự là chân nhân bất lộ tướng(ý là người tài giỏi nhưng che giấu thân phận thật sự của mình). Rõ ràng hẳn sớm phát hiện ra mình thế mà vẫn tỏ vẻ không biết gì.

Bàn Lạc Tuyết bận rộn hết việc ở Thúy Vi lâu, sau đó nàng phải cùng đi Dương thị. Dự vương đã chuẩn bị hồ sen thật đẹp. Dương thị không có việc gì nên ngồi thưởng sen, tâm tình cũng trở nên tốt hơn nhiều. Dự vương ngồi trò chuyện cùng Dương thị một lát, sau đó an bài huynh đệ Khương gia bảo vệ Dương thị thật tốt rồi mới yên tâm tính chuyện khác.

Bạch Chỉ kéo xe tới Thích phủ, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu lo lắng giữ trước cửa. Bàn Lạc Tuyết còn chưa có xuống xe, hai người liền chạy tới trước xe ngựa Bàn Lạc Tuyết nói “Tỷ tỷ, không xong, không xong rồi.”

Bạch Chỉ nói “Tiểu thư, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu tỷ tỷ đang chạy về hướng này.”

Bàn Lạc Tuyết vén rèm lên, nhìn hai người chạy tới khẳng định là có việc lớn xảy ra. Mấy ngày nay, hai nha đầu đều một mình đảm đương mọi việc.

“Nhanh lên.”

“Dạ, tiểu thư.”

Bạch Chỉ kéo xe ngựa đuổi theo thật nhanh, Bàn Lạc Tuyết cầm lấy hoa mộc lan bên cạnh, toàn thân nàng bị lắc lư mạnh mẽ.

Vừa đến trước cửa Thích phủ, nàng thoáng nghe mùi máu tươi dày đặc, trong lòng Bàn Lạc Tuyết đột nhiên lạnh lẽo, không thể nào, nhất định không có việc gì xảy ra.

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nước mắt lưng tròng “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, không xong.” Giọng của Liên Diệp và Liên Ngẫu đều có chút khàn khàn.

Bạch Chỉ vội vàng cho ngừng xe ngựa, nhìn hai người nói “Các người không nên gấp gáp, tiểu thư ở đây.”

Bàn Lạc Tuyết lo lắng vén màn xe lên, nhìn về mặt sót ruột Liên Diệp và Liên Ngẫu “Các người không cần phải gấp, từ từ kể ta nghe việc gì đã xảy ra.”

Đôi mắt ngấn nước của Liên Diệp dường như đang suy nghĩ, nói “Tuyết nhi tỷ tỷ, nàng hãy nhanh chóng tới đó xem một chút. Thương Dục, Thương Dục không xong.”

“Tiểu tứ tử kia đâu?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

Liên Ngẫu nói “Tiểu tứ tử, tiểu tứ tử.”

Tâm Bàn Lạc Tuyết đột nhiên nhả nhồm, tiểu tứ tử cũng đã xảy ra chuyện rồi sao: “Người nói mau.”

Liên Diệp nói “Tiểu tứ tử bị hại đến nỗi khiếp sợ, hiện tại còn không chịu lên tiếng.”

Bàng Lạc Tuyết nói “Nhanh lên, hãy dẫn ta vào xem.”

Bàng Lạc Tuyết đi theo Liên Diệp và Liên Ngẫu vội vàng chạy vào trong viện, Bàng Lạc Tuyết vừa chạy chậm vừa nói “Sư phụ đâu, sư phụ có đến đây không?”

“Hiện tại Sở Mộc Dương đang giúp Thương Dục cầm máu, thế nhưng tình huống không mấy lạc quan. Nếu như Thương Dục xảy ra chuyện, sợ rằng tiểu tứ tử cũng sẽ khó qua khỏi.” Liên Diệp sốt ruột nói.

Quả nhiên mùi máu càng ngày càng nồng, không, không phải. Tuy máu này có mùi vị nhàn nhạt khác, nhưng mũi Bàng Lạc Tuyết vẫn có thể ngửi thấy.”

Bàng Lạc Tuyết đẩy cửa ra, liền thấy Sở Mộc Dương nằm ở trên giường, trên ngực có cắm một cây đao, sắc mặt trắng bệch, còn tiểu tứ tử nắm thật chặt Sở Mộc Dương không buông tay, dường như nằng như thấy lại bộ dáng tiểu tứ tử lúc trước.

Bàng Lạc Tuyết đau lòng, tiến lên vuốt khuôn mặt tiểu tứ tử. Khuôn mặt trắng nõn của hân chứa nhiều giọt nước mắt, đôi mắt thật to ngập tràn nước mắt, khiến người khác đau lòng, chẳng trách Liên Diệp và Liên Ngẫu tỏ vẻ sốt ruột.

“Tiểu tứ tử, tiểu tứ tử, là tỷ tỷ.” Bàng Lạc Tuyết nhẹ nhàng kêu tên tiểu tứ tử.

Tiểu thiếu gia ngẩng đầu nhìn Bàng Lạc Tuyết. Đột nhiên, hân ôm Bàng Lạc Tuyết khóc lớn lên, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, khóc thì tốt rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ tỷ, cậu bị thương, chảy thật là nhiều máu. Có phải những người kia tới bắt Tiểu Tứ nhưng lại bắt nhầm cậu phải không? Tất cả cũng đều do Tiểu Tứ tử không tốt.” Tiểu tứ tử khịt khịt mũi nói.

Bàng Lạc Tuyết đau lòng, vỗ nhẹ vai hân nói “Không sợ, không sợ, không có việc gì, không có việc gì, cậu sẽ không có chuyện gì, không phải những người đó tới bắt đâu, hãy ngoan ngoãn cùng Liên Diệp tỷ tỷ đi nghỉ ngơi, tỷ tỷ bảo đảm nhất định sẽ cứu cậu, mọi việc sẽ tốt thôi.”

Tiểu tứ tử nhìn Bàng Lạc Tuyết nói “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cậu sẽ không có chuyện gì đúng không?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn đôi mắt to tròn của hân nói “Người yên tâm, hãy ngoan ngoãn đi đi.”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Liên Diệp, Liên Diệp tiến lên phía trước nói “Tiểu tứ tử, tới đây với tỷ tỷ, người chưa ăn gì, chúng ta sẽ đi ăn một chút gì. Đợi khi cậu khỏe, chúng ta cũng chuẩn bị ít đồ ăn cho hân.”

“Dạ” tiểu tứ tử gật đầu, liếc mắt nhìn trên giường cậu, đưa tay ra với Liên Diệp “Liên Diệp tỷ tỷ.”

Liên Diệp vội vàng ôm, đau lòng vỗ hân, thực sự là đáng thương, còn nhỏ tuổi lại gặp phải nhiều chuyện như vậy.

“Liên Ngẫu, các người cũng đi đi.” Thích Dao nói.

“Dạ, để ta chuẩn bị bữa ăn cho các người.” Liên Ngẫu nói.

Chờ các nàng ra ngoài, Sở Mộc Dương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói “Tình huống rất tệ, cây đao này đáng lý ra cắm vào gần trái tim của hân, nếu không phải là võ công của hân cao cường, chỉ chênh một chút là hân chết ngay lập tức.”

“Sư phụ, vậy làm sao bây giờ, còn có biện pháp cứu hân không?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

Bàng Lạc Tuyết suy nghĩ một chút nói “Thích Dao, người mau vào phòng ta lấy nhân sâm ngàn năm cất mỏng thành lát rồi đút cho Thương Dục ăn”

“Được, chờ em một chút.” Thích Dao lập tức thi triển khinh công hướng tới nơi ở của Bàng Lạc Tuyết chạy đi.

“Sư phụ, người có ngửi thấy được mùi vị gì không?” Bàng Lạc Tuyết nhíu mày hỏi.

Sở Mộc Dương đưa bàn tay đầy máu lên mũi ngửi rồi nói “Đây là độc dược Bắc Yên, xem ra Thương Dục bị người Bắc Yên công kích, độc này có xuất xứ từ hoàng thất Bắc Yên.”

“Loại độc cực độc như vậy, khiến mình cũng có thể nghe được mùi máu sao.” Bàn Lạc Tuyết lẩm bẩm nói. Đột nhiên Bàn Lạc Tuyết nói với Sở Mộc Dương “Đi mau, sư phụ, việc này không đơn giản như vậy.”

Sở Mộc Dương nói “Tuyết nhi làm sao vậy, hiện tại hắn còn không di chuyển được nữa mà.”

Bàn Lạc Tuyết nhú mày, chạy ra cửa nói “Bạch Chỉ, qua đây.”

Bạch Chỉ lập tức chạy tới nói “Tiểu thư, cần cần dặn điều gì?”

“Đi gọi Bạch Đình và huynh đệ Khương gia qua đây, tiện thể còn đem theo xe ngựa và lọng chuyên dụng của quận chúa qua đây, nhanh đi.”

“Dạ” Bạch Chỉ chạy như bay.

Liên Diệp nghe thấy giọng Bàn Lạc Tuyết, lo lắng nói “Tỷ tỷ, làm sao vậy, hay là xảy ra chuyện gì?”

Bàn Lạc Tuyết lấy ra một lọ được quàng trên mặt đất, lập tức một cỗ hương vị truyền đến.

“Các người lập tức mang theo tiểu tử tử đi tới quốc công phủ, nhất định phải che giấu hắn, nhốt hắn trong được lâu cho ta.” Bàn Lạc Tuyết nói.

Hết chương 142.

186. Chương 142

Bàn Lạc Tuyết hiểu kỳ nói “Công tử không cần như vậy, ta chỉ là hiểu kỳ mà thôi.”

Bạch Quân Nhược cầm quạt giấy mở ra, phe phẩy vài cái, mở miệng nói “Nàng phải biết trí tuệ của bản công tử không phải ai cũng có thể đoán ra. ”

Bàn Lạc Tuyết nhếch khóe miệng “Kính thỉnh công tử chỉ giáo ”

“Tiểu thư đã muốn biết, đương nhiên ta biết những việc gì thì sẽ nói hết cho nàng nghe.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn Bạch Quân Nhược. Đây là lần đầu tiên nàng tán đồng với lời nói của Thích Dao, thật muốn làm thịt hắn cho thế giới thanh tịnh.(ý là yên bình)

“Đó là hương thơm. ”

Bàn Lạc Tuyết nhìn Bạch Quân Nhược nói ” Hương thơm sao? Hương thơm gì vậy? Hay là công tử gạt ta?”

Bạch Quân Nhược đưa mắt sát vào Bàn Lạc Tuyết nói “Chẳng lẽ tiểu thư không có chú ý tới hương thơm tỏa ra từ trên người nhị tiểu thư?”

Bàn Lạc Tuyết giơ tay áo lên ngửi một chút, hương liệu trên người nàng hồi trước đều do Dương thị chuẩn bị, hiện tại là do Liên Diệp và Liên Ngẫu chuẩn bị, hình như dùng tuyết thủy điều hòa mà thành nên luôn cảm giác có lãnh hương (một luồng khí lạnh) trong đó.

“Thì ra là thế, nhưng hương thơm trên người ta cũng giống với các cô nương khác...”

“Không đâu, không giống.” Bạch Quân Nhược chắc chắn đáp trả, “Lãnh hương trên người nhị tiểu thư rất quý báu, nhưng nhị tiểu thư chắc không để ý đến có một mùi thuốc trên người nàng. Chỉ riêng chúng tôi mới có loại thuốc này.”

Bàn Lạc Tuyết cẩn thận ngửi ngửi, rồi sau đó nhếch khóe miệng nói “Chính xác là có một chút hương liệu. Cách đây vài ngày, Hải quốc có mang đến một hương liệu được tinh luyện và đặc chế từ cá. Mùi của Bạch công tử thật tốt. Hương liệu này chính là đặc sản ở chỗ công tử, vậy chắc hẳn Bạch công tử cũng thừa nhận mình chính là người của Hải quốc.” Bàn Lạc Tuyết chắc chắn nói.

Bạch Quân Nhược lúng túng sờ sờ mũi, tiểu nha đầu thật lanh lợi. Xem ra hòa nhau rồi.

“Nhị tiểu thư có chứng cứ không? Chẳng lẽ chỉ bằng lời nói thôi sao?”

“Đương nhiên ta còn có bằng chứng khác.” Bàn Lạc Tuyết miễn cưỡng nói.

“Ồ! Ví dụ như?”

Bàn Lạc Tuyết để chén xuống nói “Ví dụ như ánh mắt của Bạch công tử nhìn chúng tôi không bình thường. Nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra, ánh mắt của công tử dường như chứa đựng một mảng tối tăm, âm u.”

Bạch Quân Nhược vừa muốn mở miệng. Bàn Lạc Tuyết lại nghịch ngợm cười nói “Công tử, không cần che giấu, bởi vì trên người của công tử có mùi vị của biển.”

Bạch Quân Nhược cười sang sảng, nói “Quả nhiên nàng không hổ danh là nhị tiểu thư. Xem ra chúng ta thực sự là kỳ phùng địch thủ đem gặp lương tài, (ý là sức lực ngang bằng nhau) quả thật nhị tiểu thư quan sát rất cẩn thận.”

“Vậy xem ra công tử Bạch thật sự đến từ trên biển. Chẳng trách Bạch gia có thể làm cho tứ quốc kiêng dè.” Bàn Lạc Tuyết nói.

Bạch Quân Nhược cũng không phủ nhận, Bàn Lạc Tuyết nói tiếp “Công tử, ta muốn hỏi người một vấn đề, chẳng biết có được không?”

“Mời nhị tiểu thư nói.”

“Không biết Thúc Vi lâu đắc tội với công tử khi nào mà vì sao công tử muốn tấn công vào sản nghiệp Thúc Vi lâu vậy?”

Bạch Quân Nhược miễn cưỡng cười nói “Không có gì, chỉ là hiếu kỳ khi thấy Thúc Vi lâu được quản lý tốt như vậy, đột nhiên muốn biết chủ nhân của Thúc Vi lâu rốt cuộc là ai?”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Hả? Chỉ vậy thôi sao?” dieendaanleequaydonn Bàn Lạc Tuyết kinh ngạc hỏi

Bạch Quân Nhược nhìn vẻ mặt của Bàn Lạc Tuyết buồn cười nói “Nàng yên tâm, ta vừa sai người đình chỉ công kích. Sau này Bạch gia sẽ không còn uy hiếp sản nghiệp Thúc Vi lâu nữa.”

Bàn Lạc Tuyết đột nhiên có cảm giác mình hoàn toàn không hiểu rốt cuộc Bạch Quân Nhược suy nghĩ gì nữa. Đơn giản chỉ vậy thôi mà lại khiến nàng lầm tưởng rằng Bạch gia có ý muốn chia rẽ.

“Vậy thì tốt, đa tạ công tử giờ cao đánh khề. Tuyết nhi nâng ly rượu kính công tử một chén.”

“Thật là vinh hạnh cho ta.” Bạch Quân Nhược giờ ly rượu lên đáp lại nói.

Hai người uống mấy ly rượu, Bàn Lạc Tuyết cau mày nói “Công tử, ta còn có một việc, hy vọng công tử đáp ứng.”

“Tuyết nhi cứ nói, sau này gọi ta là Quân Nhược được rồi.”

“Được, Quân Nhược, ta hi vọng người có thể giữ bí mật giúp ta. Ta không muốn người khác biết ta đứng sau sản nghiệp này. Trên danh nghĩa, chủ nơi này là Thích Dao.” Bàn Lạc Tuyết nghiêm túc nói.

“Cũng đúng. Dù gì nàng cũng là quận chúa của Đông Tần quốc, nếu người khác biết nàng mở thanh lâu này thì e rằng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của nàng.” Bạch Quân Nhược nói.

Bàn Lạc Tuyết lắc đầu nói “Không phải là chuyện danh tiếng. Đối với ta, cái này chẳng đáng là gì. Hiện tại ta chưa muốn công khai thân phận này.”

“Tuyết nhi yên tâm, ta không phải người nhiều chuyện.”

Hai người lại uống thêm mấy chén, trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Bàn Lạc Tuyết dần dần hiểu rõ con người của Bạch Quân Nhược, xem ra người này thực sự là chân nhân bất lộ tướng(ý là người tài giỏi nhưng che giấu thân phận thật sự của mình). Rõ ràng hẳn sớm phát hiện ra mình thế mà vẫn tỏ vẻ không biết gì.

Bàng Lạc Tuyết bận rộn hết việc ở Thúy Vi lâu, sau đó nàng phải cùng đi Dương thị. Dự vương đã chuẩn bị hồ sen thật đẹp. Dương thị không có việc gì nên ngồi thưởng sen, tâm tình cũng trở nên tốt hơn nhiều. Dự vương ngồi trò chuyện cùng Dương thị một lát, sau đó an bài huynh đệ Khương gia bảo vệ Dương thị thật tốt rồi mới yên tâm tính chuyện khác.

Bạch Chỉ kéo xe tới Thích phủ, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu lo lắng giữ trước cửa. Bàng Lạc Tuyết còn chưa có xuống xe, hai người liền chạy tới trước xe ngựa Bàng Lạc Tuyết nói “Tỷ tỷ, không xong, không xong rồi.”

Bạch Chỉ nói “Tiểu thư, Liên Diệp cùng Liên Ngẫu tỷ tỷ đang chạy về hướng này.”

Bàng Lạc Tuyết vén rèm lên, nhìn hai người chạy tới khẳng định là có việc lớn xảy ra. Mấy ngày nay, hai nha đầu đều một mình đảm đương mọi việc .

“Nhanh lên.”

“Dạ, tiểu thư.”

Bạch Chỉ kéo xe ngựa đuổi theo thật nhanh, Bàng Lạc Tuyết cầm lấy hoa mộc lan bên cạnh, toàn thân nàng bị lắc lư mạnh mẽ .

Vừa đến trước cửa Thích phủ, nàng thoáng nghe mùi máu tươi dày đặc, trong lòng Bàng Lạc Tuyết đột nhiên lạnh lẽo, không thể nào, nhất định không có việc gì xảy ra.

Liên Diệp cùng Liên Ngẫu nước mắt lưng tròng “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, không xong.” Giọng của Liên Diệp và Liên Ngẫu đều có chút khàn khàn .

Bạch Chỉ vội vàng cho ngừng xe ngựa, nhìn hai người nói “Các người không nên gấp gáp, tiểu thư ở đây.”

Bàng Lạc Tuyết lo lắng vén màn xe lên, nhìn về mặt sốt ruột Liên Diệp và Liên Ngẫu “Các người không cần phải gấp, từ từ kể ta nghe việc gì đã xảy ra.”

Đôi mắt ngấn nước của Liên Diệp dường như đang suy nghĩ, nói “Tuyết nhi tỷ tỷ, nàng hãy nhanh chóng tới đó xem một chút. Thương Dục, Thương Dục không xong.”

“Tiểu tứ tử kia đâu?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

Liên Ngẫu nói “Tiểu tứ tử, tiểu tứ tử ”

Tâm Bàng Lạc Tuyết đột nhiên nhả nhổm, tiểu tứ tử cũng đã xảy ra chuyện rồi sao: “Người nói mau.”

Liên Diệp nói “Tiểu tứ tử bị hại đến nỗi khiếp sợ, hiện tại còn không chịu lên tiếng.”

Bàng Lạc Tuyết nói “Nhanh lên, hãy dẫn ta vào xem.”

Bàng Lạc Tuyết đi theo Liên Diệp và Liên Ngẫu vội vàng chạy vào trong viện, Bàng Lạc Tuyết vừa chạy chậm vừa nói “Sư phụ đâu, sư phụ có đến đây không?”

“Hiện tại Sở Mộc Dương đang giúp Thương Dục cầm máu, thể nhưng tình huống không mấy lạc quan. Nếu như Thương Dục xảy ra chuyện, sợ rằng tiểu tứ tử cũng sẽ khó qua khỏi .” Liên Diệp sốt ruột nói.

Quả nhiên mùi máu càng ngày càng nồng, không, không phải. Tuy máu này có mùi vị nhàn nhạt khác, nhưng mũi Bàng Lạc Tuyết vẫn có thể ngửi thấy.”

Bàng Lạc Tuyết đẩy cửa ra, liền thấy Sở Mộc Dương nằm ở trên giường, trên ngực có cắm một cây đao, sắc mặt trắng bệch, còn tiểu tứ tử nắm thật chặt Sở Mộc Dương không buông tay, dường như nàng như thấy lại bộ dáng tiểu tứ tử lúc trước.

Bàng Lạc Tuyết đau lòng, tiến lên vuốt khuôn mặt tiểu tứ tử. Khuôn mặt trắng nõn của hắn chứa nhiều giọt nước mắt, đôi mắt thật to ngập tràn nước mắt, khiến người khác đau lòng, chẳng trách Liên Diệp và Liên Ngẫu tỏ vẻ sốt ruột.

“Tiểu tứ tử, tiểu tứ tử, là tỷ tỷ.” Bàng Lạc Tuyết nhẹ nhàng kêu tên tiểu tứ tử.

Tiểu thiếu gia ngẩng đầu nhìn Bàng Lạc Tuyết. Đột nhiên, hắn ôm Bàng Lạc Tuyết, da nlze.quy/do/nn.. Tuyết khóc lớn lên, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, khóc thì tốt rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ tỷ, cậu bị thương, chảy thật là nhiều máu. Có phải những người kia tới bắt Tiểu Tứ nhưng lại bắt nhầm cậu phải không? Tất cả cũng đều do Tiểu Tứ tử không tốt.” Tiểu tứ tử khịt khịt mũi nói.

Bàng Lạc Tuyết đau lòng, vỗ nhẹ vai hắn nói “Không sợ, không sợ, không có việc gì, không có việc gì, cậu sẽ không có chuyện gì, không phải những người đó tới bắt đâu, hãy ngoan ngoãn cùng Liên Diệp tỷ tỷ đi nghỉ ngơi, tỷ tỷ bảo đảm nhất định sẽ cứu cậu, mọi việc sẽ tốt thôi.”

Tiểu tứ tử nhìn Bàng Lạc Tuyết nói “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cậu sẽ không có chuyện gì đúng không?”

Bàng Lạc Tuyết nhìn đôi mắt to tròn của hắn nói “Người yên tâm, hãy ngoan ngoãn đi đi.”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Liên Diệp, Liên Diệp tiến lên phía trước nói “Tiểu tứ tử, tới đây với tỷ tỷ, người chưa ăn gì, chúng ta sẽ đi ăn một chút gì. Đợi khi cậu khỏe, chúng ta cũng chuẩn bị ít đồ ăn cho hắn.”

“Dạ” tiểu tứ tử gật đầu, liếc mắt nhìn trên giường cậu, đưa tay ra với Liên Diệp “Liên Diệp tỷ tỷ.”

Liên Diệp vội vàng ôm, đau lòng vỗ hắn, thực sự là đáng thương, còn nhỏ tuổi lại gặp phải nhiều chuyện như vậy.

“Liên Ngẫu, các người cũng đi đi.” Thích Dao nói.

“Dạ, để ta chuẩn bị bữa ăn cho các người.” Liên Ngẫu nói.

Chờ các nàng ra ngoài, Sở Mộc Dương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói “Tình huống rất tệ, cây đao này đáng lý ra cắm vào gần trái tim của hắn, nếu không phải là võ công của hắn cao cường, chỉ chênh một chút là hắn chết ngay lập tức.”

“Sư phụ, vậy làm sao bây giờ, còn có biện pháp cứu hắn không?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

Bàng Lạc Tuyết suy nghĩ một chút nói “Thích Dao, người mau vào phòng ta lấy nhân sâm ngàn năm cắt mỏng thành lát rồi đốt cho Thương Dục ăn”

“Được, chờ em một chút.” Thích Dao lập tức thi triển khinh công hướng tới nơi ở của Bàng Lạc Tuyết chạy đi.

“Sư phụ, người có ngửi thấy được mùi vị gì không?” Bàng Lạc Tuyết nhíu mày hỏi.

Sở Mộc Dương đưa bàn tay đầy máu lên mũi ngửi rồi nói “Đây là độc dược Bắc Yên, xem ra Thương Dục bị người Bắc Yên công kích, độc này có xuất xứ từ hoàng thất Bắc Yên.”

“Loại độc cực độc như vậy, khiến mình cũng có thể nghe được mùi máu sao.” Bàng Lạc Tuyết lẩm bẩm nói. Đột nhiên Bàng Lạc Tuyết nói với Sở Mộc Dương “Đi mau, sư phụ, việc này không đơn giản như vậy.”

Sở Mộc Dương nói “Tuyết nhi làm sao vậy, hiện tại hắn còn không di chuyển được nữa mà.”

Bàng Lạc Tuyết nhíu mày, chạy ra cửa nói “Bạch Chỉ, qua đây.”

Bạch Chỉ lập tức chạy tới nói “Tiểu thư, cần cần dặn điều gì?”

“Đi gọi Bạch Đình và huynh đệ Khương gia qua đây, tiện thể còn đem theo xe ngựa và lọng chuyên dụng của quận chúa qua đây, nhanh đi.”

“Dạ” Bạch Chỉ chạy như bay.

Liên Diệp nghe thấy giọng Bàng Lạc Tuyết, lo lắng nói “Tỷ tỷ, làm sao vậy, hay là xảy ra chuyện gì?”

Bàng Lạc Tuyết lấy ra một lọ dược quảng trên mặt đất, lập tức một cỗ hương vị truyền đến.

“Các người lập tức mang theo tiểu tứ tử đi tới quốc công phủ, nhất định phải che giấu hắn, nhốt hắn trong dược lâu cho ta.” Bàng Lạc Tuyết nói.

Hết

187. Chương 143

Liên Diệp vội vàng ôm lấy thứ Tiểu Tứ tử đang uống, Liên Ngẫu cầm một bộ áo choàng bọc cậu bé lại, những người đã được Thương Dực huấn luyện nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Tuyết một mảnh ngọc bội ra từ trong ngực: “Ta lệnh cho các người bảo vệ bọn họ cho tốt, không được để bọn họ chịu một chút thương tổn nào.”

Vài người nhìn ngọc bội, liền biết đây chính là chuyện lúc đầu Thương Dực nói với chủ tử, vài người vội vàng hành lễ: “Vâng thưa chủ nhân, nhất định chúng ta sẽ bảo vệ tốt các nàng.”

Liên Diệp biết chuyện quá khẩn cấp, nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết nói: “Tỷ tỷ, vậy còn tỷ, tỷ phải làm sao bây giờ?”

Bàn Lạc Tuyết an ủi: “Các muội về phủ Bàn quốc công trước ta sẽ sắp xếp những chuyện khác, các muội phải nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, chỉ cần trở lại phủ quốc công là được.”

Liên Diệp lắc đầu nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Tỷ tỷ, để Liên Ngẫu mang theo Tiểu Tứ tử đi về trước, Liên Diệp cùng tỷ.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn hai người bằng ánh mắt lo lắng, trong lòng lại trở nên ảm áp, nàng thật may mắn, có tỷ muội tốt như vậy ở cùng nàng: “Các muội yên tâm, ta không có việc gì, mấy người các muội mau nhanh đi.”

Liên Diệp còn muốn nói điều gì, Liên Ngẫu đã kéo nàng nói: “Đừng làm phiền tỷ tỷ, nhất định tỷ tỷ sẽ có sắp xếp của mình.”

Liên Ngẫu cùng Liên Diệp liếc mắt nhìn Bàn Lạc Tuyết, xoay người ôm Tiểu Tứ tử đi khỏi từ cửa sau.

Bàn Lạc Tuyết nhìn vết máu khô trên mặt đất: “Người đâu.”

Mấy hạ nhân tiến đến: “Chủ tử có gì phân phó.”

“Mấy người các người đi gánh mấy thùng nước, rót chai nước này vào, sau đó tưới thứ nước này lên những vết máu trên mặt đất, đã hiểu chưa, nhanh lên một chút.” Bàn Lạc Tuyết cầm chai thuốc nói.

Hạ nhân nhận lấy vội vàng đi múc nước, vài người bắt đầu vội vàng làm việc.

“Tuyết nhi. Ta tới rồi.” Thích Dao đáp xuống từ trên trời, mấy người hạ nhân biết cũng không nói gì, bọn họ cũng biết chủ tử nhà mình có võ công ở trên người. Cũng có mấy người là người cũ dưới trướng của Thích tướng quân, tất nhiên sẽ trung thành và tận tâm, bằng không sao Thích Dao dám để bọn họ ở đây.

Bàn Lạc Tuyết kéo Thích Dao đi vào phòng, khi tức của Thương Dực trên giường đã rất không ổn, Sở Mộc Dương sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Bàn Lạc Tuyết suy nghĩ một chút nói: “Dao tỷ, giờ tỷ đến Thụy Vi lâu mời Bạch Quân Nhược, tỷ cứ nói Tuyết nhi có chuyện cần hắn giúp.” Bàn Lạc Tuyết cũng bất chấp mọi thứ khác. Hiện tại của thể lực của nàng vẫn không đủ lớn mạnh, cũng chỉ có thể nhờ vào người khác.

Thích Dao khiếp sợ được nhìn Bàn Lạc Tuyết: “Tuyết nhi, muội điên rồi phải không. Bạch Quân Nhược vẫn đang công kích sản nghiệp của chúng ta đấy.”

Bàn Lạc Tuyết nhíu mày, vừa vẫy quạt vừa nói: “Thích Dao, tỷ đi mau một chút, nếu như chậm. Vậy chúng ta thật sự đã hết đường rồi.”

Thích Dao thở dài. Nàng biết Bàn Lạc Tuyết tự lý do của nàng, lại nói Thương Dực có ý nghĩa rất lớn với Tiểu Tứ tử, huống chi ở chung bấy lâu nay mấy người đã sớm kết tình nghĩa, Thương Dực cũng là một nam nhân anh dũng, đã là huynh đệ của mình thì nhất định phải cứu, cho dù bất Thích Dao nàng quý xuống cầu xin tên Bạch Quân Nhược kia cũng được.

Thích Dao xoay đi về phía Thụy Vi lâu. Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Thích Dao, nàng liền biết nhất định Thích Dao sẽ nguyện ý cứu Thương Dực. Thương Dực là một phần của bọn họ, không thể thiếu bất cứ ai.

Bàng Lạc Tuyết lại gần Thương Dực. Sở Mộc Dương sắp xếp tốt mọi thứ nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyệt nhi, muội dùng ngân châm ổn định tâm mạch của hần, ta dùng nội lực rút đao trước ngực hần, muội nhớ kỹ nhất định phải cầm ngân châm kịp lúc ta rút thanh đao kia ra.”

“Vâng, sư phụ.”

Bàng Lạc Tuyết lấy ngân châm, Sở Mộc Dương ở bên cạnh tập trung nội lực vào trong tay phải, chậm rãi rút cán đao ra, trên trán Sở Mộc Dương còn có mấy giọt mồ hôi, có thể thấy đây là chuyện tiêu hao rất nhiều nội lực. Lúc này Bàng Lạc Tuyết cũng không quan tâm đến những chuyện khác mà cũng bắt đầu chuyên tâm, chỉ cần thanh đao đó được rút ra thì nàng sẽ dùng ngân châm để không chế tâm mạch của hần.

Bên kia.

Thích Dao bay tới Thúy Vi lâu, Bạch Quân Nhược đang ngủ trưa, bên ngoài viện của hần cũng có vô số thủ vệ đang canh gác.

Thích Dao cảm nhận được nội lực của cao thủ đang dao động, không khỏi thán phục, cẩn rằng, bất kể như thế nào nhất định cũng phải mang hần tới, nàng cảm nhận được sự nghiêm trọng trong lời nói của Tuyệt nhi, trước đây nàng chỉ một lòng vì báo thù, dù cho bản thân mình có phải hi sinh thì cũng không sao, thế nhưng hiện tại nàng được Bàng Lạc Tuyết cứu về, cùng nàng cùng Liên Diệp, Thương Dực mở rộng thế lực của mình, từ nhỏ mãi cho đến lớn, chậm rãi mở rộng, nàng biết Tuyệt nhi làm tất cả những chuyện này đều là vì có thể giúp bọn họ báo thù, vì thế bọn họ vẫn luôn nỗ lực kinh doanh, Thích Dao thật sự rất cảm tạ trời xanh vì đã cho nàng gặp những người bằng hữu sẵn sàng hi sinh tính mạng vì bằng hữu của mình này, chẳng sợ phải trả giá bằng cả sản nghiệp của Thúy Vi lâu, Thích Dao nàng cũng tình nguyện, chỉ cần có thể cứu mạng Thương là được.

Thích Dao vừa đến trước cửa, thị vệ liền ngăn cản: “Ngươi là ai?”

“Ta là lâu chủ Thúy Vi lâu, có chuyện cầu kiến Bạch công tử của các ngươi.” Thích Dao vội vàng nói.

Thị vệ nhìn nhau rồi nói: “Công tử của chúng ta đang ngủ trưa, lúc ngài ngủ không ai có thể quấy rầy, vẫn mời lâu chủ người trở về đi.”

Thích Dao nói: “Ta thật sự đang có chuyện rất quan trọng, phiền các ngươi tránh ra.”

“Thích lâu chủ, người đừng làm tại hạ khó xử, lúc công tử ngủ không thích bị người khác quấy rầy, nếu như chúng ta để người đi vào, sợ rằng sẽ không thể làm tốt việc bảo hộ.” Thị vệ nói, vẻ mặt kiên quyết, nhìn đáng vẻ sẽ tuyệt đối không tránh ra.

Thích Dao hít sâu một hơi nói: “Ta hỏi các ngươi một lần cuối, các ngươi có tránh ra không?”

Thị vệ nhìn Thích Dao nửa bước không cho nói: “Không tránh.”

“Tốt lắm, hôm nay lão nương ta sẽ xông vào.” Nói xong liền đánh vào trên người tên hộ vệ, người thị vệ kia lão đảo một chút, Thích Dao phi thân lên tường, nhảy đến trong sân, thị vệ vội vàng phi thân lại, ngăn cản nàng, trong vườn hoa lại xuất hiện mấy thị vệ đứng vững vây quanh Thích Dao.

Thích Dao nhìn quanh một vòng nói: “Bạch Quân Nhược, ngươi đi ra cho ta.”

Lời này vừa nói ra, mấy thị vệ cũng bắt đầu động, chỉ tiếc mặc dù bọn họ là cao thủ, thế nhưng Thích Dao lại càng linh hoạt.

“Đừng để nàng gọi, đánh thức thiếu gia chúng ta không đảm đương nổi.” Một thị vệ trong đó nói.

Thích Dao vận đủ nội lực nói: “Bạch Quân Nhược, Tuyệt nhi có lời nhờ ta nói với ngươi!”

Mấy thị vệ vội vàng tiến lên bắt nàng, Thích Dao vội vàng xoay người tiến lên, mấy thị vệ lập tức vây ngăn chặn, một trong đó muốn bắt Thích Dao, Thích Dao nhìn. Thăm nghĩ “Xong rồi, không tránh thoát được.”

Giữa lúc một chưởng chết người đã sắp đến bên người nàng, một giọng nói lại truyền ra từ bên trong phòng.

“Dừng tay!”

Chính là một tiếng này của Bạch Quân Nhược đánh giúp Thích Dao tránh thoát được một kiếp.

Mấy thị vệ quỳ xuống hành lễ nói: “Yết kiến công tử.”

Thị vệ bên trong mở cửa ra, Bạch Quân Nhược mặc một thân bạch y đi ra ngoài, hỏi: “Thích lâu chủ, không ngờ võ công của người tốt như vậy, càng không ngờ hơn chính là xuất thân danh môn của cô đấy.”

Thích Dao cũng không dám tự cao tự đại với hắn, vội vàng nói “Bạch công tử, lần này Thích Dao đến đây là có chuyện muốn nhờ công tử trợ ta giúp một tay.”

Bạch Quân Nhược vẫn ung dung nhìn Thích Dao, lười nhác nói: “Vì sao ta phải giúp người? Phải biết cô vừa đánh thức giấc ngủ của ta, đây là sai lầm lớn đấy.”

Khoé môi Thích Dao không nhịn được mà giật giật, như đã hạ quyết tâm quỳ xuống nói: “Công tử, trước đây Thích Dao đã đắc tội nhiều. Hiện tại ta cũng không có cách nào mới thỉnh cầu công tử giúp đỡ, nếu công tử nguyện ý giúp đỡ, Thích Dao nguyện ý chấp tay nhường Thúc Vi lâu cho ngài.”

Bạch Quân Nhược hoảng sợ, bình thường lâu chủ này đều mắt cao hơn đầu. Chẳng lẽ hôm nay là uống lộn thuốc vậy mà quỳ xuống sao, vội vang nói: “Dao lâu chủ, Người mau đứng lên đi, bản công tử không có hứng thú với Thúc Vi lâu của các người.”

“Nếu công tử không đáp ứng, Thích Dao sẽ không đứng dậy, mặc kệ công tử có coi trọng cái gì, chỉ cần Thích Dao có thể làm, nhất định sẽ vào nơi nước sôi lửa bỏng không chối từ.” Thích Dao bình tĩnh nhìn Bạch Quân Nhược.

Bạch Quân Nhược bị Thích Dao làm cho sợ nẩy, nhất định lâu chủ này đã ăn gì rồi hồ đồ rồi, liền hỏi: “Cô nói trước xem ta có làm gì được hay không.”

Thích Dao cười nói: “Bàng gia nhị tiểu thư Bàng Lạc Tuyết nhờ ta chuyển mấy câu cho công tử.”

Bạch Quân Nhược nghi ngờ hỏi “Tuyết nhi?” Quả thật khi hắn đang ngủ, vì nghe thấy tên Tuyết nhi nên mới tỉnh, nếu không cũng sẽ không trùng hợp cứu Thích Dao một mạng.

“Tuyết nhi nói, xin công tử mang người đến Thích phủ cứu chúng ta một tay.”

Bạch Quân Nhược nói với Thích Dao “Cô nói sớm không phải đã tốt hơn sao, chuyện của Tuyết nhi cũng là chuyện của ta. May là vừa rồi ta không bỏ lỡ.”

Thích Dao đứng dậy, nghe thấy câu nói cuối cùng của hắn thì khoé môi không khỏi nhếch lên, sớm biết nàng sẽ không quỳ, nói thẳng tên Tuyết nhi thì tốt rồi.

Bạch Quân Nhược nói: “Các người đến Thích phủ với ta.”

“Vanh thiếu gia.”

Thích Dao cảm kích cười với Bạch Quân Nhược, mặc kệ nói như thế nào, chỉ cần hắn có thể giúp thì quỳ vẫn được.

“Dao lâu chủ, cô nhanh dẫn đường đi.” Bạch Quân Nhược thúc giục.

Thích Dao gật gật đầu, vài người thi triển khinh công bay về phía Thích phủ.

Mà lúc này những người đến Thích phủ không chỉ có nhóm người Thích Dao bọn họ mà vẫn còn những người khác, cũng đi về phía Thích phủ.

Trong Thích phủ.

Sở Mộc Dương đã chậm rãi rút đao ra, vết đao khiến người nhìn thấy mà giật mình, Bàng Lạc Tuyết cũng cảm thấy sợ, đương đến cuối cùng khi Sở Mộc Dương gọi lớn: “Tuyết nhi, mau!” Bàng Lạc Tuyết vẫn nhanh tay nhanh mắt nhanh chóng cầm ngân châm vào một huyệt vị trước ngực Thương Dục, lại đâm vài cây ngân châm vào để ngăn máu của Thương Dục tiếp tục chảy.

Sở Mộc Dương mất sức ngồi bên cạnh thở gấp, lại lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng Thương Dục, chậm rãi tiến hành khâu vết thương của hắn, từng giọt mồ hôi đầu lại trên trán hắn không ngừng chảy xuống cũng không kịp lau.

Bàng Lạc Tuyết bên này cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc vào trên miệng vết thương của Thương Dực, nghe thấy Thương Dực bị đau mà hừ một tiếng, Bàng Lạc Tuyết hoảng sợ.

Lúc này, vết thương của Thương Dực lại chảy máu, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Thương Dực cũng sẽ chết, Bàng Lạc Tuyết không thể làm gì khác ngoài việc cố gắng châm vào trên nguwoif hần, Sở Mộc Dương lấy một ít thuốc bột chậm rãi đắp lên vết thương của hần, lại không ngừng dứt thuốc cho hần.

“Chủ tử, không xong rồi, có người đến.” Nha hoàn bên ngoài báo cáo.

Bàng Lạc Tuyết ngửi mùi máu, thầm nói không tốt, sợ là người bên Bắc Yên kia rồi.

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Sở Mộc Dương: “Sư phụ, Thương Dực giao cho người, trước hết người cứ mang huynh ấy đến phòng của ta lánh đi, ta tin không có ai dám xông loạn vào phủ Bàng quốc công phủ.”

“Vậy Tuyết nhi đi đâu?” Sở Mộc Dương không yên lòng hỏi.

“Ta không sao, hiện tại ta sẽ cố kéo dài thời gian, người mau mang huynh ấy đi, trễ hơn chút nữa sẽ không còn kịp đâu.”

“Người tới, mang cáng sang đây.” Bàng Lạc Tuyết ra lệnh.

Hạ nhân vội vàng nâng cáng qua đây, mọi người cẩn thận nâng Thương Dực từ trên giường lên cáng.

Chương 134:

Cho dù mọi người có cẩn thận bao nhiêu thì máu vẫn trào ra từ vết thương của Thương Dực, Bàng Lạc Tuyết đành phải âm thầm cầu khẩn Thương Dực sẽ không có chuyện gì, bằng không nàng thật sự không có mặt mũi nào để đi gặp Tiểu Tứ tử.

Bàng Lạc Tuyết vừa chuyện một con mèo trên giá sách, một đường hầm liền xuất hiện, Bàng Lạc Tuyết nói: “Các người nâng Thương Dực cẩn thận một chút, đi theo sư phụ của ta vào trong phủ. Nhớ kỹ nhất định phải cẩn thận.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Tuyết nhi, nếu không thì muội đi đi, ta sẽ ở lại ứng phó.” Sở Mộc Dương lo lắng nói.

Bàng Lạc Tuyết thúc Sở Mộc Dương: “Người mau đi đi, sư phụ phải bảo vệ Thương Dực, Tuyết nhi vô cùng cảm kích.”

Sở Mộc Dương nhú mày, tính tình của Bàng Lạc Tuyết rất cố chấp, cho dù có bắt trâu kéo lại cũng không được.

Bàng Lạc Tuyết nhìn bọn họ đi vào lại đóng cửa ám đạo, đây là nhà của Thích Dao, nàng không thể đi, không thể để ai phá hư một ngọn cỏ ở đây được.

Bàng Lạc Tuyết nói với nha hoàn bên ngoài: “Đốt hết những thứ trên giường, sửa lại mọi thứ, nhanh lên một chút.”

Nha hoàn bên ngoài lại nói “Tiểu thư, người nhanh lên một chút, những người đó muốn phá cửa rồi.”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày, thực sự là không muốn sống nữa rồi, Bàng Lạc Tuyết mở cửa đi ra ngoài nói: “Ta đi xem. Mở cửa đại môn ra.”

Hạ nhân mở cửa lớn, Bàng Lạc Tuyết liền thấy Tấn vương cùng đại hoàng tử và nhị hoàng tử Bắc Yên mang theo quan binh của đại lý tự cùng nhau tới đây.

Bàng Lạc Tuyết đứng ở giữa, nha hoàn bên cạnh đưa đến một chiếc gối mềm, lại bưng lên một ly trà ngon, trà Vân Vụ ngon nhất, uống một ngụm, lập tức cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Bàng Lạc Tuyết thản nhiên nói: “Ô, ta còn tưởng là ai. Thì ra là khách quý Bắc Yên, không biết khách quý Bắc Yên tới chỗ của ta làm chi, còn mang theo Thiếu Tư Mệnh của đại lý tự như vậy.”

Tất nhiên Thiếu Tư Mệnh biết Bàng Lạc Tuyết. Nàng không chỉ là tiểu thư của quốc công phủ, nàng còn là quận chúa của Đông Tần, nghĩa nữ mà hoàng hậu yêu thương nhất, Thiếu Tư Mệnh vội vàng hành lễ nói: “Hạ quan yết kiến Tuyết quận chúa.”

Bàng Lạc Tuyết thản nhiên nói: “Đại nhân, bản quận chúa cũng không nhận cái cúi đầu này của người, hôm nay đại nhân mang theo binh lính tới chỗ của ta, ta đã đắc tội với đại nhân ở chỗ nào vậy?”

Thiếu Tư Mệnh vội vàng lau mồ hôi nói: “Không dám, không dám.”

Tần vương bên cạnh nhìn thấy người mở cửa là Bàng Lạc Tuyết cũng hoảng sợ. Thích phủ hấn vô cùng quen thuộc nhất, lúc trước cũng là vì Thích tướng quân không muốn giúp đỡ hấn vì thế mới nặng tay hại ông ta. Xử cả nhà ông ta là kẻ phạm tội mà tịch thu toàn bộ tài sản, hấn còn tin rằng người mở cửa sẽ là dư nghiệt của Thích gia, lại không nghĩ rằng là Bàng Lạc Tuyết.

Tần vương tiến lên phía trước nói: “Không biết tại sao nhị tiểu thư lại ở chỗ này.”

Bàng Lạc Tuyết cũng không đứng dậy: “Tuyết nhi yết kiến Tần vương gia. Nơi này là chỗ Tuyết nhi mua dùng để tặng người. Thế nào? Vương gia có ý kiến sao?”

Tần vương cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là trước đây bản vương cũng hay đến Thích phủ này, tất cả ở đây vẫn còn quen thuộc như vậy, có thể thấy nhất định có người ở Thích phủ, mới có thể làm mới tất cả những thứ này.” Nói xong lại nhìn Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh, Tần vương à, người còn muốn nói tiếng người nữa sao, Bàng Lạc Tuyết cũng không nói tiếp.

Tần vương cau mày nói “Nhị tiểu thư, không biết nơi này có dư nghiệt của Thích không?”

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu lên: “Người tới nơi này nhiều như vậy. Lúc đó Thích phủ bị bệ hạ tịch thu tài sản, còn có thể có cái dư nghiệt gì. Vương gia đang nói gì vậy?”

Tần vương nhìn Thích phủ, hấn sẽ không tin lời Bàng Lạc Tuyết: “Tiểu vương cảm thấy mọi thứ ở đây thật thân quen, chỉ tiếc Thích tướng quân lại làm chuyện bán nước, quả thật là đáng tiếc.”

“Vương gia thấy quen, nhưng ở đây cũng đã được Tuyết nhi mua, ta cũng không thể nhường cho ngài, Thích tướng quân sai hay đúng sẽ do hậu nhân quyết định, Tuyết nhi chỉ là tiểu nữ tử, sao có thể chỉ trích triều chính được?” Bàng Lạc Tuyết không nhanh không chậm trả lời.

Tần vương nhíu mày, Bàng Lạc Tuyết này cứ thích đối chọi với hấn như vậy, càng như thế, hấn càng đoán được nàng hơn.

“Vương gia, không biết người còn có việc gì? Nếu như không thì cũng đừng làm phiền ta ngắm hoa, nhiều người xông vào nhà ta như vậy.” Bàng Lạc Tuyết lại nhìn mấy kẻ đang chuẩn bị phá cửa phía sau: “Nếu ta cáo trạng với bệ hạ, chắc hấn Thiếu Tư mệnh cũng sẽ không gánh vác nổi.”

Lúc này Thiếu Tư Mệnh đã hoàn toàn hối hận, Bàng Lạc Tuyết cũng không là người dễ đắc tội mà.

Tần vương nói: “Nhị tiểu thư hiểu lầm rồi, các hoàng tử của Bắc Yên nhìn thấy đào phạm của bọn họ trốn đến đây nên mới cầu tiểu vương giúp, Thiếu Tư Mệnh cũng chỉ làm hết bổn phận của hấn thôi.”

“Ồ? Vậy sao? Hiện tại các người cũng nhìn thấy rồi đấy, nơi này là bản quận chúa mua để tặng người, các người đã có thể đi rồi.”

Hai vị hoàng tử Bắc Yên không vui, bọn họ cảm thấy nhất định Thương Dực ở đây, tứ đệ cũng sẽ ở đây, nhờ cổ không nhờ tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, cái lý này bọn họ đều hiểu.

Đại hoàng tử nói “Quận chúa, đào phạm kia là trọng phạm của Bắc Yên chúng ta xin thỉnh quận chúa giao người ra đây.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn đại hoàng tử Bắc Yên, cười nói “Nếu là trọng phạm của Bắc Yên các người, vậy thì người đi Bắc Yên mà bắt, nơi này là Đông Tần, chỗ này của ta còn chưa đến lượt hoàng tử Bắc Yên như người khoa tay múa chân.”

Bắc Yên hoàng tử thở gấp nói: “Người!”

Bàng Lạc Tuyết bưng ly trà uống một hớp nhẹ, hoàn toàn không đặt bọng hấn vào mắt, Tấn vương nói: “Nhị tiểu thư, người vẫn nên giao bọng họ ra đây đi, hai vị hoàng tử sẽ vô cùng cảm tạ người.” Nói cho đại hoàng tử một ánh mắt.

Đại hoàng tử ngẫm hiểu nói: “Đúng vậy, quận chúa, chỉ cần người giao bọng họ ra đây, bất kể là cái gì, chúng ta đều sẽ đáp ứng.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn ba người mắt đi mày lại, xem ra quan hệ của Tấn vương và bọng họ không giống bình thường, Sở Mộc Dương chắc chắn sẽ không làm bạn với tên tiểu nhân như Tấn vương này, cũng chỉ có hai tên tiểu nhân gian trá của Bắc Yên này thôi.

“Không phải ta không giao, ở đây chỉ có ta cùng mấy hạ nhân hay quét tước hàng ngày, thực sự không biết nên giao cái gì cả?” Bàng Lạc Tuyết mang vẻ mặt vô tội, hai vị hoàng tử của Bắc Yên hận không thể đi lên chém chết nàng bằng một đao.

“Nhị tiểu thư, không biết người mua Thích phủ này cho ai, ta sợ rằng không ai muốn ở nơi này đâu.” Tấn vương hỏi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn lướt qua Tấn vương, xem ra hấn thật sự không yên lòng với người Thích gia, quả thật là làm chuyện có lỗi, nửa đêm cứ sợ quỷ gõ cửa, xem ra Tấn vương này đã hoàn toàn đuối lý rồi, Bàng Lạc Tuyết đau thương nói: “Tấn vương gia, trước khi mẫu thân nhà ta xuất giá có một người bạn là Thích phu nhân, cảm tình của hai người rất tốt, người cũng biết thân thể mẫu thân ta không tốt, từ khi Thích gia bị người khác vạch trần mà lâm vào họa tai ương, mẫu thân không vui, cho nên ta đã mua tòa nhà này, xử lý tốt tất cả, chuẩn bị đưa cho mẫu thân của ta, vương gia thấy có chỗ nào không ổn sao?”

Tất nhiên Tấn vương không cảm thấy có bất kỳ chỗ nào không ổn, đành phải nói: “Lòng hiếu thuận của tiểu thư thật sự đã làm người ta cảm động, chắc hẳn quốc công phu nhân sẽ thích.”

Đại hoàng tử nhìn Tấn vương không hài lòng nói: “Vương gia, chẳng lẽ người đã quên mục đích hôm nay chúng ta tới đây sao?”

Tấn vương nói: “Đại hoàng tử an tâm một chút, chớ nóng, quận chúa luôn luôn hiểu chuyện, những người đó là đào phạm của Bắc Yên, chắc hẳn quận chúa sẽ không bao che.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu nói: “Vương gia nói không sai, nếu là đào phạm, người nguy hiểm như vậy, sao ta có thể bao che được, lại nói Bắc Yên cũng không liên quan gì đến ta cả.”

Nhị hoàng tử nói: “Vậy thì mời Tuyết quận giao người ra đây đi.”

Bàng Lạc Tuyết mở to hai mắt nhìn nhị hoàng tử nói: “Bắc Yên nhị hoàng tử, vừa rồi bản quận chúa đã nói, chỗ này của ta không có đào phạm của Bắc Yên, các người đi chỗ khác tìm đi, đừng lãng phí thời gian ở chỗ này của ta.”

Đại hoàng tử ngăn cản nhị hoàng tử đang muốn tiến lên, lại ôm quyền nói với Bàng Lạc Tuyết: “Chúng ta đuổi đến đây, có thể khẳng định hấn đã tiến vào viện này.”

Bàng Lạc Tuyết hiếu kỳ hỏi: “Không biết đuổi thể nào mà lại đuổi sang đây vậy?”

Nhị hoàng tử bất mãn nói: “Đương nhiên là vết máu.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn trên mặt đất nói: “Các người cũng nhìn thấy, nơi này của ta không có vết máu nào. Hay là các người đi nơi khác đi.”

Đại hoàng tử nhíu mày, hấn vừa cũng phát hiện vết máu đã mất, cho nên mới dám khẳng định nhất định là có người giúp Thương Dục. Vì thế mới cầu Tấn vương giúp.

“Tuyết quận chúa, người này đã trúng độc của Bắc Yên hoàng thất chúng ta, huyết dịch của hấn nồng nặc mùi này, ta không nhận nhầm được.” Đại hoàng tử biết thân phận nha đầu này không đơn giản, bằng không Tấn vương cũng không cần ở đây nhiều lời với nàng.

Bàng Lạc Tuyết nhắm mắt lại ngửi chút mùi trong không khí, nooit lên một chút ác ý mỉm cười nói “Không biết mũi của đại hoàng tử được làm từ gì, ta chỉ ngửi được hương hoa trong không khí mà thôi.”

Sắc mặt đại hoàng tử đỏ lên, nhị hoàng lấy ra ống trúc trong ngực, nói: “Bên trong Bắc Yên này là một loại ong theo dõi Bắc Yên ta trồng, chỉ cần có một chút mùi này, chúng nó đều có thể tìm được.”

Lòng Bàn Lạc Tuyết trầm xuống, quả nhiên nhị hoàng tử mở ống trúc, hai con ong bay vào trong viện, Bàn Lạc Tuyết không hề nghĩ ngợi lấy ra hai cây ngân châm giết bọn chúng.

“Người làm cái gì vậy? Chẳng lẽ Tuyết quận chúa chột dạ sao?” Nhị hoàng tử nhìn ong đã chết trên mặt đất.

“Nơi này là chỗ của ta, nếu các người muốn làm loạn thì đi chỗ khác, chỗ này của ta trồng nhiều hoa như vậy là để lấy mật, huống chi ta cũng nuôi ong mật, ta không muốn để chúng lẫn vào.” Bàn Lạc Tuyết chẳng hề để ý nói.

Chỉ tiếc lí do trốn tránh của nàng trong lòng mọi người lại trở thành giả mồm cãi lí, càng thêm chột dạ.

Nhị hoàng tử nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết: “Quận chúa, chỉ cần chúng ta lục soát sẽ biết người có ở đó hay không.”

Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn nhị hoàng tử: “Nhị hoàng tử đang nói giỡn sao? Một hoàng tử của Bắc Yên dựa vào cái gì mà đến đây lục soát ta? Nếu như làm hư hoa cỏ ở đây nhất định ta sẽ rất đau lòng đấy.”

“Tần vương người nói một câu đi.” Nhị hoàng tử nói

Tần vương nhìn Bàn Lạc Tuyết không hề sợ hãi mà nói: “Quận chúa, bọn họ cũng là vì sự an toàn của quận chúa, bản vương bảo đảm nhất định bọn họ sẽ cẩn thận. Quận chúa yên tâm đi, nếu như giẫm phải hay phá hủy cái gì, nhất định ta sẽ bồi thường.”

“Vương gia, dù gì người cũng là hoàng tử Đông Tần, tại sao lại có thể giúp đỡ người khác bắt nạt Tuyết nhi.” Bàn Lạc Tuyết ủy khuất nói.

“Tuyết nhi nói đùa, bọn họ là khách quý của Đông Tần, ta tin nhất định Tuyết nhi sẽ để chúng ta lục soát viện một chút.” Tần vương nhìn Bàn Lạc Tuyết, nghe giọng điệu lại không hề cho phép thương lượng.

Ánh mắt Bàn Lạc Tuyết dần trở nên lạnh lẽo...

188. Chương 143

Liên Diệp vội vàng ôm lấy thứ Tiểu Tứ tử đang uống, Liên Ngẫu cầm một bộ áo choàng bọc cậu bé lại, những người đã được Thương Dục huấn luyện nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết, Bàn Lạc Tuyết một mảnh ngọc bội ra từ trong ngực: “Ta lệnh cho các người bảo vệ bọn họ cho tốt, không được để bọn họ chịu một chút thương tổn nào.”

Vài người nhìn ngọc bội, liền biết đây chính là chuyện lúc đầu Thương Dục nói với chủ tử, vài người vội vàng hành lễ: “Vâng thưa chủ nhân, nhất định chúng ta sẽ bảo vệ tốt các ngài.”

Liên Diệp biết chuyện quá khẩn cấp, nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết nói: “Tỷ tỷ, vậy còn tỷ, tỷ phải làm sao bây giờ?”

Bàn Lạc Tuyết an ủi: “Các muội về phủ Bàn quốc công trước ta sẽ sắp xếp những chuyện khác, các muội phải nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, chỉ cần trở lại phủ quốc công là được.”

Liên Diệp lắc đầu nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Tỷ tỷ, để Liên Ngẫu mang theo Tiểu Tứ tử đi về trước, Liên Diệp cùng tỷ.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn hai người bằng ánh mắt lo lắng, trong lòng lại trở nên ấm áp, nàng thật may mắn, có tỷ muội tốt như vậy ở cùng nàng: “Các muội yên tâm, ta không có việc gì, mấy người các muội mau nhanh đi.”

Liên Diệp còn muốn nói điều gì, Liên Ngẫu đã kéo nàng nói: “Đừng làm phiền tỷ tỷ, nhất định tỷ tỷ sẽ có sắp xếp của mình.”

Liên Ngẫu cùng Liên Diệp liếc mắt nhìn Bàn Lạc Tuyết, xoay người ôm Tiểu Tứ tử đi khỏi từ cửa sau.

Bàn Lạc Tuyết nhìn vết máu khô trên mặt đất: “Người đâu.”

Mấy hạ nhân tiến đến: “Chủ tử có gì phân phó.”

“Mấy người các ngươi đi gánh mấy thùng nước, rót chai dược này vào, sau đó rưới thứ nước này lên những vết máu trên mặt đất, đã hiểu chưa, nhanh lên một chút.” Bàn Lạc Tuyết cầm chai thuốc nói.

Hạ nhân nhận lấy vôi vàng đi múc nước, vài người bắt đầu vôi vàng làm việc.

“Tuyết nhi. Ta tới rồi.” Thích Dao đáp xuống từ trên trời, mấy người hạ nhân biết cũng không nói gì, bọn họ cũng biết chủ tử nhà mình có võ công ở trên người. Cũng có mấy người là người cũ dưới trướng của Thích tướng quân, tất nhiên sẽ trung thành và tận tâm, bằng không sao Thích Dao dám để bọn họ ở đây.

Bàn Lạc Tuyết kéo Thích Dao đi vào phòng, khi tức của Thương Dục trên giường đã rất không ổn, Sở Mộc Dương sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Bàn Lạc Tuyết suy nghĩ một chút nói: “Dao tỷ, giờ tỷ đến Thúc Vi lâu mời Bạch Quân Nhược, tỷ cứ nói Tuyết nhi có chuyện cần hắn giúp.” Bàn Lạc Tuyết cũng bất chấp mọi thứ khác. Hiện tại của thể lực của nàng vẫn không đủ lớn mạnh, cũng chỉ có thể nhờ vào người khác.

Thích Dao khiếp sợ được nhìn Bàn Lạc Tuyết: “Tuyết nhi, muội điên rồi phải không. Bạch Quân Nhược vẫn đang công kích sản nghiệp của chúng ta đây.”

Bàn Lạc Tuyết nhú mày, vừa vẩy quạt vừa nói: “Thích Dao, tỷ đi mau một chút, nếu như chậm. Vậy chúng ta thật sự đã hết đường rồi.”

Thích Dao thở dài. Nàng biết Bàn Lạc Tuyết tự lý do của nàng, lại nói Thương Dục có ý nghĩa rất lớn với Tiểu Tứ tử, huống chi ở chung bấy lâu nay mấy người đã sớm kết tình nghĩa, Thương Dục cũng là một nam nhân anh dũng, đã là huynh đệ của mình thì nhất định phải cứu, cho dù bất Thích Dao nàng quý xuống cầu xin tên Bạch Quân Nhược kia cũng được.

Thích Dao xoay đi về phía Thúc Vi lâu. Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Thích Dao, nàng liền biết nhất định Thích Dao sẽ nguyện ý cứu Thương Dục. Thương Dục là một phần của bọn họ, không thể thiếu bất cứ ai.

Bàn Lạc Tuyết lại gần Thương Dục. Sở Mộc Dương sắp xếp tốt mọi thứ nhìn Bàn Lạc Tuyết nói: “Tuyết nhi, muội dùng ngân châm ổn định tâm mạch của hắn, ta dùng nội lực rút đao trước ngực hắn, muội nhớ kỹ nhất định phải cầm ngân châm kịp lúc ta rút thanh đao kia ra.”

“Vâng, sư phụ.”

Bàn Lạc Tuyết lấy ngân châm, Sở Mộc Dương ở bên cạnh tập trung nội lực vào trong tay phải, châm rãi rút cán đao ra, trên trán Sở Mộc Dương còn có mấy giọt mồ hôi, có thể thấy đây là chuyện tiêu hao rất nhiều nội lực. Lúc này Bàn Lạc Tuyết cũng không quan tâm đến những chuyện khác mà cũng bắt đầu chuyên tâm, chỉ cần thanh đao đó được rút ra thì nàng sẽ dùng ngân châm để không chế tâm mạch của hắn.

Bên kia.

Thích Dao bay tới Thúc Vi lâu, Bạch Quân Nhược đang ngủ trưa, bên ngoài viện của hắn cũng có võ số thủ vệ đang canh gác.

Thích Dao cảm nhận được nội lực của cao thủ đang dao động, không khỏi thán phục, cẩn thận, bất kể như thế nào nhất định cũng phải mang hắn tới, nàng cảm nhận được sự nghiêm trọng trong lời nói của Tuyết nhi, trước đây nàng chỉ một lòng vì báo thù, dù cho bản thân mình có phải hi sinh thì cũng không sao, thế nhưng hiện tại nàng được Bàn Lạc Tuyết cứu về, cùng nàng cùng Liên Diệp, Thương Dục mở rộng thể lực của mình, từ nhỏ mãi cho đến lớn, châm rãi mở rộng, nàng biết Tuyết nhi làm tất cả những chuyện này đều là vì có thể giúp bọn họ báo thù, vì thế bọn họ vẫn luôn nỗ lực kinh doanh, Thích Dao thật sự rất cảm tạ trời xanh vì đã cho nàng gặp những người bằng hữu sẵn sàng hi sinh tính mạng vì bằng hữu của mình này,

chẳng sợ phải trả giá bằng cả sản nghiệp của Thúy Vi lâu, Thích Dao nàng cũng tình nguyện, chỉ cần có thể cứu mạng Thương là được.

Thích Dao vừa đến trước cửa, thị vệ liền ngăn cả: “Người là ai?”

“Ta là lâu chủ Thúy Vi lâu, có chuyện cầu kiến Bạch công tử của các người.” Thích Dao vội vàng nói.

Thị vệ nhìn nhau rồi nói: “Công tử của chúng ta đang ngủ trưa, lúc ngài ngủ không ai có thể quấy rầy, vẫn mời lâu chủ người trở về đi.”

Thích Dao nói: “Ta thật sự đang có chuyện rất quan trọng, phiền các người tránh ra.”

“Thích lâu chủ, người đừng làm tại hạ khó xử, lúc công tử ngủ không thích bị người khác quấy rầy, nếu như chúng ta để người đi vào, sợ rằng sẽ không thể làm tốt việc bảo hộ.” Thị vệ nói, vẻ mặt kiên quyết, nhìn đáng vẻ sẽ tuyệt đối không tránh ra.

Thích Dao hít sâu một hơi nói: “Ta hỏi các người một lần cuối, các người có tránh ra không?”

Thị vệ nhìn Thích Dao nửa bước không cho nói: “Không tránh.”

“Tốt lắm, hôm nay lão nương ta sẽ xông vào.” Nói xong liền đánh vào trên người tên hộ vệ, người thị vệ kia lão đảo một chút, Thích Dao phi thân lên tường, nhảy đến trong sân, thị vệ vội vàng phi thân lại, ngăn cản nàng, trong vườn hoa lại xuất hiện mấy thị vệ đứng vững vây quanh Thích Dao.

Thích Dao nhìn quanh một vòng nói: “Bạch Quân Nhược, người đi ra cho ta.”

Lời này vừa nói ra, mấy thị vệ cũng bắt đầu động, chỉ tiếc mặc dù bọn họ là cao thủ, thế nhưng Thích Dao lại càng linh hoạt.

“Đừng để nàng gọi, đánh thức thiếu gia chúng ta không đảm đương nổi.” Một thị vệ trong đó nói.

Thích Dao vận đủ nội lực nói: “Bạch Quân Nhược, Tuyệt nhiên có lời nhờ ta nói với người!”

Mấy thị vệ vội vàng tiến lên bắt nàng, Thích Dao vội vàng xoay người tiến lên, mấy thị vệ lập tức vây ngăn chặn, một trong đó muốn bắt Thích Dao, Thích Dao nhìn. Thầm nghĩ “Xong rồi, không tránh thoát được.”

Giữa lúc một chuông chết người đã sắp đến bên người nàng, một giọng nói lại truyền ra từ bên trong phòng.

“Dừng tay!”

Chính là một tiếng này của Bạch Quân Nhược đánh giúp Thích Dao tránh thoát được một kiếp.

Mấy thị vệ quỳ xuống hành lễ nói: “Yết kiến công tử.”

Thị vệ bên trong mở cửa ra, Bạch Quân Nhược mặc một thân bạch y đi ra ngoài, hỏi: “Thích lâu chủ, không ngờ võ công của người tốt như vậy, càng không ngờ hơn chính là xuất thân danh môn của cô đấy.”

Thích Dao cũng không dám tự cao tự đại với hắn, vội vàng nói “Bạch công tử, lần này Thích Dao đến đây là có chuyện muốn nhờ công tử trợ ta giúp một tay.”

Bạch Quân Nhược vẫn ung dung nhìn Thích Dao, lười nhác nói: “Vì sao ta phải giúp người? Phải biết cô vừa đánh thức giấc ngủ của ta, đây là sai lầm lớn đấy.”

Khoé môi Thích Dao không nhịn được mà giật giât, như đã hạ quyết tâm quỳ xuống nói: “Công tử, trước đây Thích Dao đã đắc tội nhiều. Hiện tại ta cũng không có cách nào mới thỉnh cầu công tử giúp đỡ, nếu công tử nguyện ý giúp đỡ, Thích Dao nguyện ý chấp tay nhường Thúy Vi lâu cho ngài.”

Bạch Quân Nhược hoảng sợ, bình thường lâu chủ này đều mắt cao hơn đầu. Chẳng lẽ hôm nay là uống lộn thuốc vậy mà quỳ xuống sao, vội vàng nói: “Dao lâu chủ, Người mau đứng lên đi, bản công tử không có hứng thú với Thúy Vi lâu của các người.”

“Nếu công tử không đáp ứng, Thích Dao sẽ không đứng dậy, mặc kệ công tử có coi trọng cái gì, chỉ cần Thích Dao có thể làm, nhất định sẽ vào nơi nước sôi lửa bỏng không chối từ.” Thích Dao bình tĩnh nhìn Bạch Quân Nhược.

Bạch Quân Nhược bị Thích Dao làm cho sợ nãy, nhất định lâu chủ này đã ăn gì rồi hồ đồ rồi , liền hỏi: “Cô nói trước xem ta có làm gì được hay không.”

Thích Dao cười nói: “Bàng gia nhị tiểu thư Bàng Lạc Tuyết nhờ ta chuyển mấy câu cho công tử.”

Bạch Quân Nhược nghi ngờ hỏi “Tuyệt nhi?” Quả thật khi hắn đang ngủ, vì nghe thấy tên Tuyệt nhi nên mới tỉnh, nếu không cũng sẽ không trùng hợp cứu Thích Dao một mạng.

“Tuyệt nhi nói, xin công tử mang người đến Thích phủ cứu chúng ta một tay.”

Bạch Quân Nhược nói với Thích Dao “Cô nói sớm không phải đã tốt hơn sao, chuyện của Tuyệt nhi cũng là chuyện của ta. May là vừa rồi ta không bỏ lỡ.”

Thích Dao đứng dậy, nghe thấy câu nói cuối cùng của hắn thì khoé môi không khỏi nhếch lên, sớm biết nàng sẽ không quỳ, nói thẳng tên Tuyệt nhi thì tốt rồi.

Bạch Quân Nhược nói: “Các người đến Thích phủ với ta.”

“Vân thiếu gia.”

Thích Dao cảm kích cười với Bạch Quân Nhược, mặc kệ nói như thế nào, chỉ cần hắn có thể giúp thì quỳ vẫn được.

“Dao lâu chủ, cô nhanh dẫn đường đi.” Bạch Quân Nhược thúc giục.

Thích Dao gật gù đầu, vài người thì triển khinh công bay về phía Thích phủ.

Mà lúc này những người đến Thích phủ không chỉ có nhóm người Thích Dao bọn họ mà vẫn còn những người khác, cũng đi về phía Thích phủ.

Trong Thích phủ.

Sở Mộc Dương đã chậm rãi rút đao ra, vết đao khiến người nhìn thấy mà giật mình, Bàng Lạc Tuyết cũng cảm thấy sợ, đương đến cuối cùng khi Sở Mộc Dương gọi lớn: “Tuyệt nhi, mau!” Bàng Lạc Tuyết vẫn nhanh tay nhanh mắt nhanh chóng cầm ngân châm vào một huyệt vị trước ngực Thương Dục, lại đâm vài cây ngân châm vào để ngăn máu của Thương Dục tiếp tục chảy.

Sở Mộc Dương mất sức ngồi bên cạnh thở gấp, lại lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng Thương Dục, chậm rãi tiến hành khâu vết thương của hắn, từng giọt mồ hôi đậu lại trên trán hắn không ngừng chảy xuống cũng không kịp lau.

Bàng Lạc Tuyết bên này cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc vào trên miệng vết thương của Thương Dục, nghe thấy Thương Dục bị đau mà hừ một tiếng, Bàng Lạc Tuyết hoảng sợ.

Lúc này, vết thương của Thương Dục lại chảy máu, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Thương Dục cũng sẽ chết, Bàng Lạc Tuyết không thể làm gì khác ngoài việc cố gắng châm vào trên nguwoif hắn, Sở Mộc Dương lấy một ít thuốc bột chậm rãi đắp lên vết thương của hắn, lại không ngừng đắp thuốc cho hắn.

“Chủ tử, không xong rồi, có người đến.” Nha hoàn bên ngoài báo cáo.

Bàng Lạc Tuyết ngửi mùi máu, thầm nói không tốt, sợ là người bên Bắc Yên kia rồi.

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Sở Mộc Dương: “Sư phụ, Thương Dục giao cho người, trước hết người cứ mang huynh ấy đến phòng của ta lánh đi, ta tin không có ai dám xông loạn vào phủ Bàng quốc công phủ.”

“Vậy Tuyệt nhi đi đâu?” Sở Mộc Dương không yên lòng hỏi.

“Ta không sao, hiện tại ta sẽ cố kéo dài thồn gian, người mau mang huynh ấy đi, trễ hơn chút nữa sẽ không còn kịp đâu.”

“Người tới, mang cáng sang đây.” Bàng Lạc Tuyết ra lệnh.

Hạ nhân vội vàng nâng cáng qua đây, mọi người cẩn thận nâng Thương Dục từ trên giường lên cáng.

Cho dù mọi người có cẩn thận bao nhiêu thì máu vẫn trào ra từ vết thương của Thương Dực, Bàn Lạc Tuyết đành phải âm thầm cầu khẩn Thương Dực sẽ không có chuyện gì, bằng không nàng thật sự không có mặt mũi nào để đi gặp Tiểu Tứ tử.

Bàn Lạc Tuyết vừa chuyện một con mèo trên giá sách, một đường hầm liền xuất hiện, Bàn Lạc Tuyết nói: “Các người nâng Thương Dực cẩn thận một chút, đi theo sư phụ của ta vào trong phủ. Nhớ kỹ nhất định phải cẩn thận.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Tuyệt nhi, nếu không thì muội đi đi, ta sẽ ở lại ứng phó.” Sở Mộc Dương lo lắng nói.

Bàn Lạc Tuyết thúc Sở Mộc Dương: “Người mau đi đi, sư phụ phải bảo vệ Thương Dực, Tuyệt nhi vô cùng cảm kích.”

Sở Mộc Dương nhú mày, tính tình của Bàn Lạc Tuyết rất cố chấp, cho dù có bắt trâu kéo lại cũng không được.

Bàn Lạc Tuyết nhìn bọn họ đi vào lại đóng cửa ám đạo, đây là nhà của Thích Dao, nàng không thể đi, không thể để ai phá hư một ngọn cỏ ở đây được.

Bàn Lạc Tuyết nói với nha hoàn bên ngoài: “Đốt hết những thứ trên giường, sửa lại mọi thứ, nhanh lên một chút.”

Nha hoàn bên ngoài lại nói “Tiểu thư, người nhanh lên một chút, những người đó muốn phá cửa rồi.”

Bàn Lạc Tuyết nhú mày, thực sự là không muốn sống nữa rồi, Bàn Lạc Tuyết mở cửa đi ra ngoài nói: “Ta đi xem. Mở cửa đại môn ra.”

Hạ nhân mở cửa lớn, Bàn Lạc Tuyết liền thấy Tấn vương cùng đại hoàng tử và nhị hoàng tử Bắc Yên mang theo quan binh của đại lý tự cùng nhau tới đây.

Bàn Lạc Tuyết đứng ở giữa, nha hoàn bên cạnh đưa đến một chiếc gối mềm, lại bưng lên một ly trà ngon, trà Vân Vụ ngon nhất, uống một ngụm, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Bàn Lạc Tuyết thản nhiên nói: “Ồ, ta còn tưởng là ai. Thì ra là khách quý Bắc Yên, không biết khách quý Bắc Yên tới chỗ của ta làm chi, còn mang theo Thiếu Tư Mệnh của đại lý tự như vậy.”

Tất nhiên Thiếu Tư Mệnh biết Bàn Lạc Tuyết. Nàng không chỉ là tiểu thư của quốc công phủ, nàng còn là quận chúa của Đông Tần, nghĩa nữ mà hoàng hậu yêu thương nhất, Thiếu Tư Mệnh vội vàng hành lễ nói: “Hạ quan yết kiến Tuyết quận chúa.”

Bàn Lạc Tuyết thản nhiên nói: “Đại nhân, bản quận chúa cũng không nhận cái cúi đầu này của người, hôm nay đại nhân mang theo binh lính tới chỗ của ta, ta đã đắc tội với đại nhân ở chỗ nào vậy?”

Thiếu Tư Mệnh vội vàng lau mồ hôi nói: “Không dám, không dám.”

Tấn vương bên cạnh nhìn thấy người mở cửa là Bàn Lạc Tuyết cũng hoảng sợ. Thích phủ hần vô cùng quen thuộc nhất, lúc trước cũng là vì Thích tướng quân không muốn giúp đỡ hần vì thế mới nặng tay hại ông ta. Xử cả nhà ông ta là kẻ phạm tội mà tịch thu toàn bộ tài sản, hần còn tin rằng người mở cửa sẽ là dư nghiệt của Thích gia, lại không nghĩ rằng là Bàn Lạc Tuyết.

Tấn vương tiến lên phía trước nói: “Không biết tại sao nhị tiểu thư lại ở chỗ này.”

Bàn Lạc Tuyết cũng không đứng dậy: “Tuyệt nhi yết kiến Tấn vương gia. Nơi này là chỗ Tuyệt nhi mua dùng để tặng người. Thế nào? Vương gia có ý kiến sao?”

Tấn vương cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là trước đây bốn vương cũng hay đến Thích phủ này, tất cả ở đây vẫn còn quen thuộc như vậy, có thể thấy nhất định có người ở Thích phủ, mới có thể làm mới tất cả những thứ này.” Nói xong lại nhìn Bàn Lạc Tuyết.

Bàn Lạc Tuyết cười lạnh, Tấn vương à, người còn muốn nói tiếng người nữa sao, Bàn Lạc Tuyết cũng không nói tiếp.

Tấn vương cau mày nói “Nhị tiểu thư, không biết nơi này có dư nghiệt của Thích không?”

Bàng Lạc Tuyết ngẩng đầu lên: “Người tới nơi này nhiều như vậy. Lúc đó Thích phủ bị bệ hạ tịch thu tài sản, còn có thể có cái dư nghiệt gì. Vương gia đang nói gì vậy?”

Tấn vương nhìn Thích phủ, hẳn sẽ không tin lời Bàng Lạc Tuyết: “Tiểu vương cảm thấy mọi thứ ở đây thật thân quen, chỉ tiếc Thích tướng quân lại làm chuyện bán nước, quả thật là đáng tiếc.”

“Vương gia thấy quen, nhưng ở đây cũng đã được Tuyết nhi mua, ta cũng không thể nhường cho ngài, Thích tướng quân sai hay đúng sẽ do hậu nhân quyết định, Tuyết nhi chỉ là tiểu nữ tử, sao có thể chỉ trích triều chính được?” Bàng Lạc Tuyết không nhanh không chậm trả lời.

Tấn vương nhún mày, Bàng Lạc Tuyết này cứ thích đối chọi với hắn như vậy, càng như thế, hắn càng đoán được nàng hơn.

“Vương gia, không biết người còn có việc gì? Nếu như không thì cũng đừng làm phiền ta ngắm hoa, nhiều người xông vào nhà ta như vậy.” Bàng Lạc Tuyết lại nhìn mấy kẻ đang chuẩn bị phá cửa phía sau: “Nếu ta cáo trạng với bệ hạ, chắc hẳn Thiếu Tư mệnh cũng sẽ không gánh vác nổi.”

Lúc này Thiếu Tư Mệnh đã hoàn toàn hối hận, Bàng Lạc Tuyết cũng không là người dễ dắc tội mà.

Tấn vương nói: “Nhị tiểu thư hiểu lầm rồi, các hoàng tử của Bắc Yên nhìn thấy đào phạm của bọn họ trốn đến đây nên mới cầu tiểu vương giúp, Thiếu Tư Mệnh cũng chỉ làm hết bổn phận của hắn thôi.”

“Ồ? Vậy sao? Hiện tại các người cũng nhìn thấy rồi đấy, nơi này là bản quận chúa mua để tặng người, các người đã có thể đi rồi.”

Hai vị hoàng tử Bắc Yên không vui, bọn họ cảm thấy nhất định Thương Dực ở đây, tứ đệ cũng sẽ ở đây, nhờ cô không nhờ tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, cái lý này bọn họ đều hiểu.

Đại hoàng tử nói “Quận chúa, đào phạm kia là trọng phạm của Bắc Yên chúng ta xin thỉnh quận chúa giao người ra đây.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn đại hoàng tử Bắc Yên, cười nói “Nếu là trọng phạm của Bắc Yên các người, vậy thì người đi Bắc Yên mà bắt, nơi này là Đông Tần, chỗ này của ta còn chưa đến lượt hoàng tử Bắc Yên như người khoa tay múa chân.”

Bắc Yên hoàng tử thở gấp nói: “Người!”

Bàng Lạc Tuyết bưng ly trà uống một hớp nhẹ, hoàn toàn không đặt bọn hắn vào mắt, Tấn vương nói: “Nhị tiểu thư, người vẫn nên giao bọn họ ra đây đi, hai vị hoàng tử sẽ vô cùng cảm tạ người.” Nói cho đại hoàng tử một ánh mắt.

Đại hoàng tử ngẫm hiểu nói: “Đúng vậy, quận chúa, chỉ cần người giao bọn họ ra đây, bất kể là cái gì, chúng ta đều sẽ đáp ứng.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn ba người mất đi mày lại, xem ra quan hệ của Tấn vương và bọn họ không giống bình thường, Sở Mộc Dương chắc chắn sẽ không làm bạn với tên tiểu nhân như Tấn vương này, cũng chỉ có hai tên tiểu nhân gian trá của Bắc Yên này thôi.

“Không phải ta không giao, ở đây chỉ có ta cùng mấy hạ nhân hay quét tước hàng ngày, thực sự không biết nên giao cái gì cả?” Bàng Lạc Tuyết mang vẻ mặt vô tội, hai vị hoàng tử của Bắc Yên hận không thể đi lên chém chết nàng bằng một đao.

“Nhị tiểu thư, không biết người mua Thích phủ này cho ai, ta sợ rằng không ai muốn ở nơi này đâu.” Tấn vương hỏi.

Bàng Lạc Tuyết nhìn lướt qua Tấn vương, xem ra hắn thật sự không yên lòng với người Thích gia, quả thật là làm chuyện có lỗi, nửa đêm cứ sợ quỷ gõ cửa, xem ra Tấn vương này đã hoàn toàn đuối lý rồi, Bàng Lạc Tuyết đau thương nói: “Tấn vương gia, trước khi mẫu thân nhà ta xuất giá có một người bạn là Thích phu nhân, cảm tình của hai người rất tốt, người cũng biết thân thể mẫu thân ta không tốt, từ khi Thích gia bị người khác vạch trần mà lâm vào họa tai ương, mẫu thân không vui, cho nên ta đã mua tòa nhà này, xử lý tốt tất cả, chuẩn bị đưa cho mẫu thân của ta, vương gia thấy có chỗ nào không ổn sao?”

Tất nhiên Tấn vương không cảm thấy có bất kỳ chỗ nào không ổn, đành phải nói: “Lòng hiếu thuận của tiểu thư thật sự đã làm người ta cảm động, chắc hẳn quốc công phu nhân sẽ thích.”

Đại hoàng tử nhìn Tấn vương không hài lòng nói: “Vương gia, chẳng lẽ người đã quên mục đích hôm nay chúng ta tới đây sao?”

Tấn vương nói: “Đại hoàng tử an tâm một chút, chớ nóng, quận chúa luôn luôn hiểu chuyện, những người đó là đào phạm của Bắc Yên, chắc hẳn quận chúa sẽ không bao che.”

Bàng Lạc Tuyết gật đầu nói: “Vương gia nói không sai, nếu là đào phạm, người nguy hiểm như vậy, sao ta có thể bao che được, lại nói Bắc Yên cũng không liên quan gì đến ta cả.”

Nhị hoàng tử nói: “Vậy thì mời Tuyết quận giao người ra đây đi.”

Bàng Lạc Tuyết mở to hai mắt nhìn nhị hoàng tử nói: “Bắc Yên nhị hoàng tử, vừa rồi bản quận chúa đã nói, chỗ này của ta không có đào phạm của Bắc Yên, các người đi chỗ khác tìm đi, đừng lãng phí thời gian ở chỗ này của ta.”

Đại hoàng tử ngăn cản nhị hoàng tử đang muốn tiến lên, lại ôm quyền nói với Bàng Lạc Tuyết: “Chúng ta đuổi đến đây, có thể khẳng định hẳn đã tiến vào viện này.”

Bàng Lạc Tuyết hiếu kỳ hỏi: “Không biết đuổi thế nào mà lại đuổi sang đây vậy?”

Nhị hoàng tử bất mãn nói: “Đương nhiên là vết máu.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn trên mặt đất nói: “Các người cũng nhìn thấy, nơi này của ta không có vết máu nào. Hay là các người đi nơi khác đi.”

Đại hoàng tử nhíu mày, hẳn vừa cũng phát hiện vết máu đã mất, cho nên mới dám khẳng định nhất định là có người giúp Thương Dục. Vì thế mới cầu Tấn vương giúp.

“Tuyết quận chúa, người này đã trúng độc của Bắc Yên hoàng thất chúng ta, huyết dịch của hắn nồng nặc mùi này, ta không nhận nhầm được.” Đại hoàng tử biết thân phận nha đầu này không đơn giản, bằng không Tấn vương cũng không cần ở đây nhiều lời với nàng.

Bàng Lạc Tuyết nhắm mắt lại ngửi chút mùi trong không khí, noit lên một chút ác ý mỉm cười nói “Không biết mũi của đại hoàng tử được làm từ gì, ta chỉ ngửi được hương hoa trong không khí mà thôi.”

Sắc mặt đại hoàng tử đỏ lên, nhị hoàng tử lấy ra ống trúc trong ngực, nói: “Bên trong Bắc Yên này là một loại ong theo dõi Bắc Yên ta trồng, chỉ cần có một chút mùi này, chúng nó đều có thể tìm được.”

Lòng Bàng Lạc Tuyết trầm xuống, quả nhiên nhị hoàng tử mở ống trúc, hai con ong bay vào trong viện, Bàng Lạc Tuyết không hề nghĩ ngợi lấy ra hai cây ngân châm giết bọn chúng.

“Người làm cái gì vậy? Chẳng lẽ Tuyết quận chúa chột dạ sao?” Nhị hoàng tử nhìn ong đã chết trên mặt đất.

“Nơi này là chỗ của ta, nếu các người muốn làm loạn thì đi chỗ khác, chỗ này của ta trồng nhiều hoa như vậy là để lấy mật, huống chi ta cũng nuôi ong mật, ta không muốn để chúng lẫn vào.” Bàng Lạc Tuyết chẳng hề để ý nói.

Chỉ tiếc lí do trốn tránh của nàng trong lòng mọi người lại trở thành già mồm cãi lí, càng thêm chột dạ.

Nhị hoàng tử nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết: “Quận chúa, chỉ cần chúng ta lục soát sẽ biết người có ở đó hay không.”

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn nhị hoàng tử: “Nhị hoàng tử đang nói giỡn sao? Một hoàng tử của Bắc Yên dựa vào cái gì mà đến đây lục soát ta? Nếu như làm hư hoa cỏ ở đây nhất định ta sẽ rất đau lòng đấy.”

“Tấn vương người nói một câu đi.” Nhị hoàng tử nói

Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết không hề sợ hãi mà nói: “Quận chúa, bọn họ cũng là vì sự an toàn của quận chúa, bản vương bảo đảm nhất định bọn họ sẽ cẩn thận. Quận chúa yên tâm đi, nếu như giẫm phải hay phá hủy cái gì, nhất định ta sẽ bồi thường.”

“Vương gia, dù gì người cũng là hoàng tử Đông Tần, tại sao lại có thể giúp đỡ người khác bắt nạt Tuyết nhi.”
Bàng Lạc Tuyết ủy khuất nói.

“Tuyết nhi nói đùa, bọn họ là khách quý của Đông Tần, ta tin nhất định Tuyết nhi sẽ để chúng ta lục soát viện một chút.” Tần vương nhìn Bàng Lạc Tuyết, nghe giọng điệu lại không hề cho phép thương lượng.

Ánh mắt Bàng Lạc Tuyết dần trở nên lạnh lẽo...

189. Chương 144

Bàng Lạc Tuyết mỉm cười, nhìn Tần vương nói: “Nếu như ta không cho?”

Ánh mắt Tần vương trở nên sâu thẳm, hắn không trả lời Bàng Lạc Tuyết, mà quay đầu nhìn về phía Thiếu Tư Mệnh nói “Nếu có thích khách xông vào tiểu viện của quận chúa, về tình về lý Thiếu Tư Mệnh cũng có quyền lục soát, như vậy cũng vì muốn tốt cho quận chúa.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn ánh Tuyết nhi? có trên 'Ddlqd' ánh mắt Tần vương trở nên lạnh lùng, đại hoàng tử Bắc Yên lại lấy ống trúc ra nói “Tên đó chưa chạy được bao xa, chắc chắn hắn đang bị thương, quận chúa muốn để hắn ta chạy thoát.”

“Người đâu, lục soát.” Đại hoàng tử Bắc Yên hô to với đám thuộc hạ ở phía sau.

Bàng Lạc Tuyết đứng ở bên cạnh hô lớn “Ai dám.”

Quả thực đám thuộc hạ Bắc Yên đều nhìn về phía chủ tử của mình, đại hoàng tử Bắc Yên liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, khóe miệng tà mị nhếch lên cười nói “Người đâu, bắt giữ quận chúa đứng qua một bên, chờ bản hoàng tử lục soát xong, bắt được thích khách sẽ thỉnh tội với nhị tiểu thư.”

Thiếu Tư Mệnh khó xử nhìn Tần vương, Tần vương đi qua một bên vuốt một gốc cây mai đỏ làm như không nhìn thấy, không có nghe thấy.

Bàng Lạc Tuyết phẫn nộ nhìn đám người kia sắp xông đến, mắt trừng lớn nhìn về phía Thiếu Tư Mệnh, Bàng Lạc Tuyết đang muốn lấy ngân châm ra, nhưng nhìn thấy Bạch Quân Nhược và Thích Dao đang bước vào nên thôi. Thích Dao tiến lên đập một cước vào đám người hầu, người hầu nằm bò trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Thích Dao nhìn người nằm trên mặt đất, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tốt rồi, cuối cùng nàng cũng đến kịp.

Đại hoàng tử cau mày nói “Người là ai? Dám phá hoại chuyện tốt của ta.”

Thích Dao nhíu mày nhìn đại hoàng tử nói “Còn người là ai, lại dám thất lễ với tiểu thư nhà chúng tôi như vậy.”

Tần vương nhìn Thích Dao bay đến mà nhíu mày, nhìn nữ nhân này vì sao rất quen mặt. Hình như hắn đã gặp qua nàng rồi.

“Ta là đại hoàng tử Bắc Yên. Ta khuyên ngươi hãy nhanh chóng lui ra.” Đại hoàng tử khinh thường nói.

Thích Dao liếc mắt nhìn hoàng tử Bắc Yên, khóe miệng nhếch lên tia khinh thường, tươi cười nói “Người là hoàng tử của Bắc Yên không phải hoàng tử Đông Tần quốc của chúng ta, có gì tốt mà đặc ý.”

Tần vương nhìn Thích Dao nói “Thế nhưng bản vương là Tần vương của Đông Tần quốc. Vậy ngươi cần phải nghe lời nói của ta.”

Thích Dao nhìn Tần vương, nàng cách hắn chỉ có một bước. Trong lòng nàng buồn phiền như ngậm phải một ngụm máu tươi, hình như chỉ sau một khắc là nàng có thể tiến lên chặn cổ họng của hắn, giết chết hắn. Như vậy mấy năm nay nàng chịu đựng khuất nhục cũng tính là đáng giá. Thích Dao hung hăng nắm chặt lòng bàn tay mình lại, Bàng Lạc Tuyết nhìn Thích Dao biết ngay hiện tại trong lòng nàng nhất định không

dễ chịu. Kẻ diệt môn sâu người (ý là giết cả nhà không tha một ai, làm người khác mất nhà cửa, mất người thân, phải đau khổ đoạ đầy) đang ở trước mắt, làm sao nàng không tức giận chứ, Bàng Lạc Tuyết tiến lên nắm tay Thích Dao. Thích Dao kiềm nén tâm trạng mất đi lý trí muốn bùng nổ của mình lại, nhìn về phía Tấn vương nói “Vương gia, nơi này chính là nơi của Tuyết quận chúa, ta khuyên người suy nghĩ kỹ lại mà rời đi.”

Tấn vương nhìn nha đầu trước mắt càng cảm thấy nàng giống một người. Chỉ là người này mấy năm trước đã bị hắc hạ lệnh giết chết.

Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói “Quận chúa, ta hôm nay nhất định phải lục soát . Ngày khác ta tự mình đến phủ Bàng Quốc Công tạ tội.” Tấn vương biết, hắc muốn leo lên ngôi vị hoàng đế thật khó khăn, cho nên hắc không thể không mượn tay người khác để mình lớn mạnh. Lúc hoàng tử Bắc Yên tìm đến mình thì hắc mừng rỡ, không chút do dự đáp ứng ngay.

Đại hoàng tử Bắc Yên nhìn về người phía sau, người phía sau gật đầu, đại hoàng tử mở ống trúc ra, có vài con ong bay ra, hướng về phía nàng mà tấn công, Bàng Lạc Tuyết hoảng sợ. Không nghĩ tới những con ong mật này lại hại nàng.

Mấy thị vệ muốn tiến lên, Bàng Lạc Tuyết nhìn Thích Dao liếc mắt một cái. Thích Dao nhìn Bạch Quân Nhược, Bạch Quân Nhược phi thân từ trên trời giáng xuống, lòng Bàng Lạc Tuyết như được thả lỏng.

Đại hoàng tử Bắc Yên nhìn về phía Bạch Quân Nhược nói “Người là ai?”

Bạch Quân Nhược tà mị cười nói “Ta chỉ là một người không liên quan, đêm khuya không quen nhìn một nhóm đại nam nhân bắt nạt mấy cô gái yếu đuối, ta chỉ muốn bênh vực kẻ yếu mà thôi.”

190. Chương 145

Bàng Lạc Tuyết mỉm cười, nhìn Tấn vương nói: “Nếu như ta không cho?”

Ánh mắt Tấn vương trở nên sâu thẳm, hắc không trả lời Bàng Lạc Tuyết, mà quay đầu nhìn về phía Thiếu Tư Mệnh nói “Nếu có thích khách xông vào tiểu viện của quận chúa, về tình về lý Thiếu Tư Mệnh cũng có quyền lục soát , như vậy cũng vì muốn tốt cho quận chúa.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn ánh Tuyết?n ch? có trên 'Ddlqd"mắt Tấn vương trở nên lạnh lùng, đại hoàng tử Bắc Yên lại lấy ống trúc ra nói “Tên đó chưa chạy được bao xa, chắc chắn hắc đang bị thương, quận chúa muốn để hắc ta chạy thoát.”

“Người đâu, lục soát.” Đại hoàng tử Bắc Yên hô to với đám thuộc hạ ở phía sau.

Bàng Lạc Tuyết đứng ở bên cạnh hô lớn “Ai dám.”

Quả thực đám thuộc hạ Bắc Yên đều nhìn về phía chủ tử của mình, đại hoàng tử Bắc Yên liếc mắt nhìn Bàng Lạc Tuyết, khóe miệng tà mị nhếch lên cười nói “Người đâu, bắt giữ quận chúa đứng qua một bên, chờ bản hoàng tử lục soát xong, bắt được thích khách sẽ thỉnh tội với nhị tiểu thư. “

Thiếu Tư Mệnh khó xử nhìn Tấn vương, Tấn vương đi qua một bên vuốt một gốc cây mai đỏ làm như không nhìn thấy, không có nghe thấy.

Bàng Lạc Tuyết phẫn nộ nhìn đám người kia sắp xông đến, mắt trừng lớn nhìn về phía Thiếu Tư Mệnh, Bàng Lạc Tuyết đang muốn lấy ngân châm ra, nhưng nhìn thấy Bạch Quân Nhược và Thích Dao đang bước vào nên thôi. Thích Dao tiến lên đạp một cước vào đám người hầu, người hầu nằm bò trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Thích Dao nhìn người nằm trên mặt đất, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tốt rồi, cuối cùng nàng cũng đến kịp .

Đại hoàng tử cau mày nói “Người là ai? Dám phá hoại chuyện tốt của ta.”

Thích Dao nhíu mày nhìn đại hoàng tử nói “Còn người là ai, lại dám thất lễ với tiểu thư nhà chúng tôi như vậy.”

Tấn vương nhìn Thích Dao bay đến mà nhíu mày, nhìn nữ nhân này vì sao rất quen mặt. Hình như hắn đã gặp qua nàng rồi.

“Ta là đại hoàng tử Bắc Yên. Ta khuyên người hãy nhanh chóng lui ra.” Đại hoàng tử khinh thường nói.

Thích Dao liếc mắt nhìn hoàng tử Bắc Yên, khóe miệng nhếch lên tia khinh thường, tươi cười nói “Người là hoàng tử của Bắc Yên không phải hoàng tử Đông Tần quốc của chúng ta, có gì tốt mà đắc ý .”

Tấn vương nhìn Thích Dao nói “Thế nhưng bản vương là Tấn vương của Đông Tần quốc. Vậy người cần phải nghe lời nói của ta.”

Thích Dao nhìn Tấn vương, nàng cách hắn chỉ có một bước. Trong lòng nàng buồn phiền như ngậm phải một ngụm máu tươi, hình như chỉ sau một khắc là nàng có thể tiến lên chặn cổ họng của hắn, giết chết hắn. Như vậy mấy năm nay nàng chịu đựng khuất nhục cũng tính là đáng giá . Thích Dao hung hăng nắm chặt lòng bàn tay mình lại, Bàn Lạc Tuyết nhìn Thích Dao biết ngay hiện tại trong lòng nàng nhất định không dễ chịu. Kẻ diệt môn sâu người (ý là giết cả nhà không tha một ai, làm người khác mất nhà cửa, mất người thân, phải đau khổ đoạ đày) đang ở trước mắt, làm sao nàng không tức giận chứ, Bàn Lạc Tuyết tiến lên nắm tay Thích Dao. Thích Dao kiềm nén tâm trạng mất đi lý trí muốn bùng nổ của mình lại, nhìn về phía Tấn vương nói “Vương gia, nơi này chính là nơi của Tuyết quận chúa, ta khuyên người suy nghĩ kỹ lại mà rời đi.”

Tấn vương nhìn nha đầu trước mắt càng cảm thấy nàng giống một người. Chỉ là người này mấy năm trước đã bị hắn hạ lệnh giết chết.

Tấn vương nhìn Bàn Lạc Tuyết nói “Quận chúa, ta hôm nay nhất định phải lục soát . Ngày khác ta tự mình đến phủ Quốc Công tạ tội.” Tấn vương biết, hắn muốn leo lên ngôi vị hoàng đế thật khó khăn, cho nên hắn không thể không mượn tay người khác để mình lớn mạnh. Lúc hoàng tử Bắc Yên tìm đến mình thì hắn mừng rỡ, không chút do dự đáp ứng ngay.

Đại hoàng tử Bắc Yên nhìn về người phía sau, người phía sau gật đầu, đại hoàng tử mở ống trúc ra, có vài con ong bay ra, hướng về phía nàng mà tấn công, Bàn Lạc Tuyết hoảng sợ. Không nghĩ tới những con ong mật này lại hại nàng.

Mấy thị vệ muốn tiến lên, Bàn Lạc Tuyết nhìn Thích Dao liếc mắt một cái. Thích Dao nhìn Bạch Quân Nhược, Bạch Quân Nhược phi thân từ trên trời giáng xuống, lòng Bàn Lạc Tuyết như được thả lỏng.

Đại hoàng tử Bắc Yên nhìn về phía Bạch Quân Nhược nói “Người là ai?”

Bạch Quân Nhược tà mị cười nói “Ta chỉ là một người không liên quan, đêm khuya không quen nhìn một nhóm đại nam nhân bắt nạt mấy cô gái yếu đuối, ta chỉ muốn bênh vực kẻ yếu mà thôi.”

Nhị hoàng tử nhìn về phía Bạch Quân Nhược, tiến lên phía trước nói “Ta khuyên người rút sang một bên, đừng tới đây cản trở việc tốt của bản hoàng tử, cẩn thận nếu không ta sẽ giết người.”

Bàn Lạc Tuyết hận vì lúc này không thể giơ ngón tay cái lên với nhị hoàng tử *(Giải thích : Đối với người Ả rập, người Thổ Nhĩ Kỳ và người Hy Lạp, ngón tay cái hướng lên trên được cho là biểu tượng “của quý” của nam giới và là sự sỉ nhục.

Cử chỉ này bắt nguồn từ các trận đấu sylv ở thành cổ Roma. Tại đây, người chiến thắng chờ đợi dấu hiệu này từ vị hoàng đế hoặc vị đại quan có mặt trên khán đài để xác định nên xử lý thế nào với đối thủ bị thua. Nếu có thiện cảm thì ngón tay cái chỉ lên trên, thể hiện sự ân xá, còn không thì ngón tay cái chỉ xuống dưới và điều đó đồng nghĩa với án tử hình cho người thất bại. Tuy nhiên, còn một cử chỉ khác để thể hiện sự ân xá là đưa tay hình nắm đấm, còn án tử hình được thể hiện bằng một động tác lướt tay cắt qua cổ họng.)

. Nhưng người này cũng thật to gan, bình thường không có ai dám kêu Bạch Quân Nhược rút qua một bên. Các người có biết hắn là ai không, hắn có thể tùy tiện nắm giữ mạch máu Bắc Yên của các người trong lòng bàn tay, cũng có thể tiêu diệt cả quốc gia của các người.

Bạch Quân Nhược nhìn nhị hoàng tử, bên trong đôi mắt xuất hiện sát cơ (ý là có ý định giết người).

Tấn vương lại là người Die nd da nl e q uu ydo n, dieendaanleequuydonm,die,n; da.nlze.qu;ydo/nm..rất sáng suốt. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Bạch Quân Nhược thì đoán được địa vị người này không đơn giản, chưa nói đến võ công cao cường, quanh người Bạch Quân Nhược tỏa ra một loại khí thế bức người. Khí chất cao quý của hắn là từ bẩm sinh mà có, không phải là do tập luyện mà thành.

Tấn vương chấp tay nói “Không biết các hạ là?”

Bạch Quân Nhược khinh thường nhìn Tấn vương liếc mắt một cái, hắn không quen nhìn sắc mặt tiểu nhân Tấn vương, hoàng đế Đông Tần quốc có thể có một đứa con trai như thế thật đúng là bất hạnh cho hắn. Bạch Quân Nhược không nhìn thẳng Tấn vương, nhìn về phía hai người nói “Hiện tại các người mau rời khỏi đây. Đây là nơi ở của quận chúa, nếu các người cứ cố chấp tiến đến, vậy ta đành phải không khách khí khiến các người có đến mà không có về.”

Đại hoàng tử nhìn Bạch Quân Nhược nói “Người có biết chúng ta là ai không? Mà người là ai mà dám sai khiến ta? Ta cho người biết, hôm nay ta nhất định lục soát nơi này, người hãy mau rời khỏi đây, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.”

Bạch Quân Nhược nhíu mày nói “Vậy ta rất muốn nhìn xem người không khách khí thế nào?”

“Lên” nhị hoàng tử nói với đám người hầu phía sau.

Bạch Quân Nhược hơi giơ tay lên, đám thuộc hạ phía sau cũng tiến lên, Bạch Quân Nhược và Thích Dao che chở bên cạnh Bàn Lạc Tuyết. Bàn Lạc Tuyết nhìn chiến cuộc, khóe miệng nhếch lên khẽ mỉm cười, thuộc hạ của Bạch Quân Nhược quả thực chính là cỗ máy giết người, mà thị vệ Bắc Yên bên kia chưa bao lâu sau bị tàn sát không còn một bóng, sức chiến đấu này thật đúng là cách biệt một trời một vực.

Người Bắc Yên cũng thật sự khiếp sợ, bọn họ mang theo đều là những thị vệ cao thủ của Bắc Yên. Bệ hạ Bắc Yên sợ con trai mình bị bắt nạt, nên cho những thị vệ cao cấp, đã trải qua huấn luyện tỉ mỉ đi theo. Không ngờ chỉ có vài người mà còn không chịu nổi. Đầu óc bọn họ cảm thấy tê dại, đặc biệt là máu, máu bọn họ văng tung toé vào người đại hoàng tử và nhị hoàng tử, thoát nhìn bọn họ trông thật nhếch nhác.

Tấn vương càng khiếp sợ, người này quả thật là không bình thường. Những người này so với tổ chức sát thủ của bọn hắn giống như khủng bố, họ quả thực chính là ác quỷ từ địa ngục tới.

“Người, người người, người Bắc Yên của chúng ta cũng dám giết, người không sợ sao?”

Đại hoàng tử lấp bắp nói.

Bạch Quân Nhược nhìn đại hoàng tử lạnh lùng nói “Dù cho phụ hoàng của người cũng chưa chắc dám nói với ta như vậy.”

Trong đầu Đại hoàng tử đột nhiên nghĩ đến một nhóm người, bọn họ đến từ biển rộng, sức mạnh của bọn họ sợ là tứ quốc cộng lại cũng không dám chống lại. Dòng họ thuộc hoàng tộc đến từ trên biển này là họ Bạch, nghĩ tới đây, lòng đại hoàng tử giống như bị nứt ra. Dù cho hắn muốn đầu của mình, mình cũng không dám đắc tội, không ngờ hắn lại che chở cho quận chúa Đông Tần quốc, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Tấn vương cũng sợ toát mồ hôi lạnh, thân phận và địa vị của Bạch Quân Nhược cũng không phải là một hoàng tử nhỏ nhoi để hắn có thể chống lại, nhưng hắn không ngờ Bạch Quân Nhược hình như rất nghe theo lời của Bàn Lạc Tuyết. Thực sự là thiếu sót của hắn, không ngờ Bàn Lạc Tuyết có thể hữu dụng như thế, nếu như có Bạch Quân Nhược chống đỡ, hắn sẽ không sợ bất kỳ kẻ nào.

Bàn Lạc Tuyết nhìn Tấn vương bối rối, trong lòng nàng cảm thấy buồn cười, Tấn vương thật đúng là không thay đổi. Cho tới bây giờ còn nghĩ cách tính toán với người khác như vậy, thực sự là ngây thơ.

Bàn Lạc Tuyết nhìn ông mặt bị rơi trên mặt đất, ánh mắt sâu thẳm, khom lưng nhặt lên, lợi dụng lúc mọi người không để ý, nhẹ nhàng trao đổi ngân châm trong tay áo.

Bàn Lạc Tuyết nhìn ba người nói “Không biết đại hoàng tử và nhị hoàng tử còn muốn lục soát chỗ này hay không?”

“Không, không, không cần.” Đại hoàng tử không cam lòng nói. Lúc này hắn sợ bị Bạch Quân Nhược giết, đến lúc đó sợ rằng hắn còn chưa kịp từ giã phụ hoàng thì đã mất mạng.

“Nhị tiểu thư, hôm nay bản vương đã đắc tội nhiều, mong rằng nhị tiểu thư có thể tha thứ cho sự đường đột này của ta, không chấp nhặt chuyện nhỏ.” Tần vương nói.

Bàng Lạc Tuyết mỉm cười nói “Tần vương nói sai rồi, Tuyết nhi làm sao dám, vẫn biết vương gia cũng là vì muốn tốt cho Tuyết nhi.”

Tần vương gượng cười, sao hắn lại không biết Bàng Lạc Tuyết đang châm chọc hắn chứ, nhưng hiện tại hắn thật sự không dám đắc tội với Bàng Lạc Tuyết.

Bạch Quân Nhược nhìn Bàng Lạc Tuyết, chỉ cần nàng vui vẻ, mặc kệ nàng làm gì, thậm chí giết thêm vài người cũng chẳng sao, bởi vì hắn có đủ sức mạnh có thể che chở nàng bình yên.

Bàng Lạc Tuyết nhìn hoàng tử Bắc Yên nói “Hai vị hoàng tử cũng là khách quý của Đông Tần quốc chúng ta. Đã đến viếng thăm rồi thì Tuyết nhi cũng không muốn các người trở về tay không. Như vậy đi, để ta cho người dẫn hai vị hoàng tử đi xem xét, tìm xem có phải thích khách ở trong viện này không? Nếu có thì giao cho hai vị.”

Trong phút chốc hoàng tử Bắc Yên không hiểu Bàng Lạc Tuyết có ý gì, vừa rồi còn nhất quyết không muốn bọn họ lục soát, giờ lại có lòng tốt như vậy.

Bàng Lạc Tuyết cũng đâu có ý tốt, chẳng qua là không muốn bị soi mói mà thôi. Vẫn biết bọn họ một ngày không biết rõ ngọn ngành thì ngày đó họ vẫn soi mói vào Thích phủ. Nàng thì không sao cả, nhưng Tiểu Tứ Tử thì không được.

Nhị hoàng tử cùng đại hoàng tử liếc mắt nhìn nhau nói “Lúc này tốt nhất là hắn không có ở đây.”

Bàng Lạc Tuyết cười cười “Muốn biết có hay không thì phải đi lục soát qua rồi nói.”

Đại hoàng tử liếc mắt nhìn nhị hoàng tử. Tuy nhiên quận chúa cũng đã nói vậy, đương nhiên là họ muốn vào lục soát rồi. Thương Dục rất quan trọng đối với bọn họ, nếu như tìm được hắn thì có thể biết tung tích của tứ hoàng đệ. Mặc dù cả nhà hoàng hậu Thương bị giết, thế nhưng hoàng tử là vô tội. Huống chi tứ hoàng tử là người được bệ hạ chọn lựa, lúc sinh ra có điềm may mắn, cho nên hắn chính là tâm điểm chú ý ở quốc gia bọn họ. Tứ hoàng tử là người được hoàng đế Bắc Yên đề cử. Điều này khiến bọn họ không thể không đề phòng, vốn cho rằng ở trong hoàng cung không ai biết hắn bị hạ độc, lại không ngờ hoàng hậu Thương lên lút thả hắn rời khỏi cung khiến bọn họ phải người truy sát. Kết quả là khi tới Đông Tần quốc bật vô âm tín (ý là không có tin tức), lần này không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại tìm thấy Thương Dục, cơ hội khó có được, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc (ý là tiêu diệt).

Hết

191. Chương 146

Tần vương nhìn về phía hai vị hoàng tử nói: “Nếu nhị tiểu thư đã nói vậy, mọi người cũng nên nhanh đi.”

“Được, như vậy liền tạ quận chúa.” Nhị hoàng tử cùng Tần vương liếc mắt nhìn nhau một cái, nói với Bàng Lạc Tuyết.

Bạch Quân Nhược cùng Thích Dao hoàn toàn không biết Bàng Lạc Tuyết nghĩ như thế nào. Tuy nhiên bọn họ vẫn đồng ý với mọi quyết định của nàng.

Quả nhiên những con ong này đã trải qua huấn luyện, vết máu trong không khí đã rất nhạt, nhưng bọn chúng vẫn có thể dựa theo vết máu mà bay đi.

Bàng Lạc Tuyết liếc mắt nhìn chặt mầy nhìn đại hoàng tử: “Hai con ong này thần kỳ như vậy sao? Ta thấy dường như bọn chúng chỉ đang bay một cách tùy tiện thôi mà.”

Đại hoàng tử nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Chúng đều là ong đã trải qua huấn luyện đặc biệt của Bắc Yên chúng ta, hơn nữa người kia trúng chất độc rất đặc biệt của Bắc Yên chúng ta, trừ phi có giải được, bằng không cho dù có đi đến chân trời góc biển chúng ta đều có thể tìm được hần.”

Nhìn biểu tình chắc chắn của đại hoàng tử, nàng cũng không nắm chắc có thể điều chế được thuốc giải hay không, cũng không biết Sở Mộc Dương có thể làm không. Nếu như có thể biết được một chút thành phần trong thuốc độc đó thì tốt rồi.

Bàng Lạc Tuyết không tự chủ mà cau mày, Bạch Quân Nhược nhìn về phía đại hoàng tử nói: “Đồ tốt như vậy, không biết hai vị có còn không, ta muốn xem rốt cuộc là thuốc độc gì mà lợi hại như vậy.”

Tất nhiên hai vị hoàng tử này cũng không dám giấu, vội vàng lấy ra từ trong ngực.

“Đây là thuốc độc hoàng thất Bắc Yên chúng ta bí mật chế ra, bị chất độc này ăn mòn thì người trúng độc sẽ chết một cách đau đớn trong lúc đang ngủ, bên trong máu cũng sẽ có một mùi thơm, mùi này, cho dù chết cũng sẽ không tan đi, loại độc chất này được Bắc Yên chúng ta điều chế ra từ một loại cây gọi là “Thuy Mộng.” Nhị hoàng tử đắc ý nói.

Bạch Quân Nhược nhìn cái bình nhị hoàng tử lấy ra từ trong ngực: “Chẳng lẽ chỉ có thuốc độc không có giải được sao?”

Nhị hoàng tử khó xử nói: “Đến nay vẫn chưa chế được thuốc giải cho Thuy Mộng. Thuốc độc này tương đối mạnh, ta chỉ có thuốc để áp chế nó thôi.” Nói xong nhị hoàng tử lại lấy ra một bình sứ bằng bạch ngọc đặt vào trong tay Bạch Quân Nhược, Bạch Quân Nhược hài lòng gật đầu. Hai người này không hổ là nhi tử của hoàng đế Bắc Yên, thực sự rất giống nhau, luôn bắt nạt kẻ yếu, nếu không phải là thấy đáng vẽ để tâm của Tuyết nhi, hần mới lười quan tâm đến bọn họ.

Mọi người vừa nói chuyện, bên kia thị vệ đã đến báo cáo “Bẩm hoàng tử, không phát hiện được người nào.”

Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử nhíu mày. Thế nhưng cũng không dám mở miệng chất vấn cái gì, đúng lúc hai con ong được thả ra lại bay trở về. Bàng Lạc Tuyết thầm nói một tiếng không tốt, trên mặt lại không để lộ chút gì.

Đại hoàng tử nhìn con ong kia, liền biết nó đã tra ra mùi ở chỗ khác, nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Đa tạ quận chúa. Biết thích khách không ở đây vậy cũng tốt. Vừa rồi đã mạo phạm, còn xin quận chúa rộng lượng.”

Nhị hoàng tử cũng vội vàng nói: “Đã không có ở đây, chúng ta xin được đi chỗ khác lục soát .”

Bàng Lạc Tuyết nhìn dáng vẻ gấp gáp của hai người, nói: “Những thứ này đều là việc nhỏ, hướng chi bị khiếp sợ cũng chưa chắc là ta chịu thiệt.” Bàng Lạc Tuyết yếu ớt nói xong, liếc mắt nhìn thi thể trên đất.

Khoé môi mấy người co giật giật, Thích Dao nhin không được nhếch môi, đã biết Tuyết nhi vốn là một người sẽ không bao giờ để mình chịu thiệt mà.

Tần vương nói: “Không biết Bạch công tử nhưng có hứng thú uống một chén với bốn vương hay không?”

Nhìn ánh mắt tha thiết của Tần vương. Trong mắt Bạch Quân Nhược loé lên một chút khinh thường, nói: “Chắc là không được, ta đã có hẹn với Tuyết nhi rồi.”

Tần vương nhìn Bàng Lạc Tuyết, có phần lấy lòng nói: “Không biết Tuyết nhi có bằng lòng thêm một đôi đũa không?”

Không biết vì sao nghe thấy Tần vương gọi Tuyết nhi, mấy người cũng không biết cảm xúc trong lòng mình là gì, Bạch Quân Nhược lạnh lùng nói: “Tuyết nhi không phải là tên mà người có thể gọi, xin Tần vương tự trọng.”

Lập tức mặt Tần vương đỏ lên như than hồng, nhưng dù sao da mặt của hần cũng đủ dày: “Quận chúa là nghĩa nữ của mẫu hậu cũng tương đương với một nửa muội muội của ta, tất nhiên cũng không phải người ngoài.”

Bạch Quân Nhược hừ lạnh một tiếng, sắc mặt Tần vương lại càng khó coi hơn.

Bàng Lạc Tuyết nói: “Lạc Tuyết các có ủ vài hũ rượu mai ngon, không biết Bạch công tử có thích không.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Bạch Quân Nhược trở nên mừng rỡ.

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Tần vương, hần lại nở một nụ cười mà hần cho là đẹp nhất.

Bàng Lạc Tuyết thật sự rất muốn cởi giày đánh vào mặt hần, nàng tiến lên, Tần vương cảm thấy khẳng định nàng sẽ khó thoát khỏi sức quyến rũ của mình. Bàng Lạc Tuyết vươn tay sang cười với Tần vương, Tần vương vô ý thức đưa tay ra muốn nắm tay của Bàng Lạc Tuyết, chẳng qua Bàng Lạc Tuyết lại phóng ngăm châm vào một con ong mật trong tay Tần vương, ngăm châm sắc bén đâm rách da tay hần.

“A.” Tần vương nhú mày.

Bỗng nhiên Bàng Lạc Tuyết thu tay nói: “Xin lỗi vương gia, đều do vương gia nhìn chăm chăm vào ta, ta mới không kìm chế được lực.”

Tần vương nhìn ngăm châm trên tay nói: “Không sao không sao, vết thương nhỏ mà thôi.”

Bạch Quân Nhược không thèm nhìn Tần vương, đại nam nhân mà còn yếu đuối như vậy, nói: “Các người cũng xem xong rồi, mang theo người chết của các người rồi cút đi.”

Dù mấy người khác có bất mãn cũng không thể nói gì, đành phải sai người đưa thi thể trên mặt đất ra.

Bàng Lạc Tuyết nhìn chút hoa cỏ bị dè: “Đây đều là trân phẩm do ta trồng, vậy mà lại bị dè chết, thật là làm cho lòng ta đau quá.” Bàng Lạc Tuyết che ngực mang vẻ mặt tiếc hận nói.

Tất nhiên mấy người khác cũng hiểu ý Bàng Lạc Tuyết, đại hoàng tử lấy một tờ ngân phiếu một vạn hai từ trong ngực ra: “Đây xem như là bồi thường cho hoa cỏ của quận chúa.”

Bạch Quân Nhược liếc mắt nhìn nói: “Nhiều đây là đủ sao? Phải biết từng ngọn cây cọng cỏ ở đây đều là do quận chúa tự mình gieo trồng, dù gì đại hoàng tử cũng là hoàng tử Bắc Yên, chẳng lẽ còn mang dáng vẻ nghèo kiết xác vậy sao, quả đúng là làm cho người khác đau lòng.”

Đại hoàng tử nhìn vài miếng lá cây cùng mấy hoa nhỏ trên mặt đất, Bạch Quân Nhược này rõ ràng chính là đang muốn làm khó hần, mà hần mà lại không có cách nào, chỉ có thể mặc cho người ta lừa bịp tống tiền, đại hoàng tử chỉ có thể cười nói “Đúng vậy, một vạn hai quả thật là có chút thiếu, như vậy đi, ta ra mười hai vạn.”

Bàng Lạc Tuyết cảm thấy cái giá tiền này nàng còn là rất hài lòng, vừa định gật đầu, Bạch Quân Nhược lại hừ lạnh một tiếng nói: “Đại hoàng tử, ngài có chỗ nào không hài lòng với ta sao?”

Đại hoàng tử hận không thể tại chỗ liền khóc lên nói: “Công tử nói gì vậy, sao ta lại có chỗ nào bất mãn với công tử được.”

“Hừ! Như vậy thì không còn gì tốt hơn, thấy ngài đã thành khẩn hối lỗi như vậy thì cũng cho qua thôi, ngài lấy mười hai vạn cho Tuyết nhi, chuyện này ta sẽ coi như chưa từng xảy ra, bằng không, nhất định ta sẽ không để cho Bắc Yên được yên.”

Đột nhiên lúc này Thích Dao có chút sùng bái Bạch Quân Nhược, chỉ cần như vậy đã có thể đối phó với hai vị hoàng tử của Bắc Yên rồi.

Đại hoàng tử khổ gương mặt, lấy ngân phiếu mười vạn hai đưa cho Bàng Lạc Tuyết, Thích Dao vươn tay ra lấy rồi liếc mắt nhìn hần.

Bàng Lạc Tuyết đối đại hoàng tử nói: “Bắc Yên hoàng tử khách sáo rồi, như vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đại hoàng tử vội vàng nói: “Được rồi, được rồi.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn về phía Bạch Quân Nhược: “Cùng về Lạc Tuyết các của ta đi, ở đây cứ giao cho hạ nhân quét dọn.”

Tần vương nhìn về phía Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết tỉnh ra nói: “Dao tỷ cũng cùng đi.”

Tần vương thất vọng nhìn nàng, ba người đã cùng đi rồi. Hộ vệ Bạch Quân Nhược rất thức thời ẩn núp trong bóng tối bảo vệ hần.

Ba người mới vừa đi, Tấn vương lại mang theo hai vị hoàng tử Bắc Yên đi ra.

Nhị hoàng tử không cam lòng nói: “Chẳng lẽ nàng thứ nàng trông cả hoàng kim cũng không mua được sao, mở miệng đã đòi mười hai vạn?”

Đại hoàng tử vỗ vai nhị hoàng tử nói: “Nhị đệ à, ta thấy chúng ta vẫn nên chịu mất bạc thôi, Bạch Quân Nhược này chúng ta thật sự đắc tội không nổi, tuy nhiên nàng ta dám giữ trọng phạm của Bắc Yên chúng ta thì gan thật sự rất lớn.”

Nhị hoàng tử nhìn về phía đại hoàng tử nói: “Đại ca, ý của huynh là, bên trong có người?” Nói xong lại lôi đại hoàng tử đi vào bắt người.

Đại hoàng tử lôi nhị hoàng tử nói: “Khẳng định người bên trong đã được dời đi rồi, đệ yên tâm, bọn họ không có giải được, chúng ta sẽ tìm được hắc nhanh thôi.”

Đại hoàng tử ôm quyền nói với Tấn vương: “Đa tạ Tấn vương đã giúp đỡ, nếu không sợ là chúng ta sẽ phải tổn thất lớn hơn nữa.”

Tấn vương nói: “Đại hoàng tử khách khí rồi, chúng ta vốn là bằng hữu, chút việc nhỏ này tất nhiên ta cũng nên giúp đỡ.”

Thiếu Tư Mệnh nhìn ba người người tới ta đi, một lòng băn khoăn, nói với Tấn vương: “Vương gia, nếu đã không có chuyện gì, hạ quan xin trở về trước.”

Bây giờ Thiếu Tư Mệnh vô cùng rối rắm, viện này lại là của Tuyết quận chúa, vị Bạch công tử lại càng không e ngại mấy người này, khiến hắc cảm giác chức quan của mình đã sắp không thể giữ được rồi.

Tấn vương nhìn về phía Thiếu Tư Mệnh nói: “Hôm nay người làm rất tốt, người mang người trở về trước đi.”

“Vâng, hạ quan cáo từ.” Nói xong còn khoát tay với những người phía sau: “Còn không mau đi.”

Thiếu Tư Mệnh liền dẫn cả đám người trở về nhanh như chớp.

Ngay vào lúc này, một con ong khác bay trở về, đáp xuống tay đại hoàng tử, đại hoàng tử nhếch môi thành một nụ cười tàn nhẫn: “Xem ra chúng ta đã tìm được người rồi.”

Nhị hoàng tử cũng cười nói: “Lần này nhất định phải giết hắc, sự nhục nhã mà bốn hoàng tử phải chịu, hôm nay bốn hoàng tử phải trả lại hết cho hắc.” Nói xong còn xoa tay mình.

Tấn vương nói: “Không bằng bốn vương trợ giúp các ngài một tay, dù sao ở đây cũng là Đông Tần quốc, tất cả mọi người đều phải nể mặt ta mấy phần.”

Nhị hoàng tử không quan tâm, một màn kịch vừa rồi vẫn còn ở trước mắt, Tấn vương này đúng là không được gì, ngay cả quận chúa đó cũng không làm gì được.

Tất nhiên đại hoàng tử cũng sẽ không từ chối ý tốt này: “Như vậy liền đa tạ Tấn vương.”

“Không có gì, không có gì.” Tấn vương làm bộ không thấy sự khinh thường và xa cách trong mắt nhị hoàng tử.

Đại hoàng tử lấy ra một lọ nước thuốc, ong bay tới miệng bình, chỉ chốc lát đã vỗ cánh bay tới phía trước dẫn đường, mấy người liếc mắt nhìn nhau, đi về phía nó bay đến.

Mấy người theo ong mật đi một đường quanh co về phía trước, bởi vì bản thân ong bay chậm, mấy người cũng chỉ có thể đi từ từ theo.

Rất cuộc ong mật bay tới trước một đại trạch, ba người dừng bước lại, đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử nhìn về phía Tấn vương.

Tấn vương cau mày cảm thấy hôm nay thực sự không nên giao du với mấy kẻ xấu này, một chút chỗ tốt cũng không có, thứ rơi xuống đều là thị phi.

Tấn vương nhìn biển hiệu thì đột nhiên lại cảm thấy đau đầu, thân tâm mỗi mảy, phía trên đại môn kia chính là bốn chữ “Bằng quốc công phủ”.

192. Chương 147

Tấn vương nhìn mấy chữ trên đại môn thì đột nhiên cảm thấy hai mắt của mình xảy ra vấn đề.

Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử nhìn Tấn vương nói: “Vương gia ngài xem này... Dù sao ngài cũng quen với phủ Bàng Quốc công, có thể vào tra xét không?”

Tấn vương hận không thể đi lên cho vị hoàng tử này một cái tát, nơi này chính là Bàng Quốc công phủ, phủ đệ của Quốc công gia, coi như là hoàng đế cũng phải cho Quốc công gia mấy phần mặt mũi, huống chi là hần, nếu như hoàng thượng biết hần mang theo hoàng tử của Bắc Yên đến lục soát phủ Quốc công của Đông Tấn bọn họ, xem ra hần cũng không cần làm Tấn vương nữa. Hai người kia tưởng mấy chữ trên đầu kia chỉ để trang trí thôi sao?

Tấn vương thu hồi tâm thần nói: “Nơi này chính là nơi ở của Bàng Quốc công, cho dù là phụ hoàng cũng phải nể mặt ông ta ba phần, huống chi chúng ta không có bằng chứng, sao có thể lục soát phủ Quốc công chứ.”

Sắc mặt của Nhị hoàng tử không có ý tốt, Tấn vương này làm hoàng tử đúng là vô dụng, ngay cả một cái phủ quốc công cũng không dám lục soát, châm chọc nói: “Chẳng lẽ Tấn vương gia không có quyền sao? Ngài chính là vương gia của Đông Tấn quốc này, ông ta chỉ là một tên quốc công gia, mà vẫn phải nể mặt ba phần sao?”

Đại hoàng tử cũng lên tiếng: “Nhị đệ, chắc hẳn Tấn vương tự có tính toán, đệ đừng bức bách Tấn vương, vương gia đã dám cùng đi với chúng ta, tất nhiên sẽ có biện pháp của ngài.”

Hai người kẻ xướng người họa, Tấn vương cười lạnh: “Tuyệt quận chúa lúc này chính là nhị tiểu thư của Bàng quốc công, là con của chính thê trong phủ Bàng quốc công.”

Quả nhiên nói xong câu đó, hai người đều ngậm miệng.

Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử đều không muốn mất đi cơ hội lần này, chân mày nhăn đã nhíu chặt vào nhau.

Sao Tấn vương lại không biết ý của bọn họ: “Nếu như hai vị không chê, lần này chính ta tự mình đi vào kiểm tra thực hư một phen được không?”

“Ngài vào kiểm tra thực hư như thế nào?” Nhị hoàng tử hiếu kỳ hỏi.

Tấn vương cười nói “Dù gì ta cũng là con rể tương lai của Bàng Quốc công. Ta đến thăm cũng là chuyện nên làm.” Nói đến đây Tấn vương cảm giác sự tự tin trên người mình cũng đều đã trở về. Càng trở nên tràn đầy tự tin.

Đại hoàng tử nghĩ tới việc vừa rồi mới chọc vào Bạch Quân Nhược, nếu trắng trợn đi vào lòng bất, sợ Bàng Quốc công sẽ không vui. Dù sao cũng là phủ Quốc công, bọn họ thân là hoàng tử Bắc Yên càng không có lý do gì để vào, Tấn vương đã cam tâm tình nguyện, cố sao bọn họ không làm, thế là chấp tay nói: “Vậy thì đa tạ Tấn vương trước, nếu như tìm được, nhất định Bắc Yên chúng ta sẽ nhớ phần ân tình này.”

Tấn vương chấp tay nói: “Khách sáo rồi.”

Tấn vương nhìn thái độ nghiêm trọng của hai vị hoàng tử này. Hiếu kỳ hỏi: “Không biết thân phận của vị này thích khách là gì. Vậy mà đáng giá để hai vị khiếp sợ như vậy?” Nói xong lại liếc mắt nhìn vào vẻ mặt của hai người.

Cuối cùng Đại hoàng tử cũng hiểu được ý của Tấn vương, tùy tiện cười ha ha một tiếng, nhưng sắc mặt của nhị hoàng tử lại không hề tự nhiên như đại hoàng tử.

Tấn vương biết bọn họ khó nói ra. Dù sao hoàng cung này cũng là chỗ ăn thịt người, là nơi bao gồm tất cả những gì thối nát nhất trên thế gian này.

Tấn vương nói: “Phải biết phủ Bàng quốc công này cũng không thể bì với Thích phủ, nơi này không thể khinh thường, sao bản vương có thể tìm ra người trong thời gian ngắn như vậy được?”

Đại hoàng tử nhìn về phía nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử ngẫm hiểu. Đặt mấy con ong vừa rồi và mấy chiếc bình dẫn dụ ong vừa rồi vào tay Tấn vương.

Tấn vương nhìn thứ đang chuyển động, đại hoàng tử nói: “Chỉ cần vương gia mở bình, con ong này sẽ quay trở về, chỉ cần người không mở, chúng nó sẽ không về, đây là ống trúc đã được ngâm qua thuốc, chính là thứ mà chúng thích nhất.”

“Tốt lắm. Chuyện này cứ giao cho bốn vương.” Tấn vương cất mấy thứ đó đi.

“Hai vị cứ về nghỉ ngơi, khi nào bốn vương tìm được người sẽ phái người đến báo cho hai vị.”

“Như vậy thì tạ ơn Tấn vương.”

Nói xong hai người đều xoay người rời đi.

Nụ cười như gió xuân trên mặt đại hoàng tử và nhị hoàng tử cũng hoàn toàn biến mất.

“Hừ! Tấn vương kia thật là vô dụng.” Nhị hoàng tử bất mãn nói.

Đại hoàng tử cau mày, sao hắn không cảm thấy bất mãn với tên Tấn vương kia được, thế nhưng nơi này là Đông Tấn, không phải là Bắc Yên của bọn hắn, nếu như ở Bắc Yên bọn hắn cũng phải cân nhắc trước khi vào phủ quốc công, huống chi ở đây không phải, đành phải an ủi nhị hoàng tử nói: “Ở đây không phải là Bắc Yên của chúng ta, quốc công phủ nên giao cho Tấn vương đi, chờ hắn xác định xong thì tối lại phái một nhóm tử sĩ sang đây, cần phải tống hắn và tứ hoàng đệ đi gặp người của Thương gia.” Đại hoàng tử nói một cách ngoan độc.

... ..

Bàng quốc công phủ.

Trong Lạc Tuyết các.

Bạch Quân Nhược ngồi trong một căn phòng nhỏ trong Lạc Tuyết các, uống ly trà do Bàng Lạc Tuyết sai người chuẩn bị, giữa ngày hè lại được uống này thứ trà ngon tuyệt này thì đúng là có hương vị khác.

Lúc này Bàng Lạc Tuyết đang ở được lâu, toàn thân Sở Mộc Dương là máu, môi Thương Dục nằm trên giường cũng đã có chút trắng nhợt, tuy vết thương trước ngực đã được khâu lại nhưng vì bị chuyển đi nên vẫn có máu chảy ra.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Sở Mộc Dương nói: “Sư phụ, hiện tại Thương Dục thế nào rồi?”

Sở Mộc Dương vừa bắt tay vào làm vừa nói: “Hiện tại hắn mất máu quá nhiều, đang hôn mê, muối không thấy hơi thở của hắn đang yếu đi sao? Còn có loại thuốc kia sẽ làm hắn sống không bằng chết, độc của Bắc Yên quả nhiên là lợi hại.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn sự mệt mỏi trên mặt Sở Mộc Dương, đột nhiên nghĩ đến một việc, hai mắt phát sáng nhìn Sở Mộc Dương nói: “Sư phụ, nếu ta có thể tìm ra loại thuốc độc này và thuốc áo chế cả nó, sư phụ có thể tìm ra thuốc giải độc không?”

Sở Mộc Dương nhíu mày thoáng suy nghĩ, độc dược này là bảo bối của Bắc Yên, chắc chắn người ngoài không thể có, sao nha đầu này lại có được, huống chi còn có thuốc áp chế được, tuy nhiên nếu có hai thứ này, có lẽ hắn sẽ suy ra được cách phối giải được của nó.

“Đại khái là có thể, chẳng qua hai loại dược này nếu không phải là hoàng thất của Bắc Yên thì sẽ không thể có, Tuyết nhi, muối đừng nghĩ nữa, chúng phải nghĩ cách khác.” Sở Mộc Dương an ủi, hắn biết nha đầu Bàng Lạc Tuyết này là một người mạnh miệng mềm lòng, nhìn Thương Dục nhíu mày đến vậy thì cũng có thể biết hắn đang đau đớn đến mức nào rồi.

Bàng Lạc Tuyết lại lắc đầu nói: “Sư phụ, người đợi ta một hồi, ta sẽ đi lấy tới đây.”

Sở Mộc Dương còn đang ngẩn người, Bàn Lạc Tuyết đã chạy như bay đến đại sảnh, mới vừa đi vào phòng đã nhìn thấy Bạch Quân Nhược đang ngồi ngắm bức tranh mỹ nhân trên tường.

“Quân Nhược, có thể đưa ta hai lọ được vừa rồi không?” Bàn Lạc Tuyết hỏi.

Bạch Quân Nhược nhìn Bàn Lạc Tuyết, hẳn đã biết người hai tên gia hỏa Bắc Yên kia tìm người khẳng định có liên quan tới Bàn Lạc Tuyết, vì thế nàng mới cần hai lọ được này, nếu không mọi chuyện đã khác rồi.

Lúc này trong lòng Bàn Lạc Tuyết cũng rất băn khoăn, nàng không biết Bạch Quân Nhược có thể đưa cho nàng hay không.

Bạch Quân Nhược lại không muốn gì, dù sao hẳn muốn vật này cũng là vì Bàn Lạc Tuyết, vì thế cũng dứt khoát lấy từ trong ngực ra đưa cho nàng.

Bàn Lạc Tuyết cảm kích nhìn Bạch Quân Nhược, Bạch Quân Nhược lười nhác nói: “Tuyết nhi, người sẽ không tính toán chút trà uống buổi trưa của ta chứ.”

Lúc này tâm Bàn Lạc Tuyết đã sớm bay tới chỗ Thương Dục, nhìn Bạch Quân Nhược nói: “Quân Nhược, hôm nay ta có việc, hôm khác ta lại thỉnh tội được không?”

Bạch Quân Nhược nhìn về phía Bàn Lạc Tuyết, khoát tay nói: “Là bởi vì người mà hoàng tử Bắc Yên đang tìm phải không, ta hiểu.”

Bàn Lạc Tuyết kinh ngạc, nàng biết Bạch Quân Nhược rất thông minh, huống chi mấy con ong của Bắc Yên cũng đã vây quanh mình như vậy.

“Nếu Quân Nhược đều biết, vì sao còn phải giúp ta?” Bàn Lạc Tuyết nhìn về phía Bạch Quân Nhược.

Bạch Quân Nhược cười cười, hẳn phải nói là vì muốn Bàn Lạc Tuyết vui sao? Bạch Quân Nhược cười khổ: “Không có gì, ta là bằng hữu của Tuyết nhi, bằng hữu trợ giúp lẫn nhau là chuyện nên làm.”

Bàn Lạc Tuyết cười khê: “Tuyết nhi vẫn luôn coi người như bằng hữu.”

“Không biết Tuyết nhi có thể cho ta bức họa này được không?” Bạch Quân Nhược chỉ vào bức họa vừa rồi, bức họa mà người họa sĩ kia vẽ cho hắn, nhìn vào lại thấy bối cảnh không hợp với tâm tình của hắn, so với bức vẽ này, lấy hoa hải đường bay nhẹ nhàng làm nền, càng sinh động hơn so với bức họa kia.

Bàn Lạc Tuyết lấy bức họa xuống đặt vào tay Bạch Quân Nhược: “Chẳng qua chỉ là một bức họa, vẽ hơi xấu, không đẹp lắm, không thích hợp để đặt ở nơi trang nhã.”

Bạch Quân Nhược lại xem như trân bảo mà đặt vào trong lòng: “Nữ tử được họa chắc là Tuyết nhi, họa đến mức chân mày khóe mắt đều phong tình như vậy còn bảo là xấu, ta không thấy vậy đâu.”

Bàn Lạc Tuyết cười cười, đột nhiên nghĩ tới có lẽ thế lực của Bạch Quân Nhược ở Bắc Yên cũng có phần lớn mạnh, có lẽ hẳn có cách để tìm được phương thuốc: “Người có hứng đi tới được lâu với ta một chút được không?”

“Vinh hạnh.” Bạch Quân Nhược biết, Bàn Lạc Tuyết đã chấp nhận một người bằng hữu như hắn, trong lòng còn ngọt hơn cả ăn mật mấy phần.

Bàn Lạc Tuyết dẫn Bạch Quân Nhược đi qua rừng cây rậm rạp, đến bên trong được lâu, Sở Mộc Dương thì châm cho Thương Dục thì nhìn thấy Bàn Lạc Tuyết mang theo một người nữa vào đây, châm trên tay hơi dừng một chút, hỏi: “Tuyết nhi, vị này chính là?”

“Thế nào, thái tử điện hạ Nam Chiếu quốc, không nhớ Bạch mã sao? Có còn nhớ ta đã từng được hoàng thất các người mời ở lại đất nước của người một thời gian không? Mẫu hậu ngài thế nào rồi?”

Đột nhiên Sở Mộc Dương nhớ tới, mấy năm trước phụ hoàng của hắn mời một người tới, tuy không lớn hơn hắn bao nhiêu nhưng phụ hoàng lại rất cung kính, chỉ là biết hắn đến từ trên biển xa xôi, Nam Chiếu hoàng hậu không thể nhường cả long ý cho hắn ngồi, chỉ nhớ mang máng kẻ của ngày hôm đó có khuôn mặt rất yếu nghiệt, không ngờ mấy năm không gặp, người này ngày càng chói mắt hơn, người bên cạnh Tuyết nhi đúng là không phải dạng hơi hợt mà.

Sở Mộc Dương nói: “Thì ra là Bạch công tử, thực sự là đã lâu không gặp.”

“Sư phụ, hai người biết nhau sao?” Bàn Lạc Tuyết tò mò hỏi.

“Sư phụ?” Bạch Quân Nhược nghiêm túc nghiền ngẫm mấy chữ này, không ngờ Sở Mộc Dương thậm chí còn có bản lĩnh để làm sư phụ của nha đầu Bàn Lạc Tuyết này, xem ra tên này cũng không phải là người đơn giản, ánh mắt nha đầu này cũng không phải cao một cách bình thường đâu.

Sở Mộc Dương thu hồi tâm tình, nói: “May mắn được gặp qua mấy lần nên cũng có quen.”

“A, đúng rồi sư phụ, đây là thuốc độc của hoàng thất Bắc Yên kia, còn có được có thể áp chế thuốc độc này.” Bàn Lạc Tuyết lấy ra hai cái bình, nói với Sở Mộc Dương.

Lúc này biểu tình của Sở Mộc Dương không khác gì đang nhìn quái vật, không có chuyện gì mà nha đầu này không làm được sao? Không biết nha đầu này còn bao nhiêu bản lĩnh khiến hắn phải kinh ngạc nữa.

193. Chương 148

Sở Mộc Dương nhận lấy lọ thuốc, mở ra, đưa lên mũi ngửi, quả thật mùi vị rất quen thuộc. Hắn nhíu mày nói với Bàn Lạc Tuyết “Được rồi, thực sự ta rất khâm phục người, đây chính là độc dược của Bắc Yên, thứ này cũng không tệ. Giờ ta lấy thứ này bào chế ra thuốc giải đưa cho Thương Dực ăn một viên, và sẽ dùng những viên còn lại để nghiên cứu thuốc giải.” Truy?n ch? có trên 'Ddlqd”

Bàn Lạc Tuyết kích động gật đầu, “Vây đa tạ sư phụ.”

Sở Mộc Dương cười nói “Bằng hữu (nghĩa là bạn bè ấy) của người cũng là bằng hữu của ta, người không cần phải khách khí như vậy.”

Rốt cuộc Bàn Lạc Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này bên ngoài truyền đến âm thanh ong ong. Trong mấy năm này công phu của Bạch Quân Nhược tiến bộ hơn rất nhiều. Tất cả mọi người (*~*) quay đầu lại, nhìn thấy vài con ong mật đang bay tới.

Bạch Quân Nhược nhíu mày cười nói “Xem ra dược Bắc Yên thật sự là danh bất hư truyền (ý là tiếng tăm truyền đi giống như thực tế), thật không ngờ những con ong mật này cũng bay tới đây.”

Bàn Lạc Tuyết nhíu mày nhìn tay Bạch Quân Nhược chỉ về hướng đó, nhíu mày cười nói “Nơi này chính là phủ Bàn Lạc quốc công, nếu Tấn vương không dám làm càn ở đây thì hai vị hoàng tử vô cùng tôn quý cũng sẽ dám.”

“Chắc Tuyết nhi đã đoán trước được sự việc.” Bạch Quân Nhược đầy hứng thú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, vô cùng khôn khéo của Bàn Lạc Tuyết.

Khóe miệng nghịch ngợm của Bàn Lạc Tuyết nhếch lên nói “Nếu Tấn vương muốn giao du với kẻ xấu, vậy ta cũng muốn tặng cho hắn một phần đại lễ để báo đáp lại.”

Bạch Quân Nhược nghe giọng Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng, biết ngay lần này Tấn vương chắc sẽ gặp họa lớn. Nhưng trái lại Bạch Quân Nhược rất vui vẻ, muốn nhìn Tấn vương gặp họa lớn, vì ai nói Tấn vương khiến hắn không vừa mắt.

Bàn Lạc Tuyết nhìn Thương Dực nằm trên giường. Bây giờ hắn đang bị trọng thương, chắc phải tu dưỡng một khoảng thời gian. Cũng không biết khi nào Sở Mộc Dương mới nghiên cứu bào chế ra thuốc giải nữa. Lúc này Thương Dực ở trong phủ Bàn Lạc Quốc Công mới là an toàn nhất .

Mặc dù Bàn Lạc Tuyết không muốn làm phiền đến Bạch Quân Nhược, thế nhưng lúc này nàng thật sự cảm thấy bối rối .

Thích Dao nhìn Bàn Lạc Tuyết nói “Tuyết nhi, muội có lời gì muốn nói thì cứ nói. Muội yên tâm, lúc nào tỷ cũng nghe lời muội.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn Thích Dao nói “Bây giờ chắc Tấn vương đã biết thân phận của tỷ. Tỷ tỷ Dao, tỷ tỷ phải cẩn thận, dù có việc gì cũng không được đơn độc ra ngoài. Việc ở Thúy vi lâu cứ để ma ma Tiết xử lý, đây là số tiền để phòng thân.”

Thích Dao nhú mào. Nàng biết chắc Tấn vương đã biết thân phận của mình rồi, bây giờ kẻ sách trước mắt là chỉ kín đáo ẩn thân, không xuất đầu lộ diện. Thích Dao biết Bàng Lạc Tuyết là vì nàng, nên gật đầu nói “Tuyết nhi yên tâm, tỷ sẽ ở đây mấy ngày này. Muội yên tâm đi.”

“Ừ. Tỷ ở lại phòng được bên trong đi. Muội sẽ gọi Bạch Chỉ, Bạch Đình sang bảo vệ tỷ. Mặt khác, Thương Dục cũng đã huấn luyện không ít người tài, để muội phái những cao thủ này sang đây bảo vệ Thương Dục. Muội sợ người Bắc Yên sẽ không bỏ qua, lúc đó Thương Dục sẽ gặp không ít phiền phức. À, mà nhất là phải bảo vệ Tiểu Tứ Tử thật tốt, không được để cậu ta xảy ra chuyện.” Bàng Lạc Tuyết sắp xếp nói.

Sở Mộc Dương vẫn cau mày nhìn Bàng Lạc Tuyết, không ngờ tiểu nha đầu này lại nghĩ nhiều như vậy, làm hắn thật sự kinh ngạc .

Bạch Quân Nhược thấy được hình như Bàng Lạc Tuyết đang căng thẳng nên nói “Huynh cũng ở Thúy Vi lâu rồi, hiện tại không biết Tuyết nhi có thể sắp xếp cho huynh một vị trí ở bên trong tiểu lâu này hay không?”

Bàng Lạc Tuyết khó tin nhìn Bạch Quân Nhược, nàng biết Bạch Quân Nhược thật sự có lòng tốt. Nhưng nàng không ngờ Bạch Quân Nhược sẽ nói như vậy, việc này giống như là lấy tính mạng mình giao cho đối phương vậy.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bạch Quân Nhược nói “Quân Nhược, muội biết ý tốt của huynh, nhưng muội không thể cứ làm phiền huynh mãi.”

Bàng Lạc Tuyết cũng có nguyên tắc riêng của chính mình. Hôm nay Bạch Quân Nhược đã giúp nàng một lần, hơn nữa lại giúp nàng uy hiếp hoàng tử Bắc Yên, Bàng Lạc Tuyết sẽ nhớ mãi phần ân tình này.

Bạch Quân Nhược cười cười nhìn về phía Thích Dao, lại quay đầu nói với Bàng Lạc Tuyết “Huynh ở Thúy Vi lâu cũng là vì muốn biết chủ nhân của Thúy Vi lâu là ai mà thôi, và hiện tại huynh cũng đã biết, nên không có lý do gì lưu lại đó nữa. Còn ở đây, huynh và Tuyết nhi có thể cùng nhau học tập quản lý thật tốt.”

Bạch Quân Nhược nói như giả như thật, Bàng Lạc Tuyết cũng không tiện cự tuyệt , đành phải nghiêm túc hành lễ nói “Bàng Lạc Tuyết ta xin nhận tình nghĩa của Quân Nhược, nếu có một ngày huynh cần giúp đỡ, dù có phải chết Bàng Lạc Tuyết nhất định cũng sẽ không chối từ.”

“Giờ mà chết hay không, chỉ là huynh không nỡ thôi. Hay là vậy đi huynh sẽ phái người tới bảo vệ nơi này. Muội cứ yên tâm, nhưng huynh rất hiếu kỳ không biết muội định làm gì?” Bạch Quân Nhược cũng chỉ muốn xem trò vui chứ không màng đến chuyện lớn.

Bàng Lạc Tuyết cười cười “Huynh xem, muội sẽ khiến Tấn vương sống không bằng chết .”

Ở một nơi khác, Tấn vương theo người hầu đi đến phòng khách, nhị phu nhân chờ ở đó từ sớm. Dù nói như thế nào, Tấn vương cũng là con rể tương lai của bà, dù thế nào bà cũng bắt chuyện với hắn thật tốt. Nhưng vì Bàng Quốc Công không thích Tấn vương, nên ông từ chối với lý do có công vụ. Thế là bà phải gánh vác những việc đó. Mặc dù trong lòng không thích nhưng bà cũng không nói thêm điều gì nữa.

Tấn vương đi tới phòng khách, thấy người đang chờ mình là nhị phu nhân, trong lòng không vui. Lão thất phu (là người đàn ông dốt nát, hèn kém) Bàng Quốc Công này đã quá khinh thường hắn, có lẽ phải cho lão nếm mùi một chút.

Tấn vương nhìn nhị phu nhân nói “Tiểu vương bá kiến nhị phu nhân, sao con lại không thấy lão gia và nhị tiểu thư đến?”

Nhị phu nhân nghe Tấn vương nói như vậy, trong lòng không vui, thầm nghĩ người người muốn cưới không ai khác chính là nha đầu Bàng Lạc Tuyết. Ta thật không hiểu nàng có gì tốt mà ai cũng thích nàng. Còn bây giờ, cũng vì người mà Vũ nhi của ta không được lão gia ưa thích nữa, để xem sau này khi Vũ nhi trở thành Tấn vương phi thì ai còn dám khinh thường nó nữa.

Nhị phu nhân tươi cười nói “Thiếp thân bái kiến Tấn vương, lão gia bận lo công vụ, hiện tại cũng không nhàn rỗi, không biết gần đây lão gia có bận rộn chuyện tứ quốc săn bắn hay không mà đã mấy ngày nay cũng không thấy lão gia đến hậu viện. Còn Tuyết nhi thì có khách viếng thăm, người cũng biết Tuyết nhi là con gái của vợ cả Bàng quốc công nên nàng rất được lão gia và phu nhân thương yêu. Thiếp thân không dám hỏi chuyện của nàng ta.”

Những lời này của Nhị phu nhân cũng không phải nói cho có lệ. Hiện tại Bàng Lạc Tuyết chính là tiểu thư chiếm ưu thế nhất trong nhà, mà nàng lại có thêm một thân phận khác “nghĩa nữ của Hoàng hậu nương nương” cho nên Bàng quốc công đều phải nhìn sắc mặt của Bàng Lạc Tuyết mà ứng phó. Mà giờ tình trạng sức khỏe của đại phu nhân đang suy sụp, Bàng Lạc Tuyết vẫn còn đang trách tội Bàng Quốc công. Mặc dù lão gia và con nhị tiểu thư không nói ra, nhưng bà ta hiểu Bàng Lạc Tuyết không muốn ai trong phủ tới thăm đại phu nhân. Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Bàng Lạc Tuyết, bà không biết nha đầu này bắt đầu thay đổi từ lúc nào, dần dần nàng trở thành người có chủ kiến, lòng dạ nàng cũng cương quyết, kiên cường hơn trước.

Tấn vương nói “Cũng đã lâu bản vương không gặp đại tiểu thư, hiện giờ nàng đang ở đâu?” Tấn vương nghĩ chắc là nhị phu nhân không muốn mình đi gặp nhị tiểu thư. Tiểu thư đã lớn như vậy rồi mà vẫn không đi đâu, dù nói thế nào thì Bàng Lạc Vũ cũng là vương phi của mình. Mặc dù hắn không muốn kết hôn với nàng, nhưng cũng không có cách nào từ chối.

Nhị phu nhân nghe thấy Tấn vương nói đến Bàng Lạc Vũ, mặt mày lập tức rạng rỡ, vội vàng leo lên giường lấy tấm vải đỏ, nói “Vũ nhi vẫn luôn chờ đợi Tấn vương ở Thính Vũ hiên. Gần đây Vũ nhi học thêu, giá y này là do chính Vũ nhi tự tay thêu.” Nhị phu nhân vừa nói vừa nhìn về phía Tấn vương.

Tấn vương vừa nghe thấy tên của Bàng Lạc Vũ lập tức muốn phỉ nhổ, hướng chỉ khi hắn nghe thấy cô ta thêu giá y, càng cảm thấy khó chịu. Nhưng bây giờ chủ yếu hắn muốn Bàng Lạc Vũ mang lại niềm vui cho hắn.

Tấn vương nói “Vậy để ta đi thăm đại tiểu thư.”

Nhị phu nhân cười nói “Thỉnh Vương gia đi thông thả.”

Nhị phu nhân tiễn Tấn vương gia một đoạn tới Thính Vũ hiên, lúc này nha hoàn ở Thính Vũ hiên đang quỳ rạp dưới đất.

Bàng Lạc Vũ cầm Die nd da nl e q u u ydo n, dieendaanleequuydonn, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn.. một nhánh trúc ngồi trên giường quý phi nhìn bọn nha đầu đang quỳ trên mặt đất. Từ khi tay nàng bị phế thì cuộc sống của nàng ngày càng xuống dốc không phanh (phanh nghĩa là thắng, dừng lại), danh tiếng dần dần xấu đi. Không ngờ đám nha hoàn này không sợ chết, dám làm phỉ nhổ nàng. Mặc dù Bàng Lạc Vũ chỉ là đứa con gái thứ, thế nhưng cũng không cho phép mấy nha đầu chỉ có chút nhan sắc này dám qua mặt nàng.

Cúc Thanh đứng ở một bên nói “Tiểu thư, chắc nàng ta cũng biết sai rồi, tiểu thư không nên tức giận sẽ làm tổn hại đến thân thể vàng ngọc của mình.”

Bàng Lạc Vũ lạnh lùng nhìn Cúc Thanh nói “Người muốn chết sao? Chuyện của ta mà người cũng dám quản, nha hoàn đề tiện này chưa hiểu chuyện nên ta phải giáo huấn nàng ta. Ta chính là đại tiểu thư ở phủ Bàng quốc công này, dù có là con gái thứ thì tương lai ta cũng là Tấn vương phi, thân phận vô cùng tôn quý, thế mà nàng ta dám khinh thường ta, ta trừng phạt thế cũng đáng cho nàng.” Nói xong nàng hung hăng dùng tay đánh mắng nha hoàn đang than khóc trên mặt đất kia.

Cúc Thanh cũng không muốn nói gì nữa cả.

Bên ngoài Thính Vũ hiên

Nhị phu nhân dẫn Tấn vương đi tới, từ rất xa đã nghe được giọng của Bàng Lạc Vũ đang giáo huấn hạ nhân, trong lòng cảm thấy bức bối. Một vương phi tương lai mà lại có cách hành xử như thế khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Nhị phu nhân nhìn vẻ mặt của Tấn vương u ám, không hiểu tại sao hôm nay Vũ nhi lại ở trách phạt hạ nhân. Gần đây tâm trạng Vũ nhi càng ngày càng kỳ lạ, ngay cả nhị phu nhân cũng không biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì nữa. Nhưng nếu Tấn vương thấy Bàng Lạc Vũ như vậy, có khi sẽ sợ chính mình cũng không

biết nàng suy nghĩ cái gì, chỉ là nếu như Tấn vương thấy vẻ mặt của Bàn Lạc Vũ lúc này e rằng hắn sẽ chán ghét. Phải làm thế nào cho tốt đây?

“Có lẽ những nha hoàn kia phạm sai lầm gì, nếu không Vũ nhi dịu dàng như thế sẽ không như vậy.” Nhị phu nhân cười nói.

Tấn vương chỉ cười, nữ nhân này thực sự là Bàn Lạc Vũ lúc trước sao? Một nữ nhân xinh đẹp đứng dưới gốc hoa đào, ngây thơ, xinh đẹp như vậy mà bây giờ giống như một người khác vậy. Hiện giờ hắn càng lúc càng không muốn kết hôn với nàng ta. Hắn nhất định phải thực hiện được điều này. Nhưng hiện giờ Bàn Lạc Vũ vẫn còn có chỗ dùng được nên hắn phải dụ dỗ nàng.

Tấn vương cười nói “Đương nhiên bản vương biết điều này, Vũ nhi luôn luôn dịu dàng, bằng không bản vương cũng sẽ không cưới nàng làm chính phi.”

Nhị phu nhân đành cười gượng.

Nhị phu nhân mới vừa bước vào cửa, một cái chén sứ bay tới, rơi xuống ngay chân nhị phu nhân bể nát.

Nhị phu nhân hoảng sợ, nhìn Bàn Lạc Vũ cầm những thứ khác ném xuống mặt đất, nhị phu nhân hừ lạnh nói “Bàn Lạc Vũ, ngươi dừng tay cho ta!”

Bàn Lạc Vũ hoảng sợ, mẫu thân mình chưa bao giờ nói với nàng như thế. Nhị phu nhân sợ Bàn Lạc Vũ vô ý ném đồ lung tung nên bà nhảy lên trên bàn, nhú mào nhìn Bàn Lạc Vũ.

Theo sau nhị phu nhân còn có một người, khiến máu trong người Bàn Lạc Vũ như đông cứng lại.

194. Chương 149

Bàn Lạc Vũ nhìn thấy Tấn vương xuất hiện phía sau, giọng nói đã dịu đi, dường như người lên cơn điên vừa rồi không phải nàng ta mà là một người khác.

Tấn vương không khỏi toát mồ hôi lạnh, đại tiểu thư này diễn kịch giỏi thật, nữ nhân như vậy lấy về nhà thì không phải sẽ rắc rối phiền phức cho mình sao?

Tấn vương nghĩ đến chuyện hôm nay, tâm lý cũng có thành kiến: “Vũ nhi, ta có việc tìm nàng.”

Bàn Lạc Vũ cười dịu dàng nói: “Vương gia có lời gì nói thẳng, chỉ cần Vũ nhi có thể làm được nhất định sẽ giúp.”

Tấn vương nhìn nha hoàn đang quỳ trong phòng, nhú mào, nhị phu nhân tiến lên phía trước nói: “Còn không đi xuống, trong vườn vẫn còn cỏ dại, các người bắt tay đi nhổ đi.”

Bàn Lạc Vũ cảm thấy ngọt ngào trong lòng, quả nhiên mẫu thân yêu thương nàng ta nhất. Bản thân mình cũng phải khôi phục hình tượng trong lòng Tấn vương mới được.

Bàn Lạc Vũ nhìn Tấn vương: “Vương gia, không biết sao hôm nay ngài lại tới đây? Tìm ta sao?”

Tấn vương liếc mắt nhìn Bàn Lạc Vũ, trong lời nói còn ẩn dấu chút khinh thường: “Đã mấy ngày không tới rồi nên đến thăm nàng một chút thôi.”

Sắc mặt Bàn Lạc Vũ càng thêm hồng hào: “Vương gia, mời ngồi.”

Tấn vương cũng không khách khí, ngồi vào ghế.

Bàn Lạc Vũ tự mình rót ly trà cho Tấn vương, Tấn vương uống một ngụm, mặc dù cũng là trà ngon nhưng lại thiếu một chút vị.

Bàn Lạc Vũ ân cần đứng một bên ân cần hầu hạ.

Tấn vương suy nghĩ một chút rồi nói: “Vũ nhi, giá y của nàng thêu tới đâu rồi, chúng ta cũng sắp thành thân rồi đấy.”

Bàng Lạc Vũ nghe thấy hai chữ thành thân thì trong nháy mắt sắc mặt lại như một trái táo chín, Bàng Lạc Vũ nhìn nhìn tay của mình nói: “Vương gia cũng biết tay ta bị hoàng hậu nương nương trách phạt, cho nên không thể chạm vào châm tuyền nữa. Tuy nhiên giá y là nhị muội giúp ta thêu, tú nương trong phủ cũng có tay nghề rất tốt.”

Tấn vương nhếch môi kéo tay Bàng Lạc Vũ: “Thực sự là đáng thương, hoàng hậu nương nương cũng quá độc ác. Tay Vũ nhi khéo như vậy, thật đúng là đáng tiếc, chẳng qua Bàng Lạc Tuyết là muội muội của nàng, chắc hẳn tay nghề cũng không tệ, sẽ không mất thể diện.”

Bàng Lạc Vũ dịu dàng cười, không hề để lộ tính toán trong mắt.

Tấn vương nói: “Hôm nay khí trời tốt như vậy, nàng đi dạo với bốn vương một chút đi.”

Bàng Lạc Vũ vui vẻ nói: “Thần nữ nghe theo Vương gia.”

Tấn vương xoay người mang theo Bàng Lạc Vũ ra ngoài. Ngày mùa hè nắng lớn, Bàng Lạc Vũ cầm khăn tay che mặt, Tấn vương lặng lẽ mở bình thuốc kia. Quả nhiên chỉ chốc lát sau ong đã bay về phía cái bình, lại lặng lẽ bay về phía được lâu.

Bàng Lạc Vũ đi tản bộ với Tấn vương, chỉ một mình nàng ta nói chuyện nhằm còn Tấn vương chỉ đáp lại mấy câu cho có lệ.

Tấn vương nhìn ong bay tới trong viện của Bàng Lạc Tuyết. Đang định nhấc chân đi vào bên trong. Bàng Lạc Vũ đã gọi: “Vương gia dừng chân, phía trước là Lạc Tuyết các của Bàng Lạc Tuyết, bây giờ chúng ta đi sợ là không ổn đâu.”

Ánh mắt Tấn vương trở nên sâu xa, nhìn về phía Bàng Lạc Vũ: “Ta thấy mẫu hậu đưa tới rất nhiều thứ. Để nàng dùng để may giá y thì không còn gì tốt hơn, tuy nhiên nếu nhị tiểu thư đã thêu giá y giúp nàng, chúng ta cũng nên xem một chút.”

Bàng Lạc Vũ không phải kẻ ngốc, tất nhiên biết ý của Tấn vương, Bàng Lạc Vũ bất mãn. Tuy nhiên lại không hề để lộ chút vẻ không hài lòng nào trên mặt, dường như cái gì cũng đều nghe theo Tấn vương. Tấn vương rất hài lòng với biểu tình của Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Vũ nói: “Vương gia, vậy ta đến gọi, xem nhị muội có ở đó hay không, nếu như không có, chúng ta cũng không nên quấy rầy.”

Tấn vương hài lòng gật đầu: “Cũng là Vũ nhi nghĩ cẩn thận, không hổ là hiền thê của bốn vương.”

Mặt Bàng Lạc Vũ lại đỏ ửng lên, nhất là khi nghe thấy hai chữ “Hiền thê” thật giống như nói vị trí Tấn vương phi sớm đã là của nàng, sao Bàng Lạc Vũ có thể không vui cho được.

Cửa được mở ra, Tử Quyên lộ đầu ra đã thấy người đến là Tấn vương và đại tiểu thư, trong lòng không vui nhưng cũng hành lễ: “Nô tỳ yết kiến Tấn vương gia, yết kiến đại tiểu thư.”

Bàng Lạc Vũ tiến lên phía trước: “Đã mấy ngày nay ta chưa đến thăm nhị muội, sẵn dịp Tấn vương đến đây nên cùng đến thăm muội ấy một chút.”

Tử Quyên nói: “Hai vị tới không khéo rồi, nhị tiểu thư đang ngủ trưa, tối nay hai vị lại tới nhé.”

Tấn vương nói: “Không còn cách nào, chúng ta vào chờ nhị tiểu thư cũng được.”

Bàng Lạc Vũ liếc mắt nhìn Tấn vương, mắng Tử Quyên: “Tiện nhân nhà ngươi, không có mắt nhìn người sao, để bản tiểu thư và Tấn vương đứng lâu như vậy, còn không mau đi gọi nhị muội ra đây, còn ra thể thống gì nữa.”

Giọng nói của Bàng Lạc Vũ rất sắc bén, từ xa Bàng Lạc Tuyết cũng nghe được giọng nói chanh chua của nàng ta, nàng không thích Bàng Lạc Vũ mắng nha hoàn của nàng, nàng ta còn chưa có tư cách này.

Bàng Lạc Tuyết mang theo Bạch Chỉ đi tới trước cửa, Bàng Lạc Vũ đang mắng Tử Quyên, Bàng Lạc Tuyết nhú mày, tính tính kiêu ngạo của Bàng Lạc Vũ đã nổi lên thì cũng không còn đếm xỉa đến Tấn vương ở bên người nàng ta, vươn tay đã muốn đánh Tử Quyên.

Bàng Lạc Tuyết nháy mắt với Bạch Chỉ, Bạch Chỉ tiến lên bắt lấy tay Bàng Lạc Vũ, dùng sức rất mạnh, Bàng Lạc Vũ chỉ cảm thấy cánh tay mình như muốn đứt lìa.

Tử Quyên đã chuẩn bị chịu đánh, lại không nghĩ đến Bạch Chỉ đã ngăn lại, quay đầu quả nhiên thấy nhị tiểu thư đứng ở phía sau nhìn về phía Bàng Lạc Vũ.

Bàng Lạc Vũ nhìn Bạch Chỉ nói: “Người có biết ta là ai không, cũng dám làm như thế với ta? Còn không mau buông ra.”

Tử Quyên hành lễ: “Nhị tiểu thư, người đã tỉnh? Có phải là do nô tỳ đã đánh thức người không?”

Bàng Lạc Tuyết hành lễ với Tấn vương rồi nói: “Vương gia, tại sao lại tới chỗ này của tiểu nữ ở phủ Bàng quốc công vậy?”

Tấn vương lúng túng cười cười: “Sao nhị tiểu thư lại nói vậy, chẳng qua là giá y của Vũ nhi ở đây, cho nên mẫu phi đưa tới rất nhiều mẫu thêu, muốn đưa tới cho nhị tiểu thư thôi.”

Bàng Lạc Tuyết cười lạnh một tiếng.

Bàng Lạc Vũ chau mày nói: “Bàng Lạc Tuyết, người cũng dám dung túng nô tỳ dă thương ta, người có biết ta là đại tiểu thư trong phủ này không?”

Bàng Lạc Tuyết nhếch môi: “Đại tiểu thư thì thế nào? Ta mới là con chính thê, tiểu thư quốc công chân chính, huống chi ta còn là quận chúa của hoàng thất, tỳ thấy ta không hành lễ thì thôi, lại muốn đánh người của ta, coi như là giáo huấn nô tỳ cũng không tới phiên tỳ nhúng tay, ta khuyên tỳ đừng có ở chỗ của ta mà giở trò thô bạo vô lý.”

Bàng Lạc Vũ nhìn Tấn vương, thấy Tấn vương hoàn toàn không có ý muốn bênh vực cho nàng ta, bắt đắc dĩ cắn môi: “Bàng Lạc Tuyết, bảo nô tỳ của người buông ta ra.”

“Buông tỳ ra thì có thể, ta hi vọng tỳ nhớ kỹ, ta cũng không muốn người khác đùa giỡn hoành trên địa bàn của ta.” Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Vũ nghiêm túc nói.

Bàng Lạc Vũ gật đầu nhưng lòng không phục.

“Bạch Chỉ buông đại tiểu thư ra.”

“Vâng, nhị tiểu thư.”

Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết, lại nhìn Bàng Lạc Vũ một chút, thực sự là người so với người tức chết người, Bàng Lạc Vũ kém Bàng Lạc Tuyết không phải chỉ có một điểm thôi đâu.

Tấn vương nhìn Bàng Lạc Tuyết nói: “Tuyết quận chúa không mời chúng ta vào uống một chén sao?”

Bàng Lạc Tuyết nhú mày, nàng đoán những con ong đó chính là Tấn vương thả, hẳn đã muốn tìm cái chết như vậy, Bàng Lạc Tuyết nàng cũng muốn tác thành cho hắn

Bàng Lạc Tuyết liếc nhìn hai người, nhếch môi nói: “Là Tuyết nhi không chu đáo, vào đi.”

“Tử Quyên! Lấy một ít trà trong phòng ta đến đây pha một bình trà ngon!”

Tử Quyên biết tất cả lá trà đều là nàng lấy, thứ nhị tiểu thư thu đều là thuốc độc, sợ là nhị tiểu thư không quen nhìn đại tiểu thư cứ kiêu ngạo ngang ngược như vậy. Tử Quyên hành lễ: “Nhị tiểu thư, yên tâm, nô tỳ sẽ đi lấy ngay.”

“Nhớ kỹ, lấy thứ bên trong cái hộp màu tím kia.” Bàng Lạc Tuyết sắp xếp.

“Vâng, nhị tiểu thư” Tử Quyên cung kính trả lời nói.

Bàng Lạc Tuyết nói với hai người: “Một khoảng thời gian trước, hoàng hậu có thưởng một chút trà trong cung, cũng không phải lá trà quý báu, chỉ là khi lại có chút vị, xem như thú vị mà thôi.”

Bàng Lạc Vũ chớp mắt lạnh lùng nói: “Mấy thứ của muội tất nhiên đều là đồ tốt, không bằng ở chỗ của ta không có gì.”

Bàng Lạc Tuyết nhún nhún vai: “Đằng nào sau này tỷ gả cho Tấn vương, sợ là tỷ còn chường mắt với mấy thứ đồ ít ỏi này của muội đây.”

Bàng Lạc Tuyết có chút suy nghĩ nhìn Tấn vương, quả nhiên nhìn hấn ánh mắt không có ý tốt! Sợ rằng Bàng Lạc Vũ này đã sớm bị hấn phỉ nhổ rồi, không ngờ Bàng Lạc Vũ còn có ngày hôm nay, kiếp trước nàng ta chính là nữ thần trong lòng nam nhân của Đông Tần quốc, ngay cả là gả đi cũng hơn người, còn có không ít người đổ xô vào.

Bàng Lạc Tuyết mang theo bọn họ đến đại sảnh, Tử Quyên ở một bên pha trà, lại bưng mấy đĩa bánh ngọt thô ráp lên, Bàng Lạc Vũ cùng Tấn vương cau mày: “Tuyết nhi, dù gì muội cũng đại biểu cho phủ Bàng Quốc công, sao lại lấy loại bánh ngọt này để chiêu đãi Tấn vương gia.”

Bàng Lạc Tuyết tự mình đốt chút hương, ngọt ngấy vị nói, mấy thứ bánh ngọt thô ráp, chẳng hề có tí hương vị nào, coi như là hạ nhân thấy cùng chưa chắc đã muốn ăn.

Bàng Lạc Vũ mang vẻ mặt ghét bỏ, Tấn vương cũng cau mày không muốn ăn.

Bàng Lạc Vũ bất mãn nói: “Chẳng lẽ Tuyết nhi không có chút bánh ngọt nào tốt hơn sao?”

Bàng Lạc Vũ thở dài, hai người này đúng là cửa thiên đường thì không đi, cửa địa ngục không mở thì cứ đi vào. Đúng là một đôi trời đất tạo nên, các người đã muốn chết, vậy thì không nên trách tội ta .

Ánh mắt Bàng Lạc Tuyết trở nên sâu thẳm, nói với Tử Quyên: “Bỏ bánh ngọt bên người Tấn vương và đại tỷ đi, bưng mấy thứ ngon hơn lên đây.”

“Vâng, nô tỳ làm ngay.”

Bàng Lạc Tuyết nâng chung trà lên nhấp một ngụm nói: “Hai vị ném thử đi.”

Tấn vương cùng Bàng Lạc Vũ bưng lên đến ném thử một chút, quả thật là trà ngon.

Tử Quyên đặt hai đĩa bánh bát trân đến bên người Tấn vương và Bàng Lạc Vũ, Bàng Lạc Vũ bánh bát trân bên người, vô cùng tinh xảo, mùi vị thơm ngon khiến người ta muốn ăn.

Quả nhiên Tấn vương cũng cầm lên thưởng thức: “Đồ ở chỗ này của nhị tiểu thư càng giống mỹ vị hơn trong cung đây.”

Bàng Lạc Vũ cũng cầm lên: “Ta cảm thấy rất ngon, nếu vương gia thích, ta nói phòng bếp làm nhiều một chút.”

Tấn vương cũng không trả lời, Bàng Lạc Vũ uyển chuyển dẫn dắt, Bàng Lạc Tuyết chỉ ngồi ở một bên xem kịch.

Bạch Quân Nhược đứng ở cửa nhìn Bàng Lạc Tuyết ngồi uống trà nói: “Tuyết nhi lại chuẩn bị trà ngon sao?”

Bàng Lạc Tuyết đứng lên: “Mùi của Quân Nhược nhạy thật, người ở chỗ này của ta mới mấy ngày mà bao nhiêu đồ ăn ngon cũng đã bị đoạt lấy rồi.” Bàng Lạc Tuyết vừa trên chộc Bạch Quân Nhược, một mặt khác lại ám chỉ Bạch Quân Nhược ở đây, Tấn vương cũng nên biết kiềm chế một chút.

195. Chương 150

Tấn vương nhìn Bạch Quân Nhược cùng Bàng Lạc Tuyết, cũng không biết cảm xúc trong lòng mình là thế nào. Trong lòng thầm có chút khó chịu, cũng có chút đổ kị với Bạch Quân Nhược.

Bạch Quân Nhược không nói hai lời đi tới chỗ bên cạnh Bàn Lạc Tuyết, Tử Quyên tiến lên đặt một ly trà bên cạnh Bạch Quân Nhược. Bạch Quân Nhược bưng lên uống một ngụm: “Quả thực là trà ngon, phẩm vị Tuyết nhi cũng không tệ.”

Khoé môi Bàn Lạc Tuyết co rút: “Quân ăn với bánh ngọt, vị sẽ ngon hơn đây.”

Bạch Quân Nhược nhìn thứ Bàn Lạc Tuyết gọi là bánh ngọt, thứ này mà gặp trên đường chưa chắc đã có người mua, làm khó coi không nói, còn đầy mỡ. Khác hẳn với đĩa bánh bát trân được làm khéo léo bên cạnh Tần vương cùng Bàn Lạc Vũ, tuy nhiên Bạch Quân Nhược sẽ không cho rằng vì Bàn Lạc Tuyết muốn đổi đãi tốt với hai vị kia nên mới...

Tần vương nói: “Bạch công tử cứ thử dùng bánh bát trân một chút, phối với trà này sẽ có vị rất khác.”

Bàn Lạc Tuyết liếc mắt nhìn Tần vương, lại nhìn liếc mắt nhìn Bạch Quân Nhược, bản thân lại tùy tiện cầm một miếng bỏ vào trong miệng. Mặc dù bên ngoài nhìn thứ này đầy mỡ, thật ra chính là được tạo thành từ một loại mật đặc biệt.

Bạch Quân Nhược báng mắt trước mắt Bàn Lạc Tuyết lên, lại uống một ngụm trà, hai người nhìn nhau, hần kinh ngạc phát hiện, bánh ngọt này lại là mỹ vị, ngọt mà không ngấy, càng quan trọng hơn là nó làm cho người ta có cảm giác khác thường, khá hơn so với vẻ ngoài của nó nhiều.

Tần vương nhìn Bạch Quân Nhược không quan tâm đến hắn, trong lòng lại càng khó chịu hơn, chẳng lẽ tên Bạch Quân Nhược này cứ cao ngạo như vậy sao?

Bạch Quân Nhược và Bàn Lạc Tuyết ăn cùng một loại bánh ngọt, Tần vương nói: “Nếu cả Bạch công tử cũng cảm thấy không tệ, ta và đại tiểu thư cũng nếm thử.” Nói liền muốn đứng lên.

Bàn Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn hắn: “Loại bánh ngọt này không phù hợp với khẩu vị của Tần vương, hay là ngài cứ ăn bánh bát trân đi, như vậy mới phù hợp với thân phận vương gia. Lại nói bánh của hai người đã được dọn xuống, ta đều dùng để thưởng người, sợ là cũng không còn nữa.” Bàn Lạc Tuyết có chút tiếc rẻ.

Bạch Quân Nhược cầm miếng cuối cùng lên: “Quả thật là mỹ vị.”

Bốn người ăn một hồi, Bàn Lạc Tuyết mới nói: “Không biết vương gia còn có chuyện gì khác không?”

Bàn Lạc Vũ nói: “Vương gia muốn xem Tuyết nhi đã theo giá y của ta tới đâu rồi, dù sao chuyện này cũng có liên quan tới mặt mũi của phủ Quốc công, Tuyết nhi cần phải dụng tâm đây.”

Bàn Lạc Tuyết đặt mạnh cái chén trong tay lên bàn, Bàn Lạc Vũ nhìn biểu tình của Bàn Lạc Tuyết đột nhiên trở nên tức giận. Tuy nhiên nghĩ tới việc mình sắp trở thành Tần vương phi, sao có thể vừa mới lâm trận đã thua khí thế người ta chứ.

Bàn Lạc Tuyết nói với Tử Quyên: “Đi lấy giá y chưa theo xong của đại tiểu thư đến đây.”

Tử Quyên liếc mắt nhìn Bàn Lạc Vũ: “Vâng, tiểu thư.”

Bàn Lạc Tuyết nhìn Bàn Lạc Vũ nói: “Đại tỷ và vương gia đã lo Tuyết nhi làm không tốt, vậy cứ mang đi đi. Ta lười làm mấy chuyện tốn sức mà không hợp lòng người này.”

Tần vương vội vàng nói: “Nhị tiểu thư hiểu lầm rồi, sao tiểu vương dám có ý này chứ.”

Bàn Lạc Vũ cũng biết tay nghề của Bàn Lạc Tuyết được truyền từ Dương thị, những thứ được theo cũng vô cùng sống động: “Nhị muội, thật sự muội đã hiểu lầm rồi.”

“Được rồi. Khỏi phải nói nữa. Gần đây ta cũng hơi bận, giá y này nên để cho đệ nhất tài nữ của Đông Tần là tỷ tỷ theo đi.” Bàn Lạc Tuyết ngắt lời nàng ta.

Bàn Lạc Vũ sốt ruột, chắc hẳn là Bàn Lạc Tuyết này mượn cớ không muốn theo cho nàng ta đây mà.

Chỉ chốc lát Tử Quyên đã ôm một hộp gỗ hồng đến, mở ra liền thấy một bộ giá y được dùng chỉ vàng theo phương phía trên, vô cùng lấp lánh.

Mặt Tần vương thoáng qua chút kinh ngạc, hắn vuốt giá y nói: “Kỹ thuật theo thừa của Tuyết nhi đúng là làm cho người ta than phục.”

Bàng Lạc Tuyết lười nhác đáp trả: “Sau này tỷ tỷ cứ tự thêu đi.”

Bàng Lạc Vũ sốt ruột nói: “Tuyệt nhi, tỷ tỷ thật sự không có ý này. Xin muội cứ thêu xong cho ta đi.”

Bàng Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn Bàng Lạc Vũ: “Không cần, Tuyệt nhi không chịu nổi những lời này.”

Bàng Lạc Tuyết nhìn sắc trời một chút, nói: “Bây giờ cũng không còn sớm. Ta sẽ không tiễn hai vị.”

Bàng Lạc Tuyết hạ lệnh đuổi khách rõ ràng, Bàng Lạc Vũ mang vẻ mặt sốt ruột nhìn Tần vương, Tần vương lại nhìn vẻ mặt không vui của Bàng Lạc Tuyết, tất nhiên sẽ không còn mặt dày mày dạn muốn ở chung.

Bàng Lạc Tuyết vừa mới đưa Bàng Lạc Vũ và Tần vương ra ngoài sân, hai con ong đã bay ra khỏi được lâu, Tần vương tò mò hỏi: “Đó là nơi nào vậy, nhìn qua thực sự rất độc đáo.”

Bàng Lạc Tuyết như có điều suy nghĩ nhìn Tần vương: “Nơi đó là ta thêu đồ, hiện tại là nơi ở của Bạch Quân Nhược.”

“Thực sự là không tệ, không biết ta có thể đi thăm quan một chút hay không.” Tần vương thăm dò hỏi.

Bàng Lạc Tuyết không nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nguyên nhân là hiện tại cũng đã sắp xếp để Bạch Quân Nhược ở .

Tất nhiên Tần vương không hỏi tiếp, Bàng Lạc Tuyết không phải người khôn khéo bình thường, nếu để nàng sinh lòng nghi ngờ thì nhất định sẽ dờn người đi.

Hai người đành phải xin cáo lui.

Bàng Lạc Tuyết trở lại trong phòng, dập tắt hương, lại bỏ vài lá bạc hà vào trong, trong chốc lát Bàng Lạc Tuyết mới cảm thấy đầu óc mình thoải mái hơn.

“Sợ là Tần vương này đã bắt tay với hai vị hoàng tử Bắc Yên kia để chuẩn bị bắt gian rồi.”

“Ta biết.” Bàng Lạc Tuyết không hề quan tâm.

“Vậy ngươi có kế nào hay không?” Bạch Quân Nhược hỏi, Tần vương này sợ là không đơn giản.

Bàng Lạc Tuyết thờ ơ nhún vai nói: “Bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn mà thôi. Tuy nhiên hai người này đúng là rắc rối chung một ổ, quá phiền phức. Ta muốn khiến bọn hắn an phận một chút, bản thân mình cũng nhàn nhạ hơn.”

“Có gì cần ta thì cứ mở miệng, đừng khách khí.” Bạch Quân Nhược nói.

“Người yên tâm, tất nhiên ta sẽ không khách sáo với ngươi, ngươi cứ chờ đi, ta sẽ khiến Tần vương biết được kết quả đắc tội với ta là gì.” Bàng Lạc Tuyết sắc trời càng ngày càng âm u bên ngoài nói.

“Tiểu thư, tam tiểu thư tới. Nói là có chuyện tìm người.” Tử Quyên ở ngoài cửa nói.

“Ừ, để cho nàng vào đi.” Bàng Lạc Tuyết nằm trên ghế quý phi đáp.

Bạch Quân Nhược lười nhác đứng lên nói: “Ta phải đi nghỉ đây.” Nếu không phải hấn sợ Bàng Lạc Tuyết chịu thiệt, hấn mới lười ra ngoài này, tuy nhiên hình như hấn đã suy nghĩ nhiều rồi, Bàng Lạc Tuyết dư sức đối phó với hai người này.

Lúc Bàng Lạc Băng vào Bạch Quân Nhược đã phi thân đến được lâu .

Bàng Lạc Tuyết lười nhác nằm trên ghế quý phi, Bàng Lạc Băng hành lễ: “Yết kiến nhị tỷ.”

“Băng nhi à, sao muội lại đến đây?” Bàng Lạc Tuyết hỏi.

Bàng Lạc Băng nhỏ giọng nói: “Nghe nói vừa rồi đại tỷ và Tần vương có tới.”

“Ừ.” Bàng Lạc Tuyết cũng không muốn nhiều lời, mặc dù hiện tại nàng cho Bàng Lạc Băng một gian phòng, chẳng qua là ở hậu viện, ở đây Bàng Lạc Băng cũng không biết gì, Bàng Lạc Băng cũng biết nhị tỷ không muốn nàng biết quá nhiều chuyện, cho nên vẫn luôn rất ngoan ngoãn ở phía sau, thỉnh lại nhân dịp thủ vệ canh phòng lơ lửng lại đến thăm tam di nương đang bị giam lỏng. Bây giờ thân thể tam di nương càng ngày tệ, Bàng Lạc Băng rất đau lòng. Bây giờ chỉ còn một cách duy nhất để cứu tam phu nhân ra khỏi nơi

kia. Đó chính là nàng gả cho Tấn vương thay cho Bàng Lạc Vũ. Chỉ cần nàng thành Tấn vương phi, đến lúc đó tam phu nhân cũng sẽ được thả ra.

Bàng Lạc Băng quỳ mạnh trên mặt đất: “Nhị tỷ, Bàng nhi muốn cầu nhị tỷ một việc.”

Bàng Lạc Tuyết không mở miệng, chỉ nhắm mắt lại.

Bàng Lạc Băng lê gối sang, cầm lấy tay Bàng Lạc Tuyết nói: “Nhị tỷ, muội muốn gả cho Tấn vương thay cho đại tỷ.”

Bàng Lạc Tuyết mở hai mắt ra nhìn Bàng Lạc Băng: “Muội phải biết đại tỷ cũng rất thích Tấn vương, bọn họ thành thân là chuyện sớm muộn, dù cho ta có cách khiến Tấn vương cưới muội, thế nhưng Bàng Lạc Vũ mới là Tấn vương phi chân chính, đến lúc đó muội thấy với tính cách của đại tỷ, muội sẽ rơi vào kết quả gì?”

Sao Bàng Lạc Băng không biết tận địa tiện nhân Bàng Lạc Vũ kia hung ác đến đâu. Nếu như nàng gả cho Tấn vương. Chỉ cần Bàng Lạc Vũ còn là Tấn vương phi sẽ không để nàng sống tốt được một ngày, tam di nương đã nói rõ với nàng, Bàng Lạc Băng dập đầu thật mạnh: “Nếu như đại tỷ đã không còn gì, chắc chắn Tấn vương sẽ không cần nàng ta nữa phải không?” Bàng Lạc Băng cẩn thận từng li từng tí nhìn sắc mặt Bàng Lạc Tuyết.

Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Băng quỳ trên mặt đất, thở dài, đỡ nàng lên: “Xem ra Bàng nhi đã có chủ ý, tuy nhiên ta chỉ có thể nói cho muội biết, dù Bàng Lạc Vũ có không đúng thế nào thì vẫn là đại tỷ của chúng ta, mặc dù nàng thường quan tâm đến lợi ích của mình, nhưng là chúng ta phải biết lấy ân báo oán mới phải!” Bàng Lạc Băng cười lạnh, lấy ơn báo oán? Dùng cái gì trả ơn? Là lúc trước Bàng Lạc Vũ đã nhục nhã nàng lại cướp đi thứ nàng yêu nhất cả đời này, ngay cả mẫu thân mình cũng phải vào Ly viên vì nhị phu nhân, sao nàng có thể không hận được. Để nàng lấy ơn báo oán, lòng dạ Bàng Lạc Băng nàng cũng chưa tốt đến mức đó.

Bàng Lạc Băng trầm mặc, không nói lời nào, Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Băng nói: “Ta sẽ bảo người dạy muội làm thế nào mới chiếm được sự yêu thích của Tấn vương, làm thế nào nữa thì tự muội quyết định đi. Nể tình tam di nương, ta cũng chỉ có thể giúp muội tới đây thôi.”

Bàng Lạc Băng mừng rỡ nâng mặt lên ôm eo Bàng Lạc Tuyết nói: “Đa tạ nhị tỷ, đợi Bàng nhi có thứ mình muốn nhất định sẽ không quên tỷ tỷ.”

“Đứng lên đi! Nói mấy lời ân tình này làm gì, chúng ta vốn chính là tỷ muội, tỷ muội trợ giúp lẫn nhau là chuyện nên làm, trái lại muội, thật sự đúng là một đứa trẻ đáng thương. Nếu không phải đại tỷ không hiểu chuyện thì muội cũng không cần phải ở cùng ta như vậy.” Bàng Lạc Tuyết vuốt đầu Bàng Lạc Băng an ủi nói.

Bàng Lạc Băng chính là một con sói thật sự, mặc dù cảm kích Bàng Lạc Tuyết vì đã làm tất cả cho nàng ta. Thế nhưng! Nàng ta không phải là đích nữ của Bàng Quốc công! Nếu như nàng là đích nữ chắc hẳn ai cũng không dám bắt nạt nàng. Bàng Lạc Tuyết vẫn chỉ là một quân cờ trong tay nàng ta mà thôi, ở dưới mái hiên người khác, không thể không cúi đầu.

Lời Bàng Lạc Băng nói đều đi vào tai Bàng Lạc Tuyết, Bàng Lạc Tuyết cũng hoàn toàn hiểu rõ kế hoạch của Bàng Lạc Băng. Bàng Lạc Tuyết âm thầm cảm thấy nữ nhân của phủ Bàng quốc công thực sự không đơn giản. Cách thâm độc như vậy nàng cũng nghĩ ra được, Bàng Lạc Tuyết cũng có cái nhìn khác xưa với các nàng.

“Muội đi về trước đi. Ta nhớ tam phu nhân đã từng mang một chút vải vóc sang đây, ta nói tú nương đẩy nhanh tốc độ giúp muội, ta mong muội sẽ đạt được điều mình muốn.” Bàng Lạc Tuyết nhìn Bàng Lạc Băng nói.

“Đa tạ nhị tỷ tỷ tác thành...”